

บทความ
พระธรรมปฐมกาล
ฉบับ 2014
ดร. โธมัส แอล คอนสเตเบิล

บทนำ

ชื่อเรื่อง

พระธรรมแต่ละเล่มของเพนทาทูก (หนังสือ 5 เล่มแรกของพันธสัญญาเดิม ซึ่งถูกเรียกว่า โทราห์ [คำแนะนำ] โดยคนยิว) ตั้งเดิมแล้วได้รับชื่อเรียกของมันในพระคัมภีร์ฮีบรูจากคำแรกหรือคำแรกๆ ในพระธรรมนั้นๆ พระคัมภีร์ ฮีบรูประกอบด้วยสามส่วน คือ ธรรมบัญญัติ (โทราห์) ผู้เผยพระวจนะ และ บทประพันธ์ ตามตั้งเดิมแล้ว โทราห์เป็นหนึ่งในเล่ม แต่ฉบับเซปทัวเจนท์ได้แบ่งมันออกเป็นห้าเล่มอย่างที่เรามี คนยิวได้ถือว่าเรื่องราวต่างๆ ในโทราห์เป็นคำแนะนำของพระเจ้าสำหรับพวกเขาเช่นเดียวกับคำบัญชาและคำเทศน์เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ก็สอนศาสนศาสตร์ และจริยธรรมด้วย

คำฮีบรูที่แปลว่า “ในปฐมกาล” มาจากคำว่า เบเรชิต อย่างไรก็ตาม ชื่อเรียกอังกฤษ “Genesis” ได้มา ยัง เราจากฉบับแปลละตินวัลเกทซ์ของเจอโรม (Liber Genesis) ชื่อเรียกละตินได้มาจากฉบับแปล เซปทัวเจนท์ (การ แปลฉบับกรีกของพันธสัญญาเดิมซึ่งได้เกิดขึ้น 300 ปี กคศ.) “Genesis” เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรของคำกรีก เจเนเซโอส ซึ่งเป็นคำกรีกที่แปลเป็นคำฮีบรูว่า โทเลดอท คำฮีบรูนี้เป็นคำไขในการระบุถึงโครงสร้างของพระธรรม ปฐมกาลและตามปกติแล้วบรรดาผู้แปลได้แปลว่า “เรื่องราว” หรือ “การกำเนิด” (2:4; 5:1; 6:9; 10:1; 11:10, 27; 25:12, 19; 36:1, 9; 37:2)¹

วันเวลาที่เขียน

เหตุการณ์ต่างๆ ได้บันทึกวันที่ย้อนไปในการสร้างโลก

คริสเตียนหลายคนเชื่อว่าโลกมีอายุหลายล้านปี พวกเขาตั้งความเชื่อถือนี้นบนถ้อยคำของนักวิทยาศาสตร์ และก็เข้าใจพระคัมภีร์ตามถ้อยคำเหล่านี้ ในทำนองเดียวกันคริสเตียนหลายคนเชื่อว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้เริ่มต้นมา หลายแสนปีด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน

หลายคนที่ยึดตามพระคัมภีร์เชื่อว่าโลกไม่ได้มีอายุมากกว่า 10,000 ปีมากนัก พวกเขายึดสิ่งนี้เป็นหลักตาม เชื่อสายในพระคัมภีร์ (ปฐมก. 5; 10; 11 และอื่นๆ) ซึ่งพวกเขาเข้าใจว่ามัน “เปิด” (นั่นคือ ไม่สมบูรณ์)

ตามปกติแล้ว กลุ่มที่เชื่อตามพระคัมภีร์ยึดถือวันที่ไม่นานมานี้สำหรับการสร้างมนุษย์ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกันอีกด้วย กลุ่มเล็กๆของผู้ถือตามพระคัมภีร์เชื่อว่าเชื่อสายเหล่านี้ “เปิด” (นั่นคือ สมบูรณ์) หรือเกือบจะสมบูรณ์ อย่างมาก สิ่งนี้้นำเราไปสู่การระบุนวันสร้างโลกและมนุษย์คือประมาณ 6,000 ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าควรอภิปรายคำถาม เกี่ยวกับวิธีที่เราควรตีความเชื่อสายต่างๆ ในการอธิบายถึงบทต่างๆ ที่ปรากฏ

นักตีความหลายคนได้ระบุนวันของการรวบรวมพระธรรมปฐมกาลว่าได้เกิดขึ้นภายหลังช่วงชีวิตของโมเสส หลายปี พวกเขาบางคนเชื่ออย่างนี้เพราะว่าพระธรรมปฐมกาลประกอบด้วยบางชื่อที่กลายมาเป็นชื่อเรียกโดยทั่วไป ของผู้คนและสถานที่ต่างๆ ภายหลังสมัยของโมเสส (ตัวอย่างเช่น คนฟีลิสเตีย ดาน และอื่นๆ) ข้าพเจ้าจะพูดถึง ความผิดปกติเหล่านี้เมื่อเราไปถึงตรงนั้น โปรดดูส่วนข้างล่างด้วย “ผู้เขียน” ถ้าใครยอมรับการที่โมเสสเป็น ผู้เขียนอย่างที่บรรดาผู้ถือตามพระคัมภีร์แบบอนุรักษนิยมยอมรับ วันเวลาของการรวบรวมพระธรรมปฐมกาลต้องอยู่ ภายในช่วงชีวิตของโมเสส (กคศ. 1525-1405) บางทีพระธรรมนี้โดยดั้งเดิมแล้วถูกมุ่งหมายที่จะหนุนใจคนอิสราเอล ให้วางใจในพระเจ้าที่มีอำนาจทุกอย่างและศรัทธาเชื่อ เมื่อพวกเขาคาดหวังที่จะเข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาจาก คาเดชบารเนียหรือจากที่ราบ โมอับ² โมเสสอาจเขียนมันขึ้นก่อนหน้านั้นเพื่อที่จะเตรียมพวกเขาสำหรับการอพยพ³ แต่นี่ดูเหมือนเป็นไปได้น้อยมาก

ผู้เขียน

ผู้เขียนหมวดเพนทาทุค (คำกรีก เพนทา หมายถึง “ห้า” และ ทูค โคส ซึ่งเป็น “กล่องสำหรับการบรรจุม้วนกระดาษปาไพรัสและภายหลังก็เป็น “หนังสือม้วน”) ได้เป็นหัวข้อของการโต้เถียงอย่างมากท่ามกลางบรรดาผู้ที่ เป็น คริสเตียนตั้งแต่สปีนโนซาร์ได้แนะนำ “การวิจารณ์เชิงสูงกว่า” เกี่ยวกับพระคัมภีร์ในศตวรรษที่ 17 “ข้อสมมุติฐาน ซึ่งประกอบด้วยเอกสาร” ที่พัฒนาจากงานของเขาก็คือว่าโมเสสไม่ได้เขียนหมวดเพนทาทุคอย่างทีนักวิชาการส่วนใหญ่ในลัทธิยิวและคริสตจักรได้เชื่อจนกระทั่งวันนั้น ตรงกันข้ามมันเป็นผลผลิตของผู้เขียนหลายคนที่ได้มีชีวิต ภายหลังโมเสสหลายปี ผู้รวบรวมหรือบรรดาผู้รวบรวมได้รวบรวมเอกสารหลายอย่างเหล่านี้ไปสู่รูปแบบที่เรามีใน ตอนนี้ เอกสารเหล่านี้ (J, E, D, P และอื่นๆ) เป็นสัญลักษณ์ของ a Yahwistic tradition (ธรรมเนียมแบบยิว), an Elohist tradition (ธรรมเนียมแบบเอโลฮิม), a Deuteronomic tradition (ธรรมเนียม แบบเฉลยธรรมบัญญัติ)a Priestly tradition (ธรรมเนียมแบบปุโรหิต) และอื่นๆ หัวข้อของการแนะนำพันธสัญญาเดิม ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องราวเหล่านี้⁴ ผู้เขียนคนหนึ่งได้สรุปสถานะปัจจุบันของการโต้เถียงนี้ว่า

“... อย่างดีที่สุดแล้ว ข้อสมมุติฐานซึ่งประกอบด้วยเอกสารนั้นก็โคลงเคลง และในไม่ช้าคงถูกยกเลิกอย่างสิ้นเชิงโดยโลกทางวิชาการ”⁵

หลักฐานที่ว่าโมเสสได้เขียนหมวดเพนทาทุก คูเหมือนจะลงความเห็นได้ถ้าคนหนึ่งเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ ได้กล่าวความจริงเมื่อพระองค์ถือว่าโมเสสเป็นผู้เขียน (มธ. 19:8; มก. 7:10; ลก. 16:29-31; 20:37; 24:27; ยน. 7:19, 22 เปรียบเทียบ กจ. 15:1) บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่อ้างอิงหรือพาดพิงถึงพระธรรมปฐมกาลมากกว่า 60 ครั้ง ในพระธรรม 17 เล่ม พระเยซูคริสต์ไม่ได้กล่าวอย่างเจาะจงว่าโมเสสได้เขียนพระธรรมปฐมกาลแต่ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่นั่นคนยิวได้ถือว่าหมวดเพนทาทุก (โทราห์) เป็นชุดเดียว พวกเขาได้ตระหนักว่าโมเสส เป็นผู้เขียนพระธรรมทั้งห้าเล่ม⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงได้เข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสเกี่ยวกับพระธรรมใดๆ ของพระธรรม ทั้งห้าของโมเสสว่าเป็นการรับรองถึงการที่โมเสสเป็นผู้เขียนทั้งหมด⁷

“ณ สถานที่ตั้งแม่น้ำเอลโฮล ได้มีการจารึกตัวอักษรที่ถูกแกะสลักไว้บนแนวหินที่ยื่นมาจากหน้าผาซึ่งอยู่ ทางตะวันตกของอะบีดอสในอียิปต์ตอนใต้ ในเชิงงานเขียนในอดีตแล้วมันคล้ายคลึงกับต้นฉบับที่ถูกพบ ณ เซราบิท อัลซาเดม ในคาบสมุทรซิไนจาก ปี กคศ. 1600 ซึ่งจนกระทั่งในปี กคศ. 1993 นั้นก็เป็น ตัวอักษรที่เก่าแก่ที่สุดที่เคยถูกค้นพบ แต่ตัวอย่างของแม่น้ำโฮลนั้นก็มีความน้อยกว่า 200 ปีเป็นอย่างน้อย ซึ่งนับ จากเวลาที่ยาโคบและพวกบุตรชายของเขาได้อาศัยในอียิปต์ ดังนั้นข้อโต้แย้งที่ว่าโมเสสคงไม่ได้เขียน หมวดโทราห์ในรูปแบบตัวอักษรราว ปี กคศ. 1400 ก็ไม่มีหลักฐาน”⁸

โมเสสได้รับข้อมูลนี้ได้อย่างไร? เขาคงได้กระทำโดยวิธีใดวิธีหนึ่งของสองวิธีนี้ บางทีอาดัมและเอวาได้ บอกเรื่องราวการทรงสร้างแก่บรรพบุรุษของพวกเขา และพวกเขาได้ส่งต่อไปให้กับชนรุ่นๆ ถัดไป โดยคำพูดหรือโดย รูปแบบการเขียน (นั่นคือ ธรรมเนียม) มารดาของโมเสสคงได้บอกเขาถึงเรื่องราวเหล่านี้เมื่อตอนเป็นเด็ก ถ้าเป็น ดังนั้น พระเจ้าได้ปกป้องเรื่องราวที่แท้จริงเรื่องราวต่างๆ ของโลกตะวันออกใกล้โบราณก็เป็นการบิดเบือนของสิ่งที่ ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่าพระเจ้าได้เปิดเผยเรื่องราวการทรงสร้างแก่โมเสสโดยตรง

ขอบเขต

เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกในพระธรรมปฐมกาลได้แผ่ขยายทางประวัติศาสตร์จากการทรงสร้างไปยังการตายของโยเซฟ ซึ่งเป็นระยะเวลา 2,300 ปี เป็นอย่างน้อย ส่วนแรกของพระธรรม (บทที่ 1-11) ไม่ใช่

ง่ายที่จะระบุ วันเวลาอย่างถูกต้องเหมือนกับส่วนที่สอง (บทที่ 12-50) ประวัติศาสตร์ของบรรพบุรุษที่ถูกบันทึกไว้ในส่วนที่สอง ที่ใหญ่นี้ก็ครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 300 ปี

ขอบเขตของพระธรรมนี้ก็แคบอย่างเป็นขั้นตอนและอย่างต่อเนื่อง การเลือกเนื้อหาที่ถูกรวบรวมไว้ในพระธรรมปฐมกาลก็ชี้ถึงจุดประสงค์ของผู้เขียนที่เป็นพระเจ้า คือเพื่อเปิดเผยประวัติศาสตร์และหลักการต่างๆ แบบพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับผู้คน⁹

จุดประสงค์

พระธรรมปฐมกาลก็จัดเตรียมพื้นฐานทางประวัติศาสตร์สำหรับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์และหมวด เพนทาทูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพันธสัญญาแบบอับราฮัม บทที่ 1-11 ให้เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ที่จำเป็นต่อการเข้าใจพันธสัญญานั้น และบทที่ 12-15 บันทึกพันธสัญญาและการงานริเริ่มของมัน พันธสัญญาแบบอับราฮัมก็ดำเนินต่อไปที่จะเป็นการเรียบเรียงพื้นฐานที่ซึ่งพระเจ้ากระทำในการดำเนินการกับมนุษย์ตลอดหมวดเพนทาทูก และส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์

“หัวข้อที่แท้จริงของเพนทาทูก คือ การเลือกสรรอิสราเอลจากบรรดาประชาชาติ และการอุทิศของพวกเขาต่องานรับใช้พระเจ้าและธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ในแผ่นดินที่ได้กำหนดโดยพระเจ้า เหตุการณ์หลักในการพัฒนาหัวข้อนี้ก็คือพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมและคำสัญญา... ที่จะทำให้ลูกหลานของเขาเป็นประชากรของพระเจ้าและให้แผ่นดินคานาอันเป็นมรดกถาวรของพวกเขา”¹⁰

พระธรรมปฐมกาลจัดเตรียมอาร์มภบทซึ่งขาดไม่ได้สำหรับเรื่องราวที่เปิดเผยในพระธรรมอพยพ และส่วนที่เหลือของเพนทาทูก 11 บทแรกจัดตั้งคำนำต่ออาร์มภบทนั้น

“ความคืบหน้าโดยตรงกันข้ามกันสองอย่างก็ปรากฏในคำนำนี้ [บทที่ 1-11]: (ก) การทรงสร้างที่เป็นระบบระเบียบของพระเจ้าพร้อมกับจุดสูงสุดของมันในการอวยพรมนุษย์โดยพระองค์ และ (ข) การงานที่ทำให้พังทลายอย่างสิ้นเชิงของความบาปพร้อมกับสองคำสาปแช่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมัน ซึ่งก็คือน้ำท่วมโลกและการกระจัดกระจายไป ณ หอบาเบล¹¹ ความคืบหน้าแรกแสดงถึงแผนการของพระเจ้าที่จะก่อให้เกิดระบบระเบียบที่สมบูรณ์แบบตั้งแต่แรกเริ่ม โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่ผู้อ่านอาจรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ของมนุษย์ ความคืบหน้าที่สองแสดงถึงความต้องการที่มีต่อการแทรกแซงของพระเจ้าเพื่อที่จะจัดเตรียมทางแก้ไขสำหรับเผ่า พันธุ์มนุษย์ที่เสื่อมทราม”¹²

จุดประสงค์เชิงปฏิบัติของพระธรรมปฐุมกาลก็คือที่จะหนุนใจผู้อ่านให้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า โดยดั้งเดิม นั้นจุดประสงค์ก็เพื่อที่จะหนุนใจคนอิสราเอลให้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า โมเสสคงได้รวบรวมพระธรรมปฐุมกาล ก่อนคนอิสราเอลได้ออกจากอียิปต์ในพระธรรมอพยพ แต่เขาคงได้รวบรวมขึ้นระหว่างการพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร ในกรณีใดก็ตามนี้เป็นจุดประสงค์ที่ชัดเจนของเขา อย่างที่มันชัดเจนจากสิ่งที่เขาได้เขียน เขาต้องการที่จะ เตรียมคนอิสราเอลสำหรับอนาคตโดยการย้ำเตือนพวกเขาถึงอดีต นี่เป็นหน้าที่ของมันสำหรับเราในทุกวันนี้ด้วย เมื่อเราอ่านพระธรรมนี้ เราควรถามตัวเราเองอย่างต่อเนื่องว่า “สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรต่อผู้อ่าน ดั้งเดิม?” นั่นคือ สิ่งที่พระเจ้าตั้งใจให้มันหมายถึงสำหรับเราในทุกวันนี้

ประเด็นหลักของโมเสสก็คือว่า พระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้สร้างอิสราเอลก็ได้สร้างจักรวาลด้วยคำของพระองค์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างสองอย่างนี้ อย่างที่พระองค์ได้นำระบบระเบียบความสมบูรณ์และการพัก ไปสู่โลกทางวัตถุ พระองค์สามารถทำเพื่อประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์เช่นกัน พระองค์เป็นผู้มีอธิปไตย ของจักรวาล เป็นผู้มีอำนาจสูงสุด เพราะฉะนั้นมวลมนุษย์ควรวางใจและเชื่อฟังพระองค์

ศาสนศาสตร์

วีรบุรุษของพระธรรมปฐุมกาลคือพระเจ้าและเรื่องราวต่างๆ ของมันก็กล่าวถึง ต้นกำเนิดและชีวิตของชุมชนที่เชื่อภายใต้อธิปไตยของพระองค์

“เรื่องราวที่เป็นเนื้อหาสาระของศาสนศาสตร์ในพระธรรมปฐุมกาลก็คือการทำงานของพระเจ้าในการสถาปนากษัตริย์อิสราเอลให้เป็นช่องทางของการอวยพรประชากรของโลก

พระธรรมนี้ก่อตั้งอาร์มภทไปสู่หัวข้อหลักของหมวดเพนทาทุกเกี่ยวกับการก่อตั้งระบบการปกครองที่ยึดถือพระเจ้าเป็นหลัก นั่นคือ การปกครองของ พระเจ้าเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นมันนำเสนอต้นกำเนิดที่อยู่เบื้องหลัง การก่อตั้งระบบการปกครองที่ยึดถือพระเจ้าเป็นหลัก นั่นคือพระพรที่ได้สัญญาว่าลูกหลานของอับราฮัมจะอยู่ใน แผ่นดิน

“พระธรรมอพยพนำเสนอ การไถ่พ้นพันธนู้นนอกจากการเป็นทาสและการให้พันธสัญญาแก่พวกเขา พระธรรมเลวีนิติเป็นคู่มือของบัญญัติต่างๆ ที่ช่วยให้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ที่จะสถิตท่ามกลางประชากรของ พระองค์โดยการทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ พระธรรมกันดารวิถีบันทึกการเตรียมทางกองทัพและการ สำรวจจำนวนประชากรของเผ่าต่างๆ ในถิ่นทุรกันดาร และแสดงถึงวิธีที่

พระเจ้าพิทักษ์พระพรต่างๆ ที่ได้ สัญญาไว้ของพระองค์จากการคุกคามทั้งภายในและภายนอก
อย่างไร พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัตินำเสนอ การรื้อฟื้นพันธสัญญา

“ในการเปิดเผยโปรแกรมที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้านี้ พระธรรมปฐมกาลก็แนะนำผู้อ่านถึงธรรมชาติ
ของพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าที่มีอธิปไตยเหนือจักรวาล ผู้ซึ่งจะเคลื่อนสวรรค์และโลกเพื่อที่จะ
สถาปนาฟ้าพระทัย ของพระองค์ พระองค์แสวงหาที่จะอวยพรมวลมนุษย์ แต่ไม่ได้ยอมทนต่อ
การไม่เชื่อฟังและการไม่เชื่อ ตลอดการสำแดงนี้ ผู้อ่านเรียนรู้ว่า ‘แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็น
ที่พอพระทัยของพระเจ้าก็ไม่ได้เลย’ (ฮบ. 11:6)¹³

โครงสร้าง

โครงสร้างของพระธรรมปฐมกาลนั้นชัดเจนอย่างมาก วลี “ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายของ” (โทเลคท
ในคำฮีบรู จาก คำว่า ยาลาด ซึ่งหมายถึง ที่จะ “ให้กำเนิด ที่จะก่อให้เกิด”) ปรากฏ 10 ครั้ง (จริง ๆ แล้ว 11
ครั้งเนื่องจากว่า 36:9 กล่าวซ้ำ 36:1) และในแต่ละกรณีมันก็แนะนำส่วนใหม่ของพระธรรมนี้¹⁴ คนยิวถือว่า
“10” เป็นเลขเชิง สัญลักษณ์ ของความสมบูรณ์¹⁵

“บุคคลที่ถูกกล่าวถึงไม่จำเป็นว่าจะเป็นคนบุคคลหลัก แต่เป็นประเด็นเริ่มต้นของส่วนนั้นและก็จบลง
ด้วยการตายของเขา”¹⁶

ส่วนแรกของพระธรรมปฐมกาลเป็นการแนะนำและจัดตั้งฉากสำหรับสิ่งที่จะตามมา โครงร่างของ
พระธรรม ปฐมกาลที่ตั้งตามโครงสร้างนี้ก็เป็นอย่างต่อไปนี้

1. บทนำ 1:1— 2:3
2. เชื้อสายของสวรรค์และโลก 2:4 — 4:26
3. เชื้อสายของอาดัม 5:1— 6:8
4. เชื้อสายของโนอาห์ 6:9 — 9:29
5. เชื้อสายของบรรดาบุตรชายของโนอาห์ 10:1—11:9
6. เชื้อสายของเซม 11:10—26
7. เชื้อสายของเทราห์ 11:27 — 25:11
8. เชื้อสายของอิซมาเอล 25:12—18
9. เชื้อสายของอิสอัค 25:19 — 35:29
10. เชื้อสายของเอซาว 36:1—43

11. เชื้อสายของยาโคบ 37:1 — 50:26

ตลอดพระธรรมนี้ การเคลื่อนไหวของโมเสสเริ่มจากสิ่งทั่วไปไปยังสิ่งที่เจาะจง

ส่วนที่ 1 (บทที่ 1-11): อย่างน้อย 2,000 ปี

ส่วนที่ 2 (บทที่ 12-50): ประมาณ 300 ปี

รวม: อย่างน้อย 2,300 ปี

โครงร่าง

โครงร่างเชิงอรรถอธิบายแบบเต็มที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะเน้นถึงการเน้นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันของพระธรรมนี้ ข้าพเจ้าควรดำเนินตาม โครงร่างนี้ในการอธิบายขณะที่ข้าพเจ้าแสวงหาที่จะเปิดเผยเนื้อหาของพระธรรมนี้

I. เหตุการณ์ต่างๆ เริ่มแรก 1:1 — 11:26

ก. เรื่องราวของการทรงสร้าง 1:1 — 2:3

1. ถ้อยคำเริ่มแรกของการทรงสร้าง 1:1
2. สภาพต่างๆ ณ เวลาของการทรงสร้าง 1:2
3. หกวันของการทรงสร้าง 1:3—31
4. วันที่เจ็ด 2:1—3

ข. สิ่งที่เป็นผลจากการทรงสร้าง 2:4 — 4:26

1. สวนเอเดน 2:4 — 3:24
2. การฆ่าอาเบล 4:1—16
3. การแพร่ของอารยธรรมและบาป 4:17—26

ค. สิ่งที่เป็นผลจากอาดัม 5:1— 6:8

1. ผลกระทบต่างๆ ของคำสาปที่ตกแก่มนุษย์ บทที่ 5
2. ความโสภเสร้างของพระเจ้าที่มีต่อความชั่วร้ายของมนุษย์ 6:1—8

ง. สิ่งที่เป็นผลจากโนอาห์ 6:9 — 9:29

1. น้ำท่วมโลก 6:9 — 9:29
2. พันธสัญญาแบบโนอาห์ 9:1—17
3. คำสาปที่ตกแก่คานานัน 9:18—29

จ. สิ่งที่เป็นผลจากพวกบุตรของโนอาห์ 10:1 — 11:9

1. เชื้อสายของชาติต่างๆ บทที่ 10
  2. การกระจัดกระจายไป ณ หอบาเบล 11:1—9
- ฉ. สิ่งที่เป็นผลจากเชม 11:10—26

II. การบรรยายถึงบรรพบุรุษ 11:27 — 50:26

ก. สิ่งที่เป็นผลจากเทราห์ 11:27 — 25:11

1. เทราห์และการเชื่อฟังของอับราฮัม 11:27 — 12:9
2. อัมรามในอียิปต์ 12:10—20
3. อับรามแยกจากโลท บทที่ 13
4. ชัยชนะทางกองกำลังของอับราม บทที่ 14
5. พันธสัญญาแบบอับราฮัม บทที่ 15
6. การเกิดของอิซมาเอล บทที่ 16
7. เครื่องหมายของการเข้าสู่หนัด บทที่ 17
8. พระยาเวห์เยี่ยมเยียนอับราฮัม 18:1—15
9. อับราฮัมวิงวอนเพื่อโลท 18:16—33
10. การทำลายเมืองโสโดม บทที่ 19
11. อับราฮัมพักแรมที่เทราห์ บทที่ 20
12. การเกิดของอิสอัค 21:1—21
13. ข้อตกลงของอาบีเมเลคกับอับราฮัม 21:22—34
14. การถวายนูชาอิสอัค 22:1—19
15. เชื้อสายของนาโฮร์ 22:20—24
16. การซื้อหลุมฝังศพสำหรับซาร่าห์ บทที่ 23
17. การเลือกเจ้าสาวให้อิสอัค บทที่ 24
18. การตายของอับราฮัม 25:1—11

ข. สิ่งที่เป็นผลจากอิซมาเอล 25:12—18

ค. สิ่งที่เป็นผลจากอิสอัค 25:19 — 35:29

1. บุตรชายฝาแฝดของอิสอัค 25:19—26
2. การขายสิทธิบุตรหัวปี 25:27—34
3. อิสอัคและอาบีเมเลค 26:12—33
4. บ่อน้ำของอิสอัค 26:12—33
5. การหลอกหลวงของยาโคบเพื่อจะได้พรของอิสอัค 26:34 — 28:9
6. นิมิตของยาโคบที่เบธเอล 28:10—22

7. การแต่งงานของยาโคบและการหลอกลวงของลาบัน 29:1—30
  8. ยาโคบจัดการกับพระพรของพระเจ้าอย่างผิดๆ 29:31—30:24
  9. สัญญาใหม่ของยาโคบกับลาบัน 30:25—43
  10. ยาโคบหนีไปจากฮาราน บทที่ 31
  11. ความพยายามของยาโคบที่จะระงับโทสะของเอซาว 32:1—21
  12. ยาโคบ ฌ แม่น้ำยับบอก 32:22—32
  13. การพบปะของยาโคบกับเอซาวและการกลับไปที่บ้านอันของเขา บทที่ 33
  14. การข่มขืนดินนาห์และการแก้แค้นของสิเมโอนและเลวี บทที่ 34
  15. ยาโคบกลับไปเบธเอล บทที่ 35
- ง. สิ่งที่เป็นผลจากเอซาว 36:1— 37:1
- จ. สิ่งที่เป็นผลจากยาโคบ 37:2 — 50:26
1. พระเจ้าทรงเลือกโยเซฟ 37:2—11
  2. การขายโยเซฟไปยังอียิปต์ 37:12—36
  3. ยูดาห์และทามาร์ บทที่ 38
  4. โยเซฟในบ้านของโปทิฟาร์ บทที่ 39
  5. ความฝันของนักโทษและการแก้ความฝันของโยเซฟ บทที่ 40
  6. ความฝันของฟาโรห์และการแก้ความฝันของโยเซฟ บทที่ 41
  7. การเดินทางไปยังอียิปต์ครั้งแรกของพวกพี่ชายของโยเซฟ บทที่ 42
  8. การเดินทางไปยังอียิปต์ครั้งที่สองของพวกพี่ชายของโยเซฟ บทที่ 43
  9. การทดสอบครั้งสุดท้ายของโยเซฟและผลลัพธ์ของมัน บทที่ 44
  10. การคืนดีของโยเซฟกับพวกพี่ชายของเขา 45:1—15
  11. อิสราเอลย้ายไปยังอียิปต์ 45:16—46:30
  12. การเป็นผู้นำที่ฉลาดของโยเซฟ 46:31— 47:27
  13. การนมัสตของยาโคบในอียิปต์ 47:28 — 48:22
  14. ยาโคบอวยพรบรรดาบุตรชายของเขา 49:1—28
  15. การตายและพระสัญญาที่ยังไม่สำเร็จ 49:29 — 50:26¹⁷

เนื้อหา

โดยรวมแล้ว พระคัมภีร์กล่าวถึงอะไร? ข้าพเจ้าจะกล่าวว่ามันดังต่อไปนี้ คือพระเจ้าปรารถนาที่จะให้เกียรติแก่พระองค์เองด้วยการอวยพรมนุษย์ เด็กหนุ่มคนหนึ่งโพล่งเข้าไปในห้องนั่งเล่นและได้ประกาศแก่พ่อของเขาว่า “ผมรู้ว่า พระคัมภีร์หมายถึงอะไร” พ่อของเขายิ้มและได้ตอบว่า “ลูกหมายถึงอะไรที่ลูก

บอกว่าลูก ‘รู้’ ว่าพระคัมภีร์ หมายถึงอะไร?” ลูกชายของเขาได้ตอบว่า “ผมรู้!” พ่อบอกว่า “โอเค” จึง “บอกพ่อมาว่าพระคัมภีร์หมายถึงอะไร” “มันก็ง่ายๆ พ่อ มันหมายถึง ‘Basic Information Before Leaving Earth’” (ข้อมูลพื้นฐานก่อนที่จะจากโลกไป)

เนื้อหาของหมวดเพนทาทูก (โทราห์) คือสิ่งนี้: ผู้คนสามารถมีประสบการณ์กับพระพรของพระเจ้า โดยการ วางใจในพระองค์ (เชื่อพระวจนะของพระองค์) และ โดยการเชื่อฟังพระองค์ (ทำตามการริเริ่มของพระองค์) ข้าพเจ้า เชื่อว่าโดยพื้นฐานแล้ว พระธรรมปฐมกาลอยู่ในพระคัมภีร์เพื่อที่จะสอนเราถึงบทเรียน ดังต่อไปนี้ ผู้คนสามารถ ชื่นชมกับความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้าได้ และด้วยเหตุนี้ที่ตระหนักว่าความ สมปรารถนาของพวกเขาเองใน ฐานะมนุษย์นั้นเกิดขึ้นจากการวางใจในพระเจ้าและการเชื่อฟังพระเจ้า เท่านั้นนี้เป็นประโยชน์แห่งเนื้อหาของพระธรรมนี้ พระธรรมปฐมกาลเปิดเผยว่าพระเจ้านั้นสัตย์ซื่อต่อ พระสัญญาต่างๆ ของพระองค์และมีอำนาจพอที่จะทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จได้

พระธรรมปฐมกาลเปิดเผยว่าโดยดั้งเดิมแล้ว พระเจ้าได้ตั้งใจให้ผู้ที่ จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด กับพระผู้สร้างของพวกเขา หลักฐานต่างๆ สำหรับสิ่งนี้ก็คือนี่พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ขึ้นในฐานะสิ่งทรง สร้างพิเศษ (2:7) ประการที่สอง พระองค์ได้สร้างมนุษย์ด้วยการเอาใจใส่เป็นพิเศษ (2:7) ประการที่สาม พระองค์ได้สร้างมนุษย์ตามฉายาของพระองค์เอง (1:26-27) ประการที่สี่ พระองค์ได้ถือว่ามนุษย์เป็นบุตร ของพระองค์ (1:28-30) และประการที่ห้า พระองค์ได้แสดงออกถึงความห่วงใยต่อสวัสดิภาพของมนุษย์ อย่างต่อเนื่อง (3:9)

ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของพระเจ้ากับอาดัมถูกทำลายโดยการล้มลงในบาป (บทที่ 3) ในการล้มลง ในบาป มนุษย์ได้ทำสองสิ่ง ประการแรก เขาได้ล้มเหลวที่จะวางใจในความดีของพระเจ้าด้วยความคิดของเขาและประการ ที่สอง เขาได้กบฏต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าด้วยความตั้งใจของเขา (3:6)

จากนั้นพระเจ้าได้ทำการริเริ่มที่จะสถาปนาความสัมพันธ์กับมนุษย์ที่พระองค์ได้สร้างมนุษย์มาเพื่อ จะชื่นชม อีกครั้งหนึ่งพระองค์ได้จัดเตรียมการไถ่โทษสำหรับบาปของมนุษย์จนกว่าพระองค์จะได้ขจัดมัน ไปในที่สุดการปกคลุมชั่วคราวยุคนี้ได้เกิดขึ้นทางระบบการถวายบูชา สัตวบูชาได้ปกคลุมบาปของผู้คนอย่าง เพียงพอแต่ไม่สมบูรณ์ การ ถวายบูชาสุดท้ายจะต้องถูกกระทำขึ้นเพื่อที่จะขจัดบาปของเราอย่างถาวรได้ พระเจ้าได้ยอมรับการถวายบูชาสำหรับ บาปก่อนกางเขนเหมือนกับพ่อค้ายอมรับบัตรเครดิตในการชำระ สินค้าหรือการบริการต่างๆ การชำระครั้งสุดท้ายจะต้องมีขึ้นและการตายของพระคริสต์ก็เป็นการชำระครั้งสุดท้ายนั้น

ตลอดพระธรรมปฐมกาล เราพบว่าโดยทั่วไปแล้วผู้คนได้ล้มเหลวอย่างต่อเนื่องในการวางใจและเชื่อฟังพระเจ้า (เช่น ในสมัยของโนอาห์ ณ หอบาเบล และตลอดช่วงเวลาของบรรพบุรุษ)

พระธรรมปฐมกาลบันทึกสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อที่จะหนุนใจผู้คนให้วางใจและเชื่อฟังพระองค์อีกด้วย โดย การดำเนินตามสองหลักการนี้เท่านั้นที่ผู้คนสามารถชื่นชมกับความสัมพันธ์กับพระเจ้าและรู้ถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ สร้างให้พวกเขาที่จะมีประสบการณ์ด้วย

ในอีกด้านหนึ่ง พระธรรมปฐมกาลเปิดเผยเกี่ยวกับบุคคลและการทำงานของพระเจ้าอย่างมาก การเปิดเผยนี้ ช่วยให้เราที่จะวางใจและเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์อย่างริเริ่มโดยการเปิดเผยส่วนตัวของ พระองค์แก่บรรดาบุคคลหลักในพระธรรมปฐมกาล (เช่น อาดัมและเอวา โนอาห์ และบรรพบุรุษ)

ส่วนอีกด้านหนึ่ง พระธรรมปฐมกาลเปิดเผยเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์อย่างมาก พระเจ้าไม่เพียงแต่ ได้เปิดเผยถึงความวิปริตและความเสื่อมทรามของมนุษย์ พระองค์ยัง ได้ระบุถึงหลายตัวอย่างแห่งความเชื่อในแง่ บวกและการเชื่อฟังในชีวิตของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าอีกด้วย

ในพระธรรมปฐมกาลเราเรียนรู้ว่าความเชื่อในพระเจ้านั้นจำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเราจะต้องมีการสามัคคีธรรมกับ พระองค์และตระหนักถึงศักยภาพของเราในฐานะที่เป็นมนุษย์

ความเชื่อเป็นกฎแห่งชีวิต ถ้าคนหนึ่งดำเนินโดยความเชื่อ เขาก็รุ่งเรือง แต่ถ้าเขาไม่ได้ดำเนินโดยความเชื่อ เขาก็ล้มเหลว บรรพบุรุษทั้งสี่คนเป็นตัวอย่างแรกเริ่มของสิ่งที่ความเชื่อหมายถึงและวิธีที่มัน สำแดงออกถึงตัวมันเอง ในชีวิตของแต่ละบุคคลนั้น เราเรียนรู้บางสิ่งใหม่เกี่ยวกับความเชื่อ

ความเชื่อของอับราฮัมแสดงออกถึงการเชื่อฟังที่ไร้ข้อสงสัย เมื่อพระเจ้า ได้บอกให้เขาทำบางสิ่ง เขาได้ทำมันเกือบตลอดเวลา นี่เป็นลักษณะพื้นฐานของความเชื่อ นั่นคือเหตุผลที่อับราฮัมได้ถูกเรียกว่า “บิดาของผู้ที่สัตย์ซื่อ” พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่อับราฮัมถึง 9 ครั้ง (12:1-3, 7; 13:14-17; 15; 17:1-21; 18; 21:12-13; 22:1-2; 22:15-18) และแต่ละครั้งการตอบสนองของอับราฮัมก็เป็นการเชื่อฟังที่ไร้ข้อสงสัย ความเชื่อของอิสอัคช่วยให้เราเห็นถึง ลักษณะของการยอมรับที่ไม่โต้แย้งซึ่งแสดงถึงลักษณะของความเชื่อแท้ในพระเจ้า นี่คือการตอบสนองของเขาต่อ การเปิดเผยสองครั้งของพระเจ้าที่มีต่อเขา (26:2-5, 24) บางครั้งอิสอัคก็อยู่เฉยๆ จนเกินไป

เรื่องราวของยาโคบก็คือการต่อสู้กับพระเจ้าจนกระทั่งเขาได้ตระหนักถึงความจำกัดของตัวเอง จากนั้นเขาได้วางใจพระเจ้า เราสามารถเห็นถึงความเชื่อของเขาในการพึ่งพาอย่างยอมรับที่พระเจ้า การเปิดเผยทั้งเจ็ดของ พระเจ้าที่มีต่อเขาในที่สุดแล้วก็ได้้นำเขาไปสู่ที่นี่ (28:12-15; 31:3, 11-13; 32:24-29; 35:1, 9-12; 46:2-4) ทุกวันนี้ผู้เชื่อส่วนใหญ่สามารถเข้าส่วนกับยาโคบ ได้อย่างง่ายดายที่สุด เพราะว่าเราปล้ำสู้กับความต้องการที่จะดำเนินชีวิตโดยปราศจากพระเจ้า

ชีวิตของโยเซฟสอนเราว่าพระเจ้าสามารถกระทำกับบุคคลที่วางใจพระองค์อย่างต่อเนื่องต่างๆ ที่มีความทุกข์ยาก คุณลักษณะที่โดดเด่นของชีวิตของโยเซฟก็คือ ความภักดีที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เขาได้เชื่อ การสำแดงสองอย่าง ของพระเจ้าที่มีต่อเขาทางความฝัน (37:5-7, 9) แม้ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าดูเหมือนว่าจะไม่เป็นไปอย่างที่เขาคิดว่า มันควรจะเป็นความเชื่อที่อดทนและรางวัลของมันก็ต้องแสงตลอดเรื่องราวของโยเซฟ พระเยซูเจ้าแสดงตัวอย่างถึงลักษณะของความเชื่อนี้อย่างสูงสุด

ความเชื่อ ซึ่งเป็นแนวคิดหลักในพระธรรมปฐมกาล หมายถึงการวางใจว่าสิ่งที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ นั้นเป็น สิ่งดีที่สุดสำหรับเรา และการแสดงออกถึงการวางใจนั้นด้วยการรอคอยพระเจ้าที่จะจัดเตรียมสิ่งที่พระองค์ได้สัญญา บุคคลแห่งความเชื่อ คือผู้ที่อุทิศตนที่จะกระทำบนพื้นฐานนี้แม้ว่าเขาหรือเธออาจไม่เห็น ว่าวิธีของพระเจ้านั้นดีที่สุดในที่สุด อย่างไร

หมวดเพนทาทอคนั้นเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์ และความสัมพันธ์ของเรา แนวคิดหลักในพระธรรมปฐมกาล คือความเชื่อ¹⁸

อรรถาธิบาย

I. เหตุการณ์ต่างๆ เริ่มแรก 1:1 — 11:26

บทที่ 1-11 จัดเตรียมารับบทสำหรับพระธรรมปฐมกาล หมวดเพนทาทอค และพระคัมภีร์ทั้งหมด

“สิ่งที่เราพบในบทที่ 1-11 คือ การริเริ่มของพระเจ้าในการอวยพร ซึ่งถูกทำให้เป็นมลทินโดยบาปของมนุษย์ และติดตามมาด้วยการรักษาไว้แห่งพระคุณของพระสัญญา: พระพร-บาป-พระคุณ”¹⁹

“มุมมองทางศาสนศาสตร์ของเขา [ของโมเสส] สามารถสรุปได้ในสองประเด็น ประการแรก ผู้เขียนมี แนวโน้มที่จะลากเส้นเชื่อมโยงพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าแห่งพันธสัญญาที่ซิงาย กับพระเจ้าผู้ได้สร้าง โลก ประการที่สองผู้เขียนมีแนวโน้มที่จะแสดงให้เห็นว่าการทรงเรียกของบรรพบุรุษและพันธสัญญาที่ ซิงาย มี การสถาปนาจุดประสงค์ดั้งเดิมในการทรงสร้างของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ เป็น เป้าหมายสูงสุดของ พวกเขา”²⁰

“เป็นที่แน่ชัดว่า ความสนใจในแนวทางที่โลกและมนุษย์ได้เกิดขึ้น และในประวัติศาสตร์ ของช่วงเวลา แต่ต้นนั้นเป็นลักษณะของโลกโบราณที่เจริญ อย่างไรก็ตาม ‘เรื่องราวต่างๆ ดั้งเดิม’ หรือ ‘เรื่อง ที่แต่งขึ้น เกี่ยวกับการทรงสร้าง’ เกี่ยวกับ กิจกรรมต่างๆ ของบรรดาพระที่เป็นผู้สร้างที่ หลากหลายยังคงมีอยู่ในสิ่งที่ คงค้างอยู่ของวรรณกรรมต่างๆ ของอียิปต์โบราณและเมโสโปเตเมีย-โบราณ แต่การรวบรวมของเรื่องราว ต่างๆ เช่นนั้นพร้อมกับเรื่องราวต่างๆ ของช่วงเวลาที่ไม่แน่นอนนี้ก็ให้การยืนยันถึงแรงจูงใจที่เพิ่มเข้ามา เป้าหมายของงานเช่นนั้นก็เพื่อที่จะให้หรือเสริมสร้างความรู้สึกแห่งเอกสิทธิ์ทางเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์แก่ผู้อ่านของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ณ เวลาที่มันไม่มีความแน่นอนหรือมีความลังเลใจเกี่ยวกับสิ่งนี้ด้วยบางเหตุผล. . .

“การวางปฐมกาลบทที่ 1-11 ให้เป็นอาร์มบทแก่นื้อหาหลักของพระธรรมนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสที่จะแสดงออกถึงหลักแห่งความเชื่อถือที่แตกต่างของอิสราเอลอีกด้วย ถ้าไม่เช่นนั้นมันคงจะยุ่งยากมากขึ้นที่จะแนะนำมันในเรื่องราวต่างๆ ในภายหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับหลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้า”²¹

“อย่างที่เรานำหน้านั้น ปฐมกาลบทที่ 1-11เป็นการอรรถาธิบาย บ่อยครั้งก็วิจารณ์อย่างรุนแรงในเรื่องแนวคิดที่ปรากฏในโลกโบราณ เกี่ยวกับโลกตามธรรมชาติและเหนือธรรมชาติ ทั้งเรื่องราวของแต่ละบุคคลและเนื้อหาทั้งหมดดูเหมือนจะเป็นข้อ โต้แย้งต่อความเข้าใจที่รับรู้มาโดยทั่วไปเกี่ยวกับ

บรรดาพระและมนุษย์ แต่กำลังผลักดันแบบข้อโต้แย้งที่ชัดเจนของปฐมกาล 1-11 ต้องไม่ปิดบังข้อเท็จจริงที่ว่า ณ บางจุดนั้น ความคิดตามพระคัมภีร์และความคิดที่อยู่นอกเหนือพระคัมภีร์ก็อยู่ในจุดที่เห็นด้วยกันอย่างชัดเจน ที่จริงแล้วพระธรรมปฐมกาลและโลกตะวันออกใกล้โบราณมีอะไรที่เหมือนกันหลายอย่างมากกว่าที่แต่ละอย่างมีกับความคิดทางโลกสมัยใหม่”²²

ก. เรื่องราวของการทรงสร้าง 1:1 — 2:3

พระเจ้าได้สร้างจักรวาลทั้งหมดและจากนั้นได้ก่อรูปและเติมเต็มมันในหกวัน พระองค์ได้นำระบบระเบียบ และความสมบูรณ์มาให้มนุษย์ชื่นชมและปกครองเหนือมัน จากนั้นพระองค์ได้อวยพรและตั้งวันที่เจ็ดไว้เป็นอนุสรณ์แห่งการงานที่สร้างสรรค์ของพระองค์²³ พระเจ้าของอิสราเอล ซึ่งเป็นผู้ช่วยกู้ของประชากรของพระองค์เป็นผู้ สร้างทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

“... ปฐมกาล 1:1-2:4ก เป็นที่ตระหนกอย่างชัดเจนว่าเป็นหน่วยของเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ มีบทนำ (1:1) เนื้อหา (1:2-2:3) และ การสรุป (2:4ก)”²⁴

เรื่องราวทางประวัติศาสตร์เป็นหนึ่งในหลายประเภททางวรรณกรรมของพระคัมภีร์ รูปแบบอื่นรวมถึงการ ลำดับเชื้อสาย บทกวี จดหมายฝาก และการวิวรรณ์²⁵

“ประเภทคือความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากว่าการระบุประเภทหนังสือของผู้อ่านนั้นก็กำหนดยุทธวิธีการอ่านของเขาหรือของเธอ...”²⁶

“โดยส่วนใหญ่แล้ว เนื้อหาของมัน [ของพันธสัญญาเดิม] อาจถูกอธิบายภายใต้สองหัวเรื่อง คือ เรื่องราวและบทกวี”²⁷

“เรื่องราวของการทรงสร้างมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางไม่ใช่ธรรมชาติ จุดประสงค์ของมันก็เพื่อที่จะให้เกียรติพระเจ้าผู้สร้าง โดยการยกย่องพระองค์ผ่านทางความสง่างามของระบบระเบียบที่ได้ถูกสร้างขึ้น เนื้อหาอันเป็นทั้งการอวยพรและการสอน เป็นทั้งการสรรเสริญและประวัติศาสตร์ ‘พระเจ้า’ เป็นประธานทางไวยากรณ์ของประโยคแรก (1:1) และดำเนินต่อไปในฐานะประธานแบบหัวข้อตลอดเรื่องราว”²⁸

“เรื่องราวแบบร้อยแก้วของพันธสัญญาเดิมนั้นมีหลายหน้าที่ ส่วนใหญ่แล้วมีแนวโน้มที่จะให้ข้อมูลที่แม่นยำทางประวัติศาสตร์ในขณะเดียวกันก็นำผู้อ่านไปสู่ความเข้าใจทางศาสนศาสตร์ที่ลึกซึ้งของธรรมชาติของพระเจ้าและความสัมพันธ์ของพระองค์กับประชากรของพระองค์”²⁹

1. ถ้อยคำเริ่มแรกของการทรงสร้าง 1:1

มีสามมุมมองหลักเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ 1:1 กับส่วนที่เหลือของเรื่องราวของการทรงสร้าง

- ข้อ 1 อธิบายการทรงสร้างดั้งเดิมของจักรวาล พระเจ้าได้เริ่มตกแต่งโลกอย่างที่เรารู้ในข้อที่ 2 และ 3 มุมมองนี้อาจหรือไม่เชื่อมโยงช่องว่างของเวลาระหว่างข้อที่ 1 และ 2³⁰ ผู้สนับสนุนบางคนของมุมมองนี้เชื่อว่าการ ทรงสร้างดั้งเดิมกลายเป็นความยุ่งเหยิงในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ของการพิพากษาของพระเจ้า ข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ก็อยู่ในข้อคิดเห็นของข้าพเจ้าใน 1:2
- ข้อ 2 อธิบายส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าได้ทำในวันแรกของการทรงสร้าง (1:1-5) มันเป็นประโยคทั่วไปที่ติดตามมาด้วยรายละเอียดที่เจาะจง³¹
- ข้อ 3 อธิบายสิ่งที่พระเจ้าได้ทำในหกวันของการทรงสร้าง (1:2-31) มันเป็นประโยคแบบหัวข้อที่แนะนำถึงเรื่องราวการทรงสร้างทั้งหมดที่ตามมา³² ข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้

“การเริ่มต้น” คือ การเริ่มต้นของการทรงสร้างโลก ไม่ใช่จุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง (เปรียบเทียบ มก. 1:1; ยน. 1:1) สิ่งนี้ดูเหมือนจะชัดเจนจากบริบทของมัน พระปฐมกาลถูกเรียกว่า “หนังสือแห่งการเริ่มต้น” เพราะว่ามัน บันทึกการเริ่มต้นของหลายสิ่งอย่างมาก บางทีมันคงจะถูกต้องมากขึ้นที่จะอธิบายว่ามันเป็นหนังสือแห่งรากฐาน

คำฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” (เอล โลฮิม) เป็นคำนามแบบพหูพจน์ ความเป็นพหูพจน์ก็เพิ่มความเข้มข้นแก่ นาม เอล อย่างที่คำสรรพนามแบบส่วนตัว “เรา” ในข้อ 26 ทำ ภาษาฮีบรูเป็นภาษาทางตะวันออกโบราณภาษาเดียว ที่ทำให้คำนามและคำสรรพนามเข้มข้นด้วยการทำให้เป็นพหูพจน์ บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้คำว่า ‘เอล โลฮิม’ มา เป็นชื่อแห่งเกียรติยศ แม้ว่ามันเป็นพหูพจน์ในรูปแบบ แต่มันเป็นเอกพจน์ในความหมาย เมื่ออ้างอิงถึงพระเจ้าแท้ ชื่อนี้เป็นตัวแทนของความสัมพันธ์ที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าผู้สร้างกับการทรงสร้างของพระองค์

“คำฮีบรูที่แปลว่า ‘พระเจ้า’ (เอลโลฮิม) อาจถูกใช้ในฐานะคำนามแบบพหูพจน์และอาจถูกแปลว่า ‘พวกพระ’ แต่เมื่อคำนี้ถูกใช้สำหรับพระเจ้าแท้ มันก็จะไม่เป็นพหูพจน์ แต่เป็นคำนามที่ถูกทำให้เข้มข้นทำให้ความหมายของรากศัพท์ที่ซ่อนอยู่ (อาลาห์) ซึ่งหมายถึง ‘ที่จะมีพลัง’ นั้นไม่มีเหลือ คำว่า ‘พระองค์’ ‘เรา’ เมื่อใช้กับพระเจ้า มันไม่ได้หมายถึง พหูพจน์ (โดยไม่คำนึงถึงการแปลโดยทั่วไป) มันเป็นการทำให้เข้มข้นอย่างเดียวกันกับคำสรรพนามที่อธิบายถึงพระเจ้า”³³

“ฟ้าและแผ่นดิน” อ้างอิงถึงจักรวาลอย่างที่เรารู้ (นั่นคือ ท้องฟ้าข้างบนพร้อมกับทุกสิ่งที่อยู่ในมัน และแผ่นดินเบื้องล่าง) มันไม่มีคำเดียวในฮีบรูสำหรับคำว่า “จักรวาล” นี่เป็นคำเปรียบเทียบสำหรับสิ่งทั้งหมด พระเจ้าได้ สร้างทุกๆ สิ่ง บ่อยครั้งแล้วบรรดาผู้แปลได้แปลคำฮีบรู ‘เอเรส’ (โลก) ว่า “แผ่นดิน” โดยการแปลมันอย่างนี้ ที่นี้เราเห็นว่าโมเสสต้องการให้ผู้อ่านของเขาที่จะตระหนักว่าพระเจ้าได้สร้าง และเป็นเจ้าของแผ่นดินทั้งสิ้น (เปรียบเทียบ 12:7 และการอ้างอิงภายหลังสั้นเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งพันธสัญญา; สดค. 24:1)³⁴

ข้อนี้สำคัญเพราะว่ามันขัดแย้งหกปรัชญาอันเป็นที่นิยม:

1. Atheism (เอธิอัสซึ่ม) — ไม่มีพระเจ้า
2. Pantheism (แพนธิอัสซึ่ม) — พระเจ้านั้นแตกต่างจากการทรงสร้างของพระองค์
3. Polytheism (โพลีธิอัสซึ่ม) — “ถูกสร้าง” เป็นเอกพจน์ในบริบทความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างเรื่องราวการทรงสร้างตามพระคัมภีร์กับเรื่องราวการทรงสร้างของวัฒนธรรมทางตะวันออกไกลโบราณต่างๆ นั่นก็คือว่า เรื่องราว ทางพระคัมภีร์เป็นแบบพระเจ้าองค์เดียว
4. Radical materialism (แรดดิเค็ลล์ แมทริเรียลลิสซึ่ม – วัตถุนั้นอยู่เป็นนิรันดร์) — วัตถุนั้นกำเนิดที่เหนือธรรมชาติ (การเน้นที่ต้นกำเนิด)
5. Naturalism (แนชชวลลิสซึ่ม) (evolutionism – เอฟโวลูชันลิสซึ่ม) — การทรงสร้างเกิดขึ้นเมื่อบางคนที่อยู่นอก ธรรมชาติได้แทรกแซง (การเน้นที่ขบวนการ)
6. Fatalism (เฟทัลลิสซึ่ม) — พระเจ้าส่วนตัวได้เลือกที่จะสร้างอย่างอิสระ

พระเจ้าไม่ได้สร้างจักรวาลจากสิ่งใดเลย (กาลละดิน เอกซ์ นิธิโล) ในขณะที่บทก็ไม่ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้ โดยตรง ผู้อ่านสามารถคาดคะเนจากหลักฐานดังต่อไปนี้ วลี “ในปฐมกาล” บ่งบอกถึงมัน และคำฮีบรูสำหรับคำว่า “สร้าง” (บารา) และ การแสดงออกของคำว่า “ไร้รูปร่างและว่างเปล่า” นั่นก็บ่งบอกเช่นกัน พระคัมภีร์หลายตอนในพันธสัญญาใหม่ก็สนับสนุนข้อสรุปนี้ (เช่น ยน. 1:3; โรม. 4:17; และ ฮบ. 11:3)³⁵

การเน้นในข้อนี้อยู่ที่ต้นกำเนิดของจักรวาล พระเจ้าได้สร้างมัน³⁶ พระองค์เพียงผู้เดียวที่อยู่เป็นนิรันดร์ และ ทุกๆ สิ่งก็มีต้นกำเนิดมาจากพระองค์และเป็นอยู่โดยพระองค์³⁷

2. สภาพต่างๆ ณ เวลาของการทรงสร้าง 1:2

ข้อ 2 บางทีอธิบายถึงสิ่งที่ตอนนี้เราเรียกว่าโลกก่อนที่พระเจ้าได้สร้างมัน คำว่า “แผ่นดิน” ที่นี้ อ้างอิงถึง โลกทั้งหมด แม้ว่าคำอังกฤษคำเดียวกันอ้างอิงถึงแผ่นดินและฟ้า (เมื่อรวมกับ “ฟ้า” ข้อ 1) และ แผ่นดินแห้ง (ข้อ 10)

“... ไม่มีเนื้อหาใดในพระคัมภีร์ที่ชัดเจนซึ่งให้การยืนยันถึงต้นกำเนิดของความยุ่งเหยิงหรือของงู หรือเหตุผลสำหรับการมีอยู่ของพวกมัน”³⁸

“ที่ลึกลับ” (ทาโฮม) อธิบายถึงโลก ในพันธสัญญาเดิม ทาโฮม อ้างอิงถึงมหาสมุทร ซึ่งโลกโบราณถือว่าเป็น สัญลักษณ์ของความยุ่งเหยิงและความชั่วที่ต้องถูกพิชิต และพระยาเวห์ได้พิชิต อย่างไรก็ตาม การใช้ของมันเป็นหมวดเพนทาทุคช่วยให้เราเข้าใจถึงความตั้งใจของผู้เขียนในการใช้คำนี้ที่นี่

“... เขาเรียกมหาสมุทรทั่วโลก (‘ที่ลึกลับ’) ใน 1:2 ว่า ‘ที่อ้างว้าง’ นี่ไม่ชัดเจนในการแปลคำอังกฤษว่า ‘ไร้รูปร่าง’ แต่ พระคัมภีร์ฉบับแปล NASB หมายถึงมันในช่องอ้างอิงว่าเป็น ‘ที่ว่างเปล่า’ . . . โมเสสใช้ คำนี้ (ลขบ.32:10) เพื่ออธิบายถึงแผ่นดินทุรกันดารที่ที่อิสราเอลได้เดินทางวนเวียนถึง 40 ปี ทำไมเรียก มหาสมุทรว่า ดินทุรกันดาร? วิธีอะไรจะดีกว่าในการสอนประชาชนว่า พระเจ้าผู้ นำพวกเขาออกจากดินทุรกันดารและให้แผ่นดินแห่งพันธสัญญาแก่พวกเขา คือพระเจ้าองค์เดียวกันที่ ครั้งหนึ่งได้จัดเตรียมแผ่นดินสำหรับพวกเขาด้วยการ แยกน้ำและก่อให้เกิด ‘แผ่นดินแห้ง’? พระเจ้าแห่งหมวดเพนทาทุคคือผู้นำ ประชากรของพระองค์จากดินทุรกันดาร ไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา”³⁹

นักวิชาการบางคนเชื่อว่าการอ้างอิงถึงพระวิญญาณของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมบ่งบอกถึงอำนาจ หรือ อิทธิพลของพระเจ้า ไม่ใช่บุคคลที่สามของตรีเอกภาพ นักวิชาการแบบอนุรักษนิยมบางคนเชื่อว่า แม้ว่าพระวิญญาณ เป็นบุคคลที่สามของตรีเอกภาพ ผู้คนที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาของพันธสัญญาเดิมไม่ได้ เชื่อมโยง พระวิญญาณกับ พระเจ้าเอง พวกเขาคิดว่าพระวิญญาณเป็นอำนาจหรืออิทธิพลของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มันมีข้อบ่งชี้หลายประการ ในพันธสัญญาเดิมที่บอกให้คนอิสราเอลระบุว่าพระวิญญาณเป็น พระเจ้า (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:2; 2 พกษ. 2:9; สดค. 104:30; อสค. 3:12-14; 11:1; ศคย. 4:6)⁴⁰

“น้ำ” ก็สามารถถูกแปลว่า “ที่ลึก” บางทีมันอ้างอิงถึงสิ่งที่ปกคลุมแผ่นดิน แต่มันยังชี้แนะว่าเป็นความยุ่งเหยิง ที่นี้เราเรียนรู้ว่าแผ่นดินนั้น “ไร้รูปร่างและว่างเปล่า” (ความหมายแบบคำสองคำที่มารวมกัน ซึ่งหมายถึงไร้ระเบียบ ไม่เกิดผล และไร้การอาศัย) ก่อนที่พระเจ้าได้จัดเตรียมมันอย่างมีพระคุณเพื่อเป็นที่อาศัยของมนุษย์ (เปรียบ เทียบ ยรม. 4:23-27) ความหมายแบบคำสองคำที่มารวมกัน เป็นคำเปรียบเทียบที่ผู้เขียนแสดงถึงแนวคิดที่ซับซ้อน ด้วยการรวมสรรพนามสองคำด้วยคำว่า “และ” แทนที่จะใช้คำคุณศัพท์และคำสรรพนาม

โมเสสวาดภาพพระวิญญูณว่าเป็นลม—สองคำนี้เหมือนกันในคำฮีบรู —ซึ่งเคลื่อนไหวอยู่เหนือการทรงสร้างที่ไร้ระเบียบ อย่างที่พระเจ้าได้ทำงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์โดยพระวิญญูณบรรดาผู้เชื่อต้องทำงาน ของพวกเขาโดยพระวิญญูณเช่นกัน (ศคย. 4:6; รม. 8; อฟ. 5:18)

“จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ทุกสิ่งก็อยู่นิ่งๆ ไร้ชีวิต ไม่มีการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลง ก็เริ่มต้นขึ้นด้วยการทรงสถิตที่มีพลังของพระเจ้า”⁴¹

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ดูเหมือนว่าข้อ 2 อธิบายสภาพต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเจ้าได้สร้างโลก ในขณะที่ ข้อ 1 อธิบายการทรงสร้างจักรวาล ข้อ 2 ก็บรรยายสภาพก่อนการทรงสร้างของมัน ข้อ 3-31 อธิบายขบวนการของ การทรงสร้างซึ่งพระเจ้าได้ก่อรูปร่างสิ่งที่ไร้รูปร่าง และได้เติมสิ่งที่ว่างเปล่า

มีทฤษฎีแบบพื้นฐานสองทฤษฎีเกี่ยวกับขบวนการทรงสร้างที่เกิดขึ้นจากการแปลข้อ 2

ทฤษฎีแบบมีช่องว่าง

ถ้อยแถลง: ถ้อยคำดั้งเดิมของทฤษฎีนี้ประกอบไปด้วยแนวคิดดังต่อไปนี้

กระนั้นมันก็มีความหลากหลายของทฤษฎีนี้

1. มันมีช่องว่างเวลาที่ไม่นั่นอน (ดังนั้นมันจึงเป็นชื่อของทฤษฎีนี้) ระหว่าง 1:1 และ 1:2
2. ข้อ 1 เปิดเผยการทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินที่สมบูรณ์ซึ่งแตกต่างไปจากสิ่งที่เราเห็นรอบๆ ตัวเราเอง ในเวลานี้ อย่างมาก
3. เชื้อชาติมนุษย์ก่อนอาดัมได้อาศัยอยู่ที่การทรงสร้างดั้งเดิมนี้
4. ลูซิเฟอร์ (ซาตานที่ได้ล้มลง) ซึ่งมี “กองบัญชาการ” อยู่ในสวนเอเดน ได้ปกครองเหนือเชื้อชาติมนุษย์นี้

5. เมื่อลูซิเฟอร์ได้บังเกิด — ผู้สนับสนุนหลายคนเห็นสิ่งนี้ใน อีสยาห์ 14 และ หรือ เอเสเคียล 28 — บาบ ได้เข้ามา ในโลก
6. ส่วนหนึ่งของการพิพากษาของพระเจ้าต่อการบังเกิดคือการทำลายโลกด้วยน้ำท่วม (ในสมัยของ โนอาห์) ติดตาม มาด้วยยุคน้ำแข็งทั่วโลก ซึ่งให้เหตุผลสำหรับซากพืชหรือสัตว์ที่เป็นหิน⁴²

ประวัติศาสตร์

นี่เป็นทฤษฎีเก่าแก่อย่างมากที่บรรดาผู้เขียนชาวยิวแรกเริ่มและบรรพบุรุษของคริสตจักรบางคนได้ ยึดถือ โทมัส ชัลเมอร์ส ได้ส่งเสริมมันใน ค.ศ. 1814⁴³ จุดประสงค์ของชัลเมอร์สก็เพื่อที่จะประสานพระ คัมภีร์กับพระคัมภีร์ ไม่ใช่พระคัมภีร์กับวิทยาศาสตร์⁴⁴ ต้นกำเนิดของชนิดของสัตว์ที่แยกออกมาจากตระกูล โดยคาร์วินได้ปรากฏครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1859 แต่ชัลเมอร์สได้จัดพิมพ์ทฤษฎีของเขาได้ปี ค.ศ. 1814 แฟรนซ์ ดีลิตซ์ส์สนับสนุนในปี ค.ศ. 1899⁴⁵ หนังสือของ จี. เอช. เพ็มเบอร์ชื่อ ยุคต่างๆ โบราณของโลก (ปี ค.ศ. 1907) ได้ให้แรงกระตุ้นที่มากขึ้นต่อมุมมองนี้ นักธรณีวิทยาคริสเตียนหลายคนได้ชื่นชมมุมมองนี้ เพราะว่าพวกเขาได้เห็น “การอธิบายอย่างง่ายๆ สำหรับชั้นซาก พืชหรือสัตว์ที่เป็นหิน”⁴⁶ แฮร์ริมเมอร์ได้ สนับสนุน⁴⁷ และ อาร์เธอร์ ดับบลิว. ฟิงค์ ก็เช่นกัน⁴⁸ แอล. เอส. เซฟเฟอร์ได้ ยึดถือมัน⁴⁹ แต่ไม่ได้เน้นมัน อาร์เธอร์ คัสสแตนซ์เป็นผู้เขียนคนหนึ่งที่ได้ปกป้องมุมมองนี้อย่างพอสมควรเมื่อไม่นานมานี้⁵⁰

ข้อโต้แย้งและการตอบสนอง

1. คำแรกในข้อ 2 (คำฮีบรู วาบ “และ”) เป็นคำเชื่อมที่บ่งบอกถึงการเกิดขึ้นที่ตามกันมา (อีกอย่างหนึ่ง รูปแบบถ้อย คำนี้เป็นลักษณะพื้นฐานของเรื่องราวในพระคัมภีร์ฮีบรู⁵¹) มันแนะนำถึงบางสิ่งที่ได้ เกิดขึ้นหลังจากสิ่งที่มาก่อน

การตอบสนอง: กาลในไวยากรณ์และลำดับคำในประโยคนี้ไม่ได้อนุญาตให้ใช้คำเชื่อมนี้ (ข้อ 1-2) ตรงกันข้าม ตามปกติแล้ว คำเชื่อมบ่งบอกถึงการหยุดในลำดับที่ตามกันมาของเหตุการณ์ และ แนะนำอนุประโยคที่ขึ้นอยู่กับ สถานการณ์ (ที่เป็นอิสระ) (ข้อ 2) ที่อธิบายบางสิ่งในอนุประโยค ที่มาก่อน (ข้อ 1) นี่เป็น วาบ แบบคำต่อประโยค ที่ขัดแย้งกัน ไม่ใช่ วาบ แบบคำที่ตามกันมา การแปลที่ดีกว่าของ วาบ คงเป็น “ตอนนี้” อย่างย่อแล้วไวยากรณ์ ฮีบรูไม่ได้สนับสนุนช่องว่าง ตามลำดับระหว่างข้อ 1 และ 2

2. คำกริยา (ฮายาธา “ได้เป็น”) สามารถและควรอ่านว่า “กลายเป็น” บรรดาผู้แปลได้แปลมันใน ทำนองนี้ในหลาย ที่ในพันธสัญญาเดิม

การตอบสนอง: นี่เป็นการแปลที่สมเหตุสมผล แต่ “กลายเป็น” ไม่ใช่การแปลที่ดีที่สุด ตลอดเวลา (เปรียบเทียบ ฆนา. 3:3; ศคย. 3:3) ที่นี้การแปลควรเป็น “ได้เป็น”

3. ความวุ่นวาย chaos (โทสุ วา โบสุ “เปล่าประโยชน์และว่างเปล่า” บางทีเป็นความหมายแบบคำสองคำที่มารวม กันอีกอันหนึ่ง) อธิบายถึงสภาพที่ชั่วร้าย (อสย. 24:1; 45:18; ยรม. 4:23)
การตอบสนอง: ตามปกติแล้วก็เป็นอย่างนี้ แต่ไม่ใช่เสมอไป (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:10; โยบ 6:18; 12:24; 26:7; สดค. 107:40) ดังนั้น ที่นั่นมันไม่ได้เป็น อย่างนั้น
4. “ความมืด” เป็นสัญลักษณ์ของความชั่วในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:5) สิ่งนี้สนับสนุนความแย่งของสภาพ ที่เป็นผลมาจากการกบฏของซาตาน
การตอบสนอง: นี่ก็เป็นจริงในบางกรณี แต่ไม่ใช่เสมอไป (เปรียบเทียบ สดค. 104:19-24) ยิ่งไปกว่านั้นอีก ตอนเย็นเป็นส่วนหนึ่งของหลายวันที่พระเจ้าได้ประกาศว่าดี
5. คำพื้นฐานสองคำสำหรับคำว่า “สร้าง” (บารา และ อาซาห์ ถูกใช้อย่างเป็นทางการเป็นลำดับ ใน 1:1 และ 1:25) อ้างอิงถึงสอง ประเภทที่แตกต่างกันของการสร้างสรรค์ โดยปกติแล้ว บารา อ้างอิงถึงกิจกรรมที่สร้างสรรค์โดยพื้นฐาน เนื่องจากว่าโมเสสได้ใช้ บารา ใน 1:1 นี่เป็นการทรงสร้างดั้งเดิม และไม่ใช่แค่การอธิบายทั่วไปเกี่ยวกับขบวนการที่ ตามมา (ใน 1:3-5 หรือ 1:3-31) ถ้า 1:1 เป็นการอธิบายทั่วไป เขาคงได้ใช้คำว่า อาซาห์ เนื่องจากว่า บางอย่างของ สิ่งที่พระเจ้าได้สร้างในหกวัน พระองค์ได้สร้างจากวัสดุที่มีอยู่ก่อนแล้ว (ตัวอย่างเช่น ผู้ชาย และผู้หญิง)
การตอบสนอง: สองคำนี้ไม่ได้แตกต่างอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น โมเสสใช้คำว่า บารา เกี่ยวกับการสร้างมนุษย์ จากวัสดุที่มีอยู่ก่อน (1:27) และเขาใช้คำว่า อาซาห์ เกี่ยวกับสิ่งทรงสร้างทั้งหมด ในฐานะที่เป็นกิจกรรมสร้าง สรรค์พื้นฐานของพระเจ้า (อพย. 20:11) ยิ่งไปกว่านั้นอีก เขาได้ใช้คำว่า บารา เกี่ยวกับการสร้างสัตว์บางชนิด (1:21) และใช้คำว่า อาซาห์ เกี่ยวกับการสร้างสัตว์ชนิดอื่นๆ (1:25) ความแตกต่างระหว่างสองคำนี้ก็คือนั่น โมเสสได้ใช้คำว่า บารา เกี่ยวกับกิจกรรมของพระเจ้าเท่านั้น และเขาได้ใช้คำว่า อาซาห์ เกี่ยวกับทั้งกิจกรรมของ พระเจ้าและกิจกรรมของมนุษย์⁵² ดังนั้น บารา และ อาซาห์ นั้นก็มีความใกล้ชิดกันอย่างมากในแง่ของความ หมาย เราไม่ควรแยกแยะสองคำนี้บนพื้นฐานของ การที่ บารา อธิบายถึง กิจกรรมสร้างสรรค์พื้นฐาน และ อาซาห์ อ้างอิงถึง การสร้างจากวัสดุที่มีอยู่ก่อน
6. อาดัมจะต้อง “เต็ม” แผ่นดิน (1:28) ซึ่งบ่งบอกถึงเชื้อชาติแต่ก่อน
การตอบสนอง: คำฮีบรูที่ถูกใช้หมายถึง “เต็ม” ไม่ใช่ “เต็มใหม่” ฉบับแปลภาษาอังกฤษสมัยใหม่หลายฉบับก็แปลมันอย่างนั้น แม้ว่าหลายคนของกลุ่มที่เชื่อถือ ตามพระคัมภีร์ยึดถือทฤษฎีช่องว่าง นักวิชาการฮีบรูจำนวนน้อยก็ยึดถือเพราะว่าไวยากรณ์ฮีบรูไม่ได้เห็นพ้อง ด้วยการอ่านข้อ 1 และ 2 แบบต่อเนื่องกันอย่างเป็นทางการเป็นลำดับ ตรงกันข้าม ในบางหนทาง ข้อ 2 ทำให้ข้อ 1 ชัดเจน⁵³

ทฤษฎีแบบไม่มีช่องว่าง

จุดสำคัญของปัญหาแบบตีความของ 1:2 อยู่ที่สิ่งที่ความยุ่งเหยิง (โทฮู วา โบฮู “ไร้รูปร่าง และว่างเปล่า”) บ่งบอกถึง มีสามมุมมองโดยพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ความวุ่นวายได้อ้างอิงถึงในข้อนี้

1. ความยุ่งเหยิงเป็นสภาพที่เป็นผลลัพธ์หลังจากพระเจ้าได้พิพากษาโลกซึ่งพระองค์ได้สร้างมาอย่างดีในแรกเริ่ม⁵⁴

การอธิบาย: 1:1 อ้างอิงถึงการทรงสร้างดั้งเดิมแห่งจักรวาลของพระเจ้า 1:2 เป็นการอ้างอิงถึงรูปร่างที่พระองค์ได้ให้มันในภายหลัง 1:3 อ้างอิงถึงการเริ่มต้นของขบวนการสร้างโลกที่ได้ถูกพิพากษาไปสู่รูปแบบที่เราารู้

คำศัพท์: เราควรแปลคำแรกในข้อ (วาบ) “และ” หรือ “จากนั้น” (ไม่ใช่เป็นที่ชื่นชอบกว่าทางไวยากรณ์) และคำ กริยา (ฮาเยทา) “ได้เป็น” (เป็นไปได้แต่ไม่ได้ชื่นชอบ) เราควรตีความความยุ่งเหยิง (โทฮู วา โบฮู) ว่าเป็นสภาพ ที่ชั่วร้าย (ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเช่นนั้น)

ผลตามมมา: การตีความนี้ก็อนุญาต แต่ไม่ได้เรียกร่องช่องว่างของเวลาระหว่าง 1:1 และ 1:2

2. ความยุ่งเหยิงเป็นสภาพที่แสดงถึงโลกเมื่อพระเจ้าได้สร้างมันอย่างดี⁵⁵

การอธิบาย: 1:1 กล่าวถึงการสร้างจักรวาลอย่างที่เราารู้ และมันเป็นถ้อยคำโดยทั่วไปบางอย่าง 1:2 อธิบายถึงโลก ณ เวลาของการทรงสร้าง 1:3 อธิบายถึงการที่พระเจ้านำระเบียบออกมาจากความยุ่งเหยิง ซึ่งได้ดำเนินต่อไป ตลอด 6 วันแห่งการทรงสร้าง

คำศัพท์: เราควรแปล วาบ “ตอนนี้” (ดีกว่า) และ ฮาเยทา “ได้เป็น” (ดีกว่าอีกด้วย) เราควรถือว่า โทฮู วา โบฮู หมายถึง ไร้รูปร่าง หรือ ชั่วร้าย

ผลตามมมา: การตีความนี้ไม่เกี่ยวข้องกับช่องว่างระหว่าง 1:1 และ 1:2

3. ความยุ่งเหยิงได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเจ้าได้สร้างโลกอย่างดี⁵⁶

การอธิบาย: เราควรถือ 1:1 ตามมุมมองที่ 2 1:1 อธิบายสภาพต่างๆ อย่างที่สิ่งเหล่านั้นได้เกิดขึ้นก่อนการทรงสร้าง เราถือ 1:3 ตามมุมมองที่ 2

คำศัพท์: บรรดาผู้สนับสนุนก็แปลและตีความคำฮีบรูที่สำคัญตามมุมมองที่ 2

ผลตามมมา: การตีความนี้ไม่เกี่ยวข้องกับช่องว่างระหว่าง 1:1 และ 1:2

“. . . การไม่เชื่อมต่อที่ ข้อ 2 ถูกใช้โดยผู้เขียนเพื่อที่จะเน้นถึงเรื่องราวการทรงสร้างแผ่นดินของเขา”⁵⁷

ทฤษฎีอันเป็นที่นิยมมากกว่าท่ามกลางกลุ่มที่เชื่อถือตามพระคัมภีร์ก็คือ ทฤษฎีแบบไม่มีช่องว่างในอันใดอันหนึ่งในสองรูปแบบล่าสุดที่ได้อธิบายไปข้างบนนั้น ขอให้ข้าพเจ้าที่จะกล่าวซ้ำสองมุมมองนี้อีก

1. มุมมองที่ 2 ข้างบน: พระเจ้าได้สร้างโลกในสภาพที่ไร้รูปร่างและว่างเปล่าจากนั้นพระองค์ได้ดำเนินการที่จะ ใ้รูปร่างและเติมเต็มมัน⁵⁸

“เราคงยืนยันว่าข้อแรกทำหน้าที่เป็นประโยชน์ครอบคลุมแบบกว้างของข้อเท็จจริงของการทรงสร้างข้อสอง อธิบายถึงโลกอย่างที่มีมันได้ออกมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และอย่างที่มีมันได้เกิดขึ้น ณ เวลาที่พระเจ้าได้บัญชาให้แสงสว่างที่จะส่องแสงออกไป ชั้นแรกที่ถูกบันทึกไว้ในขบวนการของการสร้างโลกไปสู่รูปร่างอย่างที่มีมันปรากฏในตอนนี้เป็น การเปล่งเสียงอย่างไม่ธรรมดาของพระเจ้าว่า ‘ความสว่างจงเกิดขึ้น’ [ข้อ 3]”⁵⁹

ปัญหา: มันดูเหมือนผิดปกติที่พระเจ้าได้สร้างโลกแบบไร้รูปร่าง และจากนั้นก็ทำให้มันเป็นรูปร่าง มันดูเหมือน น่าจะเป็นไปได้มากกว่าและสอดคล้องกับกิจกรรมของพระองค์ใน 1:3-31 ที่ว่าพระองค์สร้างมันอย่างมีรูปร่าง เต็มที่แล้ว⁶⁰

คำตอบ: ขบวนการทั้งสิ้นของการทรงสร้างใน 1:3-31 เป็นการเคลื่อนที่จากสภาพที่เป็นพื้นฐานมากกว่าไปสู่สภาพ ที่ก้าวหน้ามากกว่าของการเป็นอยู่ ข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้

2. มุมมองที่ 3 ข้างบน: ก่อนที่พระเจ้าได้สร้างโลก มันไม่มีอะไรที่อยู่ที่นั่นมาก่อนอย่างที่มีมันมีตอนนี้ และข้อ 2 อธิบายถึงความไม่มีอะไรเลยนั้น⁶¹

ปัญหา: ศัพท์บางคำในข้อ 2 (ความมืด พื้นผิว ที่ลึก น้ำ) บ่งบอกว่าบางสิ่งได้เกิดขึ้น ณ เวลานี้ซึ่งชี้ให้เห็นถึงกิจกรรม สร้างสรรค์บางอย่างก่อนข้อ 3

คำตอบ: ข้อ 1 อาจเป็นส่วนหนึ่งของการทรงสร้างวันแรก โมเสสอาจได้ใช้คำเหล่านี้เพื่อจะอธิบายในแง่ที่ว่าเราเริ่ม ที่จะเข้าใจ (นั่นคือ คำเชิงเปรียบเทียบ) สภาพที่แปลกปลอมและยากที่จะเข้าใจอย่างสิ้นเชิงสำหรับเรา

3. หกวันของการทรงสร้าง 1:3-31

ระเบียบของโลกประกอบด้วยข้อกำหนดเขตองค์ประกอบหลากหลายของจักรวาลอย่างชัดเจน พระเจ้าได้ แบ่งแยกความสว่างและความมืด น้ำและแผ่นดินแห้ง โลกข้างบนจากโลกข้างล่าง ในทำนองเดียวกัน ผู้คนควร รักษาไว้ซึ่งส่วนแบ่งอื่นๆ ในจักรวาล⁶² ใน “สามวัน” พระเจ้าได้สร้างโลกที่ไม่สามารถอาศัยอยู่ได้นั้นเกิดผล และใน อีก “สามวัน” พระองค์ได้เติมโลกที่ไม่สามารถอาศัยอยู่ได้นั้นด้วยชีวิต ขบวนการของการทรงสร้างตามที่โมเสสได้อธิบายตามปกติแล้วก็ดำเนินตามรูปแบบนี้สำหรับแต่ละวันของการประกาศถึงการทรงสร้าง คำบัญชา การแบ่งแยก การรายงาน การตั้งชื่อ การประเมินผลและขอบข่ายงานตามลำดับ⁶³

ผู้เขียนคนหนึ่งได้พยายามที่จะคงไว้ซึ่งหกวันแห่งการทรงสร้างตามตัวอักษร และที่จะทำให้วันเหล่านี้เข้า ได้กับกับรูปแบบโลกยุคโบราณที่ยอมรับให้มีช่วงระยะเวลาที่ยาวนาน (บางที่เป็นหลายๆพันปี) ระหว่าง ปฐมกาล 1:2 และ 3⁶⁴ อย่างไรก็ตาม การอธิบายนี้ก็ทำลายเนื้อหาของพระคัมภีร์ฮีบรู⁶⁵

วันแรก 1:3-5

1:3 โลกได้เกิดขึ้นมาโดยถ้อยคำของพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 33:9; ฮบ. 11:3) แต่ละวันของหกวันแห่งการ สร้างสรรค์ได้เริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าตรัส การประกาศสืบครั้งของพระเจ้าในบทนี้ได้ ำพียงล่วงหน้าถึง คำบัญชาสืบประการของพระองค์ ณ ภูเขาซีนาย (อพย. 20:2-17) การอัศจรรย์ ทั้งสิ้นของพระเยซูได้เกิดขึ้น ทันทีหลังจากที่พระองค์ได้ตรัส ยกเว้นหนึ่งอย่าง การยกเว้นนั้นเกิดขึ้นใน ลูกา 8:25 เมื่อพระองค์ได้วาง พระหัตถ์ของพระองค์บนชายตาบอด พระเยซูคริสต์ พระวาตะของพระเจ้า เป็นพระเจ้าผู้สร้าง (ยน. 1:3) หัวข้อของถ้อยคำของพระเจ้า (ตรัส เขียน หรือ บังเกิด) ก็ดำเนินไปตลอดพระคัมภีร์ ถ้อยคำของพระองค์ ก็มีพลังอย่างต่อเนื่อง อย่างเช่นที่นี้ การทรงสร้างแบบ พิแอท (คำละตินสำหรับคำว่า “สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น”) หมายถึง การทรงสร้างที่ได้เกิดขึ้นด้วยถ้อยคำของพระเจ้า

“แนวคิดของการทรงสร้างด้วยถ้อยคำนั้น ก่อนอื่นใดได้รับการรักษาไว้ซึ่งความแตกต่างอย่างสิ้นเชิง ระหว่างพระเจ้าผู้สร้างและสิ่งทรงสร้าง สิ่งทรงสร้างไม่สามารถถูกพิจารณาอย่างห่างไกลว่าเป็น การออกมาจากพระเจ้า . . . แต่เป็นผลผลิตของความตั้งใจส่วนตัวของพระองค์”⁶⁶

“ความสว่าง” อาจไม่ได้เป็น แสงอาทิตย์ (เปรียบเทียบ ข้อ 14) บางทีมันได้มาจากแหล่งที่ตั้งมั่นใน ระยะ ไกลจากโลก เช่น เซกินนาร์ ความสว่างที่แสดงออกถึงพระสิริของพระเจ้า (เปรียบเทียบ วว. 22:5)⁶⁷ บางที พระเจ้าได้สร้างดวงอาทิตย์ในวันแรก แต่มันได้กลายมาเป็นที่ประจักษ์ในวันที่สี่⁶⁸

มุมมองที่สามก็คือว่า พระเจ้าได้สร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ในวันแรก และได้มอบหมายหน้าที่เจาะจงให้ พวกมันในวันที่สี่ (เปรียบเทียบ ข้อ 14-18)⁶⁹

หัวข้อหลักของพระคัมภีร์ที่อยู่ตรงนี้คือ พระเจ้าเป็นผู้นำแสงสว่างมาสู่ความมืด ตรงนี้พระองค์ทรงสร้าง ความสว่างที่เห็นได้ แต่ต่อไปพระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาให้เป็นแสงสว่างของโลก (ยอห์น 8:12) ในอนาคต จะไม่มีความมืดอีกเลย (วิวรณ์ 21:23)⁷⁰

1:4 ความมืดไม่ใช่สิ่งทรงสร้างเหมือนความสว่างแต่เป็นการขาดหายไปของความสว่าง (เปรียบเทียบ ข้อ 2) ความมืด (คำฮีบรู โยเซค) ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งหมายถึง ความชั่ว (เปรียบเทียบ อพย. 10:21-23; 1 ซมอ. 2:9; โยบ 3:4, 5; สด. 35:6; ยอล. 2:2) โมเสสได้นำเสนอพระเจ้าว่าทรงรู้สิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ (ฉลาด) และ ก็จัดเตรียมสิ่งนั้นสำหรับเขา (ความรัก) สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เปิดเผยด้านต่างๆ ของคุณลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง เท่านั้น แต่มันยังเตรียมผู้อ่านสำหรับความหายนะของการล้มลงในบาปอีกด้วย(บทที่ 3)

1:5 พระเจ้าได้ตั้งชื่อสิ่งต่างๆ พร้อมกับได้สร้างพวกมัน ในความคิดตามพระคัมภีร์ การมีชื่อก็เท่ากับการมีความเป็นอยู่และการกระทำของการให้ชื่อหมายถึงการใช้สิทธิแบบสิทธิขาด (เปรียบเทียบ 41:45; 2 พกษ. 24:17; ดนล. 1:7) ในบทนี้การตั้งชื่อหรือการอวยพรมาที่หลังการกระทำบางอย่างของการทรงสร้างเจ็ดครั้ง คนฮีบรู ถือว่าเลขเจ็ดแสดงถึงการกระทำที่สมบูรณ์ของพระเจ้าอย่างที่จะชัดเจนในภายหลัง

คำว่า วัน คีน เวลาเย็น และเวลาเช้าบ่งบอกถึงการเริ่มต้นของการหมุนของโลกในวันแรก⁷¹ การใช้คำฮีบรู “อิเฮด” (“วันที่หนึ่ง” เปรียบเทียบ “วันที่สอง” “วันที่สาม”) มาเป็นตัวเลขตามลำดับก็สนับสนุนมุมมองนี้⁷² คนยิวพิจารณาการเริ่มต้นของวันด้วยเวลาเย็น แทนที่จะเป็นเวลาเช้า

“สองสามปีที่ผ่านมาในประเทศอังกฤษ คริสเตียนบางคนได้ตื่นเต้นเกี่ยวกับ ทฤษฎีบิกแบง ซึ่งคิดว่ามันสนับสนุนคริสตศาสนา แต่พวกเขาได้พลาดประเด็นไปอย่างแท้จริง คือ ประเด็นของพระคัมภีร์หรือทฤษฎีบิกแบง หรือทั้งสองอย่าง ข้อเท็จจริงที่เรียบง่ายก็คือว่าสิ่งที่ได้ให้มาใน ปฐมกาล 1:1 ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับทฤษฎีบิกแบง เพราะว่า จากมุมมองของพระคัมภีร์แล้ว การทรงสร้างแรกเริ่มย้อนกลับไปไกลกว่า วัสดุหรือพลังพื้นฐาน เรามีสิ่งใหม่ที่ถูกสร้างโดยพระเจ้าโดยไม่ได้อาศัยสิ่งอื่นใดเลย [ละติน เอกซ์ นิอีโล] แต่ด้วยถ้อยคำ และสิ่งนี้คือความแตกต่าง”⁷³

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ามันจะไม่เป็นเหมือนกัน “ทฤษฎีบิกแบงก็ดูคล้ายๆ กันอย่างมากกับเรื่องราวที่ พันธสัญญาเดิมได้บอกเล่ามายาวนาน”⁷⁴

จากการเริ่มต้น พระเจ้าได้ทำการแบ่งแยก ภายหลังจากพระองค์ได้แบ่งแยกสิ่งสะอาดจากสิ่งไม่สะอาด สิ่งบริสุทธิ์จากสิ่งไม่บริสุทธิ์ วิสุทธิสถานจากอวิสุทธิสถาน อิสราเอลจากชนชาติต่างๆ สิ่งนี้แสดง ถึงความ มีสิทธิ์ขาดของพระองค์ (นั่นคือ สิทธิอำนาจสูงสุด)

วันที่สอง 1:6-8

1:6 “พื้นฟ้า” อ้างอิงถึง ท้องฟ้าเหนือโลก โมเสสได้เรียกมันว่า “ภาคพื้น” หรือ “ฟ้า” พระเจ้าได้ใส่ดวง อาทิตย์ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ในมัน (ข้อ 16-17) คนโบราณได้ตั้งกลุ่มดวงดาวต่างๆ และ ดาวเคราะห์ต่างๆด้วยกัน ซึ่งอ้างอิงถึงกลุ่มแรกว่าเป็นดวงดาวต่างๆ ที่อยู่กับที่ และกลุ่มหลังว่า ดวงดาวต่างๆ ที่พเนจรไป(เปรียบเทียบ ยูดาห์ข้อ 13)

1:7 พระเจ้าได้แยกน้ำ ดังนั้นน้ำบางส่วนได้คงอยู่บนแผ่นดิน และบางส่วนที่อยู่เหนือแผ่นดินในชั้น บรรยากาศก่อนที่พระองค์ได้ทำการแบ่งแยกนี้ มันคงมีหมอกที่หนาแน่นเหนือผิวโลกทั้งหมด⁷⁵

1:8 “ฟ้า” เป็นสิ่งเดียวกันกับ “ท้องฟ้า” โมเสสได้ใช้มันที่นี้ในฐานะคำทั่วไปเพื่อจะอธิบายถึงทุกๆ สิ่งที่อยู่เหนือโลกจากมุมมองของมนุษย์ (ข้อ 8)

วันที่สาม 1:9-13

1:9 “ทะเล” (คำฮีบรู ชัมมิม) บางทีอ้างอิงอย่างกว้างๆ ถึงส่วนของน้ำทั้งหมด ไม่ใช่แค่มหาสมุทร

1:10 “ดี” บ่งบอกถึง ความสวยงามพร้อมกับ จุดประสงค์และระเบียบ⁷⁶ เมื่อแผ่นดินพร้อมสำหรับมนุษย์ แล้วเท่านั้น พระเจ้าจึงได้เรียกมันว่าดี สิ่งนี้แสดงถึงความห่วงใยแห่งความรักของพระเจ้าที่มีต่อ มนุษย์ มั่นใจเพื่อผู้คน พระเจ้าที่ดีได้จัดเตรียมแผ่นดินดีเพื่อผู้คนที่ดี

การแยกน้ำออกจากแผ่นดินเพื่อว่ามนุษย์สามารถชื่นชมกับแผ่นดินได้ก็เตรียมเราสำหรับเรื่องราว ต่างๆของน้ำท่วมโลก (บทที่ 6-9) และการข้ามทะเลแดง (อพย. 14-15) ภายหลังจากพระเจ้าได้ใช้น้ำมาเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่ต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์ น้ำเป็น อุปสรรคต่อการชื่นชมกับแผ่นดินของมนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าได้ขจัดน้ำออกจากแผ่นดิน

1:11 เนื่องจากว่าพระเจ้าได้สร้างพืชที่มีเมล็ดในพวกมัน ก็เป็นที่แน่ชัดว่าการทรงสร้างดั้งเดิมนั้นมีการปรากฏของอายุ พระองค์ได้สร้างต้นไม้ที่มีวงและอาดัมที่เป็นผู้ใหญ่⁷⁷ ทำไมโมเสสได้อ้างอิงถึงผักหญ้าและต้นไม้ที่มีเมล็ดและที่เกิดผลเท่านั้น? บางทีเขาได้ทำอย่างนั้นก็เพราะว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่จัดเตรียมอาหารสำหรับมนุษย์ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าได้สร้างสิ่งอื่นๆ แต่โมเสสกำลังเน้นถึงการดูแลของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

ผู้สนับสนุนสิทธิสตรีบางคนได้จำกัดการใช้คำว่า “มนุษย์” สำหรับเพศชาย แต่นี่ไม่ใช่ความหมายหลักของคำภาษาอังกฤษ ความหมายหลักของมันคือ “มนุษย์” หรือ “เผ่าพันธุ์มนุษย์” ตามพจนานุกรมมาตรฐานของอ็อกซ์ฟอร์ด ในทำนองเดียวกัน “มนุษยชาติ” ตามปกติแล้วหมายถึง “เผ่าพันธุ์มนุษย์” หรือ “มนุษย์โลก” นอกจากนี้มันตรงกันข้ามกับ “เพศหญิง” คำฮีบรู “อาดัม” มีความหมายที่มีขอบเขตกว้าง ซึ่งเริ่มตั้งแต่ “เผ่าพันธุ์มนุษย์” ไปจนถึง “อาดัม” เช่นกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ใช้คำภาษาอังกฤษเหล่านี้ซึ่งวางใจว่าผู้อ่านจะตีความพวกมันในการสอดคล้องกับความหมายดั้งเดิมของพวกมัน

1:12 “ชนิด” (คำฮีบรู มิน) ไม่ใช่ศัพท์ที่ถูกต้องทางชีววิทยา มันบ่งบอกว่าพระเจ้าได้สร้างพืชที่แตกต่างกันหลายชนิดในฐานะที่เป็นการกระทำที่แยกออกของการทรงสร้าง (เปรียบเทียบ ข้อ 21, 24-25; 6:20; 7:14; ลนต. 11:14-29; ฉธบ. 14:13-18) เพราะฉะนั้นพืชทั้งหมดไม่ได้วิวัฒนาการมาจากชนิดเดียว โดยทั่วไปแล้วบรรดาผู้สนับสนุนการทรงสร้างรับรองการวิวัฒนาการขนาดเล็ก (การพัฒนาการของพืชและสัตว์ชนิดที่ แตกต่างกัน ผ่านทางการผสมข้ามพันธุ์) แต่พวกเขาปฏิเสธการวิวัฒนาการขนาดใหญ่ (การพัฒนาการของพืชทั้งหมดจากชนิดเดียว สัตว์จากพืช และมนุษย์จากสัตว์)

“ด้วยการสรุปของวันที่สามนั้น อีกสี่หนึ่งก็ถูกเพิ่มเข้าไปในโลกของพระเจ้า สีฟ้าของท้องฟ้าและทะเลได้ถูกเพิ่มเข้าไปกับสีขาวและสีดำของวันและคืน ตอนนี้พื้นก็ถูกตกแต่งด้วยสีเขียวดวงอาทิตย์ สีเหลืองทองและมนุษย์ที่มีสีแดงจะทำให้สีของรุ่งนั้นสมบูรณ์”⁷⁸

โปรดสังเกตว่าในวันที่หนึ่งและวันที่สองนั้นพระเจ้าได้ทำงานหนึ่งอย่างในแต่ละวัน พระองค์ได้สร้างแสงสว่างและภาคพื้น ในวันที่สามพระองค์ได้ทำงานสองอย่าง พระองค์ได้สร้างแผ่นดินและพืช ในทำนองเดียวกัน ในวันที่สี่และวันที่ห้าพระเจ้าได้ทำงานหนึ่งอย่าง พระองค์ได้สร้างหน้าที่ของแสงสว่างในวันที่สี่ และนกและปลาในวันที่ห้า จากนั้นในวันที่หกพระองค์ได้ทำงาน

สองอย่างอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ได้สร้าง สัตว์บกและมนุษย์⁷⁹ ในสามวันแรกพระเจ้าได้ให้
รูปร่างแก่สิ่งที่ไร้รูปร่าง และในสามวันสุดท้ายพระองค์ได้ เติมเต็มสิ่งที่ว่างเปล่า

“ทั้งพืชและมนุษย์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ของชีวิตได้ถูกพิจารณาว่าเป็นจุดสุดยอด
ของการทรงสร้างในโลกตะวันออกไกลโบราณ สามวันแรกจบลงด้วยการทรงสร้างพืชอย่างสุด
ยอดและสามวันหลังจบลงด้วยการทรงสร้างมนุษย์”⁸⁰

วันที่สี่ 1:14-19

สิ่งที่ให้แสงสว่าง (ดวงสว่าง วัตถุสองแสง) ทำหน้าที่สี่อย่าง

1. พวกมันได้แยกวันออกจากคืน
2. พวกมันได้จัดเตรียมหมายกำหนดวันปี
3. พวกมันได้แยกฤดูกาล
4. พวกมันได้ส่องสว่างบนแผ่นดิน

“การบรรยายเน้นถึงหน้าที่ของพวกมันในฐานะคนใช้ซึ่งมีหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ของโลก...
นี่แตกต่างอย่างสำคัญจากความเชื่อถือที่เชื่อ โชคกลางภายในศาสนาของต่างชาติที่ว่าจุดหมาย
ปลายทาง ของโลกถูกกำหนดโดย เส้นทางของดวงดาวต่างๆ”⁸¹

“นี่เป็นการเตือนที่จริงจังสำหรับสมัยของเราสำหรับใครก็ตามที่จะแสวงหาดวงดาวต่างๆ ในการ
กำหนดแผนการชีวิตของพวกเขา”⁸²

“คำว่า ‘หมายสำคัญ’ ได้รับความสนใจที่พิเศษจากผู้เขียนในที่อื่นในหมวดเพนทาทุค ยกตัวอย่าง
เช่นสิ่งที่เรียกว่า ‘ภัยพิบัติ’ ของอียิปต์ นั้นแท้จริงแล้วถูกเรียกว่า ‘หมายสำคัญ’ โดยผู้เขียนของหมวด
เพนทาทุค (ตัวอย่างเช่น ฉธบ. 29:2-3) ความหมายที่ได้ให้แก่นี้ในเรื่องราวของพระธรรมอพยพ... ก็คือ
การกระทำของพระเจ้าในการนำความโกลาหลมายังชาวอียิปต์เป็น ‘หมายสำคัญ’ ว่า พระเจ้านั้นมีอำนาจ
มากกว่าและยิ่งใหญ่กว่าพระต่างๆ ของชาวอียิปต์ แง่นี้ของคำว่า ‘หมายสำคัญ’ ก็เหมาะสมดีในปฐมกาล
1:14 ผู้เขียนกล่าวว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไม่เพียงแต่ให้ความสว่างบนแผ่นดินเท่านั้น แต่พวกมัน
จะต้องเป็นสิ่งช่วยเตือนความจำที่เห็นได้ถึงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอีกด้วยพวกมันเป็น ‘หมาย
สำคัญ’ ของใครที่พระเจ้าแห่งพันธสัญญาเป็น พวกมันกำลัง ‘ประกาศพระสิริของพระเจ้า’ อย่างที่ผู้เขียน
สดุดีกล่าวไว้ (สดด. 19:1) สำหรับผู้เขียนเพนทาทุคแล้ว คำว่า ‘หมายสำคัญ’ ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เป็นสิ่ง

ช่วยเตือนความจำถึงความยิ่งใหญ่และพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น ‘หมายสำคัญ’ ยังเป็นสิ่งช่วยเตือนความจำเป็นประจำถึงพระคุณและความเมตตาของพระองค์ในหมวดเพนทาบุกอีกด้วย (ปฐมก. 4, 9, 17)”⁸³

โมเสสไม่ได้หมายถึงว่าพวกมันเป็นหมายสำคัญของหมายสำคัญทางจักรราศีหรือทางโหราศาสตร์ ทำไมโมเสสได้ใช้คำว่า ความสว่างที่ใหญ่กว่าและเล็กกว่าเพื่อจะอธิบายถึงดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ (ข้อ 16)? บางทีเขาได้ทำอย่างนั้นก็เพราะว่าคำภาษาฮีบรูเหล่านี้ ซึ่งคล้ายคลึงกันอย่างมากกับภาษาต่างๆ ทางตะวันออก นั้นยังเป็นชื่อของพระต่างๆ ของคนต่างชาติอีกด้วย⁸⁴ เขาต้องการให้คน อิสราเอลที่จะชื่นชมกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าของพวกเขาได้สร้างสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่จริงซึ่งพวก เพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติได้กราบไหว้ในฐานะที่เป็นพระ

“...เรื่องการทรงสร้างในพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอ้างถึงดวงดาวมากนัก เหมือนกับว่าเขายกไหล่แล้วพูดว่า “และ โอ้ ใช่ พระองค์ก็ได้ทรงสร้างดวงดาวด้วย”⁸⁵

“วันที่สี่เป็นเพียงวันเดียวที่ไม่มีถ้อยคำของพระเจ้าภายหลังการบรรลุผลที่ถูกเพิ่มเข้าไป ในวันที่ 1-3 ถ้อยคำของพระเจ้านี้ได้ตั้งชื่อสิ่งต่างๆ (ข้อ 5, 8, 10) ในวันที่ 5-6 สิ่งทรงสร้างได้รับการอวยพร (ข้อ 22, 28) การละเว้นอาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบที่สละสลวย หรือมันอาจจะเป็นความ พยายามอย่างตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงการตั้งชื่อ ‘ดวงอาทิตย์’ และ ‘ดวงจันทร์’ พร้อมกับ ความหมายแฝง ถึงพระของพวกมัน”⁸⁶

คำฮีบรูที่แปลว่า “ฤดูกาล” ก็ปรากฏที่อื่นในหมวดเพนทาบุก มันหมายถึง “การกำหนด” แต่บรรดา ผู้แปลก็ได้แปลว่า “เทศกาล” ในพระธรรมเลวีนิติ

“พวกมัน [ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์] ไม่ใช่เป็นแค่ความสว่างหรือสิ่งช่วยเตือนความจำถึงพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น พวกมันยังเป็นปฏิทินสำหรับการเฉลิมฉลองพันธสัญญาอีกด้วย โลกนี้ถูกสร้างเพื่อพันธสัญญา [แบบโมเสส] ณ การทรงสร้างนั้น แผ่นดินกำลังถูกจัดเตรียมเพื่อพันธสัญญา”⁸⁷

มุมมองของผู้เขียนโดยตลอดนั้นมีโลกเป็นจุดศูนย์กลางมากกว่ามีดวงอาทิตย์เป็นจุดศูนย์กลาง เขาได้ใช้ภาษาเชิงปรากฏการณ์ (ของการปรากฏ) ซึ่งธรรมดาอย่างมากในพันธสัญญาเดิม แม้กระทั่งตำราทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ก็ใช้ภาษาเช่นนั้น โดยปราศจากการถกถกการถูกวิจารณ์ว่าไม่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ เมื่อพวกเขาอ้างอิงถึงดวงอาทิตย์ขึ้น ดวงอาทิตย์ตกและอื่นๆ บางทีพระเจ้าได้สร้างดวงสว่างขึ้นในวันแรก (ข้อ 3) แต่จากนั้นในวันที่สี่ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวก็ได้ปรากฏอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก⁸⁸

บรรดาผู้สนับสนุนการทรงสร้างได้เสนอหลายคำตอบต่อปัญหาของการที่แสงจากดวงดาวที่ห่างเป็นหลายล้านปีแสงสามารถมายังอาดัมได้อย่างไรถ้าจักรวาลมีอายุเพียงไม่กี่วัน การอธิบายเหล่านี้ซับซ้อนเกินไปที่จะอภิปรายที่นี่ แต่ข้าพเจ้าได้รวบรวมแหล่งข้อมูลบางอย่างสำหรับการศึกษาเพิ่มเติมในเชิงอรรถดังต่อไปนี้⁸⁹ ข้าพเจ้าคิดว่าการอธิบายที่ดีที่สุดคือการปรากฏของอายุ เมื่อพระเจ้าได้สร้างมนุษย์พืชต่างๆ และสัตว์ต่างๆ ที่มีรูปร่างอย่างเต็มที่แล้ว ดังนั้นพระองค์จึงได้สร้างแสงจากดวงดาวต่างๆ ที่อยู่ในระยะไกลซึ่งมองเห็นได้บนโลกแล้ว

วันที่ห้า 1:20-23

“สัตว์ทะเลขนาดใหญ่” (คำฮีบรู ทานนิมิม ข้อ 21) เป็นปลาขนาดใหญ่ ปลาวาฬ ปลาหมึก และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิต ขนาดใหญ่ที่อาศัยอยู่ในน้ำ คนต่างชาติได้กราบไหว้สิ่งเหล่านี้ แต่พวกมันอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า บรรดา ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมได้รับเอามโนภาพของคนต่างชาติ แต่ไม่ใช่ศาสนศาสตร์ของคนต่างชาติ

โปรดสังเกตว่าโมเสสได้เขียนว่าพระเจ้าได้สร้างทั้งบรรดาสัตว์น้ำและบรรดาดินใน “วัน” เดียวกัน วิวฒนาการอ้าง ว่านกได้วิวัฒนาการมาจากสัตว์เลื้อยคลาน และขบวนการนี้ใช้เวลาหลายล้านปี

“พระพรของพระเจ้าเป็นหนึ่งในหัวข้อที่รวมกันอันยิ่งใหญ่ของพระธรรมปฐมกาล พระเจ้าอวยพรบรรดา สัตว์ (1:22) มนุษย์ (1:28) วันสะบาโต (2:3) อาดัม (5:2) โนอาห์ (9:1) และพวกบรรพบุรุษอยู่บ่อยๆ (12:3; 17:16, 20 และอื่นๆ) พระพรของพระเจ้านั้นมองเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุดในการให้มีลูกและบ่อขี้ผึ้งสิ่งนี้ก็ ควบคู่ไปกับ ‘การเกิดผลและการทวีคูณ’ แต่ทุกด้านของชีวิตสามารถแสดงออกถึงพระพรนี้ คือ ผลผลิต ครอบครัวและประเทศ (ฉชบ. 28:1-14) ในขณะที่มนุษย์สมัยใหม่กล่าวถึงความสำเร็จ มนุษย์ในพันธสัญญา เดิมได้กล่าวถึงพระพร”⁹⁰

พวกนกและปลาก็ครอบครองอาณาเขตของพวกมันตามลำดับ โดยการทวีคูณ⁹¹

วันที่หก 1:24-31

1:24-25 “สัตว์” มาจากคำฮีบรู เนเฟซ ซึ่งตามปกติแล้วแปลว่า “จิตใจ” (ตัวอย่างเช่น 2:7) คำฮีบรูและคำภาษาอังกฤษ “จิตใจ” บ่งบอกถึงชีวิตที่มีสติ ซึ่งตรงข้ามกับบรรดาพืชที่มีชีวิตที่ไร้สติ ดังนั้นในแง่ของการมีชีวิตที่มีสติ บรรดาสัตว์พร้อมกับมนุษย์ก็มีจิตใจ

“สัตว์ใช้งาน” อ้างอิงถึงบรรดาสัตว์ที่เชื่อง (ซึ่งมนุษย์สามารถทำให้เชื่องได้) และ “สัตว์ป่า” อ้างอิงถึงบรรดาสัตว์ป่า

อะไรได้เกิดขึ้นกับไดโนเสาร์? โดยทั่วไปแล้ว บรรดานักตีความแบบอนุรักษนิยมเชื่อว่าพวกมันได้มีชีวิตอยู่ แต่ได้สูญพันธุ์ไปก่อนน้ำท่วมหรือหลังน้ำท่วม

“ก่อนน้ำท่วม ไดโนเสาร์และมนุษย์ได้อาศัยอยู่ด้วยกันบน โลกของเราการสูญพันธุ์ของบรรดาสัตว์เลื้อยคลานทางน้ำขนาดใหญ่ พร้อมกับส่วนใหญ่ของสัตว์ทะเลประเภทอื่นๆ ทั้งหมดคงมีสาเหตุมาจากน้ำท่วมในระดับที่สูงอันรุนแรง สัตว์หลายตัวได้ถูกฝังและได้ถูกรักษาไว้ให้เป็นซากสัตว์ที่เป็นหิน”⁹²

1:26-27 “เรา” บางทีเป็นพหูพจน์ของการเพิ่มความเข้มข้น (โปรดดูข้อคิดเห็นของข้าพเจ้าในข้อที่ 1) แม้ว่าบางคนถือว่ามีเป็นพหูพจน์ของการจงใจของตนเอง (เปรียบเทียบ 11:7; สดค. 2:3)⁹³ คนอื่นๆ เชื่อว่าพระเจ้ากำลังกล่าวต่อสภาสวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 6:8)⁹⁴ คำนี้เกี่ยวข้องกับ “คำความคิด” ของหลักคำสอนของตรีเอกภาพ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรใช้มันเป็นหลักฐานที่เป็นรูปแบบของตรีเอกภาพ เนื่องจากว่าโดยตัวของมันเองแล้วการอ้างอิงนี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าปรากฏในสามบุคคล⁹⁵

“แม้ว่าตรีเอกภาพของคริสเตียนไม่สามารถมีแหล่งที่มาจากการใช้พหูพจน์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ความเป็นพหูพจน์ภายในเอกภาพของพระภาคของพระเจ้าอาจมีแหล่งที่มาจากตอนในพระคัมภีร์”⁹⁶

การโต้เถียงทางศาสนศาสตร์ในสมัยของโมเสสไม่ใช่ระหว่างความเชื่อเรื่องตรีเอกภาพและความไม่เชื่อเรื่องตรีเอกภาพ แต่ระหว่างพระเจ้าที่เป็นอยู่ด้วยตนเอง มีอธิปไตย และแสนดี กับพระต่างๆ ที่มีความจำกัด ไม่แน่นอนและบ่อยครั้งก็ชั่วร้าย⁹⁷

“ประการแรก ความจงใจของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ตัดสินใจที่จะสร้างมนุษย์ให้แตกต่างจากสิ่งทรงสร้างอื่นๆ คือพระองค์ได้สร้างตามฉายาและตามอย่างของพระองค์ พระเจ้าและมนุษย์แบ่งปันถึงความเหมือนที่ไม่ได้ถูกแบ่งปันโดยสิ่งทรงสร้างอื่นๆ นี่หมายความว่าความสัมพันธ์แห่งความสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดสามารถเกิดขึ้นได้ระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ที่ไม่เหมือนความสัมพันธ์ของ พระเจ้ากับส่วนที่เหลือของการทรงสร้างของพระองค์ ข้อเท็จจริงอะไรที่สำคัญมากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์จะจำเป็น ถ้าพันธสัญญาที่ซันายจะเป็นความสัมพันธ์แท้? ถ้าขจัดสิ่งนี้ออกไปแล้วพันธสัญญาก็ไม่น่าจะเป็นไปได้

“ประการที่สอง ในปฐมกาล บทที่ 1 มนุษย์ ผู้รับฉายา เป็นจุดหมายแห่งการอวยพรของพระเจ้าตามเรื่องราวของการทรงสร้างใน ปฐมกาลบทที่ 1 จุดประสงค์หลักของพระเจ้าในการสร้างมนุษย์เพื่อที่จะอวยพรเขา ผลกระทบของประเด็นนี้ต่อส่วนที่เหลือของหมวดเพนาทาคูและมุมมองของผู้เขียนเกี่ยวกับซีนายนั้นชัดเจน นั่นคือ โดยทางอ้อม อิสราเอลและพันธสัญญา การอวยพรนี้จะถูกนำกลับคืนสู่มนุษย์ทุกคน”⁹⁸

“มนุษย์” อ้างอิงถึงมนุษยชาติ ไม่ใช่อาดัมคนเดียว (ข้อ 27) “พวกเขา” บ่งบอกถึงความสำคัญโดยทั่วไปนี้ พระเจ้าได้สร้าง (เปรียบเทียบ ข้อ 1, 2) ชายและหญิงพวกเขาไม่ได้วิวัฒนาการมาจากรูปแบบของชีวิตที่ต่ำกว่า (เปรียบเทียบ มธ. 19:4; มก. 10:6) ออาดัมไม่ได้เป็นแบบรวมเพศ (นั่นคือสองบุคคลได้รวมกันทางกายภาพเช่นแฝดสยาม) หรือ สองเพศ (นั่นคือ บุคคลเดียวที่มีทั้งอวัยวะเพศทั้งชายและหญิง) มันไม่มีพื้นฐานสำหรับแนวคิดต่างๆ ที่วิจารณ์เหล่านี้ในเนื้อหา พระเจ้าได้สร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม ไม่ใช่จากครึ่งหนึ่งของร่างกายของเขาหรือจากอวัยวะเพศของเขา

“ภาพลักษณ์ถูกพบได้ในชนิดของความสัมพันธ์ที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้เกิดขึ้นระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ซึ่งลักษณะของแต่ละเพศได้รับคุณค่าและถูกใช้ที่จะก่อตั้งความเป็นหนึ่งในเอกลักษณ์และจุดประสงค์ของพวกมัน เมื่อพระเจ้าได้สร้างมนุษย์ที่เป็นชายและหญิงพระองค์ ได้สร้างพวกเขาให้แสดงให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งในความสัมพันธ์ของพวกเขาที่จะมีความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับสภาสวรรค์ของพระองค์

“โดยการปกครองในฐานะคนเดียว ชายและหญิงก็บรรลุดจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับการที่พวกเขาได้ถูกสร้างมา เมื่อรวมเป็นมนุษย์คนเดียว ชายและหญิงก็เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและสภาสวรรค์ ของพระองค์ และมันคือเอกภาพนี้ระหว่างชายและหญิง และระหว่างมนุษย์กับพระเจ้านั้นที่ถูกทำลายในการล้มลงในความบาปซึ่งได้ถูกอธิบายไว้ในปฐมกาลบทที่ 3”⁹⁹

เมื่อสามีและภรรยาแสดงถึงเอกภาพในชีวิตสมรสของพวกเขา พวกเขาก็สะท้อนถึงเอกภาพของพระภาคของพระเจ้า เอกภาพเกี่ยวข้องกับการเห็นด้วยกับน้ำพระทัยของจุดประสงค์ของพระเจ้า เอกภาพนั้นจำเป็นสำหรับวงออคเตสตรา ทีมกีฬา และคนงานก่อสร้าง เช่นเดียวกับครอบครัวที่จะบรรลุดจุดประสงค์ร่วมกัน เอกภาพในชีวิตสมรสนั้นจำเป็นถ้าสามีและภรรยาจะบรรลุดจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับมวลมนุษย์ (กล่าวโดยทั่วไปแล้ว บรรดาผู้หญิงรู้สึกว่าการชีวิตสมรสนั้น ใช้การได้ถ้าพวกเขากล่าวถึงมัน แต่บรรดาผู้ชายรู้สึกว่ามันใช้การได้ถ้าพวกเขาไม่กล่าวถึงมัน)

พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ทั้งชายและหญิงในฐานะที่เป็นการแสดงออกถึงความเป็นพหูพจน์ของพระองค์: “ให้เราสร้างมนุษย์...” ความเป็นพหูพจน์ของพระเจ้าได้คาดหวังความเป็นพหูพจน์ของมนุษย์ ดังนั้นความสัมพันธ์ของมนุษย์ระหว่างชายและหญิงก็สะท้อนถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้าเองกับพระองค์เอง¹⁰⁰

“ฉาย” และ “อย่าง” โดยพื้นฐานแล้วเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกัน¹⁰¹ ทั้งสองก็บ่งบอกถึงบุคลิกภาพ ศีลธรรม และคุณสมบัติต่างๆ ฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าและมนุษย์แบ่งปัน (นั่นคือ ความตระหนักรู้ถึงตนเอง ความตระหนักรู้ถึงพระเจ้า เสรีภาพ ความรับผิดชอบ การพูด การหยั่งรู้ทางศีลธรรม และอื่นๆ) สิ่งเหล่านี้ แยกแยะมนุษย์จากสัตว์ ซึ่งไม่มีความตระหนักรู้ถึงพระเจ้า แม้ว่าพวกมันมีชีวิตที่ตระหนักรู้ได้ (เปรียบเทียบข้อ 24) ผู้เขียนบางคนได้เรียกพระฉายของพระเจ้าว่า “บุคลิกภาพฝ่ายวิญญาณ” ของมนุษย์¹⁰² ในอีกแง่หนึ่ง มนุษย์เป็นพระฉายของพระเจ้า (ตัวอย่างเช่น เขาปกครองและสร้างสรรค์ [ให้กำเนิด] อย่างที่พระเจ้าทำ ดังนั้นจึงสะท้อนถึงพระเจ้า)¹⁰³ การล้มลงในความบาปได้บังคับพระฉายของพระเจ้าในมนุษย์แต่ไม่ได้ลบล้างมัน¹⁰⁴

“พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์คืออะไร? มุมมองดั้งเดิมก็คือพระฉายของพระเจ้าคือ ความมีศีลธรรมจริยธรรมและความมีสติปัญญาที่มีความสามารถ มุมมองไม่นานมานี้ตามฐานไวยากรณ์ภาษาฮีบรูและความรู้เกี่ยวกับตะวันออกกลางโบราณ แปลประโยคโดยหมายความว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามอย่าง ฉายของเรา” (คำบุพบทภาษาฮีบรูในประโยคนี้สามารถแปลได้ว่า อย่าง) ในสมัยโบราณจักรพรรดิ อาจสั่งให้ตั้งรูปปั้นของพระองค์ในดินแดนห่างไกลในอาณาจักรของพระองค์ เครื่องหมายเหล่านี้จะประกาศว่าดินแดนเหล่านั้นอยู่ภายใต้อำนาจและการปกครองของพระองค์ ดังนั้นพระเจ้าได้วางผัง มนุษย์ไว้เป็นเครื่องหมายที่มีชีวิตของพระองค์เองบนโลก เพื่อสำแดงการครอบครองของพระองค์ การแปลนี้เข้ากันได้ดีกับคำสั่งที่ตามมาคือให้ครอบครองเหนือทุกสิ่งที่มีพระเจ้าทรงสร้าง”¹⁰⁵

พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์นั้นรวมถึงร่างกายของเขาไหม?

“นักศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่ได้ตระหนักว่าเราไม่สามารถตีความมัน [นั่นคือวลี ‘พระฉายของพระเจ้า’] ตามตัวอักษรได้ นั่นคือ ร่างกายของมนุษย์อยู่ในพระฉายของพระเจ้า การตีความอย่างนั้นควรจะถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลอย่างน้อยสี่เหตุผล ประการแรก เราได้รับการบอกกล่าวที่อื่นว่าพระเจ้านั้นเป็นวิญญาณ (ยน. 4:24; อสย. 31:3) และพระองค์นั้นอยู่ทุกหนทุกแห่ง (1 พกษ. 8:27) ประการที่สองการตีความตามตัวอักษรจะละเราไว้ด้วยคำถามต่างๆ ที่วิถีดารทุกชนิด ถ้าร่างกาย

ของมนุษย์อยู่ในพระฉายของพระเจ้า เราจะแปลกใจอย่างทันทีทันใดว่าพระเจ้ามีวิยะอะไรบ้าง พระองค์มีวิยะ เพศไหน? ถ้ามีเป็นเพศไหน? พระองค์มีรูปร่างของผู้ชายหรือรูปร่างของผู้หญิง หรือมีรูปร่างของทั้ง สอง? ความไร้สาระอย่างมากที่ว่าพระเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเพศก็ทำให้ การตีความแบบนี้ไม่น่าเชื่อว่าเป็นจริงอย่างมาก ประการที่สามดูเหมือนมันเป็นไปได้ที่ ความสูงส่งของมนุษย์เหนือสัตว์ทั้งหมด (ปฐมก. 9:5; ยก. 3:7-9) นั่นก็เนื่องจากความแตกต่างทาง กายภาพจากพวกมันเล็กน้อย มันน่า เชื่อถือใหม่ที่ว่าสัตว์อาจถูกฆ่าแต่มนุษย์ไม่อาจถูกฆ่าเนื่องจาก ร่างของเขานั้นแตกต่างเล็กน้อย? ประการสุดท้ายดูเหมือนว่าการตีความตามตัวอักษรไม่เพียงแต่ ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ทั้งหมด และไม่น่า เป็นไปได้และไม่เหมาะสม การเคนเนอร์ได้สังเกต อย่างเหมาะสมว่า: ‘แต่ร่างกายและกายวิภาคของเรานั้นถูกเรียกร่อง โดยที่อยู่อาศัยบนพื้น โลก และค่อนข้างจะไม่เหมาะสมกับผู้ที่อาศัยอยู่ในนิรันดร์กาล’ ด้วยเหตุผลเหล่านี้บรรดา นักศาสนศาสตร์ได้สรุปว่าข้อความใน ปฐมกาล 1:26-28 ต้องเป็นการเปรียบเทียบถึงธรรมชาติฝ่าย วิญญาณหรือธรรมชาติที่ไม่ใช่วัตถุของมนุษย์”¹⁰⁶

“. . . แม้ว่าพระสิริของพระเจ้าส่องแสงออกมาในมนุษย์ภายนอก กระนั้นมันก็ไม่มีข้อสงสัยที่ว่า ที่รองรับอันเหมาะสมของพระฉายของพระองค์อยู่ในวิญญาณ”¹⁰⁷

ข้อ 27 อาจเป็นกวีบทแรกในพระคัมภีร์ถ้าเป็นเช่นนั้นการเคลื่อนไปสู่บทกวีอาจเน้นถึงมนุษย์ว่าเป็น ผู้รับพระฉายของเจ้ามันมีการไม่เห็นด้วยกันบางอย่างท่ามกลางนักวิชาการทางพันธสัญญาเดิม เกี่ยวกับสิ่งที่แยกแยะ บทกวีทางพระคัมภีร์จากร้อยแก้วทางพระคัมภีร์¹⁰⁸

1:28 โปรดสังเกตว่าพระพรของพระเจ้าสำหรับมนุษย์นั้นพบการแสดงออกมาในแง่ของชนรุ่นหลังที่ บ่งบอกถึง แนวคิดของพันธู์และชีวิต ซึ่งเป็นสองหัวข้อที่โดดเด่นเมื่อพระธรรมปฐมกาลและ พระคัมภีร์ทั้งหมดเปิดเผยออก¹⁰⁹ พระพรของพระเจ้าช่วยให้มนุษย์ที่จะบรรลุจุดหมายสองอย่าง คือ ที่จะให้กำเนิดทุกๆ ที่มีความตายและที่จะปกครองทุกๆ ที่มีศัตรู “พระพร” แสดงถึงสิ่งทั้งสิ้น ที่ส่งเสริมความอุดมสมบูรณ์ของมนุษย์และช่วยเหลือในการบรรลุอำนาจปกครอง¹¹⁰ บรรดานัก ตีความได้ตระหนักโดยทั่วไปว่า คำสั่งที่ให้ “มีลูกและทวีมากขึ้น” นั้น เป็นคำสั่งที่ให้แก่ออดัมและ เอวา (และภายหลังแก่โนอาห์ 9:1) ในฐานะหัวหน้าของเผ่าพันธุ์ มนุษย์ไม่ใช่แต่ละบุคคล นั่นคือพระเจ้าไม่ได้สั่งให้มนุษย์ทุกคนที่จะมีลูก สิ่งนี้ดูเหมือนชัดเจนจากข้อเท็จจริง ที่ว่าพระเจ้า ได้ทำให้ชายและหญิงหลายคนสามารถที่จะมีลูกได้¹¹¹ ดังนั้นใครก็ตามไม่ควรอาศัยคำสั่งนี้มา เป็น การสนับสนุนสำหรับทฤษฎีที่ว่าพระเจ้าต้องการให้ทุกคนที่จะมีลูกมากเท่าที่พวกเขาสามารถจะมี ได้ ข้อนี้เป็น “คำสั่งทางวัฒนธรรม” ไม่ใช่คำสั่งส่วนตัว พระเจ้าได้ให้คำสั่งนี้แก่ออดัมและเอวา ในฐานะหัวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์

“เหมือนคำสั่งอื่นๆ ในพระคัมภีร์ คำสั่งนี้ก็มีพระสัญญาอย่างแน่นอน ว่าพระเจ้าจะช่วยให้มนุษย์ บรรลุมัน”¹¹²

ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นวิธีที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ของการทำให้คำสั่งของพระองค์ที่จะให้ทวีคูณ ลูกหลานนั้นสำเร็จ ดังนั้นโดยพื้นฐานแล้วเพศเป็นสิ่งที่ดี เมื่อพระเจ้าได้ให้คำสั่งนี้ อาดัมและเอวาได้อยู่ในสภาพที่ไม่ได้ล้มลงในความบาป เพราะฉะนั้นลูกหลานที่พวกเขาจะให้กำเนิดนั้นก็จะมียำเกรงพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเจ้าได้สั่งให้มวลมนุษย์ที่จะเลี้ยงดูเมล็ดพันธุ์ที่ยำเกรงพระองค์ ในทำนองเดียวกันพระองค์ได้บัญชา โนอาห์และภรรยาของเขาผู้ซึ่งชอบธรรมทั้งคู่ที่จะมีลูก (9:1)

พระเจ้าไม่ได้ทำให้พวกเขาหรือพวกเขาผู้หญิงมีความสามารถทางอารมณ์ ทางวิญญาณ หรือทางร่างกายที่จะเลี้ยงดูลูกโดยปราศจากคู่สมรส ผลลัพธ์ก็คือ พ่อแม่ที่เป็นโสดก็ดีขึ้นเมื่อลูกๆ สังเกตพ่อแม่ที่ยำเกรงพระเจ้าเป็นแบบอย่างถึงชีวิตสมรสซึ่งเข้ากันได้ดี พวกเขาเรียนรู้ที่จะชื่นชมเอกลักษณ์ทางเพศของพวกเขาเอง บทบาทของสามีและภรรยาและความรักที่ไม่มีเงื่อนไข ความรักที่ไม่มีเงื่อนไขนั้นจำเป็นสำหรับชีวิตสมรสที่เข้ากันได้ดี

“บังคับไว้ได้อ่านใจ” และ “ครอบครอง” ซึ่งเป็นลักษณะอันที่สองของคำสั่งนี้ ก็บ่งบอกถึงระดับของอำนาจอธิปไตยและการควบคุมที่พระเจ้าได้มอบหมายให้มนุษย์ดำเนินการเหนือธรรมชาติ¹¹³ สิ่งนี้ก็คือคำสั่ง “ธรรมนูญ” ของพระเจ้าสำหรับขบวนการทางวัตถุและทางวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงทั้งสิ้น พระเจ้าได้บัญชาให้อาดัมและเอวาที่จะแสวงหาความรู้เพื่อว่าพวกเขาสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมทางวัตถุของพวกเขาได้ และที่จะนำองค์ประกอบทั้งสิ้นของมันไปสู่การบริการเผ่าพันธุ์มนุษย์ “อำนาจปกครองที่มนุษย์ได้ใช้ในสวนเอเดนนั้นเป็นผลลัพธ์โดยตรงของพระฉายาของพระเจ้าในเขา”¹¹⁴

“ทำไมต้องปราบปรามแผ่นดินโลก? มีความเป็นไปได้ 4 ประการ (1) ความบาปจะทำลายแผ่นดินโลก และผู้คนที่ต้องพยายามอย่างหนักที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในโลก (ดู 3:17-19) (2) ซาดานจะต่อต้านน้ำพระทัย พระเจ้า และทำให้การทำดีทั้งปวงนั้นยากลำบาก (3) แผ่นดินโลกหากทิ้งไว้ด้วยตัวของมันเองจะไม่ติดต่อไป แต่พระเจ้าได้วางแผนให้มนุษย์จัดการและควบคุมมัน (4) ความงดงามของแผ่นดินโลกอยู่ในสวนที่พระเจ้าทรงสร้างเท่านั้น (ดู 2:8) ส่วนที่เหลือของแผ่นดินโลกก็เป็นปรปักษ์ไปอะไรก็ตามแต่การบังคับไว้ได้อ่านใจไม่ได้หมายความว่า “ทำลาย” หรือ “ทำให้พินาศ” แต่หมายความว่า “ให้ทำเหมือนเป็นผู้จัดการผู้ซึ่งมีอำนาจดำเนินการทุกอย่างดังที่พระเจ้าวางแผนไว้” คำสั่งนี้มีความเท่าเทียมกันทั้งชายและหญิง”¹¹⁵

สำหรับคู่สมรสแล้วเอกภาพในชีวิตสมรสนั้นจำเป็นในการจัดการการทรงสร้างของพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ

“การป่าวประกาศถึงความหวังแบบคริสเตียนของเรามีสิ่งที่มาก่อนในคตินทางศาสนศาสตร์ของการคาดหวังเกี่ยวกับสามแผนการของพระเจ้าที่ได้ยินครั้งแรกในพระธรรมปฐมกาล: (1) พระเจ้าจะอวยพร ครอบครัวมนุษย์ด้วยการให้กำเนิดและอำนาจปกครอง (1:26-28); (2) พระองค์จะบรรลุลความสำเร็จเหนือศัตรูของมนุษย์ (3:15) และ (3) พระองค์จะทำให้สองอย่างนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านทางพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม (12:1-3) นั่นคือมนุษย์ผู้หนึ่งซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์”¹¹⁶

ในข้อนี้เรามุ่งเป้าไปที่สำคัญสามอย่างของยุคการจัดการ (การเป็นผู้อารักขา การปกครองบ้านเรือน) คือ การสำแดงของพระเจ้าถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพฤติกรรมของมนุษย์ ความรับผิดชอบที่เป็นผลที่ตามมาของมนุษย์ และช่วงเวลาที่พระเจ้าทดสอบผู้คนเกี่ยวกับการเชื่อฟังของพวกเขาต่อความรับผิดชอบนี้ ยุคการจัดการเป็นช่วงเวลาของการที่พระเจ้าทดสอบมนุษย์ในความสัมพันธ์ของเขากับการเชื่อฟังของเขาต่อการสำแดงที่เจาะจงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า ยุคการจัดการต่างๆ ก่อตั้งการสำแดงที่เชื่อมโยงและเป็นขั้นตอนถึงการกระทำของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระเจ้าได้ให้พวกมันต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือต่อส่วนหนึ่งของมัน (นั่นคือ อิสราเอล) พวกมันไม่ใช่เป็นแนวทางต่างๆ ที่แยกจากความรอด ในแต่ละยุคการจัดการมนุษย์ก็ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าเนื่องจากการงานของพระเยซูคริสต์ ก่อนกางเขนนั้นผู้คนได้รับความรอดโดยความหวังในภายหน้าของการถวายบูชาของพระคริสต์ จะว่าไปแล้ว ก็เป็นอย่างเช่นความเชื่อถือ โดยการเชื่อการสำแดงที่ได้ให้แก่พวกเขาโดยพระเจ้า หลังจากกางเขน ผู้คนได้รับความรอดโดยการหวนระลึกถึงการถวายบูชาของพระคริสต์ โดยการเชื่อการสำแดงที่ว่าพระองค์ได้ตอบสนองต่อความยุติธรรมของพระเจ้าที่ได้เรียกร้องจากมนุษย์ (1 ยน. 2:2) ด้วยเหตุที่ความรับผิดชอบต่างๆ ที่เจาะจงของมนุษย์เปลี่ยนไป เมื่อการสำแดงของพระเจ้าเปิดเผยออกมา และยุคการจัดการอันหนึ่งมาภายหลังยุคการจัดการอีกอันหนึ่ง ผู้คนมีความรับผิดชอบอย่างต่อเนื่องที่จะดำเนินชีวิตตามการสำแดงก่อนหน้านี้ นั่น ยกตัวอย่างเช่น แม้ว่ายุค การจัดการของธรรมบัญญัติของโมเสสได้สิ้นสุดลง คริสเตียนก็ถูกส่งเสริมที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเราต่อ พระเจ้าโดยการตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องจากคนอิสราเอลภายใต้ธรรมบัญญัติ (เปรีบบเทียบ รม. 15:4; ทธ. 3:16-17) จุดประสงค์ของแต่ละยุคการจัดการก็เพื่อที่จะวางผู้คนไว้ภายใต้กฎที่เจาะจงของการประพาศไม่ใช่ในฐานะเงื่อนไขสำหรับความรอด แต่เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้คนล้มเหลวที่จะดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของพระเจ้าอยู่เสมอ และมีความจำเป็นที่จะยอมรับความรอดที่พระเจ้าหยิบยื่นให้พวกเขาในฐานะที่เป็น ของขวัญ ข้าพเจ้าเชื่อว่ายุคการจัดการ 7 ยุคนั้นสามารถถูกแบ่งได้ในพระคัมภีร์ ยุคการจัดการเหล่านี้คือ ความไร้เดียงสา (ปฐมก. 1:28) จิตสำนึก (ปฐมก. 3:7)

การปกครองของมนุษย์ (ปฐมก. 8:15) พระสัญญา (ปฐมก. 12:1) ธรรมเนียมปฏิบัติ (อพย. 19:1) คริสตจักร (กจ. 2:1) และ อาณาจักร (วว. 20:4)

ข้อนี้บ่งบอกถึงยุคการจัดการแรก คือ ความไร้เดียงสา พระเจ้าได้สร้างมนุษย์อย่างไร้เดียงสา ได้วางเขาไว้ในสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์ ได้ให้เขาอยู่ภายใต้การทดสอบที่เรียบง่าย และได้เตือนเขาถึงผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟัง อาดัมไม่จำเป็นต้องทำบาปแต่เขาได้เลือกที่จะทำ ภูได้หลอกลวงเอวา (เปรียบเทียบ 2 คร. 11:3) แต่อาดัมได้ทำบาปอย่างจงใจ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 2:14) ยุคการจัดการนี้ ได้สิ้นสุดลงเมื่อพระเจ้าได้ตัดสินใจว่าอาดัมและเอวา มีความผิดและได้ขับไล่พวกเขาให้ออกไปจากสวนเอเดน (3:24)

1:29-31 พระเจ้าได้ให้สิทธิอำนาจและความรับผิดชอบแก่มนุษย์ที่จะจัดระเบียบธรรมชาติ และที่จะทำให้อารยธรรมรุดหน้าไป ธรรมชาติจะต้องปรนนิบัติมนุษย์ ไม่ใช่ในทางกลับกัน อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ได้ให้สิทธิ์แก่มนุษย์ที่จะใช้ธรรมชาติในทางผิด¹¹⁷ มันก็ไม่ได้ให้เหตุผลของการที่จะให้ “สิทธิ์” ของการเป็นมนุษย์แก่สัตว์และพืช

“มนุษย์เป็นจุดสุดยอดของการทรงสร้าง และแทนที่มนุษย์จะจัดเตรียมอาหารให้แก่พระต่างๆ พระเจ้าได้จัดเตรียมพืชไว้เป็นอาหารสำหรับมนุษย์ (1:29)”¹¹⁸

ข้อ 29 บ่งบอกว่าดั้งเดิมแล้วมนุษย์เป็นผู้รับประทานผัก หลังจากนั้นทว่า พระเจ้าได้บอกมนุษย์ว่าเขาสามารถทานสัตว์ได้ (9:3) ตอนแรกนั้นสัตว์คงจะกินพืชเป็นอาหารเช่นกัน (ข้อ 30)¹¹⁹

ข้อที่ 27-31 เป็นการบันทึกโดยทั่วไปของการทรงสร้างมนุษย์ การบันทึกที่ละเอียดมากขึ้นของการทรงสร้างอาดัมและเอวาตามมาใน 2:4-25 การบันทึกทั้งสองนี้ไม่จำเป็นที่จะต้องสะท้อนถึงการรวบรวมข้อมูลสองอย่างของเรื่องราวการทรงสร้าง แต่การบันทึกทั้งสองนี้อธิบายถึงจุดประสงค์ของผู้เขียน ในบทที่ 1 นั้น เขาต้องการที่จะเน้นถึงการทรงสร้างมนุษย์ในบริบทที่ใหญ่กว่าของการทรงสร้างโลก

มีสามมุมมองหลักเกี่ยวกับต้นกำเนิดของมนุษย์ตามที่ได้บันทึกไว้ใน 1:26-31; 2:7; และ 2:21-25

1. “วิวัฒนาการ” (ทั้งลัทธิคาร์วินและลัทธิคาร์วินใหม่) ยืนยันว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ได้เป็นผลมาจากเซลล์เดียวแท้ๆ ผ่านกระบวนการที่ได้ใช้เวลาเป็นหลายล้านปี เซลล์แรกนี้เป็นผลมาจากการสะสมขององค์ประกอบต่างๆ ทางเคมีและโปรตีนที่ได้มาด้วยกัน เนื่องจากปัจจัยต่างๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลง

ที่ไม่ทราบเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน มุมมองนี้ขัดแย้งกับพระคัมภีร์และมันไม่สามารถพิสูจน์
ในทางวิทยาศาสตร์ได้¹²⁰

2. “วิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้า” พยายามที่จะรวมพระคัมภีร์และทฤษฎีต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์เข้า
ด้วยกันมุมมองนี้ถือว่าพระเจ้าได้จัดการและควบคุมขบวนการวิวัฒนาการ มุมมองนี้ล้มเหลวที่จะ
อธิบายถึงถ้อยคำที่เจาะจงในเนื้อหาของพระคัมภีร์อย่างเพียงพอ มันปรับเนื้อหาให้เข้ากับทฤษฎี
ทางวิทยาศาสตร์ ปัญหาหลักของมุมมองนี้ก็คือว่ามันไม่ได้เป็นจริงอย่างสิ้นเชิงต่อวิทยาศาสตร์ที่ดี
หรือพระคัมภีร์ที่ดีและมันไม่ได้สอดคล้อง¹²¹

3. “การทรงสร้างพิเศษ” ยืนยันว่าพระเจ้าได้สร้างโลกและทุกชีวิตก่อนเป็นรูปเป็นร่างผ่านทาง ชุด
ของการกระทำต่างๆ ที่เหนือธรรมชาติ ผู้เชื่อการทรงสร้างบางคนเชื่อว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งนี้ในช่วง
ระยะเวลาค่อนข้างสั้น คนอื่นๆ เช่น ผู้เชื่อการทรงสร้างแบบขบวนการเชื่อว่าขบวนการทรงสร้างได้
ใช้เวลาหลายพันปีมุมมองนี้ให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกต่อเนื้อหาของพระคัมภีร์และตีความมัน
ตามตัวอักษร ตามประวัติศาสตร์ และตามหลักไวยากรณ์มากขึ้น¹²²

“ความเชื่อถือการทรงสร้างแบบขบวนการ” สอนว่าพระเจ้าได้สร้างจักรวาลด้วยการกระทำหลาย
ครั้งของการทรงสร้างในช่วงระยะเวลาที่ไม่แน่นอนแยกต่างหากกัน ขบวนการของวิวัฒนาการได้ทำ
การภายในช่วงเวลาต่างๆ และเรื่องราวต่างๆ เหล่านี้สำหรับพัฒนาการของกลุ่มสัตว์ที่มีการแยก
ประเภทตามขนาดประเภทของสัตว์ที่แยกออกมาจากตระกูล และอื่นๆ¹²³ ข้ออ้างอิงดังต่อไปนี้ก็
แยกวิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้าจากความเชื่อถือการทรงสร้างแบบขบวนการ

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อในวิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้า วิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้าหมายความว่า
พระเจ้าได้ นำพาขบวนการวิวัฒนาการเพื่อว่ามันจะไม่ต้องถูกอธิบายบนพื้นฐานตามธรรมชาติโดย
แท้ มันก็ทักเอา ว่าสิ่งต่างๆ ที่มีชีวิตทั้งหมดรวมทั้งมนุษย์ก็ได้สืบทอดทางชีววิทยาจากบรรพบุรุษ
ร่วม เมื่อเปรียบเทียบกับวิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้าแล้ว พระคัมภีร์ก็บ่งบอกว่าพระเจ้าได้
สร้างสิ่งมีชีวิตประเภทต่างๆ ที่เป็นพื้นฐาน และพืชและสัตว์ทั้งสิ้น ไม่ได้สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ
ร่วม”¹²⁴

ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์สนับสนุนการเชื่อการทรงสร้างแบบขบวนการ ตามที่ข้อความเหล่านี้
จะอธิบาย

4. วันที่เจ็ด 2:1-3

“2:1-3 กล่าวซ้ำ 1:1 โดยการแนะนำถึงวลีต่างๆ อย่างเดียวกันแต่ในระบบที่กลับกัน คือ ‘พระองค์ได้สร้าง’ ‘พระเจ้า’ ‘ฟ้าและแผ่นดิน’ ปรากฏใหม่เช่น ‘ฟ้าและแผ่นดิน’ (2:1) ‘พระเจ้า’ (2:2) ‘ได้สร้าง’ (2:3) โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรนี้ก็มีส่วนนี้ไปสู่การจบที่เรียบร้อยซึ่งถูกเสริมด้วยการรวม ‘พระเจ้าได้สร้าง’ ที่เชื่อม 1:1 กับ 2:3”¹²⁵

อารมณ์ของการบรรยายก็กลับไปสู่สิ่งที่มันเป็นใน 1:1-2 อีกด้วยความเยียบและความสงบที่มีอยู่ทั่วไป อีกครั้ง¹²⁶

2:1 บางทีโมเสสได้หมายถึงทุกสิ่งที่ได้ยู่เหนือโลกและบนโลกเมื่อเขาได้เขียนว่า “บริวารทั้งสิ้น” ตามปกติแล้ว “บริวาร” ของฟ้าก็อ้างอิงถึงดวงดาวต่างๆ ในพันธสัญญาเดิม (ตัวอย่างเช่น ฉธบ.4:19) มากกว่าเหล่าทูตสวรรค์ (ตัวอย่างเช่น 1 พกษ. 22:19) ดังนั้นบางที ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ก็ถูกกล่าวถึงที่นี่

2:2 “ที่เจ็ด” มาจากรากคำฮีบรูที่แปลว่า “ถูกทำให้เต็ม สมบูรณ์ทั้งหมด”¹²⁷ “พัก” หมายถึง หยุดจากกิจกรรม (เปรียบเทียบ อพย. 40:33) มันไม่มีความหมายโดยนัยที่ว่าพระเจ้าได้รู้สึกเหนื่อยล้าจากกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ของพระองค์ และจำเป็นต้องพัก พระองค์เพียงแค่นี้หยุดสร้าง

“อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า เลข 7 บ่งบอกถึงการวัดเวลาที่ศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์”¹²⁸

2:3 พระเจ้า “ได้อวยพร” วันที่ 7 ด้วยเหตุผลที่ว่าพระองค์ได้ตั้งมันให้แตกต่างจากวันอื่นๆ ของการทรงสร้าง มันเป็นเรื่องเตือนความจำถึงงานที่สร้างสรรค์ของพระเจ้า โปรดสังเกตการกล่าวซ้ำที่เฉพาะสามครั้งของ “วัน ที่ 7” ที่เน้นถึงความสำคัญที่พิเศษของมัน

“... ตามธรรมเนียมหนึ่งของบาบิโลน เลข 7, 14, 19, 21 และ 28 ของแต่ละเดือนนั้นได้ถูกถือว่าเป็นเลขที่ไม่ดี อย่างไรก็ตาม พระธรรมปฐมกาลประกาศว่าวันที่ 7 ของแต่ละสัปดาห์นั้นเป็นวันที่บริสุทธิ์เป็นวันแห่งการพักที่ได้อุทิศแด่พระเจ้า (2:1-3)”¹²⁹

โปรดสังเกตว่าพระเจ้าไม่ได้สั่งให้อาдамที่จะละเว้นจากงานในวันสะบาโต สิ่งนี้ได้มาภายหลังพร้อมกับธรรมเนียมของโมเสส อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็สอนถึงความสำคัญของการพักเป็นช่วง (เปรียบเทียบ อพย. 20:8-10; 23:10-12; ลนต. 25:2, 4; ฉธบ. 15:1-18; ฮบ. 4:1-11 และอื่นๆ)

ส่วนหนึ่งของการได้รับความเหมือนของ พระเจ้าก็เกี่ยวข้องกับการพักอย่างที่พระองค์ได้ทำ หลังจากการทำให้งานของพระองค์สำเร็จ¹³⁰

“ใน 6 วันแรกที่วางลูกบั้งคับไว้ได้อ่านาจ วันที่ 7 เวลาถูกทำให้ศักดิ์สิทธิ์ วันนี้ถูกอวยพรที่จะทำ ให้แผ่นดินสดชื่น มันเรียกร่องให้มนุษย์ที่จะเลียนแบบรูปแบบการทำงานและการพักของกษัตริย์ และที่จะยอมรับถึงความเป็นเจ้านายของพระเจ้าและการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระองค์ ในวันนี้ พวก เขาหยุดที่จะบั้งคับแผ่นดินไว้ได้อ่านาจ”¹³¹

บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ได้ใช้วันสะบาโตที่จะคาดหวังถึงความหวังแห่งการไถ่ของพระเมสสิยาห์ ตลอดทั้งพันธสัญญาเดิม

ในเรื่องราวของการทรงสร้าง วันสะบาโตก็ชี้ไปยังเวลาที่พระเจ้าจะนำ “. . . โลกที่สมบูรณ์และ เพียบพร้อมออกจากความวุ่นวาย. . . ประสบการณ์การพักแต่ละสัปดาห์ของวันสะบาโต [ภายใต้ ธรรมเนียมบัญญัติของ โมเสส] ได้ทำหน้าที่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของสันติสุขและการพักในอนาคตของ ยุคพระเมสสิยาห์”¹³²

ปีสะบาโตและปีปลดปล่อยในลัทธิยิวดั้งเดิมได้ชี้ไปยังการปลดปล่อยที่พระเมสสิยาห์จะจัดเตรียม เพื่อประชากรของพระองค์อีกด้วย¹³³

โครงสร้างของ 1:1-2:3 บ่งบอกถึงเครื่องหมายของความสามารถทางศิลปะเชิงวรรณกรรม อย่างที่ โครงสร้างของส่วนที่เหลือของพระธรรมปฐมกาลก็บ่งบอกไว้เช่นกัน

“ความสอดคล้องกันของย่อหน้าแรก คือ 1:1-2 กับ 2:1-3 ถูกเน้นด้วยจำนวนของคำฮีบริวที่คูณด้วย เลข 7 ในสองตอนนั้น 1:1 ประกอบด้วย 7 คำ, 1:2 ประกอบด้วย 14 คำ (7 x 2), 2:1-3 ประกอบด้วย 35 คำ (7 x 5) เลข 7 มีอิทธิพลต่อบทที่เริ่มต้นนี้ในแนวทางที่แปลกประหลาด ไม่เพียงแต่ใน จำนวนคำใน ส่วนที่เฉพาะ แต่ในจำนวนครั้งที่คำหรือวลีที่เจาะจงปรากฏ ยกตัวอย่างเช่น ‘พระเจ้า’ ถูกอ้างอิงถึง 35 ครั้ง, ‘แผ่นดิน’ ถูกอ้างอิงถึง 21 ครั้ง, ‘ฟ้า/ภาคพื้น’ ปรากฏ 21 ครั้ง ในขณะที่ วลี ‘ก็เป็นดังนั้น’ และ ‘พระเจ้าทรงเห็นว่าดี’ ปรากฏ 7 ครั้ง”¹³⁴

คุณลักษณะเหล่านี้ของการย้ำถึงคำหรือวลีที่สำคัญด้วยการคูณด้วยเลข 7 และการใช้สิ่งเหล่านี้จะที่ แบ่งตอนต่างๆ ของการบรรยายก็ดำเนินไปตลอดพระธรรมปฐมกาลแม้ว่าจะไม่สม่ำเสมอก็ตามสิ่ง

เหล่านี้ช่วยให้ผู้อ่านพระคัมภีร์ฮีบรูที่จะระบุถึงตอนต่างๆ ที่แยกกันโดยสิ้นเชิงของตอนพระคัมภีร์ โดยแท้

6 วันแห่งการทรงสร้างนั้นยาวนานแค่ไหน? สิ่งนี้เป็นปัญหาเพราะบรรดาผู้เขียน ที่ได้รับการคลอใจ ได้ใช้คำว่า “วัน” (คำฮีบรู *yom*) ในหลายแง่ด้วยกันในพันธสัญญาเดิม

“ข้อเท็จจริงที่เรียบง่ายก็คือว่าวันในคำฮีบรู (อย่างเช่นในภาษาอังกฤษ) ถูกใช้ในแง่ที่แยกจากกันสามแง่คือ ที่จะหมายถึง (1) 24 ชั่วโมง (2) ช่วงเวลาของความสว่างในระหว่าง 24 ชั่วโมง และ (3) ช่วงเวลาที่ไม่แน่ชัด เพราะฉะนั้น ความยาวอย่างแท้จริงของเวลาที่ได้บ่งบอกไว้โดยวันในพระธรรมปฐมกาลนั้นเราต้องเปิดทิ้งไว้”¹³⁵

โมเสสได้ใช้ “วัน” ในสามแง่ด้วยกันในปฐมกาล 1 และ 2: (1) ช่วง 12 ชั่วโมงของกลางวัน (1:5, 14, 16, 18), (2) วันที่มี 24 ชั่วโมง (1:14) และ (3) ช่วงเวลาเจ็ดวันทั้งหมดของการทรงสร้าง

2:4 นักวิชาการจำนวนน้อยได้โต้แย้งว่าการเรียงลำดับของวันต่างๆ ไม่ได้จัดเรียงตามลำดับวันเดือนปี¹³⁶ พวกเขาเชื่อว่าโมเสสได้นับวันต่างๆ บนพื้นฐานของเนื้อหามากกว่าการเรียงลำดับในเวลา มุมมองนี้ไม่ได้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง นักวิชาการคนอื่นๆ เชื่อว่าไม่มีการเรียงตามลำดับวันเดือนปี บ้างในพระคัมภีร์ตอนนี้¹³⁷ มีสี่มุมมองหลักเกี่ยวกับความยาวของวันต่างๆ ของการทรงสร้าง

1. **ทฤษฎีแบบวันที่มี 24 ชั่วโมงตามตัวอักษร** การสรุปโดยทั่วไปที่เป็นไปได้มากที่สุดที่บุคคลหนึ่งจะดึงมา จากคำศัพท์ในตอนพระคัมภีร์ (เช่นคำว่า เวลาเย็น เวลาเช้า วัน คืน และอื่นๆ) ก็คือว่าพระเจ้าได้สร้างโลกใน 6 วัน แบบ 24 ชั่วโมงต่อวัน มุมมองนี้สอดคล้องมาก ที่สุดกับหลักการต่างๆ ของการตีความหมายตามตัวอักษร ตามประวัติศาสตร์ และตามหลักไวยากรณ์ ข้อเท็จจริงที่ว่าจำนวนของวันต่างๆ สอดคล้องกับจำนวนของวันใน สัปดาห์ก็เห็นพ้องกับมุมมองนี้อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นอีก เมื่อใดก็ตามที่ “วัน” (*yom*) ปรากฏพร้อมกับตัวเลขใน พันธสัญญาเดิม อย่างเช่นที่นี้ มันก็อ้างอิงถึง ช่วงเวลา 24 ชั่วโมง ผู้สนับสนุน บางคนก็อ้าง อพยพ 20:11 มาเป็นการสนับสนุน อีกด้วย¹³⁸ ปัญหาหลักของมุมมองนี้ก็คือว่า กิจกรรมของบางวัน (เช่น วันที่ 6) นั้น สำหรับบางคน แล้ว ดูเหมือนจะเรียกร่องมากกว่า 24 ชั่วโมง¹³⁹

2. **ทฤษฎีแบบยุควัน (หรือวันทางธรณีวิทยา)** มุมมองนี้ตีความหมายคำศัพท์ ตามตัวอักษรน้อยกว่า บรรดา ผู้สนับสนุนโต้แย้งว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกไว้ ดูเหมือนจะเรียกร่องมากกว่า 24 ชั่วโมงต่อวัน (เช่น ข้อ 12) พวกเขายังชี้ให้เห็นอีกว่า วันต่างๆ ตามดวงอาทิตย์อาจ ไม่ได้เริ่มต้นขึ้น

จนกระทั่งวันที่ 4 ผู้สนับสนุนบางคนของทฤษฎีนี้เป็นผู้ที่เชื่อวิวัฒนาการที่เชื่อว่ามีพระเจ้า คนอื่นๆ เป็นผู้เชื่อถือการทรงสร้างแบบขบวนการ โดยทั่วไปแล้วผู้เชื่อถือการทรงสร้างแบบขบวนการแสวงหาที่จะเชื่อมโยง ยุคต่างๆ ทางธรณีวิทยาเข้ากับ 6 วันแห่งการทรงสร้าง ปัญหาหลักของทฤษฎีแบบยุคของวันก็คือว่ามันตีความหมาย คำศัพท์ต่างๆ ที่ดูเหมือนจะมีความหมายตามตัวอักษรที่ชัดเจนโดยปริยาย

3. **ทฤษฎีแบบวันต่างๆ ตามตัวอักษรกับยุคต่างๆ ที่สอดคล้องกัน** มุมมองนี้ถือว่าแต่ละวันว่าเป็นเวลาของการบรรลุความสำเร็จของกิจกรรมที่สร้างสรรค์เท่านั้น มันเป็นการพยายาม ที่จะยึดถือ การอ้างอิงถึง “เวลาเช้า และเวลาเย็น” อย่างจริงจัง แต่ยังคงยอมให้มีเวลาที่ดูเหมือนจะจำเป็นภายในวัน ต่างๆ (เช่น ข้อ 12) มันเป็นการรวมกันของสองมุมมองก่อนหน้านั้น อย่างไรก็ตาม มันผืนตอนพระคัมภีร์ ยิ่งไปกว่านั้น โมเสสคงได้ อธิบายวิธีแห่งการทรงสร้างนี้ชัดเจนมากขึ้นกว่าที่เขาได้อธิบายถ้ายุคต่างๆ ที่ยาวนานทำให้ 6 วันกระจายไป นักวิชาการจำนวนน้อยได้ยอมรับมุมมองนี้
4. **ทฤษฎีแบบวันที่เปิดเผยให้เห็น** การตีความหมายตามตัวอักษรน้อยที่สุด ถือว่าพระเจ้าได้เปิดเผยการทรงสร้าง ใน 6 วันมากกว่าที่ได้บรรลุการทรง สร้างใน 6 วัน ปัญหาหลักของมุมมองนี้ก็คือ อพยพ 20:11 ที่ที่โมเสสกล่าวว่าพระเจ้าได้สร้างการทรงสร้างของ พระองค์ใน 6 วัน ไม่ใช่ได้เปิดเผยการทรงสร้างของพระองค์ใน 6 วัน การแปรผันของมุมมองนี้เข้าใจวันต่างๆ ว่าเป็น “โครงสร้างต่างๆ ของขอบข่ายงานตามตัวอักษรที่ถูก ออกแบบมาเพื่อที่จะอธิบายถึงธรรมชาติที่เป็นระเบียบ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า และที่จะช่วยให้ ประชาชนตามพระสัญญาที่จะแสดงท่าทางโดยไม่ใช้คำพูดต่อ พระผู้สร้าง”¹⁴⁰

สมมุติฐานต่างๆ นั้นสำคัญอย่างยิ่งในการโต้เถียงนี้ ถ้าคนหนึ่งเชื่อว่า “ข้อเท็จจริงต่างๆ” ทางวิทยาศาสตร์ เป็นจริง เขาหรือเธออาจพยายามที่จะทำให้พระคัมภีร์เข้ากับสิ่งเหล่านี้ ในอีกด้านหนึ่ง ถ้าคนหนึ่งเชื่อใน พระคัมภีร์ที่ไร้ความผิดพลาด เขาหรือเธอจะให้ความสำคัญต่อถ้อยคำต่างๆ ในตอนพระคัมภีร์ ถ้าคนหนึ่ง เชื่อว่าทั้งสองอย่างนี้เป็นจริงในไม่ช้าเขาหรือเธอจะเรียนรู้ว่าทั้งสองนั้นไม่สามารถเป็นจริงได้ ยกตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าได้สร้างต้นไม้ก่อน สัตว์น้ำ (1:11, 20) แต่ผู้เชื่อวิวัฒนาการส่วนใหญ่เชื่อว่าต้นไม้ได้พัฒนามาจากสัตว์น้ำ ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระคัมภีร์บ่งบอกว่าสัตว์น้ำและบรรดามนุษย์ได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (1:20) แต่ผู้เชื่อวิวัฒนาการถือว่าพวกมันได้วิวัฒนาการคนละต่างหากเป็นหลายล้านปี¹⁴¹ ไม่มีทฤษฎีไหนที่ อธิบายถึงความขัดแย้งระหว่างถ้อยคำทางพระคัมภีร์และถ้อยคำทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างเพียงพอ ในที่สุด แล้วคนหนึ่งก็ลงมาสู่คำถามที่ว่า ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในสิ่งที่พระเจ้ากล่าวหรือในสิ่งที่พวกนักวิทยาศาสตร์

กล่าว มากกว่ากัน?¹⁴² สมมุติฐานต่างๆ ของคนหนึ่งจะกระทบไม่ว่าเขาหรือเธอตีความหมายตามตัวอักษรมากกว่าหรือน้อยกว่าอีกด้วย

อย่างไรก็ตามการเชื่อในความไม่ผิดพลาดของพระคัมภีร์ก็ไม่ได้ขจัดปัญหาของยุคของโลกออกไป นักวิชา การที่ เชื่อถือตามพระคัมภีร์หลายคนที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เก่งและรับรองความไม่ผิดพลาด ก็เชื่อ การตีความหมาย พระคัมภีร์อย่างเหมาะสมด้วยรูปแบบโลกที่เก่าแก่ของการทรงสร้าง¹⁴³ ผู้เชื่อความไม่ผิดพลาดของพระคัมภีร์คน อื่นๆ ที่มีคุณสมบัติเท่าเทียมกันก็เห็นรูปแบบ โลกที่ไม่เก่าแก่ในพระคัมภีร์¹⁴⁴ นักเขียนคนหนึ่งได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ชีวิตประวัติของพระราชกณะ เจมส์ อีชเชอร์ (คศ. 1581-1656) ซึ่งการ ลำดับวันเดือนปีของเขาได้ปรากฏครั้งแรกใน พระคัมภีร์ฉบับแปลคิงเจมส์รุ่น 1701 และภายหลังในขอบ ของพระคัมภีร์ฉบับอ้างอิงดั้งเดิมของสกอร์ฟีวด์ เขายัง ได้ให้คำอธิบายถึงวิธีที่อีชเชอร์ได้มาสู่วันเวลาต่างๆ ของเขาและตารางที่ลงรายการของวันต่างๆ ของเหตุการณ์ต่างๆ ที่สำคัญมากกว่าในประวัติศาสตร์พันธ สัญญาเดิมที่ได้บรรจุไว้ในลำดับวันเดือนปี ของอีชเชอร์¹⁴⁵

“เป็นที่ชัดเจนว่าความแตกต่างระหว่างมุมมองต่างๆ เหล่านี้ ณ จุดที่แน่นอนนี้ของความสัมพันธ์ ระหว่างวิทยาศาสตร์และพระคัมภีร์นั้นชัดเจนและไม่ผิดพลาด มุมมองที่เห็นว่าโลกเก่าแก่นั้น ตั้งอยู่บนมุมมอง การที่ว้าจักรวาลที่เก่าแก่และโลกที่เก่าแก่เป็นฐานข้อเท็จจริงที่ได้จัดตั้งไว้ ดังนั้น ณ ความหมายที่แท้จริง พระคัมภีร์ ต้อง ถูกตีความเพื่อแสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่ไม่ได้กลมกลืนกับ ข้อเท็จจริง นี้ มุมมองที่เห็นว่า โลกไม่เก่าแก่นั้นก็ตั้งอยู่บนมุมมองที่ว่า ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ที่ ถูกใช้ในการจัดตั้งแนวคิดของโลกที่เก่าแก่ สามารถถูกตีความอย่างแตกต่างได้ และกล่าวอย่าง แท้จริงแล้ว มันไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ ต่างโลกที่ เก่าแก่ ดังนั้นพระคัมภีร์ควรถูกเข้าหา โดยปราศจากข้อเรียกร้อง ที่มีก่อน สำหรับโลกที่เก่าแก่ และความ แตกต่างทั้งหลายนั้นก็เป็นที่ ชัดเจนในข้อคิดเห็นของผู้เขียน”¹⁴⁶

ผู้เชื่อตามพระคัมภีร์หลายคน เชื่อใน โลกที่ไม่เก่าแก่นั้น ก็เป็นเพราะว่าพวกเขาเชื่อว่า ลำดับ พงศ์พันธุ์ตาม พระคัมภีร์ ในปฐมกาลบทที่ 5 และ 11 นั้นสมบูรณ์หรือเกือบจะสมบูรณ์ที่สุด นั่นคือความ ประทับใจที่พระคัมภีร์ ให้ลำดับ พงศ์พันธุ์เหล่านี้สนับสนุนโลกที่ไม่เก่าแก่ ข้าพเจ้าชอบมุมมองที่ว่าโลกไม่ เก่าแก่¹⁴⁷

ชื่อต่างๆ ที่เราใช้สำหรับวันต่างๆ ของสัปดาห์ได้มาจากไหน? วันต่างๆ ได้รับชื่อของพวกมันตาม การยกย่อง พระ ต่างๆ ทั้งเจ็ดของชาวต่างชาติ ซึ่งคนโบราณได้เชื่อมโยงกับดาวเคราะห์หลักทั้งห้าพร้อมกับ ดวงอาทิตย์และดวง จันทร์ ชื่อของพระต่างๆ ของบรรพบุรุษของชาวเยอรมัน (พวกทิวทอนิก) ได้แทนที่ชื่อ ของพระต่างๆ ของชาวโรมัน เมื่อเวลาได้ผ่านไป ตามธรรมเนียมของชาวยิวแล้ว คริสตจักรแรกเริ่มได้

นับวันต่างๆ ของสัปดาห์เพื่อจะหลีกเลี่ยง การใช้ชื่อของพระต่างๆ ของคนต่างชาติ (เช่น ลก. 24:1; กจ. 20:7)¹⁴⁸

วันธรรมดา	พระของพวกทิวทอนิก	พระของพวกโรมัน/ดาวเคราะห์
วันอาทิตย์		ดวงอาทิตย์
วันจันทร์		ดวงจันทร์
วันอังคาร	ทิว	ดาวอังคาร/เทพมาส
วันพุธ	โวเดน	ดาวพุธ/เทพเมอคิวรี
วันพฤหัสบดี	ธอร์	ดาวพฤหัสบดี/เทพจูปีเตอร์
วันศุกร์	ฟรีก	ดาวศุกร์/เทพเวีนัส
วันเสาร์		ดาวเสาร์

“แม้ว่าคำถามต่างๆ ทางประวัติศาสตร์และทางวิทยาศาสตร์อาจอยู่บนสุดในความคิดของเราขณะที่เราเข้าหาพระคัมภีร์ มันน่าสงสัยที่ว่าสิ่งเหล่านี้อยู่ในความคิดของผู้เขียนหรือไม่ และดังนั้น เราควรระมัดระวัง เกี่ยวกับการหาคำตอบต่างๆ ต่อคำถามต่างๆ ที่เขาไม่ได้สนใจ โดยดั้งเดิมแล้ว พระธรรมปฐมกาลนั้นเป็น เรื่องของคุณลักษณะของพระเจ้าและจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์สำหรับมนุษยชาติ ขอให้เราระวังถึง การยอมให้ความสนใจของเราที่จะหันเหเราไปจากกำลังผลักดันที่เป็นศูนย์กลางของพระธรรมเล่มนี้จนเราพลาดสิ่งที่พระเจ้าและผู้สร้างของเราและผู้ใดของเรา กำลังกล่าวต่อเรา”¹⁴⁹

ประเด็นหลักของเรื่องราวของการทรงสร้าง (1:1-2:3) ก็คือว่า พระเจ้าได้เปลี่ยนความยุ่งเหยิงไปสู่การทรงสร้างที่ดี ที่เป็นระเบียบและที่ได้รับความพรโดยพระวจนะของพระองค์ บรรดาผู้อ่านดั้งเดิมของพระธรรมปฐมกาลที่เป็นคน อิสราเอลคงได้พบการหนุนใจในการสำแดงนี้เพื่อจะวางใจพระเจ้า พวกเขาได้หวังใจในพระองค์ที่จะ เปลี่ยนแปลงชีวิต ประเทศของพวกเขาจากความยุ่งเหยิงในสภาพแวดล้อมที่ยุ่งเหยิงของคนต่างชาติ (อียิปต์) ไปสู่ สภาพแวดล้อมที่เป็นระเบียบและมีพร (คานาอัน) ซึ่งพระองค์จะสร้างเพื่อพวกเขา ความเหนือกว่าของพระเจ้า เหนืออำนาจต่างๆ ที่พวกเพื่อนบ้านต่างชาติของพวกเขาได้นับถือด้วยความกลัว (พระต่างๆ แห่งความมืด ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์ต่างๆ ดวงดาวต่างๆ น้ำที่ลึก และอื่นๆ) คงได้เสริมสร้างความเชื่อของพวกเขา พระเจ้าของพวกเขายังได้สร้างพวกเขาให้เป็นประเทศอีกด้วย ดังนั้นพวกเขาสามารถมองไปข้างหน้าถึงอนาคตด้วยความมั่นใจได้

“ตอนพระคัมภีร์นี้ที่สำคัญในชีวิตของคริสเตียนอีกด้วย มากกว่าการยืนยันถึงข้อเท็จจริงของการทรงสร้าง ในทำนองเดียวกันที่มันได้ทำสำหรับอิสราเอล พระคัมภีร์ก็จัดเตรียมบทเรียนทางศาสน-

ศาสตร์ที่สำคัญ ผู้เชื่อเข้าไปสู่ชีวิตของการพักแบบสะบาโตจากการทำงาน และเริ่มต้นชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ในการพักนั้น เราเรียนรู้จากเรื่องราวการทรงสร้างว่า (1) พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ผู้ซึ่งเปลี่ยนความมืดไปสู่ความสว่าง ความตายไปสู่ชีวิต และความยุ่งเหยิงไปสู่พระพร (2) พระเจ้านั้นมีอธิปไตยอย่างสมบูรณ์เหนือชีวิตทั้งสิ้น และเหนือแนวคิดของคนต่างชาติทั้งหมดที่จะช่วงชิงความจงรักภักดีของเรา และ (3) พระเจ้าทำการด้วย พระวาระที่มีอำนาจของพระองค์ ในการสร้าง ในการไถ่ และในการชำระให้บริสุทธิ์ การเชื่อฟังต่อ พระวาระที่มีอำนาจของพระองค์ ที่เป็นพระวาระที่ถูกบันทึกไว้ หรือพระวาระที่มีดำรงอยู่ คือพระเจ้าช่วย ให้รอดของเราจะเปลี่ยนแปลงผู้เชื่อไปสู่ฉายที่มีสง่าราศีของพระองค์”¹⁵⁰

ข. สิ่งที่เป็นผลจากการทรงสร้าง 2:4 — 4:26

ปฐมกาล 2:4-4:26 บอกเราถึงสิ่งที่เป็นผลจากการทรงสร้างที่พระเจ้าได้อธิบายไว้ใน 1:1-2:3 ปฐมกาล 2:4-25 บอก อีกครั้งหนึ่งถึงการทรงสร้างมนุษย์ทั้งชายและหญิงในฐานะที่เป็นการจัดเตรียมสำหรับเรื่องราว ของการล้ม ลงในความบาป ในบทที่ 3 โมเสสได้ให้โครงร่างแบบกว้างๆ ของการทรงสร้างใน 1:1-2:3 แก่เรา และจากนั้นได้ใส่ รายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการทรงสร้างมนุษย์ในส่วนที่เหลือของบทที่ 2 จากนั้นเขาได้อธิบายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้น กับการทรงสร้างด้วยการบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ที่สำคัญในสวนเอเดน การฆ่าอาเบล และครอบครัวของคาอิน

“ส่วนนี้เริ่มต้นด้วยการอธิบายถึงการทรงสร้างอาดัมและเอวา และอธิบายคร่าวๆ ถึงความบาปของพวกเขา คำสาปของพระเจ้าบนความบาป และการขยายของความบาปในลูกหลานของพวกเขาไม่มีการพักอีกต่อไป มนุษย์ได้ประสบกับการหลบหนีและความกลัว ต้องดิ้นรนด้วยตัวของเขาเอง ต้องเอาชีวิตรอดและพัฒนา อารยธรรมราวกับว่าตามพระพรของการทรงสร้างนั้น ตอนพระคัมภีร์นี้บรรจูกำสาปสามอย่าง (ของซาตาน [3:14] ของแผ่นดินเนื่องจากมนุษย์ [3:17] และของคาอิน [4:11])

“กระนั้นในชีวิตที่เสื่อมลงนี้ มันก็มีหลักฐานของพระคุณ (4:15) และรังสีแห่งความหวัง (มนุษย์ได้เริ่มต้นที่จะร้องเรียกหาพระยาเวห์)”¹⁵¹

1. สวนเอเดน 2:4 — 3:24

เรื่องราวนี้มี 7 ฉากที่ระบุถึงการเปลี่ยนแปลงของผู้แสดง สถานการณ์ หรือกิจกรรม¹⁵² โมเสสได้ตั้ง ส่วนนี้ ของพระธรรมปฐมกาลไว้ในโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร เพื่อที่จะเน้นความสนใจไป

ที่ฉากกลาง นั่นคือ การล้มลงในความบาป จากก่อนหน้านั้นก็นำไปสู่การล้มลงในความบาป และฉากที่ตามหลังก็อธิบายถึง ผลลัพธ์ ต่างๆ ของมัน¹⁵³

- A ฉากที่ 1 (การบรรยาย): พระเจ้าเป็นผู้แสดงเพียงผู้เดียว และมนุษย์อยู่เฉยๆ (2:4-17)
- B ฉากที่ 2 (การบรรยาย): พระเจ้าเป็นผู้แสดงหลัก ผู้ชายเล่นบทบาทรอง ผู้หญิงและบรรดาสัตว์อยู่เฉยๆ (2:18-25)
- C ฉากที่ 3 (การสนทนา): งูและผู้หญิงสนทนากัน (3:1-5)
- D ฉากที่ 4 (การบรรยาย): ผู้ชายและผู้หญิงเป็นหลัก (3:6-8)
- C' ฉากที่ 5 (การสนทนา): พระเจ้าสนทนากับผู้ชายและผู้หญิง (3:9-13)
- B' ฉากที่ 6 (การบรรยาย) พระเจ้าเป็นผู้แสดงหลัก ผู้ชายเล่นบทบาทรอง ผู้หญิงและงูอยู่เฉยๆ (3:14-21)
- A' ฉากที่ 7 (การบรรยาย): พระเจ้าเป็นผู้แสดงเพียงผู้เดียว และมนุษย์อยู่เฉยๆ (3:22-24)

เรื่องราวของสวนเอเดน เริ่มต้นด้วยการบันทึกอันที่สอง ซึ่งมีรายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ ที่โมเสสได้ให้ในฐานะที่เป็นบทนำสู่การล้มลงในความบาปและผลลัพธ์ต่างๆ ของมัน

“ความกระจ่างมีมากขึ้นในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปฐมกาล 1 และ ปฐมกาล 2 เมื่อมีการพิจารณาถึงโครงสร้างทางวรรณกรรมที่ปรากฏตลอดทั้งพระธรรมปฐมกาล คือ แรกสุด สิ่งต่างๆ ที่สำคัญน้อยกว่าก็ถูกดำเนินการอย่างรวดเร็ว และจากนั้นสิ่งต่างๆ ที่สำคัญกว่าต่อหัวข้อหลักของพระคัมภีร์ก็ได้กลับมาและถูกพัฒนาอย่างเต็มที่มากขึ้น”¹⁵⁴

โปรดสังเกตสิ่งตรงกันข้ามระหว่างเรื่องราวของการทรงสร้างมนุษย์

	1:1-2:3	2:4-25
พระนามของพระเจ้า	เอล โลฮิม (ผู้ที่เข้มแข็ง)	ยาห์เวห์ (ผู้ที่รักษาพันธสัญญา)
จุดประสงค์	ข้อเท็จจริงของการทรงสร้าง	ความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับสิ่งทรงสร้างที่เป็นมนุษย์
การเน้น	โลกโดยทั่วไป	มนุษย์โดยเฉพาะเจาะจง

โมเสสได้ระบุถึงพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ได้เรียกอับราฮัม (12:1) และพระเจ้าผู้ได้ช่วยก๊อสิราเอลจากอียิปต์ (อพย. 3:15) กับเอลโลฮิม พระเจ้าผู้ได้สร้างโลก¹⁵⁵ ชื่อ “เยโฮวาห์” มาจากการรวมสระของคำฮีบรู adonay (“พระเจ้า”) กับ พยัญชนะของคำฮีบรู Yahweh (นั่นคือ YHWH)

“ในปฐมกาล 1 ‘elohim (พระเจ้า) อ้างอิงถึงความเหนือกว่าของพระเจ้าเหนือโลก ในขณะที่ ปฐมกาล 2-3 yhw (พระเจ้า) กล่าวถึงการอยู่ทุกหนแห่งของพระเจ้ากับผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์ เมื่อผู้บรรยาย รวมสองชื่อ เขาก็ทำการยืนยันอย่างกล้าหาญว่าพระเจ้าผู้สร้างเป็นพระเป็นเจ้าของประวัติศาสตร์ของ อิสราเอล อย่างที่พระเจ้าได้จัดการการทรงสร้าง พระองค์ก็ได้จัดการประวัติศาสตร์ ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การ ควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเจ้าซึ่งรับรองว่าประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจะจบลงด้วยชัยชนะ ไม่ใช่ความ หายนะ”¹⁵⁶

การทรงสร้างมนุษย์ 2:4-17

ความแตกต่างหลายอย่างระหว่าง 1:1-2:3 และ 2:4-25 ได้นำผู้วิจารณ์พระคัมภีร์เชิงวรรณกรรมหลายคน ไปสู่ การ ยืนยันว่าผู้เขียนสองคนที่แตกต่างกันได้รวบรวมสองตอนนี้ขึ้น แต่ความเหมือนกันหลายอย่างของสองส่วน นี้ก็สนับสนุนผู้เขียนคนเดียวกัน¹⁵⁷

2:4 หลังจากที่พระเจ้าได้กล่าวถึงการทรงสร้างโลกอย่างที่เราารู้ ถัดไปพระองค์ได้ตั้งใจให้โมเสสที่จะอธิบาย แก่ผู้อ่านถึงสิ่งที่เป็นผลจากมัน ความบาปได้เข้ามาในโลกและได้ทำลายมัน

“จุดหมายของมนุษย์ที่ได้รับการสร้างก็เพื่อที่จะดำเนินชีวิตในโลกของพระเจ้า พร้อมกับสิ่งทรงสร้างอื่นๆ ของพระเจ้าตามเงื่อนไขของพระเจ้า”¹⁵⁸

คำฮีบรู โทเลคอต ปรากฏครั้งแรกใน 2:4 ที่มันแนะนำส่วนถัดไปของพระธรรมนี้ บ่อยครั้งแล้ว คำฮีบรูนี้ แปลว่า “การกำเนิด” “ประวัติศาสตร์” “ลูกหลาน” หรือ อย่างเช่นที่นี่ (ในฉบับแปล NASB และ NIV) คือ “เรื่องราว” คำนี้สรุปสิ่งที่ตามมาในส่วนนี้และแนะนำถึงสิ่งที่เป็นผลจากมัน ในกรณีนี้เป็นจักรวาล หรือบ่อยครั้งแล้วเป็น บางคน บุคคลที่ถูกอ้างอิงถึงหลัง โทเลคอต ตามปกติแล้วไม่ใช่บุคคลที่สำคัญในส่วนนั้นแต่เป็นบุคคลผู้ได้ก่อให้เกิดสิ่งที่ตามมา ข้อความต่างๆ ของโทเลคอต ก็ให้โครงร่างทางโครงสร้างและทางแนวคิดหลักสำหรับพระธรรมปฐมกาลทั้งเล่ม¹⁵⁹

“... เนื้อหาภายในแต่ละ โทเลคอต นั้นเป็นลักษณะเล็กๆ ของพัฒนาการของพระธรรมปฐมกาลเอง พร้อมกับลักษณะเด่นของการอวยพรและการสาปแช่งที่เล่นบทบาทหลัก ภายในของแต่ละ โทเลคอตหลายอย่างแรกๆ นั้นเป็นการเชื่อมลงไปสู่การสาปแช่งจนกระทั่ง 12:1-12 ที่ซึ่งเนื้อหา เคลื่อนไปสู่ พระสัญญาแห่งพระพร ตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป มันก็มีการคืนรนอย่างต่อเนื่องสำหรับที่ แห่งพระพร แต่มันก็มีการเชื่อมลงที่เกิดขึ้นกับแต่ละเรื่องเล่าที่ต่อเนื่องกัน เพราะว่าอิสอัคและ

ยาโคบไม่ได้เทียบเท่ากับอับราฮัม ดังนั้น ณ ตอนปลายของพระธรรมปฐมกาล ครอบครัวนั้นก็ไม่ได้อยู่ในแผ่นดินแห่งพระพร แต่อยู่ในอียิปต์”¹⁶⁰

2:5-6 สองข้อนี้อธิบายถึงสภาพต่างๆ โดยรวมก่อนการทรงสร้างมนุษย์ในแง่ที่เน้นถึง การจัดเตรียมที่มีพระคุณของพระเจ้าในเรื่องโลกสำหรับเขาลึกลงไปเป็นภาพย้อนกลับไปสู่สภาพต่างๆ ก่อน 1:26 โมเสสได้เลือกคำศัพท์ที่เปรียบเทียบกับสภาพต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นก่อนการล้มลงในความบาป¹⁶¹ เป็นที่แน่ชัดว่า “ต้นไม้ตามทุ่งนา” นั้นรับประทานไม่ได้ ในขณะที่ “พืชตามทุ่งนา” นั้นรับประทานได้ ดังนั้น โมเสสได้แยกแยะแผ่นดินสอง ประเภท คือ เหมาะแก่การเพาะปลูก และไม่เหมาะแก่การเพาะปลูก¹⁶²

การไม่มี “ฝน” และการมีอยู่ของ “หมอก” ได้นำนักเขียนบางคนที่จะอ้าง “ทฤษฎีปกคลุม”¹⁶³ ตามทฤษฎีนี้ ละอองน้ำที่ไต่รดแผ่นดินได้ปกคลุมแผ่นดินในตอนแรก มันได้ลดรังสีที่ทำลายของดวงอาทิตย์เพื่อว่ามนุษย์ก่อนสมัยน้ำท่วมโลกได้มีชีวิตที่ยาวนานขึ้น และมันได้ให้ความร้อนเหนือพื้นผิวของโลกนี้อย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น สิ่งที่ปกคลุมซึ่งเป็นน้ำนั้นก็ปกคลุมดาวศุกร์ สิ่งปกคลุมนี้ได้แตกสลายเมื่อพระเจ้าได้ส่งน้ำท่วมมา (7:11) นี่เป็นอีกทฤษฎีหนึ่งของทฤษฎีเหล่านั้นที่เป็นไม่ได้ที่จะตรวจสอบหรือไม่ตรวจสอบอย่างลงความเห็นได้¹⁶⁴

2:7 “สร้างขึ้น” (คำฮีบรู ยาซาร์) หมายถึงที่จะทำให้เป็นรูปร่างหรือปั้น และบ่งบอกว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งนี้ อย่าง จงใจด้วยการเอาใจใส่ที่มีความรักอันอ่อนโยน มันอธิบายถึงงานของนักศิลปะ (เปรียบเทียบ โยบ 10:8-9)

“ผงคลีดิน” (คำฮีบรู ฮาอาดามา) สะท้อนถึงต้นกำเนิดที่ต่ำต้อยของมนุษย์ แม้ว่าเขาได้อยู่ในฉายาของพระเจ้านุษย์ก็เป็นสิ่งทรงสร้างที่เหมือนกับสิ่งทรงสร้างอื่นๆ ที่พระเจ้าได้สร้าง สิ่งนี้ไม่ยอมรับมุมมองที่ว่ามนุษย์ ได้สืบมาจากพระต่างๆ ซึ่งเป็นที่นิยมในโลกตะวันออกใกล้โบราณ และเป็นรากฐานในจักรวาลวิทยาของ อียิปต์¹⁶⁵ ในการทรงสร้างนั้น พระเจ้าได้สร้างมนุษย์จากผงคลีดินเพื่อจะครอบครอง¹⁶⁶ อย่างไรก็ตามในการล้มลงในความบาป มนุษย์ได้กลับไปสู่ผงคลีดินโดยการงานของเขาเอง (3:19)¹⁶⁷

“ลมปราณ” (คำฮีบรู เนชชามา) เป็นลมหายใจของพระเจ้าที่ได้ให้ชีวิตแก่อาดัม ซึ่งเป็นความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ (โยบ 32:8) และ จิตสำนึกที่ทำหน้าที่ (สภย. 20:27) และอาจเป็นการเพิ่มเติมให้ด้านศีลธรรมสติปัญญา ความสัมพันธ์และความสามารถในการรับด้านจิตวิญญาณ¹⁶⁸ ชีวิตของอาดัมได้มาจากลมหายใจของพระเจ้า¹⁶⁹ เอกลักษณ์ของเขาเกิดจากการที่เขาได้ถูกสร้างขึ้นตามฉายาของ

พระเจ้า ลมหายใจของพระเจ้า อาจเป็นคำเหมือนกันสำหรับคำว่าพระวาระของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ สดค. 33:6)¹⁷⁰ เพราะฉะนั้นมนุษย์ เป็นการรวมกันของผงคลีดินและพระเจ้า¹⁷¹

2:8-15 เป็นที่แน่นอนว่าแม่น้ำปิโชน ไม่เป็นที่รู้จักเมื่อเทียบกับแม่น้ำในสมัยใหม่ นักอรรถาธิบายหลายคน ได้แนะนำว่ามันเป็นแม่น้ำอินดัส แม่น้ำแกงเกส¹⁷² ซึ่งเป็นแม่น้ำของประเทศอารเบีย หรือแม่น้ำของ เมโสโปเตเมีย คูเหมือนแผ่นดินฮาวาห์จะอยู่ในอารเบียตะวันตกเฉียงใต้ (เปรียบเทียบกับ 25:18) แม่น้ำ กิโชนอาจเป็นแม่น้ำในลัก่อนน้ำท่วมโลก เนื่องจากว่าตามปกติแล้ว คูชนในพันธสัญญาเดิมก็ อธิบายถึง เอธิโอเปียสมัยใหม่ (เปรียบเทียบกับ 10:6-8; กคว. 12:1; 2 ซมอ. 18:19-33; 2 พกษ. 19:9; 2 พศค. 14:9-15; อสย. 37:9; ยรม. 13:23; 38-39)¹⁷³ อย่างไรก็ตาม นักตีความบางคนเชื่อว่าสถานที่นี้ อยู่ในแผ่นดินของพวกแคสไซท์ ที่อยู่ทางตะวันออกของเมโสโปเตเมีย¹⁷⁴ แม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสตอนนี้อยู่ในบาบิโลน เอเดน (หมายถึง ความยินดี ความเพลิดเพลิน หรือบางทีเป็นที่แห่ง แม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์) คูเหมือนจะตั้งอยู่ในพื้นที่โดยทั่วไปของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (ข้อ 11-14; เปรียบเทียบ อสย. 51:3; อสค. 36:35; ยอล. 2:3; ศคย. 14:8; วว. 22:1-2) คูเหมือนสวนแห่ง (บางครั้ง “ใน”) เอเดนได้อยู่ในส่วนทางตะวันออกของเอเดน การอธิบายเพิ่มเติมนี้ก็จัดตั้งฉากสำหรับการที่ อาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกไปจากสวนใน 3:24 บางทีมันได้หนุนใจคนอิสราเอลที่จะคาดหวังถึง แผ่นดินแห่งพันธสัญญา

“มันแทบจะไม่เป็นเหตุบังเอิญเลยที่แม่น้ำเหล่านี้พร้อมด้วย ‘แม่น้ำของอียิปต์’ อีกครั้งหนึ่งที่ทำหน้าที่ในการแบ่งเขตแดนของแผ่นดินที่ได้สัญญาให้แก่อับราฮัม (ปฐมก. 15:18)”¹⁷⁵

ต้นไม้ต่างๆ ในสวนนั้นสวยงามและสามารถทานได้ ซึ่งเป็นสวนผลไม้สำหรับมนุษย์ที่จะชื่นชม (ข้อ 9) คูเหมือนต้นไม้แห่งชีวิตได้เป็นวิธีการที่พระเจ้าได้ใช้คำนวณชีวิตของอาดัมและเอวา อีกครั้ง หนึ่งความปรารถนาของพระเจ้าที่จะอวยพรมนุษย์นั้นก็สำแดงออกมา บางทีความสำนึกในความดี และความชั่ว (ข้อ 9, 17) อ้างอิงถึงความสามารถของมนุษย์ที่จะตัดสินใจสำหรับตัวเองว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเขาและอะไรไม่ดีที่สุดสำหรับเขา (นั่นคือ ปัญญา)¹⁷⁶ “ดี” และ “ชั่ว” อาจเป็นคำเปรียบเทียบของจำนวนรวมที่แสดงออกมามีส่วนต่างๆ ที่ตรงกันข้ามสำหรับทุกสิ่งที่ปกป้องและ ทำลายชีวิต

ความคล้ายคลึงกันระหว่างคำอธิบายถึงสวนเอเดนและพลับพลานั้นน่าสนใจอย่างมากเช่นกัน (เปรียบเทียบกับ อพย. 25-27) ทั้งสองที่ได้สะท้อนถึงพระสิริแห่งการสถิตของพระเจ้าในสภาพแวดล้อมที่สวยงามของทั้งสองที่นี้ (เปรียบเทียบกับ ฮกค. 2:7-8; วว. 21:18)¹⁷⁷

คำฮีบรูที่แปลว่า “ใส่” ในข้อที่ 15 (วายนนิเฮฮู) ไม่ใช่คำเดียวกันที่แปลว่า “ใส่” ในข้อ 8 (เวยาเซม) คำที่ใช้ในข้อที่ 8 นี้เป็นคำโดยทั่วไปสำหรับการใส่บางสิ่งในบางที่ อย่างไรก็ตามคำที่ใช้ในข้อที่ 15 มีความหมายว่าการปกและความปลอดภัย (เปรียบเทียบ 19:16; ฉธบ. 3:20; 12:10; 25:19) เช่นเดียวกับการอุทิศตนในการทรงสถิตของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 16:33-34; ลนต. 16:23; กคว. 17:4; ฉธบ. 26:4, 10) พระเจ้าได้ใส่มนุษย์ไว้ในสวนที่ที่เขาสามารถจะปลอดภัยและพัก และที่ที่เขาสามารถมีการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ (เปรียบเทียบ 3:8) ความรับผิดชอบหลักของเขาที่นั่นก็คือที่จะนมัสการและเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าที่จะเพาะปลูกและดูแลสวน อย่างที่พระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษหลาย ฉบับกล่าวไว้¹⁷⁸ อาดัมได้ปรนนิบัติและนมัสการพระเจ้าโดยการดูแลสวน¹⁷⁹ โดยพื้นฐานแล้วงานเป็นของขวัญที่ดีจากพระเจ้า ไม่ใช่การลงโทษสำหรับบาป

“สวนเอเดนเป็นสวนพระวิหาร ซึ่งต่อมาภายหลังได้แสดงออกให้เห็นในพลับพลา เซรูบิมปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของมัน (ปฐมก. 3:24; อพย. 26:1; 2 พศด. 3:7) เพื่อว่าบาปและความตายจะถูกกันออกไป (ปฐมก. 3:23; วว. 21:8)”¹⁸⁰

2:16-17 พระเจ้าได้ให้เสรีภาพแก่การเลือกที่ยิ่งใหญ่แก่อาดัม พระองค์ได้ห้ามกินผลของต้นไม้ต้นหนึ่งเท่านั้น คำสั่งของพระเจ้างี้บ่งบอกว่าพระองค์เท่านั้นที่รู้ว่าอะไรดีและอะไรไม่ดีสำหรับมนุษย์ อาดัมจะตายเนื่องจากการไม่เชื่อฟัง ไม่ใช่เนื่องจากผลของต้นไม้¹⁸¹ บางคนได้ปิดประกาศบนปะราชของโบสถ์ของพวกเขาว่า “ผลไม้ต้องห้ามก่อให้เกิดแยมมากมาย”

“การที่อาดัมได้ถูกขับออกจากต้นไม้แห่งความสำนึกในความคิดและความชั่วนั้น ก็เพื่อจะทดสอบ การเชื่อฟังของเขาและพิสูจน์ว่าเขาได้อยู่ภายใต้คำสั่งของพระเจ้าอย่างเต็มใจหรือไม่ ชื่อของต้นไม้แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์เดียวของกฎที่จะทำให้เขาพึงพอใจกับส่วนของเขา และที่จะ ป้องกันเขาจากการที่จะพองตัวด้วยค้นหาที่ชั่วร้าย แต่พระสัญญาที่ซึ่งเขาถูกสั่งให้คาดหวังสำหรับชีวิตนิรันดร์ทราบเท่าที่เขาได้กินจากต้นไม้แห่งชีวิต และตรงกันข้าม การคุกคามที่น่ากลัวของความตาย เมื่อเขาได้ชิมจากต้นไม้แห่งความสำนึกในความคิดและความชั่ว ได้ทำหน้าที่ที่ จะ พิ สุ จ ณ์ แ ละ ใ ช้ ความเชื่อของเขา”¹⁸²

“ต้นไม้ที่มีชื่อเสียงนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความสามารถที่จะหยั่งรู้ความคิด (นั่นคือ สิ่งที่ทำให้ชีวิตก้าวหน้า) และความชั่ว (นั่นคือ สิ่งที่ขัดขวางชีวิต) ความรู้เช่นนั้นเป็นของพระเจ้าเท่านั้นเพราะว่าอย่างที่เราจะอ้างเหตุผลในเชิงอนุมาน ในสุภาษิต 30:1-6 นั้น บุคคลหนึ่งต้องรู้อย่างครอบคลุมในการที่จะกล่าวถึงอะไรที่ดีและไม่ดีได้อย่างแท้จริง”¹⁸³

“โดยทั่วไปแล้ว ดูเหมือนมันน่าจะเป็นที่ที่เราควรเข้าใจว่า ‘ความตาย’ หมายถึง สภาพฝ่าย วิญญาณ แต่เป็นสภาพที่เป็นสัญลักษณ์อย่างเหมาะสมด้วยการตายฝ่ายร่างกาย เมื่อมนุษย์ได้ ทำบาป เขาได้ผ่านไปสู่สภาพใหม่ ซึ่งเป็นสภาพที่ถูกควบคุมและเป็นสัญลักษณ์ด้วยความตายในเวลาเดียวกัน มันเป็นไปได้ว่าการตายฝ่ายวิญญาณและการตายฝ่ายร่างกายไม่ได้ถูกคิดไว้ แยกออกจากกัน ดังนั้น อันหนึ่งก็เกี่ยวข้องกับอีกอันหนึ่ง”¹⁸⁴

ความหมายของคำฮีบรูเน้นถึงความแน่นอนของความตาย อย่างไรก็ตาม มันถูกจำกัดความไว้ ทำไมอาดัมและเอวาไม่ได้ตายทันที? วลีนี้ “ในวันใด” ในคำฮีบรูเป็นความหมายเชิงสำนวนว่า “แน่แท้” (เปรียบเทียบ อพย. 10:28; 1 พกษ. 2:37, 42)

“ก่อนที่อาดัมและเอวาได้ล้มลงในบาป พระเจ้าได้ทำข้อเสนอแก่พวกเขาที่บางคนได้ถือว่าเป็น พันธสัญญาอย่างที่ถูกกล่าวไว้ใน ปฐมกาล 1:26-31 และ 2:16-17 พระเจ้าได้ให้สิทธิอำนาจเหนือสรรพสิ่งของโลกแก่อาดัม ได้บัญชาให้เขาที่จะเกิดผล และได้อนุญาตให้เขาที่จะทานจากพืชสีเขียวทุกชนิด ข้อจำกัดเดียวก็คือว่าอาดัมและเอวาต้องไม่กินผลจากต้นไม้แห่งความสำนึก ในความดีและความชั่ว เพราะว่าถ้าพวกเขาได้กินพวกเขาจะตายอย่างแน่นอน (2:16-17) โดยพื้นฐานแล้ว พันธสัญญานั้นมีเงื่อนไข ซึ่งเรียกร่องการเชื่อฟัง แต่มันได้ประกาศถึงจุดประสงค์ ของพระเจ้า ที่จะยกมนุษย์ไปสู่ที่แห่งสิทธิอำนาจและความ โดดเด่น ซึ่งได้บรรลุโดยพระคริสต์ ในที่สุดอีกด้วย”¹⁸⁵

พันธสัญญาใน 2:16-17 ได้ถูกเรียกว่า พันธสัญญาแบบเอเดน พันธสัญญาเป็นการประกาศของพระเจ้า ที่ซึ่งพระเจ้าก่อตั้งความสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบ ความสัมพันธ์นั้นอาจเกี่ยวข้องกับพระองค์และบุคคลหนึ่ง (ตัวอย่างเช่น อาดัมในพันธสัญญาแบบเอเดน; ปฐก. 2:16-17) หรือพระองค์เองและมนุษย์โดยทั่วไป (ตัวอย่างเช่น มนุษย์ในพันธสัญญาแบบโนอาห์; ปฐก. 9:9-17) มันอาจเกี่ยวข้องกับพระองค์เองและชนชาติ (ตัวอย่างเช่น อิสราเอลในพันธสัญญาแบบโมเสส; อพย. 19:3-8) หรือพระองค์เองและครอบครัวของมนุษย์ (ตัวอย่างเช่น ครอบครัวของดาวิดในพันธสัญญาแบบดาวิด; 2ซมอ. 7:12-17) พันธสัญญาแบบหนึ่งอาจคาบเกี่ยวกันกับพันธสัญญาอีกแบบหนึ่ง หรือพันธสัญญา อื่นๆที่แตกต่างออกไป ยกตัวอย่างเช่น พันธสัญญาแบบ โนอาห์ก็คาบเกี่ยวกันกับพันธสัญญาแบบ โมเสส และพันธสัญญาแบบดาวิดก็คาบเกี่ยวกันกับพันธสัญญาแบบ โมเสสและพันธสัญญาใหม่

ตามปกติแล้ว พันธสัญญาต่างๆ ตามพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับพระสัญญาต่างๆ ที่ไม่มีเงื่อนไขที่ซึ่งพระเจ้าได้มีพันธะที่จะบรรลุจุดประสงค์บางอย่างด้วยพระองค์เองโดยไม่คำนึงถึงความล้มเหลว

ของมนุษย์ แม้ว่าพันธสัญญาเหล่านี้จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่างๆ ที่เป็นเงื่อนไข ข้อยกเว้นก็คือพันธสัญญาแบบโมเสสที่ซึ่งความสำเร็จของพระสัญญาต่างๆ ที่ได้บรรลุไว้ในพันธสัญญา นั้นได้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของอิสราเอล พันธสัญญาแบบเอเดนนั้นก็แตกต่างอีกด้วยนั่นคือพระเจ้าได้สัญญาถึงความตายสำหรับความล้มเหลวที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ที่จะละเว้นจากการกินผลจากต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว

พันธสัญญาแบบสากลทั้งสามพันธสัญญาที่กระทบเผ่าพันธุ์มนุษย์คือ พันธสัญญาแบบเอเดน พันธสัญญาแบบอาดัม และพันธสัญญาแบบโนอาห์ พันธสัญญาต่างๆ ซึ่งตามมาทั้งหมดก็กระทบอิสราเอล เป็นหลัก แม้ว่าพันธสัญญาเหล่านี้จะกระทบส่วนที่เหลือของมนุษยชาติในลำดับที่สอง มีพันธสัญญาหลักตามพระคัมภีร์ 8 พันธสัญญา และสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เราที่จะเข้าใจถึงวิธีที่พระเจ้ากำลังดำเนินการพระประสงค์ต่างๆ ของพระองค์กับมนุษย์ พันธสัญญาเหล่านี้คือ พันธสัญญาแบบเอเดน (ปฐมก. 2:16) พันธสัญญาแบบอาดัม (ปฐมก. 3:15) พันธสัญญาแบบโนอาห์ (ปฐมก. 9:16) พันธสัญญาแบบอับราฮัม (ปฐมก. 12:2) พันธสัญญาแบบโมเสส (อพย. 19:5) พันธสัญญาแบบปาเลสไตน์ (ฉธบ. 30:3) พันธสัญญาแบบดาวิด (2 ซมอ. 7:16) และพันธสัญญาใหม่ (ฮบ. 8:8)

พันธสัญญาแบบเอเดนเรียกร้องให้สิ่งจากอาดัม เขาต้องขยายเผ่าพันธุ์มนุษย์ ต้องทำให้แผ่นดินเป็นที่อาศัยของมนุษย์ ต้องใช้อำนาจเหนือบรรดาสัตว์ ต้องดูแลและชื่นชมกับสวนเอเดนและผลไม้ของมันและต้องละเว้นจากการกินผลของต้นไม้ต้นหนึ่งในสวนนั้น

การสร้างผู้หญิง 2:18-25

2:18 การสร้างอาดัมนั้นไม่สมบูรณ์เพราะว่าเขาขาด “ผู้ช่วย” ผู้ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกันกับเขา ข้อบกพร่องนี้ได้นำพระเจ้าที่จะประกาศถึงสภาพของอาดัมว่า “ไม่ดี”¹⁸⁶ สิ่งนี้เป็นตามรูปแบบของการเป็นอยู่ของพระเจ้าสามพระภาคเองที่ซึ่งพระองค์ถูกล้อมรอบด้วยสภาสวรรค์ ตามปกติแล้วมนุษย์ควรดำเนินในสังคมอย่างเช่นที่พระเจ้าดำเนิน พระเจ้าไม่ได้เพียงแต่ประเมินสภาพของอาดัมเท่านั้น แต่พระองค์ได้แก้ไขอีกด้วย

“ในลัทธิยิว ตั้งแต่เวลาของการเริ่มต้นของคนยิว การสมรสได้ถูกพิจารณาว่าเป็นสภาพแห่งอุดมคติ”¹⁸⁷

การจัดเตรียมภรรยาสำหรับอาดัมโดยพระเจ้านั้นเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนถึงการรู้ว่าอะไรดี

สำหรับมนุษย์ของพระเจ้า¹⁸⁸ ความเป็นเพื่อนได้แทนที่ความโดดเดี่ยว อย่างไรก็ตามสำหรับ ความเป็นเพื่อนที่จะเป็นที่พึงพอใจนั้น มันจะต้องมีเอกภาพในชีวิตสมรส (เปรียบเทียบ 1:26-27) การดำเนินชีวิตที่เอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลางทำลายเอกภาพและความเป็นเพื่อน

คำว่า “ผู้ช่วย” ไม่ได้หมายถึง คนใช้ พระเยซูคริสต์ได้ใช้คำเดียวกัน (คำกรีกที่เหมือนกัน) ที่จะ บรรยายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งจะช่วยบรรดาผู้เชื่อหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ของพระเยซู คริสต์ (ยน. 14:16, 26; 15:26; 16:7) มันหมายถึงผู้หนึ่งที่สนับสนุนเราในงานแห่งการทำตามน้ำ พระทัยของพระเจ้าของเรา (เปรียบเทียบ จชบ. 33:7; สดค. 33:20; 115:9-11; 146:5; ฮชย. 13:9) มันไม่ใช่คำที่เสียเกียรติเนื่องจากว่าบ่อยครั้งแล้วพระคัมภีร์ใช้มันเพื่อจะบรรยายถึงพระเจ้าเอง (เช่น สดค. 33:20; 70:5; 115:9)

“คำว่า ผู้ช่วย บ่งบอกว่าผู้ชายมีลำดับความสำคัญทางการปกครอง แต่ทั้งสองเพศก็พึ่งพาซึ่ง กันและ กัน ผู้ชายถูกสร้างขึ้นก่อน พร้อมกับผู้หญิงที่จะช่วยเหลือผู้ชาย ไม่ใช่ใน ทางกลับกัน (ดู 1 ทธ. 2:13) อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายถึงความเหนือกว่าหรือความด้อยกว่าในด้านการดำรง อยู่ คำว่า ผู้ช่วย ซึ่ง ถูกใช้สำหรับพระเจ้าถึง 16 ครั้งจากการที่มันปรากฏ 19 ครั้งในพันธสัญญา เดิมก็บ่งบอกถึงการ สนับสนุนที่สำคัญของผู้หญิง ไม่ใช่ความ ไม่เพียงพอ”¹⁸⁹

“ที่สมกับเขา” หรือ “คล้ายกันกับเขา” หมายถึง “เท่าเทียมและเพียงพอ” สิ่งที่เป็นจริงสำหรับ อาดัม (เปรียบเทียบ ข้อ 7) ก็เป็นจริงสำหรับเอวาด้วย พวกเขาทั้งสองมีธรรมชาติอย่างเดียวกัน

“เนื่องจากอาดัมและเอวาเป็นเอกภาพฝ่ายวิญญาณ ซึ่งดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์สุจริตโดยปราศจาก บาปมันก็ไม่มีคามจำเป็นสำหรับคำแนะนำในเรื่องตำแหน่งหัวหน้าที่นี่”¹⁹⁰

หนังสือต่างๆ ทางตะวันออกใต้โบราณ ไม่มีเรื่องราวของการสร้างผู้หญิง อย่างไรก็ตาม โมเสสได้ อูทิส 6 ข้อสำหรับการสร้างเธอขึ้นมาเมื่อเปรียบเทียบหนึ่งข้อสำหรับอาดัม (2:7)

2:19-20 พระคัมภีร์ไม่ได้หมายถึงว่าอาดัมได้ตั้งชื่อสัตว์แต่ละตัว เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้ให้ชื่อแก่สัตว์ ประเภทที่แตกต่างกันที่พระเจ้าได้นำมายังเขา การปฏิบัติแบบนี้ได้แสดงถึงสิทธิอำนาจเหนือบรรดา สัตว์ของอาดัมและความแตกต่างระหว่างมนุษย์และสัตว์ เขาได้ตระหนักถึงความต้องการส่วนตัว ของเขาเองในเรื่องความเป็นเพื่อนขณะที่เขาได้ตั้งชื่อสัตว์

“อาดัม” มาจากคำฮีบรูสำหรับคำว่า “แผ่นดิน” (อาดามาห์) “อาดัม” หมายถึง “ผู้หนึ่งที่สีแดง” เหมือนแผ่นดิน¹⁹¹ ในทำนองเดียวกัน บางทีชื่อของสัตว์ได้แสดงออกถึงธรรมชาติของสัตว์แต่ละอย่าง ชื่อของมนุษย์ในสมัยพันธสัญญาเดิมได้สะท้อนถึงธรรมชาติของบุคคลที่ได้ให้กำเนิดพวกเขา สิ่งนี้บ่งบอกว่าอาดัมต้องมีความเฉลียวฉลาดและปัญญาที่ดีเลิศซึ่งสามารถที่จะระบุและแยกประเภทต่างๆ ของสัตว์ตามธรรมชาติของพวกเขาได้

มนุษย์ไม่เหมือนกับสัตว์อื่นๆ อาดัมไม่สามารถหาหุ้นส่วนที่เหมาะสมท่ามกลางพวกมันได้ด้วยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้จัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของเขาด้วยการสร้างเอวา

2:21-22 มากกว่าหนึ่งครั้งที่เมื่อพระเจ้าได้ริเริ่มความสัมพันธ์ใหม่สำหรับบางคน พระองค์ได้ทำให้บุคคลนั้นนอนหลับก่อน (เปรียบเทียบ 15:12; 28:11) เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะทำให้ผู้รับแน่ใจว่าการทำงานของเขาสองไม่มีส่วนในการรับมันของเขา¹⁹² มันเป็นของขวัญจากพระคุณของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

“... ผู้หญิงได้ถูกสร้างจากซี่โครงที่มาจากซี่ข้างของอาดัม ไม่ใช่ถูกสร้างจากศีรษะของเขาเพื่อที่จะปกครอบเหนื่อเขา หรือไม่ได้ถูกสร้างจากเท้าของเขาเพื่อที่จะถูกเหยียบย่ำโดยเขา แต่มาจาก ซี่ข้างของเขาเพื่อที่จะเท่าเทียมกับเขา อยู่ภายใต้แขนของเขาเพื่อที่จะได้รับการปกป้อง และอยู่ใกล้หัวใจของเขาเพื่อที่จะได้รับความรัก”¹⁹³

“ในทำนองเดียวกัน มันถูกสังเกต [โดย พวกรับบี] ว่าพระเจ้าไม่ได้สร้างผู้หญิงจากศีรษะมิฉะนั้นเธออาจจะเย่อหยิ่ง ไม่ได้สร้างจากตา มิฉะนั้นเธออาจจะค้นหา ไม่ได้สร้างจากหูมิฉะนั้นเธออาจจะอยากรู้อยากเห็น ไม่ได้สร้างจากปาก มิฉะนั้นเธออาจจะพูดมาก ไม่ได้สร้าง จากใจมิฉะนั้นเธออาจจะริษยา ไม่ได้สร้างจากมือ มิฉะนั้นเธออาจจะโลภ ไม่ได้สร้างจากเท้า มิฉะนั้นเธออาจจะยุ่ง แต่ได้สร้างจากซี่โครงซึ่งได้ถูกปกคลุมไว้อยู่เสมอ เหตุฉะนั้นความสงบเสงี่ยมจึงเป็นคุณภาพที่มาลำดับแรก”¹⁹⁴

“อย่างนี้ซี่โครงถูกพบได้ ณ ซี่ข้างของผู้ชายและได้ติดกับเขา ดังนั้นภรรยาที่ดี ซึ่งเป็นซี่โครงของสามีของเธอก็ยืนอยู่ข้างเขาเพื่อที่จะเป็นผู้ช่วยที่เป็นคู่กัน และจิตใจของเธอก็ผูกพันกับ เขา”¹⁹⁵

พระเจ้าได้สร้างเอวาให้เป็นเพื่อนที่เหมาะสมสำหรับอาดัม จากนั้นพระองค์ได้นำเสนอเธอให้แก่เขาในฐานะที่เป็นของขวัญ

“การที่ผู้หญิงนั้นถูกนำมาจากผู้ชายก็ไม่ได้บ่งบอกถึงความด้อยกว่าของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชาย แต่ การนำผู้ชายมาจากดิน (‘อาดัมจาก ‘อาดามาห์’) ก็บ่งบอกถึงความด้อยกว่าของมนุษย์ที่มีต่อ ดิน”¹⁹⁶

“... เรื่องราวทั้งสิ้นของการสร้างผู้หญิงมีรสชาติทางกวี อย่างแน่นอนว่ามันคิดพลาดที่จะอ่าน มัน ในฐานะเรื่องราวของการผ่าตัดทางการแพทย์หรือในฐานะความพยายามที่จะอธิบายลักษณะ บางอย่างของกายวิภาคศาสตร์ของผู้ชาย. . . ตรงกันข้าม มันพรรณนาให้เห็นภาพของความสัมพันธ์ ของผู้ชายและภรรยาของเขาอย่างหลักแหลม. . . ที่นี่อุดมคติของชีวิตสมรสอย่างที่มีนัยเป็นที่น่าสนใจ ใน อิสราเอลโบราณก็กำลังถูกพรรณนาซึ่งเป็นการสัมพันธ์อันเป็นที่ประจักษ์โดยความกลม กลืนและความสนิทสนมระหว่างคู่สมรส”¹⁹⁷

2:23 คำว่า “ผู้หญิง” (คำฮีบรู อิชซาห์) เสี่ยงคล้ายคลึงกันกับคำฮีบรูที่แปลว่า “ผู้ชาย” (อิช) ความ คล้ายคลึงกันนี้สะท้อนถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างผู้ชายและผู้หญิง โมเสสได้ตั้งชื่ออาดัมโดย ความสัมพันธ์ของเขากับดิน แต่อาดัมได้ตั้งชื่อของเขาในความสัมพันธ์กับภรรยาของเขา¹⁹⁸

“โดยพื้นฐานแล้ว การให้ชื่อในประเทศแถบตะวันออกโบราณเป็นการใช้สิทธิอำนาจ หรือการใช้ คำสั่ง”¹⁹⁹

“ปฐมกาล 2 นั้นก็พิเศษท่ามกลางเรื่องที่ตั้งขึ้นเกี่ยวกับการทรงสร้างของโลกตะวันออกใกล้โบราณ ทั้งหมดในแง่ของการชื่นชมความหมายของผู้หญิง นั่นก็คือว่าการดำรงอยู่ของมนุษย์เป็นหุ้นส่วน ของผู้ชายและผู้หญิง”²⁰⁰

“แม้ว่าพวกเขาเท่าเทียมกันในธรรมชาติ การที่ผู้ชายตั้งชื่อผู้หญิง (เปรียบเทียบ 3:20) ก็บ่งบอกว่าเธอ ถูกคาดหวังให้อยู่ภายใต้เขา ซึ่งเป็นข้อสมมุติฐานที่สำคัญของการบรรยายต่อมา (3:17)”²⁰¹

เมื่ออาดัมได้ค้นพบว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมหุ้นส่วนที่เหมือนเขาให้ ซึ่งไม่เหมือนกับหนึ่งในสัตว์ตัว อื่นๆ นั้น เขาได้ยินดีอย่างยิ่ง เขาได้รับคู่ของเขาในฐานะที่เป็นของขวัญจากพระเจ้าสำหรับเขา เพราะว่าเขาได้วางใจในปัญญา ความดี และความสัตย์สุจริตของพระเจ้า ตอนนี้อาดัมเสียสติแล้ว! (ขออภัยสำหรับการเล่นสำนวน)

ในทำนองเดียวกัน มันจำเป็นสำหรับสามีและภรรยาทุกคนที่จะรับเอาคู่ที่พระเจ้าได้ให้แก่เราใน ในฐานะที่เป็นการจัดเตรียม ที่ดีที่สุดสำหรับเราด้วยการขอบคุณ ที่จะทำอย่างนั้นเราต้องรู้และวางใจ ความดี ของพระเจ้า ความแตกต่างของคู่ของเราก็เป็นสิ่งดีที่พระเจ้านำมาให้เรา เพื่อว่าพระองค์จะ

ใช้เป็นเครื่องมือที่จะปรับแต่งชีวิตของเราไปสู่คนที่พระองค์ต้องการให้เราเป็น การล้มเหลวที่จะยอมรับคู่ของคนที่หนึ่งในฐานะที่เป็นของขวัญที่ตีจาก พระเจ้าที่ทรงรักก็นำไปสู่ปัญหามากมาย ในชีวิตสมรสและก็ทำลายจุดประสงค์และแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตสมรสเสีย มันแสดงออกถึงการปฏิเสธพระเจ้าและการจัดเตรียมของพระองค์สำหรับชีวิตของคนๆ หนึ่ง มันยังแสดงออกถึงการไม่เชื่อ การไม่เชื่อฟัง และความไม่พอใจกับคุณลักษณะของพระเจ้าอีกด้วย คู่ของคุณต้องการการยอมรับที่ไม่มีเงื่อนไขจากคุณ

2:24 ข้อนี้อธิบายถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าในการสมรส มันเกี่ยวข้องกับการจากบิดามารดาและการผูกพันกับคู่สมรส²⁰²

“ในปฐมกาล 2:24 “ด้วยเหตุนี้” ไม่ได้กล่าวถึงการสร้างมนุษย์คู่แรกของพระเจ้า “ชายและหญิง” แต่กล่าวถึงการสร้างเอวมาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม สาเหตุของการที่ชายนั้นจะต้องจากบิดามารดาของตนไปผูกพันกับภรรยาและกลายเป็นเนื้อเดียวกันนั้นไม่ใช่ทางเพศสัมพันธ์ แต่เป็นเพราะจุดกำเนิดของเอวนั้นมาจากหรืออยู่ในอาดัม เนื่องจากหญิงนั้นมาจากชาย ชายจึงควรรวมเป็นหนึ่งกับหญิงเพื่อกลับคืนสู่ความเป็นหนึ่งจากดั้งเดิม”²⁰³

“. . . ตามปกติแล้ว การสมรสของอิสราเอลนั้นเกี่ยวกับสามี นั่นคือผู้ชายที่อาศัยในหรือใกล้บ้านของบิดามารดาของเขาต่อไป ผู้หญิงเป็นผู้ที่ได้จากบ้านมาเพื่ออยู่ร่วมกับสามีของเธอ”²⁰⁴

บางทีการจากและการผูกพันหมายถึง การแยกออกและการผูกพันทั้งทางจิตใจและทางร่างกาย ภายใต้เงื่อนไขต่างๆ ตามปกติคู่บ่าวสาวที่ได้แต่งงานใหม่ก็ฉลาดที่จะก่อตั้งอิสรภาพทางเครือญาติจากบิดามารดาทั้งสองฝ่ายในทางอารมณ์ ทางร่างกาย ทางการเงิน และในทางอื่นๆ คู่สมรสจำเป็นต้องก่อตั้งการอุทิศตนต่อกันและกันอีกด้วย การผูกพันก็คล้ายคลึงกับการทอเส้นด้ายสองเส้นไปสู่ผ้าไหมผืนหนึ่ง ถ้อยคำบ่งบอกถึงแนวคิดของการรักใคร่และความถาวร ในชีวิตสมรสลำดับความสำคัญต่างๆของผู้ชายก็เปลี่ยนไป ก่อนหน้านั้นสิ่งเหล่านั้นก็มีต่อบิดามารดาของเขาเป็นหลัก แต่ตอนนี้สิ่งเหล่านั้น ก็มีต่อภรรยาของเขาเป็นหลัก บางทีโมเสสได้แก้ไขวัฒนธรรมที่ได้ให้ลำดับความสำคัญแก่การผูกพันของบิดามารดาอยู่เหนือการผูกพันทางการสมรส²⁰⁵ ชีวิตสมรสยังเกี่ยวข้องกับข้อกับความบริบูรณ์ทางร่างกายที่ผูกพันทั้งสองคนเป็น “กายเดียว” (คือในความสัมพันธ์หรือเอกภาพ²⁰⁶ “ครอบครัวยุใหม่”²⁰⁷) สิ่งนี้เป็นเหตุผลที่หนักแน่นสำหรับการมีคู่สมรสคนเดียว “กายเดียว” ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการสมรส (1 คร. 6:16) สำหรับการที่การสมรสจะเกิดขึ้นได้นั้นมันจะต้องมีการอุทิศตนที่จะ “จาก” บิดามารดา และ “ผูกพัน” กับคู่สมรสจากนั้นเป็นต้นไป

(เปรียบเทียบ มธ. 19:5; และอื่นๆ) การผูกพันของกานสมรส (คู่สมรส) มีลำดับสำคัญเหนือการผูกพันของการให้กำเนิด (ลูกๆ) อีกด้วย

2:25 สภาพที่เปลือยกายของอาดัมและเอวาไม่เพียงแต่อธิบายถึงการปรากฏทางกายภาพที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้าของพวกเขาเท่านั้น มันยังอ้างอิงถึงเอกภาพและความโปร่งใสทางกายภาพและทางจิตใจที่ได้เกิดขึ้นใน ความสัมพันธ์ของพวกเขาอีกด้วย

พวกเขาเปลือยเปล่าทางกายภาพ พวกเขาได้แบ่งปันถึงร่างกายของพวกเขาด้วยกันและกันอย่างไม่เปิดเผยพวกเขาไม่ได้ฮับอายทางจิตวิทยา พวกเขาไม่ได้ซ่อนสิ่งใดไว้จากกันและกัน พวกเขาอยู่ด้วยกันอย่างสบายใจโดยปราศจากความกลัวใดๆ เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ถึงความชั่วความโปร่งใสควรเพิ่มพูนขึ้นด้วยการวางใจ การอุทิศตน และมิตรภาพ มันเกี่ยวข้องกับการสื่อสารสิ่งที่เรารู้ สิ่งที่เราคิดสิ่งที่เรารู้สึก และสิ่งที่เราเป็นกับบางบุคคลหรือบางบุคคลที่เราเลือกอย่างไรก็ตาม เราไม่ควรเปิดเผยกับทุกๆ คน แต่เฉพาะกับผู้ที่ได้อุทิศพวกเขาเองต่อเราเท่านั้น บุคคลที่โปร่งใสเป็นบุคคลที่เปิดเผยและถูกโจมตีได้ง่าย

นี่เป็นข้อที่พบไปพบมา มันมองย้อนกลับไปในบทที่ 2 และมองไปข้างหน้ายังบทที่ 3 ความคล้ายคลึงกันของคำฮีบรูสำหรับคำว่า เปลือย (“อารอม) และ “เจ้าเล่ห์” (3:1 “อารัม) ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการเล่นคำ คำว่า การเปลือยเปล่าหมายถึงการไม่ได้สวมเสื้อผ้า ในขณะที่ คำที่อยู่ใน 3:7 (“อีรอม) และที่อื่นๆ นั้นก็อธิบายถึงบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฉธบ. 28:48; อสค. 16:39; 23:29)²⁰⁸

ข้อ 18-25 สอนเราเกี่ยวกับการสมรสอย่างมาก พระเจ้าได้สถาปนามันขึ้นพระเจ้าได้ตั้งใจให้มันเป็น การมีคู่สมรสคนเดียว (ไม่ใช่การเบียดเบียน) ผู้หญิงคนเดียวทำให้อาดัมสมบูรณ์ (เปรียบเทียบ มธ. 19:8) พระเจ้าได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบเพศตรงกันข้ามมันเกี่ยวข้องกับการรวมกันทั้งทางกายและทางวิญญาณ (2:24; เปรียบเทียบ มธ. 19:4-5) สามิต้องเป็นผู้นำของภรรยา พระเจ้าได้สร้างอาดัมก่อนเอวา และได้สร้างเอวาเพื่ออาดัม (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:8-9; 1 ทธ. 2:13) ผู้หญิงสามารถเป็นบุคคลที่สมบูรณ์โดยปราศจากการมีบุตรได้ หน้าที่หลักของภรรยาในชีวิตสมรสก็คือที่จะส่งเสริมสามีของเธอ ไม่ใช่ที่จะมีบุตรตามปกติแล้วคู่สมรสที่เจริญรอยตามการนำของตัวแทนของพวกเขาคือ อาดัมและเอวา ควร “มีลูกดกทวีมากขึ้น” (1:28) พระเจ้าไม่ได้ระบุว่าควรจะมีลูกเมื่อไหร่และควรจะมีลูกมากแค่ไหน พระองค์ได้ละทิ้งนี้ไว้กับคู่สมรส คู่สมรสอาจเลือกเมื่อไหร่และจำนวนมากแค่ไหน ที่พวกเขาวางแผนจะมี แม้ว่าพระเจ้าอาจใช้อำนาจเหนือแผนการของพวกเขาอย่างสิทธิขาด

องค์การพันธกิจครอบครัวได้สรุปจุดประสงค์เหล่านี้ได้ห้าจุดประสงค์ การสมรสควรสะท้อนถึง
ฉาย ของพระเจ้า ทวีคูณมรดกในทางธรรม จัดการอาณาจักรของพระเจ้า ทำให้ซึ่งกันและกัน
สมบูรณ์ และเป็นแบบอย่างความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับคริสตจักร²⁰⁹ บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์
ได้ใช้เรื่องราวการทรงสร้างในหลายทางด้วยกัน และเราก็สามารถใช้มันในหลายทางเพื่อ
ผลประโยชน์ส่วนตัวของเราเช่นกัน จุดประสงค์เหล่านี้รวมถึงการถวายเกียรติแด่พระเจ้าแห่งการ
ทรงสร้าง การกระตุ้นการสรรเสริญและการนมัสการ และการเสริมสร้างความเชื่อในพระสัญญา
ต่างๆ ของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ ยังรวมถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับพระลักษณะต่างๆ ของพระเจ้า การ
แสดงออกถึงความประหลาดใจในตำแหน่งของ มนุษย์ในจักรวาลของพระเจ้า การขจัดความกลัว
และการยกย่องพระเยซูอีกด้วย²¹⁰

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนประเด็นหลักของหน่วยนี้ (2:4-25) จะเป็นการที่พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ทั้งชาย
และหญิงพร้อมทั้งความสามารถทางวิญญาณและการพึ่งพาซึ่งกันและกัน พระองค์ได้ทำอย่างนั้น
เพื่อว่าพวกเขาจะรับใช้และเชื่อฟังพระองค์ และเพื่อที่จะชื่นชมกับการทรงสร้างของพระองค์
อย่างเช่น อาดัมและเอวา ภายหลังจากพระเจ้าได้วางอิสราเอลไว้ในที่แห่งพระพร ประเทศสามารถชื่น
ชมกับพระพร ของพระองค์ด้วยการเชื่อฟังและการวางใจพร้อมกับการช่วยเหลือที่พระองค์ได้
จัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขาในชีวิตสมรส แม้กระทั่งทุกวันนี้การรับใช้และการเชื่อฟังพระเจ้าเป็น
สิทธิพิเศษที่ใหญ่ที่สุดของมนุษย์ และเราพบการช่วยเหลือที่จะทำสิ่งนี้ในความสัมพันธ์ทางการ
สมรสสองหัวข้อหลักที่เป็นส่วนสำคัญของเรื่องราวการทรงสร้าง [1:1-2:25] คือ แผ่นดินและพระ
พร”²¹¹

หัวข้อลูกหลาน (พงศ์พันธุ์) นั้นก็ปรากฏด้วย แม้ว่าบางทีไม่ได้เด่นชัด (1:28)

การทดลองของเอวา 3:1-5

อย่างเช่นใน บทที่ 1 และ 2 ถ้อยคำของพระเจ้านั้นสำคัญอย่างมากใน บทที่ 3 ที่นี้อาดัมและเอวาได้
สงสัยความสัตย์ สุจริตของพระเจ้า ส่วนนี้ยังมีบางสิ่งที่จะสอนเกี่ยวกับการได้มาซึ่งปัญญา บทที่ 2 ได้
คาดหวังถึงของขวัญของ พระเจ้าเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งพันธสัญญาที่มีต่อบรรดาผู้อ่านดั้งเดิม และบทที่ 3 ได้
คาดหวังถึงการถูกขับไล่ของพวกเขา เขาให้ออกมาจากมัน²¹²

3:1 ใครเป็นผู้ทดลอง? ท่ามกลางบรรดาผู้เชื่อตามพระคัมภีร์นั้น ก็มีสองมุมมองเกี่ยวกับลักษณะเฉพา
ของงู

1. มันเป็นงูจริงๆ

ก. โมเสสได้เรียกมันว่าสัตว์ป่า (ข้อ 1)

ข. แม้วางูไม่พูด ชาตานสามารถพูดผ่านทางงูได้ เขาได้ทำอย่างนี้ผ่านทางพวกปีศาจในสมัยของพระเยซู ทูตสวรรค์ได้พูดผ่านทางลาของบาลาอัม (กคว. 22:21-30)

ค. พระเจ้าได้พิพากษาในกรณีนี้ (ข้อ 14)²¹³

2. มันเป็นชาตานเองซึ่งได้ถูกอธิบายว่าเป็นงูในที่นี้

ก. พระเจ้าได้เรียกชาตานว่างูในที่อื่นๆ ของพระคัมภีร์ (เช่น วว. 20:2)

ข. ชาตานสามารถพูดและพูดอย่างที่ได้อันที่กไว้ในที่อื่นๆ ของพระคัมภีร์ (เช่น โยบ 1)

ค. สิ่งที่เขากล่าวที่นี้ก็เป็นลักษณะของชาตานผู้ซึ่งเป็น “พ่อของการมูสา” (ยน. 8:44)

บางทีผู้ทดลองเป็นชาตานผู้ได้ครอบครองและควบคุมจริงๆ การทดลองได้มายังเอวาแบบซ่อนเร้นอย่างไม่ได้คาดหวังไว้ และมาจากสิ่งที่เป็นร่อง อย่างที่มันก็เป็นจริงอยู่บ่อยๆ

รูปแบบการทดลองซึ่งเป็นที่สังเกตได้ที่นี่ก็เป็นรูปแบบที่ชาตานได้ใช้บ่อยครั้งและยังคงใช้อยู่ (เปรียบเทียบการทดลองของอาคาณ คาวิด และพระเยซูคริสต์)

ขั้นแรกของชาตานก็คือที่จะหว่านเมล็ดแห่งความสงสัยในความคิดของเอวาเกี่ยวกับวิธีต่างๆ ของพระเจ้า (ข้อ 1-3) วลีหลักคือ “จากต้นไม้อะไรๆ” (ข้อ 1) ชาตานได้ให้ความสนใจของเอวามุ่งไปที่ข้อห้ามหนึ่งข้อของพระเจ้า เขาได้แนะนำว่าพระเจ้าไม่ได้ต้องการสิ่งดีที่สุดในอาดัมและเอวาอย่างแท้จริง แต่กลับได้ยับยั้งบางสิ่งที่ดีอย่างแท้จริงไว้จากพวกเขา เขาได้บอกไว้ว่าเส้นขอบเขตแห่งการปกป้องของพระเจ้า แท้จริงแล้ว เป็นเส้นขอบเขตที่พระองค์ได้ลากขึ้นเพราะพระองค์ได้เห็นแก่ตัวชาตานยังคงทดลองบรรดาผู้หญิงให้เชื่อว่าบทบาทของพระเจ้าสำหรับพวกเขานั้นก็เพื่อผลประโยชน์ของพระองค์เป็นหลัก แทนที่จะเพื่อสวัสดิภาพของพวกเขา²¹⁴

คำฮีบรูที่แปลว่า “เจ้าเล่ห์” (‘อาร์ม) ไม่ได้หมายถึงชั่วร้ายมากเท่ากับฉลาด บาบของเอวาไม่ใช่การกระทำแห่งความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงมากเท่ากับการกระทำแห่งความโง่เขลาอย่างมาก เธอมีสิ่งดีทั้งสิ้นที่เธอจำเป็นอยู่แล้วแต่เธอต้องการมากขึ้น เธอต้องการที่จะยกย่องตนเอง ไม่ใช่พระเจ้า

3:2-3 เอวาได้เล็งต่อการแนะนำนี้เพราะว่าเธอได้บิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า เธอได้เพิ่มเติมคำว่า “หรือถูกต้องเลย” เข้าไป (ข้อ 3)

“ในการตอบของเธอต่อคำถาม [ของงู] เธอได้บิดเบือนและอ้างอย่างผิดๆ ถึงสามครั้งเกี่ยวกับกฎของพระเจ้าที่ซึ่งเธอและอาดัมต้องอยู่ภายใต้: (1) เธอได้ดูหมิ่นสิทธิพิเศษของเธอด้วยการ

อ้างอิงอย่างผิดๆ ถึงข้อกำหนดต่างๆ ของการอนุญาตของพระเจ้าเกี่ยวกับต้นไม้ต้นอื่นๆ (2) เธอได้กล่าวเกินจริงถึงข้อห้ามต่างๆ ด้วยการอ้างอิงอย่างผิดๆ เกี่ยวกับข้อห้ามของพระเจ้า (3) เธอได้ ประเมินค่าของพันธะของเธอต่ำไปด้วยการอ้างอิงอย่างผิดๆ ถึงการลงโทษของพระเจ้า”²¹⁵

พระเจ้าเปิดเผยพระลักษณะของพระองค์ผ่านทางพระวจนะของพระองค์ เมื่อเราไม่ได้จดจำพระวจนะของพระเจ้าไว้อย่างแม่นยำ บ่อยครั้งแล้ว ผลลัพธ์ก็คือแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าได้ถูกบิดเบือนไป สิ่งนี้ได้นำเอาสิ่งที่จะสงสัยความดีของพระเจ้า การอ้างของงูได้ขัดแย้งอย่างโดยตรงกับประเด็นของบทที่ 1 และ 2 นั่นคือ พระเจ้าจะจัดเตรียมสิ่งดีสำหรับมนุษย์

“มันเป็นเพราะว่า ‘ซาเวห์ เอล โลฮิม’ แสดงออกอย่างหนักแน่นถึงความเชื่อมั่นพื้นฐานของ พันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการที่พระเจ้าเป็นทั้งพระผู้สร้างและหุ้นส่วนพันธสัญญาของอิสราเอล ที่งูและผู้หญิงหลีกเลี่ยงคำศัพท์ในการอภิปรายของพวกเขาพระที่พวกเขากำลังกล่าวถึงนั้น มุ่งร้าย ซ่อนเร้น และกังวลที่จะจำกัดมนุษย์ ลักษณะของพระองค์นั้นแตกต่างอย่างมากกับ พระลักษณะของซาเวห์ เอล โลฮิมที่เนื้อเรื่องหลีกเลี่ยงชื่ออย่างชัดเจนในการสนทนาของบทที่ 3:1-5”²¹⁶

ความโน้มเอียงตามธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เรามีเมื่อเราไม่เข้าใจหรือไม่ได้จดจำพระวจนะของพระเจ้า ได้อย่างแม่นยำก็คือที่จะทำให้มันจำกัดมากยิ่งขึ้นกว่าที่พระเจ้ากล่าวไว้ สิ่งนี้คือสิ่งที่เอาวาได้ทำ สิ่งนี้คือ รูปแบบของการเคร่งครัดในกฎระเบียบ

- 3:4-5 ขั้นที่สองในการทดลองของซาตานก็คือที่จะปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า ในการปฏิเสธมันเขาได้ใส่ แรงจูงใจให้กับพระเจ้าที่ไม่ได้สอดคล้องกับพระลักษณะของพระเจ้า แรงจูงใจแท้ของพระเจ้าคือสวัสดิภาพของมนุษย์ แต่งูนั้นได้บ่งบอกว่ามันเป็นสวัสดิภาพของพระเจ้าโดยการสูญเสียบางอย่างของมนุษย์

ดูเหมือนการแนะนำที่ได้เพิ่มมานี้ได้สอดคล้องกับสิ่งที่งูได้บ่งบอกเกี่ยวกับแรงจูงใจของพระเจ้าในข้อที่ 1 มาแล้ว หลังจากที่เอาวาได้สงสัยเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า เธอพร้อมที่จะยอมรับการปฏิเสธพระวจนะของพระองค์

สิ่งที่งูได้กล่าวเกี่ยวกับเอาวาที่เป็นเหมือนพระเจ้านั้นเป็นความจริงครั้งหนึ่งอย่างถากถางแล้ว เธอได้เป็นเหมือนพระเจ้าแล้วเพราะว่าเธอได้ถูกสร้างตามฉายาของพระองค์ (1:26) เธอได้กลายเป็นเหมือนพระเจ้า หรือสิ่งที่มีชีวิตที่เป็นพระเจ้า (คำฮีบรู ‘เอล โลฮิม) ในแง่ที่ว่าเธอได้รับความรู้ที่มากขึ้นถึงความดีและความชั่วด้วยการกินผลจากต้นไม้ นั่น อย่างไรก็ตาม เธอได้กลายเป็นเหมือนพระ

เจ้าน้อยลงเพราะว่าเธอไม่ได้ไว้เคียงสาเกี่ยวกับบาปอีกต่อไป ความสัมพันธ์ของเธอกับพระเจ้า นั้นได้เสียหาย (3:24) การแยกออกจากพระเจ้าที่เป็นผลที่ตามมานั้นก็เป็นแก่นแท้ของความตาย (2:17)

หลักคำสอนแรกที่ซาตานปฏิเสธในพระคัมภีร์ก็คือว่าบาปส่งผลต่อความตาย (การแยกออกจากพระเจ้า) หรือ ในด้านลบ คำสอนเท็จแรกก็คือว่า พระเจ้าจะไม่ลงโทษบาป สิ่งนี้ยังเป็นความจริงที่ซาตานพยายามอย่างหนักที่จะให้ผู้คนที่จะไม่เชื่อ

การล้มลง 3:6-8

ในส่วนนี้ ความสัมพันธ์ที่พระเจ้าได้ก่อตั้งกับมนุษย์ ซึ่งเป็นจุดหลักของเรื่องราวการทรงสร้างนั้นได้แตกหัก เรา สามารถได้รับความเข้าใจอย่างถ่องแท้ที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์จากเรื่องราวนี้ อุปนิสัยของอาดัมและ เอวาตามที่ได้ถูกบันทึกไว้ที่นี่ได้ถูกทำซ้ำโดยลูกหลานของพวกเขาทุกคน

“มันเกือบจะไม่มากเกินไปที่จะกล่าวว่าบทนี้เป็นจุดสำคัญของพระคัมภีร์ . . . ด้วยข้อยกเว้นของความเป็นจริงของการทรงสร้าง ที่นี้มีการบันทึกของสิ่งที่สำคัญที่สุดและเหตุการณ์ที่แผ่ขยายไปทั่วในประวัติศาสตร์ของโลก นั่นคือ ทางเข้าไปสู่บาป”²¹⁷

“. . . พระธรรมปฐมกาลไม่ได้อธิบายถึงที่มาของความชั่ว ถ้าจะว่าไปแล้ว การบันทึกทางพระคัมภีร์กล่าวว่าความชั่วไม่มีที่มาของมัน ความชั่วไม่ได้ฝังคิดในมนุษย์ หรือมันไม่สามารถกล่าวได้ว่า บาปเป็นผลลัพธ์ของการล่อให้ติดกับของพระเจ้า ผู้ทดลองยืนอยู่นอกมนุษย์คู่นั้นและต่อต้านพระวณะของพระเจ้า”²¹⁸

3:6 จากการใช้ข้อมต่อการทดลอง เอวาก็ไม่ได้เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า ในขณะที่ผู้ริเริ่มสองขั้นตอนแรก เขาได้ข้อมให้ความต้องการตามธรรมชาติ (เนื้อหาของเธอ) ของเอวานำเธอไปสู่กับดักของเขา แทนที่จะฟัง เอวาควรได้กล่าวสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส (การห้ามของพระองค์) แก่มันอย่างทีพระเยซูได้กล่าวเมื่อพระองค์ได้ถูกทดลอง (มธ. 4:4, 7, 10)

สามลู่ทางทั้งหมดของการทดลองทางเนื้อหานี้ก็ปรากฏในข้อที่ 6

1. เธอได้เห็นว่าต้นไม้ที่ “น่ากิน” (ต้นหาของเนื้อหา นั่นคือ ความต้องการที่จะทำบางสิ่งที่ตรงกันข้ามกับ น้ำพระทัยของพระเจ้า กล่าวคือ กินผลไม้ที่อร่อย)

2. มัน “น่าดู” (ต้นหาของตา นั่นคือ ความต้องการที่จะมีบางสิ่งนอกเหนือน้ำพระทัยของพระเจ้า กล่าวคือ ครอบ ครองผลไม้ที่สวยงาม)
3. มัน “มุ่งหมายจะให้เกิดปัญญา” (ความหยิ่งของชีวิต นั่นคือ ความต้องการที่จะเป็นบางสิ่งนอกเหนือ น้ำพระทัยของพระเจ้า กล่าวคือ ฉลาดอย่างพระเจ้า หรือพระต่างๆ) มันคือการ ค้นหาปัญญาที่ได้ นำเอาไปสู่การไม่เชื่อฟังพระเจ้า²¹⁹

เอวาได้เห็น ได้โลก และได้กินผลไม้ (เปรียบเทียบกับ ยชว. 7:21; 2 ซมอ. 11:2-4) เราได้รับรู้ จากนั้นก็โลก และจากนั้นก็กระทำ

“เราได้สังเกตไปแล้ว. . . ถึงการที่ฉากเหล่านี้เองก็ถูกเรียบเรียงในรูปแบบที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูป สมมาตร (ABCDCBA) ภายในฉากกลางนี้เครื่องมืออย่างเดียวกันได้ถูกใช้จุดกลาง ‘และเขาได้ กิน’ ก็ใช้คำกริยาหลักของเรื่องราวนี้ คือคำว่า ‘กิน’ ในด้านใดด้านหนึ่งนั้นก็มีความหวังของการ กินของผู้หญิงคือ ‘น่ากิน’ ‘น่าดู’ ‘ให้ความเข้าใจ’ ซึ่งได้ สัมพันธ์กับผลกระทบของมันคือ ‘ตาสว่าง ขึ้น’ ‘สำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่’ ‘ซ่อนตัวอยู่ในมุมต้นไม้’ การเปรียบเทียบเหล่านี้เป็นการ เปรียบเทียบแบบจงใจ”²²⁰

“ข้อเสนอที่ว่าผู้ใหญ่สามารถเพ่งมอง ณ สิ่งใดก็ตามได้นั้นก็น่าเย้ยหยันและไร้เดียงสา เพราะว่าการ เพ่งมองบ่อยครั้งแล้วติดตามมาด้วยความต้องการและการทำบาป”²²¹

เมื่อพิจารณาถึงถ้อยคำของพระเยซูที่ว่ากรมองอย่างมีต็มหา ก็เป็นบาปเท่ากับการกระทำที่โจ่ง แจ้ง ของบาป(มธ. 5:27-28) นั่น เอวาได้กระทำบาปแรกเมื่อเธอได้ต้องการผลไม้ต้องห้ามนั้นไหม? ความต้องการต่างๆ ที่บาปนั้นเป็นบาป แต่การทดลองต่างๆ ไม่ใช่บาปจนกระทั่งเราตอบสนองโดยการยอมต่อพวกมัน เอวาได้ทำสิ่งนี้เมื่อเธอได้กินผลไม้ นั่น เธอก็เพียงแค่มีประสบการณ์กับการ ทดลองเท่านั้น จนกว่าเธอได้กินมัน

“นี่คือแก่นแท้ของความโลภ มันคือทำที่ที่กล่าวว่า ข้าพเจ้าต้องการบางสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มี ในตอนนี้เพื่อที่จะมีความสุข”²²²

“สิ่งที่อาดัมและเอวาได้แสวงหาจากต้นไม้แห่งความรู้ไม่ใช่ความรู้ทางปรัชญาหรือทาง วิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นที่ต้องการของคนกรีกแต่เป็นความรู้เชิงปฏิบัติที่จะให้พรและความ สำเร็จแก่พวกเขา”²²³

ความไม่รู้หรือการไม่คำนึงถึงพระวาระของพระเจ้าก็ทำให้บุคคลหนึ่งนั้นอ่อนแอต่อการทดลองอย่างมาก (สดด. 119:11) สภาวะเหล่านี้ก่อให้เกิด การไม่วางใจ ความไม่พึงพอใจ และสุดท้าย การไม่เชื่อฟัง ความล้มเหลวที่จะยกย่องความดีของพระเจ้านำไปสู่การไม่วางใจในความดีของพระองค์ การห้ามของพระเจ้าเช่นเดียวกับการจัดเตรียมของพระองค์นั้นก็เพื่อประโยชน์ของเรา

“ต้นตอของความบาปควรเป็นที่เข้าใจ รากฐานของความบาปทั้งสิ้นอยู่ในความต้องการของมนุษย์ ต่อการแสดงสิทธิ์ของตนและความตั้งใจของเขาที่จะเป็นอิสระจากพระเจ้า อาดัมและเอวาได้หมดความอดทนกับข้อจำกัดที่ได้วางไว้เหนือพวกเขาโดยคำสั่งของพระเจ้าและมันคือการต่อต้านต่อสิ่งนี้ที่พวกเขาได้แสดงสิทธิ์ของพวกเขาเองและก็ได้ล้มลง ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ไม่ชอบที่จะฟังพาสังกัน และกัน ไม่ชอบที่จะอยู่ใต้คำสั่งของซึ่งกันและกัน และไม่ชอบที่จะอยู่ใต้คำสั่งจากภายนอก เขาต้องการที่จะไปตามทางของเขาเอง ที่จะเป็นนายของเขาเอง และในฐานะผลลัพธ์ เขาก็ทำบาป และกลายมาเป็น ‘เจ้านาย’ ของเขาเองซึ่งเป็นมรดกแห่งวิบัติ”²²⁴

พระเจ้าได้ขอให้ผู้คนที่เชื่อและวางใจพระวาระของพระองค์อยู่เสมอ ว่าน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับเรานั้นจะส่งผลต่อพระพรของเรา อย่างไรก็ตาม ซาตานได้กระตุ้นเราอยู่เสมอที่จะมีประสบการณ์ต่างๆ ที่จะโน้มน้าวเราว่าเราสามารถได้รับพระพรต่างๆ ที่ใหญ่กว่าได้ เขาได้กล่าวว่า “ลองมันดู คุณจะชอบมัน” แต่พระเจ้าตรัสว่า “จงวางใจเราและเจ้าจะมีชีวิตอยู่” ซาตานเข้ายวนให้เราที่จะประสบกับบางสิ่งเพื่อจะทำให้เราแน่ใจถึงความดีของมันซึ่งขัดแย้งโดยตรงกับน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเรา มันเป็นแนวทางของการมองด้วยสายตามากกว่าที่จะเป็นแนวทางแห่งความเชื่ออาดัมได้เลือกที่จะเชื่อฟังภรรยาของเขาแทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:17)

“. . . อาดัมคงจะไม่กล้าที่จะต่อต้านสิทธิอำนาจของพระเจ้าเลย นอกจากว่าเขาไม่ได้เชื่อในพระวาระของ พระเจ้า”²²⁵

“ในความสมบูรณ์นี้ [นั่นคือ ในสภาพที่ไม่ได้ล้มลงของเขา] เขาก็มีอำนาจโดยความตั้งใจอย่างอิสระที่จะได้มาซึ่งชีวิตนิรันดร์ ถ้าเขาได้ตั้งใจอย่างนั้น . . . กระนั้นการเลือกของเขา เกี่ยวกับความดีและความชั่วนั้นก็ยังเป็นอิสระ และนั่นไม่ใช่สิ่งเดียวเท่านั้น แต่ความถูกต้อง สูงสุดก็อยู่ในความคิดและความตั้งใจของเขา และส่วนต่างๆ ทางอวัยวะทั้งหมดก็ประกอบ กันอย่างถูกต้องไปสู่การเชื่อฟัง จนกระทั่งในการทำลายตัวเขาเองนั้นเขาได้ทำให้พรต่างๆ ของเขาเองเสื่อมไป “ตอนนี้เราต้องจำไว้ว่า ณ การทรงสร้างครั้งแรกนั้นมนุษย์แตกต่างอย่างมากจากคนรุ่นหลังของเขาทั้งหมด ผู้ซึ่งได้รับต้นกำเนิดของพวกเขามาจากเขาในสภาพที่เสื่อมของเขานั้น ก็ได้รับรอยมลทินซึ่งเป็นกรรมพันธุ์จากเขา เพราะว่าส่วนต่างๆแต่ละส่วนของจิตใจของเขาได้ถูกก่อรูปไปสู่ความเชื่อตรง

ความปกติสุขของความคิดของเขานั้นยื่นหยัดและความตั้งใจของเขานั้นก็มีอิสระที่จะเลือกสิ่งดี . . .
. แต่เหตุผลที่พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ได้กำจัดมนุษย์โดยความคิดของความพากเพียร [นั่นคือ รักษาเขา
ไว้จากการทำบาป] ก็ฝังตัวอยู่ในแผนการของพระองค์. . .”²²⁶

3:7-8 การแยกออกที่บาปก่อให้เกิดในความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าก็ปรากฏออกมาอย่างชัดเจน
ในข้อเหล่านี้ ความรู้ใหม่ของพวกเขาที่รู้ได้สัญญาไว้ว่าจะทำให้พวกเขาเป็นเหมือนพระเจ้านั้น
จริงๆ แล้วได้สอนพวกเขาว่า พวกเขาไม่เหมือนกันและกันอีกต่อไป พวกเขาได้อายถึงการเปลือย
เปล่าของพวกเขาและได้เย็บใบมะเดื่อรวมกันเพื่อจะซ่อนความแตกต่างของพวกเขาไว้จากซึ่งกัน
และกัน (ข้อ 7)²²⁷ บางทีพวกเขาได้เลือกใบมะเดื่อก็เพราะว่าใบมะเดื่อนั้นใหญ่และแข็งแรง

เวลา “เย็น” ของวันนั้นตามตัวอักษรแล้วคือ “ลม” ของวัน พระเจ้าได้เสด็จมาหาอาดัมและเอวา
ด้วยลมนี้ พระองค์ได้เสด็จมาด้วยลมก่อนหน้านั้นในการทรงสร้าง (1:2) และภายหลังต่อโยบ (โยบ
38:1) อิสราเอล (อพย. 20:18-21; เปรียบเทียบ จชบ. 5:25) และเอเลียห์ (1 พงศกัณฑ์ 19:11)

“การเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์มากขึ้นไม่สามารถถูกจินตนาการได้ ความวางใจแห่งการ
ไร้เดียงสาถูกแทนที่ด้วยความกลัวแห่งความผิด ต้นไม้ที่พระเจ้าได้สร้างให้มนุษย์ที่จะ มองดู (2:9)
ตอนนี้เป็นที่หลบซ่อนของเขาที่จะป้องกันพระเจ้าไว้จากการมองดูเขา”²²⁸

ข้อที่ 7 แสดงถึงการเริ่มต้นของยุคการจัดการอันที่สอง คือ ยุคการจัดการของจิตสำนึก (หรือความ
รับผิดชอบทางศีลธรรม) อาดัมและเอวาได้ล้มเหลวในความรับผิดชอบของพวกเขาภายใต้ยุคการ
จัดการของความไร้เดียงสา ตอนนี้พวกเขาได้เป็นคนบาป พวกเขาได้กบฏต่อคำสั่งที่พิเศษของ
พระเจ้า (2:16-17) และการกบฏนี้ได้แสดงถึงการเปลี่ยนผ่านจากความรู้ถึงความคิดและความชั่ว
ทางทฤษฎีไปสู่ความรู้ถึงความคิดและความชั่วทางประสบการณ์ ตอนนี้ความรับผิดชอบใหม่ของพวกเขา
พวกเขาได้กลายเป็นการที่จะทำสิ่งดีทั้งหมดที่รู้ ที่จะละเว้นจากความชั่วทั้งหมดที่รู้ และที่จะเข้าหา
พระเจ้าโดยทางการถวายบูชาโลหิต ซึ่งคอยทำการถวายบูชาของพระคริสต์ ในฐานะช่วงเวลาของ
การทดสอบสำหรับมนุษย์ ยุคการจัดการของจิตสำนึกได้สิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมโลก อย่างไรก็ตาม
ผู้คนที่ต้องรับผิดชอบทางศีลธรรมต่อพระเจ้าต่อไปขณะที่พระองค์ได้เพิ่มการสำแดงถึงพระองค์เอง
และน้ำพระทัยของพระองค์ในยุคต่างๆ ที่ตามมา (เปรียบเทียบ จช. 14:14-16; โรม. 2:15; 2 คร. 4:2)

เอวาไม่ได้ตายทางกายภาพทันที แต่เธอได้ตายทางวิญญาณทันที เธอได้ประสบกับความห่างเหิน
ในความสัมพันธ์ของเธอกับพระเจ้า ในพระคัมภีร์นั้น ความตายหมายถึงการแยกออก ไม่ได้หมายถึง
ถึงการดับสูญ บาปส่งผลให้เกิดความห่างเหิน ทางด้านศาสนศาสตร์ (ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์)

ทางด้านสังคม (ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์) ทางด้านจิตใจ (ระหว่างมนุษย์และตัวเขาเอง) และทางด้านนิเวศน์ (ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ) เราอาจเพิ่มทางด้านเพศ (ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง) และทางด้านการสมรส (ระหว่างสามีกับภรรยา) อีกด้วย

ความตายสามประเภทก็ปรากฏในพระคัมภีร์ คือ ทางกายภาพ ซึ่งเป็นการแยกออกของร่างกาย และจิตใจ (ส่วนที่เป็นวัตถุและส่วนที่ไม่ได้เป็นวัตถุของบุคคลหนึ่ง) ทางวิญญาณ ซึ่งเป็นการแยก ออกของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้าและทางนิรันดร์ซึ่งเป็นการแยกออกอย่างถาวรของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า อัครทูตเปาโลได้เขียนว่าเอวาได้ถูกหลอก (1 ทธ. 2:14) นี่ไม่ได้หมายถึงว่า โดยธรรมชาตินี้ ผู้หญิงอยู่ภายใต้การหลอกลวงง่ายกว่าผู้ชาย

“มันไม่สิ่งใดในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่าผู้หญิงนั้นด้อยกว่าผู้ชายในทางใดก็ตาม หรือหวั่นไหวต่อการทดลองมากกว่าเขา”²²⁹

“ผู้ทดลองก็กล่าวต่อผู้หญิง บางทีไม่ใช่เพราะว่าเธอ นั้นเปิดต่อการทดลองและมีแนวโน้ม ที่จะทำบาปมากกว่า เพราะว่ามันจะเป็นแนวคิดรวบยอดของพันธสัญญาเดิมในที่อื่นๆ เหตุผลนั้นอาจอยู่ในสิ่งนี้ คือ หญิงนั้นไม่ได้รับข้อห้ามจากพระเจ้าโดยส่วนตัวอย่างที่อาดัมได้รับ”²³⁰

เธออาจได้รับพระวามะของพระเจ้าทางอาดัม บางทีซาตานได้ยวนใจเอวาเพราะว่าเธอไม่ได้แค่อยู่ภายใต้สิทธิ อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น แต่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของสามีของเธออีกด้วย เพราะฉะนั้นเธอก็มีแนวโน้มมากขึ้นที่จะคิดว่าพระเจ้าได้ยับยั้งบางสิ่งไว้จากเธอ

“มันน่าสนใจที่จะสังเกตว่า เมื่อบาปนี้ถูกอ้างอิงถึงตลอดทั้งพระคัมภีร์ มันไม่ได้ถูกอ้างอิงถึงว่าเป็นบาปของเอวา แต่เป็นบาปของอาดัม! วลีในข้อที่ 6 ‘กับเธอ’ ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าอาดัมได้อยู่ข้างเอวาเมื่อเธอได้ถูกทดลองโดยซาตาน ในฐานะผู้บริหารจัดการทางทะเลของพระเจ้าและในฐานะหัวหน้าที่ได้รับการแต่งตั้งของครอบครัว มันเป็นการรับผิดชอบของอาดัมที่จะปกป้องเอวา และที่จะทำให้น้ำใจว่าเธอคงอยู่ในการจำนนต่อคำสั่งของพระเจ้า แต่อาดัมได้ล้มเหลวในความรับผิดชอบที่พระเจ้าประทานให้ และได้อนุญาตให้เอวาที่จะกินจากผลไม้ต้องห้ามนั้น”²³¹

อย่างไรก็ตาม อาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง (1 ทธ. 2:14) เขาได้ทำบาปอย่างตระหนักรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอย่างสิ้นเชิง (ข้อ 6) บาปของเอวาเป็นบาปของการริเริ่ม ขณะที่บาปของอาดัมเป็นการยอมตาม²³² การรุกรานมากเกินไปของผู้หญิง และการเฉยเมยมากเกินไปของผู้ชายยังคงเป็นแนวโน้มของทั้งหญิงและชายตามลำดับ เมื่ออาดัมได้ทำบาป ความตาย “ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย

ทุกคน” (รม. 5:12) เพราะว่าอาดัมไม่ใช่เอวาที่เป็นหัวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ภายใต้การบริหารจัดการของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:18-23)²³³

นักอรรถาธิบายบางคนได้ตีความการกินผลไม้ต้องห้ามว่าเป็นการใช้ถ้อยคำสุภาพสำหรับการมีเพศสัมพันธ์²³⁴ พวกเขาถือว่า บาบดั่งเดิมคือบาปทางเพศ อย่างไรก็ตาม บทพระคัมภีร์ก็ทำให้ การตีความเช่นนั้นเป็นไปได้ เอวาได้ทำบาปก่อน (ข้อ 6) เธอได้ทำบาปคนเดียว (ข้อ 6) และ พระเจ้าได้รับรองเรื่องเพศก่อนหน้านั้น (1:28)

“ความเปลือยเปล่าของอาดัมและเอวา (2:25) ไม่ได้ทำให้การเปลือยกายเลอเลิศ แต่แสดงให้เห็นว่าทำไมมนุษย์ต้องสวมเสื้อผ้า สิ่งที่มาพร้อมกับการล้มลงในความบาปก็คือการสูญเสียที่น่าเศร้าใจ ถึงการไร้เดียงสา (พร้อมกับความอับอายที่เป็นผลลัพธ์) เมื่อความคิดของผู้คนได้รับความกระฉ่างจากข่าวประเสริฐ พวกเขาจะเข้าใจถึงความล้มเหลวทางศีลธรรมและธรรมเนียมปฏิบัติของการสวมใส่ของพวกเขาก็ป้องกันพวกเขาไว้จากการทดลองทางเพศ”²³⁵

บทเรียนที่ไร้กาลเวลาของข้อเหล่านี้ก็คือว่า ชัยชนะเหนือการทดลองที่จะละเมิดความปรารถนาดีของพระเจาก็ขึ้นอยู่กับความรู้ที่ถ่องแท้ถึงพระวาระของพระเจ้า และความมั่นใจที่แน่วแน่นในความดีของพระเจ้า ตามที่อิสราเอลได้เผชิญกับการทดลองที่จะออกจากร้านน้ำพระทัยที่ได้เปิดเผยของพระเจ้าจากพวกต่างชาติที่พวกเขาได้เผชิญหน้านั้น การบันทึกนี้คงได้จัดเตรียมแหล่งสำหรับการคงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่ออย่างที่มีนัยสำหรับเราในวันนี้ บ่อยครั้งแล้ว การทดลองเหล่านี้ก็ดึงดูด เพราะว่าพวกมันสัญญาถึงพระพรและความสำเร็จที่เหนือกว่า แม้กระทั่งความเป็นพระเจ้า เพราะฉะนั้น การรู้จักพระวาระของพระเจ้านั้นสำคัญอย่างยิ่ง (เปรียบเทียบ 6:5-9, 13-25; สดด. 119:9-16) ซาดานได้ทดลองพระเยซูในทำนองเดียวกันกับที่เขาได้ทดลองเอวา อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้พิชัยอย่างมีชัยชนะ โดยการใช้พระวาระของพระเจ้าอย่างแม่นยำ ที่จะคงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า ปัญญาแท้มาจากการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า ไม่ใช่การไม่เชื่อฟัง

การเผชิญหน้าของพระเจ้ากับคนบาป 3:9-13

ส่วนนี้เริ่มต้นที่จะบรรยายถึงผลกระทบต่างๆ ของการล้มลงในความบาป ตอนนี้เราเห็นพระเจ้าผู้ซึ่งเป็น ผู้สร้างและผู้อุปถัมภ์ในบทที่ 1 และ 2 เป็นผู้พิพากษา (เปรียบเทียบ 1:3-4) ก่อนอื่นพระองค์ได้ซักถามผู้กระทำผิดเพื่อจะได้รับการสารภาพ จากนั้นได้ประกาศถึงเงื่อนไขใหม่สำหรับชีวิต และสุดท้ายได้จัดเตรียมสำหรับคนบาป อย่างมีพระคุณ ความรับผิดชอบของคนบาปก็คือที่จะสารภาพบาปของพวกเขา และที่จะยอมรับและวางใจใน การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:9)

โปรดสังเกตว่า พระเจ้าได้ทำการริเริ่มในการแสวงหาคณาบปเพื่อที่จะก่อตั้งความสัมพันธ์กับพวกเขาขึ้นมาใหม่ หลักฐานของความรักของพระเจ้าคือความไม่เต็มใจของพระองค์ที่จะละทิ้งผู้ที่พระองค์ได้รักแม้ว่าพวกเขาได้ ล้มเหลวที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ การเข้าหาของพระองค์นั้นนุ่มนวลและกรุณา (ข้อ 9, 11, 13)

“ทั้งๆ ที่มีความคล้ายคลึงกันที่ชัดเจนในการแสดงออกต่อศาสนาต่างๆ ของคนต่างชาติ มนุษยรูปนิยม ของพันธสัญญาเดิมก็เปิดเผยอย่างน่าสังเกตมากขึ้นถึงแนวคิดรวบยอดที่แตกต่างอย่างเจียบขาดถึงพระเจ้า”²³⁶

บทพระคัมภีร์บันทึกถึงผลกระทบหลายอย่างของการล้มลงในความบาปที่มีต่ออาดัมและเอวา

1. พวกเขาได้รู้สึกผิดและอับอาย (ข้อ 7)
2. พวกเขาได้พยายามที่จะเปลี่ยนสภาพเหล่านี้โดยความพยายามของพวกเขาเอง (ข้อ 8)
3. พวกเขาได้หนีจากการทรงสถิตของพระเจ้าเนื่องจากการกลัวพระองค์ (ข้อ 9, 10)
4. พวกเขาได้พยายามที่จะตำหนิบาปของพวกเขาต่อกันและกัน แทนที่จะสารภาพความรับผิดชอบส่วนตัว (ข้อ 12, 13)

ข้อเท็จจริงที่ว่าอาดัมมองว่าของขวัญที่ดีของพระเจ้าที่มีต่อเขา คือ เอวา เป็นที่มาของปัญหาของเขานั้นก็ แสดงให้เห็น ว่าเขาได้ล้มลงไปไกลแค่ไหน (ข้อ 12) อย่างแท้จริงแล้ว เขาได้กล่าวหาพระเจ้าถึงการเป็นเหตุให้เขา ล้มลงโดย การให้สิ่งที่ดีตอนนี้เขาได้ถือว่าเป็นของขวัญที่ไม่ดี

การพิพากษาผู้กระทำผิด 3:14-21

ในฐานะผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า สรรพสิ่งได้ประสบกับการสาปแช่งและเริ่มต้น ที่จะเสื่อมลง วิวัฒนาการสอนว่ามนุษย์กำลังปรับปรุงสภาพของเขาผ่านทางความพยายามของตนเอง พระคัมภีร์ สอนว่ามนุษย์กำลังทำลายสภาพของเขาผ่านทางความบาป หลังจากที่ได้รับ การอวยพรจากพระเจ้าถึงสามครั้ง (1:22, 28, 2:3) ตอนนี้สรรพสิ่งได้ประสบกับการสาปแช่งสามครั้ง (3:14, 17; 4:11)

“ในพระคัมภีร์นั้น การที่จะสาปแช่งหมายถึงที่จะขอการพิพากษาของพระเจ้าตกที่บางคน ซึ่งตามปกติแล้วก็เพื่อความผิดที่เฉพาะ”²³⁷

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้เริ่มต้นการทรงสร้างใหม่พร้อมกับพระสัญญาถึงพงศ์พันธุ์ แผ่นดิน การปกครอง และการ พักสำหรับการวางใจในถ้อยคำที่มีอำนาจของพระองค์

ข้อ 14-10 เปิดเผยถึงเงื่อนไขของพันธสัญญาหลักตามพระคัมภีร์อันที่สอง ซึ่งก็คือพันธสัญญาแบบ อาดัม ที่นี้พระเจ้าได้ระบุถึงเงื่อนไขที่มนุษย์ซึ่งได้ล้มลงในบาปจะต้องดำเนินชีวิต (จนกว่าพระเจ้าได้ ยกการสาปแช่งของ พระองค์ไป จากสรรพสิ่งในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ – รม.8:21) องค์ประกอบของ พันธสัญญานี้สามารถสรุป ได้ดังต่อไปนี้ พระเจ้าได้สาปแช่งงู (ข้อ 14) แต่ได้สัญญาถึงผู้ไถ่ (ข้อ15) พระองค์ได้เปลี่ยนสถานะของผู้หญิง ในสามลักษณะ คือ เธอจะประสบกับการตั้งครรภ์หลายครั้ง ความเสียใจและความเจ็บปวดในความเป็นแม่และ ความเป็นหัวหน้าเรื่อยไปโดยผู้ชาย (ข้อ 16) พระเจ้าได้ เปลี่ยนปริมาณงานที่เบาของอาดัมและเอวาในสวนเอเดน ไปสู่งานที่เป็นภาระหนักและความเสียใจที่ หลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากการสาปแช่งของพระองค์ที่มีต่อแผ่นดิน (ข้อ 17-19) สุดท้ายพระองค์ ได้สัญญาถึง การตายฝ่ายร่างกายสำหรับอาดัมและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของเขา (ข้อ 19)

ผลกระทบต่อ 3:14-15

การพิพากษาของพระเจ้าเหนือผู้ละเมิดแต่ละบุคคล (งู ผู้หญิง และผู้ชาย) ได้เกี่ยวข้องกับทั้งหน้าที่ ชีวิตและ ความ สัมพันธ์²³⁸ ในแต่ละกรณีนั้น การลงโทษได้สอดคล้องกับธรรมชาติของความผิด

“คำสาปแช่งนั้นได้ถูกกล่าวต่องูและแผ่นดิน แต่ไม่ใช่ต่อผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งบ่งบอกว่าพระพร ไม่ได้หายไปอย่างสิ้นเชิง จนกระทั่งมีการฆ่าคน ซึ่งเป็นการละเมิดต่อฉายาของพระเจ้าที่บุคคลนั้น (คาอิน) ได้รับการสาปแช่งจากพระเจ้า. . .”²³⁹

1. งูนั้นฉลาด (คำฮีบรู ‘อารัม) แต่ตอนนี้มันถูกสาป (คำฮีบรู ‘อารอ) มันจะต้องเคลื่อนไปบน ท้องของมัน (ข้อ 14) นักอรรถาธิบายบางคนถือตามตัวอักษรและสรุปว่างูมีขา ก่อนที่ พระเจ้าได้สาปมัน²⁴⁰ นักอรรถาธิบายคนอื่นๆ นั้นถือว่าการเปรียบเทียบในฐานะที่เป็น การอ้างอิงต่อสภาพที่ถูกคุกคามซึ่งเป็น ผลลัพธ์ของงู²⁴¹ โจเซฟัสได้เขียนว่าพระเจ้าได้ถอด ถอนการพุดจากงูไป ณ เวลานี้²⁴² แต่มันไม่มีการสนับสนุนทางพระคัมภีร์สำหรับการสรุป เช่นนี้
2. มันจะกินผงคลีดิน (ข้อ 14) เนื่องจากว่างูไม่ได้กินผงคลีดินตามตัวอักษร นักตีความหมาย คนถือประโยชน์ในเชิงเปรียบเทียบ การกินผงคลีดินเป็นสำนวนที่ถูกใช้ในงานเขียนทาง ตะวันออกใกล้เพื่อจะอธิบายถึง ความตกต่ำที่สุดของรูปแบบทั้งสิ้นของชีวิต ในพระคัมภีร์

นั่นมันยังอธิบายถึงความน่าอายและการพ่ายแพ้ อย่างสิ้นเชิงอีกด้วย (เปรียบเทียบ สดค. 44:25; 72:9; อสย. 25:12; 49:23; 65:25; มคา. 7:17)

ภายหลังพระเจ้าได้เปิดเผยผ่านทางอิสยาห์ว่าเราจะกินผลผลิตดินช่วงระหว่างยุคพันปี (อสย. 65:25) ปัจจุบันนี้ ภูกินพืชและสัตว์ บางทีพระเจ้าจะทำให้ส่วนนี้ของสิ่งที่พระองค์ได้ทำนายในปฐมกาลเกี่ยวกับภูนั้นสำเร็จในอาณาจักรพันปี นี่เป็นการตีความตามตัวอักษร ถ้าสิ่งนี้ถูกต้อง จากนั้นบางทีเราควรถือส่วนก่อนหน้าของการสาปแช่งแบบตามตัวอักษรเช่นกัน นั่นคือ ภูไม่ได้เดินทางบนท้องของพวกมันก่อนการล้มลงในความบาป ในอีกทางหนึ่ง อิสยาห์คงได้หมายถึงว่าเราจะไร้อันตรายหลังจากที่พระเจ้ายกการสาปแช่งไปจากสรรพสิ่งในยุคพันปี

3. มันจะมีความเป็นศัตรูกันระหว่างภูและมนุษย์ (ข้อ 15ก) สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นอย่างชัดเจนระหว่างภูและคน แต่ความตั้งใจของพระเจ้าในข้อนี้ดูเหมือนจะรวมถึงบุคคลที่อยู่เบื้องหลังภู (ซาตาน) พร้อมกับภูเอง

“... พงศ์พันธุ์ของภูอ้างอิงถึงมนุษย์ตามธรรมชาติผู้ซึ่งเขาได้นำไปสู่การกบฏต่อพระเจ้า ตอนนี้มนุษย์โลกได้ถูกแบ่งออกเป็นสองชุมชน คือ ผู้ที่ถูกเลือกสรร ผู้ซึ่งรักพระเจ้าและคนเลวทราม ผู้ซึ่งรักตนเอง (ยน. 8:31-32, 44; 1 ยน. 3:8) แต่ละบุคคลของพระธรรมปฐมกาลจะเป็นพงศ์พันธุ์ของหญิงที่ผลิตความโน้มเอียงฝ่ายวิญญาณของเธอ หรือเป็นพงศ์พันธุ์ของภูที่ผลิตความไม่เชื่อของเขา”²⁴³

4. ในที่สุดแล้วมนุษย์ก็ทำลายภู แม้ว่าภูจะทำให้เขามีบาดแผล (ข้อ 15ข) นี่เป็นคำพยากรณ์ถึงชัยชนะ ของ“พงศ์พันธุ์” ที่สูงสุดของหญิง (พระเมสสิยาห์) เหนือซาตาน (เปรียบเทียบ วว. 19:1-5; กท. 3:16, 19; ฮบ. 2:14; 1 ยน. 3:8)²⁴⁴ นักตีความส่วนใหญ่ได้ตระหนักว่าข้อนี้เป็นพระสัญญาแรกตามพระคัมภีร์ถึงการจัดเตรียมสำหรับความรอด (“ข่าวประเสริฐแรก”)²⁴⁵ ส่วนที่เหลือของพระธรรม แท้จริงแล้วพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ก็ดำเนินการต่อไปที่จะชี้ไปข้างหน้าถึงพงศ์พันธุ์นั้น

“สำหรับผู้เขียนแล้ว ภูนั้นเป็นตัวแทนของบางคนหรือบางสิ่ง ภูนั้นถูกเป็นตัวแทนโดย “พงศ์พันธุ์” ของเขาเมื่อ “พงศ์พันธุ์” นั้นถูกขี้ หัวของภูนั้นก็ถูกขี้ ดังนั้น หลายสิ่งก็อยู่ในระหว่างเสียงในตอนที่พระคัมภีร์ที่สั้นนี้มากกว่าที่ผู้อ่านจะตระหนักได้ในตอนแรก โปรแกรมได้ถูกตั้งขึ้น โครงเรื่อง ได้ถูกจัดตั้งขึ้นที่จะนำผู้เขียนไปไกลเกินกว่าภูนี้หรือภูนั้น และ “พงศ์พันธุ์” ของเขา มันคือสิ่งที่ภู และ

“พงศ์พันธุ์” ของเขาที่เป็นตัวแทนที่อยู่ ณ ศูนย์กลางของจุดจذبของผู้เขียน พร้อมกับ ‘สิ่งเดียว’ นั้น มันก็มี ‘ศัตรู’ ที่จะต้องถูกขยี้”²⁴⁶

“ตัวบทในบริบทที่จัดเตรียมโครงร่างที่ถูกต้องและชัดเจนในรูปแบบ แต่ไม่สมบูรณ์ในรายละเอียด ทั้งสิ้น คำถามจำนวนมากมักก็ถูกทิ้งไว้โดยปราศจากคำตอบ เมื่อพระคริสต์ได้ตายที่บนกางเขน และได้เป็นขึ้นมาจากความตาย รายละเอียดของจุดสุดยอดก็ถูกเติมเข้าไปและระบุไว้ แต่ตัวบทไม่ได้เรียกร้องที่จะถูกตีความใหม่ หรือมันก็ไม่ได้เรียกร้องการตีความในแนวทางที่ไม่ได้แนะนำไว้ในบริบท”²⁴⁷

พระเจ้าได้สาปแช่งสัตว์ทั้งหมดและสรรพสิ่งเนื่องจากการล้มลงในความบาป (รม. 8:20) แต่พระองค์ได้ทำให้งูนั้นน่าดูหมิ่นมากที่สุดของสัตว์ทั้งหมดเพราะส่วนของมันในการล้มลงในความบาป

“บรรดาถ้อยคำมีอำนาจ บรรดาถ้อยคำแห่งการอวยพรและการสาปแช่งของพระเจ้านั้นมีพลังมากที่สุดพวกมันกำหนดชีวิตของเรา”²⁴⁸

ผลกระทบต่อผู้หญิง 3:16

1. เอวาจะประสบกับความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้นในการคลอดลูก เป็นที่แน่ชัดว่า มันคงมีความเจ็บปวดบ้างในขบวนการของการคลอดลูกก่อนการล้มลงในความบาป แต่เอวาและบรรดาลูกสาวของเธอจะประสบกับความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้น ตัวบทไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าสัญญาถึงการตั้งครรภ์มากขึ้นพร้อมกับความเจ็บปวดมากขึ้น²⁴⁹ บางที “ความเจ็บปวด” และ “การคลอดลูก” เป็นการใช้นามสองคำเชื่อมกันในตัวบทภาษา ฮีบรูซึ่ง หมายถึง ความเจ็บปวดในการตั้งครรภ์หรือการตั้งครรภ์อย่างระทมทุกข์ (เปรียบเทียบ 1:2; 4:12; 9:2; Ps. 9:2) ความ ชื่นชมยินดีของผู้หญิงในการตั้งครรภ์และการคลอดลูกมักจะเป็นความเศร้าใจเนื่องด้วยเกี่ยวข้องกับความเจ็บปวด²⁵⁰
2. การปรารณาสามีของผู้หญิง มีการตีความหลายอย่างที่แตกต่างกันเกี่ยวกับสิ่งที่ความปรารณาของผู้หญิงอาจจะเป็น
  - ก. วลีนี้ “เข้ายังปรารณาสามี” หมายถึงว่า ความปรารณาของผู้หญิงจะอยู่ภายใต้ความปรารณาของสามีของเธอ

“ความปรารถนาของเธอ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใ้ก็ตาม จะไม่ได้เป็นของเธอเอง เธอไม่สามารถทำสิ่งที่เธอปรารถนาได้ เพราะว่าสามีของเธอปกครองเหนือเธออย่างนักเผด็จการ และอะไรก็ตามที่เธอ ปรารถนานั้นก็อยู่ภายใต้ความปรารถนาของเขา”²⁵¹

- ข. ผู้หญิงจะมีความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่และการพึ่งพาทางจิตใจที่สามีของเธอ
- “ความปรารถนาก็ประหลาด มันไม่ใช่แค่ความปรารถนาทางเพศเท่านั้น มันรวมถึงการดึงดูดที่ผู้หญิงประสบเพื่อผู้ชายซึ่งเธอไม่สามารถเอามาจากธรรมชาติของเธอได้ บรรดาผู้สนับสนุนสิทธิสตรีที่อิสระอาจแสวงหาที่จะกำจัดมันไป แต่มันก็ยื่นหยัดในการโผล่ออกมา”²⁵²
- ค. ผู้หญิงปรารถนาที่จะควบคุมความสัมพันธ์กับสามีของเธอ มุมมองนี้ขึ้นอยู่กับโครงสร้างแบบขนานของภาษาฮีบรูใน 4:7 ดูเหมือนว่ามุมมองนี้ดีที่สุดสำหรับข้าพเจ้า
- “ ‘คำสาป’ ที่นอริบายถึงการเริ่มต้นของการต่อสู้ของทั้งหญิงทั้งชาย หลังจากการล้มลงในความบาปนั้น สามีไม่ได้ปกครองอย่างง่ายด้ายอีกต่อไป เขาต้องต่อสู้เพื่อความเป็นหัวหน้าของเขา ความปรารถนาของผู้หญิงก็คือที่จะควบคุมสามีของเธอ (ที่จะยื้อแย่งความเป็นหัวหน้าที่ได้ถูก แต่งตั้งโดยพระเจ้า) และเขาต้องควบคุมเธอถ้าเขาสามารถ บาปได้ทำให้ทั้งการงานที่เต็มใจของภรรยาและความเป็นหัวหน้าที่มีความรักของสามีนั้นเสื่อมลง และดังนั้นการปกครองแห่งความรักที่พบได้ในแดนสุชาวดีก็ถูกแทนที่ด้วย การดื้อรน การใช้อำนาจคหี การมีอำนาจเหนือกว่าและการบงการ”²⁵³
- ง. ผู้หญิงจะมีความปรารถนาที่จะมีเพศสัมพันธ์กับสามีของเธอต่อไป แม้ว่าหลังจากการล้มลงในความบาปนั้นเธอได้ประสบกับความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้นในการคลอดลูก
- “ . . . ความปรารถนาของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชาย และการปกครองของเขาเหนือเธอนั้น ไม่ใช่การลงโทษแต่เป็นสภาพที่ซึ่งเธอจะประสบกับการลงโทษ. . . . ทั้งๆ ที่มีการล้มลงในความบาป มันอาจรวมถึงว่าผู้หญิงจะมีความปรารถนาถึงความสนิทสนมกับผู้ชายซึ่งเกี่ยวข้องไปมากกว่าความสนิทสนมทางเพศ. . . .”²⁵⁴

มุมมองนี้ถือว่าถ้อยแถลงนี้ของพระเจ้าเป็นพระพรแทนที่จะเป็นคำสาปแช่ง

ผลกระทบต่อมนุษย์โดยทั่วไป 3:17-19

1. อาดัมจะต้องทำงานหนักเพื่อจะหากินจากแผ่นดิน (ข้อ 17-18) อาดัมได้รับสิทธิพิเศษของการชื่นชมกับสวนแล้ว (2:15) แต่นี่ไม่ได้เรียกรื่องการทำงานอย่างหนักและเหนื่อยยาก

“สำหรับผู้ชายแล้ว การลงโทษของเขาประกอบด้วยความลำบากและความไม่เพียงพอของการดำรงชีพของเขา ซึ่งตอนนี้เขาต้องแสวงหาเพื่อตัวเอง การลงโทษของผู้หญิงได้โจมตีที่รากที่ลึกที่สุดของการที่เธอเป็นภรรยาและแม่ การลงโทษของผู้ชายนั้นโจมตีที่เส้นประสาทภายในสุดแห่งชีวิตของเขา คือ งานของเขา กิจกรรมของเขา และการจัดเตรียมสำหรับการยังชีพ”²⁵⁵

“การลงโทษเหล่านี้แสดงถึงความยุติธรรมที่ได้กลับ อาดัมและเอวาได้ทำบาปโดยการกิน พวกเขาจะทนทุกข์ในการที่จะกิน เธอได้บงการสามีของเธอ เธอจะถูกควบคุมโดยสามีของเธอ เธอได้ทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ เขาจะถูกทำลาย”²⁵⁶

“ในการบรรยายถึงความแตกต่างระหว่างสภาพของแผ่นดินก่อนหน้า และหลังจากการล้มลงในความบาป ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าสภาพปัจจุบันของแผ่นดินไม่ใช่แนวทางที่มันถูกตั้งใจให้เป็นตรงกันข้าม สภาพของแผ่นดินเป็นผลลัพธ์ของการกบฏของมนุษย์ ในการทำอย่างนั้น ผู้เขียนได้ปูทางสำหรับบรรทัดฐานที่เป็นศูนย์กลางในโครงสร้างของอนาคตศาสตร์ตามพระคัมภีร์ ซึ่งก็คือความหวังเกี่ยวกับ ‘ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่’ (เปรียบเทียบ อสย. 65:17; รม. 8:22-24; วา. 21:1)”²⁵⁷

2. เขาจะกลับไปสู่ผงคลีดินเมื่อเขาได้ตายไป (ข้อ 19) แทนที่จะดำเนินชีวิตตลอดไป ซึ่งประสบกับความเป็นอมตะทางกายภาพ ตอนนี้ผู้คนจะตายทางกายภาพและประสบกับความมตะทางกายภาพ

“ปฐมกาล 3:19 ไม่ได้อ้างถึงสาเหตุของการตายต่อการประกอบร่างกายมนุษย์ขึ้นดั้งเดิม เพื่อว่าในที่สุดแล้ว มนุษย์คงได้ตายอยู่แล้ว แต่ก็กล่าวถึงแค่หนึ่งในผลลัพธ์ต่างๆ ของความตาย เนื่องจากร่างกายมนุษย์ได้ถูกสร้างจากผงคลีดิน เมื่อความตายมาถึง มันควรจะถูกละลายไปสู่ดินอีกครั้ง”²⁵⁸

ข้อ 18 แสดงถึงการพลิกกลับของสภาพของแผ่นดินก่อนหน้าและหลังจากการล้มลงในความบาป
ข้อ 19 แสดงถึงสิ่งเดียวกันสำหรับสภาพของมนุษย์

“อาดัมและเอวาได้ล้มเหลว... ที่จะถือรักษาข้อห้ามของพันธสัญญาแบบเอเดน [1:26-31; 2:16-17] การไร้เดียงสาได้สูญเสียไปและจิตสำนึกได้บังเกิดขึ้น....

“หลังจากที่ได้ล้มเหลวภายใต้พันธสัญญาแบบเอเดน จากนั้นมนุษย์ก็ได้เผชิญหน้ากับการจัดเตรียมของพันธสัญญาแบบอาดัม [3:14-19] พันธสัญญานั้นไม่มีเงื่อนไขในแง่ที่ว่าพงศ์พันธุ์ของอาดัมและเอวาจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงผลลัพธ์ต่างๆ ของความบาปโดยความพยายามของมนุษย์ได้ . . .

“อย่างไรก็ตาม รังสีแห่งความสว่างได้ถูกจัดเตรียมไว้ในพันธสัญญาแบบอาดัม เพราะว่าพระเจ้าได้สัญญาว่าผู้ใดจะมา [3:15]. . . สิ่งนี้เป็นบทบาทของหัวข้อใหญ่ของพระคุณและการไถ่ที่พบได้ในพระคัมภีร์. . .

“นอกจากจะถูกทำให้เข้มแข็งขึ้นโดยพระคุณของพระเจ้าและถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระสัญญาต่างๆ ที่ตามมาแล้ว จวบจนถึงปัจจุบันผู้คนที่ทำงานภายใต้การจัดเตรียมของพันธสัญญาแบบอาดัม”²⁵⁹

ผลกระทบต่างๆ ที่เพิ่มเติมต่ออาดัมและเอวา 3:20-21

อาดัมและเอวาได้ยอมรับการพิพากษาจากพระเจ้าและไม่ได้กบฏต่อมัน เราเห็นสิ่งนี้ในการที่อาดัมได้ตั้ง ชื่อเอวาว่ามารดาของปวงชนที่มีชีวิต ซึ่งเป็นชื่อส่วนตัวที่กำหนดจุดหมายปลายทางของเธอ (ข้อ 20) เขาได้เชื่อว่า ชีวิตจะดำเนินต่อไปทั้งๆ ที่มีคำสาปแช่งของพระเจ้า นี่เป็นการกระทำแห่งความเชื่อและการแสดงออก ถึงความหวัง เขาได้เชื่อพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าเธอจะมีครรภ์และคลอดบุตร (ข้อ 16) ชื่อแรกของภรรยา ของเขา “ผู้หญิง” (2:23) ได้มองย้อนไปยังต้นกำเนิดของเธอ ในทางตรงข้าม ชื่อที่สองของเธอ “เอวา” ขณะที่ได้คอยทำจุดหมาย ปลายทางของเธอ

1. โปรดสังเกตว่าก่อนที่พระเจ้าได้ส่งอาดัมและเอวาออกไปสู่สภาพแวดล้อมใหม่ พระองค์ได้จัดเตรียมเครื่องนุ่งห่มให้แก่พวกเขา ซึ่งเพียงพอสำหรับความจำเป็นต่างๆ ของพวกเขา (เปรียบเทียบกับ 3:21-26) การจัดเตรียมของพวกเขาเองนั้นไม่เพียงพอ (ข้อ 7) พระองค์ได้ทำเพื่อพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้

“. . . เขา [อาดัม] จำต้องเรียนรู้ว่าความบาปนั้นไม่สามารถถูกปกปิดด้วยใบไม้ที่ได้ดึงมาจากพุ่มไม้ขณะที่เขาผ่านไป และสิ่งนั้นมันจะออกอีกครั้งหนึ่งในปีถัดไป แต่ความบาปนั้นสามารถถูกปกปิดด้วยความเจ็บปวดและโลหิตเท่านั้น”²⁶⁰

2. ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าได้ป้องกันอาดัมและเอวาไว้จากการดำเนินชีวิตตลอดไปเป็นนิตย์ในสภาพที่ได้ล้มลงในบาปของพวกเขา (ข้อ 22-24)

การขับไล่ออกไปจากสวน 3:22-24

ข้อ 22 แสดงให้เห็นว่าความสุข (ดี) ของมนุษย์ไม่ได้ประกอบด้วยการที่เขาเป็นเหมือนพระเจ้ามากเท่ากับ การที่มัน ขึ้นอยู่กับการที่เขาอยู่กับพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 16:11)²⁶¹ “เหมือนผู้หนึ่งในพวกเรา” บางทีหมายถึง เหมือนบุคคลในสวรรค์ (พระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ เปรียบเทียบ 1:26)²⁶²

พวกเขาเฝ้าระวังในพันธสัญญาเดิมล้อมรอบและเป็นสัญลักษณ์ของการทรงสถิตของพระเจ้า พวกเขาเป็นเหมือน องครักษ์ของพระเจ้า การอธิบายด้วยภาพของชาวตะวันออกโบราณได้วาดภาพพวกเขาว่าเป็น สิ่งโตที่มีหัวเป็น คนและมีปีกซึ่งปกป้องสถานที่ที่บริสุทธิ์²⁶³ ที่นี้โมเสสได้วาดภาพพวกเขาว่ากำลังปกป้อง ต้นไม้แห่งชีวิตด้วย ดาบเพลิง พวกเขาได้ปกป้องหีบแห่งพันธสัญญาภายหลังอย่างที่เขาได้ปกป้อง ต้นไม้แห่งชีวิตในสวนนั้น (ข้อ 24) ธรรมเนียมปฏิบัติที่อยู่ในหีบนั้นเป็นแหล่งแห่งชีวิตสำหรับคนอิสราเอล เจริญตะเกียงทองคำในพลับพลานั้นเป็น ตัวแทนของต้นไม้แห่งชีวิตและการทรงสถิตของพระเจ้า²⁶⁴

เมื่อผู้คน ได้อพยพไปทางทิศตะวันออกของสวนนั้น พวกเขาได้ตั้งถิ่นฐานในเมืองชินาร์และได้ สร้างเมือง บาบิโลน (คำกรีก บาบิโลน 11:2) เมื่อโลทได้จากอับราฮัมไป เขาได้อพยพไปทางตะวันออกยัง เมืองโสโดม (13:11) เมื่ออับราฮัมได้กลับมาจากทางตะวันออก เขาได้กลับไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา และเมืองซาเล็ม (“สันติสุข” 14:17-20) ดังนั้น การทรงสถิตของพระเจ้ายิ่งอยู่ต่อไปในสวนนั้น (แผ่นดิน แห่งพันธสัญญา?) ในแง่ของการทำให้ เป็นท้องถิ่น และโดยพื้นฐานแล้ว การเคลื่อนจากที่นั่นไปทางทิศ ตะวันออกได้เกี่ยวข้องกับการออกไปจากพระองค์

“ไม่ว่าผู้คนพยายามอย่างหนักแค่ไหนที่จะกำจัดการปกครองของผู้ชาย งานที่ทรมาณ การคลอเคลือบ ที่เจ็บปวด และความตาย ความชั่วเหล่านี้จะดำเนินต่อไปเนื่องจากว่าบาปนั้นยังมีอยู่ พวกมันเป็น ผลของความบาป”²⁶⁵

การกบฏต่อพระเจ้าส่งผลให้เกิดความทุกข์ทรมาณและความตาย แต่การสารภาพรับรองถึงการ จัดเตรียมที่มี พระคุณของพระองค์ ส่วนนี้อธิบายว่าทำไมมนุษย์ทำงานหนักและทรมาณตลอดชีวิต ของพวกเขาและในที่สุดก็ตาย ไป ความบาปเป็นสิ่งรับผิดชอบ และการขจัดความบาปออกไป เท่านั้นที่จะสิ้นสุดสภาพนี้ พระเจ้าเป็นผู้ช่วยให้รอด เช่นเดียวกับผู้พิพากษาในส่วนนี้ โมเสสได้ แนะนำถึงวิธีของการปกคลุมความบาป นั่นคือ โดยทางความตายของ ตัวแทนที่ไร้ความผิด ดังนั้น มันก็มีความหวังในความกลางความหายนะ²⁶⁶

“บทนี้ไม่ได้สนับสนุนแนวคิดรวบยอดที่ว่าคนหนึ่งพบความสำเร็จและความสุขสำราญด้วยการปลดปล่อยตนเองจากการอยู่ใต้บังคับของพระวณะของพระเจ้า ซึ่งก็คือ การอนุญาตของพระองค์ และการปฏิเสธของ พระองค์ มนุษย์ไม่ได้เปลี่ยนรูปจากหุ่นกระบอกไปสู่นักคิดอิสระและเป็นเอกราชแบบทันทีทันใด ที่จริง แล้วเขาไม่เคยเป็นมนุษย์กลเลย ถ้ามนุษย์ได้ขาดความสามารถที่จะเลือก ข้อห้ามของพระเจ้าที่จะไม่ให้กิน ผลจากต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่วคงจะไม่จำเป็น บุคคลหนึ่งไม่ได้รับการบอกกล่าวที่จะ ยับยั้งจากบางสิ่ง นอกจากนี้เขามีความสามารถที่จะไม่ยับยั้ง”²⁶⁷

ดังนั้นปฐมกาลบทที่ 3 แนะนำเราถึงข้อเท็จจริงของเสรีภาพของมนุษย์พร้อมกับย่ำเตือนเราถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า²⁶⁸

2. การฆ่าอาเบล 4:1-16

บทที่ 4 แสดงถึงการกระจายของความบาปจากครอบครัวของอาดัมไปสู่สังคมที่ใหญ่ขึ้นที่พงศ์พันธุ์ของเขา ได้สร้างขึ้น ความบาปนี้ไม่เพียงแต่กระทบต่อทุกคน แต่ผู้คนที่ชั่วร้ายมากยิ่งขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป การถือสิทธิ์ ตัวเองของมนุษย์ก็นำไปสู่ความรุนแรง ข้อ 1-16 แสดงให้เห็นว่าการล่มลงในความบาปได้กระทบต่อลูกๆ ของ อาดัมและเอวา เช่นเดียวกับพวกเขาเอง ข้อ 17-26 อธิบายคร่าวๆ ถึงสิ่งที่เป็นผลจากคาอินและเซทและพงศ์พันธุ์ ของพวกเขา โปรดสังเกตุว่าบทนี้เริ่มต้นและจบลงด้วยหัวข้อของการนมัสการ

พระเจ้าได้เตือนอาดัมและเอวาเกี่ยวกับความบาป แม้กระนั้นคาอินได้ฆ่าน้องชายของเขาซึ่งเป็นการเริ่มต้น ของการแข่งขันกันของพี่น้อง เพราะว่าพระเจ้าได้ยอมรับการถวายของอาเบลแต่ไม่ใช่ของเขาเอง การแข่งขันกัน ของพี่น้องได้รังควานครอบครัวในทางธรรมแต่ละครอบครัวในพระธรรมปฐมกาล คาอินได้ปฏิเสธความรับผิดชอบ ต่อความบาปของเขาและได้คัดค้านความรุนแรงแห่งการลงโทษของพระเจ้า พระเจ้าได้จัดเตรียมการปกป้องสำหรับ คาอินอย่างมีพระคุณ ในการตอบสนองต่อการบ่นของเขา บทที่ 3 ให้สาเหตุและบทที่ 4 ให้ผลลัพธ์

มันมีการเปรียบเทียบแบบโครงสร้างและแบบแนวคิดรวบยอดระหว่างส่วนของข้อเหล่านี้กับส่วนของข้อ ก่อนหน้า นั้น (2:4-3:24)²⁶⁹

- A ฉากที่ 1 (การบรรยาย): คาอินและอาเบลเป็นผู้แสดง พระยาเวห์อยู่เฉยๆ (ข้อ 2ข-5)
- B ฉากที่ 2 (การสนทนา): พระยาเวห์ถามคาอิน (ข้อ 6-7)
- C ฉากที่ 3 (การสนทนาและการบรรยาย): คาอินและอาเบลอยู่ตามลำพัง (ข้อ 8)

B' ฉากที่ 4 (การสนทนา): พระยาเวห์เผชิญหน้ากับคาอิน (ข้อ 9-14)

A' ฉากที่ 5 (การบรรยาย): พระยาเวห์เป็นผู้แสดง คาอินอยู่เฉยๆ (ข้อ 15-16)

ทั้งสองเรื่องจบลงด้วยการที่คนบาปออกไปจากการทรงสถิตของพระเจ้าและไปดำเนินชีวิตทางทิศ ตะวัน ออกของ สวานเอเดน (3:24; 4:16)

“... แม้ว่าผู้เขียนพระธรรมปฐมกาลต้องการที่จะเน้นถึงการเปรียบเทียบระหว่างสองเรื่อง เขาไม่ได้ ถือว่าการฆ่าอาเบลเป็นการเริ่มใหม่ของการล้มลงในความบาป มันมีการพัฒนา: ความบาปนั้นยึด ที่มันอย่างเหนียวแน่นมากยิ่งขึ้นและมนุษย์ก็ได้ห่างเหินไปจากพระเจ้ามากยิ่งขึ้น”²⁷⁰

4:1-8 เอวาได้ขอร้องพระเจ้าสำหรับการช่วยเธอในการคลอดลูก (คาอิน)²⁷¹ หรือได้ไ้อวดว่าเธอได้สร้าง มนุษย์ (คาอิน) อย่างที่พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ (อาดัม ข้อ 1)?²⁷² ดูเหมือนทางเลือกแรกจะเป็นที่ชอบ มากกว่า (เปรียบเทียบ ข้อ 25) “คาอิน” หมายถึง “การครอบครอง” หรือ “การได้มา” ซึ่งเป็น สัญญาณบอกเหตุถึงใจโอนเอียง (ไปในทางชั่ว) แรกเริ่มของเขาเอง อาเบล ซึ่งมาจากคำ ฮีบรู ฮีเบล หมายถึง “ลมหายใจ ใจน้ำ การหายใจออก หรือสิ่งที่ขึ้นไป” เมื่อสิ่งต่างๆ ได้แผ่ขยาย ชีวิต ของเขาก็สันดั่งเช่นใจน้ำ “อาเบล” หมายถึง “ทุ่งหญ้า” ในที่อื่นอีกด้วย

ทำไมพระเจ้า “ได้ยอมรับ” การถวายของอาเบลและไม่ใช้การถวายของคาอิน (ข้อ 4)? เพราะว่า อาเบล มีความเชื่อ (ฮบ. 11:4) อะไรที่อาเบลได้เชื่อแต่คาอินไม่ได้เชื่อ? พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าว อย่างเจาะจง คำตอบคงจะอยู่ในหนึ่งหรือหลายคำอธิบายดังต่อไปนี้²⁷³

1. นักรรดาธิบายบางคนได้เชื่อว่าทำที่อาเบลเปิดเผยถึงความเชื่อของเขา ทำที่ที่ไม่เหมาะสมของคาอินที่มีต่อพระเจ้านั้นเห็นได้ชัดเจนในข้อที่ 5²⁷⁴
2. คนอื่นๆ กล่าวว่าความเชื่อของอาเบลเห็นได้ชัดเจนในการนำสิ่งที่ดีที่สุดจากฝูงสัตว์ (ข้อ 4) ในทาง ตรงกันข้าม โมเสสไม่ได้อธิบายถึงการถวายของคาอิน (ข้อ 3)

“เขา [ผู้เขียน] ได้อธิบายลักษณะการถวายของอาเบลจากฝูงสัตว์ว่ามา ‘จากสัตว์ห้วยปี’ และ ‘มาจาก ไขมันของพวกมัน’ โดยการถวายสัตว์ห้วยปีนั้น อาเบลได้ แสดงว่าเขาได้ตระหนักว่าพระเจ้าเป็นผู้บุกเบิกและเจ้าของชีวิต ในความเหมือนกับส่วนที่เหลือของโลกทางตะวันออกใกล้โบราณ คนฮีบรูได้เชื่อว่าพระเจ้าหรือเจ้าแห่งดินแดนได้รับสิทธิ์ส่วนแบ่งส่วนแรกของผลผลิตทั้งสิ้น ผลแรกของพืชและหัวปีของสัตว์และมนุษย์เป็นของพระองค์...”

“การถวายของอาเบลได้สอดคล้องกับศาสนศาสตร์นี้การถวายของคาอินไม่ได้ สอดคล้อง ในเรื่อง ที่สิ้นกระษัตริย์นั้นนักตีความอาจจะเถียงได้ว่าในขณะที่ของ ขวัญของอาเบลมีคุณสมบัติโดย ‘สัตว์ หัวปี’ นั้น ‘ผลแรก’ ที่เป็นการเปรียบเทียบ ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงการถวายของคาอิน. . . .

“อาเบลได้ถวาย ‘ไขมัน’ อีกด้วย ซึ่งในเนื้อหาแบบ ‘P’ [แบบปุโรหิต] นั้นเป็น ของพระเจ้าและถูก เปรียบเป็นสัญลักษณ์โดยพวกปุโรหิต ส่วนเผาไหม้ที่ รสชาติดีที่สุดและดีที่สุดของการถวายได้ แสดงถึงสิ่งที่ดีที่สุด คู่สนทนามุ่งที่ จะกล่าวว่า เครื่องบูชาของอาเบลได้ผ่านการทดสอบด้วย เกียรติยศอย่างสูง อย่างไรก็ตาม เครื่องบูชาของคาอินขาดการเปรียบเทียบกับ ‘ไขมัน’”²⁷⁵

“ผู้อ่านพระคัมภีร์ที่ไม่มีอคติทุกคนต้องรู้สึกว่าการบูชาสถาปนาศูนย์กลางของพันธสัญญา เดิม”²⁷⁶

เป็นไปได้ที่ที่ที่แม่ของคาอิน ได้ส่งผลให้เกิดการที่เขาไม่ได้ถวายสิ่งดีที่สุดในพระเจ้า ในอีกนัย หนึ่ง ทั้งทางเลือกที่ 1 และทางเลือกที่ 2 ก็ถูกต้อง

“อาเบลได้พยายามเป็นพิเศษที่จะทำให้พระเจ้าโปรดปราน (ซึ่งหมายถึงว่าเขาได้มีความเชื่อในพระเจ้า - ฮบ. 1:6) ในทางตรงกันข้าม คาอินเพียงแค่ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น”²⁷⁷

“เราคิดว่า การขาดหายไปของ ‘ผลแรก’ สำหรับคาอินในการวางเคียงกันกับ ‘ผลแรก’ ของเสทลงจะ ไม่สูญเสียไปในผู้ฟังของโมเสส

“ทั้งผู้ให้และของขวัญก็อยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างละเอียดของพระเจ้า การถวายของคาอินไม่ได้ ถึงมาตรฐานเพราะว่าเขาได้ยับยั้งสิ่งดีที่สุดจากผลผลิตของเขาไว้สำหรับเขาเอง”²⁷⁸

3. หลายคนเชื่อว่าอาเบลได้ตระหนักถึงความจำเป็นสำหรับการตายของตัวแทนที่มีชีวิตที่จะไถ่บาป ของเขา แต่คาอินไม่ได้ตระหนักอย่างนั้น ถ้าเขาได้เข้าใจสิ่งนี้เขาคงได้เรียนรู้มันโดยการสำแดง ของพระเจ้าที่พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกอย่างชัดเจน²⁷⁹ บางทีคาอินและอาเบล ได้เรียนรู้ว่าสัตว์บูชา ได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัย ในทางตรงกันข้าม รัญญาบูชาไม่ได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัย จาก ข้อเท็จจริงที่ว่าโอบะเคือที่อาคัมและเอวาได้ใช้ที่จะปกปิดความเปลือยเปล่าของพวกเขาที่ไม่ได้เป็น ที่น่าพอใจ แต่หนังสือวันนั้นเป็นที่น่า พ้อใจ (3:7, 21) ดังนั้น ความแตกต่างในกรณีของคาอินและอา

แบล ก็คงเป็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่มนุษย์จัดเตรียม (การกระทำ) และสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียม (พระคุณ) เช่นกัน

“ตลอดเวลาแล้ว ความเชื่อสันนิษฐานล่วงหน้าถึงการสำแดงของพระเจ้าต่อสิ่งที่มันเป็นการตอบสนอง...”²⁸⁰

“สิ่งจำเป็นต่างๆ โดยทั่วไปของเครื่องบูชาทั้งสิ้น [ในพันธสัญญาเดิม] ก็คือว่า พวกมันควรจะถูกนำมาจากสิ่งนั้น ในที่เช่นนั้นและในท่าที่เช่นนั้น และโดยทางตัวแทนที่เป็นสื่อกลาง อย่างที่พระเจ้าได้กำหนดไว้”²⁸¹

“ไม่ว่าอะไรก็ตามที่เป็นสาเหตุของการปฏิเสธของพระเจ้าต่อการถวายของคาอิน การบรรยายเองก็มุ่งความสนใจของเราไปที่การตอบสนองของคาอิน มันคือจุดนั้นเองที่การบรรยายแสวงหาที่จะชี้ประเด็นของมัน”²⁸²

พระเจ้าได้ถามคาอิน อย่างที่พระองค์ได้ถามอาดและเอวา (เปรียบเทียบ 3:9, 11) เพื่อจะล้วงเอาการยอมรับถึงบาปของคาอินด้วยมุมมองของการที่จะให้กลับใจ ไม่ใช่ที่จะดูค่าเขา บิดาของเขาได้ลงเลใจที่จะยอมรับความผิดของเขา แต่คาอินได้พยายามที่จะปกปิดมันด้วยการ โทกหาคาอินนั้น “ใจแข็งกระด้างกว่ามนุษย์คู่แรก”²⁸³ “บาปกำลังหมอบอยู่ที่ประตู” (ข้อ 7) บางที่หมายถึงว่าอำนาจและผลลัพธ์ที่น่าสลดใจของความบาปสามารถครอบงำผู้ที่เปิดประตูให้มันได้ (เปรียบเทียบ 3:16)

“ผลลัพธ์ต่างๆ ของการตอบสนองของเขาต่อการแก้ไขของพระเจ้านั้นแผ่ไปไกลกว่าความบาปแรกเริ่มเอง เพราะว่าถ้าเขาติดตามความโทษของความบาป มันจะส่งผลให้เกิดการ ครอบงำของบาปเหนือเขา นี่เป็นการตัดสินใจของเขา มันเป็นไปได้สำหรับคาอินที่จะ หายจากบาปอย่างรวดเร็วถ้าเขาเลือกสิ่งที่ถูกต้อง”²⁸⁴

อัครทูตยอห์นได้เปิดเผยถึงเหตุผลที่คาอินได้ฆ่าอาเบลใน 1 ยอห์น 3:12:

“...งานของเขานั้นชั่วร้ายและงานของน้องชายของเขานั้นชอบธรรม” ทำที่แห่งความเชื่อในพระเจ้าของอาเบล ได้ส่งผลให้เกิดงานที่ชอบธรรม ที่ได้ผลิตความผิดในคาอิน ความรุนแรงของบาปของคาอินนั้นชัดเจนจากการอ้างอิงซ้ำๆ ของพระเจ้าถึงอาเบลว่าเป็น “น้องชาย” ของคาอิน (ข้อ 9, 10, 11)

“ถ้าคุณต้องการที่จะค้นพบถึงสภาพจิตใจของคาอิน คุณจะพบมันหลังจากการประชุมมัสการซึ่งเขาได้สร้างที่จะกระทำ คุณรู้จักคนดีที่สุดในคริสตจักร...”²⁸⁵

ต่อมาภายใต้ธรรมนูญของโมเสส ข้อเท็จจริงที่ว่าความผิดที่เกิดขึ้นในทุ่ง ซึ่งอยู่นอกขอบเขตแห่งการช่วยเหลือ ก็เป็นหลักฐานของการไต่ตรองไว้ก่อน (เปรียบเทียบ ลขบ. 22:25-27)

“คาอินและลูกหลานที่อธรรมของเขาได้ทำหน้าที่เป็นสิ่งชั่วร้ายเหมือนแก๊สราเอลว่าจุดหมายปลายทางของพวกเขาถูกวัดด้วยระดับของอุปนิสัยทางจริยธรรม”²⁸⁶

ความรุนแรง (โดยคาอิน) ได้มาที่หลังการไม่เชื่อฟัง (โดยอาดัมและเอวา) บ่อยครั้งแล้ว ความรุนแรงในวัฒนธรรมก็สะท้อนถึงและเป็นผลลัพธ์มาจากการกบฏต่อพระเจ้าและการถือสิทธิ์ของตนเอง

4:9-16 อย่างเช่นในบทที่ 3 พระเจ้าได้เสด็จมาสอบสวนการฆาตกรรมด้วยคำถาม (ข้อ 9-10)²⁸⁷ ที่นั่นผลลัพธ์ก็คือพระเจ้าได้สาปแช่งแผ่นดินและผู้คนโดยทั่วไป แต่ที่นั่นผลลัพธ์ก็คือว่าพระเจ้าได้สาปแช่งคาอิน ซึ่งเป็นอีกหลักฐานหนึ่งที่ว่าความชั่วร้ายนั้นได้แย่ง

การลงโทษของคาอินประกอบไปด้วยการที่เขาได้ถูกขับไล่ให้ออกไปจากการทรงสถิตของพระเจ้า และการที่เขาไม่สามารถชื่นชมกับวงสมาคมของครอบครัวและความอุดมสมบูรณ์ของชีวิตที่ได้ตั้งรกรากในทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ (ข้อ 11-12, 14) เขาจะต้องพเนจรจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเพื่อที่จะหาอาหารแทนที่จะดำเนินชีวิตที่อยู่กับที่ การลงโทษนี้ก็ยุติธรรมเนื่องจากว่าเขาได้ทำให้ตัวเองห่างเหินจากน้องชายของเขาและพระเจ้า

“คาอินไม่ได้ถูกลงโทษให้ไปสู่การมีชีวิตอยู่แบบพวกเบคูอิน คำศัพท์นั้นที่สุดที่จะอธิบายถึงวิถีชีวิตเช่นนั้น ตรงกันข้าม ดูเหมือนว่ามันเป็นไปได้ว่าคำสาปแช่งเหนือคาอินนั้นสะท้อนถึงการถูกขับไล่จากครอบครัวซึ่งเป็นชะตาในสังคมเผ่าต่างๆ ของผู้ที่ได้มาญาติ สนิท... ‘การที่ถูกขับไล่ให้ออกไปจากแผ่นดิน’ (เปรียบเทียบ ข้อ 14) คือการที่จะทำให้ ความสัมพันธ์ทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับครอบครัวนั้นแตกหัก ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันคือการทำให้ความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้านั้นแตกหัก...”²⁸⁸

“ตามเรื่องเล่าถึงน้ำท่วมของพวกซูเมอร์แล้ว การร่อนเร่เป็นสภาพเลวร้ายที่ซึ่งพวกพระเจ้าได้ช่วยกู้มนุษย์ ตามพระคัมภีร์แล้ว การมีชีวิตแบบร่อนเร่เป็นการพิพากษาที่ได้กำหนดไว้กับ ฆาตกรคน

แรก ความตรงกันข้ามนี้ก็คือคล้องกับการมองในแง่ดีทั้งหมดของชาวเมโสโปเตเมียซึ่งเชื่อในความคืบหน้าของมนุษย์เหนือภาพตามพระคัมภีร์ถึงความคืบหน้าซึ่งไม่อาจหยุดยั้งของความบาป. . . ดูเหมือนมันเป็นไปได้ว่าความสำเร็จอย่างอื่นของมนุษย์ที่ได้ถูกกล่าวไว้ที่นี่ เช่น การทำนาทำไร่ การทำเครื่องใช้โลหะ และดนตรี ก็เป็นที่ประจักษ์โดยพระธรรมปฐมกาลว่าอยู่ภายใต้เงาของบาปของคาอินด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง”²⁸⁹

การตอบสนองของคาอินต่อการลงโทษของเขานั้นเป็นการสงสารตนเองมากกว่าการกลับใจและการแสดงออกถึงความเสียใจเหนือขอบเขตแห่งความชั่วร้ายของเขา²⁹⁰ ไม่มีใครที่จะเป็นผู้ดูแลเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 9)

บาปของคาอินได้ส่งผลให้เกิดการที่เขาได้ถูก “ขับไล่” ให้ออกไป (ข้อ 14; เปรียบเทียบ 3:23) โปรดสังเกตอีกว่า ความบาปนั้นก็ส่งผลให้เกิดความสัมพันธ์ที่แตกหักและการห่างเหิน และการห่างเหินจากพระเจ้านำไปสู่การกลัวคนอื่น (เปรียบเทียบ โยบ 15:20-25) โดยพระคุณนั้น พระเจ้าได้อนุญาตให้คาอินและครอบครัวของเขาที่จะดำเนินชีวิตภายใต้การดูแลของพระองค์ต่อไปแต่ปราศจากความรอด โปรดสังเกตอีกว่า การผิดศีลธรรมของมนุษย์ได้กระทบต่อระบบนิเวศน์ของโลกอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 3:17)

บรรดานักอรรถาธิบายได้ตีความ “สัญลักษณ์” หรือ “เครื่องหมาย” ของคาอิน (ข้อ 15) ในหลายแง่ด้วยกัน มุมมองหนึ่งก็คือว่า มันเป็นอัมพาตบางส่วน ตามความหมายของคำที่ถูกใช้ที่จะแปลว่า “สัญลักษณ์” ในฉบับเซปทัวจินท์ การตีความแบบยิวเก่าแก่ได้เข้าใจว่ามันเป็นคำว่า “ยาเวห์” และอีกมุมมองหนึ่งก็เห็นว่ามันเป็นเขี้ยวที่ออกมาจากตรงกลางของหน้าผากของคาอิน บางภาพเขียนในสมัยกลางซึ่งได้เจริญรอยตามมุมมองนี้ก็นำเสนอคาอินพร้อมกับเขี้ยวหน้าผากของเขา แนวคิดอื่นๆ ก็คือว่า มันเป็นเครื่องหมายบางอย่างที่แสดงตัวตนคาอินเมื่อพิจารณาถึงการเปรียบเทียบกับเครื่องหมายอื่นๆ ที่ระบุและปกป้องผู้ที่มีเครื่องหมายในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ อสค. 9:4; วว. 7:3; 13:16-18; 14:1)²⁹¹ นักตีความคนอื่นๆ เชื่อว่าเครื่องหมายนั้นเป็นการยืนยันความเป็นจริงของพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อคาอิน มุมมองสุดท้ายนี้ขึ้นอยู่กับความหมายตามปกติของ “สัญลักษณ์” ในพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ วนล. 6:36-40; 2 พกษ. 2:9-12 และอื่นๆ) ซึ่งโครงสร้างของคำฮีบรูก็สนับสนุนที่²⁹² ตัวทไม่ได้ระบุถึงเครื่องหมาย แต่มันเป็นการบ่งชี้แบบทันทีที่พระเจ้าได้ให้แก่คาอินเพื่อจะให้แน่ใจว่าเขาจะไม่ตาย (เปรียบเทียบ 21:13, 18; 27:37; 45:7, 9; 46:3 กับ 21:14; 44:21) ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม เครื่องหมายของคาอินได้ทำหน้าที่ที่จะปกป้องเขาพร้อมกับข้าเดือนเขาและคนอื่นๆ ถึงการถูกขับไล่ของเขา

คำว่า “โนค” (ข้อ 16) หมายถึง “พเนจร” ดังนั้นชื่อของที่ที่คาอิน ได้อาศัยอยู่ที่ได้ย้ายเดือนเขาถึงการลงโทษของเขา (ข้อ 12)

“หลักตรงนี้เป็นด้านศาสนศาสตร์มากกว่าด้านภูมิศาสตร์ การที่อยู่ห่างจากการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าก็เหมือนการร่อนเร่พเนจรในที่ “ไร้แผ่นดิน”²⁹³

“ที่นี่คนธรรมดาได้ถูกพรรณว่าเป็นการดำเนินชีวิตในโลก (พร้อมกับเครื่องหมายปกป้อง แห่งพระคุณ) โดยปราศจากการช่วยให้รอดความรู้สึกผิดของพวกเขาที่ถูกทำให้ ผ่อนคลายโดยการพัฒนาทางวัฒนธรรมและการขยายตัวทางภูมิศาสตร์ของพวกเขา”²⁹⁴

คาอินเป็นผู้ที่ไม่ได้สนใจที่จะทำให้พระเจ้าโปรดปราน เพราะว่าเขาไม่ได้ทำอย่างนั้น พระเจ้าก็ไม่ได้อวยพรเขาอย่างที่พระองค์ได้อวยพรอาเบล ผู้ซึ่งเป็นคนแห่งความเชื่อ ความโกรธและความริษยาของคาอินต่อ พระพรของอาเบลได้นำความหายนะมาสู่เขาเอง พระเจ้าได้รักษาตัวอย่างของเขาไว้เพื่อช่วยให้เราหลีกเลี่ยงมัน ผู้ที่นมัสการพระเจ้าต้องมีเป้าหมายที่จะทำให้พระเจ้าโปรดปราน แทนที่จะยอมให้ความอิจฉาและความโกรธที่จะ ทำลายชีวิตของพวกเขา (เปรียบเทียบ คส. 1:10)

3. การแพร่ของอารยธรรมและบาป 4:17-26

คาอินได้มั่งคั่งขึ้นแม้ว่าเขาได้กบฏต่อพระเจ้า สิ่งนี้เป็นตัวบ่งบอกอีกอย่างหนึ่งถึงพระคุณของพระเจ้าพงศ์ พันธุ์ของคาอินได้นำในการสร้างเมืองต่างๆ การพัฒนาดนตรี การทำให้เกษตรกรรมก้าวหน้า การสร้างอาวุธ และการทำให้อารยธรรมแพร่ไป อยากรู้ก็ตาม พงศ์พันธุ์ของเสทได้ทำความก้าวหน้าที่สำคัญกว่า ซึ่งก็คือ การนมัสการ พระเจ้า

พงศ์พันธุ์ของคาอิน 4:17-24

“เนื่องจากการเป็นพงศ์พันธุ์ของคาอิน ผู้คนที่ถูกบันทึกไว้ในลำดับพงศ์ทั้งหมดก็รับการสาปแช่งของเขาลำดับพงศ์ของคาอินก็กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวของผู้เขียนที่อ้างอิงถึงพระเจ้าว่าเป็นพระยาเวห์ เกี่ยวกับบาปที่เพิ่มขึ้นของมนุษย์”²⁹⁵

เป็นที่ชัดเจนว่า ภรรยาของคาอิน (ข้อ 17) เป็นหนึ่งในน้องสาวหรือหลานสาวของเขา (เปรียบเทียบ 5:4) พระเจ้าไม่ได้ห้ามการแต่งงานกับพี่น้องและญาติสนิทจนกระทั่งถึงธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส

“เพราะว่าการเปลี่ยนแปลงของสารพันธุกรรมแบบอันตรายนั้นมีมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของสารพันธุกรรมแบบมิประโยชน์ ในทุกวันนี้ มันถือว่าไม่ฉลาด (และผิดกฎหมายในหลายรัฐ) ที่จะแต่งงานกับใครคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับคุณอย่างใกล้ชิดมาก ทำไม? เพราะว่า คุณเพิ่มโอกาสที่จะเป็นไปได้ที่ว่ายีนต่างๆ ที่แย่งจะเกิดขึ้นอย่างมากมาย อย่างไรก็ตาม คุณก็เพิ่มโอกาสที่จะเป็นไปได้ของการนำการผสมกันของลักษณะที่ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริงออกมาอีกด้วย แต่คุณเคยได้ยินใครบางคนกล่าวว่า ‘อย่าแต่งงานกับ ลูกพี่ลูกน้องคนแรกของคุณ หาไม่แล้วคุณจะมีจะความหลักแหลมสำหรับเด็ก?’ พวกเขาไม่ได้กล่าวอย่างนั้น อย่างแท้จริง เพราะว่าโอกาสที่เป็นไปได้ของบางสิ่งที่ยแย่งจะเกิดขึ้นมากกว่าอย่างมากมาย

“อย่างนั้นก็ตามนั้นคงจะไม่ใช่ปัญหาหลังจากการทรงสร้างไม่นาน (ยกตัวอย่างเช่น มันไม่มีปัญหาสำหรับ คาอินและภรรยาของเขา) การเสี่ยงของการรวมกันที่แย่งนั้นไม่ได้เกิดขึ้น จนกระทั่งการเปลี่ยนแปลงของสารพันธุกรรมได้มี โอกาสที่จะเพิ่มพูนขึ้นในประชากรของมนุษย์”²⁹⁶

ลามก (ข้อ 19) เป็นคนแรกที่มีภรรยาสองคน การมีคู่ครองที่เดียวสองคนนั้นก็ธรรมดา ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ แต่มันไม่เคยเป็นความปรารถนาของพระเจ้าเลย (เปรียบเทียบ 2:24; มธ. 19:4-5) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้อนุญาต อย่างที่พระองค์ได้อนุญาตธรรมเนียมอื่นๆ ที่พระองค์ไม่ได้รับรอง (เช่น การหย่าร้าง การมี เมียน้อยการมีสามีหรือภรรยา หลายคนในขณะเดียวกันและอื่นๆ) นั่นคือ พระองค์ได้อนุญาตให้ผู้คนที่ได้ปฏิบัติ สิ่งเหล่านั้นที่จะดำเนินชีวิตต่อไป

“แน่ทีเดียว ไม่มีการว่ากล่าวจากพระเจ้าต่อลามกสำหรับการละเมิดของเขาถึงการจัดการทางการสมรสมันเพียงแค่นี้ได้ถูกบันทึกไว้ แต่นั่นเป็นกรณีกับตัวอย่างประกอบส่วนใหญ่ของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกัน อับราฮัมไม่ได้ถูกประณามสำหรับอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยา กับซาราห์และฮาการ์ หรือยาโคบก็ไม่ได้ถูกประณามสำหรับการแต่งงานกับเลอาห์และราเชลพร้อมๆ กันที่จริง อย่างไรก็ตาม เกือบทุกๆ ครอบครัวที่มีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกันในพันธสัญญาเดิม ทนทุกข์ทรมานกับประสบการณ์ที่ไม่ราบรื่นและปั่นป่วนมากที่สุด ก็เนื่องจากความสัมพันธ์ตามความพอใจ นี่อย่างแท้จริง การคืนรนภายในครอบครัวซึ่งปรากฏขึ้นนั้นก็เป็นการทำลาย”²⁹⁷

“ครอบครัวของคาอินเป็นโลกขนาดเล็กมาก: รูปแบบของมันเกี่ยวกับความอัจฉริยะทางเทคนิคและความล้มเหลวทางศีลธรรมก็เป็นรูปแบบของมนุษย์”²⁹⁸

พระเจ้า แสดง ให้เห็นถึงผลลัพธ์ต่างๆ ที่ทำลายของความบาป (เปรียบเทียบ 2:24) บ่อยครั้งกว่าที่พระองค์ กล่าวถึงพวกมันในพันธสัญญาเดิม การมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกันคือรูปแบบหนึ่งของความบาป

การมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกันเป็น “. . . อาการของมุมมองที่ไม่สมดุลเกี่ยวกับการสมรสซึ่งถือว่ามันเป็นสถาบันที่ซึ่งเหตุผลสูงสุดสำหรับการมีชีวิตอยู่ของภรรยาก็คือการผลิตลูก ในขณะที่ก่อนอื่นพระเจ้าได้สร้างผู้หญิงเพื่อการเป็นหุ้นส่วน โดยทุกๆ ไปแล้วสังคมได้ทำให้เธอเป็นวิธีไปสู่เป้าหมาย แม้กระทั่งว่าเป็นเป้าหมายที่สูงส่ง และได้เขียนมุมมองของมันในสัญญาการสมรส”²⁹⁹

นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของการมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกันในพระธรรมปฐมกาล เราจะ พบหลายกรณีของมันตลอดพันธสัญญาเดิม ผู้คนได้ปฏิบัติมันอย่างกว้างขวางในโลกตะวันออกใกล้โบราณ แต่มัน ขัดแย้งกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (2:24) นอกเหนือไปจากการหมกมุ่นในเนื้อหนัง การมีสามีหรือภรรยาหลายคน ในขณะเดียวกันเป็นความพยายามที่จะประกันถึงการอยู่รอดของครอบครัวโดยการจัดเตรียมผู้สืบมรดกเป็นผู้ชาย³⁰⁰ การปรากฏของการมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกันในชนรุ่นของลามกแสดงให้เห็นว่าความบาปได้เพิ่ม ขึ้น ในความสัมพันธ์ทางการสมรสหลังจากการล้มลงในความบาปอย่างไร การอ้างอิงถึงการตีโลหะ (ตามตัวอักษร แล้ว หมายถึงลับคม) ให้เป็นอุปกรณ์เครื่องใช้ (ข้อ 22) นั้นปรากฏอย่างผิดสมัย เนื่องจากว่าทราบเท่าที่เรารู้การหลอม เหล็กนั้นไม่มีโดยทุกๆ ไปจนกระทั่งยุคเหล็กซึ่งอยู่ในพันปีที่สอง ก.ค.ศ. บางทีนี่เป็นการอ้างอิงถึงการตีเหล็กเย็น ที่รุ่งเรือง ซึ่งมีโดยทุกๆ ไปก่อนหน้านี้³⁰¹ เราสามารถถอดความแนวคิดในความคิดของลามกที่ได้แสดงออกมา ในข้อที่ 23-24 อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นดังต่อไปนี้ “ถ้าข้าพเจ้าถูกคุกคามอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจะแก้แค้นอีกครั้งหนึ่ง แม้กระทั่งอย่างแรงกว่าสิ่งที่คาอินได้ทำ” ลามกอาจได้อ้างว่าเขาได้ฆ่าในเชิงป้องกันตนเอง อย่างไรก็ตามเขาได้ โอ้อวดและแสดงว่าตัวเขาเองนั้นป่าเถื่อน ยิ่งกว่าคาอินบรรพบุรุษของเขา (เปรียบเทียบ อพย. 21:25) ชนรุ่นที่เจ็ด จากอาดัมถึงคาอินและเสทซึ่งก็คือ ลามก ที่ไร้ทางธรรม (ข้อ 19-24) และ เอ โนคที่อยู่ในทางธรรม (5:24) นั้นมีความตรงกันข้ามกับซึ่งกันและกันชายคนก่อนนั้นก่อให้เกิดความตาย และชายคนหลังนั้น ไม่ได้ตาย นักวิชาการบางคนได้เรียกบทกวีของลามกว่า “บทเพลงแห่ง ดาบ” ด้วยอาวุธที่ได้มาใหม่ๆ ลามกได้คิดว่าตัวเขาเองนั้นไม่มี ใครเอาชนะได้

“ทั้งเชื้อสายก่อนน้ำท่วมของคาอินและเมืองบาเบลหลังน้ำท่วมต่อมาได้เตือนอิสราเอลว่าเมืองต่างๆ ที่ถูกตั้งขึ้นด้วยความเย่อหยิ่งส่งผลให้เกิดความรุนแรงและการถูกทำลายในที่สุด”³⁰²

ชื่อของเสท จากคำกริยาภาษาฮีบรูได้แปลว่า “ให้” และหมายถึง “ที่จะตั้งหรือวาง” นั่นก็แสดงออกถึง ความเชื่อของเอวาที่ว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมพงศ์พันธุ์ต่อไปแม้จะมีความตาย³⁰³

นักอรรถาธิบายหลายคนได้ถือว่ข้อ 26 เป็นการอ้างอิงแรกถึงการอธิษฐานอย่างที่เราเชื่อมั่นในพระคัมภีร์ การอธิษฐานเป็นพื้นฐานต่อความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้า ซึ่งเป็นหัวข้อหลักในพระธรรมปฐมกาล อย่างไรก็ตาม วลีนี้ “ออกพระนามพระยาเวห์” ตามปกติแล้วอ้างอิงถึงการประกาศมากกว่าที่จะเป็นการอธิษฐานใน หมวดเพ็นทาทูก³⁰⁴ บางทีนี่ มันอ้างอิงถึงการเริ่มต้นการนมัสการพระยาเวห์อย่างเปิดเผย

“ปฐมกาลบทที่ 4 สรุปเรื่องราวของมนุษย์ที่ได้ถูกฆ่าโดยน้ำท่วม ซึ่งเป็นเรื่องเล่าที่ได้เริ่มต้นพร้อมกับปฐมกาล 2:4 ‘นี่คือประวัติศาสตร์ . . .’ ด้วยการช่วยเหลือของพงศ์พันธุ์จากอาดัมถึงลามก ซึ่งเป็นชนรุ่นที่เจ็ด ในด้านหนึ่ง มันก็สืบเสาะถึงการพัฒนาของเทคโนโลยีและศิลปะ และในอีกด้านหนึ่งมันก็สืบเสาะถึงการ เติบโตของความ รุนแรง ในสองข้อสุดท้ายที่แนะนำถึงพงศ์พันธุ์ของเสทนั่นเอง ที่เรามีแสงสว่างแห่งความหวังเพราะว่าอย่างทีบทที่ 5 จะอธิบายนั้น โนอาห์จะสืบเชื้อสายมาจากเขา ซึ่งเป็นรอดพ้นจากน้ำท่วมและ การนมัสการพระเจ้าอย่างเปิดเผย ได้ถูกแนะนำอีกครั้งหนึ่งในสมัยของเอโนค”³⁰⁵

บทที่ 4 ยังสอนอีกว่ามันสำคัญสำหรับคนชอบธรรมที่จะรักษาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าไว้เมื่อพวกเขาอาศัยอยู่ในสังคมที่ไร้ทางธรรม คนอิสราเอลต้องการการหนุนใจนี้ขณะที่พวกเขาได้คาดหวังที่จะเข้าไปสู่แผ่นดินแห่ง พันธสัญญา และในทุกวันนี้เราก็ต้องการการหนุนใจอย่างนี้เช่นกัน พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์ถึง บทเรียนอย่างเดียวกัน (มธ. 5:14-15)

ค. สิ่งที่เป็นผลจากอาดัม 5:1— 6:8

เรื่องราวของการทรงสร้างเป็นบทนำสู่พระธรรมปฐมกาล ส่วนแรกอธิบายถึงสิ่งที่เป็นผลมาจากการทรง สร้าง ในส่วนที่สองนี้เราเรียนรู้ถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับอาดัม จุดประสงค์หลักของส่วนนี้ดูเหมือนจะเป็นการเชื่อมโยง ชนรุ่นของอาดัมและชนรุ่นของโนอาห์ เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ได้ถูกสถาปนาแข่งก็เพิ่มจำนวนต่อไป และมนุษย์ก็ตายต่อไป กระนั้น การบันทึกถึงเอโนคนั้นก็ให้ความหวัง

“พงศ์พันธุ์ต่างๆ ในพระธรรมแห่งพงศ์พันธุ์นี้ . . . ก็ทำหน้าที่หลายจุดประสงค์ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบางส่วนของธรรมชาติของพงศ์พันธุ์ พงศ์พันธุ์แบบกว้างก็เสนอแก่ชนรุ่นแรกของพงศ์พันธุ์ต่างๆ

เท่านั้น (เช่น “พวกบุตรชายของเลอาห์ . . . พวกบุตรชายของราเชล . . .” ใน ปฐก. 35:23-26; เปรียบเทียบ 6:9-10; 25:13-15) พงศ์พันธุ์แบบลึกก็กล่าวถึงพงศ์พันธุ์ที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งตามปกติแล้ว ในพระธรรมนี้นับจากสองไปจนถึงสิบ มันมีสิบชนรุ่นจากอาดัมตลอดจนเสทไปถึงโนอาห์ ในชนรุ่นที่สิบเอ็ด พงศ์พันธุ์ก็แยกเป็นตอน) พงศ์พันธุ์ต่างๆ แบบแนวยาว ก็แสดงถึงความลึกเท่านั้น (เช่น “คาอิน . . . ได้ให้กำเนิดเอโนค เอโนคมีบุตรชื่ออิราด . . .” 4:17-18; เปรียบเทียบ 5:1-31; 11:10-26; 36:31-39, 40) พงศ์พันธุ์ต่างๆ ที่แยกเป็นตอนก็แสดงถึงทั้งความลึกและความกว้าง (เช่น “ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์บุตรทั้งหลายของโนอาห์ คือ เชม ฮาม และยาเฟท . . . พวกบุตรของยาเฟท: โกเมอร์ . . . พวกบุตรของโกเมอร์ . . .” 10:1-29; เปรียบเทียบ 11:27-29; 19:36-38; 25:19-26; 36:1-5, 10-30; 46:8-25) ความแตกต่างของพงศ์พันธุ์ต่างๆ ที่กว้าง ลึก แบบแนวนอน และเป็นตอนก็ช่วยอธิบายถึงหน้าที่ต่างๆ ที่หลากหลายของพงศ์พันธุ์ต่างๆ”³⁰⁶

“พระธรรมปฐมกาล เริ่มต้นด้วยขบวนการของการระบุถึงพงศ์พันธุ์ที่จะปกครองโลก (ปฐก. 1:26-28) และบดขยี้ (3:15) เล่มที่ 2 [5:1-6:8] สืบเสาะถึงเชื้อสายจากอาดัมถึงโนอาห์ ดังเช่น พงศ์พันธุ์สิบรุ่นที่เท่าเทียมกันของเล่มที่ 5 [11:10-26] ก็สืบเสาะมันจากเชมไปถึงอับราฮัม เล่มที่ 2 จบลงด้วยความแข็งแกร่งที่สืบหน้าและรวดเร็วของความบาป และการไร้ความสามารถของพงศ์พันธุ์ในทางธรรมของผู้หญิงที่จะเพิกถอนมันด้วยกำลังของพวกเขาเองเหมือนกับงู ความบาปนั้นแข็งแกร่งเกินไปสำหรับพวกเขา เป็นที่แน่ชัดว่าทั้ง การพิพากษาและการช่วยกู้ของพระเจ้าก็เป็นสิ่งที่จำเป็น”³⁰⁷

1. ผลกระทบต่างๆ ของคำสาปที่ตกแก่มนุษย์ บทที่ 5

มันมีอย่างน้อย 3 จุดประสงค์สำหรับการผนวกของพงศ์พันธุ์นี้ ซึ่งประกอบด้วย 10 วรรคตอน (ข้อ 1-5, 6-8, 9-11, 12-14, 15-17, 18-20, 21-24, 25-27, 28-31, และ 32)

1. มันแสดงถึงการพัฒนาของเผ่าพันธุ์มนุษย์จากอาดัมจนถึงโนอาห์ และเชื่อมช่องว่างเวลาระหว่างสองบุคคล หลักนี้ ผู้เขียนคนหนึ่งได้ให้เหตุผลว่ายุคต่างๆ ของบรรพบุรุษเหล่านี้ได้ขยายตัวเพื่อจะยกย่องพวกเขาเอง³⁰⁸ ข้าพเจ้าคิดว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพราะดูเหมือนสิ่งนี้จะบ่อนทำลายความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์

“การลำดับพงศ์ต่างๆ [ในบทที่ 5-11] เป็นการกันออกไปโดยหน้าที่ ซึ่งบ่งบอกโดยการสืบสายโลหิตโดยตรงถึงผู้หนึ่งผู้ซึ่งพระพรตามสัญญาจะได้เป็นช่องทาง”³⁰⁹

2. มันแสดงออกถึงความถูกต้องของพระวณะของพระเจ้า เมื่อพระองค์ได้กล่าวว่าผู้คนจะตายในฐานะที่เป็นผลลัพท์ของความบาป (เปรียบเทียบ 2:17) โปรดสังเกตถึงการปรากฏซ้ำของวลีนี้ “จึงสิ้นชีวิต” (ข้อ 5, 8, 11, 14, 17, 20, 27, และ 31)
3. มันเปรียบเทียบความก้าวหน้าของเชื้อสายในทางธรรมของเสทที่บรรลุจุดสูงสุดที่เอโนค ผู้ซึ่งได้ดำเนินกับพระเจ้าและได้ประสบกับการเปลี่ยน (5:6-24) กับการพัฒนาของเชื้อสายในทางธรรมของคาอิน สาขาของ เผ่าพันธุ์มนุษย์ของคาอินได้บรรลุจุดสูงสุดที่ลามะค ผู้ซึ่งเป็นคนแรกที่มีภรรยาสองและเป็นคนที่โหดร้าย (4:16-24)

“การกลับไปสู่หัวข้อของ ‘การอวยพร’ มนุษย์โดยพระเจ้า (เปรียบเทียบ) ของผู้เขียนก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนการทั้งหมดที่จะกล่าวถึงจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ในแง่ที่จะระลึกถึงการเอาใจใส่ของบิดาที่มีต่อลูกๆ ของเขา ตลอดส่วนที่เหลืออยู่ของพระธรรมปฐมกาลนั้นหัวข้อที่ปรากฏซ้ำก็คือหัวข้อของการอวยพรของบิดาที่มีต่อลูกๆ ของเขา (9:26-27; 27:27; 48:15; 49:1-28) ในการเข้ากันกับหัวข้อเช่นนั้น ผู้เขียนแสดงว่าพระเจ้าเองได้รื้อฟื้นพระพรของพระองค์ต่อชนรุ่นถัดไป ณ จุดหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญในแต่ละเรื่องราว (1:28; 5:2; 9:1; 12:3; 24:11)ตามภาพรวมแล้ว ภาพที่ปรากฏก็คือภาพของบิดาที่มีความรักที่รับประกันถึงสวัสดิภาพในอนาคตของลูกๆ ของเขาโดยทางการจัดเตรียมพระพรที่เป็นมรดก ในแนวทางนี้ผู้เขียนได้วางรากฐานทางศาสนศาสตร์สำหรับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ แผนการดั้งเดิมของพระเจ้าในการอวยพรมนุษย์ทุกคนแม้ว่าจะถูกทำลายโดยความโง่เขลาของมนุษย์ จะถูกรื้อฟื้นโดยทางพงศ์พันธุ์ของผู้หญิง (3:15) ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม (12:3) และ ‘สิ่งแห่งเผ่ายูดาห์’ (49:8-12; เปรียบเทียบ วว. 5:5-13) มันอยู่บนรากฐานเดียวกันนี้ที่อัครทูตเปาโลได้สร้างมุมมองของเขาเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะผู้หนึ่งซึ่งโดยพระองค์นั้นพระเจ้าได้ ‘อวยพรเรา’ (อฟ. 1:3) และได้ ‘รับเราเป็นบุตรของพระองค์’ (ข้อ 5) เพื่อว่า ‘เราได้รับมรดก’ (ข้อ 11) จากผู้หนึ่งที่เราจะเรียกว่า ‘อับบา พระบิดา’ (รม. 8:15)”³¹⁰

การดำเนินกับพระเจ้าของเอโนคต้องได้กระตุ้นป้ายนี้ที่ได้ปรากฏบนที่กำบังคล้ายหลังคาเหนือทางเดินเข้าสู่โบสถ์: “ออกกำลังกายทุกวัน เดินกับพระเจ้า”

นักอรรถาธิบายบางคนได้เห็นหลักฐานในคัมภีร์ว่า การลำดับพงศ์นี้ไม่ได้สมบูรณ์³¹¹

1. คำว่า “บิดา” สามารถถูกแปลว่า “บรรพบุรุษ” (ข้อ 3 และ ข้ออื่นๆ) อย่างถูกต้อง มันไม่ได้เรียกร้องความสัมพันธ์แบบพ่อและลูกชายตามที่จริง³¹²

2. ข้อเท็จจริงที่ว่าลามก ซึ่งเป็นชื่อที่หกในรายชื่อของคาอิน (4:16-24) ก็สอดคล้องกับเอโนค ซึ่งเป็นชื่อที่หกในรายชื่อของเสท (5:6-24) นั้นเป็นเชิงแนะนำ มันบ่งบอกว่าพระเจ้าต้องการที่จะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างชนรุ่นต่างๆ ของบุตรชายสองคนของอาดัม คนหนึ่งนั้นอธรรมและอีกคนหนึ่งนั้นชอบธรรม สำหรับนักเขียนบางคนแล้ว ดูเหมือนจุดประสงค์นี้จะเด่นกว่าการที่พระเจ้าเพียงแค่ต้องการที่จะรักษาการบันทึกที่สมบูรณ์ของชนทุกรุ่นระหว่างอาดัมและโนอาห์ ลามกและเอโนคต่างก็เป็นชนรุ่นที่เจ็ดจากอาดัม ตามที่ได้บันทึกไว้ในรายชื่อนี้ (เปรียบเทียบ ยูดาห์ 14) มัทธิว 1:1-17 มีอีกหนึ่งการลำดับพงศาว์ที่ซึ่งชาย 14 คนจากแต่ละสามช่วงทางประวัติศาสตร์ปรากฏอยู่ และมันไม่ได้สมบูรณ์
3. ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงรายชื่อของบุตรชายของโนอาห์ตามลำดับของการกำเนิดของพวกเขา (เปรียบเทียบ 5:32 และ 9:24)
4. การลำดับพงศาว์ในบทที่ 11 อาจไม่สมบูรณ์³¹³

การบันทึกอย่างระมัดระวังถึงอายุของชายแต่ละคนเมื่อเขาได้ให้กำเนิดแก่ชายคนถัดไปในรายชื่อนี้ก็แนะนำอย่างหนักแน่นว่ารายชื่อนี้สมบูรณ์³¹⁴ ยิ่งไปกว่านั้นอีก การลำดับพงศาว์ใน 1 พงศาวดาร 1:1-4 และ ลูกา 3:36-38 ก็เหมือน กันกับการลำดับพงศาว์ในบทที่ 5 บางทีมันไม่มีชนรุ่นที่ขาดหายไป³¹⁵

“ดังนั้นพงศาว์พันธุของเสทในปฐมกาลบทที่ 5 ถูกตั้งใจที่จะกินที่เรื่องราวการทรงสร้างซึ่งได้ไปสู่จุดสูงสุด ครั้งแรกของมันในการทรงสร้างอาดัม อย่างที่เราจะอ่านมันในตอนี้ ความเป็นระเบียบที่เป็นพื้นฐานของการลำดับพงศาว์ก็ดำเนินระเบียบที่ได้เริ่มต้น ณ การทรงสร้างต่อไป ที่จริงแล้วมันยืนยงถึงระเบียบนั้นหลังจากการเลื่อนไหลที่ถูกคุกคามกลับไปสู่ความยุ่งเหยิงที่ถูกบรรยายไว้ในบทต่างๆ ที่สอดคล้อง แต่การลำดับพงศาว์นั้นทำมากขึ้น มันให้การเคลื่อนที่แก่การทรงสร้างในปฐมกาลบทที่ 1 นั้น โดยพื้นฐานแล้ว เรื่องราว การทรงสร้างนั้นหยุดนิ่ง เมื่อพระเจ้าหยุดพักในวันที่เจ็ด กลุ่มสัตว์ที่มีการจัดชั้นหรือแยกประเภทตาม ขนาดของการทรงสร้างก็อยู่ในระเบียบที่เหมาะสมของพวกมันและแผ่นดินก็หยุดพัก มันมีการแนะนำเล็กน้อยถึงการเคลื่อนที่หรือการพัฒนาต่อไป ซึ่งไม่มีเรื่องราวใดที่จะถูกสืบเสาะองค์ประกอบที่มีพลังอันเดียวก็อยู่ในคำสั่งของพระเจ้าต่อมนุษย์ที่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ที่จะ ‘มีลูกดกและทวีมากขึ้น’ และ ‘ครอบครองแผ่นดิน’ การลำดับพงศาว์ก็บันทึกถึงการเกิดผลของมนุษย์และก็กลายมาเป็นการแสดงออกถึงความ สำเร็จแห่งคำบัญชาของพระเจ้า ซึ่งจัดเตรียมการเคลื่อนที่จากสภาพที่หยุดนิ่งของการทรงสร้าง แต่ในเวลาเดียวกันก็รักษาความเป็นระเบียบของมันไว้ ระเบียบของการทรงสร้างก็สืบหน้าโดยทางการลำดับพงศาว์

“การเชื่อมโยงของการลำดับพงศ์กับการทรงสร้างก็สำแดงถึงอิทธิพลร่วมกันในความเข้าใจของเรา ต่อพงศ์พันธุ์นี้และพงศ์พันธุ์อื่นๆ ที่ตามมา พงศ์พันธุ์ต่างๆ แสดงให้เห็นถึงการดำเนินต่อไปของระเบียบพื้นฐานของการทรงสร้างโดยทางเวลา ผลลัพธ์ก็คือ พวกมันแสดงถึงความสำคัญทางศาสนศาสตร์ การต่อเนื่องกันที่เป็นโดยกำเนิดและเป็นระเบียบของพงศ์พันธุ์ต่างๆ ไม่ใช่การแสดงออกถึงความจำเป็นทางชีววิทยาที่ว่างเปล่าในเชิงหัวข้อ แต่เป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์แรกเริ่มของพระเจ้า การกำเนิดไม่ได้ปลุกจุดหมายปลายทางแบบธรรมดา แต่ปลุกการลงทะเลเบียนในระเบียบที่ดำเนินต่อไปของการทรงสร้างที่ได้แต่งตั้งโดยพระเจ้า การลำดับพงศ์กลายมาเป็นผู้ถือหัวข้อการทรงสร้าง และโดยธรรมชาติที่เป็นโดยกำเนิดและที่เป็นพื้นฐานของพวกมัน และมันก็สอดคล้องกับการแสดงออก”³¹⁶

แม้ว่าใจความสำคัญของความตายนั้นมีอิทธิพลในบทนี้ มันก็มีการเน้นมากขึ้นที่พระคุณของพระเจ้า เราเห็นสิ่งนี้ในการอ้างอิงถึงชีวิต ความอุดมสมบูรณ์ (พวกบุตรชายและบุตรหญิง) การเปลี่ยนของเอโนค และพระพรอื่นๆ การชื่นชมกับพระพรต่างๆ ของพระเจ้ก็ขึ้นอยู่กับการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า “การดำเนิน” เป็นการเปรียบ เทียบตามพระคัมภีร์สำหรับการสามัคคีธรรมและการเชื่อฟังที่ส่งผลให้เกิดพระพรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 15:25; อฟ. 4:1)

“เอโนคถูกบรรยายว่าเป็นผู้หนึ่งที่ไม่ได้ทนทุกข์กับชะตาของอาดัม (‘เจ้าจะต้องตายแน่’) เพราะว่าเขาได้ ‘ดำเนินกับพระเจ้า’ ไม่เหมือนคนอื่นๆ

“ความหมายของผู้เขียนนั้นชัดเจน เอโนคเป็นตัวอย่างของผู้หนึ่งที่พบชีวิตท่ามกลางการสาปแช่งของความตายในเอโนคนั้น ผู้เขียนสามารถที่จะแสดงให้เห็นว่าการประกาศถึงความตายไม่ใช่ถ้อยคำสุดท้ายที่จำเป็น จะต้องถูกกล่าวเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลหนึ่ง ผู้หนึ่งสามารถพบชีวิตได้ถ้าผู้นั้น ‘ดำเนินกับพระเจ้า’”³¹⁷

“‘การดำเนินกับพระเจ้า’ เป็นการเปรียบเทียบ และบ่งบอกว่าเอโนคมีวิถีชีวิตที่ได้แสดงออกมาโดยการอุทิศตนของเขาต่อพระเจ้า ความหมายของ ‘เดิน’ (ฮาลาค) ในรูปคำกริยาของมันบ่งบอกถึงการสนทนาปราศรัย หรือความสนิทสนมกับพระเจ้า”³¹⁸

“การกล่าวซ้ำสองครั้งของวลี ‘ดำเนินกับพระเจ้า’ บ่งบอกว่าเอโนคนั้นโดดเด่นในครอบครัวที่นับถือพระเจ้านี้”³¹⁹

ตามปกติแล้ว การกล่าวซ้ำก็เสริมและเน้นในพระคัมภีร์ ดูเหมือนบทเรียนหลักของส่วนนี้คือว่า คนในทางธรรมสามารถประสบชัยชนะเหนือผลลัพธ์ต่างๆ ของการสาปแช่งได้ด้วยการดำเนินกับพระเจ้า³²⁰ พระเจ้าจะรับบางคนไป (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:51-53; 1 ธส. 4:17) เช่นเอโนค แต่คนส่วนใหญ่จะต้องเผชิญกับการตายทางกายภาพแม้ว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นการตายฝ่ายวิญญาณ

“วาระสุดท้ายแห่งความตายที่เกิดจากความบาป และได้ถูกแสดงออกอย่างมีพลังอย่างมากในการลำดับพงศของพระธรรมปฐมกาลนั้น แท้จริงแล้ว ไม่ใช่สุดท้ายเลย มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะตาย เขาเกิดมาเพื่อจะมีชีวิตอยู่และชีวิตนั้นเกิดขึ้นจากการดำเนินกับพระเจ้า. . . การดำเนินกับพระเจ้าเป็นกุญแจที่จะไขโซ่แห่งการสาปแช่งออก”³²¹

“ภายในมาตรการเวลาของพระธรรมปฐมกาลนั้น บทนี้ [5] ครอบคลุมช่วงเวลาที่ยาวที่สุดในประวัติศาสตร์โลก”³²²

อย่างที่เรื่องราวของคาอินและอาเบลสอดแทรกการลำดับพงศของอาดัมใน 4:1 และ 25-26 นั้น เรื่องราวของน้ำท่วม (6:1-9:27) ก็สอดแทรกการลำดับพงศของโนอาห์ใน 5:32 และ 9:28-29

2. ความโศกเศร้าของพระเจ้าที่มีต่อความชั่วร้ายของมนุษย์ 6:1-8

ขณะที่ความชั่วร้ายได้เพิ่มขึ้นบนโลก พระเจ้าได้ตัดสินใจที่จะทำลายเผ่าพันธุ์พันธุ์มนุษย์ด้วยข้อยกเว้น ของคนจำนวนน้อยที่พระองค์ได้หยิบยื่นพระคุณให้

“เรื่องราวของน้ำท่วมครั้งใหญ่ที่ได้ส่งมาในยุคโบราณ โดยบรรดาพระเพื่อจะทำลายมนุษย์ซึ่งติดตามมาด้วยรูปแบบบางอย่างของการทรงสร้างใหม่นั้นเป็นสิ่งที่ธรรมดาสำหรับหลายคนในสวนต่างๆ ของโลก ระหว่างผู้ซึ่งไม่มีการติดต่อทางประวัติศาสตร์ประเภทใดที่ดูเหมือนเป็นไปได้ ดูเหมือนว่าความเห็นนั้นเกือบจะเป็นลักษณะแบบสากลของการจินตนาการของมนุษย์”³²³

มันมีสองเหตุผลหลักสำหรับน้ำท่วม คือ บาปของบุตรชายของพระเจ้า (ข้อ 1-4) และบาปของมนุษย์โดยทั่วไป (ข้อ 5-8)

บาปของบุตรชายของพระเจ้า 6:1-4)

6:1-2 มีสามมุมมองเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของบรรดาบุตรของพระเจ้า

1. พวกเขาเป็นทูตสวรรค์ที่ได้ล้มลงในบาปและได้ต่างงานกับพวกผู้หญิง³²⁴ ข้อโต้แย้งที่สนับสนุนมุมมองนี้ก็ตามมาด้วยการตอบสนอง
  - ก. คำว่า “บุตรชายของพระเจ้า” อย่างที่มันปรากฏที่นี่ในภาษาฮีบรูอ้างอิงถึงบรรดาทูตสวรรค์เท่านั้นในพันธสัญญาเดิม (โยบ 1:6; 2:1; 38:7; และข้ออื่นๆ) การตอบสนอง: ทูตสวรรค์ไม่ได้สืบพันธุ์ (มธ. 22:30)
  - ข. ดูเหมือน 2 เปโตร 2:4-5 และ ยูดาห์ 6-7 ระบุถึงพวกทูตสวรรค์ด้วยเหตุการณ์นี้ การตอบสนอง: มันไม่มีการอ้างอิงอย่างอื่นถึงพวกทูตสวรรค์ในบริบทที่นี้ในพระธรรมปฐมกาล บางทีตอนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เหล่านี้อ้างอิงถึงการล้มลงของซาตาน
  - ค. ถ้าพระเจ้าสามารถทำให้มรียมีครรภ์ได้ ทูตสวรรค์อาจสามารถทำสิ่งเดียวกันต่อผู้หญิงที่เป็นมนุษย์ได้ การตอบสนอง: ทูตสวรรค์ไม่สามารถทำทุกสิ่งที่พระเจ้าสามารถทำได้

2. พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของเสทซึ่งอยู่ในทางธรรมและได้แต่งงานกับพวกผู้หญิงที่ไม่อยู่ในทางธรรม ข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้ ข้อโต้แย้งที่สนับสนุนมุมมองนี้ก็ตามมาด้วยการตอบสนอง
  - ก. บ่อยครั้งแล้ว พันธสัญญาเดิมอ้างอิงถึงคนที่อยู่ในทางธรรมว่าเป็นบุตรชายของพระเจ้า (เช่น อพย. 4:22) การตอบสนอง: นี่คงจะเป็นข้อยกเว้นต่อการใช้ทางเทคนิคของคำว่า “บุตรชายของพระเจ้า” ในฐานะที่เป็นการอ้างอิงถึงพวกทูตสวรรค์ในพันธสัญญาเดิม
  - ข. โมเสสได้กำหนดแนวคิดรวบยอดของเชื้อสายในทางธรรมในพระธรรมปฐมกาลแล้ว (4:26)
  - ค. การเป็นบุตรที่ขึ้นอยู่กับทางเลือกสรรนั้นก็เป็นเรื่องธรรมดาในพันธสัญญาเดิม
  - ง. การแนะนำให้หลีกเลี่ยงการแต่งงานระหว่างผู้เชื่อกับผู้ไม่เชื่อก็เป็นเรื่องโดยทั่วไปในหมวดเพ็นทาทูก

3. พวกเขาเป็นผู้ปกครองที่เป็นราชวงศ์ผู้ซึ่งได้แต่งงานกับพวกผู้หญิง³²⁵ พวกทูตสวรรค์ (พวกปีศาจ) ที่ได้ล้มลงในบาปอาจได้อาศัยในพวกเขาหรืออย่างน้อยก็ได้ควบคุมพวกเขา³²⁶ ข้อโต้แย้งที่สนับสนุนมุมมองนี้ก็ตามมาด้วยการตอบสนอง
  - ก. บ่อยครั้งแล้ววรรณกรรมทางโลกตะวันออกใกล้โบราณได้เรียกขันธ์เรียกว่าบุตรชายของพระ

- ข. พันธสัญญาเดิมอ้างอิงถึงผู้บริหารจัดการ (เช่น ผู้วินิจฉัย)ว่าเป็นพระ การตอบสนอง: พระคัมภีร์ไม่เคยถือว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของพระอย่างที่วรรณกรรมต่างชาติทางโลกตะวันออกใกล้โบราณถือ
- ค. เรื่องราวนี้ก็คล้ายกับเรื่องราวต่างๆ ก่อนสมัยน้ำท่วมโลกของคนบาบิโลน

พวกนักวิชาการได้โต้แย้งถึงตอนพระคัมภีร์นี้อย่างดุเดือด แต่มันยังไม่มีหลักฐานที่เด็ดขาดที่ช่วยให้เราที่จะทำการตัดสินใจที่คั่นทรวงเกี่ยวกับการตีความที่ถูกต้อง นักเขียนคนหนึ่งได้แสดงออกถึงความสับสนของเขาดังต่อไปนี้

“อะไรที่เขา [โมเสส] หมายถึง? ข้าพเจ้าไม่รู้และข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าใครก็ตามรู้ トラบเท่าที่ข้าพเจ้าเป็นห่วง ตอนพระคัมภีร์นี้ไม่สามารถเข้าใจได้³²⁷ บริบทนั้นสำคัญอย่างมากในปัญหาเชิงตีความใดๆ ก็ตาม และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามีสองมุมมองในกรณีนี้³²⁸

ถ้าเป็นอย่างนั้นจุดประสงค์ของตอนนี้ดูเหมือนจะบันทึกข้อมูลของความเลวทรามแม้กระทั่งของคนที่อยู่ในทางธรรม ดังนั้นมันก็ให้เหตุผลสำหรับน้ำท่วมโลก

บางคนก็เชื่อว่าความขัดแย้งเกี่ยวกับทศวรรค์เป็นหัวข้อหลักของพระคัมภีร์ ได้เน้นถึงตอนพระคัมภีร์นี้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าความขัดแย้งเกี่ยวกับทศวรรค์เป็นหัวข้อหลักของพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าโดยพื้นฐานแล้ว พวกทศวรรค์นั้นสำคัญ เนื่องจากหน้าที่ของพวกเขาในฐานะผู้สื่อสารที่ได้ถูกส่งไปเพื่อปรนนิบัติผู้คน (ฮีบรู 1:14)

6:3 เป็นที่ชัดเจนว่า “120 ปี” เป็นปีที่พระเจ้าจะให้แก่มนุษย์ก่อนน้ำท่วมโลก³²⁹ บางทีปีเหล่านั้นไม่ได้บ่งบอกถึงการลดลงไปสู่ 120 ปีในอายุขัยของมนุษย์โดยทั่วไป³³⁰

“การพิพากษาก็คือว่าพระเจ้าจะไม่ยินยอมให้วิญญาณแห่งการให้ชีวิตของพระองค์ที่จะให้กำลังวังชาแก่บรรดาผู้ที่ทำให้โลกของพระองค์ยุ่งเหยิงอย่างไม่สิ้นสุด และตลอดไป ลมปราณแห่งชีวิต (ปฐมก. 2:7; สดค. 104:29-30) ยังเป็นของพระองค์ที่จะให้และที่จะเอา กลับคืนมา³³¹

“ความพยายามของมนุษย์ที่จะกลายมาเป็นมากกว่าที่เขาเป็นก็จบด้วยการที่เขาเป็นน้อยกว่าที่เขาเป็น”³³²

6:4 “คนเนฟิล” ใด้อยู่บนโลกก่อนและหลังการแต่งงานของ “บุตรชายของพระเจ้า” กับ “บุตรหญิงของ

มนุษย์” ตามตัวอักษรแล้วพวกเขาเป็น “พวกที่ได้ล้มลง” หรือ “ผู้ปกครองที่เผด็จการ” พวกเขาเป็น “คนแก่ล้าวก้า... คนมีชื่อเสียง” นั่นคือ พวกเขาแต่ละคนนั้นมีพลังหรือบางที่เป็นผู้นำทางทหาร ภายหลังโมเสสได้อธิบายถึงคนยักษ์ในคานาอันว่าเป็น “คนเนฟิล” (กฉว. 13:33)

บาปของมนุษย์โดยทั่วไป 6:5-8

เหตุผลที่สองสำหรับน้ำท่วมโลกก็คือความบาปของมนุษย์โดยทั่วไป

6:5 การกระทำต่างๆ ของบรรดาชายและหญิงนั้นเลวทรามอย่างมากและความคิดและความรักใคร่ของพวกเขา นั้นชั่วร้ายอย่างสิ้นเชิง ณ เวลานี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 11-12; รรม. 1:18-32)

“ใกล้ศตวรรษที่ 19 เอฟ. คับบลิว. ฟาร์ราร์ได้เขียนหนังสือที่มีชื่อว่า ผู้แสวงหาพระเจ้า หนังสือนี้เป็นหนังสือขายดีและเป็นที่ต้องการ คนขายหนังสือคนหนึ่งในอเมริกาทาง ภาคตะวันตกก็มีคนสั่งจองเป็นจำนวนมากแต่ไม่มีหนังสือที่ร้านของเขา เขาได้ส่งโทรเลขไปยังผู้ขายในนิวยอร์กเพื่อขอให้พวกเขาส่งหนังสือจำนวนหลายเล่มมาให้แก่เขา หลังจากนั้นไม่นานก็มีโทรเลขมาถึงเขาว่า ‘ไม่มีผู้แสวงหาพระเจ้าในเมืองนิวยอร์ก ลองติดต่อที่เมืองฟิลาเดลเฟียดูซิ’”³³³

6:6-7 พระเจ้าได้เสียดพระทัยที่พระองค์ได้สร้างมนุษย์ เพราะว่าโดยทั่วไปแล้ว ผู้คนไม่ต้องการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า พวกเขาได้ยื่นกรานที่จะดำเนินชีวิตที่เป็นอิสระจากพระเจ้าและในที่สุดแล้วก็ได้ทำลายพวกเขาเองในความบาป พระองค์ได้เสียดพระทัยต่อสิ่งที่การทรงสร้างพิเศษของพระองค์ได้กลายมาเป็น

“พระเจ้าไม่ใช่หุ่นยนต์ เรารู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าส่วนตัวที่ทรงพระชนม์อยู่ ไม่ใช่ หลักการที่แน่นิ่ง ผู้ซึ่งมีจุดประสงค์ต่างๆ ที่เหลือความเข้าใจแต่ในขณะเดียวกันก็เกี่ยวข้องกับ การทรงสร้างของพระองค์อย่างใกล้ชิดอย่างหาที่เปรียบมิได้แล้ว พระเจ้าของเราถูกระทบแม้กระทั่งเจ็บปวดโดยการกบฏของมนุษย์ การยอมรับถึงความรู้สึก (อารมณ์) ของพระเจ้างี้ไม่ได้ลดการเปลี่ยนแปลงไม่ได้ของจุดประสงค์ต่างๆ ที่เป็นสัญญาของพระองค์ ตรงกันข้าม ความรู้สึกและการกระทำของพระองค์ต่อมนุษย์ เช่น การพิพากษาหรือการ ยกโทษนั้นสอดคล้องอย่างธรรมชาติกับบุคคลเนื้อแท้ และการแก้ไขที่ยุติธรรม และมี พระคุณของพระองค์ (ยก. 1:17)”³³⁴

6:8 โนอาห์เป็นข้อยกเว้นเดียวต่อการไร้ทางธรรมทั่วโลก “โนอาห์” อาจหมายถึง “โสภะสร้า” (รูปแบบนิพอลในคำฮีบรู) หรือ “ปลอบโยน” (รูปแบบพิเอล) “โปรดปราน” คือ พระคุณ นี่เป็นการอ้างอิง

ครั้งแรกของคำนี้ในพันธสัญญาเดิม แม้ว่าป่านนี้เราได้เห็นหลายตัวอย่างของพระคุณของพระเจ้ามาแล้วก็ตาม มันก็มีการเล่นคำในดัวบทฮีบรู (การสับเปลี่ยนพยัญชนะของคำ) พยัญชนะของชื่อของโนอาห์ (nh) ในรูปแบบกลับกันหมายถึง “พระคุณ” (hn)

คนของพระเจ้าทั้งหมดสามารถเข้าส่วนกับโนอาห์ได้ คือ เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่เราสามารถรอดพ้นจากการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อคนชั่วร้ายได้

“พระธรรมปฐมกาลกำลังชี้ชัดอย่างตรงๆ กับการมองในแง่ดีเกี่ยวกับมนุษย์ของคนเมเส โปเตเมียสถาน- การณ์ของมนุษย์ในมุมมองของมันนั้น ไร้ความหวังถ้าปราศจากความเมตตาของพระเจ้า”³³⁵

ส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าการนับถือรูปเคารพของคนต่างชาติและการผิดศีลธรรมนั้นทำให้พระเจ้าเจ็บปวดและก่อให้เกิดการพิพากษาของพระองค์ซึ่งมนุษย์สามารถรอดพ้นได้โดยการเตรียมความรอดของพระองค์

ง. สิ่งที่เป็นผลจากโนอาห์ 6:9 — 9:29

พระเจ้าได้ทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เสื่อมทรามและรุนแรงและให้น้ำท่วมโลก แต่พระองค์ได้ใช้โนอาห์ผู้ชอบธรรมที่จะสงวนชีวิตและก่อตั้งโลกใหม่หลังจากน้ำท่วมโลก

“ประสบการณ์ของโนอาห์นำเสนออย่างเด็ดเดี่ยวถึงการยืนยันของผู้เขียนที่ว่าพระเจ้าพิพากษาบาปของมนุษย์ แต่จัดเตรียมวิธีสำหรับการทำให้พระพรของการทรงสร้างนั้นถาวร (1:26-28) และความหวังแห่ง ความรอดสำหรับพงศ์พันธุ์ที่ได้ถูกเลือกสรรไว้ (3:15) หัวข้อที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ของพระพรซึ่งถูกคุกคามโดย ความบาป แต่ได้ถูกสงวนไว้โดยความเมตตาของพระเจ้านั้น พบได้ในสองเรื่องราวที่ประกอบพงศ์พันธุ์ขอ. โนอาห์ คือ เรื่องราวของน้ำท่วมโลก (6:9-9:17) และการบันทึกของการเม้าของบรรพบุรุษ (9:20-27) เรื่องราวแรกนั้นครอบคลุมทั่วโลก และเรื่องราวที่สองนั้นเป็นโลกขนาดเล็กมาก หมายเหตุทางการลำดับ พงศ์กัศนุสองเรื่องราวนี้ (9:18-19) และอีกเรื่องหนึ่งก็สรุปมัน (9:28-29). . .

“การลำดับพงศ์ของโนอาห์ยังสนับสนุนความหวังที่กว้างขึ้นของพระธรรมปฐมกาลตั้งแต่แรกๆ โดยการ เตรียมผู้อ่านให้พร้อมสำหรับโลกหลังจากน้ำท่วมโลกอีกด้วย ‘โลกใหม่’ นี้เป็นบริบท

สำหรับการเข้าใจถึง การทำให้ ‘พระพร’ ถาวรโดยบรรพบุรุษ (11:27-50:26) ซึ่งเป็นเจตนาหลักของ พระธรรมปฐมกาล”³³⁶

1. น้ำท่วมโลก 6:9 — 8:22

โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรของส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าโมเสสได้ตั้งใจที่จะเน้นถึง พระคุณ ของพระเจ้าที่มีต่อโนอาห์ ซึ่งครอบคลุมส่วนหลักของเรื่องราวนี้

“หนึ่งในเครื่องหมายของความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันของส่วนต่างๆ ของเรื่องราวของน้ำท่วมโลกก็ พบได้ในโครงสร้างทางวรรณกรรมของมัน เรื่องราวถูกทำให้อยู่ในรูปแบบของโครงสร้างที่ แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร ซึ่งเป็นโครงสร้างที่กลับไปสู่ตัวของมันเอง ในโครงสร้างที่ แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรนั้น ประเด็นแรกเข้าได้กับประเด็นสุดท้าย ประเด็นที่สองเข้าได้ กับกับประเด็นถัดจากสุดท้ายและ ฯลฯ ดังนั้นส่วนที่สองของเรื่องราวเป็นภาพสะท้อนของส่วนแรก โครงสร้างทางวรรณกรรมแบบนี้ได้ถูกค้นพบ ในส่วนอื่นๆ ของพระธรรมปฐมกาล แต่ไม่มีที่ไหนที่ มันถูกพัฒนาจนถึงระดับที่ใหญ่เช่นนี้โดยส่วนหนึ่ง แล้วอาจเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าเรื่องราวน้ำ ท่วมโลกนั้นเหมาะสมอย่างพิเศษต่อรูปแบบทางวรรณกรรมนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้ว การอ้างอิงถึงวันนั้นน่าจับใจ (ธรรมเนียมของ H, I, L, O) (การอ้างอิงถึงวัน เท่านั้นที่ ก่อส่วนของ โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร; 40 วันและ 40 คืบ [7:4, 12] และวันที่ ไม่ได้ก่อ ส่วนนั้น) ช่วงระยะเวลาที่รูปแบบสมมาตร 7, 7, 40, 150, 150, 7, 7 หัวเลี้ยวหัวต่อของเรื่องนี้ พบได้ ใน 8:1 ‘พระเจ้าได้ระลึกถึงโนอาห์’

“แล้วอะไรคือหน้าที่ของโครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร? ประการแรก มันให้การ แสดงออก ทางวรรณกรรมต่อบุคคลแห่งเหตุการณ์ของน้ำท่วมโลก การขึ้นและการลงของน้ำได้ สะท้อนถึงการขึ้น และการลงของถ้อยคำหลักในการบรรยายของมัน ประการที่สอง มันดึงดูด ความเข้าใจไปสู่หัวเลี้ยวหัวต่อ ในเรื่องราวนั้น: 8:1 ‘พระเจ้าได้ระลึกถึงโนอาห์’ จากเวลานั้นเป็น ต้นไปน้ำเริ่มที่จะลดลงและแผ่นดินเริ่ม ที่จะแห้ง มันคือการแทรกแซงของพระเจ้าที่เด็ดเดี่ยวใน การช่วยโนอาห์ให้รอด และ โครงสร้างทาง วรรณกรรมก็เน้นถึงข้อเท็จจริงนี้”³³⁷

แผนผังดังต่อไปนี้อธิบายถึง โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร

“บทนำ: ความชอบธรรมของโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ (6:9-10)

- A พระเจ้าตัดสินใจที่จะทำลายเผ่าพันธุ์ที่เสื่อมทราม (6:11-13)
- B โนอาห์สร้างนาวาตามคำแนะนำของพระเจ้า (6:14-22)
- C พระเจ้าบัญชาให้คนที่เหลือให้เข้าไปในนาวา (7:1-9)
- D น้ำเริ่มท่วม (7:10-16)
- E น้ำท่วม 150 วัน และน้ำปกคลุมภูเขา (7:17-24)
- F พระเจ้าระลึกถึงโนอาห์ (8:1ก)
- E' น้ำลด 150 วัน และภูเขาก็มโผล่ขึ้นมา (8:1ก-5)
- D' แผ่นดินแห้ง (8:6-14)
- C' พระเจ้าบัญชาให้คนที่เหลือให้ออกจากนาวา (8:15-19)
- B' โนอาห์สร้างแท่นบูชา (8:20)
- A' พระเจ้าตัดสินใจที่จะไม่ทำลายมนุษย์ (8:21-22)³³⁸

สภาพและเหตุการณ์ก่อนน้ำท่วมโลก 6:9-7:10

6:9-12 นี่เป็นครั้งแรกที่ถ้อยคำที่สำคัญเช่น “ชอบธรรม” และ “ดีพร้อม” ปรากฏในพระคัมภีร์

“การอธิบายอย่างเดียวกันสำหรับการช่วยกู้โนอาห์จากความตาย (‘เขาดำเนินกับพระเจ้า’) ก็ถูกทำให้เป็นพื้นฐานสำหรับการช่วยกู้โนอาห์จากความตายในน้ำท่วมโลก ‘เขาได้ดำเนินกับพระเจ้า’ (6:9) ดังนั้นในเรื่องราวของโนอาห์และน้ำท่วมโลกนั้น ผู้เขียนสามารถที่จะกล่าวซ้ำบทเรียนของเอโนคได้ คือ ชีวิตมาจาก ‘การดำเนินกับพระเจ้า’”³³⁹

“โนอาห์ถูกพรรณว่าเป็นอาดัมที่ฟื้นขึ้นใหม่ เขาเป็นผู้รอดชีวิตผู้เดียวและเป็นผู้สืบทอด ของอาดัม ทั้งสองคน ‘ดำเนินกับพระเจ้า’ ทั้งสองคนเป็นผู้รับพระพรที่เป็นพระสัญญา ทั้งสองคนเป็นผู้ดูแลสรรพสิ่งที่ต่ำกว่า ทั้งสองคนเป็นบิดาของบุตรชายสามคน ทั้งสอง เป็นผู้ทำมาหากินกับดิน ทั้งสองก็ทำบาปผ่านทางผลของต้นไม้และทั้งสองก็เป็นบิดาของ บุตรชายที่ชั่วร้ายซึ่งอยู่ภายใต้การสาปแช่ง”³⁴⁰

“สองคำคือ ‘เสื่อมทราม’ และ ‘ความทารุณ’ ให้คุณลักษณะและการแสดงออกของความ บาปแก่เรา ตามลำดับ ซึ่งก็คือ สาเหตุและผลลัพธ์ [ข้อ 11] ความเสื่อมทรามได้นำไปสู่ ความทารุณ เพราะว่า ความชั่วร้ายนำไปสู่ความรุนแรงในรูปแบบหนึ่งหรือรูปแบบใดอยู่ เสมอ ชีวิตที่ผิดพลาดกับพระเจ้า ก็ผิดพลาดกับคนอื่นๆ เช่นกัน”³⁴¹

“ในขณะที่พระเจ้าได้ช่วยพรครอบครัวของมนุษย์ด้วยอำนาจของการให้กำเนิดลูกคทวี่ มากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน (1:28; 9:1) ทรรศนเหล่านี้ได้ ‘เติมเต็มแผ่นดิน’ ด้วยการให้กำเนิด ‘ความรุนแรง’ (เปรียบเทียบ ข้อ 13; อสค. 8:17; 28:16)”³⁴²

6:13-16 โปรดสังเกตอีกว่าแผ่นดินและธรรมชาติทุกข้เนื่องจากความบาปของมนุษย์ (เปรียบเทียบ 3:17-19; 4:12; รม. 8:20-21)

โนอาห์ได้รับคำแนะนำที่มีรายละเอียดที่เขาจะต้องทำตามในการสร้างนาวา ภายหลังโมเสสได้รับคำแนะนำที่มีรายละเอียดที่เขาจะต้องทำตามในการสร้างพลับพลา ชายทั้งสองได้ทำตามคำแนะนำสำหรับแต่ละคนและได้รับคำสรรเสริญ (ข้อ 22; อพย. 39:42-43; ลนต. 8:36; กคว. 27:22; ฉธบ. 34:9)

“พระเจ้าต้องได้รับการเชื่อฟังในคำแนะนำทั้งสิ้นของพระองค์ ถ้าประชากรของพระองค์คาดหวังที่จะชื่นชมกับผลของชีวิตและพระพร (เช่น ฉธบ. 26:16-19; 28:1-14)”³⁴³

นาวามีความยาวประมาณ 450 ฟุต (1 ½ ของสนามอเมริกันฟุตบอล) มีความกว้าง 75 ฟุต (ช่องสำหรับที่จอดรถมาตรฐาน 7 ช่อง) และมีความสูง 45 ฟุต (ตึก 4 ชั้น โดยทั่วไป) มันมี 3 คาดฟ้า และพื้นที่ของคาดฟ้ามียมากกว่า 100,000 ตารางฟุต มันมีเนื้อที่ในนาวามากกว่า 1 ล้านลูกบาศก์ฟุต นี่เป็นความจุของตู้รถไฟประมาณ 860 ตู้ มันมีปริมาตรทั้งหมดเกือบ 14,000 ตัน³⁴⁴

บางทีนาวาจะเป็นเหมือนกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้ามากกว่าเรือ ที่จริงแล้วจุดประสงค์ของมันก็คือที่จะลอยอยู่ ไม่ใช่เดินทางจากจุดหมายหนึ่งไปยังอีกจุดหมายหนึ่ง การออกแบบนี้ใช้ที่ว่างอย่างมีประสิทธิภาพอย่างมาก นาวานี้คงได้มันคงอย่างมากในน้ำ เรือเดินสมุทรสมัยใหม่และเครื่องบินสมัยใหม่ก็มีมาตราส่วนที่เหมือนกันของขนาดกว้างยาวและสูง ชนิดของไม้ที่โนอาห์ได้ใช้สร้างนั้นก็ไม่ใช่ที่รู้จัก คำฮีบรูปรากฏที่นี่เท่านั้นในพันธสัญญาเดิม

6:17-21 นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของคำที่สำคัญคือ “พันธสัญญา” (คำฮีบรู เบ-ริทซ์) ในพันธสัญญาเดิม (ข้อ 18) มันมีพันธสัญญาพื้นฐานสองประเภทในโลกตะวันออกใกล้โบราณ³⁴⁵

1. พันธสัญญาแบบเสมอภาคเป็นพันธสัญญาที่กระทำขึ้นด้วยบุคคลที่เสมอภาคกัน ตัวอย่างเช่น อับราฮัมกับอาบีเมเลค (21:22-32) อิสอัคกับอาบีเมเลค (26:26-33) และยาโคบกับลาบัน (31:44-54)

2. พันธสัญญาแบบมีอำนาจเหนือเป็นพันธสัญญาที่บุคคลที่เหนือกว่า (เช่น กษัตริย์) ได้ทำกับผู้ด้อยกว่า (เช่น ทาส) ตัวอย่างเช่นพันธสัญญาแบบโนอาห์ (ปฐมก. 9:1-17) พันธสัญญาแบบอับราฮัม (ปฐมก. 15:18-21) พันธสัญญาแบบโมเสส (อพย. 19-กตว. 10) และพันธสัญญาอื่นๆ

“พันธสัญญาแบบโนอาห์นั้น ใกล้เคียงกับการให้ของกษัตริย์ซึ่งเป็นที่รู้จักจากโลกตะวันออกใกล้โบราณที่ที่พระเจ้าให้ผลประโยชน์หรือของขวัญแก่กษัตริย์ มันมีความคล้ายคลึง อย่างมากที่สุดกับพันธสัญญาแบบอับราฮัมและพันธสัญญาแบบดาวิด (ปฐมก. 15; 17; 2 ซมอ. 7) ซึ่งเป็นหนังสือสัญญาที่เป็นสัญญาที่กระทำโดยพระเจ้ากับบางบุคคลและลูกหลานของพวกเขาที่อยู่ตลอดไป ไม่เหมือนกับพันธสัญญาแบบโมเสส ในพันธสัญญา แบบการให้ของกษัตริย์นั้น พระเจ้าเท่านั้นที่อยู่ภายใต้การบังคับโดยคำปฏิญาณที่จะยืนยันพระสัญญาของพระองค์ต่อฝ่ายอันเป็นที่โปรดปราน”³⁴⁶

- 6:22 เราสามารถเห็นถึงความเชื่อของโนอาห์ (ฮบ. 11:7) ในการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงของเขาแม้ว่าเขาได้เผชิญกับอุปสรรคมากมาย

“จุดประสงค์ของผู้เขียนในการทำให้เห็นถึงรายการของรายละเอียดสำหรับนาวาในบทที่ 6 เช่นเดียวกับรายละเอียดของการสร้างพลับพลา ไม่ใช่ที่ว่าผู้อ่านจะสามารถเห็นถึงสิ่งที่ นา วา หรือพลับพลาจะดูเป็นเหมือน แต่ที่ว่าผู้อ่านจะชื่นชมถึงการเอาใจใส่อย่างพิถีพิถันที่ซึ่งบางคนที่อยู่ในทางธรรมและเป็นตัวอย่างได้ทำเกี่ยวกับงานแห่งการเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาได้เชื่อฟังพระเจ้าด้วย ‘สุดใจของพวกเขา’”³⁴⁷

“สิ่งที่ชายคนนี้ทำช่างเป็นภาพพจน์ที่วิเศษ ซึ่งเป็นภาพของความดีที่โดดเด่นจริงๆ! เขาเป็นคนชอบธรรมคนเดียวของสมัยนั้น เพราะฉะนั้น มันเป็นไปได้ที่จะเป็นคนดีแม้ว่าเรา ต้องยืนหยัดตามคำฟัง มันเป็นไปได้ที่จะถูกต้องกับพระเจ้าแม้กระทั่งในท่ามกลางความชั่วร้าย ที่ล้อมรอบพระเจ้า เป็นเหมือนเดิมในวันนี้อย่างที่พระองค์ได้เป็นต่อโนอาห์ และถ้าเรา เต็มใจที่จะทำตามเงื่อนไขต่างๆ เราจะดำเนินกับพระเจ้าและทำให้พระองค์โปรดปรานเช่นกัน”³⁴⁸

- 7:1-10 พระเจ้าได้เชื่อเชิญให้โนอาห์ที่จะเข้าไปในนาวาพร้อมกับครอบครัวของเขาอย่างมีพระคุณ (ข้อ 1) นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของการเสนอให้คือ “มา” ในพระคัมภีร์ การเชื่อเชิญนี้ดำเนินต่อไปตลอดพระคัมภีร์ การเสนอให้สุดท้ายอยู่ใน วิวรรณ์ 22:17 พระเจ้าหยิบยื่นการเชื่อเชิญให้กับผู้คน พระองค์กระตุ้นให้พวกเขาที่จะฉกฉวยโอกาสของการจัดเตรียมที่เพียบพร้อม ที่พระองค์ได้ทำเพื่อ

การสงวนพวกเขาไว้ และพระองค์นำเสนอมันในเวลาของการพิพากษาและความเศร้าโศกที่ใกล้เข้ามา

“มันไม่ใช่รางวัลแห่งความชอบธรรมของโนอาห์ให้ความรอดแก่เขาเพราะว่าไม่มีใครที่ทำอย่างนั้นได้ ตรงกันข้าม คุณลักษณะที่ถูกต้องของเขาคือเป็นหมายเหตุที่จะกล่าวโทษชนรุ่นของเขา ซึ่งสมควรได้รับความตาย”³⁴⁹

คนบาปไม่สมควรที่จะดำเนินชีวิตบนโลกของพระเจ้า นี่เป็นเนื้อหาพื้นฐานของน้ำท่วมโลกของพระธรรมปฐมกาล³⁵⁰

พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยถึงพื้นฐานสำหรับการแยกแยะ ความแตกต่างของพระองค์ระหว่างสัตว์ที่สะอาดกับสัตว์ที่ไม่สะอาด (ข้อ 2) พวกเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติของอิสราเอลได้สังเกตเห็น ความแตกต่างที่สะอาดและไม่สะอาดระหว่างสัตว์ต่างๆ แม้ว่ามันจะหลากหลายตามแต่ละประเทศ ในธรรมบัญญัติของโมเสส พระเจ้าได้แยกแยะระหว่างอาหารต่างๆ ต่อไปพระเยซูคริสต์และอัครทูตเปาโลได้สอนว่า ตอนนี้ความแตกต่างเหล่านี้ไม่ได้กระทบผู้คนอีกต่อไป ตรงกันข้ามที่ความสัมพันธ์ของเราพระเจ้าดำเนินไป (มก. 7:15, 18-19; เปรียบเทียบ กจ. 10:15; 11:9; รม. 14:14)

ขอบเขตของน้ำท่วมโลก 7:11-24

มีสองมุมมองท่ามกลางผู้เชื่อตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับขอบเขตของน้ำท่วมโลก

1. น้ำท่วมนั้นไปทั่วโลกเพราะว่ามันได้ครอบคลุมโลกทั้งหมด นี่คือสรุปของหลักฐานที่สนับสนุนมุมมองนี้
  - ก. จุดประสงค์ของน้ำท่วมโลก (6:5-7, 11-13)
  - ข. ความจำเป็นที่ต้องมีนาวา (6:14)
  - ค. ขนาดของนาวา (6:15-16)
  - ง. คำศัพท์ในแง่จักรวาลที่ถูกใช้ในเรื่องราว (6:17-21; 7:19, 21-23) บริบทต้องกำหนดไม่ว่าคำศัพท์ในแง่จักรวาลนั้นเป็นแบบจักรวาลหรือแบบจำกัดอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ ลก. 2:1; มธ. 28:19-20)
  - จ. ปริมาณของน้ำที่เกี่ยวข้อง (7:11, 20; 8:2)
  - ฉ. ระยะเวลาของน้ำท่วมโลก: 371 วัน (7:11; 8:14)
  - ช. คำพยานของเปโตร (2 ปต. 3:3-7)

ซ. ความสัจซึ้งของพระเจ้า (8:21)

มุมมองนี้เป็นที่นิยมมากที่สุดของบรรดานักตีความเชิงอนุรักษ์นิยมมาตลอดประวัติศาสตร์

“โดยทั่วไปแล้ว ธรรมเนียมของคริสตจักรของคริสเตียนก็คือว่าบริบทเรียกร้องน้ำท่วมทั่วโลกและนักวิชา การคริสเตียนหลายคนได้ถือมุมมองนี้ที่รู้ดีว่ามันมีความยุ่งยากทางธรณีวิทยา”³⁵¹

2. น้ำท่วมเฉพาะแห่งและได้ครอบคลุมส่วนหนึ่งของโลกเท่านั้น หลักฐานเป็นดังต่อไปนี้

ก. ข้อโต้แย้งหลักตั้งอยู่บนธรณีวิทยาสมัยใหม่และความไม่น่าจะเป็นไปได้ของน้ำท่วมทั่วโลก เมื่อพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงทั่วโลกซึ่งเป็นผลที่ตามมา

ข. บรรดาผู้สนับสนุนมุมมองนี้ถือว่าประโยชน์ต่างๆ ในแง่จักรวาลในดับทนั้นจำกัดเฉพาะพื้นที่ที่โมเสสได้กล่าวว่าน้ำท่วมได้เกิดขึ้น

มุมมองนี้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางตั้งแต่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ของธรณีวิทยาได้แย้งต่อความน่าเชื่อถือของดับท

“ความห่วงใยที่เป็นหลักการของบรรดาผู้ที่สนับสนุนน้ำท่วมเฉพาะแห่งก็เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความพัวพันทางธรณีวิทยาของน้ำท่วมทั่วโลก”³⁵²

“เนื่องจากความคิดรวบยอดที่ถูกบิดเบือนของการทรงสร้างพิเศษที่ถูกใช้โดยผู้ริเริ่มบทความทางธรณีวิทยาไม่เคยเป็นผู้ที่เชื่อถือการทรงสร้างอย่างแท้จริง และตั้งแต่วิวัฒนาการเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตได้กลายมาเป็นพื้นฐานแบบแนวคิดรวบยอดสำหรับเวลานาน คือเหมือนกันกับซากดึกดำบรรพ์ ครรชนนี้ บรรดาผู้เชื่อถือ การทรงสร้างสมัยใหม่สามารถชี้ประเด็นได้อย่างสมควรว่าวิวัฒนาการเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตเป็นพื้นฐานสำหรับบทความทางธรณีวิทยา”³⁵³

โดยพื้นฐานแล้ว การโต้เถียงนี้ เหมือนกับการโต้เถียงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวการทรงสร้างที่เกี่ยวข้องกับข้อ สันนิษฐานเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์หรือวิทยาศาสตร์และความเป็นไปได้ของสิ่งที่เกิดขึ้นต่างๆ ที่เหนือ ธรรมชาติ ดูเหมือนแควดวงทางวิทยาศาสตร์จะเปิดกว้างต่อทฤษฎีมหาวินาศของบางอย่างมากกว่าที่มัน เคยเป็น³⁵⁴

นักตีความบางคนได้เข้าใจถึงการเปิดของ “ช่องฟ้า” (ข้อ 11) ว่าเป็นการแตกของฟากฟ้าที่เป็นไอน้ำ ซึ่งบางคนกล่าว ว่าได้ครอบคลุมโลกก่อนน้ำท่วมโลก³⁵⁵ บรรดาผู้สนับสนุน “ทฤษฎีแบบฟากฟ้า” เชื่อว่า มันอาจอธิบายถึงความมี อายุยืนก่อนน้ำท่วม

“น้ำสำหรับน้ำท่วมโลกของโนอาห์ได้มาจากการปล่อยของแหล่งน้ำใต้ดินขนาดใหญ่ (น้ำพุจากที่ลึกอย่างมากซึ่งได้พุ่งออกมาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 150 วัน) และจากการล่มสลายของน้ำข้างบน (บางทีเป็นฟากฟ้าที่เป็นไอน้ำขนาดใหญ่เหนือชั้นบรรยากาศ) ก็ให้มีฝนตก 40 วันและ 40 คืน สดุดี 104 บ่งบอกว่าหลังจากน้ำท่วมโลกนั้น ภูเขาได้โผล่ขึ้นมาสู่ตำแหน่งปัจจุบันของพวกเขาพร้อมกับที่ลึกของแอ่งมหาสมุทร ซึ่งตอนนี้อุ้มน้ำท่วมไว้ “น้ำเหล่านี้คงไม่เพียงพอที่จะครอบคลุมภูเขาต่างๆ ที่สูงที่สุดของทุกวันนี้พระธรรมปฐมกาลไม่ได้บ่งบอกถึงฝนหรือรุ่งก่อนน้ำท่วมโลก ซึ่งสอดคล้องกับการขาดหายไปของภูเขาต่างๆ ที่สูง ซึ่งสำคัญต่อการกระตุ้นให้เกิดฝนตก ยิ่งกว่านั้นการขาดหายไปของความแตกต่างของอุณหภูมิขนาดใหญ่ ระหว่างขั้วโลกและเส้นศูนย์สูตรภายใต้สิ่งที่ปกคลุมซึ่งเป็นเรือนกระจกของไอน้ำ คงจะหมายถึงการขาด หายไปของลมขนาดใหญ่ซึ่งจำเป็นสำหรับวงจรของฝนตกอีกด้วย(ตอนนี้ แต่ไม่ใช่ก่อนน้ำท่วมโลก) พระธรรมปฐมกาลอธิบายถึงวิธีที่โลก ก่อนน้ำท่วมโลก ได้รับการรดน้ำด้วยหมอกและ/หรือน้ำพุและน้ำพุ ร้อน”³⁵⁶

“เราได้แสดงให้เห็นไปก่อนหน้านี้ว่า เรื่องราวของน้ำท่วมโลกซึ่งไปยังโมเสสและการหลบหนีของคนฮีบรู ผ่านทางทะเลแดง นี่เป็นหลักฐานอีกครั้งหนึ่งโดยคำว่า ‘แผ่นดินแห้ง’ (ฮาราบา) ในตอนพระคัมภีร์ของเรา (ข้อ 22) มากกว่า ‘ดินแห้ง’ (ยาบาสา) โดยปรกติวิสัย คำที่ไม่ได้ปรากฏบ่อยนี้ก็ปรากฏ 8 ครั้ง ซึ่งปรากฏ อีกครั้งหนึ่งในหมวดพินทาทุกที่ อพยพ 14:21 ที่ที่มันอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงจากทะเลไปสู่ ‘แผ่นดิน แห้ง’ โดย ‘ลมทิศตะวันออกที่พัดกล้า’ การเปรียบเทียบของอพยพก็ได้รับการยืนยันโดย 8:1x ซึ่งกล่าวถึง การที่พระเจ้าส่ง ‘ลม’ มาเหนือน้ำ ภายหลังอิสราเอลได้เข้าส่วนกับโนอาห์และกลุ่มเล็กน้อยของผู้รอดตาย ผู้ซึ่งได้หลบหนีความชั่วร้ายโดยการกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”³⁵⁷

เหตุการณ์ภายหลังน้ำท่วมโลก บทที่ 8

8:1-5 เมื่อโมเสสได้เขียนว่าพระเจ้าได้ระลึกถึงบางคน (ข้อ 1) เขาได้หมายถึงว่า พระเจ้าได้หยิบยื่นความเมตตาให้กับเขาหรือเธอโดยการช่วยกู้บุคคลนั้นจากความตาย (ที่นี่; เปรียบเทียบ 19:29) หรือจากการเป็นหมัน (30:22)³⁵⁸ การช่วยกู้โนอาห์โดยพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงการช่วยกู้อิสราเอลโดยพระองค์ในพระธรรมอพยพ (เปรียบเทียบ 8:13-14 และ อพย. 2:24; 14:21)³⁵⁹

“อารารัต’ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า เออร์อาทูปุโราณในการบันทึกของชาวอัสซีเรีย ก็เป็นเขตแดนแผ่กว้างและเป็นพรมแดนติดกับแถบเมโสโปเตเมียทางตอนเหนือ มันได้ไปถึงจุดสุด ยอดทางการเมืองของมันในศตวรรษที่ 9 ถึง 6 กคศ. เออร์อาทูปุได้ล้อมรอบทะเลสาบฟาน ด้วยพรมแดนที่ยื่นไปยังทางตะวันออกเฉียงใต้ของตุรกี ทางใต้ของรัสเซียและทางตะวันตกเฉียงเหนือของอิหร่าน ท่ามกลางภูเขาทั้งหลายของอาร์มีเนียสมัยใหม่ก็คือยอดภูเขา ที่น่าประทับใจซึ่งเป็นที่รู้จักกันในทุกวันนี้ว่า ภูเขาอารารัต ซึ่งสูงประมาณ 17,000 ฟุตซึ่ง คนตุรกีเรียกว่า ปีก อารีดา ‘ภูเขาอารารัต’ ในฐานะที่เป็นการตั้งชื่อทางภูมิศาสตร์มาจาก ธรรมเนียมภายหลัง ช่วงระหว่าง ศตวรรษที่ 11 ถึง 12 คคศ. มันได้กลายมาเป็นสถานที่ตั้ง โบราณซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าสถานที่ของการลงบนแผ่นดินของโนอาห์ อย่างไรก็ตาม ข้อที่ 4 ไม่ได้ระบุถึงยอดภูเขาแต่อ้างอิงถึงสถานที่ของมันโดยทั่วไปว่าเป็น ‘ภูเขาอารารัต’. . . การค้นหาวัดฤดูที่มนุษย์ทำขึ้นของนาวาได้เป็นอาชีพในยุคกลางและยุคใหม่ แต่สำหรับผู้ที่ยังสงสัยแล้ว หลักฐานเช่นนั้นไม่น่าเชื่อ และสำหรับผู้เชื่อแล้วในขณะที่มันไม่ได้ไม่เกี่ยวข้องกัน มันก็ไม่จำเป็นต่อความเชื่อ”³⁶⁰

ภูเขาอารารัตสมัยใหม่ตั้งอยู่บนพรมแดนระหว่างประเทศตุรกีและประเทศอาร์มีเนีย ซึ่งอยู่ใกล้กับศูนย์กลางของโลกสมัยโบราณ จากดินแดนโดยทั่วไปนี้ ลูกหลานของโนอาห์ได้กระจายไปทั่วโลก³⁶¹

8:6-14 “ในการหาอาหารนั้น กาก็เกาะบนซากศพที่มันเห็น ในขณะที่นกพิราบจะเกาะบนสิ่งที่แห้งและสะอาดเท่านั้น”³⁶²

นกพิราบ (ข้อ 8) ซึ่งเป็นสัตว์ที่ฟ่องใสและสะอาด (ลนต. 1:14; 12:6; และข้ออื่นๆ) และตรงข้ามกับสัตว์ที่มีดมัวและไม่สะอาด (ลนต. 11:15; ฉธบ. 14:14) ก็กลับไปยังบ้านของมันเมื่อพวกมันไม่พบที่ที่จะเกาะได้

“ต้นมะกอกเทศจะแตกใบแม้กระทั่งอยู่ในน้ำ”³⁶³

8:15-19 มันมีการเปรียบเทียบแบบหัวข้อที่น่าสนใจหลายอย่างด้วยกันระหว่างการที่พระเจ้าเรียกโนอาห์ให้ออกมาจากนาวาและการที่พระเจ้าเรียกอับราฮัมให้ออกมาจากเมืองเออร์ (เปรียบเทียบ 8:15 และ 12:1; 8:16 และ 12:1; 8:18 และ 12:4; 8:20 และ 12:7; 9:1 และ 12:2; 9:9 และ 12:7)

“ทั้งโนอาห์ และอับราฮัมแสดงให้เห็นถึงการเริ่มต้นใหม่ในวิถีทางของเหตุการณ์ต่างๆ ที่ ได้ถูกบันทึกไว้ในพระธรรมปฐมกาล ทั้งสองคนได้ชี้ให้เห็นถึงพระสัญญาแห่งการอวยพร ของพระเจ้า และของประทานแห่งพันธสัญญาของพระองค์”⁶⁴

ข้อ 15 เน้นมาถึงยุคการจัดการที่สาม คือ ยุคการจัดการของรัฐบาลมนุษย์ เมื่อโนอาห์และครอบครัวของเขาได้ออกมาจากนาวาเพื่อจะเริ่มต้นชีวิตบนแผ่นดินอีกครั้ง พระเจ้าได้วางกฎเกณฑ์ใหม่สำหรับมนุษย์ ซึ่งรวมถึงการทดสอบใหม่ ก่อนหน้านั้น ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะเอาชีวิตของอีกคนหนึ่งไป (เปรียบเทียบ 4:10-11, 14-15, 23-24) ตอนนี้ แม้ว่าความรับผิดชอบทางศีลธรรมโดยตรงของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้านั้นได้ดำเนินต่อไป พระเจ้าได้มอบหมายสิทธิอำนาจของพระองค์ในบางด้านแก่มนุษย์ ตอนนี้มนุษย์จะต้องแสดงออกถึงการเชื่อฟังของเขาต่อพระเจ้า ไม่ใช่โดยการเชื่อฟังพระเจ้าโดยตรงเท่านั้น แต่โดยการเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ที่เป็นมนุษย์ที่พระเจ้าจะตั้งไว้เหนือเขา ซึ่งก็คือผู้ปกครองที่เป็นมนุษย์อีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 22:21; รม. 13:1-2)

หน้าที่สูงสุดของรัฐบาลมนุษย์คือการปกป้องชีวิตมนุษย์ ตอนนี้พระเจ้าได้เจาะจงว่ามนุษย์ไม่ต้องแก้แค้นการฆ่าโดยลำพัง แต่ที่จะทำในฐานะกลุ่มที่ร่วมกัน เพื่อที่จะปฏิบัติภารกิจการลงโทษประหาร เพื่อที่จะปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตมนุษย์ ชีวิตมนุษย์เป็นของขวัญจากพระเจ้าว่าผู้คนไม่ควรกำจัดยกเว้นว่าพระเจ้าอนุญาต การยับยั้งมนุษย์ในยุคการจัดการที่มาก่อนหน้านั้นก็เป็นภายใน (6:3) คือ พระวิญญูณของพระเจ้าทำงานผ่านทางความรับผิดชอบทางศีลธรรม แต่ตอนนี้การยับยั้งภายนอกได้ถูกเพิ่มเข้ามา ซึ่งก็คือ อิทธิพลและอำนาจของรัฐบาลพลเรือน

น่าเสียดาย มนุษย์ได้ล้มเหลวที่จะปกครองเพื่อนมนุษย์ของเขาอย่างชอบธรรม บรรดาผู้นำทางพลเรือนได้ละเมิดหน้าที่ของพวกเขาในฐานะรองผู้สำเร็จราชการของพระเจ้าด้วยการปกครองเพื่อพวกเขาเองแทนที่จะปกครองเพื่อพระเจ้า ตัวอย่างต่างๆ ก็คือ ความล้มเหลว ณ บาเบล (11:9) ใน ระบบเทวาริปไตในอิสราเอล (2 พศด. 36:15-21) และ ใน “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” (ดนล. 2:31-45) การปกครองที่มีสง่าราศีของพระเยซูคริสต์บน โลกนี้จะเข้ามาแทนที่การปกครองของ มนุษย์ในที่สุด ยุคการจัดการของรัฐบาลมนุษย์ได้สิ้นสุดลงในฐานะที่เป็นการทดสอบที่เจาะจงของ การเชื่อฟังของมนุษย์ เมื่อพระเจ้าได้เรียกอับราฮัมที่จะมาเป็นเครื่องมือแห่งการอวยพรของพระองค์ ไปยังทั่วโลก (12:2) อย่างไรก็ตาม ความรับผิดชอบของมนุษย์สำหรับรัฐบาลนั้นไม่ได้ สิ้นสุดลง แต่จะดำเนินต่อไปจนกว่าพระคริสต์ได้ตั้งอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้

ดูเหมือน ข้อ 18 และ 19 จะเป็นการกล่าวซ้ำที่ไม่จำเป็นต่อผู้อ่านสมัยใหม่ แต่สองข้อนี้ก็เน้นถึง การเชื่อฟังของโนอาห์ต่อถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งโมเสสได้เน้นถึงในเรื่องราวของน้ำท่วมโลก ทั้งหมด

8:20-22 “แท่นบูชา” ของ โนอาห์ เป็นแท่นบูชาแรกที่ถูกอ้างอิงในพระคัมภีร์ “เครื่องเผาบูชา” ของเขานั้นก็เพื่อการนมัสการ เครื่องเผาบูชาบางอย่างในระบบการนมัสการของโมเสสนั้นก็เพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เครื่องเผาบูชาที่ได้ไถ่โทษและได้แสดงออกถึงการอุทิศตนส่วนตัวที่สมบูรณ์ของผู้ถวายที่มีต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ ลนต. 1; โรม. 12:1-2) ในฐานะหัวหน้าของมนุษยชาติใหม่ การถวายบูชาของโนอาห์ได้เป็นตัวแทนของมนุษย์ทั้งหมด

“ที่จะถวายบูชาเหมือนจะ ‘เป็นเรื่องธรรมดา’ ต่อมนุษย์อย่างเช่นการที่จะอธิษฐาน สิ่งหนึ่งบ่งบอกถึงสิ่งที่เขารู้สึกเกี่ยวกับตัวเอง และอีกสิ่งหนึ่งบ่งบอกถึงสิ่งที่เขารู้สึกเกี่ยวกับพระเจ้า สิ่งหนึ่งหมายถึงความรู้สึกที่จำเป็นของการบูชา อีกสิ่งหนึ่งหมายถึงความรู้สึก แห่งการพึ่งพา”³⁶⁵

พระเจ้าอาจลงโทษคนชั่วร้ายด้วยความหายนะอย่างใหญ่หลวง และก็เริ่มต้นยุคใหม่ของการเป็นอยู่ด้วย ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อ

แน่นอนว่า เรื่องราวของน้ำท่วมโลกที่ไม่ได้เป็นไปตามพระคัมภีร์ก็เป็นการบิดเบือนของเรื่องราวแท้จริงที่ พระเจ้าได้สงวนไว้ในพระคัมภีร์ พระเจ้าอาจได้เปิดเผยเรื่องราวแท้จริงให้แก่โมเสสโดยตรง หรือพระองค์อาจได้ สงวนเรื่องราวแท้จริงที่ถูกบันทึกไว้หรือบอกเล่าซึ่งโมเสสได้ใช้เป็นที่มาของเขาสงวนข้อมูลนี้โมเสสอาจได้เขียนพระ ธรรมปฐมกาลภายใต้การคลำใจของพระเจ้าเพื่อที่จะแก้ไขฉบับเมเสโปเตเมีย (มุมมองแบบหัวสมัยใหม่)หรือทั้งเรื่อง ราวตามพระคัมภีร์และเรื่องราวฉบับเมเสโปเตเมียอาจกลับไปสู่ธรรมเนียมโดยทั่วไป (มุมมองแบบอนุรักษ)³⁶⁶

“ศาสนาตามพระคัมภีร์ได้อธิบายว่าวัฏจักรตามฤดูกาลเป็นผลลัพธ์ของคำประกาศของพระยาเวห์และยิ่งไป กว่านั้นอีก ยังเป็นหลักฐานของการปกครองของพระเจ้าที่อยู่เหนือชาติต่างๆ ของโลก มันไม่มีที่สำหรับ พระแม่ธรณีในแนวคิดของพระคัมภีร์ โลกเป็นหนี้อำนาจของมัน (ไม่ใช่อำนาจของเธอ!) ต่อคำสั่งของพระเจ้า”³⁶⁷

2. พันธสัญญาแบบโนอาห์ 9:1-17

หลังจากน้ำท่วมโลก พระเจ้าได้สถาปนาชีวิตของมนุษย์บนแผ่นดินอีกครั้งซึ่งแสดงถึงความเอาใจใส่อย่าง เต็มที่ของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาที่จะอวยพรมนุษยชาติด้วยความสัตย์ซื่อ และพระองค์ได้ห้ามการฆาตกรรม พระองค์ได้สัญญาด้วยหมายสำคัญว่าพระองค์จะไม่ทำลายการทรงสร้างของพระองค์ด้วยน้ำท่วมโลกอีกต่อไป

“การพาดพิงโดยทั่วไปถึง 1:1-2:3 ของพันธสัญญาแบบโนอาห์แสดงให้เห็นว่า โนอาห์เป็นอาดัมคนที่สองผู้ ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวใหม่ของมนุษยชาติ ซึ่งบ่งบอกว่า พระพรดำเนินต่อไปโดยทางลูกหลานของเชื้อสายของเสท ยิ่งไปกว่านั้น 8:20-9:17 ครอบคลุมการเชื่อมโยงเกี่ยวกับคำและหัวข้อกับการให้คำปฏิญาณของพันธสัญญาแบบซินายโดยโมเสสและพวกผู้อาวุโส (อพย. 24:4-18)”³⁶⁸

9:1-7 ฉ การเริ่มต้นใหม่ของครอบครัวมนุษย์ อีกครั้งหนึ่งที่พระเจ้าได้บัญชาโนอาห์และพวกบุตรชายของเขาที่จะมีลูกคอกทวีมากขึ้นทั่วแผ่นดินด้วยลูกหลานของพวกเขา (ข้อ 1; เปรียบเทียบ 1:28; 9:7)³⁶⁹ เช่นเดียวกันกับอาดัม พระองค์ได้ให้พวกเขาที่จะมีอำนาจเหนือสัตว์และได้รับการอนุญาตที่จะกินอาหารด้วยข้อห้ามข้อเดียวเท่านั้น (เปรียบเทียบ 1:26, 28-29; 2:16-17)

พระเจ้าได้อนุญาตให้โนอาห์ที่จะกินสัตว์ (ข้อ 3) เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนได้กินเฉพาะพืชเท่านั้น จนกระทั่งบัดนี้ (เปรียบเทียบ 1:29) ตอนนี้มนุษยชาติได้รับอำนาจแห่งชีวิตและความตายเหนืออาณาจักรสัตว์ “พระเจ้าไม่ได้ห้ามการกินเนื้อในข้อกำหนดแรกเริ่ม ฉ การทรงสร้างอย่างเปิดเผย แต่โดยการอนุমান การจัดเตรียมสำหรับเนื้อ (9:3) นั้นถูกใช้เป็นเครื่องหมายที่แบ่งแยกช่วงก่อนน้ำท่วมโลกและช่วงหลังน้ำท่วมโลก ไม่ว่ามนุษย์แรกเริ่มนั้นสามารถกินเนื้อโดยการอนุญาตจากเวลาเริ่มต้นหรือไม่ก็ตาม ตอนนี้มันกล่าวอย่างเป็นทางการในพันธสัญญาแบบโนอาห์”³⁷⁰

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ห้ามการกินเลือดสัตว์เพื่อที่จะปลุกฝังการนับถือสำหรับความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต เพราะเลือดเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต (เปรียบเทียบ ลนต. 3:17; 7:2-27; 19:26; ฉธบ. 12:1-24; 1 ซมอ.14:32-34) พระเจ้าไม่ได้สร้างความแตกต่างระหว่างสัตว์ที่สะอาดกับสัตว์ที่ไม่สะอาดเกี่ยวกับการบริโภคของมนุษย์จนกระทั่งมีธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส คนอิสราเอลไม่สามารถ กินอาหารบางอย่างได้ ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระคริสต์ (กท. 6:2) เราสามารถกินอาหารใดๆ ก็ได้ (รม. 14:14; 1 ทธ. 4:3) การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อธิบายถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์บางอย่าง เพื่อพฤติกรรมของมนุษย์ ฉ ช่วงเวลาต่างๆ เจริญทวิวิหลากหลายในประวัติศาสตร์ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นลักษณะที่สำคัญที่ช่วยเราระบุถึงยุคการจัดการต่างๆ (ระบบต่างๆ) ที่ซึ่งพระเจ้าได้ปกครองตาม ประวัติศาสตร์³⁷¹

พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้อำนาจสิทธิ์คำบัญชาทางวัฒนธรรมที่จะจัดทำ และปรับปรุงธรรมเนียมปฏิบัติทางด้านอาหารขึ้นใหม่ พระองค์ยังได้อำนาจสิทธิ์ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตมนุษย์อีกด้วย (เปรียบเทียบ บทที่ 4) เหตุผลสำหรับโทษประหารชีวิต (ข้อ 6) ก็คือว่า พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ตามฉายาของพระองค์

เพราะฉะนั้น นี่ก็คือเหตุผล หนึ่งที่การฆาตกรรมนั้นรุนแรงอย่างมาก บุคคลหนึ่งทำลายการสำแดงของพระเจ้าเมื่อเขาหรือเธอฆ่าใครคนหนึ่ง³⁷² ภายหลังผู้เผยพระวจนะบางคนได้ประกาศว่าพระเจ้าจะพิพากษาบางประเทศเพราะว่าพวกเขาได้ห้หลังโลกที่มนุษย์โดยปราศจากการรับรองของพระเจ้า (เช่น อมส. 1:3, 11, 13; 2:1) พระเจ้าไม่เคยยกเลิกคำสั่งนี้ ดังนั้นมันยังบังคับใช้อยู่ก่อนน้ำท่วมโลกนั้น การขาดโทษประหารได้นำไปสู่ความอาฆาตที่มีการล้หลังเลือด (เปรียบเทียบ บทที่ 4)

“คำสั่งนี้ได้วางรากฐานสำหรับรัฐบาลพลเรือนทั้งสิ้น”³⁷³

“รัฐบาลมนุษย์และบรรดาผู้ปกครองที่มีก่อนหน้านั้น อย่างเช่นในเมืองที่คาอินได้สร้างขึ้น (4:17) หรือในกรณีของคนแก่วักล่า (6:4) ได้มีขึ้นโดยสิทธิอำนาจของมนุษย์เท่านั้น อย่างไรก็ตามตอนนี้ สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ถูกมอบให้แก่รัฐบาลมนุษย์เพื่อที่จะดำเนินการควบคุมดูแลเหนือบรรดาผู้ที่ได้ดำเนินชีวิตภายใต้อำนาจตัดสินคดีของมัน”³⁷⁴

“บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่ บ่อยครั้งแล้ว การส่งเสียงประท้วงก็ก้องต่อโทษประหารในทุกวันนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสนใจทางมนุษยธรรมหรือแม้กระทั่งความสนใจในความยุติธรรมมากสักเท่าไรแต่อยู่ในความล้มเหลวที่จะเข้าใจว่ามนุษย์นั้นพิเศษ ข้อเท็จจริงที่เรียบง่ายก็คือว่า ปฐมกาล 9:6 เป็นถ้อยแถลงทางสังคม: เหตุผลที่การลงโทษสำหรับการฆาตกรรมนั้นรุนแรงอย่างมากก็เพราะว่ามนุษย์ผู้ซึ่งได้ถูกสร้างตามฉายาของพระเจ้า มีคุณค่าพิเศษ ไม่ใช่แค่คุณค่าทางทฤษฎี ณ บางเวลา ก่อนการล้มลงในความบาปเท่านั้น แต่มีคุณค่าอย่างนั้นแม้กระทั่งในทุกวันนี้อีกด้วย”³⁷⁵

9:8-17 พันธสัญญาแบบโนอาห์ เป็นข้อตกลงแบบมีอำนาจเหนือที่พระเจ้าได้ทำกับมนุษยชาติผ่านทางโนอาห์³⁷⁶ ในข้อตกลงนี้ พระองค์ได้สัญญาว่าจะไม่ทำลายบรรดามนุษย์และสัตว์ด้วยน้ำท่วมอีก (ข้อ 11) เครื่องหมายที่พระเจ้าได้กำหนดไว้เพื่อที่จะย้ำเตือนกับผู้คนแห่งพันธสัญญานี้และที่จะรับรองถึงความสัตย์จริงของมันคือรุ้ง (ข้อ 12-15; เปรียบเทียบ 6:12) มันคงมีรุ้งเกิดขึ้นก่อนคำประกาศนี้ แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เพิ่มความสำคัญให้แก่รุ้ง ภายหลังพระเจ้าได้ให้เครื่องหมายอื่นๆในการเชื่อมโยงกับพันธสัญญาอื่นๆ เช่น การเข้าสู่หน้ตทางร่างกายกับ พันธสัญญาแบบอับราฮัม การถือรักษาวันสะบาโตกับพันธสัญญาแบบ โมเสส และอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูกับพันธสัญญาใหม่

“ส่องแสงเหนือพื้นที่มีด. . . มันแสดงให้เห็นถึงชัยชนะของความสว่างของความรักเหนือ ความมืดของความโกรธที่ดุเดือดจากการที่มันได้เริ่มต้นจากผลกระทบของดวงอาทิตย์บน เมฆที่มีด มันก็บ่งบอกถึงความเต็มใจของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ที่จะทะเลาะหลวงสิ่งที่อยู่ในโลก จากการที่มันได้ขิง

ระหว่างท้องฟ้าและแผ่นดิน มันเป็นดังเช่นความผูกพันแห่งความรัก ระหว่างสองสิ่งนี้ และการที่มันแผ่ไปตามเส้นขอบฟ้ามันก็ชี้ไปยังความเป็นสากลที่สวม กอดแห่งความเมตตาของพระเจ้า”³⁷⁷

“ส่วน โคง์ของรุ่งเหมือนกับธนูสงครามที่ถูกแขวนไว้ที่เมฆ (คำฮีบรูสำหรับคำว่ารุ่ง คือคิเสท ซึ่งเป็นคำสำหรับคำว่า ธนูสงครามอีกด้วย). . .

“ตอนนี้ธนูถูก ‘เก็บไว้’ ‘ถูกแขวนไว้’ในที่โดยเมฆ ซึ่งบ่งบอกว่า ‘สงคราม’ ‘พายุ’ นั้นผ่านพ้นไปแล้ว ดังนั้น รุ่งกล่าวถึงสันติสุข”³⁷⁸

พันธสัญญานี้จะคงอยู่ “ชนรุ่นที่ต่อเนื่องกันทั้งหมด” (ข้อ 12) ผู้คนไม่มีความรับผิดชอบที่จะรับรองถึงความถาวรของพันธสัญญานี้ พระเจ้าจะทำตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ทั้งหมด (ข้อ 9) โปรดสังเกตถึงการเกิดขึ้นบ่อยๆ ของคำว่า “เรา” “เราเอง” และ “ของเรา” ในข้อเหล่านี้ ดังนั้นพันธสัญญานี้ไม่มีเงื่อนไข (ข้อ 9) เป็นสากล (ข้อ 11) และอยู่ตลอดไป (ข้อ 12)³⁷⁹

“สิ่งที่แยกแยะพันธสัญญาแบบ โนอาห์จากพันธสัญญาแบบบรพบุรุษ และสำหรับเรื่องราวนั้นที่พันธสัญญาอื่นๆ ทั้งหมดได้บรรยายในพันธสัญญาเดิมคือ มุมมองแบบสากลอย่างแท้จริงของมัน มันคือการอุทิศตนของพระเจ้าต่อมนุษยชาติทั้งหมดและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลกทั้งสิ้น ซึ่งรวมถึงประชากรของสัตว์ที่รอดชีวิต”³⁸⁰

“พันธสัญญากับโนอาห์ [6:18; 9:9-16] นั้นไม่มีเงื่อนไขอย่างสิ้นเชิง แทนที่จะเป็นพันธสัญญาที่มีเงื่อนไข อย่างเช่น ในสถานการณ์ของเอเดน ความแน่นอนของความสำเร็จของพันธสัญญากับโนอาห์ได้ขึ้นอยู่กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงและไม่ได้ขึ้นอยู่กับโนอาห์เลย ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งอย่างเช่นจุดนี้ก็คลุมเคลือในการอธิบายถึงพันธสัญญาต่างๆ ของพระคัมภีร์ มันจึงสำคัญที่จะแยกแยะพันธสัญญาต่างๆ ที่มีเงื่อนไขจากพันธสัญญาต่างๆ ที่ไม่มีเงื่อนไข พันธสัญญาต่างๆ ที่มีเงื่อนไขก็ขึ้นอยู่กับผู้รับที่จะทำตามเงื่อนไขที่ดั่งขึ้นโดยพระเจ้า พันธสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขประกาศว่าจุดประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จโดยไม่คำนึงถึงการตอบสนองของแต่ละบุคคล ข้อเท็จจริงที่ว่าพันธสัญญาที่เป็นแบบทางเดียวจากพระเจ้าไปยังมนุษยชาตินั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า มันไม่มีการตอบสนองในส่วนของมนุษยชาติ แต่ประเด็นก็คือว่า การตอบสนองได้ถูกคาดหวังไว้และก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จของพันธสัญญาไว้ในความสงสัย”³⁸¹

องค์ประกอบต่างๆ ของพันธสัญญาแบบ โนอาห์มีดังต่อไปนี้พระเจ้าได้ให้มนุษย์รับผิดชอบสำหรับการปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตมนุษย์โดยทางการปกครองแบบรัฐบาลที่เป็นระบบ แม้กระทั่ง

การระบุนถึงการใช้โทษประหาร (9:5-6; เปรียบเทียบ รม. 13:1-7) พระเจ้าได้สัญญาที่จะไม่พิพากษามนุษยชาติด้วยน้ำท่วมโลกอีกต่อไป (8:21; 9:11-16) และพระองค์ได้ยืนยันถึงระบบของธรรมชาติที่ได้ถูกสถาปนาไว้ (8:22; 9:2) ตอนนี้พระเจ้าได้อนุญาตให้ผู้คนที่จะกินเนื้อสัตว์เป็นครั้งแรก (9:3-4) พระเจ้าได้ประกาศว่า พงศ์พันธุ์ของคานาอันจะเป็นคนรับใช้ของพี่น้องของพวกเขา (9:25-26) พงศ์พันธุ์ของเขมจะชื่นชมกับความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้า (9:26-27) และพงศ์พันธุ์ของยาเฟทจะกลายเป็นเชื้อชาติที่ทวีงขึ้น (9:27)

“... ผู้เขียนกำลังตั้งใจที่จะดึงความเหมือนกันระหว่างพันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์และพันธสัญญา ณ ภูเขาซีนายออกมาทำไมหรือ? คำตอบที่สอดคล้องที่สุดกับจุดประสงค์ของผู้เขียนก็คือว่าเขาต้องการที่จะ แสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาของพระเจ้า ณ ภูเขาซีนายไม่ใช่เป็นการกระทำใหม่ของพระเจ้า ตรงกันข้าม พันธสัญญาเป็นการกลับไปสู่พระสัญญาต่างๆ คั้งเดิมของพระเจ้า อีกครั้งหนึ่ง ณ ภูเขาซีนาย อย่างที่พระเจ้าได้ทำในอดีต พระองค์กำลังทำการรื้อฟื้นการสามัคคีธรรมของพระองค์กับมนุษย์และกำลังนำมนุษย์กลับไปสู่พระองค์เอง พันธสัญญากับโนอาห์นั้นทำหน้าที่เป็นบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาของผู้เขียนในเรื่องการรื้อฟื้นพระพรของพระเจ้า มันอยู่ตรงกลางระหว่างพระพรคั้งเดิมของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคน (1:28) และพระสัญญาของพระเจ้าที่จะอวยพร ‘บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลก’ ผ่านทางอับราฮัม (12:1-3)”³⁸²

3. คำสาปที่ตกแก่คานาอัน 9:18-29

ส่วนนี้นำเสนอลักษณะของสามกึ่งก้านของครอบครัวมนุษย์ที่ได้ยื่นออกมาจากโนอาห์ โมเสสนั้นถึงหัวข้อ ของพระพรและคำสาปแข่ง พระเจ้าได้สาปแข่งคานาอันด้วยการเป็นทาสเพราะว่าฮามได้แสดงถึงการไม่นับถือต่อ โนอาห์ แต่ทว่าพระองค์ได้อวยพรเขมและยาเฟทสำหรับความนับถือของพวกเขาที่มีต่อสภาพที่อ่อนแอของบิดาของ พวกเขา

“ดูเหมือนว่าโลกพร้อมสำหรับการเริ่มต้นใหม่แล้ว คำหนิได้ถูกลบไปแล้ว และเราหวังว่าความผิดพลาดต่างๆ ผู้คนที่ได้อยู่ก่อนน้ำท่วมโลกจะไม่ถูกทำซ้ำอีก แต่ยังมีทันทีที่การประกาศถึงพระพรและการยืนยัน ถึงพันธสัญญานิรันดร์เสร็จ มนุษย์ก็ผิดพลาดอีก”³⁸³

9:18-24 เป็นที่ชัดเจนว่า โนอาห์ได้มาเหล้าจนกระทั่งเขาได้ถอดเสื้อผ้าของเขาออกหมดและก็หมดสติในสภาพเปลือยเปล่าในเต็นท์ของเขา มันไม่มีข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าฮามได้แก้ผ้าบิดาของเขาหรือได้กระทำบางอย่างในเชิงรักร่วมเพศ³⁸⁴ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากถ้อยคำที่ว่า “การเห็นความเปลือยเปล่าของใครคนหนึ่ง” นั้นบางครั้งก็ถูกใช้สำหรับการร่วมเพศ มันเป็นไปได้ที่การผิดศีลธรรม

ทางเพศได้เกี่ยวข้อง³⁸⁵ นักเขียนท่านหนึ่งได้โต้แย้งว่าความบาปของฮามก็คือเขาล้มเหลวที่ไม่ได้
คลุมร่างของพ่อที่เปลือยอยู่³⁸⁶ ผมคิดว่าเป็นไปได้ที่มีการทำบาปทางเพศ

ความอับอายของโนอาห์ไม่ใช่การที่เขาได้ล้มเหลว แต่เขาได้ล้มมากเกินไปจน ได้สูญเสียการควบคุม
ตนเองซึ่งผลให้เกิดความไม่เรียบร้อย (เปรียบเทียบ อฟ. 5:18) แน่แน่นอนว่า เหตุการณ์นี้ควรเตือน
ผู้อ่านถึงอันตรายที่เป็นไปได้ของการมาเหล้าทั้งสำหรับผู้ดื่มและสำหรับครอบครัวของเขา หรือ
ครอบครัวของเธอ อุปสรรคสำหรับอาดัมและเอวาก็คืออาหาร

“ไม่ว่าธรรมชาติแท้จริงของพฤติกรรมของโนอาห์จะเป็นอะไรก็ตาม [ในการมาเหล้าและ การ
ทำให้ตนเองเปลือยเปล่าในคืนของเขา]. . . ผู้เขียนก็นำเสนอการกระทำของเขาว่า เป็น ความ
อับยศและความอับอาย (‘ความเปลือยเปล่า’ อย่างเช่นใน ปฐก. 3) และดูเหมือน เขาตั้งใจที่จะ
พรรณาดังฉากในแนวทางที่จะจัดตั้งการเปรียบเทียบ ระหว่างความอับยศของ โนอาห์ (เขาได้นำผล
จากสวนผลไม้ของเขามาและได้มาเหล้า) และความอับยศของอาดัม และเอวา (ผู้ซึ่งได้นำผลจาก
สวนและได้เห็นพวกเขาได้เปลือยเปล่า)”³⁸⁷

การเพ่งดูที่ความเปลือยเปล่าของโนอาห์ โดยฮามนั้นแสดงถึงก้าวแรกในการละทิ้งประมวลกฎหมาย
ศีลธรรมหลังจากน้ำท่วมโลก ฮามไม่ได้ให้เกียรติแก่โนอาห์โดยการที่ไม่เพียงแต่ได้เพ่งดูเมื่อเขา
เปลือยเปล่าเท่านั้น แต่โดยการที่เขาขึ้นตัวอย่างเปิดเผยต่อสภาพของบิดาของเขาอีกด้วย (เปรียบเทียบ
ปฐก. 19:26; อพย. 33:20; วนจ. 13:22; 1 ซมอ. 6:19)

“มันยากสำหรับใครคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ใน โลกสมัยที่จะเข้าใจถึงความเรียบร้อย และความ สุขุมของ
ความเป็นส่วนตัวที่ได้ถูกเรียกร้องในศีลธรรมโบราณ จากตอนเริ่มต้นแล้ว ความเปลือยเปล่าในพันธ
สัญญาเดิม เป็นสิ่งแห่งความอับอายสำหรับมนุษย์ที่ได้ล้มลงในความบาป [3:7] ... สภาพของความ
เปลือยเปล่า นั้นไม่เป็นสง่าและอ่อนแอ ... ที่จะมองดูใครคนหนึ่งที่เปลือยเปล่าก็เป็นการนำมาซึ่ง
ความอับยศ และที่จะได้รับโอกาสสำหรับการเอาไปทำประโยชน์”³⁸⁸

“ที่นี้บุตรทั้งสามของโนอาห์ได้แสดงให้เห็นว่าเป็นของคนสองกลุ่ม คือบรรดาผู้ที่เหมือน อาดัมและ
เอวาที่ปิดบังความอับอายแห่งความเปลือยเปล่าของพวกเขา และบรรดาผู้ที่ เหมือนฮาม หรือคน
คานาอัน ซึ่งไม่มีความรู้สึกแห่งความอับอายของพวกเขาต่อหน้า พระเจ้า กลุ่มหนึ่งคือ เชื้อสาย
ของเซมจะได้รับการอวยพร (9:26) แต่อีกกลุ่มหนึ่งคือ คน คานาอัน (ไม่ใช่คนฮาม) จะได้รับการ
สาปแช่ง (9:25)”³⁸⁹

“เขมผู้เป็นบรรพบุรุษของอับราฮัมก็เป็นแบบอย่างของคนอิสราเอล และสามแห่งศัตรูตัวสำคัญของ พวกเขา ก็เป็นแบบอย่างของคนอียิปต์และคนคานาอัน (10:6) สิ่งที่อยู่เบื้อง หลังสิ่งนี้คือแนวคิด โบราณของบุคลิกลักษณะที่ร่วมกัน เนื่องจากความเป็นเอกภาพของบิดาและบุตร คุณลักษณะ ของบิดาก็ถูกคาดหวังล่วงหน้าว่าจะมีในการกระทำต่างๆ ของ บุตร ศาสนศาสตร์ฮีบรูได้ตระหนัก ว่า เนื่องจากอิทธิพลของพ่อแม่ ตามปกติแล้วชนรุ่นในอนาคตได้กระทำสิ่งเดียวกันอย่างที่บรรพ บุรุษของพวกเขาได้ทำไม่ว่าจะดีหรือเลว ในกรณีนี้ คำสาปนั้น ได้มุ่งไปที่บุตรของสามเมื่อสามแสดง ถึงความไม่นับถือต่อบิดาของเขาเอง ซึ่งก็คือ โนอาห์”³⁹⁰

การกระทำของสามนั้น อาจได้พัวพันกับความพยายามที่จะนำความเป็นผู้นำของครอบครัวไปจาก โนอาห์³⁹¹ อย่างไรก็ตามกระทำของเขมและยาเฟทในการปกคลุมความเปลือยเปล่าของบิดาของ พวกเขาได้เลียนแบบพระเจ้าผู้ซึ่งได้ปกคลุมความเปลือยเปล่าของอาดัมและเอวาในสวนนั้น (3:21)

9:25-27 ครั้งแรกที่โมเสสได้บันทึกถึงการที่มนุษย์ได้กล่าวคำสาปแช่ง คำทำนายนี้เป็นการเผยพระวจนะที่ ประกาศถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อพงศ์พันธุ์ของคานาอันสำหรับความบาปของพวกเขา ที่ ได้มีเมล็ดของมันในการกระทำของสาม โนอาห์ในฐานะผู้เผยพระวจนะ ได้ประกาศถึงอนาคตของ พงศ์พันธุ์ของหลานคนนี้ของเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 49; ฉธบ. 33; และข้ออื่นๆ)

“เนื่องจากรอยแตกของสามที่มีกับครอบครัวนั้น ครอบครัวของเขาเองจะสะดุด”³⁹²

คนคานาอันเป็นที่รู้จักกันดีสำหรับความเลื่อมทรมที่ไร้ความอภัยของพวกเขาในเรื่องทางเพศ³⁹³ เมื่อโยชูวาได้บุกกรุกแผ่นดินของพวกเขา เขาได้พิสูจน์ว่าเป็นเครื่องมือแห่งการลงโทษของพระเจ้าที่ มีต่อคนคานาอัน

“เนื่องจากการพิชิตเมื่อไธระโดยเนบูคัดเนสซาร์ใน 572 กคศ. คนคานาอัน/คนโพนีเซียน ได้หยุดที่จะเป็นความสำคัญในประวัติศาสตร์ทางพระคัมภีร์”³⁹⁴

มันไม่มีพื้นฐานสำหรับความเห็นอันเป็นที่นิยมว่า คำทำนายนี้ได้พิพากษาคนฮาม ผู้ซึ่งเป็นคน ออฟริกันเป็นส่วนใหญ่ ไปสู่จุดของความด้อยกว่าหรือความเป็นทาสท่ามกลางผู้คนอื่นๆ ของโลก คานาอัน และกึ่งกันแห่งครอบครัวของเขาเป็นที่หมายของการเผยพระวจนะนี้ ไม่ใช่ฮามและพงศ์ พันธุ์ทั้งสิ้นของเขา คำสาปบนคานาอันเป็นการเผยพระวจนะถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทำต่อกึ่งกันแห่ง ครอบครัวมนุษย์ของคานาอัน เนื่องจากท่าทีของสามจะมาถึงดอกไม้อันที่บานเต็มที่ในคานาอัน บุตร ชายของเขา ด้วยการช่วยเหลือของ

พระเจ้า โนอาห์ในฐานะผู้เผยพระวจนะ ได้มองลงไปทีละlixงของเวลาและได้เห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้น ตอนนีคนคานาอัน ได้สูญพันธุ์ไปแล้ว

“มัน ไม่มีหลักฐานในเนื้อหาของเราสำหรับการอ่านเชิงเชื่อชาติถึง ‘คำสาปแช่ง’ อย่างที่บางคนได้ทำ ซึ่งเป็นการทีกทักเอาว่าบางคนนั้นด้อยกว่าคนอื่น ๆ ที่นี้พระธรรมปฐมกาลมองดูที่ชีวิตทางสังคมและศาสนาของศัทรุโบราณของอิสราเอล ซึ่งก็คือคานาอันเท่านั้น ซึ่งการผิดศีลธรรมของพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินของพวกเขาเป็นมลทิน และได้คุกคามความศักดิ์ชื่อทางศาสนาของอิสราเอล (เปรียบเทียบกับ ลนต. 18:28; ยชว. 23) มันไม่ใช่ประเด็นของเชื่อชาติ แต่เป็นประเด็นของการกระทำต่างๆ ที่ชั่วร้ายที่อธิบายลักษณะ วัฒนธรรมของคนคานาอัน”³⁹⁵

บทเรียนทั่วไปของตอนพระคัมภีร์นี้ก็คือว่า พระเจ้าอวยพรบรรดาผู้ที่ประพฤติอย่างชอบธรรมแต่สาปแช่ง บรรดา ผู้ที่ละทิ้งการยับยั้งทางศีลธรรม เมื่อพิจารณาถึงการศึกษานในเรื่องผลกระทบของการมองสื่อลามกที่ได้สอน เรานั้น มันไม่ควรแปลกใจที่ว่ารากของวัฒนธรรมของคนคานาอันที่เสื่อมทรามก็คือการเพ่งดูที่ความเปลือยเปล่าของ ใครคนหนึ่ง เราต้องระมัดระวังอย่างมากเกี่ยวกับการเพ่งดูความเปลือยเปล่า มันสามารถนำไปสู่การเสพคิดที่ส่งผล ให้เกิด ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงและสุดท้ายก็จบลงด้วยการพิพากษาของพระเจ้า

“ในเชิงแนะนำแล้ว วีรบุรุษแห่งความเชื่อสามคนที่ถูกกล่าวไว้ในพระธรรมฮีบรูก็มาจาก ปฐมกาลบทที่ 4 ถึง 6 คือ อาเบล เอโนค และโนอาห์ ทุกคนได้เชื่อพระเจ้า แต่จุดหมายปลายทางของพวกเขานั้นแตกต่างกันอย่างน่าสังเกต อาเบลได้เชื่อพระเจ้าและได้ตายไป เอโนคได้เชื่อพระเจ้าและไม่ได้ตาย โนอาห์ได้เชื่อพระเจ้า และคนอื่นๆ ได้ตายในน้ำท่วมโลก ในที่สุดเขาก็ได้ตายไปแบบธรรมดาในตอนแรกที่แก่งอมแล้วคือ 950 ปี เราไม่สามารถควบคุมถึงที่ที่ความเชื่อจะนำไปแนวโน้มของมนุษย์ก็คือที่จะเห็น เอโนคเป็นตัวอย่างแห่งความเชื่อ เท่านั้น แต่อาเบลก็ถูกให้มาเป็นแบบอย่างของเราด้วย สิ่งที่สามคนมีเหมือนกันก็คือ ว่าพวกเขาได้ดำเนิน โดยความ เชื่อและได้ทำให้พระเจ้าโปรดปราน ความเชื่อแบบนั้นเป็นตัวอย่างแก่เรา”³⁹⁶

สามีของอดีตนักศึกษาของข้าพเจ้าคนหนึ่งได้บอกข้าพเจ้าว่า บรรพบุรุษของเขาหลายชนรุ่นก่อนนั้น ส่วน ใหญ่แล้วเป็นผู้เชื่อ ชนหลายรุ่นที่ผ่านมาแล้วนั้น เด็ก 11 คนจาก 12 คนได้มาเป็นคริสเตียน หัวหน้าของกึ่งก้าน แห่งครอบครัวของเขาก็คือเด็กคนที่สิบสองนั้น ซึ่งเป็นผู้ไม่เชื่อคนเดียวในชนรุ่นนั้นของครอบครัว เมื่อหลายปี ผ่านไป เด็กทั้ง 11 คนนั้นได้ก่อให้เกิดลูกหลานที่เป็นคริสเตียนหลายคน ผู้ซึ่งได้กลายมาเป็น นักเทศน์ อาจารย์ ศิษยาภิบาล แพทย์ มิชชันนารี และผู้คนที่อยู่ในทางธรรมคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นพระพรแก่คนจำนวนมาก บรรพบุรุษที่ไม่เชื่อของเขาได้

ก่อให้เกิด บรรดาผู้คิดเหล่า เหล่าอาชญากร และบรรดาผู้ก่อให้เกิดความเสียหายใน สังคม สามิของ นักศึกษาของข้าพเจ้าเป็นบุคคลที่หนึ่งในชนรุ่นทั้ง 5 ที่กลายมาเป็นคริสเตียนจากกึ่งก้านนั้นของ ครอบครัวของเขา วงศ์ตระกูลของโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดก็ได้ก่อให้เกิดผลคืออย่างมากเช่นกัน

มีความคล้ายคลึงกันหลายอย่างระหว่างเรื่องราวการทรงสร้างและเรื่องน้ำท่วมโลก³⁹⁷

	การเริ่มต้นแรกอาดัมและเอวา	การเริ่มต้นที่สองโนอาห์และครอบครัวของเขา
การกระทำของพระเจ้า	พระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวาจาก ผงคลี (2:7)	พระเจ้าช่วยโนอาห์และครอบครัวจากการทำลาย (7:23)
การจัดเตรียมของพระเจ้า	พระเจ้าทรงปลูกสร้างสวนและให้ พืชผักเพื่อรับประทาน แก่อาดัมและเอวา (1:29-31; 2:8)	พระเจ้าช่วยรักษาสัตว์ประเภทต่างๆพร้อมกับโนอาห์และให้เหล่านั้น เพื่อเป็นอาหารแก่โนอาห์และครอบครัว (6:17-22)
พระพรของพระเจ้า	เกิดผลและขยายพงศ์พันธุ์มีอำนาจเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งปวง (1:28)	เกิดผลและขยายพงศ์พันธุ์ สิ่งมีชีวิตทั้งปวง จะกลัวและเกรงเจ้า (9:1-2)
พันธสัญญาของพระเจ้า	[เจ้ามีอิสระมากมายแต่หากเจ้า ไม่เชื่อฟังเราเจ้าจะตาย (2:17)]	พระเจ้าจะไม่ทำลายล้างโลกด้วยน้ำอีก พระเจ้าจะจัดเตรียม ฤดูกาลให้ (8:21, 22; 9:11)
การห้ามของพระเจ้า	ห้ามกินจากต้นไม้รู้ชั่ว (2:16)	ห้ามทำให้เลือดผู้อื่นตก-ฆ่า [โดยปราศจากอำนาจของพระเจ้า] (9:5, 6)
การเตือนของพระเจ้า	ใครที่กินจากต้นไม้ก็จะต้องตาย (2:17)	ผู้ที่ทำให้เลือดผู้อื่นตก-ฆ่า ต้องมีการชำระบัญชี (9:5)
การประเมินของพระเจ้า	มันดียิ่งนัก (1:31)	ใจของมนุษย์นั้นชั่วช้า (8:21)

จ. สิ่งที่เป็นผลจากพวกบุตรของโนอาห์ 10:1 — 11:9

ส่วนนี้ ให้รายละเอียดบางอย่างถึงการแจกจ่ายของพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ที่มีต่อแผ่นดินโลกหลังจาก น้ำท่วมโลก (เปรียบเทียบ 9:18-19) ส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าที่จะนำพระพรไปยังมนุษยชาติได้ เกี่ยวข้องกับการแบ่งเชื้อชาติมนุษย์โดยภาษา พรมแดน และประเทศ

ส่วนของการลำดับพงศ์อันที่สี่นี้ (10:1-11:9) ก็นำการบันทึกที่ได้รับการคลอใจของเหตุการณ์ต่างๆ ในยุคแรก ของโลก ไปสู่จุดสูงสุดและจัดเตรียมการส่งผ่านไปสู่เรื่องราวของบรรพบุรุษ ประชาชาติทั้งหมด ของโลกในดินแดน ที่หลากหลายของพวกเขาพร้อมกับภาษาต่างๆ ที่แตกต่างของพวกเขาได้สืบเชื้อสายจาก เชม ฮาม ยาเฟท สิ่งที่เป็น ความสนใจพิเศษต่อคนอิสราเอลดั้งเดิมก็คือ คนคานาอันและมหาอำนาจต่างๆ ทาง โลกตะวันออกใกล้โบราณ

“จากส่วนนี้ เราเรียนรู้ว่า ‘พระพร’ นั้นมีสำหรับทุกคนเพราะว่าประชาชาติทั้งหมดมีที่มาของพวกเขาใน ชายคนเดียว ซึ่งก็คือโนอาห์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดปราน ยิ่งไปกว่านั้นอีก ความไม่เป็นเอกภาพท่ามกลาง ลูกหลานของโนอาห์ที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์ที่หอบาเบล [11:1-9] ไม่ได้ขัดขวางพระพรที่พระเจ้าได้คิด ไว้สำหรับมนุษยชาติ”³⁹⁸

“เหตุการณ์ที่หอบาเบล (11:1-9) แม้จะเป็นไปตามตารางในการเรียบเรียงวรรณกรรมในปัจจุบัน แท้จริงแล้ว ก็มาก่อนการจัดกระจายไปของประชาชาติต่างๆ ตามลำดับวันเดือนปี การรวมสิ่งหนึ่ง ณ ช่วงต่างๆ ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ ของเรื่องราวนี้ (11:1-9) ก็แยกสองพงศ์พันธุ์ของเซม (10:21-31; 11:10-26) ซึ่งปูทาง สำหรับการเชื่อมต่อที่เฉพาะเจาะจงระหว่างเผ่าพันธุ์ของเทราร์ (อับราฮัม) กับเชื้อสายของเซม (11:27) เรื่องราวของหอบาเบลก็มองไปข้างหน้าด้วยการคาดหวังถึงบทบาทที่อับราม (12:1-3) จะเล่นในการรื้อฟื้น พระพรไปสู่ประชาชาติต่างๆ ที่ได้จัดกระจายไป”³⁹⁹

1. เชื้อสายของชาติต่างๆ บทที่ 10

ตารางเชื้อสายนี้แสดงให้เห็นว่าพระยาเวห์ได้สร้างทุกคน (เปรียบเทียบ 32:8; อมส. 9:7; กจ. 17:26) เหมือน กับการ ลำดับพงศ์ในบทที่ 5 ตารางเชื้อสายนี้สืบเสาะบุคคลหลัก 10 บุคคล และคนสุดท้ายที่ได้เอ่ยชื่อก็มีบุตรชาย สามคน

บทนี้ประกอบด้วยหนึ่งในตารางเกี่ยวกับชาติพันธุ์ที่เก่าแก่ที่สุดในโลกโบราณ ถ้าไม่ใช่ ตารางที่เก่าแก่ที่สุด มันเปิดเผยถึงความเข้าใจที่น่าสังเกตถึงสถานการณ์เกี่ยวกับชาติพันธุ์และภาษาที่มาที่หลังน้ำท่วม โลก ชื่อเกือบทั้งหมดในบทนี้ได้ถูกพบในการค้นพบทางโบราณคดีในศตวรรษครึ่งล่าสุด ชื่อของหลายคนก็ปรากฏ ใน หนังสือต่างๆ ตามลำดับของพันธสัญญาเดิม

“... ชื่อต่างๆ ในบทที่ 10 ถูกนำเสนอในแนวทางที่ไม่เหมือนกัน: บริบทอาจจะเป็นบริบทของแต่ละบุคคล (เช่น นิมโรด) เมือง (เช่น อัสซุร) ผู้คน (เช่น เฮบุส) หรือ ประเทศ (เช่น เอลาม)

“เราเชื่อว่า การล้มเหลวที่จะชื่นชมการเรียบเรียงที่ผสมกันของพระธรรมปฐมกาล 10 นี้ได้นำไปสู่ บทสรุป ต่างๆ ซึ่งไม่ได้รับประกันมากมาย ตัวอย่างเช่น มันไม่ควรถูกทึกทักเอาว่า พงศ์พันธุ์ทั้งหมดของบุตรคน ใดก็ตามของโนอาห์ได้อาศัยอยู่ในสถานที่เดียวกัน ได้พูดภาษาเดียวกัน หรือ แม้กระทั่งเป็นของเชื้อชาติที่ เฉพาะเจาะจง”⁴⁰⁰

“ตารางของชาติต่างๆ เป็น การลำดับพงศ์ใน ‘แนวนอน’ มากกว่าการลำดับพงศ์ใน ‘แนวตั้ง’ (การลำดับพงศ์ ในบทที่ 5 และ 11 เป็นแนวตั้ง) โดยพื้นฐานแล้ว จุดประสงค์ของมันไม่ใช่ที่จะสืบเสาะบรรพบุรุษ ตรงกันข้าม มันแสดงถึงการเข้าร่วมทางการเมือง ทางภูมิศาสตร์ และทางเชื้อชาติท่ามกลางเผ่าต่างๆ เพื่อเหตุผล ต่างๆ ที่หลากหลาย สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคือ สงครามบริสุทธิ์ เผ่าต่างๆ ที่ถูกแสดงว่าเป็น ‘ญาติ’ จะอยู่ใน กลุ่มคนด้วยกัน ดังนั้น ตารางนี้ก็จัดเผ่าต่างๆ ที่มีอำนาจเหนือให้อยู่ในและรอบๆ แผ่นดินที่ได้สัญญาให้ แก่อิสราเอล ชื่อเหล่านี้รวมถึงผู้ก่อตั้งเผ่าต่างๆ เผ่าพันธุ์ต่างๆ เมืองต่างๆ และพรมแดนต่างๆ”⁴⁰¹

ในการเปรียบเทียบกับ การลำดับพงศ์ในบทที่ 5 การลำดับพงศ์นี้ไม่ได้กล่าวถึงอายุ มันประกอบไปด้วย สถานที่และชื่อกลุ่มต่างๆ ซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็นบรรพบุรุษของสถานที่อื่นๆ หรือกลุ่มอื่นๆ เช่นเดียวกับชื่อต่างๆ ของ แต่ละบุคคล พระเจ้าได้สร้างประชาชาติต่างๆ จากหลายครอบครัว ดังนั้นมันค่อนข้างชัดเจนว่าเป็นรายชื่อที่ถูกคัด เลือก ไม่ใช่รายชื่อที่ครอบคลุม การเลือกเนื้อหาของผู้เขียนก็แสดงให้เห็นว่าเขามีความสนใจที่เฉพาะเจาะจงในการ นำเสนอบรรดาเพื่อนบ้านของอิสราเอล อิสราเอลจะจัดการ แทนที่ หรือปราบปรามหลายพวกของคนเหล่านี้ เช่นเดียวกับคนคานาอัน (บทที่ 9) พวกเขาทั้งหมดได้มีที่มาเหมือนกันเป็นที่ชัดเจนว่าประชาชาติทั้ง 70 ประชาชาติ ได้สืบเชื้อสายจากเซม ฮาม และยาเฟท: 26 ประชาชาติมาจากเซม 30 ประชาชาติมาจากฮาม และ 14 ประชาชาติมาจากยาเฟท (เปรียบเทียบ จชบ. 32:8) 70 ได้กลายมาเป็นจำนวนเต็มตามธรรมเนียมสำหรับกลุ่มใหญ่ของพงศ์พันธุ์⁴⁰² ครอบครัวของยาโคบประกอบไปด้วย 70 คนเช่นกัน (46:27) ซึ่งอาจบ่งบอกว่าโมเสสได้มองว่าอิสราเอลเป็นโลก ขนาดเล็กมากของมนุษยชาติอย่างที่เขาได้นำเสนอมันที่นี่ พระเจ้าได้กัน โลกขนาดเล็กมากไว้ต่างหากเพื่อที่จะอวยพร โลกขนาดใหญ่มาก

พงศ์พันธุ์ของยาเฟท (ข้อ 2-5) ได้ตั้งถิ่นฐานทางทิศเหนือ ทางทิศตะวันออก และทางทิศตะวันตกของภูเขา อารารัต⁴⁰³ ระยะห่างของพวกเขาจากอิสราเอลบางทีอธิบายถึงการบรรยายอย่างสั้นๆ ที่พวกเขาได้รับในรายการนี้เมื่อ เปรียบเทียบกับการบรรยายของคนฮามและคนเซม “ฝั่งทะเล” (ข้อ 5) คือพื้นที่ที่อยู่ห่างจากชายฝั่ง และที่ดินตามชาย ฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศเหนือบนชายฝั่งทางยุโรปจากประเทศตุรกีไปยังประเทศสเปนในปัจจุบันนี้ การกระ- จัดกระจายไปของประชาชาติต่างๆ “ตาม. . . ภาษา” (ข้อ 5) ได้เกิดขึ้นหลังจากหอบาเบล (บทที่ 11) ไปตามชายฝั่ง เหล่านี้ เช่นเดียวกับที่อื่นๆ อีกด้วย⁴⁰⁴

ครอบครัวของฮาม (ข้อ 6-20) ได้เคลื่อนไปทางทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตกไปสู่เมโสโปเตเมีย อียิปต์และแอฟริกา พงศ์พันธุ์ของคานาอัน (ข้อ 15-21) ไม่ได้อพยพไปทางทิศใต้มากนัก แต่ได้ตั้งถิ่นฐานในปาเลส- ไตน์⁴⁰⁵ ความยาวของรายชื่อคนคานาอันที่เป็นเชื้อสายของฮามก็บ่งบอกถึงความสำคัญของผู้คนเหล่านี้และสถานที่ ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ในภายหลังของอิสราเอล โปรดสังเกตถึงการขาดหายไปของจำนวนเจ็ดโดยทั่วไปใน โครง สร้างในการลำดับพงศ์พันธุ์ของคานาอัน ซึ่งบ่งบอกถึงความยุ่งเหยิง⁴⁰⁶

มันเป็นไปได้ที่ซาร์คอนแห่งอักกาดา ผู้ซึ่งนักประวัติศาสตร์ทางโลกหลายคนถือว่าเป็นผู้ปกครองคนแรก ของบาบิโลน อาจเป็นคณินิมโรค (หมายถึง “เราจะกบฏ”) ของข้อ 8-10⁴⁰⁷ หลายคนในสมัยโบราณนั้นมีมากกว่าหนึ่งชื่อ บางทีการอ้างอิงถึงเขาต่อให้เห็นถึง 11:1-9

“การไหลเข้ามาของคนอโมไรต์ในคานาอันนั้นถูกคัดค้าน มันไม่จำเป็นที่คนอโมไรต์ดั้งเดิม ซึ่งถือว่าเป็นของลูกหลานของคนฮามในปฐมกาล 10 เป็นพวกเซม-ไอทเนื่องจากคำว่า ‘อโมไรต์’ ในเอกสารต่างๆ ทางโลกตะวันออกใกล้โบราณไม่ได้ทำหน้าที่เป็นที่มาที่เจาะจงสำหรับการระบุเชื้อชาติ ยิ่งไปกว่านั้นอีกหลักฐานทางภาษาก็ไม่ได้รับรองถึงต้นกำเนิดทางเชื้อชาติเสมอไป”⁴⁰⁸

ลูกหลานของเซม (ข้อ 21-31) ได้ตั้งถิ่นฐานทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือและทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของ คานาอัน กิ่งก้านนี้ของครอบครัวมนุษย์ก็สำคัญในการบันทึกของพระธรรมปฐมกาลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของ อิสราเอลอีกด้วย

“เมื่อเชื้อสายทั้งสองของเซมได้ถูกเปรียบเทียบ (10:21-31; 11:10-26) มันก็มีการแตกออกไปที่โดดเด่น ณ จุดของพงศ์พันธุ์ของเอเบอร์ เพเลก และโยกทาน [ข้อ 25] ในบทที่ 10 นั้น เพเลกถูกยุติไว้อย่างสิ้นเชิงหลังจากการอ้างอิงถึงเขา ในขณะที่เชื้อสายที่ไม่ได้ถูกเลือกของโยกทานถูกกล่าวถึงในรายละเอียด มันถูกละไว้ให้เชื้อสายที่สองในบทที่ 11 ที่จะสืบเสาะถึงบทบาทของเพเลกในฐานะบรรพบุรุษของอับราฮัม. . .”⁴⁰⁹

“จากนั้น ตารางของชาติต่างๆ นี้ก็สืบเสาะถึงการเข้าร่วมของเผ่าต่างๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ ต่างๆ ซึ่งตั้งอยู่บนการเชื่อมโยงบางอย่างทางร่างกายซึ่งมีมาแต่เดิม

“มันชัดเจนที่ว่า ผู้เขียนกำลังเน้นการพัฒนาของชาติต่างๆ เหล่านี้ซึ่งเป็นความสำคัญพื้นฐานต่ออิสราเอล (ส่วนของยาลาด) ภายในโครงสร้างโดยรวมของตาราง”⁴¹⁰

“ส่วน ไล่ตามภูมิศาสตร์ทั้งสามของเชื้อสายต่างๆ ก็ตัดกันที่ศูนย์กลาง นั่นคือ คานาอัน ซึ่งเป็นบ้านเกิดของ อิสราเอลในอนาคต”⁴¹¹

ส่วนนี้เปิดเผยว่า มันเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะช่วยพรเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยการแบ่งแยกครอบครัวของ มนุษย์โดยภาษา สถานที่และผู้นำ ก่อนหน้านี้พระเจ้าได้อวยพร โลกด้วยการแบ่งแยกความสว่างจากความมืด แผ่นดิน จากท้อง ฟ้าและแผ่นดินจากทะเล (บทที่ 1) ผู้เชื่อการทรงสร้างบางคนเชื่อว่าการแบ่งแยก

แผ่นดินในสมัยของเพลง (ข้อ 25) อ้างอิงถึงการเลื่อนลอยทางทวีป แต่ผู้เชื่อการทรงสร้างหลายคนไม่ได้ถ่มมูมองนี้⁴¹²

“โดยการเทียบเคียงจำนวนของชาติต่างๆ [ในบทที่ 10 นั่นคือ 70] กับจำนวนของเชื้อสายของอับราฮัม [ใน 46:27] ต่อหน้าผู้อ่านแล้ว ผู้เขียนถือว่า ‘พงศ์พันธุ์’ ของอับราฮัมเป็นมนุษยชาติใหม่และอับราฮัมเอง เป็นอาคัมคนที่สอง ซึ่งเป็น ‘บิดาของประชาชาติมากมาย’ (ปฐมก. 17:5)”⁴¹³

“...ความตั้งใจของเขาไม่ใช่ที่จะให้รายชื่อที่ครอบคลุม แต่เป็นรายชื่อที่เป็นตัวแทน ซึ่งสำหรับเขาแล้ว เป็นรายชื่อที่ได้บรรลุนิเลขเจ็ด”⁴¹⁴

“จำนวน ‘70’ ของตารางสำหรับประชาชาติของโลกนั้นถูกพาดพิงถึงโดยพระเยซูในการส่งสาวก 70 คนออกไปตามที่ได้ถูกบันทึกไว้โดยลูกา (10:1-16) ที่นี้ผู้ประกาศเน้นถึงภารกิจของคริสตจักรในความพยายามทางการประกาศทั่วโลกของมัน”⁴¹⁵

2. การกระจัดกระจายไป ณ หอบาเบล 11:1-9

ส่วนนี้เป็นการเล่าเรื่องย้อนอดีตที่อธิบายถึงการแบ่งแผ่นดินในสมัยของเพลง (10:25) การเน้นหลักในส่วนนี้ไม่ใช่ การสร้างหอบาเบล แต่เป็นการกระจัดกระจายไปของผู้คน เราสามารถเห็นสิ่งนี้ในโครงสร้างเชิงวรรณกรรมของ ตอนพระคัมภีร์นี้⁴¹⁶

- A คนทั้งหลายทั่วโลกพูดภาษาเดียวกัน (ข้อ 1)
- B ที่นั่น (ข้อ 2)
- C ต่างคนต่างก็พูดกัน (ข้อ 3)
- D มาเถิด เราจงทำอิฐ (ข้อ 3)
- E ให้เราทำเพื่อตัวเราเอง (ข้อ 4)
- F เมืองและหอ
- G พระเจ้าเสด็จลงมาทอดพระเนตร (ข้อ 5; เปรียบเทียบ 8:1)
- F' เมืองและหอ (ข้อ 5)
- E' ที่มนุษย์ก่อสร้างขึ้นนั้น (ข้อ 5)
- D' มาเถิดเราจงลงไปทำให้สับสน (ข้อ 7)
- C' เขาพูดเข้าใจกันไม่ได้ (ข้อ 7)
- B' จากที่นั่น (ข้อ 8)

A' ทำให้ภาษาของเขาอ่อนวัยไป (ข้อ 9)

เมื่อผู้คนได้พยายามที่จะรักษาความเป็นเอกภาพของพวกเขาไว้ และทำชื่อเสียงเพื่อพวกเขาเองด้วยการสร้าง หอ พระยาเวห์ได้ทำให้แผนการนั้นเสียไปและได้ทำให้ทุกคนกระจัดกระจายไปด้วยการทำให้ภาษาที่ได้ผูกพันพวกเขาไว้ด้วยกันนั้นให้สับสนไป

“เรื่องราวของหอบาเบล เป็นการพิพากษายิ่งใหญ่อันสุดท้ายที่ได้เกิดขึ้นกับมนุษยชาติในยุคแรกของโลก สถานที่และหน้าที่ของมันในปฐมกาล 1-11 อาจถูกเปรียบเทียบกับการล้มลงในความบาปในปฐมกาลบทที่ 3 และบุตรชายของพระเจ้าในปฐมกาล 6:1-4 ซึ่งทั้งสองอย่างนี้ได้กระตุ้นการพิพากษาของพระเจ้าถึงผล ลัทธิที่ยิ่งใหญ่และยืนยง”⁴¹⁷

เรื่องราวนี้อธิบายถึงเหตุผลและวิธีที่พระเจ้าได้ทำให้ชาติต่างๆ กระจัดกระจายไป ต่อประชากรของพระเจ้า ในการ พิพากษาต่อการพยายามที่จะสถาปนารัฐของโลกในการต่อต้านต่อการปกครองของพระเจ้า (รัฐบาลมนุษย์ก็ เติลิดเปิดเปิง) พระเจ้าได้โจมตีสิ่งที่ผูกพันผู้คนเข้าด้วยกันนั่นคือ ภาษากลาง ตามลำดับวันเดือนปีแล้ว เหตุการณ์ที่ บาบเบลได้มาก่อนการกระจัดกระจายไปที่โมเสสได้อธิบายพร้อมกับการลำดับพงศาวดารที่ 10 นักเขียนคนหนึ่งได้ให้ เหตุผล สำหรับการระบอบของเหตุการณ์ของหอบาเบลด้วยการสิ้นสุดและการกระจัดกระจายไปของราชวงศ์ชูเมอเรีย สุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ที่มีศูนย์กลางที่เมืองเออร์⁴¹⁸

“โดยการวางเหตุการณ์ของหอบาเบลก่อนหน้าเรื่องราวต่างๆ ของบรรพบุรุษนั้น ในตอนแรกผู้เขียน พระคัมภีร์กำลังแนะนำว่า มนุษยชาติภายหลังน้ำท่วมโลกนั้นก็ชั่วช้าเท่ากับมนุษยชาติก่อนน้ำท่วมโลกแทนที่จะส่งบางสิ่งที่ทำลายอย่างเช่นน้ำท่วมที่จะทำลายมนุษยชาติ อย่างไรก็ตามตอนนี้พระเจ้าวางความหวังของพระองค์ไว้ในพันธสัญญาที่อับราฮัมในฐานะที่เป็นการแก้ไขที่มีพลังต่อความผิดบาปของมนุษยชาติ ดังปัญหา (บทที่ 11) และการแก้ไข (บทที่ 12) ก็ถูกนำไปสู่การวางข้างๆกันเพื่อเปรียบเทียบทันทีและ พลังของการเคลื่อนไหวทางโครงสร้างนี้คงได้สูญหายไป ถ้ายบทที่ 10 ได้แทรกแซงระหว่างสองบทนี้”⁴¹⁹

“อย่างที่มีมันได้ตั้งอยู่ในตัวบทในขณะนี้ เรื่องราวของการก่อตั้งบาบิโลนก็ตกอยู่ ณ ตอนปลายของรายชื่อของ 14 คนจากเชื้อสายของโยกทาน (10:26-29) อย่างไรก็ตาม ณ ตอนปลายของรายชื่อ 10 คนจากเชื้อสายเพเลกคือเรื่องราวของการทรงเรียกของอับราฮัม (11:27-12:10) ดังนั้นสองเชื้อสายที่ยิ่งใหญ่ของลูกหลานของเชมก็แบ่งเป็นบุตรชายสองคนของเอเบอร์ (10:25) คนหนึ่งลงเอยในบาบิโลน อีกคนหนึ่งลงเอย ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา”⁴²⁰

11:1-2 บางคนจากคนฮามได้อพยพไปทาง “ทิศตะวันออก” (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางตะวันออกเฉียงใต้) ไปยังทุ่งราบแห่งเมืองชินาร์ (เปรียบเทียบกับ 10:10) นี้อยู่ในกลุ่มน้ำเมโสโปเตเมีย (อิรักสมัยใหม่)

เมื่อพิจารณาถึงการใช้ที่ดึงใจเช่นนั้นของแนวคิดของ ‘ไปทางตะวันออก’ ภายในเรื่องราวของปฐมกาล เราสามารถเห็นได้ว่าที่นี้เช่นกันที่ ผู้เขียนตั้งใจที่จะดึงเรื่องราวของการก่อตั้งบาบิโลนไปสู่แผนการที่ใหญ่ขึ้นที่มีตลอดทั้งหนังสือปฐมกาล มันเป็นแผนการที่เปรียบเทียบแนวทางแห่งการอวยพรของพระเจ้า (เช่น เอเดนและแผ่นดินแห่งพระสัญญา) กับความพยายามของมนุษย์เองที่จะพบ ‘สิ่งดี’ ในเรื่องราวต่างๆ ในปฐมกาลเมื่อมนุษย์ไปทาง ‘ตะวันออก’ เขาก็ละทิ้งแผ่นดินแห่งพระพร (เอเดนและแผ่นดินแห่งพระสัญญา) และไปยังแผ่นดินที่ที่ความหวังที่ยิ่งใหญ่ของเขาจะกลายเป็นความหายนะ (บาบิโลนและโสโดม)⁴²¹

“หลังจากการออกจากภูเขารัตแล้ว ผู้คนได้อพยพไปทางตะวันออกเฉียงใต้ไปยังหุบเขาที่ต่ำกว่าของยูเฟรติส จากนั้นปฐมกาล 1-11 ได้มาสู่วงกลมที่สมบูรณ์จาก ‘เอเดน’ สู่อพยพ ‘บาเบล’ ซึ่งทั้งสองได้ถูกจดจำในเรื่องการขับไล่ผู้อาศัยของพวกเขา”⁴²²

11:3-4 แรงจูงใจสำหรับการสร้างเมืองก็คือที่จะสร้างชื่อเสียงของผู้สร้าง (เปรียบเทียบกับ สดด. 14:1) ภายหลังจากพระเจ้าจะ “ทำชื่อเสียง” เพื่ออับราม (12:2-3) เป้าหมายของความพยายามนี้ก็คือที่จะสถาปนาศูนย์กลางที่ซึ่งพวกเขาจะอาศัยไว้ซึ่งเอกภาพของพวกเขา

“กำแพงป้องกันเป็นเครื่องหมายของเมือง (ดู 4:17) เมืองต่างๆ ในโลกตะวันออกใกล้โบราณไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะเป็นที่อาศัย แต่ได้ถูกตั้งไว้เพื่อจุดประสงค์ทางศาสนาและสาธารณะ”⁴²³ พระเจ้าปรารถนาเอกภาพเพื่อมนุษยชาติ แต่เป็นเอกภาพที่ พระองค์ได้สร้างขึ้น ไม่ใช่เอกภาพที่ได้ตั้งขึ้นในรัฐทางสังคม⁴²⁴ พวกเขาต้องการที่จะ “เสริมอำนาจ” พวกเขาเอง ทั้งแรงจูงใจและเป้าหมายนั้นไม่อยู่ในทางธรรม พระเจ้าได้ แนะนำให้มนุษย์ที่จะมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดินที่จะกระจายไปทั่วแผ่นดินโลก

ดูเหมือนว่าบรรดาผู้สร้าง “หอ” ได้ตั้งใจว่ามันจะทำหน้าที่เป็นอนุสรณ์หรือสถานที่ที่เป็นจุดสังเกตท่ามกลางสิ่งอื่นๆ บางทีมันเป็นวิหารที่จะถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ต่างๆ ทางศาสนา

“ศาสนาเมโสโปเตเมียได้อ้างว่าเมืองต่างๆ ของพวกเขาเป็นแหล่งกำเนิดของพระเจ้า สัญลักษณ์ของความหลงใหลในพระเจ้าท่ามกลางคนเมโสโปเตเมียนี้ คือซิกกูรัต (ภาษาอัคเคเดียน ซิกเคอระทุ) ที่ได้ถูกสร้างขึ้นในตอนต้นของสหัสวรรษที่สาม กคศ. วิหารนี้เป็นตึกที่เป็นชั้นบันได ซึ่งทำจากอิฐ

และฐานนั้นเป็นที่เหลี่ยมจตุรัสหรือสี่เหลี่ยมผืนผ้า ความหมายแน่นอนของตึกนี้ไม่เป็นที่รู้จัก แม้ว่ามันเป็นที่ตกลงอย่างกว้างขวางว่ามันได้ตั้งบนไครระหว่างพวกพระและแผ่นดินโลก (เปรียบเทียบ ปฐก. 28:12) ฉะนั้นตึกเช่นเดียวกับยอดของมันเป็นบริเวณวิหารที่ทำหน้าที่เป็นที่อยู่สำหรับพระ ตึกนี้อาจได้ถือว่าเป็นการเลียนแบบทางโลกถึงที่อยู่ในสวรรค์ของพวกพระต่างๆ”⁴²⁵

11:5-6 อย่างไม่น่าสงสัยเลยว่าพวกก่อสร้างได้คาดหวังที่จะขึ้นไปยังสวรรค์เพื่อพบพระเจ้า ตรงกันข้ามพระเจ้าได้เสด็จลงมาในโลกเพื่อจะพบพวกเขา ถ้าพระเจ้าได้ยอมให้โครงการนี้ดำเนินต่อไปผลลัพธ์ต่างๆ คงจะแยกแยะและรุนแรงกว่า ฉะนั้นเวลานี้ ความบาปของพวกก่อสร้างคือการปฏิเสธของพวกเขานี้ที่จะเชื่อฟังคำสั่งที่พระเจ้าได้ให้มา

“มนุษย์ที่เลื่อมทราวมได้รวมกันในความพยายามทางฝ่ายวิญญาณของพวกเขานี้ที่จะหาความหมายแห่งการมีชีวิตอยู่โดยปราศจากพระเจ้า และวิธีที่จะรื้อถอนขอบเขตของพวกเขานี้โดยทางเทคโนโลยี นอกจากพระเจ้าแทรกแซงและแบ่งแยกพวกเขาด้วยการทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน ก็ไม่มีสิ่งใดสามารถหยุดยั้งมนุษย์ในความหยิ่งที่มั่นใจมากเกินไปของพวกเขาและความปรารถนาต่อเอกราชของพวกเขาได้”⁴²⁶

การก่อสร้างเมืองต่างๆ โดยตัวของมันเองแล้วไม่ได้บาป พระเจ้าได้เลือกกรุงเยรูซาเล็มสำหรับประชากรของพระองค์ และพระองค์จะสร้างกรุงเยรูซาเล็มใหม่เพื่อผู้เชื่อจะอาศัยอยู่ มันคือความหยิ่งและความมั่นคงที่ผู้คนใส่ในเมืองต่างๆ ที่พระเจ้าไม่เห็นด้วย

11:7 การพูดกับตัวเองของพระเจ้าในข้อนี้ก็ล้อเลียนภาษาของพวกก่อสร้างหอนข้อที่ 3 และ 4 (เปรียบเทียบ 1:26) หอนั้นเล็กจนพระองค์จำเป็นต้องเสด็จลงมาเพื่อคูมัน (เปรียบเทียบ อสย. 40:22) บางทีความสับสนของภาษานั้นได้เกี่ยวข้องมากกว่าแค่การแนะนำคำใหม่ๆ

“ถ้าภาษาเป็นการแสดงออกที่มีเสียงของอารมณ์ แนวคิด และความคิดของจิตใจนั้น สาเหตุของความสับสนหรือการแบ่งแยกภาษามนุษย์ ภาษาเดียวไปสู่ภาษาถิ่นของชาติต่างๆ ที่แตกต่างกันอาจถูกค้นพบในผลกระทบที่ได้เกิดแก่ความคิดมนุษย์ ที่ซึ่งเอกภาพดั้งเดิมของอารมณ์ แนวคิด ความคิด และความตั้งใจนั้นได้ถูกทำให้แตกสลาย อย่างไม่น่าสงสัยเลยว่า เอกภาพภายในนี้ได้ถูกรบกวนโดยความบาปมาตลอด แต่การรบกวนนั้นยังไม่ได้รวมกันไปสู่รอยแตกอย่างสิ้นเชิง”⁴²⁷

นักวิชาการบางคนเชื่อว่า การพิพากษา⁴²⁸นี้ได้เกี่ยวข้องกับการปลุกฝังของความแตกต่างทางเผ่าพันธุ์ และเชื้อชาติในพลโลกอีกด้วย ตารางของประชาชาติต่างๆ ในบทที่ 10 อาจบ่งบอกถึงสิ่งนี้⁴²⁸

- 11:8 ความสับสนที่เป็นผลลัพธ์ได้นำไปสู่การกระจายของผู้คนไปทั่ว “แผ่นดิน” (เปรียบเทียบ ข้อ 9) พระเจ้าไม่ได้ยอมให้การกบฏของมนุษย์ไปสู่ระดับที่มันได้เป็นก่อนน้ำท่วมโลก พระเจ้าได้บังคับให้ผู้คนที่พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะทำอย่างใจสมัคร ซึ่งก็คือกระจายไปทั่วแผ่นดิน

นักคิดบางคนถือว่าความสับสนของภาษานั้นเป็นแค่ปรากฏการณ์ทางท้องถิ่นเท่านั้น นักเขียนคนหนึ่งได้เชื่อว่าสายฟ้าได้ฟาดที่หอบาเบล และความสับสนของภาษาพูดที่ได้ตามมานั้นเป็นผลมาจากการกระทำอย่างรวดเร็วของวงจรทางไฟฟ้าในสมองของบรรดาผู้ที่ได้ถูกสายฟ้าฟาด⁴²⁹ นี่เป็นแนวคิดที่น่าสนใจแต่มันเป็นไปได้ที่จะพิสูจน์ อย่างไรก็ตามนักคิดความส่วนใหญ่ถือว่าเหตุการณ์นี้เป็นที่มาของกลุ่มภาษาหลักต่างๆ ในโลกทุกวันนี้

- 11:9 “บาเบล” เสียงเหมือนคำฮีบรูสำหรับคำว่า “สับสน” (บาล) และมันหมายถึง “ประตูของพระเจ้า” ในภาษาอัคราเดียน

“. . . ปฐมกาล 11:1-9 ซึ่งเป็นเรื่องราวของหอบาเบลนั้นเป็นการเน้นนมต่อการอ้างอิงของบาบิโลนถึงการเป็นศูนย์กลางของอารยธรรม และหาววิหารของมันว่าเป็นประตูแห่งสวรรค์ (E[numa]E[lish] 6:50-80): บาเบลไม่ได้หมายถึงประตูของพระเจ้า แต่เป็น ‘ความสับสน’ และความโง่เขลา’ แทนที่จะเป็นยอดของวิหารที่ยืนไปยังสวรรค์ มันก็ค้ำอย่าง มากจนพระเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์เพื่อจะดูมัน! (11:4-9)⁴³⁰

นี่เป็น “บาบิโลน” ดั้งเดิม (รูปแบบคำกรีกคือ “บาเบล”) ซึ่งโดยตลอดไปแล้วเป็นเมืองที่ใหญ่แล้วเป็นเครื่องหมายของการกบฏต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า ความปรารถนาที่จะได้รับความรอดโดยการกระทำ การกราบไหว้รูปเคารพ และการถือสิทธิ์ของตน มันเป็นสัญลักษณ์ของการกบฏที่ได้วางแผนต่อต้านพระเจ้าในหลายๆ ในพระคัมภีร์ และในที่สุดแล้ว พระเจ้าจะทำลายมัน (ว. 17 และ 18) วิญญาณของบาเบลนั้นแข็งแกร่งทั่วโลกในทุกวันนี้⁴³¹

“แน่นอนว่ามนุษย์ไม่ได้คาดหวังให้โครงการของเขาจะเปลี่ยนไปอย่างนั้นเขาไม่ได้คาด หวังว่าชื่อที่เขาต้องการที่จะทำเพื่อตัวเองจะอ้างอิงถึงว่าเป็นที่แห่งการไม่มีสื่อสาร”⁴³²

เรื่องราวของหอบาเบลนั้นสำคัญเนื่องด้วยหลายเหตุผลด้วยกัน

1. มโนธิบายถึงการเริ่มต้นและเหตุผลสำหรับภาษาหลากหลายของมนุษย์
2. บางที่มโนธิบายถึงที่มาของ “เชื้อชาติ” ภายในพลโลก

“กลุ่มภาษาต่างๆ ที่แยกกันไม่สามารถแต่งงานกับส่วนที่เหลือของพลโลกได้อย่างอิสระอีกต่อไป ขณะที่การผสมพันธุ์กับผู้มีเชื้อสายใกล้เคียงกันมากและการขาดทางเข้าไปสู่จำนวนรวมที่ใหญ่กว่าของพันธุกรรมได้ปรากฏขึ้น คุณลักษณะทางเชื้อชาติได้พัฒนาขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นอีกแต่ละสภาพแวดล้อมทางท้องถิ่นได้มีแนวโน้มที่จะขึ้นชอบการเลือกคุณลักษณะบางอย่าง และก็ขจัดสิ่งอื่นๆ ไปเสีย คุณลักษณะทางเชื้อชาติ เช่น สีผิว ได้เกิดขึ้นจากการสูญเสียความผันแปรทางพันธุกรรม ไม่ใช่เกิดจากที่มาของพันธุกรรมใหม่โดยทางการเปลี่ยนรูปอย่างที่ได้แนะนำโดยวิวัฒนาการ

“แนวคิดของเชื้อชาตินั้นเป็นแนวคิดเชิงวิวัฒนาการ... (กจ. 17:26) มนุษย์ทุกคนมีสีเดียวกันแต่แตกต่างกันในเรื่องจำนวนของมันเท่านั้น เราต่างก็ได้สืบเชื้อสายมาจากโนอาห์และอาดัม”⁴³³

“พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราถึงสีผิวอะไรที่พ่อแม่คู่แรกของเรามี แต่จากมุมมองของการออกแบบแล้ว ‘[สี] กลางๆ’ ก็ทำการเริ่มต้นที่ยิ่งใหญ่ จากการเริ่มต้นด้วยพ่อแม่ที่มีสีผิวกลางๆ (AaBb) มันคงจะใช้ชนรุ่นหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความหลากหลายต่างๆ ที่เราเห็นในสีผิวของมนุษย์ในทุกวันนี้ ที่จริงสิ่งนี้เป็นสถานการณ์ปกติในประเทศอินเดียในทุกวันนี้ คนอินเดียบางคนก็ดำเท่ากับคนแอฟริกันที่ดำที่สุด และบางทีพี่น้องที่เป็นชายหรือหญิงในครอบครัวเดียวกันก็ขาวเท่ากับคนยุโรปที่ขาวที่สุด ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้รู้จักครอบครัวหนึ่งจากประเทศอินเดียซึ่งสมาชิกในครอบครัวมีทุกสีผิวหลักที่คุณสามารถเห็นได้ที่ใดก็ตามในโลกนี้

“แต่ตอนนี้โปรดสังเกตถึงสิ่งที่เกิดขึ้นถ้ากลุ่มต่างๆ ของมนุษย์ได้แยกจากกันหลังจากการทรงสร้าง ถ้าคนเหล่านั้นที่มีผิวสีดำ (AABB) อพยพไปยังบริเวณเดียวกัน และ/หรือแต่งงานกับผู้คนที่มีผิว สีดำอย่างมาก จากนั้นลูกๆ ของพวกเขาจะมีผิวที่สีดำมากๆ (AABB เป็นการรวมกันที่เป็นไปได้ของไข่และตัวสุจิแบบ AA ซึ่งเป็นแบบเดียวเท่านั้นที่สามารถถูกให้กำเนิดมาโดยพ่อแม่แบบ AABB) ในทำนองเดียวกัน พ่อแม่ที่มีผิวสีขาวอย่างมาก (aabb) สามารถมีลูกๆ ที่มีผิวสีขาวอย่างมากได้เท่านั้น เนื่องจากว่าพวกเขาไม่มี พันธุกรรมแบบ A หรือ B ที่จะส่งต่อไปได้ แม้กระทั่งพ่อแม่ที่มีผิวสีกลางๆ (AA bb หรือ aaBB) สามารถ ‘ติดอยู่กับ’ การที่จะมีลูกที่มีสีผิวกลางๆ เท่านั้น เช่น ชาวตะวันตก ชาวหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก และบรรพบุรุษของข้าพเจ้าบ้างซึ่งเป็นคนพื้นเมืองอเมริกัน

“ที่ที่ผู้คนพร้อมกับสีผิวที่แตกต่างกันได้มารวมกันอีกครั้ง (ตัวอย่างเช่น อย่างที่พวกเขาทำในเกาะอินคิสตะวันตก) คุณก็พบขอบเขตที่เต็มทีของความหลากหลายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งไม่มีอะไรที่น้อย และก็ไม่มีอะไรที่มากไปกว่าสิ่งที่เราได้เริ่มต้นด้วย ทั้งหมดนี้คือความหลากหลายภายในประเภท. .

“อะไรที่ได้เกิดขึ้นขณะที่ลูกหลานของพ่อแม่ที่มีผิวสีกลางๆ ได้ให้กำเนิดความหลากหลายของลูกหลาน? วิวัฒนาการหรือ? ไม่ใช่เลย ยกเว้นภาวะผิวเผือก (การสูญเสียการเปลี่ยนรูปของสีผิว) นั่น ตอนนี้จำนวนรวมทั้งหมดของพันธุกรรมของมนุษย์ไม่ได้ใหญ่กว่าหรือแตกต่างไปจากจำนวนรวมทั้งหมดของพันธุกรรมที่มีอยู่ ณ การทรงสร้าง ขณะที่ผู้คนได้ทวีมากขึ้น ความหลากหลายทางพันธุกรรมที่ได้ถูกสร้างขึ้นในมนุษย์คู่แรกก็ได้มาสู่การแสดงออกที่เห็นได้ คนไนจีเรียที่ดำที่สุดและคนนอร์เวย์ที่ขาวที่สุด คนเผ่าวาตูลีที่สูงที่สุดและคนเผ่าปิกมีที่เตี้ยที่สุด เสียงไซปราโนที่สูงที่สุดและเสียงเบสที่ต่ำสุดคงได้อยู่ที่นั่นจากเวลาเริ่มต้นในสองผู้คนที่คู่ก่อนข้างเป็นแบบปานกลาง ความหลากหลายที่ใหญ่ในขนาด สี รูปร่าง หน้าตา และอื่นๆ คงจะปรากฏอยู่ในบรรพบุรุษสองคนที่ได้ถูกสร้างมาแห่งประเภทอื่นๆ (พืชและสัตว์) เช่นกัน

“บรรดาผู้ที่เชื่อวิวัฒนาการที่หักทักเอาว่า ชีวิตทั้งหมดได้เริ่มต้นจากรูปแบบชีวิตที่ได้วิวัฒนาการทางเคมีสักหนึ่งอย่าง หรือสองสามอย่างพร้อมกับจำนวนรวมทั้งหมดของพันธุกรรมที่เล็กอย่างมาก สำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อวิวัฒนาการแล้ว การขยายของจำนวนรวมทั้งหมดของพันธุกรรมโดยการเลือกของการเปลี่ยนรูปตามอำเภอใจนั้นเป็นขบวนการที่ช้าและน่าเบื่อซึ่งใส่ภาระแก่แต่ละรูปแบบด้วย ‘ของบรรพทุกทางพันธุกรรม’ แห่งการเปลี่ยนรูปที่อันตรายและสิ่งของที่เหลือทางวิวัฒนาการ บรรดาผู้ที่เชื่อการทรงสร้างที่หักทักเอาว่าแต่ละประเภทที่ได้ถูกสร้างมานั้นได้เริ่มต้นด้วยจำนวนรวมทั้งหมดของพันธุกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะทวีคูณและเติมเต็มแผ่นดินด้วยความหลากหลายทางสิ่งแวดล้อมและทางภูมิศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ของมัน (ดู ปฐมกาลบทที่ 1)”⁴³⁴

“นักคิดหลายคนก็ทำงานภายใต้ความคิดผิดๆ ที่ว่าวิวัฒนาการเป็นวิทยาศาสตร์เชิงการทดลองในเมื่อแท้จริงแล้วมันเป็นปรัชญา”⁴³⁵

3. เรื่องราวของหอบาเบลแสดงถึงความโน้มเอียงของมนุษย์ที่ได้ล้มลงในบาปที่จะกบฏต่อพระเจ้าและพยายามที่จะจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นต่างๆ ของเขาในวิธีของเขาเอง แทนที่จะเป็นการวางใจและการเชื่อฟังพระเจ้า

4. มโนธิบายว่าการกบฏต่อพระเจ้าส่งผลต่อ (ก) การสามัคคีธรรมที่แตกหักกับพระเจ้าและมนุษย์ และ (ข) ความล้มเหลวที่จะตระหนักถึงความตั้งใจของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ในการทรงสร้างของพระองค์ นั่นคือ เขาจะปกครองโลกอย่างมีประสิทธิภาพ
5. มันจัดเตรียมเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์สำหรับสิ่งที่ตามมาในปฐมกาล อับราฮัมได้มาจากบริเวณนี้

“ถ้อยคำเย้ยหยันก็เป็นที่ประจักษ์ในตอนต้นและตอนจบของตอนพระคัมภีร์นี้ กลุ่มคน ณ บาเบล ได้เริ่มต้นในฐานะโลกทั้งหมด (11:1) แต่ตอนนี้พวกเขาได้กระจัดกระจายไปทั่วโลกทั้งหมด (11:9) ณ เวลานี้บทเรียนนั้นก็ชัดเจน: จุดประสงค์ของพระเจ้าจะบรรลุได้ทุกอย่าง ที่มีความหยิ่งและการไม่เชื่อฟังแห่งจุดประสงค์ต่างๆ ของมนุษย์เอง พระองค์จึงคนเย่อหยิ่งลงมา แต่ยกคนที่สัตย์ซื่อ

“ความสำคัญของเรื่องราวเล็กๆ นี้อีกยิ่งใหญ่ มันก็อธิบายต่อประชากรของพระเจ้าถึงการที่ชนชาติต่างๆ ได้กระจัดกระจายไป กระนั้นสิ่งที่สำคัญก็ไปลึกกว่านั้น ข้อเท็จจริงที่ว่ามันคือบาบิโลนซึ่งเป็นการเริ่มต้นของอาณาจักรภายใต้นิมโรดจากคูช ก็เพิ่มการเตือนที่เป็นกลางร้าย: ประเทศต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ไม่สามารถขัดขืนพระเจ้าและที่อยู่รอดอย่างยาวนานได้ อิสราเอลซึ่งเป็นประเทศใหม่ต้องสำรวจหลายประเทศรอบๆ พวกเขา เพื่อจะเข้าใจว่าพระเจ้าสาปแช่งและทำให้คนกบฏกระจัดกระจายไป ซึ่งนำความสับสนอย่างยิ่งและ ความเป็นศัตรูกันมาสู่ท่ามกลางพวกเขา ถ้าอิสราเอลได้เชื่อฟังและยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าจากนั้นพวกเขาจะเป็นแหล่งแห่งพระพรแก่โลก

“น่าเสียดายจริงๆ อิสราเอลได้ยกหัวของพวกเขาขึ้นด้วยความหยิ่งและได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้าอีกด้วย ดังนั้นพวกเขาจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินโลกเช่นกัน”⁴³⁶

จ. สิ่งที่เป็นผลจากเขม 11:10-26

“เรื่องราวของหอบาเบล (11:1-9) ไม่ใช่ตอนจบของปฐมกาลตอนต้นๆ ถ้ามันได้เป็น เรื่องราวคงจะจบลงด้วยข้อความที่น่าเศร้าของความล้มเหลวของมนุษย์ แต่อย่างเช่นเหตุการณ์ต่างๆ ตอนต้นๆ ในปฐมกาล 1-11 นั้น อีกครั้งหนึ่งที่พระคุณของพระเจาก็เข้ามาแทนที่ความบาปของมนุษย์ ซึ่งรับรองถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ที่ได้ดำเนินต่อไปของบรรดาพระพรที่ได้สัญญาไว้ (1:28; 9:1). . . . ตะแลงแกงสำหรับความหยิ่งของ มนุษย์จะถูกรื้อโดยการสถาปนาของเชื้อสายของเขมที่ส่งผลให้เกิดอับราฮัมที่เชื่อฟัง ผู้ซึ่งถูกพบได้ในแคว้นชินาร์เช่นกัน อับราฮัมจะพิสูจน์ว่าจะเป็นการช่วยกู้ของชนชาติต่างๆ”⁴³⁷

“ถ้าปราศจากพระพรของพระเจ้าแล้ว สถานการณ์ของมนุษยชาติก็ปราศจากความหวัง นั่นดู เหมือนจะเป็น กำลังผลึกส่วนใหญ่ของบทต่างๆ ตอนต้นๆ ของปฐมกาล”⁴³⁸

ในความตรงข้ามกับการลำดับพงศ์ในบทที่ 5 นั้น ลำดับพงศ์นี้เน้นถึงชีวิตและการขยายมากกว่า ความตาย แม้ว่าความอายุยืนได้ลดลง⁴³⁹ การลำดับพงศ์นี้เริ่มต้นด้วยเชมบุตรชายของโนอาห์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ อวยพรและมันจบ ลงด้วยอับรามผู้ซึ่งพระเจ้าได้ตั้งใจที่จะอวยพร นี่เป็นเชื้อสายของบรรพบุรุษของ อิสราเอล มันเป็นรายชื่อแบบ แนวตั้งแห่งรูปแบบ ที่ถูกใช้ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ เพื่อที่จะจัดทำ เอกสารการอ้างอิงอย่างถูกต้องต่อบัลลังก์ หรือมรดก⁴⁴⁰ การลำดับพงศ์นี้ อย่างเช่นการลำดับพงศ์ในบทที่ 5 นั้น ดูเหมือนจะสมบูรณ์ จุดประสงค์ของการ ลำดับพงศ์ก็เพื่อที่จะเชื่อมโยงอับรามกับโนอาห์ และให้ ข้อมูลเบื้องหลังที่จำเป็นสำหรับการเข้าใจเรื่องราวของ อับรามที่ตามมา⁴⁴¹

“... เป้าหมายของผู้เขียนก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของหญิง ไม่สามารถถูกขัดขวางโดยความสับสนและการกระจัดกระจายของชนชาติต่างๆ ณ บาบิโลนได้”⁴⁴²

“โดยพื้นฐานแล้ว ถ้าเนื้อหาของปฐมกาลเป็นการไล่ ปฐมกาล 3-11 ก็อธิบายว่าทำไมมนุษย์ ต้องการความรอดและเขาต้องการที่จะได้รับความรอดจากอะไร ในการอธิบายถึงสภาพดั้งเดิม ของโลกนั้น บทที่ 1-2 ก็อธิบายถึงเป้าหมายของการไล่อีกด้วย ที่ซึ่งในที่สุดแล้วโลกและ มนุษยชาติจะกลับมาเมื่อพระสัญญาต่างๆ แบบบรรพบุรุษนั้น ได้บรรลุอย่างสมบูรณ์”⁴⁴³

“การวิเคราะห์เชิงสถิติที่ขยายของอายุขัยของบรรพบุรุษ อย่างที่ได้ให้มาในปฐมกาลบทที่ 5 และ 11 นั้นก็แสดงให้เห็นว่าในเชิงสถิติแล้ว อายุขัยสามารถถูกถือว่าคงที่ก่อนน้ำท่วมโลก ในขณะที่ หลังจากน้ำท่วมโลกนั้น ข้อมูลสามารถถูกทำให้เข้ารูปลงโดยเส้นโค้งเชิงเส้นกำกับแบบเลขชี้กำลังที่ เสื่อมลงมันยัง ได้สรุปอีกว่าสำหรับอายุขัยที่ได้ถูกรายงานไว้ในปฐมกาลบทที่ 11 นั้น ข้อมูลใน ตัวบทของมาโสเรติกนั้น เป็นข้อมูลแท้ ข้อมูลในฉบับเซปทัวจินท์นั้นถูกปนกันอยู่ ยิ่งไปกว่านั้น อีก ในเชิงสถิติแล้ว มันไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่ามันมีช่องว่างต่างๆ ในการลำดับพงศ์ต่างๆ ในปฐมกาล บทที่ 11”⁴⁴⁴

การลำดับพงศ์ในปฐมกาล 11:10-26 และ 1 พงสาวดาร 1:17-27 นั้นคล้ายกัน แต่การลำดับพงศ์ใน ลูกา 3:34-36 นั้นก็ ใส่ชื่อไคนานระหว่างอารฟาซัดและเซลาห์ การรวมไคนานเข้าไปอาจบ่งบอกว่าลูกาได้ใช้ ฉบับเซปทัวจินท์ ที่จะเขียน การลำดับพงศ์ของเขาเนื่องจากว่าชื่อนี้ก็ปรากฏในการแปลนี้ แต่ไม่ได้ปรากฏ

ในการลำดับพงศ์ของคำภีร์ ฮีบรู โคนานก็ปรากฏที่อื่นในรายชื่อของลูกาในฐานะที่เป็นหลานของอาดัม (ลก. 3:37-38) ดังนั้นสิ่งนี้อาจเป็น ความผิดพลาดทางการคัดลอก⁴⁴⁵

นักวิชาการส่วนใหญ่ถือว่า “เอเบอร์” (ข้อ 14) เป็นบุคคลผู้ซึ่งคนยิวได้รับชื่อ “ฮีบรู”⁴⁴⁶ มาจากเขา อาดัม โนอาห์ และอับรามต่างก็ได้เป็นบิดาของบุตรชายสามคนซึ่งเชื่อมโยงพวกเขาว่าเป็นผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติ ในกรณีของอับรามนั้นบุตรชายเหล่านี้ (ลูกหลาน) คืออิสอัค ยาโคบ และโยเซฟ

การลำดับพงศ์ของเซม (11:10-26) ในส่วนนี้ก็แนะนำเรื่องราวของอับราม (11:27-25:11) โครงสร้างนี้ทำหน้าทีเป็นต้นแบบสำหรับเรื่องราวที่ตามมาในปฐมกาล ในทำนองเดียวกันการลำดับพงศ์ของอิซมาเอล (25:12-18) ก็แนะนำเรื่องราวของยาโคบและเอซาว (25:19-35:29) และการลำดับพงศ์ของเอซาว (36:1-43) ก็แนะนำเรื่องราวของโยเซฟ (37:2-50:26)

“ด้วย 11:26 นั้น ในที่สุดแล้วเราก็ได้ถูกจัดขึ้นสำหรับประวัติศาสตร์ของบรรพบุรุษเพื่อจะเปิดเผยบรรดาบทเริ่มต้นของปฐมกาล ได้จัดเตรียมความเข้าใจลึกซึ้งให้แก่เรา เพื่อการตีความบทเหล่านี้ อย่างเหมาะสม ปฐมกาลบทที่ 1 ได้เปิดเผยถึงพระลักษณะของพระเจ้าและธรรมชาติของโลกที่มนุษย์พบว่าเขาอยู่ในนั้น ปฐมกาลบทที่ 2 และ 3 ได้พรรณาดังความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง และผลกระทบต่างๆ ของการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงและความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ บทที่ 5 ได้อธิบายอย่างคร่าวๆ ถึงหลายปีที่ยาวนานที่ได้ผ่านไปก่อนวิกฤตของน้ำท่วมใหญ่ (บทที่ 6-9) ซึ่งได้ทำลายมนุษยชาติทั้งสิ้นสำหรับความผิดบาปของพวกเขา ตารางของประชาชาติต่างๆ (บทที่ 10) ได้เริ่มต้นขบวนการของนิยามส่วนตัวทางภูมิศาสตร์และทางการเมืองของอิสราเอลเกี่ยวกับประชาชาติอื่นๆในโลก แต่ปฐมกาล 11:1-9 ได้ย้ำเตือนเราว่าประชาชาติต่างๆ นั้นได้อยู่ในความสับสนและความสำเร็จที่ภูมิใจที่สุดของมนุษยชาติก็เป็นสิ่งโง่เขลาในสายพระเนตรของพระเจ้า และอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระองค์

“อย่างไรก็ตาม ตาม 11:10-26 ซึ่งเป็นชน 5 รุ่นหลังจากเปเลก ผู้ซึ่งชีวิตของเขาตาม 10:25 นั้นได้เห็นความ สับสนของภาษา ณ บาบิโลน อับรามก็มาถึง อย่างที่ 12:3 จะประกาศนั้น ครอบครัวทั้งหมดของโลกนี้จะ ได้รับพรผ่านทางเขา มนุษย์ไม่ได้ขาดความหวัง ระยะเวลาสั้นๆของการลำดับพงศ์นี้ก็เป็นที่ยืนยันว่า พระคุณของพระเจ้านั้นมีมากกว่าพระพิโรธของพระองค์ พระองค์อาจลงโทษสามชั่วสี่ชั่วอายุ แต่พระองค์ ก็สำแดงความเมตตาแก่พันชั่วอายุคน (ฉธบ. 5:9; 7:9)”⁴⁴⁷

“ความเข้าใจหลักที่สำคัญสี่ประการในปฐมกาลบทที่ 1 ถึง บทที่ 4 นั้นสำคัญมากต่อการเข้าใจในพระคัมภีร์ทั้งหมด ประการแรก พระเจ้าที่ได้เข้ามาในชีวิตของอับรามและซารายเป็นพระเจ้าองค์

เดียวกันที่ได้สร้างจักรวาล เป็นพระเจ้าที่ยังเห็นพระองค์เดียว - ยาหะวี พระผู้สร้างและพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ประการที่สอง มวลมนุษย์ได้กบฏต่อพระเจ้า พระผู้ทรงสร้างที่รักของพวกเขา และกบฏต่อสิ่งดีของพระเจ้าที่มีไว้เพื่อพวกเขา มนุษยชาติได้รับความบาปจากอาดัมและการกบฏของเอวาในสวนเอเดน ประการที่สาม พระเจ้าพิพากษา และจะทรงพิพากษาการกระทำของทุกคน พระเจ้าโดยการส่งน้ำท่วมโลก ได้สำแดงชัดเจนแก่ โนอาห์และทุกๆ คนว่า ความชั่วร้ายของมนุษย์นั้นแน่ที่เดียวไม่เป็นที่ยอมรับได้ พระเจ้าไม่สามารถให้ความชั่วช้าครอบครองอย่างเสรีได้ในสิ่งทรงสร้างของพระองค์ ประการที่สี่ ความบาปยังเป็นภัยพิบัติต่อมวล มนุษย์อยู่ แม้ภายหลังของน้ำท่วมโลก แม่น้ำท่วมโลกแต่ก็ไม่ได้ล้างความบาปออกไป พระเจ้า ดังปรากฏในส่วนที่สองของปฐมกาล (บทที่ 12-50) ได้เผยสำแดงแผนการที่จะช่วยกู้มนุษยชาติให้รอดจากความชั่วช้า ของพวกเขาเอง”⁴⁴⁸

เค้าโครงตามลำดับเวลาสำหรับเรื่องราวของบรรพบุรุษ (อับราฮัมถึง โยเซฟ) ก็ขึ้นอยู่กับสองตัวบทที่สำคัญ

1. 1 พงศกัศัตร์ย 6:1 กล่าวว่า การอพยพได้เกิดขึ้น 480 ปีก่อนปีที่สี่ของการปกครองของซาโลมอน (นั่นคือ 967 กคศ.)
2. อพยพ 12:40 บันทึกว่า “ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์” เป็นเวลา 430 ปีก่อนการอพยพ หรือจากประมาณ 1876 กคศ. นี่เป็นวันเวลาที่เป็นไปได้เมื่อครอบครัวของยาโคบได้ย้ายไปที่อียิปต์ (บทที่ 46)

จากสองตัวบทนี้เราก็สามารถคำนวณวันเวลาอื่นๆ ในช่วงเวลาของบรรพบุรุษได้⁴⁴⁹

หลักฐานในประวัติศาสตร์ของพวกบรรพบุรุษ ก็ดำเนินต่อไปที่จะเป็นประเด็นของการโต้แย้งทางวิชาการปัญหาที่คือ การขาดการอ้างอิงที่ชัดเจนถึงพวกบรรพบุรุษในวรรณกรรมนอกเหนือพระคัมภีร์ และในโบราณคดี พวกนักวิชาการที่ปฏิเสธคำพยานทางพระคัมภีร์ว่าไม่เป็นจริงนั้น ได้ถูกถือว่าเป็น “ผู้ที่แสดงแนวคิดง่ายๆ” และ บรรดาผู้ที่เชื่อว่าพระคัมภีร์สืบรู้นั้นเสริมเนื้อหาออกเหนือพระคัมภีร์อย่างน่าเชื่อว่าเป็น “ผู้ที่แสดงแนวคิดทั้งหมด” ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในประเภทหลังนี้ผู้ซึ่งเชื่อว่าการบันทึกต่างๆ ตามพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานแก่บุคคลต่างๆ และเหตุ- การณ์ต่างๆ ตามประวัติศาสตร์ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในส่วนนี้ของปฐมกาลอย่างไวใจได้⁴⁵⁰

“มันไม่ใช่เป็นเพราะว่า พวกนักวิชาการในทุกวันนี้เริ่มต้นด้วยสมมุติฐานเชิงอนุรักษณ์มากกว่าผู้มาก่อนของพวกเขา ว่าพวกเขามีการนับถือต่อเรื่องราวต่างๆ ของบรรพบุรุษที่ใหญ่กว่าสิ่งที่เคยเป็น แต่เป็นเพราะว่า หลักฐานก็รับรองมัน”⁴⁵¹

“มันไร้ข้อสงสัยที่ว่า มุมมองต่างๆ แบบดั้งเดิมและแบบอนุรักษณ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ทางพระคัมภีร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเวลาของบรรพบุรุษนั้น จะดำเนินต่อไปที่จะเป็นที่ชื่นชอบโดยผลลัพธ์อะไรก็ตามที่เพิ่มพูนจากการค้นคว้าที่ยังดำเนินอยู่ของเอบล่า”⁴⁵²

ข้อมูลตามลำดับเวลาของบรรพบุรุษ ⁴⁵³		
2296	การเกิดของเทราห์	ปฐมก. 11:24
2166	การเกิดของอับราม	ปฐมก. 11:27
2091	การออกจากฮารานของอับราม	ปฐมก. 12:4
2081	การแต่งงานของอับรามกับฮาการ์	ปฐมก. 16:3
2080	การเกิดของอิซมาเอล	ปฐมก.16:16
2067	การขึ้นยันถึงพันธสัญญา	ปฐมก. 17:1
2067-66	การทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์	ปฐมก. 19:24
2066	การเกิดของอิสอัค	ปฐมก. 21:2-3; เทียบ 21:5
2029	การตายของซาร่าห์	ปฐมก. 23:2
2026	การแต่งงานของอิสอัค	ปฐมก. 25:20
2006	การเกิดของยาโคบและเอซาว	ปฐมก. 25:26
1991	การตายของอับราม	ปฐมก. 25:7
1966	การแต่งงานของเอซาว	ปฐมก. 26:34
1943	การตายของอิซมาเอล	ปฐมก. 25:17
1930	การเดินทางไปยังฮารานของยาโคบ	ปฐมก. 28:2
1923	การแต่งงานของยาโคบ	ปฐมก. 29:23, 28; 30:4, 9
1918	การเกิดของยูดาห์	ปฐมก. 29:35
1916	การสิ้นสุดของการทำงาน 14 ปีของยาโคบเพื่อได้มาซึ่งภรรยาของเขา	ปฐมก. 29:30
1916	การเกิดของโยเซฟ	ปฐมก. 30:23
1910	การมาถึงเมืองเชเคมของยาโคบ	ปฐมก. 33:18
1902	การข่มขืนดินนาห์	ปฐมก. 34:1-2

1900	การแต่งงานของยูดาห์	ปฐมก. 38:1-2
1899	การขายโยเซฟ	ปฐมก. 37:2, 28
1888	โยเซฟได้ถูกจำคุก	ปฐมก. 39:20; เทียบ 41:1
1886	โยเซฟได้ถูกปลดปล่อย	ปฐมก. 41:1, 46
1886	การตายของอิสอัค	ปฐมก. 35:28
1878	การไปเยี่ยมอียิปต์ครั้งแรกของพวกเขา	ปฐมก. 42:1-3
1877	เพศสัมพันธ์ของยูดาห์กับทามาร์	ปฐมก. 38:18
1877	การไปเยี่ยมอียิปต์ครั้งที่สองของพวกเขา	ปฐมก. 43:1, 15; 45:6, 11
1876	การลงไปยังอียิปต์ของยาโคบ	ปฐมก. 46:6; เทียบ 47:9
1859	การตายของยาโคบ	ปฐมก. 47:28
1806	การตายของโยเซฟ	ปฐมก. 50:22

II. การบรรยายถึงบรรพบุรุษ 11:27 — 50:26

หนึ่งในการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการเน้นที่เกิดขึ้น ณ จุดนี้ในปฐมกาลก็เริ่มจากการสาปแช่งในการบันทึก แรกเริ่มไปยังการอวยพรในการบรรยายถึงบรรพบุรุษ พันธสัญญาแบบอับราฮัมนั้นสำคัญที่สุดในส่วนนี้ วิธีที่ครอบครัวของอับรามได้รับและจัดเตรียมพระพรเหล่านี้ก็เปิดเผยออก อิสราเอลสามารถเข้าส่วนกับประสบการณ์ต่างๆ ของ พวกเขาและเราก็สามารถเข้าส่วนได้เช่นเดียวกัน

“บทที่ 1-11 ถูกตั้งไว้ในบาบิโลน บทที่ 12-36 ถูกตั้งไว้ในปาเลสไตน์ บทที่ 37-50 ถูกตั้งไว้ในอียิปต์ (ประเภทเดียวกันของจุดศูนย์รวมทางภูมิศาสตร์แบบแบ่งเป็นสามส่วนก็ปรากฏออกมาจากพระธรรมอพยพ [1] 1:1-12:36 ในอียิปต์ [2] 12:37-18:27 ไปยังซีนาย [3] 19:1-40:38 ณ ซีนาย) ในอีกนัยหนึ่งแต่ละส่วนของโลกเมดิเตอร์เรเนียนนั้นถูกเน้นในบางส่วนของพระธรรมปฐมกาล ส่วนศูนย์กลางที่สำคัญของพระธรรมปฐมกาล (บทที่ 12-36) ก็ถูกล้อมไว้ในทางภูมิศาสตร์ด้วยสองส่วนของโลกตะวันออกใกล้พร้อมกับประวัติศาสตร์ของมันที่ซึ่งประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจะถูกผูกเข้าไว้ด้วยกันอย่างต่อเนื่อง “ในบทที่ 1-11 นั้นเราอ่านว่าหลายคน ที่มีแผ่นดินนั้นก็สูญเสียมันไป หรือถูกขับไล่ให้ออกไปจากมันในบทที่ 12-50 การเน้นก็อยู่ที่หลายคนที่ไม่มีแผ่นดิน แต่กำลังมุ่งไปหา มัน กลุ่มหนึ่งก็กำลังสูญเสีย อีกกลุ่มหนึ่งก็กำลังคาดหวังที่จะได้”

“พระธรรมปฐมกาลกำลังเคลื่อนเราไปอย่างเป็นลำดับจากการกำเนิด (บทที่ 1-2) ไปสู่การเสื่อมลง (บทที่ 3-11) ไปสู่การมีชีวิตใหม่ (บทที่ 12-50)”⁴⁵⁴

บทที่ 1-11 นำเสนอแบบแผนที่เป็นโครงสร้างที่ดำเนินไปตลอดส่วนที่เหลือของหมวดพื้นทาทุก

“ความสำคัญของปฐมกาล 1-11 สำหรับส่วนที่เหลือของหมวดพื้นทาทุกสามารถเป็นที่เห็นได้ในข้อเท็จจริงที่ว่า โครงสร้างแบบเรื่องราวของมันนั้นก็จัดเตรียมแบบแผนที่ซึ่งบ่อยครั้งแล้วผู้เขียนปรับแต่งเรื่องราวของ หมวดพื้นทาทุกที่ตามมา ดังนั้นลำดับและการจัดการของเรื่องราวการทรงสร้างในปฐมกาล บทที่ 1-2 ก็ แสดงให้เห็นถึงแบบแผนอย่างเดียวกันกับการบรรยายของการสร้างพลับพลา (อพย. 25-31) พลับพลาถูกพรรณนาว่าเป็นการกลับไปสู่สวนเอเดน คำแนะนำต่างๆ ที่ได้ให้แก่โนอาห์สำหรับการสร้างนาวานั้นก็สื่อให้เห็นถึงคำแนะนำต่างๆ ที่ได้ให้แก่โมเสสสำหรับการสร้างพลับพลา ยิ่งไปกว่านั้นอีก คนหนึ่งสามารถแสดงให้เห็นว่าส่วนทั้งหมดของธรรมเนียมปฏิบัติในหมวดพื้นทาทุกนั้นได้ถูกแบ่งเป็นกลุ่มและถูกเรียบเรียงในแบบแผนที่คล้ายกันกับโครงสร้างเรื่องราวของปฐมกาล 1-11”⁴⁵⁵

“เบื้องหลังทางโลกตะวันออกโบราณที่มีต่อปฐมกาล 1-11 นั้นก็แสดงให้เห็นว่ามันเป็นห่วงเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่แตกต่างจากประเด็นต่างๆ ที่มีแนวโน้มที่จะครอบงำบรรดาผู้อ่านสมัยใหม่มันกำลังยืนยันถึงความ เป็นเอกภาพของพระเจ้าต่อหน้าการเชื่อในหลายพระเจ้า ซึ่งก็คือความยุติธรรมของพระองค์ แทนที่จะเป็น การทำตามอำเภอใจ อำนาจของพระองค์ที่ตรงกันข้ามกับการปราศจากอำนาจของพระองค์ ความหวังโย ของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติแทนที่จะเป็นการหาประโยชน์ใส่ตัวของพระองค์ และในขณะที่เมโสโป-เตเมียยึดติดกับปัญญาของมนุษย์แรกเริ่ม พระธรรมปฐมกาลก็บันทึกถึงการไม่เชื่อฟังที่บาปของเขา เพราะว่าในฐานะ คริสเตียน เรามีแนวโน้มที่จะทักทอเอาประเด็นเหล่านี้ในศาสนศาสตร์ของเรา บ่อย ครั้งแล้วเราลืมเลวที่จะตระหนักถึงความดั้งเดิมที่โดดเด่นแห่งเนื้อหาของปฐมกาล 1-11 และจดจ่อที่ ประเด็นต่างๆ ที่เป็นรองซึ่งอาจจะ เป็นความสำคัญที่น้อยกว่า”⁴⁵⁶

การเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่โดดเด่นที่เกิดขึ้นในส่วนที่สองของพระธรรมปฐมกาล แม้ว่าทั้งสองส่วนก็เริ่ม ต้นด้วยการทรงสร้างที่ไฉริเริ่มโดยพระวณะของพระเจ้า (1:1; 12:1) แทนที่การลำดับพงศต่างๆ จะโดดเด่นและ เรื่องราวต่างๆจะเป็นรองอย่างเช่นในบทที่ 1-11 นั้น ตอนนี้สิ่งตรงกันข้ามก็กลายเป็นจริงพระเจ้าก็ถอยกลับไป โกลจนถึง เบื้องหลังของเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ถูกบันทึกไว้มากกว่ากรณีก่อนหน้านั้น และมันก็มีการเน้นที่สอดคล้อง ที่บุคลิกภาพของพวกบรรพบุรุษ พระสัญญาต่างๆ ที่มีต่อพวกบรรพบุรุษก็ ก่อตั้งหัวข้อที่เป็นศูนย์กลางของส่วนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระสัญญาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับลูกหลาน แผ่นดิน และพระพรของพระเจ้า ดูเหมือนมันจะมี ความลึกซึ้งที่เพิ่มขึ้นในการรู้ตัวทางศีลธรรมของพวกบรรพบุรุษ ขณะที่ชนรุ่นหนึ่งตามชนรุ่นหนึ่งจากอับรามจนถึง โยเซฟ⁴⁵⁷

ก. สิ่งที่เป็นผลจากเทราห์ 11:27 — 25:11

นี่เป็นส่วนที่หกและส่วนที่เป็นศูนย์กลาง (สำคัญที่สุด) ของส่วนการลำดับพงศ์ทั้ง 11 ส่วนในพระธรรมปฐมกาล

หัวข้อหลักของหมวดพื้นทาทุกคือความสำเร็จบางส่วนของพระสัญญาต่างๆ ที่มีต่อพวกบรรพบุรุษพระ-สัญญาต่างๆ ในปฐมกาล 12:1-3 และ 7 นั้นเป็นต้นกำเนิดน้ำที่ซึ่งส่วนที่เหลือของพื้นทาทุกก็ไหลมาจากมัน⁴⁵⁸ วอลเตอร์ ไคเซอร์ ก็จัดประเภทของสามสิ่งที่ได้สัญญาให้แก่อับรามว่าเป็น ทายาท มรดก และการรับมรดก⁴⁵⁹ ดาวิด ไคลน์ส์ ได้เรียกพวกมันว่าลูกหลาน ความสัมพันธ์กับพระเจ้า และแผ่นดิน⁴⁶⁰ เจ. คิวท์ พื้นเทคอสท์ และ โรเบิร์ต แอล. ซอซี ได้อ้างอิงถึงพวกมันว่าเป็น พงศ์พันธุ์พระพรและแผ่นดิน⁴⁶¹

พระเจ้าได้เปิดเผยข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับแต่ละพระพรเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง พระองค์ได้ให้ข้อมูลมากขึ้น เกี่ยวกับแผ่นดินแห่งพระสัญญาใน 13:15, 17; 15:7-8, 18; 17:8; 24:7; 26:3-4 (แผ่นดินต่างๆ); 28:4, 13; 35:12; 48:4; และ 50:24 การกล่าวซ้ำของพระสัญญาเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ก็ปรากฏใน 13:15-16; 15:5; 17:2, 5-10, 13, 16, 19-20; 18:18; 21:12; 22:17-18; 26:3-4, 24; 28:13-14; 32:12; 35:11-12; 46:3; และ 48:4 และ 16

“เชื้อสายของพวกบุตรชายที่เป็นตัวแทนตามลำดับของพวกบรรพบุรุษผู้ซึ่งถูกถือว่าเป็นหนึ่งเดียวกับกลุ่มทั้ง หมดที่พวกเขาได้เป็นตัวแทนก็เข้าได้กันกับแนวคิด ซึ่งเป็นต้นแบบที่ได้ถูกสนับสนุนไว้แล้วในปฐมกาล 3:15 ยิ่งไปกว่านั้นอีก ในแนวคิดของ ‘พงศ์พันธุ์’ ก็เป็นสองลักษณะของพงศ์พันธุ์ในฐานะที่เป็นผลประโยชน์ในอนาคตและพงศ์พันธุ์ในฐานะที่เป็นผลประโยชน์ในปัจจุบันของของประทานต่างๆ ที่ชั่วคราว และฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้น ‘พงศ์พันธุ์’ ก็เป็นคำนามที่เป็นเอกพจน์โดยส่วนรวมอยู่เสมอ มันไม่ เคยปรากฏเป็นคำนามที่เป็นพหูพจน์เลย (ตัวอย่างเช่น ใน ‘บรรดาบุตรชาย’) ด้วยเหตุนี้ ‘พงศ์พันธุ์’ ได้ถูกกำหนดให้เป็นหน่วยหนึ่ง พร้อมกับความยืดหยุ่นของการอ้างอิงถึง บุคคลเดียว และลูกหลานหลายคนของครอบครัวนั้น การสลับเปลี่ยนกันของการอ้างอิงนี้พร้อมกับความเป็นปีกแผ่นดินที่ร่วมกัน ซึ่งได้บ่งบอกไว้ ของมัน นั้น เป็นมากกว่าปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม หรือเหตุบังเอิญของการแก้ไขที่ไม่ระมัดระวัง มันเป็น บางสิ่งที่แยกออกไม่ได้จากความตั้งใจทางหลักคำสอนของมัน”⁴⁶²

พระสัญญาแห่งพระพรสากลก็เกิดขึ้นอีกใน 18:18; 22:18 (แก่อับราฮัม); 26:4 (แก่อิสอัค); และ 28:14 (แก่ยาโคบ) พระเจ้าได้ย้ำจุดประสงค์ของพระองค์พร้อมกับรายละเอียดเพิ่มเติมแก่อับราฮัมใน 13:14-

17; 17:1-21; และ 22:15-18; แก่อิสอัคใน 26:3-5, 24; และแก่ยาโคบใน 28:13-15; และ 35:9-12 (เปรียบเทียบ 46:1-4)

“ในขณะที่พระสัญญาสามอย่าง คือ พระพร พงศ์พันธุ์ และแผ่นดินนั้นเป็นเชือกแบบหัวข้อที่ผูกพระธรรมปฐมกาลไว้ เราพบว่าหัวข้อตรงกันข้ามของการฆ่าน้อง ความรุนแรง การไม่ได้สร้างและการถูกขับไล่นั้นเป็นเครื่องส่งเสริมให้เด่นทางวรรณกรรมศาสนศาสตร์สำหรับพระพรที่เป็นพระสัญญา”⁴⁶³

ปฐมกาล 12-50 จดจ่อที่พระสัญญาแห่งลูกหลาน (ทายาท พงศ์พันธุ์) แม้ว่าพระสัญญาอื่นๆ ได้รับความสนใจมาก อพยพและเลวีนิติก็จัดการกับพระสัญญาแห่งอิทธิพลทั่วโลกมากขึ้น (ความสัมพันธ์กับพระเจ้า มรดก พระพร) และกัณดารวิถีและเฉลยธรรมบัญญัติก็เน้นถึงพระสัญญาแห่งอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน การรับมรดกและการพัก)

ที่จะจัดเตรียมพระพรเหล่านี้ พระเจ้าจะต้องพิชิตหลายอุปสรรคด้วยกัน แต่ละอุปสรรคได้จัดเตรียมโอกาส สำหรับอับรามที่จะเข้มแข็งมากขึ้นในความเชื่อและแต่ละอย่างได้ทดสอบความเชื่อของเขาแต่ละตอนในเรื่องราว ของอับราฮัมก็เปิดเผยถึงบางสิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับอำนาจและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า มันควรสอนผู้อ่านถึงบางสิ่ง เกี่ยวกับการตอบสนองต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าในท่ามกลางความยุ่งยากที่หลากหลาย นี่เป็นโครงเรื่องของ เรื่องราวของอับราฮัม

ในปฐมกาล 12-25 ปัญหาต่างๆ ของการครอบครองแผ่นดินและการได้รับทายาท ก็ควบคุมเรื่องราวของ ชีวิตของอับราม อับรามจะได้รับแผ่นดินแห่งพระสัญญาได้อย่างไร และใครจะเป็นทายาทแห่งพระสัญญาของ อับราม? สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่ที่ผู้อ่านที่ครุ่นคิดก็ถามอย่างต่อเนื่องขณะที่เขาอ่าน เรื่องราวของอับราม อย่างน้อย ที่สุดแล้ว หนึ่งในคำถามเหล่านี้ก็เป็นศูนย์กลางในทุกๆ เหตุการณ์ในชีวิตของอับรามที่พระเจ้าได้เลือกที่จะบันทึกไว้ในปฐมกาล คำถามเหล่านี้ก็จัดตั้งหัวข้อที่รวมกันของเรื่องราวของอับราม⁴⁶⁴

นักเขียนคนหนึ่งได้เรียกรูปแบบซึ่ง โมเสสได้เปิดเผยเรื่องราวของอับรามว่าเป็น “เรื่องราวที่เป็นอุปสรรค”

“เทคนิคทางวรรณกรรมจำนวนน้อยได้ชื่นชมกับความเป็นที่นิยมที่เป็นสากล และยาวนานในฐานะที่เป็นเรื่องราวที่เป็นอุปสรรค มันพบได้ในวรรณกรรมโบราณและสมัยใหม่ตั้งแต่มหากาพย์ของกิลกาเมสและการเดินทางผจญภัยที่ยาวนานไปจนถึงเดอะเพิร์ลส์ออฟพอลไลน์และนวนิยายล่าสุด

คุณลักษณะของมันนั้น เป็นตอนที่ว่ามันไม่ใช่เป็นการประกอบด้วยตนเอง แต่พบเหตุผลของการมีชีวิตอยู่ของมันในความสัมพันธ์ของมันกับเรื่องเล่าหรือเรื่องราวที่ใหญ่กว่าซึ่งมันเป็นส่วนหนึ่ง จุดประสงค์ของมันก็เพื่อที่จะกระตุ้นความ สนใจที่ใจจดใจจ่อและไม่ลดละโดยการบรรยายตอนต่างๆ ที่ถูกถามหรือถ่วงความสำเร็จของสิ่งที่ผู้อ่าน สงสัยหรือหวัง หรือรู้ว่าจะเป็นคนจบของเรื่องราว”⁴⁶⁵

วิกฤต 12 อย่าง ได้เกิดขึ้นขณะที่เรื่องราวของชีวิตของอับรามเปิดเผยออก แต่ละอย่างเหล่านี้จะต้องถูกพิชิตและเอา ชนะโดยพระเจ้าผู้ซึ่งจัดเตรียมลูกหลานของอับรามในที่สุด แต่ละอย่างของปัญหาเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดการทำลาย ต่อความเชื่อของอับราม พระเจ้านั้นสัตย์ซื่อและมีอำนาจพอที่จะจัดเตรียมสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้หรือไม่? ใน ตอนจบเราสามารถเห็นว่าพระองค์นั้นสัตย์ซื่อและมีอำนาจพอ แต่ละปัญหาที่อับราฮัมได้เผชิญก็เป็นตัวอย่างของ ปัญหาต่างๆ ที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องรับมือด้วยในการแสวงหาที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ ดังนั้นแต่ละตอนในชีวิต ของอับรามก็สอนเราถึงบางสิ่งเกี่ยวกับอำนาจและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า และควรช่วยให้เราที่จะดำเนินชีวิตโดย ความเชื่ออย่างสอดคล้องมากขึ้น โดยดั้งเดิมแล้ว โมเสสได้บันทึกบทเรียนเหล่านี้สำหรับผลประโยชน์ของอิสราเอล เพื่อว่าคนอิสราเอลจะเอาแบบอย่างความเชื่อของอับราม อับรามนั้นไม่ใช่ปราศจากข้อบกพร่อง และความล้มเหลว กับความสำเร็จของเขานั้นเป็นการแนะนำซึ่งก็เป็นจริงกับบุคคลในพระคัมภีร์ทั้งหมด

ปัญหาต่างๆ ที่ความเชื่อของอับรามได้เผชิญคือสิ่งเหล่านี้

1. ซารายเป็นหมั้นและไม่สามารถให้กำเนิดทายาทได้ (11:3)
2. อับรามจำต้องจากแผ่นดินแห่งพันธสัญญาไป ซึ่งพระเจ้าได้บอกเขาว่าเขาจะได้เป็นมรดก (12:10)
3. ชีวิตของอับรามได้อยู่ในอันตรายในประเทศอียิปต์ (12:11-20)
4. โลท หลานชาย (ทายาท?) ของอับรามได้แก่งแย่งเขาเกี่ยวกับดินแดน (บทที่ 13)
5. อับรามได้เข้าสู่สงครามและอาจได้ตายไป (14:1-16)
6. ชีวิตของอับรามได้อยู่ในอันตรายจากการแก้แค้นในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (15:1)
7. พระเจ้าไม่ได้ยอมรับเอลีเยเซอร์ในฐานะทายาทของอับราม (15:2-3)
8. ฮาการ์ซึ่งได้ตั้งครรภ์ (มีทายาท?) ให้อับราม ได้จากไป (16:6)
9. อาบีเมเลคได้คุกคามชื่อเสียงของซารายและเด็ก (ทายาท?) ในเมืองเกอร์าร์ (บทที่ 20)
10. อับรามได้มีทายาทสองคน (21:8-11)
11. พระเจ้าได้บัญชาให้อับรามที่จะฆ่าทายาทของเขา (บทที่ 22)
12. อับรามไม่สามารถหาภรรยาที่เหมาะสมให้ทายาทของเขาได้ (24:5)

“... ผู้บรรยายได้ทอเนื้อหานี้เข้าด้วยกันอย่างมีทักษะในแนวทางที่จะพัวพันผู้อ่าน/ผู้ฟังในเรื่องราวของความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นระหว่างพระสัญญาของพระยาเวห์ที่ว่าอับรามจะมีทายาทและจะกลายมาเป็นบิดาของหลายประชาชาติ กับการคุกคามต่อความสำเร็จของพระสัญญานี้โดยชุดของวิกฤตต่างๆ”⁴⁶⁶

1. เทราห์และการเชื่อฟังของอับราม 11:27 — 12:9

ทั้งหมดที่โมเสสได้เขียนในส่วนนี้ (11:27-12:9) เกี่ยวข้องกับอับรามและอนาคตของเขาในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา อับรามได้เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่จะตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินที่พระเจ้าจะให้แก่เขาและลูกหลานของเขา พร้อมกับพระสัญญาที่ว่าเขาจะกลายมาเป็นพรต่อคนทั้งโลก ตัวอย่างแห่งความเชื่อของอับรามเป็นต้นแบบสำหรับ ผู้เชื่อทุกคนที่จะละทุกสิ่งเพื่อที่จะรับเอาพระพรต่างๆ ที่ได้สัญญาไว้ของพระเจ้า และที่จะปรนนิบัติพระองค์ด้วยการ กลายมาเป็นพรต่อคนอื่นๆ

“ภายในพระธรรมปฐมกาลแล้ว ไม่มีส่วนไหนที่สำคัญไปกว่า 11:27-12:9”⁴⁶⁷

บรรพบุรุษของอับราม 11:27-32

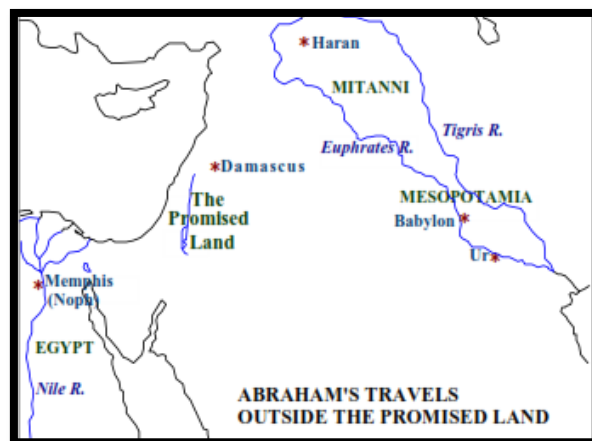
“หน้าที่ของการลำดับพงศาวดารนี้ไม่ใช่เพื่อที่จะเชื่อมโยงอับรามกับเหตุการณ์ต่างๆ ก่อนหน้านี้ อย่างที่การลำดับพงศาวดารอื่นๆ นั้นได้ทำ แต่เพื่อที่จะเตรียมผู้อ่านด้วยเบื้องหลังที่จำเป็นสำหรับการเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิต ของอับราม รายชื่อที่รวม 8 ชื่อด้วยกัน บุคคลทั้งหมดที่ถูกเอ่ยชื่อนั้นก็สำคัญต่อการเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ของเรื่องราวที่ตามมาเกี่ยวกับ ‘อิสคาคห์’ (ชื่อ 29) การรวมชื่อที่ไม่สำคัญนี้เข้าไปในรายชื่อชี้แนะว่าผู้เขียนกำลังแสวงหาที่จะบรรจุจำนวนที่เจาะจงของชื่อช่วงระยะเวลาต่อเนื่องมาจนถึงบัดนี้ ในพระธรรมปฐมกาลนั้น ผู้เขียนได้ทำตามรูปแบบของการลงรายชื่อ 10 ชื่อระหว่างบุคคลที่สำคัญในเรื่องราว ในรายชื่อ สั้นๆ นี้ก็มีเพียง 8 ชื่อเท่านั้นที่ได้ให้มา ดังนั้นถ้าเรากำลังคาดหวัง 10 ชื่อนั้น จำนวนของบุคคลในรายชื่อนี้ดูเหมือนจะขาดไปสองชื่อ โดยการลงรายชื่อแค่ 8 ชื่อเท่านั้น ผู้เขียนก็ละผู้อ่านไว้กับความไม่แน่ใจว่าใคร จะเป็นชื่อที่เก่าและที่สำคัญกว่านั้นคือใครจะเป็นชื่อที่สิบ เมื่อเรื่องราวเปิดเผยออกมาเท่านั้นที่ชื่อที่เก่าและ ชื่อที่สิบก็ถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นบุตรชายทั้งสองคนของอับราม ซึ่งก็คือ ‘อิซมาเอล’ (16:15) และ ‘อิสอัค’ (21:3)”⁴⁶⁸

เป็นที่แน่ชัดว่าอับรามได้เติบโตขึ้นมาในเมืองเออร์ นักวิชาการจำนวนน้อยเชื่อว่าเมืองเออร์ได้ตั้งอยู่ทาง ตะวันออกของเมืองฮاران ซึ่งใกล้กับส่วนบนของบริเวณที่เป็นรูปดวงจันทร์ครึ่งซีกแห่งดินแดนที่อุดม

สมบูรณ์ใน ตะวันออกกลาง⁴⁶⁹ อย่างไรก็ตามนักวิชาการส่วนใหญ่ถือว่ามันอยู่ในเมโสโปเตเมียตอนใต้ เนื่องจากว่าต่อมาคนเคลเดียได้อาศัยในเมโสโปเตเมียตอนใต้ ดูเหมือนว่านี่เป็นสถานที่ที่ถูกดอง

“เมืองเออร์เป็นรู้จักกันดีว่าเป็นศูนย์กลางที่สำคัญในแผ่นดินซูเมอร์ มันได้ไปสู่จุดสุดยอดของมัน ภายใต้ บรรดากษัตริย์แห่งราชวงศ์ที่สามของเมืองเออร์ ผู้ซึ่งได้ฟื้นฟูธรรมเนียมต่างๆ ทางวัฒนธรรมโบราณของ คนซูเมอร์เป็นครั้งสุดท้ายราว 2060-1950 กคศ. [อับรามได้เกิดมาในปี 2166 กคศ.] ชื่อของญาติหลายคน ของอับรามยังเป็นชื่อของเมืองต่างๆ อันเป็นที่รู้จักอีกด้วย... เท ราร์... นาโฮร์... เสรุก... ฮาราน... และ ลาบันคนอาร์ม ซึ่งเป็นพ่อตาของยาโคบก็มาจากเมืองฮารานในปาดานอาร์ม ทั้งหมดนี้เป็นที่ต่างๆ รอบๆ แม่น้ำบาลีห์ใน เมโสโปเตเมียตอนเหนือ ฮารานและนาโฮร์นั้นถูกเอ่ยถึงบ่อยครั้งในเอกสารของมารี แห่งศตวรรษที่ 18 กคศ. และเมืองที่ชื่อว่าเทลเทราห์และเสรุกก็เป็นที่รู้จักจากข้อมูลของอัสซีเรียในภายหลัง”⁴⁷⁰

บางทีผู้เขียนภายหลังได้เพิ่มการอ้างอิงถึงคนเคลเดียในข้อที่ 28 เนื่องจากว่าคนเคลเดียไม่ได้เข้าไปบาบิโลเนียจนกระทั่งประมาณ 1,000 กคศ.⁴⁷¹

“การเคลื่อนที่ระหว่างเมืองเออร์และเมืองฮารานก็ง่ายที่จะเข้าใจเมื่อเราระลึกว่า เมืองเออร์เป็นเมืองหลวงทางการค้าที่ใหญ่ที่สุดที่โลกได้เคยเห็นมา...”⁴⁷²

ครั้งแรกพระเจ้าได้เรียกให้อับรามที่จะจากครอบครัวของเขาเมื่อบรรพบุรุษยังคงอยู่ที่เมืองเออร์ (12:1-3; เปรียบเทียบ 15:7; นหม. 9:7; กจ. 7:2) ครอบครัวของอับรามเป็นผู้ที่เชื่อในพระเจ้าหลายองค์ (ยชว. 24:2)

“ความสัมพันธ์หลายอย่างของอับรามมีชื่อต่างๆ ที่ชี้แนะถึงการยึดถือการนมัสการดวงจันทร์ (เปรียบเทียบ ชาราห์ มิลคาห์ ลาบั่น) ซึ่งเป็นศาสนาที่โดดเด่นในเมืองเออร์และเมืองฮาราน”⁴⁷³

อับรามได้แต่งงานกับน้องสาวต่างมารดาของเขา ที่ชื่อซาราย ซึ่งไม่ได้ขัดแย้งต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ณ เวลาตอน ต้นๆ ในประวัติศาสตร์นี้ (เปรียบเทียบ ลนต. 18:9; 20:17; จขบ. 27:22) การแต่งงานในหมู่ญาติมิตร เป็นการปฏิบัติ ของการแต่งงานภายในกลุ่มครอบครัว การทรงเรียกของพระเจ้านั้นเป็นพระคุณอย่างสิ้นเชิง มัน ไม่มีหลักฐานใดๆ ในตัวบทที่ว่าพระเจ้าได้เลือกอับรามเนื่องจากเขาคู่ควรต่อความโปรดปราน พระเจ้ากำลังเริ่มต้น ที่จะสร้างครอบครัวของผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อเพื่อพระองค์เอง พระเจ้าได้เรียกพวกเขาที่จะจากศูนย์กลางในเมืองด้วย การวางใจและการเชื่อฟัง การอพยพของอับรามจากบ้านเกิดของเขาและการอพยพของอิสราเอลจากอียิปต์เป็น เหตุการณ์หลักในการก่อตั้งประเทศอิสราเอล

“ปรากฏว่าเทราห์ โดยเหตุผลส่วนตัวของเขา ได้ตัดสินใจที่จะย้ายจากเออร์ไปยังคานาอัน เขาเริ่มเดินทาง ด้วยสมาชิกในครอบครัวห้าหกคน อย่างไรก็ตามพวกเขาได้ไปที่ฮารานที่ซึ่งเทราห์เสียชีวิต นี่เป็นก้าวแรก ของการเดินทางของอับรามและซารายเพื่อไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา”⁴⁷⁴

ครอบครัวของอับรามได้อาศัยในเมืองฮารานช่วงหนึ่ง (ข้อ 31-32)

“ความแตกต่างระหว่างเทราห์กับอับราฮัมคือสิ่งเดียวกัน นั่นคือ การตอบสนองแห่งความเชื่อต่อการทรงเรียกของพระเจ้า”⁴⁷⁵

เมื่อบรรพบุรุษเทราห์ได้ตายไป อับรามได้เดินทางต่อไปยังคานาอันด้วยการเชื่อฟังต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

“เหมือนกับเมืองนูซินั้น เมืองฮารานก็เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรเฮอเรียน มิทานนิ ในขณะที่พวกเฮอเรียนได้อยู่ ณ จุดสูงสุดของอำนาจของพวกเขา ดังนั้นแผ่นดินจาริกต่างๆ ที่ได้ถูกค้นพบ ณ เมืองนูซิงจะสะท้อนถึงวิถีแห่งชีวิตในเมืองฮาราน ในลักษณะนี้พวกนักวิชาการได้สืบให้แน่ใจจากการศึกษาอย่างระมัดระวังถึงแผ่นดินจาริกต่างๆ ของเมืองนูซิว่าพวกมันนั้นมีประโยชน์อย่างมากในการอธิบายถึงหลายตอนของพระคัมภีร์ ที่เกี่ยวข้องกับพวกบรรพบุรุษ ซึ่งจนถึงบัดนี้ก็เคยเป็นปริศนามาตลอด

“แม้ว่าพระคัมภีร์บ่งบอกว่า ในที่สุดแล้ว อับรามได้จากฮารานไป (ปฐมก. 12:4) อย่างไรก็ตาม พวกบรรพบุรุษได้รักษาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเมืองนั้นไว้เรื่อยไป อับรามได้ส่งคนใช้ของเขา

กลับไป อารัมนา- หาราอิม (เมโสโปเตเมีย) ซึ่งเป็นดินแดนที่ฮารานได้ตั้งอยู่ เพื่อที่จะหาภรรยาให้อิสอัคบุตรชายของเขา (ปฐมก. 24:2-10) ภายหลังจากอิสอัคได้บอกให้ลูกชายคนที่อายุน้อยกว่าของเขาคือยาโคบที่จะหนีไปไปยัง ลาบันลุงของเขาในเมืองฮาราน เพื่อที่จะหลบหนีความโกรธของเอซาวพี่ชายของเขา ผู้ซึ่งเขาได้หลอกเอาพระพรของบุตรหัวปีไปเสีย (ปฐมก. 27:43) ยาโคบได้หนีไปที่เมืองฮารานอย่างแท้จริง ต่อมาเขาก็ได้ แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของเขาคือเลอาห์และราเชล (ปฐมก. 29:1-30)

“อย่างไม่น่าสงสัยว่า อิทธิพลของสังคมเฮอเรียนที่มีต่อพวกบรรพบุรุษนั้นเข้มข้นอย่างมาก ไม่ใช่เนื่องจาก ที่มาของอับรามในเมโสโปเตเมียเท่านั้น แต่เนื่องจากพวกบรรพบุรุษทั้งหมดได้รักษาความสัมพันธ์ กับ บริเวณนั้นไว้ สิ่งนี้ได้เกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่าหลายเหตุการณ์ในเรื่องราวของพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับพวก บรรพบุรุษในความเป็นจริงนั้นก็สะท้อนถึงธรรมเนียมทางกฎหมายและสังคมของเฮอเรียน และก็พิสูจน์ เกินข้อสงสัยที่ว่า วิถีแห่งชีวิตของบรรพบุรุษนั้นมีที่มาจากมันในสังคมเฮอเรียน”⁴⁷⁶

พวกนักโบราณคดีได้ระบุวันที่แม่นยำต่าง ๆ ของเมืองนูซี 400 หรือ 500 ปีหลังจากพวกบรรพบุรุษ แต่พวกมันก็สะท้อนถึงธรรมเนียมต่างๆ ที่ได้แพร่หลายมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ⁴⁷⁷ อย่างไรก็ดีตาม เราควรระวังที่จะไม่เน้นถึงอิทธิพลของอารยธรรมเฮอเรียนมากเกินไป⁴⁷⁸

“ในระยะเวลา (ส่วนแรกของยุคทองสัมฤทธิ์ตอนกลาง [2000 – 1750 กคศ.]) ปาเลสไตน์ได้รับการแพร่ของพลเมืองขณะที่กลุ่มต่างๆ กิ่งเร่ร่อนได้แทรกแผ่นดิน . . .

“การที่ผู้เข้ามาใหม่เหล่านี้เป็น ‘คนอาโมไรต์’ แห่งเชื้อสายพวกเซอิตทางตะวันตกเฉียงเหนือที่เหมือนกันกับบรรดาผู้ที่เราได้พบในเมโสโปเตเมียนั้นก็ไม่น่าจะเป็นที่สงสัย เท่าที่คนเหล่านี้เป็นที่รู้จักชื่อของพวกเขาก็เข้าไปในทิศทางนั้นอย่างเอกฉันท์ รูปแบบชีวิตของพวกเขานั้นถูกอธิบายอย่างบรรเจิดโดยเรื่องเล่าของชินุเฮ แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยเรื่องราวต่างๆ ของปฐมกาล เพราะว่ามันยากที่จะหลีกเลี่ยงการสรุปที่ว่า การอพยพไปอยู่ที่อื่นของบรรพบุรุษของอิสราเอลนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนที่นี้ คนเหล่านี้ไม่ได้นำการเปลี่ยนแปลงทางชาติพันธุ์แบบพื้นฐานมายังปาเลสไตน์ เพราะว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายพวก เซอิตทางตะวันตกเฉียงเหนือที่เหมือนกันโดยทั่วไปกับคนคานาอัน”⁴⁷⁹

ระยะเวลาทางประวัติศาสตร์หลักๆ ของแผ่นดินแห่งพระสัญญา	
ยุคหิน (นีโอลิตีค-)	ราว 4000 กคศ. (?)
ยุคทองแดง (แคลโคลิตีค-อิก)	4000 – 3150 กคศ. (?)
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนต้น I	3150 – 2850 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนต้น II	2850 – 2650 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนต้น III	2650 – 2350 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนต้น IV	2350 – 2200 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนกลาง I	2200 – 2000 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนกลาง IIก	2000 – 1750 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนกลาง IIข	1750 – 1630 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนกลาง IIค	1630 – 1550 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนปลาย I	1550 – 1400 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนปลาย IIก	1400 – 1300 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์ตอนปลาย IIข	1300 – 1200 กคศ.
ยุคเหล็ก I	1200 – 1000 กคศ.
ยุคเหล็ก II	1000 – 586 กคศ.
สมัยบาบิโลน/เปอร์เซีย	586 – 332 กคศ.
สมัยเฮเลนนิสติก I (ปโทเลเมค และ เซลิวซิด)	332 – 152 กคศ.
สมัยเฮเลนนิสติก II (แฮสโมเนียน)	152 – 37 กคศ.
สมัยโรมัน I (เฮโรเดียน)	37 กคศ. – คศ. 70
สมัยโรมัน II	คศ. 70 – 180
สมัยโรมัน III	คศ. 180 – 324

ระยะเวลาทางประวัติศาสตร์หลักๆ ของแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ต่อ)	
สมัยไบแซนทีน (คริสเตียน)	คศ. 324 – 640
สมัยอาหรับ (มุสลิม)	คศ. 640 – 1099
สมัยพวกครูเสด (คริสเตียน)	คศ. 1099 – 1291
สมัยแมมลุก (มุสลิม)	คศ. 1291 – 1517
สมัยเตอร์กีส (มุสลิม)	คศ. 1517 – 1917
สมัยอาณัติของบริติช (คริสเตียน)	คศ. 1917 – 1948
สมัยรัฐแห่งอิสราเอล (ยิว)	คศ. 1948 – ปัจจุบัน

พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า 12:1-9

“ข้อเหล่านี้เป็นความสำคัญพื้นฐานสำหรับศาสนศาสตร์ของปฐมกาล เพราะว่าพวกมันทำหน้าที่ที่จะผูกประวัติศาสตร์แรกเริ่มกับประวัติศาสตร์ของพวกบรรพบุรุษในภายหลังเข้าด้วยกัน และมองไปไกลถึงประวัติศาสตร์ภายหลังของชนชาติ”⁴⁸⁰

“โดยทั่วไปแล้ว ในขณะที่บทที่ 1-11 พรรณนาถึงการกบฏของมนุษย์ บทที่ 12 -50 บอกถึงรายละเอียด ของการที่พระเจ้านำมนุษย์ไปสู่ที่แห่งพระพร”⁴⁸¹

“... นี่เป็นตอนหลักของพระธรรมปฐมกาล”⁴⁸²

การเปิดเผยของพระเจ้าต่ออับราฮัมในข้อเหล่านี้ก็อธิบายว่าทำไมครอบครัวของเขาได้ออกจากเมืองเออร์ (11:31)

“... โดยการใส่การทรงเรียกของอับราฮัมหลังจากการกระจัดกระจายไปของชนชาติต่างๆ ณ บาบิโลน (11:1-9) นั้น ผู้เขียนตั้งใจที่จะบรรยายถึงการทรงเรียกของอับราฮัมว่าเป็นของประทานแห่งความรอดของ พระเจ้าในท่ามกลางการพิพากษา”⁴⁸³

“ดังนั้นประวัติศาสตร์แรกเริ่มก็อธิบายถึงความสำคัญของเรื่องราวของบรรพบุรุษ แม้ว่าจะมีผลลัพธ์เล็กน้อยในโลกแห่งสมัยของพวกเขา ที่จริงแล้วพวกบรรพบุรุษเป็นบุคคลที่โลกจะได้รับการไถ่โดยทางพวกเขา พระเจ้าผู้ซึ่งได้เปิดเผยพระองค์เองแก่พวกเขาไม่ได้เป็นพระเจ้าแห่งเผ่า แต่เป็นผู้สร้างจักรวาลทั้งหมด”⁴⁸⁴

ยุคการจัดการที่ดี ซึ่งก็คือยุคการจัดการของพระสัญญาซึ่งได้เริ่มตั้งแต่การทรงเรียกของอับราฮัมไปจนถึงการ ให้ธรรมบัญญัติของโมเสส ณ กูซาซีนาย (อพย. 19-24) การเป็นผู้อารักขาของมนุษย์ได้ขึ้นอยู่กับพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม ซึ่งปรากฏครั้งแรกใน 12:1-3 แต่ได้รับการยืนยันและการขยายใน 13:14-17; 15:1-7; 17:1-8, 15-19; 22:16-18; 26:2-5, 24; 28:13-15; 31:13; และ 35:9-12 พระพรของแต่ละบุคคลได้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการเชื่อฟัง ของแต่ละบุคคล (12:1; 22:18; 26:5) พระเจ้าได้สัญญาถึงพระพรแก่ชนชาติอิสราเอลอย่างไม่มีเงื่อนไขผ่านทาง ลูกหลานของอับราฮัม (12:2; 15:18-21; 17:7-8) แก่คริสตจักรผ่านทางพระคริสต์ (กท. 3:16, 28-29) และแก่ ชนต่างชาติ (12:3) บุคคลต่างๆ (เช่น ฟาโรห์ ใน 12:17 ออปีเมเลค ใน 20:3, 17) และชนชาติต่างๆ (เช่น อียิปต์ ในบทที่ 47-50 และ อพย. 1-15) ที่ได้พิสูจน์ว่ากรุณาต่อพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะประสบกับพระพรของพระเจ้า แต่ บรรดาผู้ที่ได้พิสูจน์ว่าเป็น ศัตรูจะประสบกับการสาปแช่งของพระเจ้า (12:3; เปรียบเทียบ มธ. 25:31-46) คริสเตียนได้รับการทรงเรียกให้วางใจพระเจ้าอย่าง ที่อับราฮัมได้ทำและที่จะเข้าไปสู่พระพรต่างๆ ฝ่ายวิญญาณของ พันธสัญญาแบบอับราฮัม ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่ได้เริ่มต้นยุคการจัดการแห่งพระสัญญา (รม. 4:11, 16, 23-25; กท. 3:6-9) พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมและลูกหลานของเขาไม่ได้สิ้นสุดลงด้วยการให้ธรรมบัญญัติ ของโมเสส (กท. 3:17; เปรียบเทียบ อพย. 32:13; 33:1-3; ลนต. 23:10; 25:2; 26:6; ฉธบ. 6:1-23; 8:1-18; ยชว. 1:2, 11; 24:13; กจ. 7:17; รม. 9:4) อย่างไรก็ตามในฐานะที่เป็นการทดสอบของการเป็นผู้อารักขาความจริงของพระเจ้า ของอิสราเอล ยุคการจัดการแห่งพระสัญญาได้ถูกเข้ามาแทนที่แต่ไม่ได้ถูกทำให้เป็นโมฆะโดยยุคการจัดการแห่ง ธรรมบัญญัติ (อพย. 19:3-8)

พระวาทะของพระเจ้า 12:1-3

12:1 ส่วนนี้เริ่มต้นด้วย คำต่อประโยคซึ่งขัดแย้งกัน “วาบ” ในตัวบทฮีบรูแปลว่า “ตอนนี้” ในฉบับแปล NASB มันแนะนำถึงอนุประโยคที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์แบบอิสระ (เปรียบเทียบ 1:2) บางทีการเปิดเผยนั้นได้เกิดขึ้นในเมืองเออร์ ฉบับแปล NIV ก็รวบสิ่งนี้ด้วยการแปลว่า “พระเจ้าได้ตรัสแก่

อับราม” ดังนั้นการเริ่มต้นของบทที่ 12 ก็ย้อนกลับไปสู่บางสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในเมืองเออร์ แม้ว่าบทที่ 11 จบลงด้วยการที่อับรามอยู่ในเมืองฮาราน ถ้อยคำของสเทเฟนใน กิจการ 7:2 ก็สนับสนุนการตีความนี้ สเทเฟนได้อ้างอิงถึงการแปลฉบับเซปทัวเจนท์ของข้อนี้ใน กิจการ 7:3

“พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ” ได้เรียกอับรามที่จะจากบ้านบ้านเกิดของเขาและที่จะไปยังประเทศอื่น

“พระนาม ยาเวห์ แปลว่า พระเจ้า ไม่มีการอธิบายจนมาถึง อพย. 3:14, 15 แต่ผู้อ่านพระธรรมปฐมกาลต้องรู้ว่าผู้ที่ได้ตรัสกับอับรามนั้นเป็นผู้เดียวกันยาเวห์ ผู้ซึ่งได้ก่อตั้งชนชาติอิสราเอล และผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง (2:4) [และได้เรียกพวกเขาให้ออกมาจากอียิปต์สู่ดินแดนใหม่]”⁴⁸⁵

การที่ครอบครัวของอับรามได้เลือกที่จะไปกับเขานั้นไม่ได้บ่งบอกถึงการกระทำแห่งการไม่เชื่อในส่วนของอับราม พระเจ้าไม่ได้ห้ามคนอื่นจากการที่จะไปกับอับราม โลกเลือกที่จะไปกับอับราม อับรามไม่ได้เลือกที่จะเอาโลกไปด้วย

จุดเน้นของคำสั่งของพระเจ้านั้นก็คือว่า อับรามควรจะถอนรากตัวเขาเองและติดตามการนำของพระองค์ พระองค์ได้เรียกให้เขาละทิ้ง 3 สิ่ง ซึ่งเป็นการยกขึ้นทุกที นั่นก็คือละทิ้งบ้านเมืองของเขา ครอบครัวของเขา และครัวเรือนของบิดาของเขา บ้านเมืองของเขาเป็นภูมิภาคของเขา ครอบครัวของเขาเป็นกลุ่มชนของเขา และครัวเรือนของบิดาของเขาก็คือเป็นถิ่นกำเนิดของกลุ่มชนของเขา ในโลกในยุคของอับรามจะไม่ได้ยินถึงการโยกย้ายแบบนี้

“คนยากจนข้นแค้น หรือคนพ่ายแพ้สงครามเท่านั้นที่จะออกเดินทางโดยไม่มีจุดหมายคนที่ไม่มีแผ่นดินจะอยู่ และนักโทษนี่คือนั่นที่จะโยกย้าย และออกจากบ้านเมืองของบรรพบุรุษของตน”⁴⁸⁶

“รายละเอียดอย่างหนึ่งที่เราจำเป็นต้องเอาใจใส่ที่นี่คือองค์ประกอบที่เป็นเงื่อนไขในโปรแกรมพันธสัญญาที่อับราม หลังจากการตายของบิดาของเขา (ปฐมก. 11:32) นั่นเองที่อับรามได้เริ่มต้น ที่จะตระหนักถึงสิ่งใดก็ตาม เกี่ยวกับพระสัญญาที่พระเจ้าได้ให้แก่เขา เพราะว่าหลังจากการตายของบิดาของเขา พระเจ้าได้นำเขาไปยังดินแดนนั้น (12:4) และ ก็ยืนยันถึงพระสัญญาดั้งเดิมที่มีต่อเขาที่นั่น (12:7)

“เพราะฉะนั้น มันสำคัญที่จะสังเกตถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเชื่อฟังต่อโปรแกรม พันธสัญญาที่ไม่ว่าพระเจ้าจะตั้งพันธสัญญากับอับรามหรือไม่ นั่นได้ขึ้นอยู่กับกระทำ แห่งความเชื่อของอับ

รามในการจากดินแดน อย่างไรก็ตาม เมื่อการกระทำนี้ได้บรรลุแล้ว และอับรามได้เชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าได้ตั้งโปรแกรมที่ไม่มีเงื่อนไขและเปลี่ยนแปลง ไม่ได้”⁴⁸⁷

“... ในแง่ไหนที่พันธสัญญาแบบอับราฮัม [บทที่ 15] ไม่มีเงื่อนไข? ประเด็นที่นี้ ซึ่งได้ เป็นที่เข้าใจ ผิดอยู่บ่อยๆ ก็คือว่า ในขณะที่ความสำเร็จของชนรุ่นที่เจาะจงใดๆ ของ อิสราเอล ได้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังต่อพระเจ้า การครอบครองแผ่นดินนั้น ได้ถูกสัญญาให้ แก่อิสราเอลอย่างไม่มีเงื่อนไข แม้ว่า พวกเขาไม่สมควรต่อมันก็ตาม พระคัมภีร์ได้พยากรณ์ ว่า คนที่เหลืออยู่และอยู่ในทางธรรมของ อิสราเอลจะเป็นผู้ครอบครองแผ่นดิน ณ การเสด็จ มาครั้งที่สอง (อสค. 20:33-38)”⁴⁸⁸

12:2-3 อับรามมีเพียงแค่พระสัญญาจากพระเจ้าเท่านั้น เราเห็นถึงความเชื่อของเขาในความเต็มใจของเขา ที่จะเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเคร่งครัดในความมั่นใจที่ว่าสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ พระองค์จะทำให้ สำเร็จ (ฮบ. 11:8) พระสัญญานี้ของพระเจ้าเป็นเมล็ดที่ซึ่งพันธสัญญาแบบอับราฮัม ได้งอกขึ้น (บทที่ 15) พระสัญญาที่นี้ได้รวมถึงรายละเอียดบางอย่าง มันเป็นเพียงแค่พระสัญญาโดยทั่วไป เกี่ยวกับลูกหลาน (ข้อ 2) และ อิทธิพล (ข้อ 2-3) ศาสดาจารย์กล่าวว่า “จงเป็นพระพร” (ข้อ 2) ไม่ใช่ “เจ้าควรจะเป็นพระพร” นี่เป็นคำสั่งแทนที่จะเป็นการทำนาย อย่างไรก็ตาม ขณะที่ อับรามได้ อวยพรคนอื่นๆ เขาจะมาเป็นพระพร (นั่นคือ มีความอุดม อย่างเช่น อุดมไปด้วยธาตุยูเรเนียม หรือ พลูโทเนียม) พระเจ้าจะทำให้ชีวิตของเขา มั่งคั่งและมีอำนาจขึ้นและเขาจะบำรุงชีวิตของ คนอื่น

“พระสัญญาต่างๆ ที่พระเจ้าที่มีสง่าราศีนี้ ได้ให้แก่อับราม ได้ตกไปสู่สามประเภท (ปฐม. 12:2-3) หนึ่งในนั้นมีพระสัญญาต่างๆ ที่เป็นส่วนตัวที่ได้ให้แก่อับราม พระเจ้าได้ตรัสว่า ‘เราจะอวย พรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป’ จากนั้นมันก็มีพระสัญญา ต่างๆ ระดับชาติที่ได้ ให้แก่ชายที่ไม่มีลูกนี้ ‘เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่’ และสุดท้าย มันมีพระสัญญาต่างๆ ระดับสากลที่จะต้องมาทางอับราม ‘เจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร.. บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้ พรเพราะเจ้า’”⁴⁸⁹

“อับราฮัมถูกกล่าวถึงว่าจะ ‘ได้รับพร’ หรือ ‘เป็นพร’ แก่คนอื่นๆ ถึง 5 ครั้งในข้อที่ 2-3 นี้ หวน กลับไปยังพระพรยิ่งใหญ่อันแรกของมนุษยชาติ ณ การทรงสร้าง (1:28) และการรื้อฟื้นของมัน หลังจากน้ำท่วมโลก (9:1) ยิ่งไปกว่านั้นอีก อับราฮัมจะต้องมาเป็น ‘ชนชาติ ใหญ่’ ซึ่ง เปรียบเทียบอย่างน่าเป็น ไปได้กับ 70 ชนชาติที่ได้ถูกกล่าวไว้ในบทที่ 10 ชื่อ เสียงของเขาจะ ‘ใหญ่โต’ อีกด้วย ในขณะที่ผู้คนแห่งบาเบลผู้ซึ่งได้พยายามที่จะทำ ‘ชื่อเสียง’ ให้แก่พวกเขาเองได้ ถูกทำให้สับสนไป (11:4-9)”⁴⁹⁰

ความแตกต่างเล็กน้อยมากสามอย่างของพระพรรวมถึง ความมั่งคั่ง (13:2, 5; 14:22-23; 24:35; 26:12-13; 30:43; 32:3-21) อำนาจ หรือ ความอุดมสมบูรณ์ (1:28; 13:16; 15:5; 22:17; 26:4; 28:3, 14; 35:11) และชัยชนะ (1:22; เปรียบเทียบ 22:17)

คำอธิบายที่แปลว่า “สาปแช่ง” ในข้อที่ 3 นั้นสำคัญ คำว่า คาล ใน “คนที่แช่งเจ้า” หมายถึงอย่างแท้จริงว่า “ถูกลงโทษ” แต่คำว่า ออริน ใน “เราจะสาป” หมายถึง “สาปแช่ง” มันเป็นการถูกลงโทษอับราฮัมเท่านั้นที่จะกระตุ้นการพิพากษาของพระเจ้า

“จุดประสงค์สูงสุดของพระเจ้าก็คือ การอวยพรคนทั่วโลกผ่านทางอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของเขา⁴⁹¹ การทรงเรียก และการตอบสนองที่เชื่อฟังของอับราฮัม ก็จัดตั้งพื้นฐานสำหรับทุกคนที่จะเจริญรอยตามเกี่ยวกับเขา ลูกหลานถัดมา และลูกหลานของเขาในภายหลัง เมื่อพระเจ้าได้เรียกอับราฮัมพระองค์ได้ใช้วิธีเข้าหาแบบใหม่สำหรับการที่จะอวยพรเผ่าพันธุ์มนุษย์ ข้อเหล่านี้จัดทำถ้อยแถลงที่เป็นแผนการซึ่งเป็นถ้อยแถลงที่กำหนดโปรแกรมของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคต

“พระสัญญาใดๆ ที่พระเจ้าให้จะต้องรับเอาโดยความเชื่อ”⁴⁹²

“สิ่งที่น่าทึ่งเกี่ยวกับอับราฮัมคือ ความเชื่อที่ลึกซึ้งและไม่หวั่นไหวของเขา”⁴⁹³

การตีความแบบไม่มียุคพันปีเกี่ยวกับพระสัญญานี้ก็คือว่า “มันไม่ได้เป็นของ ‘อิสราเอล’ ตามเชื้อชาติที่ไม่เชื่อในทุกวันนี้ (ดู รม. 9:6-8; กท. 3:15) แต่เป็นของพระเยซูคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ (ดู 12:7; 13:16 และจงสังเกต กท. 3:16, 26-29; 6:16)”⁴⁹⁴ การตีความนี้ประยุกต์ใช้พระสัญญาต่อพงศ์พันธุ์ฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมและไม่ใช่ต่อพงศ์พันธุ์ทางกายภาพ ใดๆก็ตาม ไม่มีเหตุผลสำหรับการยอมรับสิ่งนี้มากกว่าการอธิบายที่คลุมเคลือ อับราฮัมได้เข้าใจว่าพระสัญญาประยุกต์ใช้กับลูกหลานทางกายภาพของเขา และการสำแดงภายหลังก็หนุนใจให้เราที่จะเข้าใจ มัน ในแนวทางนี้อีกด้วย

การเปิดเผยต่างๆ ต่อบรรพบุรุษ			
อับราฮัม	อิสอัค	ยาโคบ	โยเซฟ
ปฐมก. 12:1-3	ปฐมก. 26:2-5	ปฐมก. 28:12-15	ปฐมก. 37:5-7
ปฐมก. 12:7	ปฐมก. 26:24	ปฐมก. 31:3	ปฐมก. 37:9
ปฐมก. 13:14-17		ปฐมก. 31:11-13	
ปฐมก. 15		ปฐมก. 32:24-29	

ปฐมก. 17:1-21		ปฐมก. 35:1	
ปฐมก. 15		ปฐมก. 35:9-12	
ปฐมก. 21:12-13		ปฐมก. 46:2-4	
ปฐมก. 22:1-2			
ปฐมก. 22:15-18			

การตอบสนองของอับราม 12:4-9

12:4 เนื่องจากว่าโลทได้เลือกที่จะไปกับอับรามอย่างสมัครใจ บางทีเขาได้เชื่อพระสัญญาต่างๆ เช่นกัน (เปรียบเทียบกับรุธ) การทรงเรียกของอับรามนั้นได้เป็นการที่จะแยกจากบรรดาญาตินอกศาสนาของเขา ดังนั้นเขาไม่ได้ไม่เชื่อฟังด้วยการยอมให้โลทที่จะไปกับเขา⁴⁹⁵

บางทีอับรามได้ถือว่าโลทเป็นทาสทของเขา (เปรียบเทียบกับ 11:27-32; 12:4-5; 13:1-2)

“เนื่องจากประมวลกฎหมายของเมโสโปเตเมียได้อนุญาตการรับมาเป็นทาสทในกรณีของการไม่มีลูก นี่กลายมาเป็นข้อสันนิษฐานที่ดึงดูดใจเกี่ยวกับโลท”⁴⁹⁶

อับรามได้อาศัยอยู่กับบิดาของเขา 75 ปี จากนั้นได้มีชีวิตอยู่โดยปราศจากบิดาของเขาหรือบุตรชายของเขา 25 ปี และจากนั้นได้มีชีวิตอยู่กับบุตรชายของเขา ซึ่งก็คือ อิสอัคอีก 75 ปี

12:5-6 การตั้งถิ่นฐานครั้งแรกของอับรามอยู่ในเมืองเซเคม⁴⁹⁷

(Map, page 129)

“... เมืองต่างๆ ที่อยู่บนเส้นทางของกลุ่มคนเดินทางหลักซึ่งมุ่งหน้าไปทางตะวันตกจาก ยูเฟรติสที่ปรากฏอย่างสำคัญในเรื่องราวต่างๆ ของอับรามคือ เซเคม เบธเอล เฮโบรน และเกอร์าร์”⁴⁹⁸

เซเคมได้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ต่อคนอิสราเอล เพราะว่าที่นี่พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่อับรามเป็นครั้งแรกในแผ่นดินแห่งพระสัญญานี้เป็นการเปิดเผยหลักครั้งที่สองของพระเจ้าแก่อับราม ณ เซเคม นั้นยาโคบได้ซื้อดินแดนในภายหลัง ได้ตั้งครอบครัวของเขา และได้ฝังบรรดาบุรุษของเขา ในการอุทิศตนต่อพระเจ้าอีกครั้ง หลังจากที่ได้ออกจากการอยู่ชั่วคราวของเขาในปัดดันอาร์ม (33:18-20; 35:4) ที่นี่เช่นเดียวกันที่คนอิสราเอลได้รวมตัวกันสองครั้งเมื่อพวกเขาได้ครอบครอง คานาอันภายใต้การเป็นผู้นำของโยชูวาเพื่อที่จะระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการให้แผ่นดินแก่พวกเขาซึ่งพระองค์ได้สัญญาต่อบรรพบุรุษของพวกเขา (ยชว. 8; 24) เซเคมอยู่ใกล้ศูนย์กลางทาง ภูมิศาสตร์ของคานาอัน (เปรียบเทียบกับ ยชว. 20:7)

มันตั้งอยู่ในศูนย์กลางของดินแดนตอนนี พระเจ้า ได้สัญญาให้แก่อับราม “โมเรห์” หมายถึง “ครุ” ดังนั้น ดันไม้แห่งโมเรห์อาจได้เป็นสถานที่ของ ต่างชาติสำหรับการบูชาและเลี้ยงตาย

“ที่นี่ อับราฮาม โดยทางสัญลักษณ์ ได้เริ่มยึดครองดินแดนที่วันหนึ่งจะเป็นเขตแดนของ อาจารย์ที่ยิ่งใหญ่และคำสั่งสอนของพระองค์”⁴⁹⁹

การอ้างอิงถึงการอยู่ที่นั่นของคนคานาอันในดินแดนนั้น ก็จัดเตรียมหนทางสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ของความขัดแย้งกับคนท้องถิ่นเหล่านี้ที่ติดตามมาในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ 10:15-19) มันยังแสดงถึงอุปสรรคที่มีต่อความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระเจ้าที่จะให้ดินแดนแก่ อับรามและ ลูกหลานของเขา (ข้อ 7) อับรามไม่สามารถครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญาทันที ทันใดเพราะว่าคน คานาอันได้ครอบครองมัน

12:7 ในการตอบสนองต่อพระสัญญาของพระเจ้าที่จะให้ดินแดนแก่อับรามที่ที่เขาได้ขึ้นอยู่กับ บรรพบุรุษ นี้ได้สร้างแท่นบูชาและ ได้นมัสการพระยาเวห์ นี่เป็นการตอบสนองที่เป็นลักษณะเด่นของอับราม ต่อพระคุณของพระเจ้า แท่นบูชาต่างๆ ของอับรามนั้นเป็น โครงสร้างที่ถาวรกว่าเต็นท์ของเขา เขา ได้ดำเนินชีวิตต่อไปในฐานะคนเดินทาง และคนแปลกหน้าในดินแดนที่เขายังไม่ได้ครอบครอง (สบ. 11:9-10)

พวกนักวิจารณ์แห่งความเป็นประวัติศาสตร์ของเรื่องราวของบรรพบุรุษ (“พวกที่แสดงแนวคิด ง่ายๆ) ได้พยายามที่จะพิสูจน์ว่าศาสนาของพวกบรรพบุรุษได้แตกต่างอย่างมากจากหลักความเชื่อ ของโมเสสและแม้กระทั่งบรรพตฐานของคริสเตียน ในขณะที่มันมีความแตกต่างบางอย่าง มันไม่มีหลักฐานที่ไว้วางใจได้ว่า พวกบรรพบุรุษได้นมัสการพระเจ้าที่แตกต่างไปจากพระเจ้าที่ต่อมาคน อิสราเอลได้นมัสการ⁵⁰⁰

12:8 อับรามได้เดินทางต่อไปยังทิสไตและได้ตั้งค่ายระหว่างเมืองเบธเอลและเมืองอัย (บางที่เป็นเอท เทล⁵⁰¹) ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองซาเล็ม (เยรูซาเล็ม) อีกครั้งหนึ่ง เขาได้สร้างแท่นบูชาเพื่อที่จะ นมัสการพระยาเวห์และ ได้ออกพระนามของพระองค์ในการนมัสการ

12:9 จากนั้นเขาได้เดินทางต่อไปทางทิสไตไปสู่เมืองเนเกบ (แปลตามตัวอักษรว่า แห้ง) บางทีเนื่องจากการขาดอาหารสำหรับพวกสัตว์ที่กินหญ้าของเขา (ข้อ 10)

ชนชาติอิสราเอลในสมัยของโมเสสได้แบ่งปันถึงการทรงเรียกอย่างเดียวกันที่พระเจ้าได้มีต่ออับราม พวกเขาจะต้องจากที่อยู่อาศัยของพวกเขา ซึ่งก็คืออียิปต์และที่จะไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาเพื่อจะนมัสการ และปรน- นิบัติพระเจ้าที่นั่นพร้อมกับพระสัญญาแห่งพระพร สิ่งนี้ได้เรียกรื่องความเชื่อ เรามีการทรงเรียกที่เหมือนกัน ผู้เชื่อ ที่ดำเนิน โดยความเชื่อ จะละทิ้งสิ่งต่างๆมากมาย เพื่อมาเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมของพระเจ้าเพื่อที่จะอวยพร โลก

“การออกจากความมั่นคงคือหนทางเดียวของการออกจากการเป็นหมัน”⁵⁰²

2. อับรามในอียิปต์ 12:10-20

วิกฤตอันที่สองที่อับรามได้เผชิญได้เกิดขึ้นจากการกัณดารอาหารในคานาอัน อับรามได้เลือกที่พักแรมใน หุบเขาในลัจจนกระทั่งมันได้สิ้นสุดลง ในเหตุการณ์นี้อับรามได้บิดเบือนความจริงเกี่ยวกับซาราย เพราะว่าเขากลัว ดาย⁵⁰³ ด้วยการทำอย่างนั้น เขาได้ทำอันตรายต่อพระพรของเขาเนื่องจากว่าเขาได้สูญเสียภรรยาของเขาแก่ฟาโรห์ ชั่วคราว อย่างไรก็ตาม พระยาเวห์ได้แทรกแซงเพื่อจะช่วยเหลืออับรามและซารายให้พ้นจากอียิปต์

“เรื่องราว ‘การพักแรม’ ของอับราฮัมในอียิปต์สนับสนุนลักษณะเฉพาะของการถูกปรับแต่งอย่างจงใจที่จะ เปรียบเทียบกับเรื่องราวภายหลังของการช่วยให้อิสราเอลพ้นจากอียิปต์ของพระเจ้า (ปฐมก. 41-อพย. 12) พระคัมภีร์ทั้งสองตอนมีเนื้อหาดคล้ายกันอีกด้วย ดังนั้น ที่นี้ ณ ตอนต้นของเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอับราฮัม และพงศ์พันธุ์ของเขานั้น เราก็พบความคาดหวังถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ณ ตอนจบ. . . ข้างหลังจากนั้นก็มีการผู้ทรงรักและสัตย์ซื่อประทับอยู่ สิ่งที่พระองค์ได้ทำกับอับราฮัม พระองค์จะทำเพื่อประชากร ของพระองค์ในวันนี้และวันพรุ่งนี้”⁵⁰⁴

แม้ว่าบรรดานักศึกษาพระคัมภีร์ได้แย้งถึงประเด็นนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าอับรามได้ออกหน้าพระเจ้าด้วยการไป ยังอียิปต์ โดยปราศจากการเปิดเผยของพระเจ้าว่าเขาควรจะทำอย่างนั้น⁵⁰⁵ ในเชิงதாகถางแล้ว พระเจ้าได้อวยพร อับรามในอียิปต์ผ่านทางซารายเป็นส่วนใหญ่โดยไม่คำนึงถึงการขาดความเชื่อของอับราม และจากนั้นได้ให้เขา กลับไปที่แผ่นดินแห่งพระสัญญา การกัณดารอาหารที่รุนแรงอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 10) ภายหลังจากได้หนุนใจให้ยาโคบและ ครอบครัวของเขาที่จะพักแรมในอียิปต์ (47:4) แต่พระเจ้าได้อนุญาตให้ยาโคบที่จะไป (46:2-4) เป็นที่ชัดเจนว่ามัน คือความกลัวแทนที่จะเป็นความเชื่อที่ได้ทำให้อับรามจากแผ่นดินแห่งพระสัญญาไป

“ตลอดปฐมกาล 12-50 นั้น อียิปต์เป็นสัญลักษณ์ของความปลอดภัยและการจัดเตรียมสำหรับพวกบรรพบุรุษและบรรดาครอบครัวของพวกเขา อย่างไรก็ตาม อียิปต์เป็นผู้ถูกข่มเหงในปฐมกาล จึงตั้งเกิดความมั่นใจ คือซารายผู้ได้ ‘เขียวเขียว’ สาวใช้ชาวอียิปต์ของเธอ ซึ่งบังคับเธอที่จะ ‘หนีไป’ (16:6) ต่อมาเธอเร่งเร้าให้สามีของเธอที่จะ ‘ขับไล่’ หญิงอียิปต์นี้ไปเสีย”⁵⁰⁶

นักอรรถาธิบายบางคนสรุปว่าในการจัดการกับซารายอย่างที่เขาได้ทำนั้น อับรามได้พึ่งพาธรรมเนียมของ ดินแดนที่เขาได้จากมาเพื่อที่จะปกป้องตัวเขา พวกเขาแนะนำว่าธรรมเนียมนี้ไม่เป็นที่รู้จักในอียิปต์อย่างแน่นอน เพราะว่าเขาได้ล้มเหลวที่จะรับรู้ถึงสิ่งนี้ อับรามจึงได้พบกับปัญหา

“เรื่องราวที่ถูกกล่าวซ้ำถึงสามครั้ง [เกี่ยวข้องกับอับราฮัม ใน 12:10-20 และ 20:1-18 และ อิสอัคใน 26:6-12] ได้เป็นหัวข้อของการอภิปรายอย่างมากโดยบรรดานักอรรถาธิบายมาตลอดหลายยุค แต่เนื่องจากการค้น พบที่นูชินั้น มันก็กลายเป็นที่ชัดเจนว่าอับรามและอิสอัคไม่ได้เกี่ยวข้องในการหลอกลวงแต่อย่างใดแต่ ได้พยายามที่จะปกป้องภรรยาของพวกเขาจากการลวนลามทางเพศ ด้วยการอ้างธรรมเนียมของเฮเรียน หรือกฎหมายของภรรยา-ความเป็นน้องสาว ตามแผ่นจารึกนูชินั้น ผู้หญิงที่มีสถานะของภรรยา-น้องสาว แทนที่จะเป็นแค่ภรรยาเท่านั้น ก็ได้ชื่นชมกับสิทธิพิเศษต่างๆ ที่เหนือกว่าและได้ถูกปกป้องดีกว่า สถานะ นั้นเป็นสถานะทางกฎหมายอย่างแท้จริง ภรรยา-น้องสาวนั้นค่อนข้างแตกต่างจากความสัมพันธ์ทางกายภาพซึ่งเป็นที่เข้าใจโดยคำว่า ‘น้องสาว’ โดยทั่วไป ในการที่จะสร้างสถานะของภรรยา-ความเป็นน้องสาวนั้น เอกสารสองอย่างต้องถูกจัดเตรียมไว้ นั่นคือ เอกสารอันหนึ่งสำหรับการสมรสและอีกอันหนึ่ง สำหรับความเป็นน้องสาว ดังนั้น เราพบแผ่นจารึกนูชิ ตามบุคคลที่ชื่ออัครูเลน บุตรของอาคิยา ได้สัญญา กับสุราชชิคนหนึ่ง ซึ่งเป็น บุตรของเอกกาชา ที่จะให้สุราชชิในการแต่งงานกับน้องสาวของเขาที่ชื่อ เบลทัก คาคัมมิ แผ่นจารึกอีกแผ่นหนึ่งก็บันทึกว่า อัครูเลนคนเดียวเท่านั้น ได้ขายน้องสาวของเขาที่ชื่อ เบลทัก คาคัมมิ ให้เป็นน้องสาวของสุราชชิคนเดียวกัน ถ้าการสมรสนั้นได้ถูกละเมิด การลงโทษนั้นก็รุนแรงกว่า ในกรณีของการสมรสแบบธรรมดาที่ตรงไปตรงมา มันดูเหมือนว่าการกระทำของอับราฮัมและอิสอัคสะท้อนถึงธรรมเนียมนี้”⁵⁰⁷

ในวัฒนธรรมเฮเรียนที่อับรามได้จากมานั้น เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนได้ถือว่า ความสัมพันธ์แบบสามีภรรยา-น้องสาวนั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าความสัมพันธ์แบบสามีภรรยา ตามมุมมองนี้เมื่ออับรามได้ไปยังอียิปต์ เขาได้ทักท้วงเอาว่า คนอียิปต์ได้ถือว่าความสัมพันธ์แบบสามี ภรรยา-น้องสาวนั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าความสัมพันธ์แบบสามีภรรยา เพราะ ฉะนั้น เราได้นำเสนอซารายในฐานะภรรยา-น้องสาวของเธอและได้คาดหวังว่าคนอียิปต์จะไม่แทรกแซงในความ สัมพันธ์ของเขา กับซาราย อย่างไรก็ตามบรรดาผู้สนับสนุนมุมมองนี้ทักท้วงเอาว่าความสัมพันธ์แบบสามี ภรรยา-น้องสาวนั้นไม่เป็นที่รู้จักต่อฟาโรห์ เขาได้นำซารายไปเพราะเขาได้

เชื่อว่าเธอเป็นน้องสาวทางกายภาพของอับราม เมื่อเขาได้ค้นพบว่าซารายยังเป็นภรรยาของอับรามอีกด้วย เขาได้ส่งคืนซารายแก่อับรามเพราะว่าฟาโรห์ได้ถือว่า ความสัมพันธ์แบบสามีภรรยาที่นั่นศักดิ์สิทธิ์ เขาได้โทษต่ออับรามเพราะว่าในสายตาของฟาโรห์นั้น อับรามได้แสดง ถึงความสัมพันธ์ของเขากับซารายอย่างผิดๆ

บรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้ เห็นว่าเหตุการณ์นี้เป็นตัวอย่างของความล้มเหลวที่จะปรับตัวต่อวัฒนธรรมต่างชาติ และความล้มเหลวที่จะวางใจพระเจ้า ตามปกติแล้ว พวกเขาเข้าใจว่าแรงจูงใจของอับรามนั้นเป็นความมั่นใจใน ธรรมเนียม ตามวัฒนธรรมจากอดีตของเขามากกว่าความเชื่อในพระเจ้า⁵⁰⁸

ตรงกันข้าม นักตีความส่วนใหญ่ได้สรุปว่าอับรามไม่ได้จริงจังอย่างแท้จริงและไม่ได้ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ของเขากับซาราย แต่ได้บอกความจริงครั้งหนึ่งเพื่อที่จะรักษาชีวิตของเขาเอง (เปรียบเทียบ 20:12) เป็นที่ชัดเจนว่ามันเป็นไปได้สำหรับพวกพี่ชายจะจัดการกับบรรดาผู้ขอพวกน้องสาวของพวกเขาด้วยสัญญาของการ สมรสโดยปราศจากการให้พวกเขาไปอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ 24:55; 34:13-17) พระเจ้าจะบรรลุพระสัญญาต่างๆ ได้อย่างไรถ้าอับรามได้ตายไปในตอนนี้? ความกลัวของเขานั้นก็เป็นที่เข้าใจ ฟาโรห์ได้นำซารายไปยังวังของเขา อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้แทรกแซงอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อที่จะทำให้อับรามและซารายมาอยู่ด้วยกันใหม่ และให้ พวกเขากลับไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา (โดยการเนรเทศ)⁵⁰⁹

ความกลัวของอับรามในเรื่องความปลอดภัยทางกายภาพของเขาในดินแดนที่ไม่รู้จัก (ข้อ 2) ได้นำเขาที่จะ ทำการริเริ่มที่ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า เขาควรที่จะได้บอกความจริงและได้วางใจพระเจ้าต่อไป กระนั้นแม้ใน การไม่เชื่อฟังของเขาและการขาดความเชื่อของเขานั้น พระเจ้าได้อวยพรอับราม (ข้อ 16) และได้สงวนเขาไว้ (ข้อ 20) เนื่องจากพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ (12:1-3)

“คนหนึ่งไม่สามารถพลาดการเปรียบเทียบที่เจตนาระหว่างการพักแรกของอับรามในอียิปต์ และ เหตุการณ์ภายหลังในชีวิตชนชาติอิสราเอลในการเป็นทาสในอียิปต์ ลักษณะเด่นต่างๆ นั้นก็ คล้ายคลึงกันอย่างพิเศษ: การกั้นดารอาหารในแผ่นดิน (12:10; 47:13), การลงไปยังอียิปต์เพื่อที่จะ พักแรม (12:10; 47:27), ความพยายามที่จะฆ่าผู้ชายและรักษาผู้หญิงไว้ (12:12; อพย. 1:22), ภัย พิบัติต่างๆ เหนืออียิปต์ (ปฐมก. 12:17; อพย. 7: 14-11:10), การปล้นอียิปต์ (ปฐมก. 12:16; อพย. 12:35-36), การช่วยให้พ้น (ปฐมก. 12:19; อพย. 15), และการ ขึ้น ไปยังเนเกบ (ปฐมก. 13:1; กตว. 13:17, 22) ดังนั้น การช่วยให้พ้นที่ยิ่งใหญ่จากการเป็นทาสที่อิสราเอล ได้ประสบนั้นก็ได้รับรุดในบรรพบุรุษ ของพวกเขา และบางทีก็เป็นที่มาของการปลอมโยนและการหนุ่ใจ ต่อพวกเขา”⁵¹⁰

บางครั้งเรารู้สึกถูกทดลองให้กลัวในเรื่องสวัสดิภาพของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพแวดล้อมที่ไม่รู้จัก บางครั้ง ความกลัวนี้้นำเราไปสู่การเริ่มต้นการและไม่เชื่อฟังพระเจ้า เราสามารถฟังพาทพระเจ้าที่จะบรรลุนพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่อเราทั้งหลาย ที่มีสถานการณ์ต่างๆ ที่คุกคามได้ เราควรสวดขื่อและจริงใจอยู่เสมอ

“ความสัตย์สุจริตและความซื่อสัตย์ของลูกของพระเจ้านั้น เป็นหนึ่งในอาวุธที่มีอำนาจมากที่สุดของ เขาในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ”⁵¹¹

ฟาโรห์ (ความหมายตามตัวอักษรคือ บ้านใหญ่) ที่อับรามได้รับมือด้วยในอียิปต์นั้นอาจเป็น อินโยเตฟที่ 2 (2117-2069 กคศ.) ซึ่งเป็นผู้ปกครองของราชวงศ์ที่สิบเอ็ด สมัยอาณาจักรยุคกลาง เมืองหลวงของเขาอยู่ในเมมฟิส ซึ่งอยู่ใกล้กับกรุงไคโรสมัยใหม่อย่างมาก

การระบุถึงฟาโรห์ต่างๆ ที่สำคัญในช่วงเวลาของปฐมกาล ⁵¹²
ก่อนประวัติศาสตร์ (ราว 3100 กคศ.) ราชวงศ์ต่างๆ แรกเริ่ม (ราชวงศ์ที่ 1-2; 3100 – 2686 กคศ.) เมเนส (ฟาโรห์องค์แรก) ได้รวมอียิปต์ใต้และอียิปต์เหนือเข้าด้วยกัน อาณาจักรเก่า (ราชวงศ์ที่ 3-6; 2686 – 2181 กคศ.) เมืองหลวง: เมมฟิส (โนปห์) สมัยของอำนาจลึทธิขาค ยุคของการสร้างปิรามิด (พวกนักโบราณคดีได้ระบุว่ามียุค 80 ที่) โจเซอร์ (โจเซอร์; ฟาโรห์องค์ที่ 2 ของราชวงศ์ที่ 3) ได้สร้างปิรามิดที่เป็นขั้น (ทางใต้ของกรุง ไคโร) เซโอปต์ (คูฟู; ฟาโรห์องค์ที่ 2 ของราชวงศ์ที่ 4) ได้สร้างปิรามิดที่ใหญ่ (ที่สุด) ณ กิเซห์ (ใกล้กรุง ไคโร) เซเฟรน (คาเฟร; ฟาโรห์องค์ที่ 4 ของราชวงศ์ที่ 4) ได้สร้างปิรามิดซึ่งขอดอยู่กับที่ใกล้กับ สฟิงซ์ (ใกล้กรุงไคโร) สมัยกลางแรก (ราชวงศ์ที่ 7-10; ราว 2181 – 2040 กคศ.) เมืองหลวง: เฮเบส (โน) อาณาจักรกลาง (ราชวงศ์ที่ 11-14; ราว 2033 – 1603 กคศ.) เมืองหลวง: เมมฟิส (โนปห์) สมัยของ วัฒนธรรมและอารยธรรม อินโยเตฟที่ 2 (2117– 2069 กคศ. ฟาโรห์องค์ที่ 3 ของราชวงศ์ที่ 11) ได้ต้อนรับอับราม (ปฐมก. 12:15) อเมเนมเฮตที่ 2 (1929 – 1895 กคศ.; ฟาโรห์องค์ที่ 3 ของราชวงศ์ที่ 12) ได้ปกครองเมื่อโยเซฟได้ ไปถึงที่อียิปต์ (ปฐมก. 37:36) เซซอสทริสที่ 2 (1897 – 1878 กคศ.; ฟาโรห์องค์ที่ 4 ของราชวงศ์ที่ 12) ได้ให้มีการแก้ความฝัน

ของเขาโดยโยเซฟและได้ยกชูโยเซฟ (ปฐมก. 40:2; 41:1, 14-45)

เซซอสทริสที่ 3 (1878 – 1843 กคศ.; ฟาโรห์องค์ที่ 5 ของราชวงศ์ที่ 12) ได้ปกครองเมื่อยาโคบได้เข้าไปในอียิปต์และได้รับพรจากยาโคบ (ปฐมก. 46:31; 47:10)

อเมเนมเฮตที่ 3 (1842 – 1797 กคศ.; ฟาโรห์องค์ที่ 6 ของราชวงศ์ที่ 12) ได้ปกครองเมื่อโยเซฟได้ตายไป(ปฐมก. 50:26)

การลำดับวันเดือนปีเชิงสัมพันธ์ของตะวันออกใกล้โบราณ

วันเดือนปี	สมัย	ตะวันออกใกล้โบราณ	คานาอัน	พระคัมภีร์
3150 – 2200 กคศ.	ยุคทอง สัมฤทธิ์ ตอนต้น (คานาอัน ตอนต้น)	อียิปต์: อาณาจักรเก่า (ผู้สร้างปิรามิด) เมโสโปเตเมีย: ซูเมอร์และอัครักค	ไม่มีการบันทึกงานกระทั่งแผ่น จารึกของเฮบล่า การขุดค้นแสดง ให้เห็นถึงนครรัฐต่างๆ ที่มั่งคั่ง และยิ่งใหญ่	ปฐมกาล 5 – 11
2200 – 1500 กคศ.	ยุคทองสัมฤทธิ์ ตอนต้น (คานาอัน ตอนกลาง)	อียิปต์: อาณาจักรกลาง คนอาโม ไรต์ (ฮิคโซส) ควบคุมอียิปต์และ คานาอัน	คนอาโมไรต์ และบรรพบุรุษของ คนฮีบรูในคานาอันและอียิปต์	ปฐมกาล 12 – 50
1500 – 1200 กคศ.	ยุคทองสัมฤทธิ์ ตอนต้นปลาย (คานาอัน ตอนปลาย)	อียิปต์ขับไล่คนอาโมไรต์และ ควบคุม คานาอัน	คนอียิปต์, คนคานาอัน (ยุคของ เอล อมาร์นา) การพิชิตโดยโยชูวา ผู้วินิจฉัยตอนต้น, คนฟีลิสเตีย, คน มีเดียน, คนอัมโมน, คน โมอับ, และอื่นๆ	อพยพ ถึง ผู้วินิจฉัย
1200 – 930 กคศ.	ยุคเหล็กที่ 1 (อิสราเอล 1)	อิทธิพลของอียิปต์อ่อนตัวลง อิทธิพลของซีเรียและอัสซีเรียยัง ไม่ได้พัฒนา	ผู้วินิจฉัยต่อมา ซามูเอล, ซาอูล, ดาวิด, ซาโลมอน	ผู้วินิจฉัย ถึง 1 พงศกษัตริย์
930 – 586 กคศ.	ยุคเหล็กที่ 2 (อิสราเอล 2)	อียิปต์อ่อนแอแต่ซีซัคโจมตี คานา อัน หลังจากการตายของซาโลมอน ซีเรีย (อาร์ม) พัฒนาไปสู่คู่ต่อสู้ที่ รุนแรงสำหรับ อิสราเอล	อาณาจักรได้ถูกแบ่งแยก	1 พงศกษัตริย์ ถึง 2 พงศกษัตริย์

ในการศึกษาพันธสัญญาเดิมนั้น นักเขียนบางคนอธิบายช่วงเวลา “before Christ” (B.C. - กคศ.) ว่าเป็น B.C.E. นี้ หมายถึง “before the common era” (ก่อนยุคทั่วไป) นักเขียนเหล่านี้ก็อ้างอิงถึงช่วงเวลา A.D – คศ. (ละติน anodo-mini “year of our Lord”) ว่าเป็น “common era” (ยุคทั่วไป)

การอ้างอิงถึงอูฐครั้งแรกในพระคัมภีร์ปรากฏในข้อที่ 16 เป็นเวลาหลายๆ ปีที่พวกนักวิชาการได้เชื่อว่าคน สมัยโบราณไม่ได้นำอูฐมาเลี้ยงจนกระทั่งหลังจากสมัยของบรรพบุรุษอย่างมาก พวกเขาได้เชื่อว่า การอ้างอิงถึงอูฐใน ปฐมกาลได้บ่งบอกถึงความไม่แม่นยำทางประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม หลักฐานทางโบราณคดีสำหรับการนำอูฐ มาเลี้ยงตั้งแรกเริ่มนั้นได้พิสูจน์ว่าพวกนักวิจารณ์นี้ผิด⁵¹³ คำฮีบรูไม่ได้แยกแยะว่าอูฐเหล่านี้เป็นประเภทสองโหนด หรือหนึ่งโหนด

“มันสำแดงถึงความมั่งคั่ง การที่จะมีอูฐในสมัยนั้น ก็เปรียบเสมือนการมีรถลิโมซีนราคาแพงๆ ในสมัยนี้”⁵¹⁴

พระเจ้าจะปกป้องแผนการของพระองค์ แม้ว่าประชากรของพระองค์ทำให้มันซับซ้อนด้วยการ หลอกลวง ดังนั้นผู้เชื่อไม่ควรพยายามที่จะช่วยพวกเขาเองให้พ้นจากสถานการณ์ที่คุกคาม โดยแผนการที่ หลอกลวง แต่ควรที่จะ วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าต่อไป

“ที่นี้ความล้มเหลวของอับรามต่อหน้าความเป็นศัตรู เหมือนกับความบาปของอิสราเอลในถิ่น ทูรกันดารนั้นได้ถูกบันทึกไว้ให้เป็นการเตือนสำหรับชนรุ่นต่อๆ มาอย่างแน่นอน (เปรียบเทียบ 1 คร. 10:11) และเป็นตัวอย่างประกอบของการทำลายไม่ได้ของพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ รม. 11:29)”⁵¹⁵

3. อับรามแยกจากโลท บทที่ 13

บทนี้บันทึกการที่อับราม แม้ว่า ได้ถูกคุกคามด้วยความขัดแย้งใหญ่กับ โลทเนื่องจากการวิวาทของ คนเลี้ยง สัตว์ของพวกเขาได้ให้การเลือกดินแดนที่เขาต้องการแก่หลานชายของเขาอย่างไม่เห็นแก่ตัว โลท ได้เลือกเอาบริเวณ ที่อุดมสมบูรณ์แม้ว่ามันเป็นที่อาศัยของคนชั่วร้าย พระเจ้าได้อวยพรอับรามด้วยการ ยืนยันถึงพระสัญญาของ พระองค์เป็นการตอบแทน นี่เป็นวิกฤตครั้งที่สี่ที่อับรามได้เผชิญ

13:1-4 อับรามได้กลับจากอียิปต์โดยทางเนเกบ และได้ตั้งถิ่นฐานใกล้กับสถานที่ตั้งก่อนหน้าของเขา ระหว่างเมืองเบธเอลและเมืองอัย

“เรื่องที่น่าสนใจที่พิเศษก็คือว่า ในปฐมกาล 12:10-13:4 โลกครอบครองที่ตั้งอย่างเดียวกัน กับ ‘ฝูงชนชาติอื่น’ (อพย. 12:38) ในเรื่องเล่าของปฐมกาล 41- อพยพ 12 ในอีกนัยหนึ่ง เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนต้องการที่จะดึงความสนใจของผู้อ่านไปสู่การเข้าส่วนของโลกกับ ‘ฝูงชนชาติอื่น’ มันเป็นราวกับว่า โลกถูกมองในเรื่องเล่าเหล่านี้ว่าเป็นต้นแบบของ ‘ฝูงชนชาติอื่น’ ที่ออกมาจากอียิปต์พร้อมกับอิสราเอล”⁵¹⁶

จงสังเกตถึงความคล้ายคลึงกันของโลกกับเอชาวด้วย

13:5-7 เมื่อมันเป็นที่ชัดเจนว่ามันไม่มีทุ่งหญ้าพอกที่จะค้ำจุนฝูงสัตว์ทั้งหมดของอับรามและโลก อับรามได้แนะนำให้โลกแยกไปจากเขา เขาได้ให้การเลือกดินแดนที่เขาต้องการที่จะตั้งถิ่นฐานแก่หลานชายของเขา นี่เป็นการแสดงกิริยาที่ไม่เห็นแก่ตัวในส่วนของอับราม ถ้าเขามีอายุแก่กว่าโลก ซึ่งก็เป็นไปได้ มันก็แสดงถึงความกรุณาที่ยิ่งใหญ่ โลกคงได้เป็นที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดสำหรับบทบาทของทายาทของอับรามเนื่องจากซารายเป็นหมัน เขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของอับรามและเป็นญาติทางสายโลหิต (หลานชาย) บางที ณ เวลานี้อับรามได้ถือว่าโลกเป็นทายาทผู้ซึ่งพระเจ้าจะบรรลुพระสัญญาต่างๆ ทางเขา

13:8-10 ในการเสนอแก่โลกถึง “ทางซ้าย” หรือ “ทางขวา” (ข้อ 9) นั้น เป็นที่ชัดเจนว่าอับรามกำลังแนะนำว่าเขาและโลกแบ่งแผ่นดินแห่งพระสัญญา เขาจะเอาส่วนหนึ่งและหลานชายของเขาจะเอาอีกส่วนหนึ่ง (เปรียบเทียบ 22:3-10) สิ่งที่สำคัญต่อการชื่นชมของเราต่อการเสนอของอับรามก็คือ ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า คนฮีบรูเช่นเดียวกับคนสมัยโบราณอื่นๆ นั้นเป็นแบบทางตะวันออก (ซึ่งตรงกันข้ามกับแบบทางเหนือ อย่างที่เราเป็น) บางทีอับรามและโลกได้มองไปทางตะวันออกเมื่ออับรามได้ทำการแนะนำ (ข้อ 9) ดังนั้น “โลกเงยหน้าแลดูที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน” (ข้อ 10) ซึ่งไปทางตะวันออกของที่ที่พวกเขาได้ยืนอยู่ (บางทีบนภูเขาฮาเซอร์ ซึ่งเป็นจุดที่สูงที่สุดในส่วนนั้นของคานาอัน และระยะไม่ไกลจากทั้งเมืองเบธเอลและเมืองอัย) ดังนั้นเมื่ออับรามได้นำเสนอแก่โลกถึงสิ่งที่อยู่ทางซ้ายมือของเขานั้น เขาได้อ้างอิงถึงคานาอันทางทิศเหนือ ซึ่งเป็นบริเวณรอบๆ เมืองเชเคม (เปรียบเทียบ 12:6; 33:18-34:31; 37:12-17) และไกลไปทางทิศใต้ถึงเมืองเบธเอลและเมืองอัย อีกทางเลือกหนึ่งก็คือสิ่งที่อยู่ทางขวามือของพวกเขา ซึ่งก็คือคานาอันทางทิศใต้ที่รวมถึงเฮโบรนและเนเกบ (เปรียบเทียบ 13:6, 9; 13:1, 18; 20:1; และข้ออื่นๆ) ชายทั้งสองคนนี้ได้อาศัยอยู่ในสองดินแดนนั้นมาก่อน

การอธิบายของโมเสสถึงลุ่มแม่น้ำจอร์แดนว่าคล้ายกับอียิปต์ (ข้อ 10) นั้นควรได้แนะนำให้ผู้อ่าน ปฐมกาลที่เป็นคนอิสราเอลที่จะหลีกเลี่ยงความปรารถนาที่จะกลับไปยังอียิปต์ (เปรียบเทียบกับ อพย. 16:3; กฉว. 11:5; 14:2-3)

13:11-13 อย่างไรก็ตาม โลกไม่ได้เลือกทางเลือกเหล่านี้ ไม่ว่าทางทิศเหนือหรือทางทิศใต้ ตรงกันข้าม เขา ได้ตัดสินใจที่จะย้ายไปทางทิศตะวันออกไปยังลุ่มแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 11) ก่อนหน้านั้นเราได้อ่าน ว่า อาดัม เอวา และคาอินได้เดินทางไปทางทิศตะวันออกหลังจากที่พวกเขาได้ทำบาป (3:24; 4:16) และผู้คนแห่งบาเบลได้ไปทางทิศตะวันออกและได้กบฏต่อพระเจ้า (11:2) ดังนั้นการย้ายไปทาง ทิศตะวันออกของโลกทำให้เราเป็นกังวลเล็กน้อย (เปรียบเทียบกับ 12:3) ณ เวลานั้นแม่น้ำจอร์แดนได้ เป็นพรมแดนทางทิศตะวันออกของคานาอันที่ดำเนินไปทางใต้จากจุดปลายทางทิศตะวันออกเฉียง ใต้ของทะเลเกลือ (ตาย) และทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังคาเดช (ตามตัวอักษรหมายถึง แทนบูชา ทางลัทธิ) บารเนีย (10:19) จากนั้นมันได้ดำเนินต่อไปยังทะเลใหญ่ (เมดิเตอร์เรเนียน) เลียบไปตาม ลำธารเอล อาริช (ลำธารแห่งอียิปต์ เปรียบเทียบกับ กฉว. 34:1-12; ยชว. 15:1-12) ด้วยบทเปรียบเทียบ “แผ่นดินคานาอัน” กับ “หัวเมืองในลุ่มแม่น้ำ” (ข้อ 12) สถานที่ที่โลกได้เลือกที่จะตั้งถิ่นฐานก็อยู่ บนพรมแดนทางทิศตะวันออกของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (ข้อ 11)

สถานที่ตั้งของเมืองโตโคมนั้นยังไม่แน่นอน มันมีความเป็นไปได้สามอย่าง คือ ทางทิศเหนือของ ทะเลตาย ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลตาย⁵¹⁷ หรือได้ลุ่มน้ำทางทิศใต้ของทะเลตาย ทางเลือกที่สองดูเหมือนจะเป็นไปได้ที่สุด

“...การเลือกของโลกนี้ได้ทำให้เกิดการแยกออกระหว่างเขากับอับรามในที่สุด”⁵¹⁸

การเลือกของโลกได้ตั้งอุปสรรคอีกอย่างหนึ่งต่อความเชื่อของอับรามในพระสัญญาต่างๆ ของ พระ เจ้า และได้เร่งให้เกิดวิกฤตอีกอย่างหนึ่งเร็วขึ้นใน “เรื่องราวที่เป็นอุปสรรค” ของวิธีที่พระเจ้า จะ ปฏิบัติตามพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ต่ออับราม โลกได้เลือกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน

“เนื่องจากการรวมกันของน้ำ (ที่ออกมาจากน้ำพุใต้ดินที่หล่อเลี้ยงโดยภูเขาหินปูนไกลไป ทาง ตะวันตก [ของเยรีโค], ดิน (ที่ได้ทับถมบนที่ราบจากภูเขาเดียวกัน) และสภาพอากาศ (อบอุนและ แดดออกตลอดส่วนใหญ่ของปี) นั้น ดินแดนนั้นเป็นที่รู้จักในเรื่องของประเภท ทุกอย่างของผลิตผล ทางเกษตรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อินทผลัมและต้น ไม้ที่มีน้ำมัน หอม (ได้ถูกใช้ขี้ผึ้งโบราณ)... มันไม่น่าแปลกใจที่โลกผู้ที่ได้อยู่กับอับราม ได้อาศัย อยู่เป็นระยะเวลาอันสั้นในลุ่มแม่น้ำไนล์ที่

เขียวข่มของอียิปต์ [อย่างที่เขาได้เลือก] . . . ดูเหมือนการเลือกของเขาจะทำได้จากภูเขายี่อยู่ที่ทาง ตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองเบธเอล พร้อมกับทิวทัศน์ของที่อุดมสมบูรณ์แห่งเฮริโคหรือที่ราบ โมอับ”⁵¹⁹

ดูเหมือนการเลือกของโลทก่อนข้างจะได้รับอิทธิพลจากความปรารถนาที่จะเป็นพันธมิตรกับคน ท้องถิ่น (เปรียบเทียบ 13:7, 12; 19:1-26) เช่นเดียวกับ การเกิดผลตามธรรมชาติของ กลุ่มแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 10)

“ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตาม สิ่งที่คุณเป็นกำหนดสิ่งที่คุณเห็นและสิ่งที่คุณเห็น กำหนดสิ่งที่คุณ ทำ”⁵²⁰

“การเปรียบเทียบอย่างใกล้ชิดระหว่างสองเมือง [คือ บาบิโลน และ โซโดม] ซึ่งได้ ถูกทำขึ้นในเรื่อง เล่าของบทที่ 13 แนะนำว่าผู้เขียนตั้งใจให้ทั้งสองเมืองที่จะบอก เรื่องราวอย่างเดียวกัน เหมือนกับ กรณีของการเปรียบเทียบและการกล่าวซ้ำตลอด พระธรรมนี้ เรื่องราวซ้ำของการทำลาย ‘เมืองใน ทิศตะวันออก’ ของพระเจ้านั้น ถูกตั้งใจที่จะทำให้เข้าใจชัดเจนว่า การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อ คนชั่วร้ายนั้น แน่นอนและใกล้จะมาถึง (เปรียบเทียบ 41:32)”⁵²¹

13:14-17 ตอนนี้อับรามไม่มีทายาท อย่างไรก็ตาม พระยาเวห์ได้ปรากฏแก่เขา ณ เวลาที่สำคัญนี้ (ข้อ 14) และได้ยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึงพระสัญญาแห่งดินแดนที่พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะให้แก่ลูกหลาน ของอับราม (ข้อ 15)

อับราม “ได้เยหน้าของเขา” อีกด้วย (ข้อ 14) แต่เขาได้เห็นดินแดนทั้งสิ้นไกลเท่าที่เขาสามารถ มองเห็นได้ในทุกๆ ทิศทาง พระเจ้าได้ยื่นถึงพระสัญญาของพระองค์ที่จะให้ดินแดนทั้งสิ้นที่เขา ได้เห็นนั้นแก่เขาและพงศ์พันธุ์ของเขา พระสัญญานี้ก็เจาะจงมากกว่าพระสัญญาต่างๆ ก่อนหน้า นั้นของพระเจ้าเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์และดินแดน (12:2, 7) นี่เป็นการเปิดเผยครั้งที่สามของพระเจ้า ที่มีต่ออับรามมันประกอบไปด้วยสามสิ่งที่เจาะจง

1. ทายาทของอับรามจะเป็นเชื้อสายของเขาเอง (พงศ์พันธุ์ ข้อ 15-16)
2. พระเจ้าจะให้ดินแดนแก่อับรามและพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นนิรันดร์ (ข้อ 15)
3. พงศ์พันธุ์ของอับรามจะนับไม่ถ้วน (ข้อ 16)

ภาพของ “ผงคลี” บ่งบอกถึง เชื้อสายทางกายภาพ (ข้อ 16; เปรียบเทียบ 2:7) ภาพของ “ดาว” ซึ่งได้ให้มาในภายหลังนั้น (15:5) บ่งบอกถึง เชื้อสายทางสวรรค์หรือทางวิญญาณ นอกเหนือไปจากเชื้อสายทางกายภาพ

การหนุนใจของพระเจ้าที่จะให้เดินตลอดดินแดน (ข้อ 17) ได้บ่งบอกว่า อับรามควรอ้างเอาพระสัญญาด้วยการเหยียบแผ่นดินด้วยฝ่าเท้าของเขา กองทัพที่มีชัยชนะในโลกตะวันออกใกล้โบราณ ได้อ้างเอาดินแดนที่ถูกพิชิตโดยการเดินขบวนผ่านมัน

“พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับดินแดนและพระพรอื่นๆ (ปฐมก. 12:1-3; 15:18-21; 17:18) อยู่ในรูปแบบของพันธสัญญา ซึ่งเป็นที่รู้จักตามหลักวิชาการในการศึกษาโลกตะวันออก ใกล้โบราณว่า ‘พันธสัญญาแห่งการมอบให้’ มันได้ถูกทำขึ้น ณ การริเริ่มของผู้ให้ และ บ่อยครั้งแล้วก็ไม่มีส่วนไขเบี่ยงต้นหรือข้อแม้”⁵²²

13:18 ภายหลังอับรามได้ย้ายมาตั้งถิ่นฐานใกล้กับเมืองเฮโบรน ที่ที่เขาได้สร้างแท่นบูชาอีกแท่นหนึ่ง และได้นมัสการอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 18) เฮโบรนเป็นเมืองที่สูงที่สุดในแผ่นดินแห่งพระสัญญา ด้วยความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 3,050 ฟุต ที่ตั้งของมันเป็นยุทธศาสตร์ที่อยู่กึ่งกลางระหว่างเยรูซาเล็มและเบเออร์เซบา

นักอรรถาธิบายหลายคนได้เห็นสองแบบของผู้เชื่อในอับรามและโลท คนหนึ่งก็อุทิศตนเองที่จะวางใจ และเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าไม่ได้ปราศจากความล้มเหลวเป็นบางครั้งในความเชื่อของเขา อีกคนหนึ่งต้อง การทั้งสิ่งที่พระเจ้าและโลกสามารถให้แก่เขาได้ สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับผู้เชื่อที่อยู่ในฝ่ายวิญญาณและฝ่ายเนื้อหนัง ผู้เชื่อที่มีใจเดียวและสองใจ (ยก. 1:8; 4:8) เมื่ออับรามได้ให้โลทเลือกที่ที่เขาต้องการที่จะอาศัยอยู่ อับรามได้ สละสิทธิ์ใดๆ ต่อผลประโยชน์ชั่วคราว และได้วางใจให้พระเจ้าที่จะอวยพรเขาอย่างที่เขาได้สัญญาว่าพระองค์ จะอวยพร ก้าวแห่งความเชื่อนี้ได้นำไปสู่พระพรที่ใหญ่ขึ้นโดยพระเจ้า (ข้อ 14-17) การตอบสนองของอับรามต่อ การเปิดเผย อันสดใหม่ก็คือการนมัสการอีกครั้งหนึ่ง

ผู้คนที่เชื่อพระสัญญาต่างๆ แห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถจะใจกว้างด้วยสมบัติต่างๆ ของพวกเขาได้

4. ชัยชนะทางกองกำลังของอับราม บทที่ 14

ต่อมาอีกไม่นาน การร่วมกันอย่างมีพลังของบรรดากษัตริย์จากเมโสโปเตเมียได้บุกกรุกคานาอัน และได้จับ โลกทไปเป็นเชลย อับรามได้ตอบโต้ด้วยการจู่โจมโดยไม่ให้ตั้งตัวในตอนกลางคืน และได้ช่วยกู้โลกทและข้าวของต่างๆ ที่กษัตริย์เหล่านั้นได้ยึดไป ระหว่างการเดินทางกลับบ้านของเขา อับรามได้รับพรจากเมลคีเซเดค กษัตริย์เมือง ซาเล็ม และเขาได้รับการเสนอให้รางวัลโดยกษัตริย์เบราแห่งเมืองโซโดม (ข้อ 2) อับรามได้ปฏิเสธที่จะยอมรับ รางวัลนั้น เพราะว่าเขาไม่ต้องการที่จะทำให้พระพรของพระเจ้าที่ได้สัญญาไว้แก่เขานั้นเสื่อมเสียไป การตระหนัก ของอับรามว่า ชัยชนะและสมบัติมาจากพระเจ้าเท่านั้น ได้ช่วยให้เขาที่จะหลีกเลี่ยงอันตรายของการยอมรับของขวัญ จากคนชั่ว และที่จะรอคอยให้พระเจ้าที่จะจัดเตรียมสิ่งทีพระองค์ได้สัญญาไว้ ในบทนี้เราเห็นถึงความแตกต่าง อย่างมากเกี่ยวกับอับราม ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เป็นคนขี้ขลาดที่ได้ทำให้ชีวิตของภรรยาของเขาอยู่ในอันตรายในอียิปต์ (บทที่ 12)

สงครามของอับรามกับกษัตริย์สี่องค์ 14:1-16

ความสำคัญหลักของบทพรรณกรรมนี้ก็คือว่า มันอธิบายถึงการท้าทายอีกสองอย่างต่อความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและความเชื่อของอับราม จนบัดนี้อับรามจำต้องต่อสู้กับอุปสรรคหลายอย่างต่อการที่พระเจ้าจะบรรลู่ พระสัญญาต่างๆ ที่มีต่อเขา ภรรยาของเขาก็เป็นหมัน เขาจำต้องละดินแดน ชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตรายและ ทายาทที่ได้ถูกคาดหวังไว้ของเขาก็ไม่ได้แสดงถึงความสนใจในแผ่นดินแห่งพระสัญญา ตอนนี้เขาได้พัวพันกับ สงครามและดังนั้น จึงกลาย มาเป็นเป้าแห่งการตอบโต้ของกษัตริย์สี่องค์ที่มีอำนาจ

14:1-12 กษัตริย์สี่องค์ (ข้อ 1) ได้อาศัยอยู่ในส่วนตะวันออกของบริเวณดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ในตะวันออกกลาง พวกเขาได้แสวงหาที่จะควบคุมแผ่นดินคานาอันด้วยการปราบปรามกษัตริย์ห้าองค์ (ข้อ 2) ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ที่นั่น บางทีพวกเขาได้ต้องการที่จะรักษาเส้นทางการค้าระหว่างเมโสโปเตเมียและอียิปต์ให้เปิดอยู่เรื่อยไปและอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเขา มันน่าสนใจที่ว่าผู้คนที่อาศัยอยู่รอบๆ บาบิโลนได้ริเริ่มสงครามครั้งแรกนี้ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ (ข้อ 2)

บรรดานักวิชาการได้โต้แย้งถึงเอกลักษณ์ของคนเรฟาอิม (ข้อ 5; เปรียบเทียบ 15:20; ความหมายตามตัวอักษรคือ “ผี” หรือ “วิญญาณของคนตาย”) บางคนเชื่อว่าพวกเขาเป็นพระ คนอื่นเชื่อว่าพวกเขาเป็นคนตายที่ถูกยกให้เป็นพระ และคนอื่นๆ เชื่อว่าพวกเขาเป็นผู้ส่งเสริมความอุดมสมบูรณ์⁵²³ ที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือ พวกเขาเป็นหนึ่งในกลุ่มชนเผ่าแรกเริ่มที่ได้อาศัยอยู่ในคานาอันเมื่อ อับรามได้เข้าไปในดินแดนนั้น ดูเหมือนว่าพวกเขามีอำนาจอย่างมากและเป็นที่ชัดเจนว่าพวก เพื่อนบ้านของ พวกเขาบางพวกได้ถือว่าพวกเขาเป็นคนเหนือคนธรรมดา ก่อนและหรือหลังจาก สมัยรุ่งเรืองของพวกเขา⁵²⁴

สถานที่ของสงครามของกษัตริย์ทั้งเก้าองค์คือที่ราบลิดคิม (ข้อ 3, 8) บางทีที่ราบนี้อยู่ใน “อ่าว” ทางใต้ของทะเลใต้สมัยใหม่ซึ่งอยู่ทางใต้ของแหลมลิสซัน พันธสัญญาเดิมเรียกผืนน้ำนี้ว่า “ทะเลเกลือ” เนื่องจากปริมาณความจืดที่เป็นเกลือประมาณ 32 % ของมัน ซึ่งมากกว่าประมาณ 3 % โดยเฉลี่ยของมหาสมุทรถึงสิบเท่า โจเซฟส์ได้อ้างอิงถึงมันว่า ทะเลสาปอัสพัลทิดิส⁵²⁵

14:13-16 อับรามอาจได้สูญเสียสมบัติต่างๆของเขาและชีวิตของเขาโดยการพัวพันในสงครามกับพวกกษัตริย์เมโสโปเตเมีย เขายังได้ตั้งตัวเขาเองเป็นเป้าของการตอบโต้อีกด้วย เกือบทุกคนในโลกตะวันออกใกล้โบราณได้ปฏิบัติการตอบโต้ และมันยังคงเป็นองค์ประกอบหลักในในความโกลาหลทางการเมืองอย่างต่อเนื่องที่แสดงลักษณะของตะวันออกกลางจนถึงทุกวันนี้ โลก “ตะวันออกใกล้โบราณ” เป็นศัพท์ที่นำมาใช้กับบริเวณโลกเมดิเตอร์เรเนียนทางตะวันออกในสมัยโบราณ โลก “ตะวันออกกลาง” เป็นศัพท์ที่อ้างอิงอย่างคร่าวๆ ถึงบริเวณระหว่างแอฟริกา ยุโรป และเอเชียในสมัยใหม่ ผู้คนไม่ได้ยกโทษและไม่ได้ลืม พวกเขาได้เก็บความขุ่นเคืองไว้สำหรับการกระทำต่างๆ ที่มีต่อบรรพบุรุษของพวกเขาหรือพวกเขาเองเป็นเวลาหลายชนรุ่น และได้ทำการแก้แค้นเมื่อพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถทำสำเร็จได้

ทำไมอับรามเต็มใจที่จะทำการเสี่ยงเช่นนั้น? บางทีเขาได้คิดว่าเขาสามารถเอาชนะได้ ความรักสำหรับ โลกนั้นอาจเป็นองค์ประกอบหลัก เขาไม่ได้คิดว่า “เขาจะต้องทนทุกข์เนื่องจากการกระทำของเขา” บางที อับรามได้หวังว่าโลกได้เรียนรู้ของการอาศัยอยู่ในเมืองโสโดม และจะกลับไปหาเขา นำเสียดาย โลกไม่ได้เรียนรู้บทเรียนของเขา แต่ได้กลับไปยังเมืองโสโดมหลังจาก การปลดปล่อยในฐานะนักโทษสงคราม อย่างไม่สงสัยเลยว่า อับรามได้มีความมั่นใจในพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อเขา (12:2-3, 7)

“ที่นี่เรามีการกระทำเบื้องต้นของการโจมตีในอนาคตของอำนาจทางโลกต่ออาณาจักรของพระเจ้าที่ได้สถาปนาไว้ในคานาอัน และความสำคัญของเหตุการณ์นี้ต่อประวัติศาสตร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ก็ประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า พวกกษัตริย์แห่งที่ราบจอร์แดนและประเทศรอบๆ ได้จี้จี้ต่ออำนาจทางโลก ในทางตรงกันข้าม ในขณะที่อับรามกับพลซ่านาญศึกที่เกิดในบ้านของเขาได้โจมตีพวก ผู้พิชิต และได้กู้คืนข้าวของของพวกเขา ซึ่งเป็นหมายสำคัญทางการเผยพระวจนะว่า ในความขัดแย้งกับอำนาจของโลกนั้น เชื้อสายของอับรามไม่เพียงแต่จะไม่ถูกริบ แต่สามารถที่จะช่วยกู้บรรดาผู้ที่ขอร้องความเหลือจากพวกเขาให้พ้นจากการทำลายอีกด้วย”⁵²⁶

นักวิชาการบางคนได้บ่งบอกว่า การระบุว่าอับรามเป็นคนฮีบรู (ข้อ 13) นั้นได้กำหนดให้เขาเป็นคนต่างด้าวที่อยู่ประจำมากกว่าเป็นคนกึ่งร่อนเร่ ในฐานะเช่นนั้น เขาได้เริ่มต้นที่จะครอบครอง

ดินแดนที่พระเจ้าได้สัญญาให้แก่เขา⁵²⁷ เขาคงได้เป็นคนทั้งสองประเภท⁵²⁸ อัลไบร์ทได้โต้แย้งว่าเขาเป็น “คนจีลา คนขับลา ผู้ขี้ธูในกองคาราวาน”⁵²⁹ อย่างไรก็ตามนักตีความเชิงอนุรักษ์ส่วนใหญ่ได้สรุปว่าเขาเป็นคนเลี้ยงแกะกึ่งคนร่อนเร่⁵³⁰ โดยพื้นฐานแล้ว คำว่า “ฮีบรู” เป็นการระบุถึงเชื้อชาติในพันธสัญญาเดิม⁵³¹ ตามปกติแล้ว คนอื่นที่ไม่ใช่คนฮีบรูได้ใช้ มันที่จะอธิบายถึงกลุ่มเชื้อชาตินี้ ซึ่งมาจากชื่อ “อิเบอร์” (เปรียบเทียบ 10:21) และได้เกี่ยวข้องกับคำกริยาที่หมายถึง “ข้ามไป” หรือ “ผ่านไป” อับราม “ข้ามไป” หรือ “ผ่านไป” จากที่ที่ หนึ่งไปเพื่อเป็นการเชื่อฟัง คำสั่งของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ⁵³²

“การปรากฏของชื่อ ‘दान’ ในภายหลัง [ข้อ 14] เป็นการปรับปรุงของโมเสสในภายหลังเกี่ยวกับชื่อสถานที่สำหรับผู้อ่านในภายหลัง”⁵³³

สถานการณ์ที่อับรามได้เผชิญในการนำผู้ชาย 318 คนของเขาและไปทำสงครามกับพันธมิตรของสี่กองทัพ นั้นก็คล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่เคโอนได้เผชิญในการนำผู้ชาย 300 คนไปรบกับคนมีเดียน 135,000 คน (วนจ. 7:6; 8:10) บทเรียนของทั้งสองตอนก็คล้ายกัน นั่นคือ พระเจ้าสามารถให้ชัยชนะเหนือพลังที่อธรรมซึ่งเหนือกว่าในจำนวนอย่างท่วมท้น แก่คนจำนวนน้อยที่วางใจและเชื่อฟัง

การพบปะกับกษัตริย์สององค์ของอับราม 14:17-24

ส่วนนี้บันทึกการตัดสินใจที่สำคัญ ซึ่งอับรามจะต้องทำหลังจากที่เขาได้กลับมาจากสงครามของเขากับพวก กษัตริย์เมโสโปเตเมียอย่างมีชัยชนะ

14:17 “ที่ราบชาวหฺ” อยู่ใกล้กับเฮรูซาเล็ม (“ซาเล็ม” ของข้อที่ 18) มันอาจเป็นลำห้วยจืด (ดำ) โลงนซึ่งอยู่ใกล้ๆ ทางตะวันออกของเมืองหรือลำห้วยอื่นที่อยู่ไม่ไกล

14:18 บางที “เมลคีเซเดค” เป็นชื่อเรียกมากกว่านามเฉพาะ มันหมายถึง “กษัตริย์แห่งความชอบธรรม” เปรียบเทียบกับอาโดนิเซเดค (“เจ้าแห่งความชอบธรรม”) ในโยชูวา 10:1, 3 อย่างไรก็ตามชื่อต่างๆ ที่บ่งบอกถึงเทพเจ้านั้นก็เป็นสิ่งปรกติในโลกตะวันออกใกล้โบราณ ดังนั้นชื่อของเขาอาจหมายถึง “กษัตริย์ของข้าพเจ้าคือเซเดค” หรือ “มิลคูนั้นชอบธรรม” บางที เซเดคและมิลคูเป็นชื่อ ของเทพเจ้า⁵³⁴ ชื่อของกษัตริย์ทั้งสองของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ (ข้อ 2) เป็นการผสม ของคำฮีบรูที่แปลว่า “ชั่วร้าย” (เปรียบเทียบ 13:13)

“พวกเรื่บปีม่มีความคิดที่อยากรู้อากเห็นเกี่ยวกับที่มาของชื่อเยรูซาเล็ม ซึ่งโดยทั่วไปแล้วหมายถึง ‘รากฐาน’ ‘ที่พัก’ หรือ ‘มรดกของสันติสุข’ พวกเขาทำให้มันเป็นการผสมของคำว่า ยิเรห์และซาเล็ม และกล่าวว่า อับราฮัมได้เรียกมันว่า ‘เยโฮวาท์-ยิเรห์’ ในขณะที่เขมได้ ตั้งชื่อมันว่า ซาเล็ม แต่ว่าพระเจ้าได้รวมสองคำไปสู่อิเรห์-ซาเล็ม เยรูซาลายิม หรือ เยรูซาเล็ม”⁵³⁵

ขนมปังและเหล้าองุ่นเป็นอาหารและเครื่องดื่มของกษัตริย์ในสมัยนั้น นักเขียนหลายคนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ของพวกมัน แม้ว่ามันไม่มีพื้นฐานสำหรับการเชื่อมโยงพวกมันโดยตรงกับองค์ประกอบที่ได้ใช้ในอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า คนตะวันออกใกล้โบราณหลายคนได้ใช้ขนมปังและเหล้าองุ่นในการทำพันธสัญญา⁵³⁶ เป็นที่ชัดเจนว่า เมลคิเซเดค ซึ่งเป็นปุโรหิตคนแรกที่ได้ถูกอ้างอิงในพระคัมภีร์ ได้ให้โต๊ะเลี้ยงของกษัตริย์ในการให้เกียรติแก่อับราม ตามคุณลักษณะและความใกล้เคียงทางภูมิศาสตร์ของพวกเขานั้น อับรามและเมลคิเซเดคอาจได้เป็นเพื่อนกันมาก่อนการพบปะนี้ เมลคิเซเดคอาจได้เป็นกษัตริย์ของ อับราม ผู้ซึ่งอับรามได้ตอบแทนพันธะซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้⁵³⁷

14:19 พระเจ้าที่เมลคิเซเดคได้นมัสการในฐานะที่เป็นปุโรหิตก็เป็นพระเจ้าแท้ซึ่งเป็นที่รู้จักแก่เขาว่า เอลเอลโย่น ซึ่งเป็นผู้ครอบครองสวรรค์และแผ่นดินโลก ชื่อเรียกนี้เปิดเผยถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า เมลคิเซเดคและอับรามได้ถือว้าชัยชนะในสงครามของอับรามเมื่อเร็ว ๆ นี้เนื่องจากพระพรของเอลเอลโย่น

14:20 ผู้คนปฏิบัติกรให้ลืบลดในฐานะที่เป็นการกระทำแห่งการนมัสการ โดยทั่วไปในโลกตะวันออกใกล้โบราณ ณ เวลานั้น (เปรียบเทียบ 28:22)⁵³⁸ มันยังเป็นภานิชกรรมดาอีกด้วย สิ่งนี้ยังเป็นจริงในประเทศสมัยใหม่บางประเทศ ตัวอย่างเช่น ในอังกฤษนั้น ส่วนหนึ่งของภานิชของทุกคนก็เข้าไปสู่การบำรุงรักษาคริสตจักรแห่งอังกฤษ ผู้อาศัยบางคนถือว้านี้เป็นส่วนหนึ่งของภานิชของเขาในฐานะที่เป็นการบริจาคของพวกเขาก่อคริสตจักรหรือลืบลดของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเมลคิเซเดคได้ให้พระพรแบบปุโรหิตแก่อับราม มันดูเหมือนว้าอับรามได้ตอบแทนด้วยการให้ของขวัญพร้อมกับความหมายแฝงแบบปุโรหิตแก่เมลคิเซเดค⁵³⁹ ในบางกรณี คนจะถวายลืบลดให้กับผู้ที่พวกเขาขย่องว่าสูงส่งกว่า ซึ่งเป็นการสำแดงความเคารพ⁵⁴⁰ บางที “ทั้งหมด” อ้างอิงถึงทั้งหมดที่อับรามได้มาในสงครามแทนที่จะเป็นทั้งหมดที่อยู่ในการครอบครองของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 23-24; ฮบ. 7:4)

14:21-24 อับรามได้ระบุถึงเอลเอลโย่นกับ ยาเวห์ (ข้อ 22) ความเต็มใจของเขาที่จะไม่เอาข้าวของจากสงครามมาเพื่อตนเองก็แสดงถึงความปรารถนาของอับรามที่ว้า พระเจ้าจะได้รับเกียรติทั้งสิ้น

สำหรับความมั่งคั่งของเขา ดูเหมือนว่าเขาไม่ต้องการที่จะเป็นหนี้แก่กษัตริย์ที่ชั่วร้ายแห่งเมืองโสโดมอีกด้วยโดยคำสั่งของเขาที่มีต่ออับรามนั้น ชายคนนี้อาจได้จัดตั้งเขาไว้สำหรับข้อเรียกร้องในภายหลัง (เปรียบเทียบ 23:15)

“ของขวัญต่างๆ ของคนธรรมดาบ่อยครั้งแล้วก็มากับข้อเรียกร้องต่างๆ ที่อันตราย”⁵⁴¹

โดยทั่วไปแล้วพวกบรรพบุรุษได้เชื่อว่าพระเจ้าจะให้สิ่งที่พระองค์ได้สัญญาแก่พวกเขาโดยปราศจากการที่พวกเขาต้องเอามันมาจากคนอื่น ๆ⁵⁴² อับรามได้ฟังพอใจกับสิ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่เขา (เปรียบเทียบ ฟป. 4:11)⁵⁴³

“. . . อย่างเช่นในตอนก่อนหน้าที่ที่อับรามได้ยอมให้โลทเลือกดินแดน ดังนั้นนี่เขาก็ยอมให้แก่กษัตริย์แห่งเมืองโสโดมมากกว่าสิทธิที่เขาควรจะได้รับ”⁵⁴⁴

“คริสเตียนนั้นมั่งคั่งอย่างแท้จริงในมรดกของพวกเขาเองจนมันไม่เหมาะสำหรับพวกเขาที่จะอยากได้สมบัติของคนอื่น”⁵⁴⁵

เหตุการณ์สำคัญเพราะว่ามันแสดงถึงการไว้วางใจในพระเจ้าของอับราม ที่จะจัดเตรียมสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ซึ่งในไม่ช้าพระเจ้าได้ให้รางวัลที่เป็นการเปิดเผยอีกอย่างหนึ่งและพระสัญญา (15:1)

“แม้จะปราศจากคำเตือนที่ชัดเจนที่ว่า ‘เราจะสาปคนที่แข่งเจ้า’ เรื่องราวบ่งบอกว่ามันอันตรายที่จะเหยียดหยามบรรดาผู้ที่พระเจ้าทำงานผ่าน

“มันคือการแสดงออกของการสนับสนุนของพระเจ้าที่มีต่ออับรามที่เป็นแรงผลักดันที่ชัดเจนที่สุดของเรื่องราวนี้....

“อย่างไรก็ตาม ภายในปฐมกาลนั้น เมลคีเซเดคเป็นตัวอย่างพื้นฐานของคนที่ไม่ใช่คนยิวที่ตระหนักถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ทำการในอิสราเอล. . . พวกเขาเป็นบรรดาผู้คนเหล่านั้นที่ได้ค้นพบว่าการครอบครัวยุติธรรมของโลกพบพระพรในอับราม”⁵⁴⁶

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้อธิบายถึงความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ของเมลคีเซเดค และเหตุการณ์ต่างๆ ของเหตุการณ์ในฮีบรูบทที่ 7 (เปรียบเทียบ สดค. 110:4) สัญลักษณ์เป็นตัวอย่างประกอบที่ได้ตั้งใจไว้ของพระเจ้า ถึงบางสิ่งๆ ที่ติดตามมา ซึ่งก็คือสัญลักษณ์แทนล่วงหน้าก่อน

ความมั่นใจที่ว่า พระเจ้าจะสงวนและจัดเตรียมเพื่อประชากรของพระองค์ อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ควร หนุนใจให้ผู้เชื่อที่จะปฏิเสธผลประโยชน์ต่างๆ ทางโลก และรอคอยพระพรต่างๆ ของพระเจ้า

5. พันธสัญญาแบบอับราฮัม บทที่ 15

อับราฮัมได้ขอให้พระเจ้าที่จะเสริมกำลังความเชื่อของเขาในการตอบสนองนั้น พระยาเวห์ได้สัญญาที่จะให้ พงศ์พันธุ์ที่นับไม่ถ้วนแก่บรรพบุรุษคนนี้ สิ่งนี้ได้นำอับราฮัมที่จะขอความแน่ใจบางอย่างที่พระเจ้าจะทำการที่พระองค์ ได้สัญญาไว้อย่างแท้จริง พระเจ้าได้กรุณาต่อเขาอย่างมีพระคุณโดยการทำให้พระสัญญาต่างๆ เป็นรูปเป็นร่างและทำ พันธสัญญาขึ้นในการให้พันธสัญญานั้น พระเจ้าได้ให้อับราฮัมรู้โดยเชิงสัญลักษณ์ว่าการเป็นทาสจะมาก่อนความสำเร็จแห่งพระสัญญา

จากบทที่ 12 ถึงบทที่ 14 ประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันกับพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมเกี่ยวกับดินแดน ได้มีมากกว่าสิ่งอื่น อย่างไรก็ตาม จากบทที่ 15 เป็นต้นไปความตึงเครียดต่างๆ ที่เกิดจากพระสัญญาแห่งพงศ์พันธุ์ก็ เป็นจุดศูนย์กลางในเรื่องเล่า

อับราฮัมเป็นห่วงอย่างถูกต้องและสมควรเกี่ยวกับการจัดเตรียมแผ่นดินแห่งพระสัญญาของพระเจ้า เช่นเดียวกับความต้องการทายาทของเขา เขาได้ปฏิเสธของขวัญจากกษัตริย์แห่งเมืองโสโดม และได้ตั้งตัวเขาเองให้อยู่ใน อันตรายของการแก้แค้นจากกษัตริย์เมโสโปเตเมียสี่องค์ที่มีอำนาจ พระเจ้าได้พิสูจน์พระองค์เองว่าเป็น “โล่ห์” (ผู้ปกป้อง) ของอับราฮัมในสงครามที่เพิ่งได้ผ่านพ้นไป ตอนนี้พระองค์ได้สัญญาที่จะเป็นอย่างเดียวกันในอนาคต และที่จะให้ “รางวัล” ใหญ่แก่อับราฮัม นี่เป็นการเปิดเผยครั้งที่สี่ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม

“ปฐมกาลบทที่ 15 ไม่เพียงแต่อยู่ ณ ศูนย์กลางของโครงสร้างภายนอกของเรื่องราวของอับราฮัม แต่ยังถูกถือว่าเป็นหัวใจอย่างแท้จริงของเรื่องราวของอับราฮัมในประวัติศาสตร์ของการตีความหมายจนถึงปัจจุบัน นี้”⁵⁴⁷

“ตอนที่ 5 [บทที่ 15] ประกอบด้วยการเผชิญหน้ากับพระเจ้าสองครั้ง (15:1-6 และ 7-21) ที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม และภาพลักษณ์ต่างๆ ที่มีพลังซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทรงสถิตและพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า การเผชิญหน้าครั้งแรกเกิดขึ้นในตอนกลางคืน (15:5) ในฐานะที่เป็นนิมิต (15:1) และเกี่ยวข้องกับเชื้อสายที่ได้สัญญาไว้ การเผชิญหน้าครั้งที่สอง

ปรากฏขึ้นตอนดวงอาทิตย์ตกดิน (15:12) ในขณะที่หลับสนิท และเกี่ยวข้องกับดินแดนที่ได้สัญญาไว้”⁵⁴⁸

การประกาศของโมเสสที่ว่า “อับรามได้เชื่อพระเจ้า...” (ข้อ 6) ก็เชื่อมโยงสองส่วน

15:1 “พระคำรัสของพระเจ้ามา’ ตามปกติแล้ว วลีนี้แนะนำการเปิดเผยต่อผู้เผยพระวจนะ เช่น 1 ซมอ. 15:10; ฮชย. 1:1; แต่ในปฐมกาลมันพบได้ที่นั่นและในข้อที่ 4 ของบทนี้ แท้จริงแล้ว อับรามได้ถูกเรียกว่าเป็นผู้เผยพระวจนะใน 20:7 มันจัดเตรียมหนทางสำหรับ การเผยพระวจนะของการเป็นทาสของอียิปต์ในข้อที่ 13 ถึง 16”⁵⁴⁹

ใน 15:1 และ 22:1 และ 11 เท่านั้นที่พระเจ้าได้กล่าวต่ออับรามโดยตรง นิमितเป็นหนึ่งในสามวิธีหลักของการเปิดเผยของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม พร้อมกับความฝันและการสื่อสารโดยตรง (เปรียบเทียบ กดว. 12:6-8)

“โดยการแทรกแซงและการช่วยกู้โลกอย่างกล้าหาญของเขา อับรามก็เปิดโอกาสตนเอง ต่อภัยที่ต่อเนื่องของภูมิภาคนั้น นั่นคือ สงครามของการแก้แค้น⁵⁵⁰ การกลัวการแก้แค้นนี้ เป็นเหตุผลหลักสำหรับการเผยพระวจนะของพระเจ้าของ 15:1 ซึ่งสามารถแปลได้ว่า ‘อับรามเอ๋ย จงหยุดกลัว เราเป็นโล่สำหรับเจ้า ซึ่งเป็นรางวัลใหญ่หลวงของเจ้า’ การ ดูแลแห่งการจัดเตรียมของพระยาเวห์ สำหรับอับรามนั้นถือว่าการป้องกัน การรวมกันของพวกเขาเมโสโปเตเมียจากการกลับมาและแก้แค้น”⁵⁵¹

พระสัญญาแห่งรางวัล (คำอับรู ชัคคาร์) ที่เกิดขึ้นหลังจากสงครามของอับรามกับพวกกษัตริย์ต่างๆ ก็คล้ายคลึงกับรางวัลของกษัตริย์ที่มอบให้แก่เจ้าหน้าที่สำหรับการรับใช้ในกองทัพอย่างสัตย์ซื่อ⁵⁵² พระเจ้าจะชดเชยให้อับรามสำหรับการปฏิบัติการณ์รณรงค์ทางกองทัพนี้ แม้ว่าเขาได้พลาดโอกาสที่จะได้รับรางวัลจากกษัตริย์แห่งเมืองโสโดม การชดเชยที่นี้ได้ประกอบด้วยดินแดนและพงศ์พันธุ์ (เปรียบเทียบ สดค. 127:3)

15:2-3 อับรามได้ใช้ชื่อเรียกใหม่สำหรับพระเจ้าซึ่งเรียกพระองค์ว่าเป็น เจ้านาย (อโดนาย) ยาเวห์ (นั่นคือพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด) อับรามได้เต็มใจที่จะวางตนเองภายใต้การเป็นผู้นำลึทธิศาสดาของพระเจ้า

“คู่สมรสที่ไม่มีบุตรก็รับบุตรมาเลี้ยง บางครั้งทาส เพื่อที่จะรับใช้พวกเขาตลอดชีวิตของพวกเขาและฝังและ โศกเศร้าเพื่อพวกเขาเมื่อพวกเขาตายไป ในการแลกเปลี่ยนกับการปรนนิบัตินี้ พวกเขา

แต่งตั้งบุตรที่ได้รับมาให้เป็นทายาท ถ้าบุตรตามธรรมชาติได้เกิดมา แก่คู่สมรสนั้นหลังจากการกระทำเช่นนั้น บุตรนี้ก็กลายมาเป็นทายาทหลัก ซึ่งลดตำแหน่งของบุตรที่ได้รับมาไปสู่ตำแหน่งก่อนลำดับหลังสุด”⁵⁵³

การเล่นคำระหว่างคำฮีบรู เมเชค (“ทายาท”) และ แคมเมเชค (“คามัสกัส”) เน้นถึงความไม่สอดคล้องกันที่ว่าทายาทของอับรามจะเป็นคนต่างด้าวอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ 49:1)

15:4 อับรามได้ทักท้วงเอาไว้เนื่องจากว่าเขาแก่แล้วและไม่มีบุตร และเนื่องจากว่าโลทไม่ได้กลับมาหาเขา ทายาทที่พระเจ้าได้ให้สัญญาแก่เขาคงจะเป็นหัวหน้าคนใช้ คือเอเลียเซอร์ (เปรียบเทียบ สภษ. 17:2)

“... ภายใต้กฎหมายของเฮเรียนั้น ทายาทของชายคนหนึ่งอาจจะเป็นบุตรชายตาม ธรรมชาติของเขา ซึ่งก็คือทายาทโดยตรง หรือในการขาดหายไปของบุตรชายตามธรรมชาติ ซึ่งก็คือทายาททางอ้อม ผู้ซึ่งเป็นคนนอกที่ได้ถูกรับมาเลี้ยงเพื่อจุดประสงค์นั้น ในกรณีหลังนั้น ทายาทที่ได้ถูกรับมาเลี้ยงจะถูกเรียกร้องให้เอาใจใส่ความจำเป็นต่างๆ ทางกายภาพของ ‘พ่อแม่’ ของเขาตลอดชีวิตของพวกเขา”⁵⁵⁴

พระเจ้าได้ให้อับรามแน่ใจว่าพงศ์พันธุ์ที่พระองค์ได้สัญญาไว้จะมาทาง “บุตรชายตามธรรมชาติ” ไม่ใช่ทายาทที่ได้ถูกรับมาเลี้ยงไว้ (เปรียบเทียบ 12:7; 13:15-16)

15:5 สำหรับพระสัญญาแห่งพงศ์พันธุ์ที่นับไม่ถ้วนเหมือนผงกลี (พงศ์พันธุ์ทางกายภาพจากแผ่นดินโลก? เปรียบเทียบ 13:16) นั้น พระเจ้าได้เพิ่มอีกพระสัญญาหนึ่งว่า พงศ์พันธุ์ของเขาจะนับไม่ถ้วนเหมือนดวงดาวทั้งหลาย บางทีนี่เป็นพระสัญญาถึงลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราม คือบรรดาผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างที่เขาได้มี อับรามคงไม่ได้รู้ถึงความแตกต่างนี้ เนื่องจากว่าโดยธรรมชาติแล้วเขาคงจะถือว่าพระสัญญานั้นเป็นการอ้างอิงถึงลูกหลานทางกายภาพ

15:6-7 โมเสสไม่ได้เปิดเผยอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่อับรามได้เชื่อ (ได้วางใจอย่างมีความมั่นใจ ได้พึ่งพา) ที่ซึ่งพระเจ้าได้ถือว่าเขาชอบธรรม ในคำสันธานแบบตัวอักษรแรกของคำฮีบรู วาบ กับคำกริยากาลไม่สมบูรณ์ที่ตามมาบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่องตามลำดับ และแปลอย่างดีที่สุดว่า “จากนั้น” เมื่อ วาบ ปรากฏกับคำกริยากาลที่สมบูรณ์ซึ่งตามมา อย่างที่เรามีที่นี่พร้อมกับ ฮิฟิล แบบสมบูรณ์ มันบ่งบอกถึงการกระทำที่ไม่เชื่อมโยงและสามารถอ่านว่า “ตอนนี้อับรามได้เชื่อ...” (เปรียบเทียบ 1:2) พระเจ้าได้ถือว่าอับรามชอบธรรม (นั่นคือ ได้ประกาศว่าเขาชอบธรรม) เนื่องจากความเชื่อของเขา การตอบสนองตามธรรมดาของอับรามต่อถ้อยคำของพระเจ้าที่มีต่อเขาก็คือที่จะเชื่อถ้อยคำเหล่านั้น

อับรามได้วางใจความเป็นบุคคลของพระเจ้าก่อนหน้านั้น (เปรียบเทียบ ฮบ. 11:8) แต่เป็นที่ชัดเจนว่าเขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าจะให้ทายาทแก่เขาจากร่างกายของเขาเอง (ข้อ 4) ตอนนี้เขาได้ยอมรับพระสัญญาของพระเจ้าเช่นกัน (เปรียบเทียบ รม. 4:3; กท. 3:6; ยก. 2:23) นักเขียนคนหนึ่งได้บ่งบอกว่าอับรามได้เชื่อพระสัญญาต่าง ๆ แห่ง “การนับ” ของ 13:16 และ 15:4-5 เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ที่นับไม่ถ้วน และผลลัพธ์ก็คือว่า พระเจ้า “ได้นับว่า” ความเชื่อของเขานั้นเป็นความชอบธรรม⁵⁵⁵

“ในท่ามกลางบทนี้ที่ปรากฏสิ่งที่บางทีเป็นข้อที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมด คือ ปฐมกาล 15:6 ในข้อนี้ หลักคำสอนแห่งการให้ชอบธรรมโดยความเชื่อที่ถูกตั้งขึ้นเป็น ครั้งแรก นี่เป็นข้อแรกในพระคัมภีร์ที่กล่าวอย่างชัดเจนถึง (1) ‘ความเชื่อ’ (2) ‘ความชอบธรรม’ และ (3) ‘การทำให้ชอบธรรม’”⁵⁵⁶

การวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าคือสิ่งที่เป็นผลลัพธ์ในการทำให้ชอบธรรมในทุกๆ สมัยพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า (เนื้อหาของความเชื่อ) นั้นหลากหลาย แต่เป้าหมายแห่งความเชื่อนั้นไม่ได้หลากหลาย มันเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ⁵⁵⁷ ตามหลักแล้วอับรามได้วางใจในบุคคลและได้หวังในพระสัญญา ที่จะทำให้ใครคนหนึ่งชอบธรรมหมายถึงที่จะประกาศว่าบุคคลนั้นชอบธรรมไม่ใช่ที่จะทำให้เขาหรือเธอชอบธรรม (เปรียบเทียบ ลขบ. 25:1) การทำให้ชอบธรรมแสดงออกถึงคำตัดสินทางกฎหมาย

พวกนักศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญา เชื่อว่าเป้าหมายแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดในทั้งสองพันธสัญญาคือสิ่งเดียวกัน นั่นคือ พระเยซูคริสต์⁵⁵⁸ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่ามันไม่มีการเปิดเผยที่เฉพาะอย่างเพียงพอเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ตอนต้นๆ ในพันธสัญญาเดิมเพื่อที่จะอธิบายถึง การสรุปเช่นนั้น

บางทีโมเสสได้บันทึกความเชื่อของอับรามที่นี่ เนื่องจากว่ามันเป็นพื้นฐานสำหรับการทำพันธสัญญาแบบอับราฮัม พระเจ้าได้ทำพันธสัญญานี้กับคนที่ได้เชื่อพระองค์

ยากอบ 2:21 ซึ่งระบุว่าอับรามได้ถือว่าชอบธรรมเมื่อเขาได้ถวายอิสอัค (บทที่ 22) ยากอบได้หมายถึงว่า งานของอับรามแห่งการถวายอิสอัคอย่างเต็มใจได้ทำให้เขาชอบธรรม (นั่นคือ ได้ประกาศว่าเขาชอบธรรม) งานของเขาได้แสดงออกถึงสถานภาพที่ชอบธรรมของเขา ในปฐมกาลบทที่ 15 นั้น พระเจ้าได้ประกาศว่าอับรามชอบธรรม แต่ในปฐมกาลบทที่ 22 งานของอับรามได้ประกาศ (เป็นพยาน) ว่าเขาชอบธรรม

“ในการถวายบูชาอิสอัคนั้นก็มีการได้สำแดงถึงความหมายที่สมบูรณ์ของถ้อยคำ (ปฐมก. 15:6) ที่ได้ถูกกล่าวไว้ 30 . . . ปีก่อนหน้าในการยกย่องความเชื่อของอับราฮัมในพระสัญญา เกี่ยวกับบุตร . . . มันเป็นการยอมจำนนที่เต็มใจของลูกแห่งพระสัญญา ‘ที่ถือว่าพระเจ้า สามารถชุบเขาให้เป็นขึ้นมาจากความตายได้’ ซึ่งได้พิสูจน์ความเชื่อของเขาอย่างแท้จริง”⁵⁵⁹

15:8 อับรามได้ร้องขอหมายสำคัญ ซึ่งเป็นการยืนยันความเป็นจริงที่เหนือธรรมชาติว่า พระเจ้าจะบรรลุลูกพระสัญญาที่ไกลกลับตายอย่างแท้จริง การร้องขอของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาได้ถือเอาพระเจ้าอย่างจริงจัง

“การร้องขอหมายสำคัญไม่ใช่ผิดปกติในสมัยพันธสัญญาเดิม สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เพื่อที่จะ คั่นพบน้ำพระทัยของพระเจ้าสักเท่าไร แต่เพื่อที่จะยืนยันมัน”⁵⁶⁰

พระเจ้าได้ตอบสนองโดยการทำพันธสัญญากับอับราม (ข้อ 9-12, 17)

“อับรามสามารถเข้าไปสู่พันธสัญญาของพระเจ้าได้หลังจากที่เขาได้ถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อของเขาเท่านั้น”⁵⁶¹

“สี่พิธีการถูกอ้างอิง [ในพันธสัญญาเดิม] ในฐานะส่วนต่างๆ ของกรณีกการทำพันธสัญญา พวกมันคือ การตั้งศิลาหรือกองศิลา การสาบาน การถวายสัตว์ และ/หรือ การทานอาหาร ร่วมกัน”⁵⁶²

ตามปกติแล้ว พิธีการนี้ (การถวายสัตว์) ได้เกี่ยวข้องกับสองฝ่าย โดยการแบ่งสัตว์ออกเป็นสองส่วนที่เท่าๆ กัน การจับมือและการผ่านไประหว่างสองส่วน (เปรียบเทียบ ยรม. 34:18-19) อย่างไรก็ตาม โอกาสที่พระเจ้าเท่านั้นที่ได้ผ่านไประหว่างสองส่วนนี้ซึ่งบ่งบอกว่าอับรามไม่มีพันธะที่จะทำตามเพื่อจะได้รับพระสัญญาต่างๆ แบบพันธสัญญา (ข้อ 17)

15:9-10 สัตว์ที่ถูกใช้ก็เป็นแบบมาตรฐานของสัตว์บูชา และคงได้แสดงถึงชนชาติอิสราเอลว่าเป็น “อาณาจักรของปุโรหิต” (อพย. 19:6)

“การใช้สัตว์บูชาห้าประเภทที่แตกต่างกัน ณ โอกาสนี้เน้นถึงความจริงจังของโอกาสนี้”⁵⁶³

“เราแนะนำว่าการฆ่าสัตว์ในปฐมกาล 15:9-10, 17 นั้นถูกกำหนดให้เป็น ‘เครื่องบูชาที่ให้ คำปฏิญาณต่อพันธสัญญา’... การฆ่าและการแบ่งส่วนสัตว์โดยอับรามนั้นเป็นการจัด เตรียมแบบ เครื่องบูชาสำหรับการให้คำปฏิญาณของพระเจ้าซึ่งตามมาเกี่ยวกับพันธสัญญา โดยพระยาเวห์ผู้ซึ่ง โดยการผ่านระหว่างสองส่วนนั้น ก็ปฏิญาณอย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ถึงความสำเร็จของพระสัญญา แบบพันธสัญญาที่มีต่อบรรพบุรุษคนนี้ การริเริ่มของพระ-ยาเวห์ยังคงอยู่ในตำแหน่งที่สำคัญทั้ง ในคำแนะนำสำหรับ ‘เครื่องบูชาที่ให้คำปฏิญาณต่อ พันธสัญญา’ (ปฐมก. 15:9-10) และในการ กระทำของคำปฏิญาณต่อพันธสัญญาเอง (ข้อ 17)

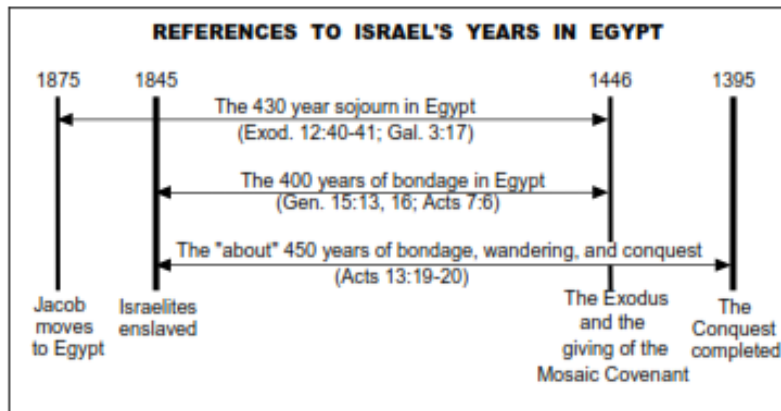
“ปฐมกาล 15:7-21 ประกอบด้วยการทำพันธสัญญาที่ซึ่งพระยาเวห์ผูกพันพระองค์ในพระสัญญาต่อ อับราม ด้วยการผ่านสัตว์ในการกระทำแห่งคำปฏิญาณต่อพันธสัญญา อับรามได้จัดเตรียมสัตว์ สำหรับการกระทำแห่งการให้คำปฏิญาณนี้โดยทาง ‘เครื่องบูชา ที่ให้คำปฏิญาณต่อพันธสัญญา’ ซึ่ง เกี่ยวข้องกับทั้งการฆ่าและการแบ่งส่วนสัตว์ที่เป็น เครื่องบูชาลักษณะพื้นฐานบางอย่างของพิธีการ ให้คำปฏิญาณต่อพันธสัญญานี้ก็เปรียบ เทียบอย่างใกล้ชิดที่สุด กับลักษณะบางอย่างของหน้าที่ของ พิธีถวายบูชาสัตว์ของตัวบท สนธิสัญญาเก่าที่มีอยู่ในตอนต้นสหัสวรรษที่สอง”⁵⁶⁴

ที่จะ “ให้คำปฏิญาณ” หมายถึงที่จะให้การเห็นด้วยอย่างเป็นทางการต่อ (สนธิสัญญา สัญญา หรือ ข้อตกลง) ซึ่งทำให้มันใช้ได้อย่างเป็นทางการ

15:11 “ฝูงเหยื่อนั้นไม่สะอาด (ลนค. 11:13-19; ฉธบ. 14:12-18) และเล็งถึงชนต่างชาติ (อสค. 17:3, 7; สคย. 5:9) บางทีเป็นอียิปต์... ดังนั้นการที่อับรามได้ขับไล่ฝูงเหยื่อไปจากเนื้อที่ได้ถูกตัดออกเป็นชิ้นๆ ก็พรรณนาถึงการที่เขาปกป้องวงศ์พันธุ์ของเขาจากการโจมตีของชนต่างชาติ ปฐมกาลเองก็บอกถึง การโจมตีเป็นอันมากจากชนต่างชาติที่มีต่อลูกหลานของ อับราฮัม (เช่น บทที่ 26, 34) และมันมอง ไปข้างหน้าถึงการพักแรมในอียิปต์แล้ว (บทที่ 37-50 [เปรียบเทียบ อพย. 1:11-12]) แต่ในแง่ไหน ที่การกระทำของอับราฮัม สามารถถูกกล่าวได้ว่าเพื่อจะปกป้องลูกหลานของเขา? ปฐมกาล 22:16-18; 26:5 ซึ่งแนะ ว่า มันคือการเชื่อฟังที่สัตย์ซื่อของอับราฮัมต่อพันธสัญญานั้นที่ได้รับรองถึงพระ พรของ วงศ์พันธุ์ของเขา... อพยพ 2:24 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 9:5 ก็วางการอพยพในพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่ได้ทำแก่พวกบรรพบุรุษ ดังนั้นฉากของนกกัพรรณนาถึงความ มั่นคงของ อิสราเอลในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ของความมีศรัทธาแก่กล้าของอับราฮัม”⁵⁶⁵

15:12 ความหวาดกลัวของอับราม สะท้อนถึงการตอบสนองของเขาต่อเปลวไฟที่ได้ผ่านระหว่างส่วน ต่างๆ และต่อการเปิดเผยถึงคุณลักษณะของพระเจ้าที่เปลวไฟได้สำแดงถึง (เปรียบเทียบ ข้อ 17)

15:13-14 โมเสสได้ให้รายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของวงศ์พันธุ์ที่นี้ มากกว่าที่เขาได้เปิดเผยก่อนหน้านั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 14, 16) เป็นที่ชัดเจนว่า 400 ปีของการเป็นทาสนั้นก็เริ่มตั้งแต่ 1845 กคศ. ถึง 1446 กคศ. ซึ่งเป็นวันเดือนปีของการอพยพ พันธสัญญาที่อ่านโดยผู้อ่านแรกๆ ของปฐมกาลหลังจากการอพยพ พวกเขาคงได้รับการหนุนใจอย่างมากมาย (เปรียบเทียบ อพย.12: 40-42) พวกเขาได้มีประสบการณ์การเติมเต็มจากพระสัญญาที่ คนในยุคนี้ได้ออกมาจากอียิปต์โดย มีทรัพย์สินสมบัติติดมามากมาย และมีการสัญญาตรงนี้ว่า “คนอียิปต์จะสูญเสียชีวิต” (เปรียบเทียบ อพย. 12: 31-36)

15:15 คนโบราณ ได้นึกถึงความตายว่าเป็นเวลาที่พวกเขาจะรวมกันใหม่กับบรรพบุรุษของพวกเขาที่ได้ตายไป (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 12:23) เป็นที่ชัดเจนว่า มันมีความเข้าใจเล็กน้อยถึงสิ่งที่อยู่ไกลพ้นจากความตาย ณ เวลานี้ในประวัติศาสตร์⁵⁶⁶

15:16 คำฮีบรูที่แปลว่า “ชนรุ่น” อ้างอิงถึง ชั่วอายุอย่างแท้จริง ซึ่ง ณ ระยะเวลาในประวัติศาสตร์คือ ประมาณ 100 ปี⁵⁶⁷ ดูเหมือนนี่จะเป็นการอธิบายที่ดีกว่าชนรุ่นตามตัวอักษร ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงชนรุ่นตามตัวอักษรใน อพยพ 6:16-20 และ กันดารวิถี 26:58-59 แต่มันค่อนข้างมีช่องว่างในวงศ์พันธุ์เหล่านั้น⁵⁶⁸ “คนอาโมไรต์” ทำหน้าที่เป็นคำเปรียบเทียบสำหรับ 10 ชนชาติในคานาอัน ที่ได้ถูกกล่าวไว้ในข้อที่ 19 ถึง 20 คำเปรียบเทียบเป็นการเปรียบเทียบที่ซึ่งส่วนหนึ่งของทั้งหมด แสดงถึงทั้งหมด อย่างเช่นที่นี่ หรือทั้งหมดแสดงถึงส่วนหนึ่ง

15:17 เตาที่คว้นพลุ่งอยู่และคบเพลิงเป็นสิ่งเดียวกัน นี่เป็นความสว่างที่แรงกล้า เปลวไฟที่ร้อนซึ่ง เป็นสัญลักษณ์ของพระเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์ เปลวไฟนี้เป็นสัญลักษณ์ที่ดีของพระเจ้าที่ว่า มันบริสุทธิ์ มันกำจัดในการพิพากษา และมันจัดเตรียมความสว่างและความอบอุ่น

“การกระทำนี้คือ . . . พระสัญญาที่ว่าพระเจ้าจะอยู่ด้วยกับพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม (เช่น 26:3,24;28:15; 31:3; 46:4 และข้ออื่นๆ) ที่จริงคำอธิบายของการปรากฏของพระเจ้า ดังเช่น เตาที่คว้นพลุ่งอยู่ และ ‘คบบเพลิง’ เชื้อเชิญการเปรียบเทียบกับเสามคมและเสาไฟ ที่ได้เป็นลักษณะเด่นของการวณเวียนในถิ่นทุรกันดาร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคว้น ไฟ และคบบเพลิง (อพย. 19:18; 20:18) ที่ได้แสดงถึงการให้ธรรมบัญญัติ ณ ภูเขาซีนาย สิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานต่างๆ ที่สามารถมองเห็นได้ของการทรงสถิตของ พระเจ้ากับประชากรของพระองค์ ว่าพระองค์ได้ดำเนินท่ามกลางพวกเขาและพวกเขาก็เป็นประชากรของพระองค์ (ลนต. 26:12)

“ดังนั้น ตามหลักแล้ว ในตอนนี้ประสบการณ์ของอับรามก็บอกล่วงหน้าถึงประสบการณ์ ของพงศ์พันธุ์ของเขา เขาเห็นว่าพวกเขาอยู่ภายใต้การโจมตีจากมหาอำนาจต่างชาติแต่ ได้รับการปกป้องและก็ชื่นชมกับการทรงสถิตแบบทันทีของพระเจ้า ในแวดวงของอับราฮัมในที่อื่นๆ นั้นชีวิตของเขาก็เขียนไว้ล่วงหน้าถึงฉากต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล การกัณดารอาหารได้ผลักดันเขาไปสู่การตั้งถิ่นฐานในอียิปต์ (12:10; เปรียบเทียบ บทที่ 42-46) เขาได้รอดพ้นหลังจากที่พระเจ้าได้ให้ภัยพิบัติแก่ฟาโรห์ (12:7; เปรียบเทียบ อพย. 7-12) เขาได้มั่งคั่งโดยการที่เขาอยู่ในอียิปต์ (13:2; เปรียบเทียบ อพย. 12:35-38) และได้เดินทางเป็นระยะๆ (13:3; เปรียบเทียบ อพย. 17:1 และข้ออื่นๆ) กลับไปยังคานาอัน ในปฐมกาลบทที่ 22 อับราฮัมเดินทางสามวันไปยังภูเขาและถวายเครื่องบูชาแทนที่บุตรคนเดียวของเขา พระเจ้าปรากฏแก่เขาและยืนยันถึงพระสัญญาต่างๆ ขององค์อีก แน่นนอนว่า ภูเขาซีนายเป็นการเดินทางสามวันจากอียิปต์ (อพย. 8:27) ที่ที่บรรดา บุตรหัวปีของคนอิสราเอลได้รับการผ่านเว้น (อพย. 12) มันมีการถวายบูชาที่นั่นเช่นกัน พระเจ้าได้ปรากฏและได้ยืนยันถึงพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์อีก (อพย. 19-24)

“สุดท้าย มันอาจได้รับการสังเกต การตีความของปฐมกาล 15:9-11, 17 ที่ข้าพเจ้ากำลัง นำเสนอบนพื้นฐานของตัวบทอื่นๆ ทางพิธีกรรมในหมวดพินทาทุกชิ้นสอดคล้อง กันกับข้อ ที่ 13-16 ซึ่งอธิบายว่า พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะถูกกดขี่เป็นเวลาถึง 400 ปีในอียิปต์ก่อนที่จะ พวกเขาจะออกมาพร้อมกับสมบัติมากมาย ไม่ว่าข้อเหล่านี้เป็นการเพิ่มเติมเข้าไปในเรื่องราวในภายหลังหรือเป็นส่วนหนึ่งของมันอย่างที่ว่าน เซเทอร์ยืนยัน . . . พวกมันก็ยืนยันว่า ณ ระยะตอนต้นอย่างมาก ในประวัติศาสตร์ของธรรมเนียมนี้ พิธีนี้ได้ถูกตีความว่าเป็นการ เป็นตัวแทนที่น่าทึ่งของพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมมันไม่ใช่การสาปแช่ง ที่รวดเร็วที่จะเกิดขึ้น ถ้าพันธสัญญานี้แตกหัก แต่เป็นการยืนยันที่จริงจังและที่เห็น ได้ถึง พันธสัญญาซึ่งเป็นพระสัญญาอย่างแท้จริง. . .”⁵⁶⁹

นักเขียนอีกคนหนึ่งได้โต้แย้งว่า ข้อนี้ไม่ได้พรรณนาถึงพิธีการทำพันธสัญญาสำหรับพันธสัญญาฝ่ายเดียวที่ไม่มีเงื่อนไขอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 17:1-2, 9-14; 18:18-19; 22:16; 26:5) เขาได้เชื่อว่าพันธสัญญานั้นไม่มีเงื่อนไข แต่มันไม่ได้กลายมาเป็นการไม่มีเงื่อนไขจนกระทั่งบทที่ 22⁵⁷⁰

15:18 นี่เป็น “การตัด” แบบเป็นทางการของพันธสัญญาแบบอับราฮัม ตอนที่พระเจ้าได้ทำให้พระสัญญาต่างๆ ก่อนหน้านั้น (12:1-3, 7) ไปสู่สนธิสัญญาของผู้มีอำนาจเหนือกว่า ซึ่งคล้ายกับการให้ดินแดนของกษัตริย์ เนื่องจากว่าตอนนี้อับราฮัมได้เข้าใจและเชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญา พระเจ้าในฐานะกษัตริย์ได้ผูกพันพระองค์เองที่จะทำบางสิ่งเพื่ออับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์ ความสำเร็จของพันธสัญญาไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเชื่อฟังของอับราฮัม มันได้ขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อพระเจ้าทั้งสิ้น⁵⁷¹

“...มันเหมาะสมที่ว่า ในหลายประเด็นนั้น เรื่องราวควรสื่อให้เห็นถึงการทำพันธสัญญา ณ ภูเขาซีนาย ประโยคเริ่มต้นใน 15:7: ‘เราคือพระเจ้าที่พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย’ นั้นเหมือนกันอย่างแท้จริงกับประโยคเริ่มต้นของพันธสัญญาซีนายในอพยพ 20:2 ‘เราคือพระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’ คำว่า ‘เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย’ อ้างอิงถึงปฐมกาล 11:28, 31 และก่อตั้งพันธสัญญาปัจจุบันในการกระทำในอดีตของความ รอดโดยพระเจ้าจาก ‘บาบิโลน’ อย่างที่อพยพ 20:2 ก่อตั้งพันธสัญญาซีนายในการกระทำ ของความรอดโดยพระเจ้าจากอียิปต์ การมาของการสถิตของพระเจ้าในไฟที่น่าสะพรึงกลัวและความมีดของภูเขาซีนาย (อพย. 19:18; 20:18; ฉธบ. 4:11) ดูเหมือนจะถูกสะท้อน อย่างตั้งใจในนิมิตที่น่าตื่นเต็นของอับราฮัม (ปฐมก. 15:12, 17) ในถ้อยคำของพระเจ้าต่อ อับราฮัม (15:13-16) นั้น การเชื่อมโยงระหว่างพันธสัญญาของอับราฮัมกับพันธสัญญา ซีนายนั้นถูกทำขึ้นอย่างชัดเจนโดยวิธีของการอ้างอิงถึง 400 ปีของการเป็นทาสของวงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและ ‘การอพยพ’ ที่ตามมาของพวกเขา (‘ต่อมาวงศ์พันธุ์ของเจ้าจะออกมา’ ข้อ 14) การพิจารณาเช่นนั้นก็นำไปสู่บทสรุปที่ว่า ผู้เขียนตั้งใจที่จะดึงความสนใจของ ผู้อ่านไปสู่เหตุการณ์ต่างๆ ณ ซีนายในการพรรณนาของเขาถึงพันธสัญญากับอับราฮัม

“ถ้าเราถามว่าทำไมผู้เขียนได้แสวงหาที่จะนำภาพของซีนายมาที่นี่ คำตอบก็อยู่ในจุด ประสงค์ของพระธรรมนี้ มันเป็นส่วนหนึ่งของยุทธวิธีทั้งหมดของพระธรรมนี้ที่จะแสดง ว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ ณ ซีนายนั้นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ใหญ่กว่าที่ซึ่งได้ทำตามแผน การกับบรรพบุรุษแล้ว ดังนั้นการอพยพและพันธสัญญาซีนายก็ทำหน้าที่เป็นการย้ำเตือน ถึงไม่ใช่แค่อำนาจและพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าอีกด้วย สิ่งที่พระองค์ได้จัดตั้งที่จะบรรลุกับประชากรของพระองค์ พระองค์จะทำให้สำเร็จ”⁵⁷²

โมเสสได้เปิดเผยถึงพรมแดนทางภูมิศาสตร์โดยทั่วไปของแผ่นดินแห่งพันธสัญญาที่นี้เป็นครั้งแรก นักวิชาการบางคนตีความ “แม่น้ำอีลิปต์” เป็นแม่น้ำไนล์

“ตามปกติแล้ว ข้อโต้แย้งก็ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่า คำฮีบรู นาฮาร์ ก็จำกัดต่อแม่น้ำขนาดใหญ่อยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่แล้วเป็นคำฮีบรู นาฮาล (ภาษาอารเมคแปลว่า ลำน้ำ) แทนที่จะเป็นคำว่า นาฮาร์ของปฐมกาล 15:18 ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลโดยนาฮาร์ที่ สองในฉะบัพ⁵⁷³ ในฉะบัพอักเคเดียนแห่งซาร์กอนที่สอง (716 กคศ.) มันปรากฏเป็น นาฮาล มุซาร์”⁵⁷⁴

ภายหลังพระเจ้าได้ระบุถึงลำธาร เอล ‘อาริช’ ซึ่งเป็น “พรมแดนทางภูมิศาสตร์ระหว่างคานาอันและอีลิปต์”⁵⁷⁵ ที่เป็นพรมแดนอย่างแท้จริง (กฉว. 34:5; ยชว. 15:4, 47) ดูเหมือนนั่นจะเป็นแม่น้ำที่นี้อีกด้วย แม่น้ำยูเฟรติสไม่เคยเป็นพรมแดนของอิสราเอล⁵⁷⁶ ดูเหมือนพรมแดนเหล่านั้นจะตรงกันกับพรมแดนเหล่านั้นของสวอนเอเดน (เปรียบเทียบ 2:10-14) ดังนั้น สวอนเอเดนอาจได้ครอบคลุมบริเวณที่เดียวกันกับแผ่นดินแห่งพระสัญญา

ผู้ไม่เชื่อเรื่องยุคพันปีบางคนถือว่าพรมแดนเหล่านี้เป็นอุดมคติที่แสดงออกถึงพระพรยิ่งใหญ่และเชื่อว่าพระเจ้าไม่เคยตั้งใจว่าพงศ์พันธุ์ของอับรามจะขยายออกไปไกลขนาดนี้ในทางภูมิศาสตร์⁵⁷⁷ อย่างไรก็ตาม การสรุปเช่นนั้นเป็นความคิดส่วนตัวและไม่พบการสนับสนุนใดๆ ในฉะบัพ

15:19-21 ที่นี้โมเสสได้เอ่ยถึงเผ่าท้องถิ่น 10 เผ่าที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาในตอนนั้น 27 รายชื่อที่ยาวที่สุดของชนชาติที่มาก่อนชาติอิสราเอลที่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น ก็มี 12 เอกลักษณ์ (10:15-18ก; 1 พศด. 1:13-18) บางครั้งมีการอ้างอิงถึงสอง และส่วนใหญ่แล้ว มีการอ้างอิงถึงหก⁵⁷⁸ “คนคานาอัน” เป็นทั้งชื่อทั่วไปสำหรับเผ่าเหล่านี้ทั้งหมด (คำเปรียบเทียบ) และเป็นชื่อของหนึ่งในพวกเขาอย่างที่ลูกใช้ที่นี่ “คนฮิตไทต์” เหล่านี้ได้อาศัยอยู่ใกล้เมืองเฮโบรน (23:10) บางทีพวกเขาไม่ใช่คนฮิตไทต์ที่ได้อาศัยอยู่ในอะโนโตเลีย (เอเชียน้อย ซึ่งเป็นตุรกีสมัยใหม่ เปรียบเทียบ 10:15)

พันธสัญญาแบบอับราฮัมเป็นพื้นฐานต่อระบบศาสตร์แบบที่เชื่อเรื่องยุคพันปี

“การที่คนหนึ่งเข้าใจธรรมชาติและหน้าที่ของพันธสัญญานี้ก็จะกำหนดศาสนศาสตร์ทั้งหมดของเขาโดยส่วนใหญ่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อนาคตศาสตร์ของเขา”⁵⁷⁹

พันธสัญญาที่ยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จอย่างที่พระเจ้าได้สัญญาว่ามันจะสำเร็จ เนื่องจากว่าพระเจ้าสัตย์ซื่อ เราก็เชื่อว่าพระองค์จะบรรลुพระสัญญาต่างๆ เหล่านี้ในอนาคต ดังนั้นมันจะต้องมีอนาคตสำหรับอิสราเอลในฐานะ ที่เป็นประเทศ (เปรียบเทียบ รม. 11) บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องยุคพันธสัญญาพันธสัญญาในแนวทางตามตัวอักษร น้อยมาก ประเด็นที่สำคัญคือการตีความ ถ้าพระเจ้าได้บรรลุพระสัญญาต่างๆ เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์และพระพรตาม ตัวอักษร แล้ว เราไม่ควรคาดหวังว่าพระองค์จะบรรลุพระสัญญาต่างๆ เกี่ยวกับดินแดนตามตัวอักษรหรือ?⁵⁸⁰

พันธสัญญาแบบปาเลสไตน์ พันธสัญญาแบบดาวิด และพันธสัญญาใหม่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากพันธสัญญา แบบอับราฮัม แต่ละพันธสัญญาเหล่านี้ก็ขยายพระสัญญาหลักอันหนึ่งของพันธสัญญาแบบอับราฮัม นั่นคือพระสัญญา- ญา ต่างๆ แห่งดินแดน พงศ์พันธุ์ และพระพรตามลำดับ

หลังจากที่พระเจ้าได้ให้พันธสัญญาแก่อับราม ผู้เขียนได้ดำเนินการต่อไปที่จะแสดงถึงวิธีที่พระองค์บรรลุ พันธสัญญาต่างๆ นี่คือเหตุผลสำหรับการเลือกเนื้อหาที่ติดตามมา จนบัดนี้ในเรื่องราวของอับรามนั้น โมเสสได้ เน้นแผนการต่างๆ และจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าที่มาถึงจุดสูงสุดด้วยการทำพันธสัญญา ตอนนี้เราเรียนรู้ถึงวิธี ที่อับรามและพงศ์พันธุ์ของเขาจะตระหนักถึงแผนการ และจุดประสงค์เหล่านี้ นี่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยถึงวิถีทาง ต่างๆ ของพระเจ้าและความรับผิดชอบต่างๆ ของมนุษย์⁵⁸¹

ประชากรของพระเจ้าสามารถพึ่งพาที่พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าได้ แม้ว่าพวกเขาจะต้องประสบกับ ความทุกข์ ทรมานและความตายก่อนที่จะพวกเขาจะประสบกับพระสัญญาเหล่านั้น⁵⁸²

6. การเกิดของอิชมาเอล บทที่ 16

ซารายและอับรามได้พยายามที่จะ ได้มาซึ่งทายาทที่พระเจ้าได้สัญญาแก่พวกเขา โดยการใช้ธรรมเนียมอัน เป็นที่ยอมรับได้ทางวัฒนธรรมของสมัยของพวกเขา แม้ว่ามันได้เกี่ยวข้องกับความล้มเหลวที่จะวางใจพระเจ้า การกระทำ แบบเนื้อหานี้ได้สร้างความซับซ้อนอย่างรุนแรงสำหรับอับรามและครอบครัวของเขาซึ่งรวมถึงฮาการ์ ที่ได้หนีไปที่ถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าพระองค์สัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ และได้ตอบสนอง ต่อการร้องขอความช่วยเหลือของฮาการ์ พระองค์ได้จัดเตรียมสำหรับความจำเป็นต่างๆ ของเธอ และได้สัญญาแก่ เธอถึงพงศ์พันธุ์มากมายผ่านทางอิชมาเอลเนื่องจากว่าเขาเป็นบุตรชายของอับราม

“เรื่องราวของแผนการของซารายที่จะมีบุตรยังไม่ได้เชื่อมโยงกับรายชื่อของชนชาติต่างๆ ในบทที่ 15 แต่ก็ดูเหมือนจะถูกปรับแต่งอย่างตั้งใจให้เข้ากับการอ้างอิงถึงเรื่องราวของการล้มลงในความบาปในปฐมกาลบทที่ 3 คำกริยาหลัก (รูปแบบของกริยากาลอนาคต) แต่ละคำและถ้อยคำหลักใน 16:2-3 พบการเปรียบเทียบในปฐมกาลบทที่ 3”⁵⁸³

การพาดพิงถึงการล้มลงในความบาปนั้นก็ชี้แนะถึงความไม่เห็นด้วยของผู้เขียนในสิ่งที่ซารายได้ทำ (เปรียบเทียบ 3:17) เขาได้ดำเนินต่อไปที่จะจดจ่อที่ปัญหาของทายาท ซารายไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่อับรามเลย (ข้อ 1) เพราะฉะนั้น เธอได้แนะนำแผนการที่จะได้รับทายาทจากร่างกายของเธอเอง (15:4) ดูเหมือนราวกับว่าทุกสิ่งจะ ดำเนินการไปอย่างดีจนกระทั่งความขัดแย้งได้พัฒนาขึ้นระหว่างซารายและฮาการ์ (ข้อ 4) ความขัดแย้งนี้ได้โตขึ้น เป็นวิกฤตหลักเมื่อฮาการ์ได้หนีจากที่พักของครอบครัวไปพร้อมกับทารกที่ยังไม่ได้เกิดมาของอับราม (ข้อ 6) พระยาเวห์ได้แทรกแซงอีกครั้งหนึ่งเพื่อที่จะแก้ไขวิกฤต (ข้อ 7) พระองค์ได้แนะนำให้ฮาการ์ที่จะกลับไปหาซาราย (ข้อ 9) ดังนั้นฮาการ์ได้ให้กำเนิดอิซมาเอลในบ้านของอับราม แต่ภายหลังพระเจ้าได้เปิดเผยว่าเขาจะไม่ได้เป็น ทายาท

ซารายและฮาการ์ 16:1-6

การใช้หญิงอื่นซึ่งไม่ใช่ภรรยาของตน (ข้อ 2) เป็นวิธีของการจัดเตรียมทายาทในกรณีของการสมรสที่ไม่มีบุตรนอกเหนือไปจากการรับมาเลี้ยงเป็นลูก⁵⁸⁴ ฮาการ์เป็นคนใช้ส่วนตัวของซาราย ไม่ใช่หญิงทาส อับรามก็มี คนใช้ส่วนตัว อย่างน้อยหนึ่งคนอีกด้วย (24:2)

“มันเป็นเรื่องราวแรงสำหรับผู้ชายที่จะไม่มีบุตรในโลกสมัยโบราณ เพราะว่ามันได้ละเขาไว้โดยปราศจากทายาท แต่มันเป็นความหายนะมากกว่าสำหรับผู้หญิง นั่นคือ ที่จะมีลูกนั้นเป็นเครื่องหมายของความ สำเร็จ ในฐานะที่เป็นภรรยา ที่จะไม่มีลูกนั้นเป็นความล้มเหลวที่น่าอับยศอดสู ดังนั้นตลอดโลกตะวันออกกลางนั้น การมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกัน ได้ถูกใช้ให้เป็นวิธีของการจัดการ ไม่มีบุตร แต่พวกภรรยาที่มั่งคั่งกว่าก็ชอบวิธีปฏิบัติของความเป็นแม่แทน ที่ซึ่งพวกเขาได้ยอมให้พวกสามีของพวกเขาที่จะ ‘เข้าหา’ พวกสาวใช้ของพวกเขา ซึ่งเป็นการใช้ภาษาสละสลวยสำหรับการมีเพศสัมพันธ์ (เปรียบเทียบ 6:4; 30:3; 38:8, 9; 39:14) จากนั้นนายหญิงสามารถรู้สึกว่าคุณของสาวใช้เป็นลูกของเธอเอง และใช้การควบคุมบางอย่างเหนือมันในแนวทางที่ว่าเธอไม่สามารถทำได้ถ้าสามีของเธอได้เอาภรรยาคนที่สอง”⁵⁸⁵

ผู้คนในวัฒนธรรมของอับรามได้ถือว่าเมียน้อยเป็นภรรยาคนที่สองพร้อมกับสิทธิ และสิทธิพิเศษบางอย่าง ของภรรยาคนแรก⁵⁸⁶ แท้จริงแล้ว ฮาการ์ได้มาเป็นเมียน้อยของอับราม

“... แผ่นจารึกนูนซีแผ่นดินหนึ่งอ่านว่า: ‘เคลิม-นินูได้ถูกมอบให้แต่งงานกับเซนนิมา... ถ้าเคลิมนินูไม่ได้ให้กำเนิดบุตร เคลิม-นินูควรรหาผู้หญิงของแผ่นดินลูลู (คือ ทาสสาว) ให้มาเป็นภรรยาของเซนนิมา’”⁵⁸⁷

การใช้เมียน้อยไม่ใช่เป็นแค่ทางเลือกเท่านั้น แต่ในวัฒนธรรมของเธอเรียนนั้น บางครั้งพวกสามีได้เรียกร้องว่า ถ้าพวกภรรยาของพวกเขาไม่สามารถให้กำเนิดลูกได้ เธอจะต้องจัดเตรียมเมียน้อยไว้สำหรับเขา⁵⁸⁸

“... ลูกคนใดก็ตามของทาสรับใช้จะเป็นของนายหญิง ไม่ใช่ของแม่”⁵⁸⁹

ธรรมเนียมนี้ช่วยอธิบายว่าทำไมอับรามได้เต็มใจที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของซารายที่ดูเหมือนจะไม่ปกติต่อเราในโลกทางตะวันตก อับรามได้เห็นด้วยการแนะนำที่ไร้ความเชื่อของภรรยาของเขาอย่างที่ว่าออดัมได้ ทำตามการนำของเอวา การไม่ได้แย่งของอับรามตรงกันข้ามกับการกระทำที่องอาจก่อนหน้านั้นที่จะช่วยโลทให้ รอดพ้นจากพวกผู้จับกุมของเขา (บทที่ 14) เหมือนกับเอวา ซารายได้ตำหนิคนอื่นสำหรับผลลัพธ์ของการกระทำ ของเธอ นั่นคืออับราม (ข้อ 5) ซารายได้หมายถึงว่าเธอจะได้รับลูกผ่านทางฮาการ์โดยการรับพวกเขามาเลี้ยง ดังเช่นลูกของ เธอเอง หรือโดยการที่เธอสามารถมีลูกเองได้ในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ของการเกิดลูกของฮาการ์ (ข้อ 2)? นักตีความ ส่วนใหญ่ได้ถือมุมมองอันแรก แต่บางคนได้ชอบมุมมองอันที่สอง⁵⁹⁰

พื้นฐานของมุมมองอันที่สองคือปรากฏการณ์ที่ไม่ใช่นานๆทีของผู้หญิงผู้ซึ่งมีปัญหาในการตั้งครรภ์ และได้ตั้งครรภ์หลังจากที่เธอได้รับเด็กมาเลี้ยงแม้ว่าการใช้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของตนที่จะให้กำเนิดลูกของตนเป็นธรรมเนียมของสมัยนั้น มันไม่เคยเป็นความปรารถนาของพระเจ้าเลย (2:24; มธ. 19:4-5) ที่นี้ อับรามและซารายได้ ทำซ้ำความล้มเหลวของออดัมและเอวา นั่นคือ สงสัยพระวาจะของพระเจ้า ฉากนี้ได้ลงเอยด้วยความหายนะอย่าง สิ้นเชิงต่อทุกคนที่ได้เกี่ยวข้อง ฮาการ์ได้สูญเสียครอบครัวของเธอ ซารายได้สูญเสียสาวใช้ของเธอ และอับรามได้ สูญเสียคนใช้ของภรรยาของเขาและลูกของเขาจากฮาการ์

“หนังสือเป็นพันเล่มที่ถูกเขียนขึ้นต่อต้านการมีสามีหรือภรรยาหลายคน ในขณะที่เดียวกันจะไม่นำไปสู่การตระหนักมากขึ้นถึงความชั่วของการปฏิบัติแบบนี้มากกว่าเรื่องราวที่อยู่ภายใต้การพิจารณา”⁵⁹¹

ซารายได้พยายามที่จะควบคุมน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยการยึดการริเริ่มจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:17) เธอและอับรามได้เลือกวิธีแบบเนื้อหาของ การได้รับทายาทตามพระสัญญา แทนที่จะรอคอย

พระเจ้าด้วยความสำเร็จ (เปรียบ เทียบ 25:21)⁵⁹² พวกเขาได้ยอมให้วัฒนธรรมของพวกเขาที่จะนำพาพวกเขา แทนที่จะเป็นพระเจ้า

“มันเป็นความอับอายที่ว่าเธอ [ซาราย] ไม่ได้เข้าใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นหมั้นของเธอสามารถ ถูกใช้ โดยพระเจ้าที่จะวางเธอไว้ในตำแหน่งของการพิงพาที่พระองค์ เพื่อว่าผลสามารถเกิดขึ้นใน ชีวิตของเธอได้”⁵⁹³

ทูตของพระเจ้าและฮาการ์ 16:7-14

นี่เป็นหนึ่งในการอ้างอิง 48 ครั้งถึง “ทูตของพระเจ้า” ในพันธสัญญาเดิม บางครั้ง อย่างเช่นที่นี้ ทูตสวรรค์ เป็นพระเจ้าและในหลายๆ เขาก็ปรากฏเป็นทูตสื่อสารจากพระเจ้า

“การบรรยายเชิงเผยพระวจนะถึงอิซมาเอลว่าเป็น ‘ลาป่าแห่งมนุษย์’ [ข้อ 12] (RSV) นั้นค่อนข้างน่าทึ่ง สัตว์ที่ถูกอ้างอิงถึงเป็นลาป่าที่ไม่เชื่อ ซึ่งท่องเที่ยวไปในทะเลทรายตามใจปรารถนา การเปรียบเทียบนี้ พรรณนาอย่างแม่นยำอย่างมากถึงชาวอาหรับที่รักอิสระซึ่งท่องเที่ยวไปตามทะเลทรายขนาดใหญ่”⁵⁹⁴

การพยากรณ์นี้ไม่ใช่การดูถูกหรือการสาปแช่ง อิซมาเอลจะชื่นชมกับเสรีภาพที่แม่ของเขาได้ แสวงหา พระเจ้าได้ ตั้งชื่ออิซมาเอล (ข้อ 11) ซึ่งมีความหมายว่า “พระเจ้าทรงรับฟัง” และฮาการ์ได้ตั้งชื่อ พระเจ้า (ข้อ 13) ว่า “ผู้ที่หนึ่งที่ ทรงเห็น” สองชื่อนี้ก่อตั้งการเปิดเผยหลักถึงพระเจ้า นั่นคือ พระองค์ทรงรับ ฟังและพระองค์ทรงเห็น นี่ อาจเป็นกรณีเดียวในพระคัมภีร์ที่มนุษย์พูดคุยร่วมกันในเรื่องชื่อของพระเจ้า การกระทำของอับรามและซารายได้ พิสูจน์ว่าเป็นที่มาแห่งความยุ่งยากอย่างมากสำหรับทุกคนที่ได้เกี่ยวข้องกับ (เปรียบเทียบความผิดพลาดของอับรามใน การไปอียิปต์ 12:11-13) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ดูแลและ อวยพรอิซมาเอลแม้ว่าเขาเป็นผลของการกระทำโดย ผลการของอับราม นี่เป็นอีกโอกาสหนึ่งที่อับรามไม่ได้ วางใจพระเจ้าอย่างที่เขาคควรจะได้วางใจ (เปรียบเทียบ 12:10-20)

“ทั้งฮาการ์และมารีย์ [มารดาของพระเยซู] เป็นตัวแทนของตัวอย่างของบรรดาผู้หญิงที่ได้ยอมรับ พระจนะของพระเจ้าอย่างเชื่อฟัง และด้วยเหตุนี้ก็ได้้นำพระพรไปสู่พงศ์พันธุ์ซึ่งมากเกิน ไปที่จะ นับได้”⁵⁹⁵

เปาโลได้เขียนว่าเรื่องราวนี้ประกอบด้วย (ไม่ใช่) การเปรียบเทียบ (กท. 4:24) “การเปรียบเทียบ” ในทุกวันนี้ หมายถึงเรื่องราวที่ปราศจากพื้นฐานทางข้อเท็จจริง เปาโลไม่ได้ปฏิเสธความเป็นจริงของปฐม กาลบทที่ 16 แต่ ท่านได้ใช้เรื่องราวนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการเปรียบเทียบ “ตัวอย่างประกอบ” หรือ

“การเทียบเคียง” น่าจะเป็นคำที่ดี กว่าในการที่จะใช้ ฮาการ์แสดงถึงพันธสัญญาแบบโมเสสและอิชมาเอล เป็นผลของมัน (ทาส) ซาราย เป็นพันธ-สัญญาแบบอับราฮัมและอิสอัคเป็นผลของมัน (บุตรที่เป็นไท) บุตรแห่งเนื้อหนังก็ข่มเหงบุตรแห่งพระสัญญา (กท. 4:29)

มันมีการเหน็บแนมอย่างมากในเรื่องราวนี้ ซารายที่เป็นหมั้นได้อาศัยอยู่ในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ ในขณะที่ ฮาการ์ ที่ไม่ได้เป็นหมั้นได้ลงเอยโดยการอาศัยอยู่ในดินแดนที่ไม่อุดมสมบูรณ์ คนอียิปต์ ผู้ซึ่ง ฮาการ์ที่ถูกโจมตีได้หนีไปหาเพื่อเสรีภาพ ภายหลังได้ทำให้ผู้โจมตี ซึ่งก็คือพงศ์พันธุ์ของซารายเป็นทาส

การใช้วิธีแบบเนื้อหนังแทนที่จะรอคอยพระเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ก็สร้างปัญหาต่างๆ อยู่เสมอ เรื่องราวนี้ก็แสดงให้เห็นอีกว่า ความล้มเหลวของมนุษย์ไม่ได้ทำลายแผนการต่างๆ ของพระเจ้าในที่สุด

“ถ้าเราได้ทำความผิดพลาด ซึ่งได้นำเราไปสู่ความบาป เงื่อนไขหลักของการฟื้นฟูคือการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเกี่ยวข้องกับอะไรก็ตาม”⁵⁹⁶

เมื่ออยู่ในความยุ่งยากอย่างมาก ผู้คนควรอธิษฐานเพราะว่าพระเจ้ารับรู้ถึงความจำเป็นต่างๆ ของพวกเขา และจะบรรลुพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

7. เครื่องหมายของการเข้าสู่หนัด บทที่ 17

หลังจากการเกิดของอิชมาเอล 13 ปี พระเจ้าได้ยืนยันพันธสัญญาของพระองค์กับอับรามโดยการกล่าวซ้ำถึง พระสัญญาต่างๆ ของพงศ์พันธุ์และดินแดนและ โดยการบัญชาให้อับรามที่จะให้ผู้ชายทุกคนในบ้านของเขาเข้าสู่หนัด ดังนั้นการเข้าสู่หนัดได้กลายมาเป็นการแสดงออกทางกายภาพ (เครื่องหมาย) ของความเชื่อที่เชื่อฟังของ อับรามและพงศ์พันธุ์ของเขา มันมีสามประเภทของเครื่องหมายในพันธสัญญาเดิม เครื่องหมายบางอย่างเป็น หลักฐานที่ได้โน้มน้าวผู้สังเกตเกี่ยวกับบางสิ่ง (เช่น กยพิบัติของคนอียิปต์) เครื่องหมายอื่นๆ เป็นการกระทำที่ เจาะจงที่ได้คล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ได้ถูกประกาศออกไป (เช่น คำพยากรณ์ที่ได้ถูกประกาศออกไป) และเครื่องหมายอื่นๆ เป็นการย้ำเตือนถึงบางสิ่ง (เช่น รุ่ง การเข้าสู่หนัด) พระเจ้าได้หันใจความเชื่อของบรรพบุรุษคนนี้ ต่อไปโดยการเปลี่ยนชื่ออับรามเป็นอับราฮัม และซารายเป็นซาราห์ นี่เป็นการยืนยันที่เพิ่มเติมซึ่งพระเจ้าจะให้ พงศ์พันธุ์ที่นับไม่ถ้วนแก่พวกเขาอย่างแท้จริงตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

“บทนี้เป็นจุดผกผันในเรื่องราวของอับราม พระสัญญาต่างๆ ที่มีต่อเขานั้นได้รับการเปิดเผยทีละเล็กทีละน้อย สร้างขึ้นทีละน้อยและมีรายละเอียดและแน่นอนมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งพวกมันถูกกล่าวซ้ำและถูกเขียน ลงในความดังที่ค่อยๆ เพิ่มระดับขึ้นอย่างรุ่งโรจน์ในการพูดของพระเจ้าที่ยาวและละเอียดลออ จากจุดนี้ใน ปฐมกาลนั้น การพูดของพระเจาก็ไม่ค่อยมี และเนื้อหาใหม่เล็กๆ ก็ถูกเพิ่มเข้าไปกับ พระสัญญาต่างๆ แต่ ความสำเร็จของพระสัญญาเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่เห็นได้มากยิ่งขึ้น”⁵⁹⁷

แท้จริงแล้ว มีการพูดของพระเจ้าห้าครั้ง คือ ข้อ 1ข-2, 4-8, 9-14, 15-16 และ 19-21 การพูดครั้งที่สามเป็น ศูนย์กลางของ โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรของบทนี้ ซึ่งอาจจะถูกอ่านเป็นสองแผงที่ขนานกัน นั่นคือ 1-14 และ 15-27

“บทนี้เป็นบทความทางศาสนศาสตร์มากกว่าเรื่องราวของอับราฮัมแบบธรรมดา. . .”⁵⁹⁸

อับรามที่กักเอาอย่างไม่สงสัยเลยว่า อิชมาเอลจะเป็นทายาทตามพระสัญญาจนกระทั่งพระเจ้าได้บอกเขาว่า ซารายจะให้กำเนิดทายาทของเขาด้วยเธอเอง (ข้อ 16) การเปิดเผยนั้นเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดของบทนี้ พระเจ้า ได้ให้การเปลี่ยนชื่อและการเข้าสู่หีบ เพื่อที่จะยืนยันถึงพระสัญญาแห่งพันธสัญญาเกี่ยวกับทายาท และที่จะสนับสนุนความเชื่อของอับราม

17:1-8 13 ปีหลังจากการเกิดของอิชมาเอล (16:16) พระเจ้าได้ตรัสแก่อับรามอีกครั้งหนึ่ง (การเปิดเผยครั้งที่ห้า ข้อ 1) พระเจ้าได้เรียกพระองค์เองด้วยนามใหม่ คือ เอล ซัดคัย (พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์) สิ่งนี้เหมาะสมตามสิ่งที่พระเจ้าได้ดำเนินการต่อไปที่จะเปิดเผยแก่อับรามว่าพระองค์จะทำ นั่นจะเรียกร่องอำนาจที่เหนือธรรมชาติ

การอ้างอิงถึง “พันธสัญญา” ในบทนี้ได้ก่อให้เกิดความสับสนบางอย่าง พันธสัญญาแบบอับราฮัม (บทที่ 15) เป็นจุดมุ่งหมาย (ข้อ 4, 7, 11, 19, 21) แต่เครื่องหมายภายนอกของพันธสัญญานั้นซึ่งเป็นพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หีบก็เป็นจุดมุ่งหมายอีกด้วย (ข้อ 2, 9, 10, 13, 14; เปรียบเทียบ กจ. 7:8) ดังนั้นโมเสสได้ใช้คำว่า “พันธสัญญา” กับการอ้างอิงสองอย่างที่นี่ แม้ว่าพันธสัญญาแบบอับราฮัมเป็นจุดมุ่งหมายโดยตลอด⁵⁹⁹ บางทีการมองดูพันธสัญญาของการเข้าสู่หีบว่าเป็นวงกลมเล็กๆ ภายในวงกลมที่ใหญ่กว่าของพันธสัญญาจะช่วยได้ ในขณะที่พันธสัญญาแบบอับราฮัมนั้น ไม่มีเงื่อนไข พันธสัญญาของการเข้าสู่หีบนั้นได้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของอับราม (ข้อ 1-2) พระเจ้าจะอวยพรอับรามเมื่ออับรามได้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยการให้ครอบครัวของเขาเข้าสู่หีบ พระพรนี้จะอยู่ในรูปของการขยายวงศ์พันธุ์ของอับราม “มากอย่างยิ่ง” ซึ่งมากกว่าที่พระเจ้าได้สัญญาไว้แล้ว พิธี

เข้าสู่หน้จะต้องเป็นเครื่องหมายที่ดำเนินต่อไปของพันธสัญญาแบบอับราฮัมแก่พงศ์พันธุ์ของอับรามทั้งสิ้น

พระเจ้าได้ให้ความแน่ใจที่เพิ่มเข้ามาแก่อับรามและซารายว่า พวกเขาจะมีฝูงชนของพงศ์พันธุ์โดยการเปลี่ยนชื่อของพวกเขา⁶⁰⁰ พระองค์ได้เปลี่ยนชื่อ “อับราม” (บิดาผู้เป็นที่ยกย่อง) ไปสู่ “อับราฮัม” (บิดาของมวลชน) และพระองค์ได้เปลี่ยนชื่อ “ซาราย” (เจ้าหญิงของข้าพเจ้า [บางทีเป็นการอ้างอิงถึงการสืบสายโลหิตอันสูงส่งของเธอ] ไปสู่ “ซาราห์” (ราชินีของกษัตริย์ [กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง ข้อ 16]) ชื่ออับราฮัมได้เน้นถึงจำนวนของเชื้อสายของเขา เป็นที่ชัดเจนว่าชื่อซาราห์ได้เน้นถึงธรรมชาติแบบกษัตริย์ของเชื้อสายของพวกเขา (ข้อ 6, 16, 20 เปรียบเทียบ 12:2)

“การเลือกคำว่า จงเกิดผลในข้อที่ 6 และ การทวีขึ้นในข้อที่ 2 ดูเหมือนได้ตั้งใจที่จะหวนคิดถึงพระพรของพลโลกทั้งหมดใน 1:28: ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน’ และการกล่าวซ้ำของมันใน 9:1: ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน’ ดังนั้นพันธสัญญากับอับราฮัมเป็นวิธีซึ่งพระพรดั้งเดิมของพระเจ้าจะใช้เป็นช่องทางไปสู่ พลโลกทั้งหมด”⁶⁰¹

การเข้าสู่หน้เป็น “พันธสัญญานิรันดร์” (ข้อ 7) เพราะว่ามันได้กำหนดความรอดนิรันดร์ของบุคคลที่ได้เชื่อพระเจ้าอย่างที่อับรามได้เชื่อ ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าได้ต้องการให้ผู้คนที่จะปฏิบัติมันตลอดไป⁶⁰² พระเจ้าไม่ได้บัญชาการเข้าสู่หน้ของเนื้อหนังสำหรับคริสเตียน คริสเตียนบางคนในธรรมเนียมแบบปฏิรูปของคณะโปแตสแตนท์ถือว่า การบัพติสมาเป็นสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องจากเราในทุกวันนี้แทนที่การเข้าสู่หน้ พวกเขาให้มีการบัพติสมาแก่ทารกซึ่งเชื่อว่าพิธีนี้นำทารกไปสู่ “ชุมชนแห่งพันธสัญญา” (นั่นคือ คริสตจักร) และอยู่ภายใต้การดูแลของพระเจ้าในแง่ที่พิเศษ บางคนเชื่อว่าการบัพติสมาช่วยทารกให้รอด คนอื่นๆ เชื่อว่ามันแค่ทำให้ทารกเป็นผู้รับพระคุณที่พิเศษ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ชัดเจนอย่างแท้จริงที่ว่า การบัพติสมาเป็นพิธีที่ผู้เชื่อควรปฏิบัติหลังจากที่พวกเขาวางใจให้พระคริสต์มาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาในฐานะที่เป็นคำพยานต่อความเชื่อของพวกเขา มันมีความเหมือนกันระหว่างการเข้าสู่หน้และการบัพติสมา แต่พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้การบัพติสมาจะแทนที่การเข้าสู่หน้ พระเจ้าได้ให้บัญชาให้มีการเข้าสู่หน้ของคนอิสราเอลในธรรมบัญญัติของโมเสส แต่พระองค์ไม่ได้บัญชามันสำหรับคริสเตียน เราไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส (รม. 4:10-13; 6:14-15; 7:1-4; 10:4)

17:9-14 พระเจ้าต้องการให้อับราฮัมที่จะให้บรรดาคนใช้ชายทั้งสิ้นของเขาเช่นเดียวกับลูกๆ ของเขาที่จะเข้าสู่หน้ เหตุผลก็คือว่าพันธสัญญาแบบอับราฮัมจะกระทบทุกคนที่ได้มีความสัมพันธ์กับอับราฮัม ดังนั้นพวกเขาจำเป็นต้องถือเครื่องหมายของพันธสัญญานั้น บุคคลที่ได้ปฏิเสธการเข้าสู่หน้ ก็ถูก

“ตัด” ออกจากผู้คนของเขา (ข้อ 14) เพราะว่าโดยการปฏิเสธมันนั้น เขาได้ปฏิเสธพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม

“อย่างไม่สงสัยเลยว่า ถ้อยคำนี้เกี่ยวข้องกับการเล่นคำเกี่ยวกับการตัด ผู้ที่ไม่ได้ตัดตนเอง (นั่น คือ เข้าสู่หนัด) จะถูกตัดออก (นั่นคือ ถูกขับไล่) นี่คือการเลือก: ถูกตัดหรือถูกตัด ออก”⁶⁰³

มีสองมุมมองเกี่ยวกับความหมายของการถูก “ตัดออก” จากอิสราเอล นักวิชาการบางคนได้ถือว่านั้นหมายถึงการไล่ออกจากชุมชนแห่งพันธสัญญาและผลประโยชน์ต่างๆ ของมัน⁶⁰⁴ อย่างไรก็ตามก็มีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นถึงการประหารชีวิตโดยคนอิสราเอลเป็นบางครั้ง แต่ตามปกติแล้วก็โดยพระเจ้า และการตายก่อนเวลาอันควร⁶⁰⁵ การคุกคามของการถูกตัดออกได้อยู่เหนือผู้กระทำความผิดที่เป็นคนอิสราเอลในฐานะการคุกคามของโรคระยะสุดท้าย ซึ่งอาจทำให้ชีวิตของคนหนึ่งจบลง ณ เวลาใดก็ได้

บุคคลที่ได้ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในการเข้าสู่หนัดได้แสดงออกถึงการขาดความเชื่อของเขาในพระเจ้า โดยการปฏิเสธของเขา ดังนั้นเขาได้ละเมิดพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หนัด (ข้อ 14)

แน่นอนว่า บรรดาผู้ชายเท่านั้น ที่ได้เผชิญกับการเข้าสู่หนัดในสังคมบรรพบุรุษของโลกตะวันออกใกล้โบราณนั้น ผู้คนได้ถือว่เด็กหญิงหรือผู้หญิงได้แบ่งปันถึงสภาพของบิดาของเธอถ้าเธอเป็น โสด หรือสามีของเธอถ้าเธอได้แต่งงานแล้ว

การเข้าสู่หนัดเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมด้วยเหตุผลหลายประการ

1. นั่นจะได้เป็นการย้ำเตือนบ่อยๆ แก่ผู้ชายทุกคนที่ได้เข้าสู่หนัดถึงพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับเชื้อสาย
2. นั่นได้เกี่ยวข้องกับการตัดเนื้อหนัง ผู้ชายที่ได้เข้าสู่หนัดคือผู้หนึ่งที่ได้ปฏิเสธ “เนื้อหนัง” (นั่น คือ ลักษณะทางกายภาพและตามธรรมชาติของชีวิต) เพื่อประโยชน์ของการวางใจในพระยาเวห์ และพระสัญญาต่างๆ ฝ่ายวิญญาณของพระองค์
3. นั่นได้ส่งผลต่อความสะอาดมากขึ้นของชีวิตและเสรีภาพจากผลกระทบต่างๆ ของความบาป (นั่นคือ โรคและความตาย) การเข้าสู่หนัดไม่ใช่พิธีใหม่ พวกปุโรหิตในอียิปต์ได้ปฏิบัติมันเช่นเดียวกับส่วนใหญ่ของคนคานาอัน คนอาหรับ และคนเฮอเรียน (ฮอไรท์) แต่ในเมโสโปเตเมีย นั้นมันไม่ได้เป็นธรรมเนียม ต่อมาคนเอโดม คนโมอับ และคนอาโมไรต์ ได้ปฏิบัติมัน แต่คน ฟิลิสเตียไม่ได้ปฏิบัติมัน⁶⁰⁶ โดยการบัญชามันแก่อับราฮัมและ

ครอบครัวของเขานั้น พระเจ้า ได้ให้หลักฐานอีกว่า พระองค์จะอวยพรบรรพบุรุษคนนี้ การเข้าสู่หัตถ์มีคุณค่าทางอนามัย หลักฐานหนึ่งของสิ่งนี้ก็คือ มะเร็งที่อวัยวะมีอัตราการ เกิดสูงขึ้นในบรรดาผู้ชายที่ไม่ได้เข้า หัตถ์⁶⁰⁷ การเข้าสู่หัตถ์เป็นพิธีของการไปสู่การเป็น ผู้ใหญ่ในวัฒนธรรมเหล่านี้⁶⁰⁸ ตามปกติ แล้ว มันได้ถูกปฏิบัติกับผู้ใหญ่ตอนต้น (เปรียบเทียบ บทที่ 34) การเข้าสู่หัตถ์ทารกเป็นบางสิ่ง ที่ใหม่

“การค้นคว้าบ่งบอกว่าวัฒนธรรมทางตะวันออกกลางอื่นๆ ได้ปฏิบัติการเข้าสู่หัตถ์. . .อย่างไรก็ตาม คนฮีบรูนั้นก็พิเศษที่ว่าพวกเขาได้ปฏิบัติการเข้าสู่หัตถ์ทารก ซึ่งแม้ว่ามีความเสี่ยงทางการแพทย์ถ้า ไม่ได้กระทำอย่างเหมาะสม นั่นก็เจ็บปวดทางกายและทางจิตใจน้อยกว่าการเข้าสู่หัตถ์ที่ได้ปฏิบัติ ตอนอายุแก่กว่า”⁶⁰⁹

“การกำหนดวันที่แปดหลังจากการเกิดให้เป็นวันของการเข้าสู่หัตถ์นั้นเป็นหนึ่งในการระบุที่ อัจฉริยะในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นไปตามจุดยืนทางการแพทย์ ทำไมต้องวันที่แปด?

“ณ การเกิดนั้น ทารกมีสารอาหาร โปรตีนต่อต้านเชื้อโรคในร่างกาย และสารอื่นๆ จากโลหิตของ แม่ของเขา ซึ่งรวมถึงองค์ประกอบในการแข็งตัวของโลหิต ซึ่งหนึ่งในนั้นคือโปรทรอมบิน โปรทรอมบินนั้นขึ้นอยู่กับวิตามินเคสำหรับการผลิตของมัน วิตามินเคถูก ผลิตขึ้นโดยแบคทีเรีย ในลำไส้ ซึ่งไม่ได้ปรากฏในทารกแรกเกิด หลังจากการเกิดแล้ว โปรทรอมบินก็ลดลงจนกระทั่งใน วันที่สามนั้น มันก็เป็น 30 % ของปกติ การเข้าสู่หัตถ์ใน วันที่สามอาจส่งผลต่อการตกเลือดซึ่ง ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากมาได้ “สุดท้ายแล้ว แบคทีเรียในลำไส้เริ่มดำเนินงานของพวกมันใน การผลิตวิตามินเค และต่อมาโปรทรอมบิน เริ่มต้นเพิ่มขึ้น ในวันที่แปดนั้น มันก็เลยไปสู่ 110 % ของปกติ และเข้าสู่ระดับปกติ 100 % ในวันที่เก้าและก็คงอยู่ที่นั่นตลอดชีวิตที่มีสุขภาพดีของบุคคล หนึ่ง เพราะฉะนั้นวันที่แปด เป็นวันที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับการเข้าสู่หัตถ์ ในวันที่เดียวนั้น องค์ประกอบในการแข็งตัว ของโลหิตของบุคคลหนึ่งก็อยู่ที่ 110 % ซึ่งเป็นระดับที่สูงที่สุดและนั่น คือวันที่พระเจ้าได้ กำหนดเพื่อขบวนการผ่าตัดของการเข้าสู่หัตถ์

“ทุกวันนี้ วิตามินเค (อะควา มีไฟตอน) ถูกบำรุงแก่ทารกหลังจากการเกิดของพวกเขา เป็นประจำ และสิ่งนี้ก็จัดปัญหาการแข็งตัวของโลหิต อย่างไรก็ตาม ก่อนวันต่างๆ ของ การฉีดของวิตามินเค ตำรากุมารเวชศาสตร์ปี 1953 ได้แนะนำว่าวันที่ดีที่สุดที่จะเข้าสู่หัตถ์ ทารกแรกเกิดคือวันที่แปดของ ชีวิต⁶¹⁰

นักเขียนอีกคนหนึ่ง ได้เห็นว่าวันที่แปดเป็นสัญลักษณ์ของวัฏจักรที่สมบูรณ์ของเวลาที่สอดคล้องกับการทรงสร้าง⁶¹¹

17:15-21 การหัวเราะของอับราฮัม (ข้อ 17) อาจได้แสดงออกถึงความไม่เชื่อของเขา แต่อาจได้เป็นการตอบสนองที่ยินดีต่อพระสัญญาของพระเจ้า⁶¹² การหัวเราะของซาราห์ (18:15) ดูเหมือนจะเกิดขึ้นจากวิญญานของความไม่เชื่อ พระเจ้าไม่ได้วิจารณ์อับราฮัมสำหรับการหัวเราะ แต่พระองค์ได้วิจารณ์ซาราห์เมื่อเธอได้หัวเราะ

17:22-27 การใช้วลี “ในวันนั้นทีเดียว” ของผู้เขียน (ข้อ 26) ก็ชี้ไปยังวันที่สำคัญซึ่งก็คือหนึ่งในวันที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์ (เปรียบเทียบ การเข้าไปในนาวาของโนอาห์ 7:13 และการอพยพ อพย. 12:17, 41, 51)

การเปิดเผยครั้งที่ห้าของพระเจ้านี้ได้ทำให้พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าคืบหน้าไปใน 6 สิ่งที่เหมาะสม

1. ส่วนหนึ่งของพระพรของพระเจ้าจะขึ้นอยู่กับการรักษาพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หน้ตของอับราฮัม แม้ว่า พันธสัญญาแบบอับราฮัมในฐานะทั้งหมดนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ (ข้อ 1-2)
2. ประชาชาติมากมายจะมาจากอับราฮัม (ข้อ 4-6)
3. พันธสัญญาแบบอับราฮัมนั้นจะเป็นนิรันดร์ (ข้อ 7-8)
4. พระเจ้าจะเป็นพระเจ้าของเชื้อสายของอับราฮัมในความสัมพันธ์ที่พิเศษ (ข้อ 7-8)
5. ซาราห์เองจะให้กำเนิดทายาทตามพระสัญญา (ข้อ 16)
6. นี่ยังเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ระบุถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญาว่าเป็นคานาอันตามชื่ออีกด้วย (ข้อ 8)

“ประสบการณ์ต่างๆ ของอับราฮัมควรสอนเราว่ากฎตามธรรมชาติ [การเป็นหมัน] ไม่ได้เป็นสิ่งกีดขวางต่อจุดประสงค์ต่างๆ และแผนการต่างๆ ของพระเจ้า”⁶¹³

“ดังนั้นอับราฮัมและโนอาห์ ได้แสดงว่าเป็นตัวอย่างของผู้ที่ได้ดำเนินชีวิตในการเชื่อฟังต่อพันธสัญญา และ ดังนั้นก็ ‘ปราศจาก’ คำหิ่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะว่าทั้งสองคนได้เชื่อฟังพระเจ้า ‘ดังที่ พระเจ้าตรัสไว้กับท่าน’ (17:23; เปรียบเทียบ 6:22; 7:5, 9, 16)”⁶¹⁴

ปราศจากคำหิ่ไม่ได้หมายถึงปราศจากบาป แต่มีความสัตย์สุจริต ความสมบูรณ์ของความสัมพันธ์ (เปรียบเทียบ 6:9) พระเจ้าเรียกร้องชีวิตที่ได้รับการชำระของผู้ที่คาดหวังพระพรต่างๆ ที่ได้สัญญาไว้ของพระองค์

8. พระยาเวห์เยียมเขียนอับราฮัม 18:1-15

บทที่ 18 และ 19 ก่อตั้งเรื่องราวที่รวมกันเรื่องหนึ่ง แต่เราควรพิจารณาถึงตอนนี้ในเรื่องเล่าของอับราฮัม ทีละส่วน เหมือนกับเรื่องราวน้ำท่วมโลกนั้น มันมีโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร ซึ่งตอนนี้จดจ่อที่การ ประกาศถึงการทำลายเมืองโสโดม (19:12-13)⁶¹⁵ อีกครั้งหนึ่งนั้นมีการทำลายใหญ่ซึ่งชายคนหนึ่งและครอบครัวของเขาเท่านั้นที่รอดพ้น สองเรื่องราวจบลงด้วยการมีเมฆมาและการปฏิบัติที่น่าอัศจรรย์ โดยถูกๆ ซึ่งมีผลลัพธ์ต่างๆ สำหรับ หลายชนรุ่นในอนาคต⁶¹⁶

เรารับรู้ถึงการริเริ่มที่มีพระคุณของพระเจ้าต่ออับราฮัมในการเขียนของพระองค์ เพื่อจะทานอาหารกับ บรรพบุรุษคนนี้ในเต็นท์ของเขา นี่เป็นเครื่องหมายของการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดในวัฒนธรรมของอับราฮัมบน พื้นฐานของความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดนั้น พระเจ้าได้รับรองถึงการมาถึงในไม่ช้าของทายาทตามพระสัญญาในการตอบ สนองต่อการหัวเราะแแห่งความไม่เชื่อของซาราห์นั้น พระเจ้าได้ประกาศว่าไม่มีอะไรที่จะยากเกินไปสำหรับพระองค์

ตอนแรกนั้น ดูเหมือนบทนี้และบทถัดไปจะไม่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของเรื่องเล่าของอับราฮัม ซึ่งที่จะแสดงถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่อบรรพบุรุษคนนี้ แต่พวกมันไม่ได้เป็นเช่นนั้น บทที่ 18 ให้สิ่งดังต่อไปนี้

1. สิ่งนั้นบันทึกการเปิดเผยอีกครั้งหนึ่ง (ครั้งที่หก) ที่ซึ่งพระเจ้าได้ระบุเป็นครั้งแรกว่าเมื่อไหร่ที่ทายาทจะปรากฏ (ข้อ 10, 14) ด้วยการเปิดเผยนี้ พระเจ้าได้เสริมกำลังความเชื่อของอับราฮัม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อของซาราห์
2. มันสนับสนุนการเน้นของโมเสสที่อำนาจเหนือธรรมชาติของพระเจ้าที่ทำการเพื่อจะบรรลุพระสัญญา ต่างๆ ของพระองค์ต่างๆ ที่มีสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นไปไม่ได้ (ข้อ 9-15)
3. ในฐานะกลไกทางวรรณกรรมนั้น มันก็จัดเตรียมการแสดงสลัจากในแนวของเรื่อง และเพิ่มความใจจด ใจจ่อโดยการยึดจุดสำคัญสูงสุดของเหตุการณ์ เราคาดหวังการมาถึงของทายาทด้วยความสนใจที่มากขึ้น
4. สิ่งนั้นนำเสนออับราฮัมว่าเป็นนักวิจวอนเผ่าซึ่งเป็นหนึ่งในบทบาทของผู้เผยพระวจนะซึ่ง อับราฮัมเป็นคน แรก (เปรียบเทียบ 20:7)
5. สิ่งนั้นบันทึกการประกาศถึงการพิพากษาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ของพระเจ้า (ข้อ 16-33) ซึ่งติดตาม มาในบทที่ 19

“การเผชิญหน้าในตอนเที่ยงในบทรนี้และฉากกลางคืน ณ เมืองโซโดมในบทถัดไปนั้นเป็นการเปรียบเทียบ ถึงความสว่างและความมืดในทุกลักษณะ ฉากแรกซึ่งสนิทสนมอย่างเจิบๆ และเต็มไปด้วยพระสัญญา ก็ถูกปกคลุมด้วยการวิงวอนเพื่อซึ่งความเชื่อ และความรักของอับราฮัมแสดงถึงความกว้างใหญ่ของความ ห่วงใย ฉากที่สองนั้นเป็นความสับสนและความเสียหายทางศีลธรรม และทางกายภาพที่จบลงด้วยความ เลื่อมทรมานที่ไร้ความรัก ซึ่งแม้กระทั่งน่าเกลียดกว่าการทำลายอย่างยิ่งใหญ่ของสองเมืองนี้”⁶¹⁷

“ยังมีการเปรียบเทียบอย่างชัดเจนระหว่างวิธีที่อับราฮัมได้ต้อนรับผู้เยี่ยมชมของเขา (บทที่ 18) และวิธีที่ คน โซโดม ได้ต้อนรับคณะผู้แทนกลุ่มเดียวกันอีกด้วย (บทที่ 19)”⁶¹⁸

18:1 อับราฮัมได้อาศัยอยู่ใกล้เฮโบรน ณ เวลานี้ (เปรียบเทียบ 13:18)

18:2 “ชายสามคน” เป็น “พระเจ้า” (ทูตของพระยาเวห์, ข้อ 13, 17, 20, 33) และ “ทูตสวรรค์สององค์”(19:1; 18:22) ผู้ซึ่งได้เยี่ยมโลกในภายหลัง ถ้าอับราฮัมได้พบทูตของพระยาเวห์ก่อนหน้านี้ นั่นก็ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าเขาจะได้ตระหนักถึงพระองค์ทันที (เปรียบเทียบ 17:1, 22) ถ้าเขาไม่ได้พบมาก่อนนั้น อับราฮัมก็ได้ตระหนักว่าทูตนี้เป็นใครระหว่างการสัมภาษณ์นี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 25)

18:3-11 ความใจกว้างของอับราฮัม สะท้อนถึงธรรมเนียมทางตะวันออกอย่างที่ได้ปฏิบัติในสมัยของเขา และในบางทีในตะวันออกกลางแม้กระทั่งในทุกวันนี้ เขาได้ปฏิบัติอย่างฉลาดมากกว่าที่เขาได้ตระหนักเนื่องจากว่าเขายังไม่รู้ว่าแขกของเขานั้นเป็นผู้เยี่ยมชมที่เป็นพระเจ้า (ข้อ 8) “ซาราห์ ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน?” (ข้อ 9) ทำให้นึกถึงคำถามของพระเจ้าก่อนหน้านี้เกี่ยวกับอาดัม (3:9) และอาเบล (4:9)

18:12 การหัวเราะของซาราห์ ได้พรวดมาจากวิญญาณแห่งความไม่เชื่อ เนื่องจากความผิดหวังอันยาวนานอย่างที่มีมันชัดเจนจากการตอบสนองของพระเจ้าต่อมัน (ข้อ 14) การหัวเราะของ อับราฮัม (17:7) ไม่ได้ต้องการตอบสนองเช่นนั้น

18:13 ข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าได้รู้ว่าซาราห์หัวเราะและรู้ถึงความคิดของเธอ ได้แสดงถึงความรู้ที่เหนือธรรมชาติของพระองค์ที่มีต่ออับราฮัมและซาราห์ สิ่งนี้คงได้เสริมสร้างความเชื่อของพวกเขาในสิ่งที่พระองค์ได้บอกพวกเขา

18:14 คำถามเชิงโวหารของพระเจ้า ซึ่งเป็นหนึ่งในถ้อยแถลงที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์นั้น ได้ยื่นเตือนคู่สมรสที่ซารานี้ถึงอำนาจเหนือธรรมชาติของพระองค์และได้เสริมกำลังความเชื่อของพวกเขาต่อไป (เปรียบเทียบ ยรม. 32:17, 27)

18:15 เป็นที่ชัดเจนว่า ซาราห์ได้ปฏิเสธว่าเธอได้หัวเราะเนื่องจากความกลัวต่ออำนาจของพระเจ้า หรือเนื่องจากความกลัวต่อการทำผิดต่อพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าได้สร้างความมั่นใจในพระวาทะของพระองค์ ถ้าพระเจ้าสามารถอ่านความคิดของซาราห์ได้ พระองค์ไม่สามารถเปิดครรภ์ของเธอได้เช่นกันหรือ?

บรรดาผู้เชื่อไม่ควรสงสัยพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าเพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระองค์

9. อับราฮัมวิงวอนเพื่อโลท 18:16-33

หลังจากที่พระเจ้าได้ทบทวนเหตุผลต่างๆ สำหรับการแบ่งปันถึงแผนการต่างๆ ของพระองค์สำหรับการทำลายเมืองโสโดมกับอับราฮัมแล้ว พระองค์ได้บอกบรรพบุรุษคนนี้ว่า พระองค์กำลังจะสืบสวนสภาพที่ชั่วร้ายของ เมืองนั้น ขาวนี้ได้กระตุ้นให้อับราฮัมที่จะขอให้พระเจ้าที่จะยุติธรรมในการจัดการของพระองค์กับคนชอบธรรมที่ อยู่ที่นี่

“คำถามเชิงโวหารในแต่ละส่วน ‘มีสิ่งใดที่อัครรรย์เกินฤทธิ์พระเจ้าจะทำได้หรือ?’ [ข้อ14]; ‘พระองค์ผู้พิพากษาสากลโลกจะไม่กระทำสิ่งที่ยุติธรรมหรือ?’ [ข้อ 25] ประกาศถึงลักษณะเด่นหลักของแต่ละหน่วย [ข้อ 1-15 และ ข้อ 16-33] . . . ในทั้งสองหน่วยนั้น มันคือเสียงบางประเภทที่กระตุ้นพระยาเวห์ นั่นคือ การหัวเราะของซาราห์และเสียงร้องกล่าวโทษของเมืองโสโดม”⁶¹⁹

18:16-21พระเจ้าได้เลือกที่จะเปิดเผยถึงความตั้งใจของพระองค์ที่จะทำลายเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์แก่อับราฮัม พระองค์ได้ทำอย่างนั้นเนื่องจากแผนการต่างๆ ของพระองค์สำหรับอับราฮัม พระองค์ต้องการที่จะทำทนายอับราฮัมที่จะกระทำอย่างฉลาดและอย่างประเสริฐสำหรับความยุติธรรม

“ในตอนนี้ [ข้อ 1-21] เรามีตัวอย่างประกอบของการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าแลลักษณะต่างๆ ที่สำคัญของมัน การสามัคคีธรรมเป็นจุดประสงค์สูงสุดของการเปิดเผยของพระเจ้า (1 ยน. 1:3) ไม่มีสิ่งใดที่สูงกว่านี้ เพราะในชีวิตของมนุษย์พบความสำเร็จที่สมบูรณ์ของ มัน ในการรวมกันและการมีส่วนร่วมกับพระเจ้า จงสังเกตองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ความสนิทสนมที่ศักดิ์สิทธิ์
2. ความถ่อมใจที่แท้จริง
3. การเปิดเผยที่พิเศษ — การสามัคคีธรรมกับพระเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับความรู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาไม่รู้จุดประสงค์ต่างๆ ของนายของพวกเขาแต่เพื่อนๆ และคนที่ใกล้ชิด... .
4. การสมาคมที่พิเศษ — คนที่อยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าไม่ใช่แค่รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น แต่ได้สมาคมกับพระเจ้าในการดำเนินการน้ำพระทัยนั้นอีกด้วย... .”⁶²⁰

พระเจ้าสืบสวนสถานการณ์อย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่เสมอ ก่อนที่ได้ปล่อยการพิพากษาและส่งความหายนะมา (ข้อ 21)

“พระเจ้าจะไม่ทำลายพวกเขา [ผู้คนแห่งเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์] ตามอำเภอใจในฐานะผู้พิพากษาที่ยุติธรรมและชอบธรรมนั้น พระองค์จะตรวจสอบหลักฐานและจากนั้น ก็ตอบสนองต่อการกระทำของพวกเขาอย่างเหมาะสม ภาษาแบบถือเอาลักษณะของคนก็ ปกคลุมความเป็นจริงทางการดำรงอยู่ของการรู้ทุกสิ่งของพระเจ้าแต่ในบริบทนี้ดูเหมือน พระเจ้าจะเป็นห่วงอย่างมากเกี่ยวกับการเปิดเผยพระองค์เอง ในฐานะผู้พิพากษาที่ยุติธรรมซึ่งเน้นถึงความสำคัญของความรับผิดชอบของมนุษย์ และการเชื่อเชิญให้อับราฮัมที่จะรับบทบาทของผู้วิงวอนเพื่อ”⁶²¹

18:22-33 นี่เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ที่มนุษย์ได้ริเริ่มการสนทนากับพระเจ้า เขาได้อธิษฐานเพื่อผู้คนแห่งเมืองโซโดม ไม่ใช่โลหเท่านั้น การวิงวอนเพื่อของอับราฮัมได้ตั้งหลายคำถามในความคิดของบรรดานักศึกษาพระคัมภีร์ที่ไตร่ตรอง อับราฮัมได้สำเร็จในการวิงวอนเพื่อของเขาใหม่เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ทำลายเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์? นักตีความบางคนเชื่อว่าเขาไม่สำเร็จเพราะว่าเขาล้มเลิกเร็วเกินไป

“... อับราฮัมได้เลิกขอก่อนที่พระเจ้าได้เลิกให้”⁶²²

ข้อสรุปนี้ที่กักเอาว่าจุดประสงค์หลักของอับราฮัมก็คือที่จะให้พระเจ้าสำแดงความเมตตาและที่จะสงวนเมืองเหล่านี้ไว้เพื่อเห็นแก่ผู้อาศัยที่ชอบธรรมไม่กี่คน (ข้อ 24) ในขณะที่แนวคิดนี้อยู่ในความคิดของอับราฮัมอย่างชัดเจน ดูเหมือนว่าจุดประสงค์หลักของเขาจะเป็นการรับประกันถึงความยุติธรรม (นั่นคือ การช่วยให้พ้น) สำหรับชนหมู่น้อยที่ชอบธรรมในเมืองที่ชั่วช้าของพวกเขา (ข้อ 23, 24) ลำดับที่สอง เขาต้องการให้พระเจ้าสงวนเมืองเหล่านี้ไว้ การตีความนี้พบการสนับสนุนในการร้องขอของอับราฮัมต่อความยุติธรรมของพระเจ้าแทนที่จะเป็นความเมตตาของพระองค์ (ข้อ

25) การร้องขอนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการวิงวอนเผื่อของเขา อับราฮัมได้วางแผนชื่อเสียงของพระยาเวห์ท่ามกลางพวกเพื่อนบ้านของเขา ถ้าสิ่งนี้เป็นจุดประสงค์หลักของเขาอย่างแท้จริง อับราฮัมก็ได้สำเร็จในการได้รับความยุติธรรมสำหรับคนชอบธรรมในเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

คำถามที่สองเกิดขึ้นจากวิธีการวิงวอนเผื่อของอับราฮัม การต่อรองของเขากับพระเจ้าเป็นตัวอย่างที่เราควรทำตามไหม? เป็นที่ชัดเจนว่าอับราฮัมไม่ได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าเหน็ดเหนื่อยโดยการกดดันพระองค์ ตรงกันข้าม เขาได้แสวงหาความชัดเจนจากพระเจ้าเกี่ยวกับขอบเขตของความเมตตาของพระองค์ เขาต้องการที่จะค้นพบว่าพระเจ้าจะมีเมตตาเพียงไรในการตัดสินเมืองเหล่านี้

ทำไมอับราฮัมได้หยุดที่คนชอบธรรม 10 คน (ข้อ 32)? บางทีเขาได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าจะมีเมตตาโดยไม่คำนึงถึงตัวเลข⁶²³ บางทีเขาได้คิดว่า มันคงจะมีคนชอบธรรมอย่างน้อย 10 คนในสองเมืองนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้น เขาได้ประเมินค่าความชั่วช้าของคนโสโดมต่ำไป และบางทีเขาได้ประเมินค่า อิทธิพลของโลกผู้ชอบธรรมเหนือพวกเพื่อนบ้านของเขาสูงไป

พระเจ้าจะสงวนเมืองหรือประเทศเนื่องจากมีคริสเตียนในนั้นในทุกวันนี้ไหม? ตอนพระคัมภีร์นี้มีประโยชน์ในการตอบคำถามนี้ เพราะว่ามันนั้นเราสามารถเห็นได้ว่าชนหมู่น้อยที่ชอบธรรมก็เล่นบทบาทในการส่งอิทธิพลต่อการพิพากษาของพระเจ้า มันสามารถทำให้การพิพากษาล่าช้าโดยการส่งเสริมการอยู่ในทางธรรม อย่างไรก็ตาม ชนหมู่น้อยที่ชอบธรรมอาจไม่ได้ป้องกันการพิพากษาของพระเจ้าถ้า “บาปนั้นหนักมาก” (ข้อ 20) พระเจ้าไม่ได้เลือกที่จะเอาคนชอบธรรมออกไปจาก คนอธรรมก่อนที่พระองค์พิพากษาคนอธรรม อย่างที่พระองค์ได้กระทำในกรณีของโลกอยู่เสมอไป อย่างไรก็ตาม พระองค์ผู้พิพากษาโลกก็จัดการอย่างยุติธรรม เราสามารถเห็นสิ่งนี้ได้เมื่อเราพิจารณาในมุมมองระยะยาว ผู้คนที่มิชิวิตอยู่ในเวลานี้ยังไม่ได้รับการพิพากษาสุดท้ายของพวกเขาจากผู้พิพากษาที่เป็นพระเจ้า

การยื่นหยัดที่ไม่อับอาย และกล้าหาญของอับราฮัมกับพระเจ้านั้นอธิบายถึงสิ่งที่พระเยซูได้มีใน ความคิดเมื่อพระองค์ได้สอนถึงความสำคัญของคุณสมบัติเหล่านี้ในการอธิษฐาน (เช่น ลก. 11:5-10; 18:1-8) การกล่าวซ้ำสามครั้งเป็นเรื่องปกติในพระคัมภีร์ แต่การทำสองเท่าของอับราฮัมก็ให้ความจริงจังและน้ำหนักที่มากขึ้นแก่คำขอร้องของเขา

บทนี้อธิบายถึงการก้าวหน้าในความสัมพันธ์ของอับราฮัมกับพระเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับบรรดาผู้ที่มีความสัมพันธ์กับพระองค์

1. พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่อับราฮัม (ข้อ 1)
2. อับราฮัมได้ต้อนรับการเปิดเผยของพระเจ้า (ข้อ 2-3)
3. การสามัคคีธรรมเป็นผลที่ตามมา (ข้อ 4-8) พวกเขาได้ทานอาหารด้วยกัน
4. การสามัคคีธรรมนี้ได้นำไปสู่การเปิดเผยมากขึ้น และความเข้าใจถึงน้ำพระทัยของพระเจ้ามากขึ้น (ข้อ 9-22)
5. จากการที่ได้เรียนรู้จากจุดประสงค์ของพระเจ้าที่จะพิพากษาคนบาปนั้น การตอบสนองของอับราฮัมก็คือที่จะ วิงวอนเพื่อบรรดาผู้ที่อยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า (ข้อ 23-33)

“ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ มันก็ยุ่งยากอย่างมากที่จะอธิษฐานเพื่อวิญญาณที่หลงหายอย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าผู้นั้น ไม่ได้เชื่อมั่นว่าในที่สุดแล้วการสูญหายนั้นจะส่งผลต่อการพิพากษาแท้จริงและนิรันดร์”⁶²⁴

บางทีบทเรียนที่โดดเด่นของส่วนนี้ก็คือว่า เนื่องจากว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรมพระองค์จะไม่ ทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม⁶²⁵

10. การทำลายเมืองโสโดม บทที่ 19

บทที่ 18 และ 19 “พรรณนาถึงความตรงกันข้ามที่ชัดเจนระหว่างพวกบรรพบุรุษตามลำดับคืออับราฮัมและ โลกด้วยความตั้งใจทางศีลธรรมที่ชัดเจน (นั่นคือ การแสดงว่า การริเริ่มของมนุษย์ ซึ่งก็คือการเลือกของโลทนั้นนำไปสู่ความหายนะอยู่เสมอ)”⁶²⁶

“ในพัฒนาการของเรื่องราวนี้ สองในหัวข้อต่างๆ ในศิลปะการประสานเนื้อหาแก่อับราฮัมและพระสัสสุญานั้น หัวข้อของ โลก ซึ่งเป็นคนชอบธรรมที่ปราศจากวิญญาณของนักเดินทางและหัวข้อของเมืองโสโดม ซึ่งเป็นตัวอย่างเด่นชัดของคำสัญญาของโลกนั้นคือ ความไม่มั่นคง (บทที่ 14) และความเสื่อมลง ตอนนี้ได้มาสู่บทสรุปของพวกมัน โดยการดำเนินการที่เชี่ยวชาญของเรื่องราวนี้ อับราฮัมผู้ซึ่งจะมีชีวิต นานกว่าคนถือโอกาสทั้งหมดเช่นนั้น ก็ปรากฏว่ายืนอยู่ ณ จุดแห่งการวิงวอนเพื่อของเขา (ข้อ 27) ซึ่งเป็นพยานที่เจียบของความหายนะที่เขาได้พยายามที่จะปิดออกนั้น เป็นการศึกษาที่สุดยอดของสอง ลักษณะของการพิพากษา นั่นคือ ความหายนะ เมื่อเมืองทั้งสองนี้หายไปด้วยกำมะถันและไฟ และการค่อยๆ เกิดขึ้น เมื่อโลกและครอบครัวของเขาไปถึงสถานะสุดท้ายๆ ของการแยกออกซึ่งเกิดขึ้น โดยมีมือของผู้ช่วยกู้ ของพวกเขา”⁶²⁷

“การเคลื่อนที่ของโลทจากเต็นท์ที่ได้ตั้งไว้ใกล้เมืองโสโดม (13:12, 13) ไปสู่ที่พักอาศัยอันถาวรในเมืองได้ แสดงให้เห็นถึงความเต็มใจของเขาที่จะมีชีวิตอยู่กับความชั่วช้าที่ไม่ได้ควบคุม”⁶²⁸

สถานที่ตั้งตามธรรมเนียมของเมืองโสโดมก็อยู่ใกล้กับอ่าวทางใต้ของทะเลตาย นักวิชาการหลายคนยังคง สนับสนุนสถานที่ตั้งนี้⁶²⁹

19:1-11 บรรดาผู้ชายแห่งเมืองโสโดม ต้องการที่จะมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกับผู้เยี่ยมเยือนของโลก (ข้อ 5) ภายหลังธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้ถือว่า พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศทั้งสิ้นเป็นความผิดที่มีโทษถึงตาย (ลนต. 18:22; 20:12; เปรียบเทียบ รม. 1:26-27)⁶³⁰ การขาดความใจกว้างของพวกเขาที่ตรงข้ามกับความใจกว้างของอับราฮัม (18:1-8) และสะท้อนถึงสภาพทางศีลธรรมของพวกเขาตามลำดับ ความใจกว้างนั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าศีลธรรมทางเพศสำหรับโลท (ข้อ 8; เปรียบเทียบ วนจ. 19:23-25) การประนีประนอมก็บิดเบือนค่านิยม โลทได้ถือว่าหน้าที่ของเขาที่มีต่อแขกนั้นใหญ่กว่าหน้าที่ของเขาที่มีต่อลูกๆ ของเขา

“เมื่อผู้ชายได้พาคนแปลกหน้าเข้าไป เขาก็มีพันธะที่จะปกป้องเขา แม้กระทั่งด้วยการสูญเสียชีวิตของเจ้าบ้าน”⁶³¹

ความบอดด้านจริยธรรมของชาวโสโดมนำพวกเขาสู่ความบอดด้านจิตวิญญาณ (ข้อ 11; เปรียบเทียบ 2 พกศ. 6:18)

19:12-22 “ในการที่จะแสดงให้เห็นว่า การช่วยกู้โลทเป็นการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของอับราฮัมนั้น เรื่องราวก็บอกว่าเพื่อว่าถ้อยคำของผู้สื่อสาร [“จะเสียชีวิตไป” ข้อ 15, 17] จะหวนคิดถึงถ้อยคำของคำอธิษฐานของอับราฮัมเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของคนชอบธรรมในบทก่อนหน้านี้อันนี้ [“ทำลาย” 18:23]”⁶³²

“นี่เป็นประเด็นทั้งหมดของเรื่องราว พระเจ้าทรงที่จะทำลายเมืองโสโดมโดยไม่ได้บอก อะไรกับโลทและอับราฮัมก็ได้ (18: 17) แต่โดยพระเมตตาของพระองค์ ซูดสวรรค์ก็ได้จับ โลทและครอบครัวของเขา และโดยการบังคับได้นำพวกเขาออกมอย่างปลอดภัย”⁶³³

“โคฮาร์” (ข้อ 22) หมายถึง “ไม่มีความสำคัญ (เรื่องของคุณา)” (เปรียบเทียบข้อ 20)

12:23-26 โจเซฟส์ได้เขียนว่าพระเจ้าได้ส่งฟ้าผ่ามาทำให้เมืองลูกเป็นไฟ (ข้อ 24) ⁶³⁴ บางทีไฟกำมะถันที่ได้ตกลงมาก็ได้ปกคลุมภรรยาของโลทขณะที่เธอได้หนีวกลับไปมองดู (ข้อ 26) ⁶³⁵

“ฝนจากฟ้าไม่สามารถถูกอธิบายว่าเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติอย่างเดี่ยวได้ เช่น แผ่นดินไหวมันเป็นข้อยกเว้นและจะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก ซึ่งเป็นการจัดเตรียมตัวอย่างประกอบ แบบขบวนของการพิพากษาในยุคสุดท้ายที่เป็นไฟซึ่งมีต่อคนอธรรม (ตัวอย่างเช่น 2 ปต.2:6-9) ความหายนะที่เป็นคู่ของโนอาห์และโลทก็พรรณนาถึงคำสอนของพระเยซูในเรื่องความนับปล้นของการเสด็จมาของบุตรของมนุษย์ (ลก. 17:26-30)” ⁶³⁶

สิ่งทั้งหมดที่โลทได้มาโดยการอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมก็ได้ถูกเผาไปเหมือนไม้ หญ้าแห้ง และฟาง (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:10-15) อัครทูตเปโตรได้อ้างว่าโลทเป็นตัวอย่างของการช่วยให้พ้นของคนชอบธรรมโดยพระเจ้าจากการทนทานที่พระเจ้าใช้เพื่อลงโทษคนอธรรม (2 ปต. 2:6-10) ยอห์นได้เรียกให้บรรดาผู้เชื่อที่จะไม่รักโลกหรือสิ่งต่างๆ ในโลกเพราะว่าพวกมันจะล่องไป (1 ยน. 2:15-17)

19:27-29 อย่างเช่นในเรื่องราวของน้ำท่วมโลกนั้น ผู้เขียนได้มุ่งความสนใจของผู้อ่านไปที่การตอบสนองของแต่ละบุคคลต่อการพิพากษาแทนที่จะเป็นการทำลายเอง ที่นี้บุคคลเหล่านั้นคือภรรยาของโลทและอับราฮัม ภายหลังพวกเขาจะเป็นโลทและลูกสาวของเขา ภาพของอับราฮัมในข้อที่ 27-28 นั้นคล้ายกับภาพของโมเสสที่วิงวอนเพื่ออิสราเอลในสงครามกับคนอามาเลข (อพย. 17:11-12) ⁶³⁷ การอธิษฐานของโลทเกี่ยวกับเมืองโสอาร์ (ข้อ 18-20) ตรงข้ามกับการอธิษฐานของอับราฮัมที่มีต่อเมืองโสโดม (18:23-32)

“การแทนที่โลทโดยอับราฮัมในประโยคนี้ [“พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม” ข้อ 29; เปรียบเทียบ 8:1] ก็ตั้งประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญ โลทไม่ได้รับความรอดโดย ความดีของเขาเองแต่โดยทางการวิงวอนเพื่อของอับราฮัม” ⁶³⁸ อับราฮัมได้ช่วยผู้โลทสอง ครั้ง คือจากพวกกษัตริย์แห่งเมโสโปเตเมีย (บทที่ 14) และจากเมืองโสโดม

19:30-38 เป็นที่ชัดเจนว่าโมเสสได้รวมเรื่องราวของการร่วมประเวณีระหว่างผู้ใกล้ชิดทางพันธุกรรมอย่างมากของโลทด้วยอย่างน้อยสองจุดประสงค์

1. สิ่งนั้นให้ที่มาของชนชาติโมอับและอัมโมน ที่ได้เล่นบทบาทหลักในฐานะพวกศัตรูเก่าแก่ในประวัติศาสตร์ภายหลังของอิสราเอล โมอับฟังดูเหมือนคำที่แปลว่า “จากบิดา” และอัมโมนหมายถึง “บุตรชายแห่งญาติของข้าพเจ้า” “มรดกของเขาซึ่งก็คือ โมอับและ อัมโมน (ข้อ 37 เป็น

ต้น ไป) ได้ถูกกำหนดให้จัดเตรียมการล่อลวงของเนื้อหนังที่แย่มากที่สุดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล (คือการล่อลวงของพระบาอัลเปออร์, กตว. 25) และการบิดเบือนทางศาสนาที่รุนแรงที่สุด (คือการบิดเบือนของพระโมเลค, ลนต. 18:21)”⁶³⁹

2. เรื่องราวนี้ ยังอธิบายถึงผลกระทบที่เลวทราม ซึ่งการมีชีวิตอยู่ในเมืองโสโดมได้มีต่อลูกสาวของโลทอีกด้วย ผู้เขียนได้ประณามลูกสาวของโลทโดยไม่ได้เอ่ยชื่อของพวกเธอ (เปรียบเทียบ นรธ. 4:1) ลูกสาวคนโตของเธอปรารถนาที่จะแต่งงานอย่างมากจนเธอ ได้กล่าวเกินจริงถึงผลกระทบต่างๆ ของความหายนะเมื่อเร็วๆ นี้ (ข้อ 31)

“โลทสามารถที่จะนำลูกสาวของเขาออกจากเมืองโสโดม แต่เขาไม่สามารถนำเมืองโสโดมออกจากลูกสาวของเขาได้”⁶⁴⁰

“ตลอดทั่วโลกตะวันออกใกล้โบราณนั้น การร่วมประเวณีระหว่างพ่อและลูกสาวนั้นได้ ถูกถือว่าเป็นผิด และกฎหมายของพันธสัญญาเดิมก็ลงโทษรูปแบบของการร่วมประเวณี ระหว่างผู้ใกล้ชิดทางพันธุกรรมที่ไกลออกไปมากขึ้นด้วยความตาย (ลนต. 20:12) . . . ข้อเท็จจริงที่ว่าลูกสาวของเธอจำเป็นต้องทำให้เขาเมาเหล้า ก็แสดงให้เห็นว่า พวกเธอได้ถูกละเมิดโดยทั่วไปอย่างตั้งใจ เนื่องจากการทักท้วงเอาทางศีลธรรมของผู้่านของเธอ นั้น ผู้บรรยายไม่รู้สึกลัวว่ามันจำเป็นที่จะประณามพฤติกรรมของลูกสาวของโลทอย่างรุนแรง ข้อเท็จจริงต่างๆ ก็ได้กล่าวแทนพวกมันเอง”⁶⁴¹

“เรื่องราวของโลทและครอบครัวของเขาควรจัดเตรียมการย้ำเตือนที่จริงจังว่า การตัดสินใจของเราทั้งสี่นั้นสำคัญ แม้กระทั่งการตัดสินใจเกี่ยวกับที่ที่เราอยู่ สภาพแวดล้อมทางศีลธรรมของเรามีอิทธิพลต่อชีวิตของเราอย่างสำคัญ ด้วยเหตุผลนี้และเหตุผลอื่นๆ หลาย เหตุผลนั้น พันธสัญญาใหม่ก็วิงวอนผู้เชื่อที่จะสามัคคีธรรมกับบรรดาผู้ที่มีความเชื่ออย่าง มีค่าเหมือนกัน”⁶⁴²

“มีหลายชีวิตที่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ที่ได้ถูกเรียกว่า ดวงประทีป มีบรรดาผู้ชาย เช่น บาลาอัม ซาอูล และซาโลมอน ผู้ได้เริ่มต้นอย่างดี พร้อมกับโอกาสที่เป็นไปได้ทุกๆ อย่าง และจากนั้นก็ได้อาชีพของพวกเขาด้วยความล้มเหลวและความหายนะ ชีวิตเช่นนั้นก็ เป็นชีวิตของโลท. . . มันแทบจะไม่มีชีวิตที่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งเต็มไปด้วย คำแนะนำที่จริงจัง และเคร่งครัดสำหรับผู้เชื่อทุกคน”⁶⁴³

“ผลกระทบของหน่วยนี้ก็จะจ่อโดยตรงมากขึ้นที่การอธิบายลักษณะของบิดา ผู้หนึ่งที่ได้ เสนอลูกสาวของเขา สำหรับความพึงพอใจทางเพศของพวกเขาเพื่อนบ้านที่ชั่วช้าของเขา ตอนนี้ก็กลายมาเป็นเป้าหมายของความสัมพันธ์ทางเพศของลูกสาวของเขา... ที่จะถูก ล่องลอยไปสู่ความสัมพันธ์ทางเพศโดยลูกสาวของคนอื่นๆ นั้นพร้อมกับการตั้งครรภ์ที่ติดตาม มาที่แยءพอแล้ว การไม่รู้ว่าการล่องลอยได้เกิดขึ้นนั้นก็แย่กว่าที่จะตกเป็นเหยื่อของแผนการ ทั้งหมดเป็นครั้งที่สองนั้นก็แย่กว่าอีก”⁶⁴⁴

“ในถ้อยคำถากถางที่น่าสลดใจแล้ว โลกที่เมมาเหล่าได้ดำเนินการการกระทำที่เขาเองได้ แนะนำแก่บรรดาผู้ชายของเมืองโสโดม (19:8) นั่นคือเขาได้นอนกับลูกสาวของเขาเอง

“เรื่องราวนี้ก็คล้ายกับเรื่องราวของวันสุดท้ายๆ ของโนอาห์หลังจากการช่วยผู้จากน้ำท่วมโลกของเขาอย่างน่าสังเกตุ (9:20-27) ที่นั่น อย่างที่เป็นที่นี้ บรรพบุรุษนั้นได้เมมาเหล่า อุ่นและได้เปลี่ยตนเองต่อหน้าลูกๆ ของเขา ในสองเรื่องราวนี้ การกระทำก็มีผลลัพธ์ต่างๆ ที่หนักหนา ดังนั้น ตอนจบของสองเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ของการพิพากษาของ พระเจ้า ซึ่งก็คือน้ำท่วมโลกและการทำลายเมืองโสโดมนั้น บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้พ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าต่อมาได้ล้มลงไปสู่รูปแบบของบาปซึ่งเตือนให้นึกถึงบรรดา ผู้ที่ได้ตายไปในการพิพากษา นี่เป็นหัวข้อธรรมดาในวรรณกรรมเชิงเผยพระวจนะ (ตัวอย่าง อสย. 56-66; มลค. 1)”⁶⁴⁵

จาก 2 เปโตร 2:6-9 นั้น เรารู้ว่าโลกเป็นคนชอบธรรม แม้ว่าจากการบันทึกถึงเขาในปฐมกาลนั้น เราอาจสงสัยสิ่งนั้น เขาได้เลือกที่จะดำเนินชีวิตอย่างสิ่งที่พันธสัญญาใหม่เรียกว่า ผู้เชื่อแบบ “เนื้อหนัง” (1 คร. 3:3) แรกสุด เขาได้เงยหน้าและได้เห็นเมืองโสโดม (13:10) จากนั้นเขาได้เลือกเพื่อตัวเขาเอง (13:11) ต่อจากนั้น เขาได้ย้ายเด็นท์ของเขาไปไกลถึงเมืองโสโดม (13:12) จากนั้นเขาได้นั่งอยู่ที่ประตูของเมืองโสโดมในฐานะหนึ่ง ในผู้ตัดสินของเมืองนั้น (19:1, 9) ต่อจากนั้นเขาได้ลงเลใจขณะที่การทำลายเมืองโสโดมใกล้จะมาถึง (19:16) ในที่สุดเขาได้ลงเอยด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวของเขาในถ้ำ (19:30-38) มันไกลแค่ไหนสำหรับผู้เชื่อที่จะออกห่าง จากน้ำพระทัยของพระเจ้าเมื่อเราทำการตัดสินใจแบบเนื้อหนังเรื่อยไป! การเปิดเผยหลักของบทนี้ก็คือว่า มัน โง่เขลา สำหรับผู้เชื่อที่จะติดพันกับสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ พวกเขาจะทำให้เขาเสื่อมทราม และพระเจ้าจะทำลายพวกมัน อย่างรวดเร็วและทันทีทันใด

11. อับราฮัมพักแรมที่เกราห์ บทที่ 20

“เรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับภัยอันตรายของบรรพบุรุษหญิงในวังของพวกกษัตริย์ต่างชาติก็ก่อรูปแบบกรอบภายในรอบๆ วัฏจักรของอับราฮัมก่อนการเปลี่ยนผ่านไปสู่วัฏจักรถัดไปใน 22:20-25:11 หลังจากการทรงเรียกแรกเริ่มของอับราฮัมไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาที่จะกลายมาเป็นชนชาติ

ใหญ่นั้น เขาได้ทำให้ซาราห์อยู่ในอันตรายในวังของฟาโรห์ทันที ตอนนี้นำก่อนการเกิดของบุตรตามพระสัญญาอย่างทันทีนั้นเขาก็ทำให้ ซาราห์อยู่ในอันตรายในวังของอามีเมเลค”⁶⁴⁶

ผู้เขียนได้เรียบเรียงบทที่ 20 ในฐานะโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรอีกโครงร่างหนึ่งพร้อมกับ จุบรวมอยู่ที่อามีเมเลคเดือนบรรดาข้าราชการของเขา (ข้อ 8) การสนทนาสองครั้งก่อให้เกิดส่วนหลักของเรื่องราว คือ การสนทนาระหว่างพระเจ้ากับอามีเมเลค (ข้อ 3-7) และ การสนทนาระหว่างอามีเมเลคกับอับราฮัม (ข้อ 9-13)

“จุบรวมของเรื่องราวของบทที่ 20 และ 21 อยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างอับราฮัมกับชนชาติต่างๆ บทบาทของอับราฮัมคือบทบาทของผู้วิงวอนเพื่อแบบผู้เผยพระวจนะ อย่างเช่นในพระสัญญาที่ว่า ‘บรรดาเผ่าพันธุ์ ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า’ (12:3) เขาได้อธิษฐานเพื่อคนฟีลิสเตีย (20:7) และพระเจ้าได้รักษาพวกเขา (ข้อ 17) ในเรื่องราวนั้น อามีเมเลคก็เล่นบทบาทของ ‘คนต่างชาติที่ชอบธรรม’ ผู้ซึ่งอับราฮัมสามารถดำเนินชีวิตด้วยสันติสุขและพระพรได้ จากนั้น ก็มีการเปรียบเทียบที่ได้บ่งบอกไว้ในเรื่องราวเหล่านั้นระหว่าง บทที่ 19 (โลท ผู้หนึ่งซึ่งพรรณมาถึงฝูงชนที่ปนเปกกัน) และบทที่ 20 (อามีเมเลค ผู้เป็นผู้พักแรมที่ ชอบธรรม)”⁶⁴⁷

อับราฮัมได้บิดเบือนความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับซาราห์อีกครั้งหนึ่ง(เปรียบเทียบบทที่ 12) อามีเมเลค ได้นำเธอไปยังวังของเขาในฐานะผลลัพธ์ของการหลอกลวงของบรรพบุรุษคนนี้อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้แทรกแซงเพื่อที่จะสงวนความบริสุทธิ์ของซาราห์ พระองค์ได้เตือนอามีเมเลคที่จะคืนซาราห์ให้แก่สามีของเธอที่จะทำการ ชดใช้ให้แก่อับราฮัม และที่จะขอให้อับราฮัมผู้เผยพระวจนะที่จะวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อเขา

บทนี้ก็เป็นทีที่วิกฤตอีกหนึ่งอย่างในเรื่องราวของการจัดเตรียมทายาทสำหรับอับราฮัมโดยพระเจ้า

“เป็นที่ชัดเจนว่า อีกไม่นานหลังจากการประกาศถึงการเกิด 1 ปีจากนี้ไปนั้น ซาราห์ได้ถูกนำไปยังวังของผู้ชายอีกคนหนึ่งอีก ผู้อ่านต้องอนุมานว่าถ้ามันมีทายาท เขาก็อยู่ในอันตรายของการถูกถือว่าเป็นทายาทของอามีเมเลค ไม่ใช่ของอับราฮัม แต่พระยาเวห์ก็แทรกแซงอีกครั้งหนึ่งและสงวนซาราห์ไว้ (20:6ข) และคืนเธอให้แก่อับราฮัม”⁶⁴⁸

“. . . ฉะนั้นก็เป็นฉากแห่งความใจจดใจจ่อมากที่สุด ในระยะใกล้ของเรื่องราวการเกิดของอิสอัคนั้น ที่นี้พระสัญญาก็ถูกตั้งไว้ในภัยอันตราย ซึ่งมันเป็นการจัดการสำหรับความปลอดภัยส่วนตัว

ถ้ามันจะบรรลุนั้น มันจะเป็นหนี่ต่อมนุษย์น้อยมากในเชิงศีลธรรมเช่นเดียวกับในเชิงร่างกายนั้น
แน่นอนว่ามันจะบรรลุโดยพระคุณของพระเจ้า”⁶⁴⁹

ตามธรรมดาแล้ว อับราฮัมได้ย้ายอยู่บ่อยๆ เนื่องจากว่าเขาต้องหาทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของเขา
(ข้อ 1) เขาได้ดำเนินชีวิตแบบคนกึ่งเร่ร่อน

“... ครอบครัวของเขาได้พักอยู่ที่เกราไร์ในขณะที่เขาได้ลงไปยังจีนาย...”⁶⁵⁰

“อาบีเมเลค” เป็นคำนำหน้าชื่อแทนที่จะเป็นชื่อเฉพาะ (เปรียบเทียบ 26:1; วนจ. 8:31; 2 ซมอ.
11:21; สดค. 34 ชื่อเรื่อง) มันหมายถึง “บิดาที่จงรักภักดี” หรือ “กษัตริย์ [มีลูก] ซึ่งเป็นพระของคนคานาอัน
ที่ได้ถูกอ้างอิงใน เอกสารของอามาร์นา] เป็นบิดาของข้าพเจ้า”⁶⁵¹

ความฝันเป็นหนึ่งในวิธีหลักๆ ที่ซึ่งพระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่บุคคลต่างๆ ในพันธสัญญาเดิม
พร้อม กับนิมิตและการเผชิญหน้าส่วนตัว (เปรียบเทียบ 15:1; กตว. 12:6-8) ตามธรรมดาแล้ว การล่อง
ประเวณีได้รับ โทษประหารชีวิตในโลกตะวันออกใกล้โบราณ ซึ่งธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้ระบุภายหลัง
(สนต. 20:10; จธบ. 22:22) อาบีเมเลคได้อ้างว่าได้นำประเทศที่ไร้ตำหนิ (ข้อ 4) ดังนั้นเราคาดหวังให้
พระเจ้าที่จะลงโทษ เนื่องจากว่า อับราฮัมได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะไม่ทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม
(18:23-32) พระเจ้าได้ลงโทษต่อ อาบีเมเลคและประชากรของเขา (ข้อ 6; เปรียบเทียบ ข้อ 17) ในความ
ตรงกันข้ามกับชาวเมืองโสโดมนั้น พวกเขาได้ตอบสนองต่อคำเตือนของพระเจ้า

โมเสสได้ระบุว่าอับราฮัมเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ที่นี้ (ข้อ 7) นี่เป็นการอ้างอิงที่ชัดเจนครั้งแรกถึงผู้
เผย พระวจนะในพันธสัญญาเดิม พวกเขาผู้เผยพระวจนะได้รับการเปิดเผยโดยตรงจากพระเจ้า ได้กล่าวต่อ
คนอื่นๆ เพื่อพระเจ้าและได้สรรเสริญพระเจ้า (1 พศด. 25:1) ที่นี้บทบาทของผู้เผยพระวจนะก็รวมถึง
บทบาทของผู้วิงวอนเพื่อ อย่างที่ได้กล่าวถึงที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์

“คำนี้หมายถึงความสัมพันธ์กับพระเจ้ามากกว่าความสามารถที่จะพูดเพื่อพระองค์ ความสัมพันธ์
ของอับราฮัมกับพระเจ้าเป็นพื้นฐานของคำสั่งของพระเจ้าที่จะให้ซาราห์นั้นกลับคืนสู่สามีของ
นาง”⁶⁵²

ตัวบทต่างๆ ของโลกโบราณใกล้ตะวันออกอื่นๆ ก็อ้างอิงถึงการล่องประเวณีว่าเป็น “บาปใหญ่”
และ “อาชญากรรมใหญ่” ซึ่งสะท้อนถึงความรุนแรงของความผิดนี้ในสายตาของสังคม⁶⁵³

“ในกษัตริย์อามีเมเลนนั้น เราก็พบคุณลักษณะที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากคุณลักษณะของฟาโรห์ [บทที่ 12] ในเขานั้นเราก็เห็นถึง คนนอกศาสนาที่เต็มไปด้วยจิตสำนึกแห่งศีลธรรมของความถูกต้องและก็ เปิดใจที่จะ รับเอาการเปิดเผยของพระเจ้า ซึ่งมันไม่มีร่องรอยสักเล็กน้อยในกษัตริย์แห่งอียิปต์”⁶⁵⁴

“เหมือนกับบรรดาลูกเรือและกษัตริย์แห่งนีละเวห์ในพระธรรมโยนาห์ (1:16; 3:6-9) คนฟีลิสเตียได้ตอบสนองอย่างรวดเร็วและอย่างเด็ดเดี่ยวต่อคำเตือนของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เหมือนกับโยนาห์นั้นในเรื่องราวนี้อับราฮัมก็เป็นผู้เผยพระวจนะที่ลึกลับ”⁶⁵⁵

เป็นที่ชัดเจนว่า ความกลัวสำหรับความปลอดภัยของเขาได้นำอับราฮัมที่จะกระทำอย่างที่เขาได้ทำ แม้ว่า การหลอกลวงก่อนหน้านั้นของเขาในอียิปต์นั้น ไม่สำเร็จ แม้กระทั่งพระสัญญาต่างๆ ที่ได้กล่าวซ้ำๆ ของพระเจ้า ก็ไม่ได้ขับไล่ความกลัวต่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ให้ออกไปจากใจของอับราฮัม พระเจ้าได้ใช้กษัตริย์ต่างชาติที่จะ ว่ากล่าวผู้เผยพระวจนะที่ชอบธรรม ผู้ซึ่งได้วิงวอนเพื่อเมืองโสโดมอย่างกล้าหาญเมื่อความเชื่อของอับราฮัมได้ ล้มเหลว

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงความสัจซื่อของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม เมื่อเปรียบเทียบกับความสัจซื่อของ อับราฮัมที่มีต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 2:13) บรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าไม่สามารถทำลายแผนการ สูงสุดของพระองค์ที่มีสำหรับพวกเขาโดยการล้มเหลวได้ อับราฮัมได้เรียนรู้ว่าพระยาเวห์ จะรักษาพันธสัญญาของ พระองค์และจะบรรลुพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ทั้งๆ ที่มีการต่อต้านและการเข้าแทรกแซงของแต่ละบุคคลที่มี อิทธิพลและอำนาจ

พระเจ้าเรียกร้องให้ประชากรของพระองค์ที่จะรักษาความบริสุทธิ์ในชีวิตสมรสและที่จะฟังหาพระองค์ที่จะจัดเตรียมสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้

12. การเกิดของอิสอัค 21:1-21

พระเจ้าได้พิสูจน์ว่า ได้สัจซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์โดยการจัดเตรียมอิสอัค อับราฮัมและซาราห์ได้ ตอบสนองด้วยการเชื่อฟังและการสรรเสริญ อย่างไรก็ตามอิชมาเอลได้กลายมาเป็นสิ่งคุกคามต่อทายาทของอับราฮัม ดังนั้นบิดาของเขาได้ส่งเขาไปยังถิ่นทุรกันดารที่ที่พระเจ้าได้ดำเนินที่จะจัดเตรียมเพื่อเขาและมารดาของเขาต่อไป

การจัดเตรียมของพระเจ้าและการตอบสนองของอับราฮัมและซาราห์ 21:1-7

การเน้นในส่วนที่สั้นๆ นี้อยู่ที่ความสัจซื่อและอำนาจของพระเจ้าในการรักษาพระสัญญาของพระองค์ และการจัดเตรียมทายาทผ่านทางซาราห์อย่างอัศจรรย์ (17:16; 18:14) จงสังเกตถึงการย้ำสามครั้งของ “ตามที่พระ องค์ตรัสไว้” “ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้” “ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน” (ข้อ 1-2) ในที่สุดแล้ว ความตึงเครียดของ ความคาดหวังก็ลดลง แต่เพียงชั่วคราวเท่านั้น

พระเจ้าได้ “เยียมเยียน” ซาราห์ (ข้อ 1) เป็นการเปรียบเทียบตามธรรมดาที่อธิบายถึงการแทรกแซงของ พระเจ้าในธรรมชาติและเรื่องราวของมนุษย์ คำฮีบรูที่แปลว่า “เยียมเยียน” (พาคัด) ก็ปรากฏเมื่อพระเจ้าได้แทรกแซงที่จะช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์ (50:24-25; อพย. 4:31) และเมื่อพระองค์ได้ สิ้นสุดการกัณดารอาหาร (นรธ. 1:6) อีกด้วย มันก็ปรากฏเมื่อพระองค์ได้ทำให้ฮันนาห์ตั้งครรภ์ (1 ซมอ. 2:21) และเมื่อพระองค์ได้นำคนยิวที่อยู่ในการเนรเทศจากการเป็นเชลยของบาบิโลนกลับบ้านอีกด้วย (ยรม. 29:10) ดังนั้นการปรากฏของมันที่นี่ก็เน้นถึงความสำคัญหลักของการเกิดของอิสอัค

การเชื่อฟังของอับราฮัมในการตั้งชื่อบุตรชายว่า “อิสอัค” (17:19) และการให้เขาเข้าสู่พันธกิจในวันที่แปด (17:12) นั้นเป็นการแสดงออกถึงการนมัสการ

ชื่ออิสอัค (“การหัวเราะ”) ก็เหมาะสมด้วยสองเหตุผล

1. อิสอัคจะเป็นแหล่งแห่งความยินดีต่อพ่อแม่ของเขา ในฐานะความสำเร็จแห่งเชื้อสายที่ได้สัญญาไว้ของพระเจ้า
2. ทั้งอับราฮัมและซาราห์ได้หัวเราะด้วยความประหลาดใจ และความไม่เชื่อตามลำดับ เมื่อพวกเขาได้รับการบอกกล่าวว่า พระเจ้าได้เลือกที่จะอวยพรพวกเขา โดยการให้บุตรชายแก่พวกเขาเมื่อชราอย่างมาก (17:17; 18:12)⁶⁵⁶

การจับไล่ไอชมาเอลและการดูแลของพระเจ้าที่มีต่อเขาและฮาการ์ 21:8-21

ทุกอย่างไม่ได้ดำเนินไปด้วยดีในครอบครัวของอับราฮัมแม้ว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมทายาทให้แล้ว ไอชมาเอล เป็นคู่แข่งที่เป็นไปได้ต่อมรดกของอิสอัค ส่วนนี้บันทึกวิกฤตอีกอันหนึ่งในเรื่องราวของทายาทของอับราฮัม วอลท์ก็ได้ชี้ถึงการเปรียบเทียบบางอย่างระหว่างการเดินทางของฮาการ์และไอชมาเอลกับการเดินทางของ อับราฮัม และอิสอัค (บทที่ 22)⁶⁵⁷

ตามปกติแล้ว ในวัฒนธรรมตะวันออกใกล้สมัยโบราณนั้น บุตรชายของภรรยาบ่อยได้กลายมาเป็นทายาท ของมารดาของเขาแต่ไม่ใช่ทายาทของบิดาของเขา (เปรียบเทียบ วนจ. 9:1-3) ตอนนี้อับราฮัมได้มีบุตรชายโดย ภรรยาของเขา ซาราห์ไม่ต้องการให้อิซมาเอลที่จะมีส่วนในมรดกของอิสอัค ตามปกติแล้ว การหย่ามได้เกิดขึ้น ตอนอายุ 2 หรือ 3 ขวบ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 1:11-22; ฮชย.1:8) คำฮีบรูที่แปลว่า “เยาะเย้ย” (ข้อ 9) มาจากรากศัพท์เดียวกันของชื่ออิสอัคและหมายถึง “หัวเราะ” อย่างไรก็ตาม รูปแบบคำกริยาที่เติม ing นี้อยู่ใน รูปแบบที่เข้มข้นในคำฮีบรูซึ่งบ่งบอกว่า อิซมาเอลไม่ใช่แค่หัวเราะเท่านั้นแต่ได้เยาะเย้ยอิสอัคอีกด้วย (เปรียบเทียบ กท. 4:29) อิซมาเอลได้ดูถูกอิสอัคอย่างที่ฮาการ์ได้ดูถูกซาราย (16:4) อับราฮัมได้รู้สึกเป็นทุกข์โดยสถานการณ์นี้ อย่างสมเหตุสมผลเนื่องจากเขาได้รักอิซมาเอลเช่นเดียวกับอิสอัค (เปรียบเทียบ 17:18)

“แม้แต่ในวัฒนธรรมนั้น เป็นเรื่องที่น่าตำหนิที่ได้ขับไล่อิซมาเอลออกไป เมื่อหญิงที่อุ้มท้องแทนภรรยาได้คลอดบุตรชายให้กับสามี หญิงนั้นและลูกจะไม่ถูกขับไล่ได้ถึงแม้ว่าภรรยาอาจจะมีลูกตามมาก็ได้ ตรงนี้เป็น ส่วนหนึ่งที่อธิบายถึงความลึกลับใจของอับราฮัมในการที่จะทำตามคำสั่งของซาราห์ (ข้อ 11)”⁶⁵⁸

พระเจ้าได้ปรากฏแก่เขาอีกครั้งหนึ่ง (การเปิดเผยครั้งที่ 7) เพื่อจะรับรองว่าความปรารถนาของซาราห์นั้นสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ 17:19-21) พระองค์ได้หนุนใจให้อับราฮัมที่จะหย่ากับฮาการ์

“แต่พระเจ้าขอให้อับราฮัมที่จะทำสิ่งชั่วร้ายได้อย่างไรถ้าการหย่าเป็นบาปอยู่เสมอ? คำตอบต้องเป็นว่าการหย่าในกรณีนี้ไม่ใช่บาปหรือไม่ก็เป็นสิ่งที่น้อยกว่าของความชั่วร้ายสองอย่าง”⁶⁵⁹

สำหรับตัวอย่างอื่นๆ ที่เป็นที่ยืนยันว่าพระเจ้าได้บัญชาให้มีการหย่านั้น จงดู เฉลยธรรมบัญญัติ 21:10-14 และ เอษรา 9—10 เนื่องจากว่าพระเจ้าสร้างกฎเกณฑ์ต่างๆ พระองค์สามารถเปลี่ยนพวกมันให้เป็นตามน้ำพระทัย สิทธิขาดของพระองค์ได้

“กฎเกณฑ์คำเรียกร้องของซาราห์อยู่ในมาตราในกฎหมายของลิต-อิซทาร์ ที่ที่มันได้กำหนดว่าบิดาอาจให้เสรีภาพแก่ผู้หญิงที่เป็นทาสและลูกๆ ที่เธอได้ให้กำเนิดแก่เขา ในกรณีที่ว่าพวกเขาเสียส่วนแบ่งของพวกเขาในทรัพย์สินสมบัติของบิดา”⁶⁶⁰

กฎหมายของลิต-อิซทาร์เป็นกฎหมายที่ได้ปกครองชีวิตในเมโสโปเตเมียที่ได้มาก่อนธรรมบัญญัติของโมเสส

จุดจ่อของการเปิดเผยนี้ก็คือ การอธิบายถึงจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับแต่ละคนของบุตรชาย ทั้งสอง พระเจ้าจะอวยพรอับราฮัมผ่านทางอิสมาเอลและผ่านทางอิสอัคเช่นกัน

“อย่างที่คาอินได้ประสบกับทั้งการเนรเทศจากพระเจ้าและการปกป้องโดยพระเจ้านั้น อิสมาเอลก็เป็นทั้งผู้พ่ายแพ้และผู้ชนะ ซึ่งได้ถูกตัดออกจากสิ่งที่ควรเป็นของเขา แต่ได้รับการสัญญาถึงเชื้อสายที่สำคัญ”⁶⁶¹

การอธิบายเชิงสรุปของประสบการณ์ต่างๆ ของอิสมาเอล (ข้อ 14-21) ก็จัดเตรียมข้อมูลที่สำคัญต่อการเข้าใจ และการชื่นชมการอ้างอิงต่างๆ ถึงเขาและพงศ์พันธุ์ของเขาในคัมภีร์ในภายหลัง อิสมาเอลได้กลายมาเป็นบิดาของบุตรชาย 12 คน (25:13-16) อย่างที่ยาโคบได้เป็น จากบรรดาบุตรชายของเขานั้นก็ได้เกิดชนชาติอาหรับ ซึ่งได้ เป็นประภักษ์หลักของคนอิสราเอลมาตั้งแต่นั้น คำว่า “อาหรับ” (บางคนที่มาจากอาระเบีย) ได้มาสู่การใช้เป็น ครั้งแรกในศตวรรษที่ 9 กคศ.⁶⁶² ฮาการ์ได้เลือกภรรยาให้บุตรชายของเธอจากบ้านเกิดของเธอคือ อียิปต์

“ในแง่นี้ เธอไม่ได้แสดงออกถึงปัญญาที่ลูกใช้โดยอับราฮัมในการเลือกภรรยาที่ยำเกรงพระเจ้าเพื่อบุตรชายของเขา อย่างที่เธอได้เลือกนั้น”⁶⁶³

“ภาพของอิสมาเอลในฐานะบุตรชายที่ถูกปฏิเสธนั้นก็สมบูรณ์ เขาเป็นบุตรชายของหญิงทาส ได้แต่งงานกับชาวอียิปต์ ดำเนินชีวิตอยู่นอกขอบเขตของสังคมตามปกติ และถูกจดจำสำหรับความเป็นศัตรูของเขา”⁶⁶⁴

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำสัญญาเท่านั้นแต่ทำการจัดเตรียมอีกด้วย การจัดเตรียมของพระองค์ถึงสิ่งที่พระองค์ ได้สัญญา ก็ส่งผลให้เกิดความยินดีอย่างมาก และควรนำไปสู่การแยกออกจากอะไรก็ตามที่อาจขัดขวางแผนการแห่ง การอวยพรของพระองค์ โปรดดูการใช้เรื่องราวนี้ของเปาโลในกาลาเทีย 4:21-31

13. ข้อตกลงของอาบีเมเลคกับอับราฮัม 21:22-34

“จากนี้ปรากฏขึ้น ณ เวลาเดียวกันกับเหตุการณ์ของฉากที่ 6 [21:1-21] แต่จ่อที่บุคคลที่แตกต่างกันและความตึงเครียดที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งครั้งที่สองกับอาบีเมเลคนี้ก็สร้างวงเล็บรอบเรื่องราวการเกิดของอิสอัค ในขณะที่ความขัดแย้งครั้งแรก คือฉากที่ 5 (20:1-18) เกี่ยวข้องกับการ

เสียงอันตรายของเชื้อสาย ความขัดแย้งครั้งที่สอง คือฉาที่ 7 (21;22-34) เกี่ยวข้องกับการเสียงอันตรายของดินแดน (นั่นคือ สิทธิการครอบครอง บ่อน้ำ)”⁶⁶⁵

การอวยพรอับราฮัมของพระเจ้านั้น ได้ส่งผลให้เกิดความมั่งคั่งทางวัตถุของเขาในการตอบสนองต่อการริเริ่มของอาบีเมเลคนั้น อับราฮัมได้ตกลงที่จะทำพันธสัญญาแห่งการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ข้อตกลงนี้ได้ช่วยให้ อับราฮัมที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระเจ้าอย่างอิสระในแผ่นดินแห่งพระสัญญา

ผู้เขียนอาจได้รวมเหตุการณ์นี้ไว้ในตัวบทนี้เป็นบางส่วน เพราะว่ามันบันทึกคำพยานของกษัตริย์ต่างชาติถึง ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (ข้อ 22) และคำพยานที่หนักแน่นของอับราฮัมถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (ข้อ 32-33) มันยังจัดตั้งเวทีสำหรับการกระทำของอิสอัคกับอาบีเมเลคอีกด้วย (บทที่ 26)

เนื่องจากว่าอับราฮัมได้กลายมาเป็นบุคคลที่มีอำนาจในแผ่นดิน โดยการอวยพรของพระเจ้านั้น อาบีเมเลค ได้ริเริ่มข้อตกลงทั้งสองฝ่ายกับเขาเพื่อการปกป้องตัวเอง เป็นที่แน่ชัดว่านี่เป็นอาบีเมเลคคนเดียวที่อับราฮัม ได้รับมือด้วยก่อนหน้านี้ (บทที่ 20) พวกเขาได้ทำพันธสัญญาแบบเสมอภาค (คือระหว่างคนที่เท่าเทียมกัน ข้อ 31-32) นี่เป็นการประกาศยอมรับที่น่าสังเกตถึงสถานะของอับราฮัมและพระพรของพระเจ้า และการแสดงออกถึง ความมั่นใจของอาบีเมเลคในการมีชีวิตอยู่ในอนาคตของครอบครัวของบรรพบุรุษคนนี้

ดูเหมือนการเกิดของอิสอัคจะ ได้ผลิตความเชื่อที่เข้มแข็งมากขึ้นในอับราฮัม (เปรียบเทียบ ข้อ 14) จง สังเกตถึงการตอบสนองทันทีทันใดของเขาต่อคำแนะนำของพระเจ้าที่มีต่อเขาจากเวลานั้นเป็นต้นไป (เปรียบเทียบ 22:3) ดูเหมือน “ฟีโลส” (ข้อ 22) นั้นอาจเป็นชื่อเรียกมากกว่าชื่อเฉพาะ บางทีจากที่มาของอะโนโทเลียน⁶⁶⁶ บ่อน้ำนั้นสำคัญอย่างมากในชีวิตของคนกึ่งเร่ร่อนเช่นอับราฮัม (ข้อ 25) ⁶⁶⁷

เบเออเซบา หนึ่งในสถานที่ตั้งที่สำคัญมากตลอดสมัยพันธสัญญาเดิม หมายถึง “คำสาบานแห่งเจ็ด” หรือ “คำสาบานแห่งบ่อน้ำ” ได้กลายมาเป็นสมบัติของอับราฮัมด้วยการจ่ายลูกแกะตัวเมีย 7 ตัว (ข้อ 28; เปรียบเทียบ 26:33) ⁶⁶⁸

พวกนักวิจารณ์ของความเป็นประวัติศาสตร์ของเรื่องราวของบรรพบุรุษคนนี้ได้ชี้ถึงการอ้างอิงต่างๆ ที่มีต่อ คนฟีลิสเตียในปฐมกาล (ข้อ 32, 34; 26:1) ว่าเป็นหลักฐานที่ว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยความผิดพลาด มันเป็น ความรู้โดยทั่วไปว่าคนฟีลิสเตียไม่ได้บุกรุกปาเลสไตน์จนกระทั่งประมาณ 1200 กคศ. ในขณะที่อับราฮัมได้มีชีวิต อยู่ประมาณ 800 ปีก่อนหน้านั้น การอธิบายอย่างหนึ่งก็คือว่า เนื่องจากว่าคนฟีลิสเตียแห่งปฐมกาลนั้นสงบสุข และ บรรดาคนฟีลิสเตียในผู้วินิจฉัยและต่อมานั้นชอบทำสงครามนั้น บางทีชื่ออย่าง

เดียวกันก็อธิบายถึงกลุ่มผู้คนก่อนหน้านั้น พวกเขาอาจได้คล้ายคลึงกับคนฟิลิปปินส์ต่อมาในศตวรรษที่ 13 ผู้ซึ่งได้อพยพมาจากบริเวณอาจีนไปยัง ปาเลสไตน์⁶⁶⁹ ในอีกด้านหนึ่ง บางทีคนฟิลิปปินส์แห่ง 2000 กคศ. เป็นมิโนอัน และสงบสุข ในขณะที่บรรดา คนฟิลิปปินส์แห่ง 1200 นั้นเป็นมายซีเนียนและชอบทำสงคราม⁶⁷⁰

“ข้าพเจ้าแนะนำว่าคนฟิลิปปินส์แห่งปฐมกาลนั้นแสดงถึงคลื่นแรกของคนทะเลจากอาจีน และคนฟิลิปปินส์ภายหลังนั้นแสดงถึงคลื่นสุดท้าย (เปรียบเทียบ 1200)”⁶⁷¹

โดยการปลุกต้นไม้ที่นั้น อับราฮัมได้บ่งบอกถึงความตั้งใจของเขาที่จะอยู่ในบริเวณนั้น ต้นแทมริสก์ (ข้อ 33) นั้นมีอายุยืนยาวและเขียวอยู่เสมอ⁶⁷² ต้นไม้นี้เป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของพระคุณที่ยืนยงแห่งพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ ผู้ซึ่งอับราฮัมได้ตระหนักว่าเป็น “พระเจ้านิรันดร์” (เอล โอลาม) ตอนนี้อับราฮัมได้เป็นเจ้าของส่วนที่เล็กน้อยของแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญาให้แก่เขา

“โดยการให้สิทธิในการครอบครองบ่อน้ำแก่อับราฮัมนั้น อามีเมเลคได้ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับอับราฮัม ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างถาวรและได้ยอมรับถึงสิทธิทางกฎหมายของเขาเกี่ยวกับบ่อน้ำเป็นอย่างน้อย ในอีก นัยหนึ่ง อย่างน้อยแล้วหลังจากการล่าช้าต่างๆ มากมายนั้น พระสัญญาต่างๆ แห่งแผ่นดินและพงศ์พันธุ์ ดูเหมือนจะมุ่งไปสู่ความสำเร็จของพวกเขา”⁶⁷³

ในความตรงกันข้ามกับความกลัวของอับราฮัมที่มีต่ออามีเมเลคนั้น (บทที่ 20) ตอนนี้เราเห็นเขาเผชิญหน้า กับกษัตริย์ที่มีอำนาจนี้อย่างกล้าหาญ เป็นที่ชัดเจนว่า ทำหน้าที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของเขานั้นเป็นผลจากพระคุณ ของพระเจ้าในการอวยพรบรรพบุรุษคนนี้อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้

“ผู้อ่านก็ถูกบังคับให้ถามว่า ทำไมผู้เขียนจึงความสนใจอย่างต่อเนื่องไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมได้อาศัย อยู่กับคนฟิลิปปินส์ระหว่างเวลานี้ [เปรียบเทียบ ข้อ 34] จุดประสงค์ของการย้ำเตือน เช่นนั้นอาจจะเป็นการ พรรณนาถึงอับราฮัมว่าเป็นผู้หนึ่งที่ยังไม่ได้ประสบความสำเร็จที่สมบูรณ์ของพระสัญญาต่างๆ ของ พระเจ้า”⁶⁷⁴

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่สงบสุขกับบรรดาผู้ที่ยอมรับพระเจาก็ช่วยให้ผู้เชื่อที่จะประกาศความเชื่อของเขาหรือของเธอ ได้อย่างอิสระ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 2:1-4)

14. การถวายบูชาอิสอัค 22:1-19

ในการเชื่อฟังต่อคำสั่งของพระเจ้านั้น อับราฮัมได้นำทายาทตามพระสัญญาไปยังภูเขามอริยาห์เพื่อจะถวาย บูชาเขาแด่พระเจ้า เพราะว่าอับราฮัมได้เต็มใจที่จะฆ่าบุตรชายคนเดียวของเขา พระเจ้าได้ยับยั้งเขาจากการฆ่าอิสอัค และได้สัญญาที่จะอวยพรเขามากขึ้น เนื่องจากการเชื่อฟังของเขา อับราฮัมได้ทำให้สถานที่เพื่อเป็นอนุสรณ์ว่า “พระเจ้าจะจัดเตรียม”

พระเจ้าได้เรียกให้อับราฮัมที่จะทำการเสียดสละที่ยิ่งใหญ่ห้าอย่าง: ประเทศบ้านเกิดของเขา ครอบครัวชายของเขา โลกหลานชายของเขา อิซมาเอลบุตรชายของเขา และอิสอัคบุตรชายของเขา การเสียดสละแต่ละอย่างนั้น ได้เกี่ยวข้องกับบางสิ่งที่ใกล้ชิดต่ออับราฮัม แต่ละอย่างได้ส่งผลให้เกิดพระพรต่างๆ จากพระเจ้าที่มากขึ้น

เหตุการณ์ก็แสดงถึงความมั่นใจที่หนักแน่นที่อับราฮัมมีในพระเจ้า ณ เวลานี้ก็ด้วย เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าสามารถแม้กระทั่งชุบอิสอัคให้เป็นขึ้นจากตายได้ (ฮบ. 11:19) นี่ก็เหตุที่เขาได้เต็มใจที่จะฆ่าเขา ธรรมเนียมยิวนั้นอ้างอิงถึงบทนี้ว่าเป็น อักเคดาห์ ซึ่งมาจากคำฮีบรู เวอาอาโคด แปลว่า “ผูกมัด” ในข้อที่ 9⁶⁷⁵

“ด้วยบทนี้ เราก็ไปถึงจุดสูงสุดของชีวิตแห่งความเชื่อของอับราฮัม ซึ่งก็คือ การทดสอบที่สูงที่สุดและชัยชนะที่สูงที่สุด”⁶⁷⁶

“วิกฤตครั้งที่ 7 [ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเป็นครั้งที่ 11] ก็มายังจุดเวลาในเรื่องราวเมื่อเราคาดหวังมันน้อยที่สุดและโดยปราศจากข้อสงสัยว่ามันเป็นวิกฤตที่ใหญ่ที่สุด คุณเหมือนว่า หลังจากอุปสรรคทั้งหมด ได้ถูกพิชิตและคู่แข่งที่เป็นไปได้ทั้งหมดได้ถูกขจัดไปนั้น ตอนนี้พระเจ้าขอบุตรชายคนเดียวของอับราฮัมผู้ซึ่งเขารัก การแทรกแซงที่มีพระคุณของพระเจ้าและการยืนยันถึงพระสัญญาแบบพื้นฐานของ 12:1-3 ใน 22:15-18 คุณเหมือนจะสรุปวัฏจักรของอับราฮัม ณ เวลานั้นเมื่อความเชื่อมีชัยชนะเหนืออุปสรรคที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งก็คือ ความตาย”⁶⁷⁷

22:1-8 เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งหลังจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในหลายบทที่ผ่านมา ก่อนบทนี้ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่า เป็นเวลาหลายปีต่อมา

การเปิดเผยของพระเจ้าที่มีแก่อับราฮัม (ครั้งที่แปดของพระองค์ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์) ได้มาเพื่อที่จะทดสอบความเชื่อของอับราฮัม (นั่นคือ เพื่อจะพิสูจน์ถึงคุณลักษณะและกำลังของมัน เปรียบเทียบ ยก. 2:21-23)

“ชีวิตเป็นลักษณะที่ต่อเนื่องกันของการทดสอบต่างๆ เพราะว่าคุณลักษณะสามารถเป็นไปได้โดยผ่านทางวินัยเท่านั้น”⁶⁷⁸

พระเจ้าได้ทดสอบความรักของอับราฮัมเพื่อพระองค์เองเช่นเดียวกับความเชื่อของเขา (ข้อ 2) การทดสอบเช่นนั้น (คำอัครทูต นิซซาห์) แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ใครคนหนึ่งเป็นเหมือนอย่างแท้จริง และตามปกติแล้วมันเกี่ยวข้องกับความยุ่งยากหรือความลำบาก (เปรียบเทียบ อพย. 15:25; 16:4; 20:20; ฉธบ. 8:2, 16; 13:3; วนจ. 2:22; 3:1, 4; 1 พกษ. 10:1; คนล. 1:12, 14)

“จากนี้นำเสนอธรรมชาติที่สุดขีดของความเชื่อแท้ ซึ่งก็คือการเรียกร้องที่ใหญ่โตและพระพรที่ไม่น่าเชื่อ”⁶⁷⁹

“ . . . . . แนวทางเข้าหาที่ดีที่สุดต่อตอนพระคัมภีร์นี้ก็คือว่า พระเจ้าได้บัญชาการถวายบูชามนุษย์อย่างแท้จริง และอับราฮัมได้ตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระองค์อย่างสิ้นเชิง”⁶⁸⁰

แผ่นดินแห่งโมริยาห์เป็นชนบทซึ่งเป็นภูเขาที่อยู่รอบเยรูซาเล็ม มันตั้งอยู่ทางเหนือของเบอร์เออเซบา 45 ไมล์ บนภูเขาเหล่านี้ ต่อมาพระเจ้าได้ปรากฏแก่ดาวิดผู้ได้สร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้า (2 ซมอ. 24:16-25) ที่นี้เช่นกันที่ ซาโลมอนได้สร้างพระวิหารของเขา (2 พศด. 3:1) และพระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ ภูเขาเป็นที่เหมาะสมสำหรับอับราฮัมที่จะพบปะกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 14) ⁶⁸¹

ข้อที่ 1 และ 2 เกี่ยวข้องกับการทรงเรียกอีกอันหนึ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่อับราฮัมที่คล้ายกันกับการทรงเรียกใน 12:1-3 ที่ที่พระเจ้าได้บอกให้เขาที่จะออกจากที่ที่เขาอยู่และไปยังอีกดินแดนหนึ่ง

“การกล่าวซ้ำของลักษณะเด่นเหล่านี้ก็ก่อการผนวกในโครงสร้างทางเรื่องราวของเรื่องราวของอับราฮัม ซึ่งชี้ให้เห็นถึงวัฏจักรที่สมบูรณ์ในประสบการณ์ของบรรพบุรุษคนนี้ การพาดพิงถึงการทรงเรียกก่อนหน้านั้นคงได้กระตุ้นการเชื่อฟังต่อการทรงเรียก ณ เวลานี้ซึ่งในหลายแง่นั้นก็เป็นการเดินทางที่ย่างยากมากขึ้นในเส้นทางของพระเจ้า”⁶⁸²

พระเจ้าไม่ได้ขอให้อับราฮัมที่จะทำการบูชาใดๆ ที่ใหญ่ขึ้นต่อพระองค์ซึ่งเป็นพระเจ้าแท้มากกว่าพวกเพื่อนบ้านต่างชาติของเขาได้เต็มใจที่จะทำการบูชาต่อบรรดาพระเทียมเท็จของพวกเขา ศาสนาคานาอันได้เกี่ยวข้องกับการถวายบูชาเด็ก แต่เราไม่รู้อย่างแน่นอนว่า คานาอันได้ปฏิบัติมันตั้งแต่แรกเริ่มในสมัยของอับราฮัมหรือไม่⁶⁸³

“ข้อเรียกร้อง [ที่ให้ถวายบูชาอิสอัค] นั้น ได้ถูกทำขึ้นเพื่อจะพิสูจน์ว่าอับราฮัมไม่ได้สละหลังคนต่างชาติ ในการยอมจำนน ที่ปฏิเสธตนเองของคนอันเป็นที่รักที่สุดของเขาต่อพระเจ้า และที่ว่าเมื่อข้อเรียกร้องนั้น ได้ถูกรวมในวิญญาณแล้ว ความสำเร็จภายนอกอาจถูกปฏิเสธ”⁶⁸⁴

ถ้อยคำที่ถูกใช้ที่จะอธิบายถึงอิสอัคในบทนี้ เช่นเดียวกันกับสิ่งที่โมเสสได้กล่าวถึงเขานั้น ก็บ่งบอกว่าบางทีเขาเป็นชายหนุ่ม ณ เวลานี้ (ข้อ 6) โจเซฟัสได้กล่าวว่าเขาอายุได้ 25 ปี⁶⁸⁵

“มันมีข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แนะนำว่าความหมายขอ อับบา ใน มาระโก 14:36 จะต้องถูกพบในรูปของบริบททั้งสิ้นของมันและปฐมกาล 22 การทดสอบครั้งสุดท้ายของพระเยซูในสวนเกทเซmani ดูเหมือนจะเป็นตัวอย่างในการทดสอบครั้งสุดท้ายของอับราฮัมและอิสอัค แม้จะมีความหวาดกลัวและความทุกข์ทรมานของเขาก่อนการคาดหวังถึงความตายแบบ ถวายบูชาซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นนั้น อิสอัคก็เรียกอับราฮัมว่าเป็นอับบาของเขาและในฐานะบุตรชายที่สัตย์ซื่อ ก็เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสผ่านบิดาของเขา ในความคล้ายคลึงกันกับสิ่งนี้ พระเยซูกล่าวต่อพระเจ้าในทำนองเดียวกันที่อิสอัคกล่าวต่ออับราฮัมในบริบทนี้ อับบา มีความหมายถึง ‘บิดา’ ในแง่ของความสัมพันธ์ต่อบุตรชายที่อุทิศตนและเชื่อฟัง ในช่วงโมงสูงสุดของการทดสอบของพระเยซูนั้น มันคือการวางใจ และการเชื่อฟังของพระองค์ต่อพระเจ้าในฐานะ อับบา ที่ช่วยให้พระองค์ผ่านพ้น แม้กระทั่งที่กางเขน ความหมายนี้ของ อับบา อาจกระตุ้นการศึกษาต่อไปถึงความสำคัญ ของบุตรชายในตัวตนอื่นๆ พันธสัญญาใหม่เพื่อที่จะค้นพบว่า ลักษณะแบบเชื่อฟังอาจ เป็นที่เด่นชัดกว่าที่มัน ได้ถูกคาดหวังไว้หรือไม่ ความสัมพันธ์แบบบิดา-บุตรชายใน ปฐมกาล 22 อาจเป็นรูปแบบทางพันธสัญญาใหม่ที่ขยายไปทั่วของความสัมพันธ์แบบ บิดา-บุตรชายระหว่างพระเยซูและพระบิดา”⁶⁸⁶

อับราฮัมได้อ้างอิงถึงเครื่องบูชาที่เขาจะถวาย ซึ่งเข้าใจว่าเป็นอิสอัค แต่เป็นตัวแทนของพระเจ้าสำหรับอิสอัคอย่างแท้จริงว่า “ลูกแกะ” แน่แน่นอนว่า ประโยคนี้ (ข้อ 8) ได้พิสูจน์เชิงพยากรณ์ถึงพระเยซูคริสต์เช่นกัน (ยน. 1:29) อับราฮัมได้กล่าวดีกว่าที่เขาได้รู้

22:9-19 อิสอัคได้แสดงออกถึงความเชื่อของเขาเองอย่างชัดเจนในเหตุการณ์นี้ เขาคงได้รู้ถึงสิ่งที่บิดาของเขาได้ตั้งใจที่จะทำกับเขา กระนั้นเขาได้ยอมจำนนอย่างเต็มใจ (ข้อ 9) โจเซฟัสได้บันทึกการสนทนาระหว่างอับราฮัมและอิสอัค ณ จุดนี้ ที่ซึ่งอับราฮัมได้อธิบายแก่บุตรชายของเขาถึงสิ่งที่เขาจะกระทำและทำไม และอิสอัคได้กล่าวถึงความเต็มใจของเขาที่จะตาย⁶⁸⁷

“ถ้าอับราฮัมแสดงถึงความเชื่อที่เชื่อฟัง จากนั้นอิสอัคก็แสดงถึงความเชื่อที่ร่วมมือ ถ้าอิสอัคแข็งแรงและใหญ่พอที่จะแบกพินสำหรับการถวายบูชา บางทีเขาก็แข็งแรงและใหญ่พอ ที่จะต่อต้านหรือปราบบิดาของเขาได้”⁶⁸⁸

ความเป็นไปได้ของอิสอัคที่จะต่อต้านอาจจะเป็นเหตุที่ว่าอับราฮัมได้มัดเขาไว้บนแท่นบูชา

“เครื่องบูชาได้ถูกบรรลุนเรียบร้อยแล้วในใจของเขา[อับราฮัม] และเขาได้ตอบสนองข้อ เรียกร้องของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง”⁶⁸⁹

“การทดสอบ แท่นที่จะทำลายเขา ก็นำเขาไปสู่จุดสุดยอดของการดำเนินตลอดชีวิตของเขากับพระเจ้า”⁶⁹⁰

อับราฮัมได้รับการชื่นชมที่มากขึ้น พระเจ้าในฐานะผู้หนึ่งที่จะจัดเตรียมหรือเฝ้าดูเขา (ยาเวหียีเรห์ตามตัวอักษรแล้วหมายถึง “พระเจ้าทรงเห็น”) ในฐานะผลลัพธ์ของเหตุการณ์นี้ (ข้อ 14) พระเจ้าได้ยืนยันถึงความรู้ของพระองค์เกี่ยวกับอับราฮัมอีกด้วย (ข้อ 12; เปรียบเทียบ 18:21; โยบ 1:1, 8; 2:3)

“เรื่องราวไปถึงจุดสูงสุดของมัน เมื่ออับราฮัมได้แสดงออกถึงความจงรักภักดีของเขา (22:12, 15-18) ด้วยการเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 26:5) จากนั้นพระเจ้า ได้ยกระดับบรรพบุรุษคนนี้ไปสู่สถานะของขุนนางอันเป็นที่โปรดปรานผู้ซึ่งตอนนี้ได้ ครอบครองพระสัญญาที่ได้โอนุมิตแล้ว ซึ่งเปรียบเทียบกับกาให้ของกษัตริย์ที่ได้ลงนาม เป็นพยานในโลกตะวันออกใกล้โบราณ พระเจ้าได้ทำให้การเปิดเผยส่วนตัวของพระองค์ ต่ออับราฮัมนั้นเป็นบริบท (และต่อผู้อ่านของเรื่องราวนี้) ภายในกรอบความสัมพันธ์ ทางการเปรียบเทียบของเจ้านายแบบพันธสัญญา ดังนั้นบุคคลหนึ่งไม่ควรแปลกใจที่จะ ได้ยินเขากล่าวในแนวทางต่างๆ ที่สะท้อนถึงบทบาทเชิงสัมพันธ์ที่เขาได้เป็นภายในกรอบ ทางการเปรียบเทียบนี้”⁶⁹¹

การถวายบูชาและผู้ของอับราฮัม (ข้อ 13) อย่างเช่น การถวายบูชาของโนอาห์หลังจาก ที่เขาได้ออกจากนาวานั้น (8:18—9:17) ได้แสดงออกถึงการขอบคุณและการอุทิศต่อพระเจ้าและ คาดหวังคุณงามความดีของพระองค์ที่มีต่อชนรุ่นต่างๆ ในอนาคตนี้เป็นการอ้างอิงที่ชัดเจนครั้งแรกของการถวายบูชาแทนของชีวิตหนึ่งเพื่ออีกชีวิตหนึ่งในพระคัมภีร์ พระเจ้าได้ปรากฏแก่ อับราฮัมอีกครั้งหนึ่ง (การเปิดเผยครั้งที่ 9) ณ ตอนปลายของการทดสอบของพระองค์ (ข้อ 15) พระเจ้าได้ปฏิบัติโดยพระองค์เองที่จะยืนยันพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ต่อ อับราฮัม (ข้อ 16) พระเจ้าได้

ปฏิญาณในที่นี้เท่านั้นในการจัดการของพระองค์กับพวกบรรพบุรุษ ต่อมาโมเสสได้ อ้างอิงถึงคำปฏิญาณนี้ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล (24:7; 26:3; 50:24; อพย. 13:5, 11; 33:1; และข้ออื่นๆ เปรียบเทียบ ฮบ. 6:13-14)

“ . . . ประเด็นหลักของปฐมกาล 22:9-14 ไม่ใช่หลักคำสอนของการไถ่โทษ มันกำลังพรรณนาถึงผู้รับใช้ที่เชื่อฟังซึ่งกำลังนมัสการพระเจ้าโดยความเชื่อด้วยราคาสูงและในตอนปลายก็ได้รับการจัดเตรียมของพระเจ้า”⁶⁹²

นักเขียนคนหนึ่งก็แนะนำว่า 22:15-18 “ . . . อธิบายถึงการก่อตั้งพันธสัญญาของการเข้าสู่หนัดที่ได้ถูกอ้างอิงเป็นครั้งแรกในปฐมกาล 17 อย่างแท้จริง”⁶⁹³ อย่างไรก็ตาม การขาดการอ้างอิงถึงการเข้าสู่หนัดในบริบทโดยตรงก็ทำให้การตีความหมายนี้ไม่มีสาระ

เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในปฐมกาลที่พระเจ้าได้ปฏิญาณโดยพระนามของพระองค์ที่รับรองถึงพระสัญญาของพระองค์ (ข้อ 16; เปรียบเทียบ ฮบ. 6:13-14) ดังนั้นพระเจ้าได้สนับสนุนเน้นย้ำและขยายพระสัญญาที่พระองค์ได้ให้ก่อนหน้านี้ (12:1-3) เพราะว่า อับราฮัมได้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ (ข้อ 17-18)

“ที่นี่อีกครั้งหนึ่งที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัมว่าเขาจะมาเป็นผู้รับพระพรต่างๆ แห่งพันธสัญญา พันธสัญญาไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟัง และความยั่งยืนของพันธสัญญาที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังเช่นกัน แต่ การรับเอาพระพรต่างๆ แห่งพันธสัญญานั้นก็ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟัง จงจดจำไว้ว่าพันธสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขอาจมีพระพรต่างๆ ที่มีเงื่อนไข”⁶⁹⁴

“เชื่อสาย” ของอับราฮัม (ข้อ 18) อ้างอิงถึงไม่ใช่แค่อิสอัคเท่านั้นแต่ถึงพระเมสสิยาห์อีกด้วย (เปรียบเทียบ กท. 3:16)

เชื่อสายทั้งสี่ของอับราฮัมในพระคัมภีร์
เชื่อสายตามธรรมชาติ ลูกหลานทางกายภาพทั้งสิ้นของอับราฮัม (ปฐมกาล 12:1-3, 7 และข้ออื่นๆ)
เชื่อสายตามธรรมชาติและฝ่ายวิญญาณ ลูกหลานทางกายภาพที่เชื่อของอับราฮัม (โรม 9:6, 8; กาลาเทีย 6:16)
เชื่อสายฝ่ายวิญญาณ ลูกหลานที่ไม่ใช่ทางกายภาพที่เชื่อของอับราฮัม (กาลาเทีย 3:6-9, 29)
(เชื่อสายสูงสุด) พระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:16)

จากนั้นอับราฮัมได้กลับไปยังบ่อน้ำที่เขาได้ซื้อ ณ เบเออร์เซบา และได้อาศัยอยู่ที่นั่น (ข้อ 19)

บางทีโมเสสได้สงวนรายละเอียดของเรื่องราวนี้ไว้ ก็เพราะว่าการทดสอบนี้ได้เกี่ยวข้องกับอนาคตของเชื้อสายที่ได้สัญญาไว้ของพระเจ้า ซึ่งก็คืออิสราเอล และความสัตย์ซื่อของพระเจ้า บางทีเขาได้ทำอย่างนั้นก็เพราะว่า เหตุการณ์นี้อธิบายถึงความรู้สึกของพระเจ้า ในการให้พระบุตรของพระองค์มาเป็นพระเมสสิยาห์โปดกของพระเจ้า (เปรี๊ยะ เทียบ ยน. 1:29; 3:16) หัวข้ออื่นๆ ในบทนี้ก็รวมถึงการทดสอบและการเชื่อฟัง ความสัมพันธ์ระหว่าง พระเจ้าและมนุษย์ และความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชาย⁶⁹⁵

ทุกครั้งที่อับราฮัมได้ทำการเสียสละเพื่อพระเจ้านั้น พระเจ้าได้ตอบสนอง โดยการให้อับราฮัมมากขึ้น

1. อับราฮัมได้จากบ้านเกิดของเขา พระเจ้าได้ให้บ้านเกิดใหม่แก่เขา
2. อับราฮัมได้จากครอบครัวขยายของเขา พระเจ้าได้ให้ครอบครัวที่ใหญ่ขึ้นอย่างมาก
3. อับราฮัมได้เสนอส่วนดีที่สุดของแผ่นดินให้แก่โลก พระเจ้าได้ให้แผ่นดินแก่เขามากขึ้น
4. อับราฮัมได้สละรางวัลของกษัตริย์แห่งเมืองโสโดม พระเจ้าได้ให้สมบัติแก่อับราฮัมมากขึ้น
5. อับราฮัมได้สละอิซมาเอล พระเจ้าได้ทำให้อิซมาเอลเป็นบิดาของฝูงชนของลูกหลานของอับราฮัม

6. อับราฮัม ได้เต็มใจที่จะถวายอิสอัค พระเจ้าได้ยอมให้เขาที่จะมีชีวิตอยู่และได้ให้เชื้อสายที่มากมาย แก่อับราฮัมผ่านทางเขา

ในแต่ละกรณีนั้น พระเจ้าได้ให้ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากขึ้นกับพระองค์แก่อับราฮัมเช่นเดียวกับ ความมั่งคั่ง ทางวัตถุที่มากขึ้น จึงสังเกตถึงความใกล้ชิดของการสามัคคีธรรมนี้ในการตอบสนองของ อับราฮัมต่อการเปิดเผย ของพระเจ้า คือ “พระเจ้าข้า” (ข้อ 1, 11)

พระเจ้าไม่ได้สัญญาพระพรต่างๆ ทางกายภาพที่ใหญ่แก่คริสเตียน (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:2) แต่ เมื่อใดก็ตามที่เราทำการเสียสละเพื่อพระองค์นั้น พระองค์ก็ให้ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากขึ้นกับพระองค์แก่ เราเป็นอย่างน้อย (เปรียบเทียบ ยน. 15:14) ด้วยเหตุผลนี้ เราไม่ควรกลัวการทำการเสียสละต่างๆ ส่วนตัว เพื่อพระเจ้าเลย

จึงสังเกตอีกด้วยว่า สิ่งที่พระเจ้าได้เรียกให้อับราฮัมที่จะให้คืนแก่พระองค์ก็เป็นบางสิ่งที่พระองค์ได้ จัดเตรียมใหแก่อับราฮัมอย่างเหนือธรรมชาติในความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ บางครั้งพระเจ้า ทดสอบ ความเชื่อของเรา โดยการขอให้เราที่จะให้สิ่งที่พระองค์ได้จัดเตรียมอย่างเหนือธรรมชาติ และอย่าง สัตย์ซื่อคืนแก่ พระองค์ ไม่ใช่แค่สิ่งที่พระองค์ได้จัดเตรียมผ่านทางช่องทางตามปกติเท่านั้น

การทดสอบความเชื่อของอับราฮัมนี้เป็นจุดสูงสุดของประวัติศาสตร์ส่วนตัวของเขานั้นเป็น เหตุการณ์หลัก อันสุดท้ายในการบันทึกถึงชีวิตของเขา

“...พระเจ้าไม่ได้เรียกร้องการถวายบูชามนุษย์อย่างแท้จริงจากผู้นมัสการของพระองค์ แต่เป็นการ ถวายบูชาฝ่ายวิญญาณของการปฏิเสธที่ไม่มีเงื่อนไขต่อชีวิตตามธรรมชาติ แม้กระทั่งต่อการยอม จานนต่อความตายเอง”⁶⁹⁶

ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อจะยอมจำนนต่อพระเจ้าในอะไรก็ตามที่พระองค์อาจขอและจากนั้นก็วางใจใน พระสัญญาของการจัดเตรียมและพระพรของพระเจ้า

15. เชื้อสายของนาโฮร์ 22:20-24

การทดสอบความเชื่อของอับราฮัมได้สมบูรณ์ด้วยการถวายบูชาอิสอัค ดังนั้นผู้เขียนได้นำ ประวัติศาสตร์ของชีวิตของเขาไปสู่การจบและได้เริ่มต้นที่จะตั้งฉากสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องใน ชีวิตของอิสอัค

ส่วนนี้ส่งสัญญาณถึงการเปลี่ยนแปลงในทิศทางของเรื่องราว มันเคลื่อนจากอับราฮัมไปยังชนรุ่นถัดไป และการเชื่อมโยงของมันกับโลกตะวันออก การบันทึกถึงบุตรชายทั้ง 12 คนของนาโฮร์ก็จัดเตรียมทางสำหรับ เรื่องราวการแต่งงานของอิสอัค สิ่งนั้นยังแสดงให้เห็นว่าเรเบคาห์ (“วัวสาว” หรือ “อ่อน” “คล้อยตาม”) เป็นลูกสาวของภรรยาของเบธูเอล (ข้อ 23) ไม่ใช่ลูกสาวของภรรยาน้อยของเบธูเอล (ข้อ 24) การแต่งงานของอิสอัค นั้นสำคัญมากเพราะว่าอิสอัคเป็นทายาทของพระสัญญาต่างๆ (บทที่ 24)

มีเพียงไม่กี่บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกหลานของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัมในที่อื่นในพระคัมภีร์ บุคคลที่สำคัญที่สุดคือเรเบคาห์และเบธูเอลบิดาของเธอ นี่เป็นการลำดับพงศาวดารบางส่วนที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะก่อตั้งความสัมพันธ์ทางครอบครัว ไม่ใช่ลำดับพงศาวดารเป็นแนวยาว ซึ่งระบุถึงลูกหลานคนสุดท้ายในฐานะผู้สืบทอดตาม กฎหมายของคนแรก (เปรียบเทียบ นรธ. 4:18-22)

16. การซื้อหลุมฝังศพสำหรับซาร่าห์ บทที่ 23

การซื้อสุสานในแผ่นดินแห่งพระสัญญาของอับราฮัมนั้น ได้แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของเขาที่จะคงอยู่ในคานาอันแทนที่จะกลับไปยังบ้านเกิดของเขา เนื่องจากว่าเขาเป็นคนพักแรมในคานาอันนั้น บางทีพวกเขาอื่นๆ ของ เขาได้คาดหวังให้เขาที่จะฝังซาร่าห์ในบริเวณบ้านของพวกเขา นั่นคือ เมโสโปเตเมีย

สองเหตุการณ์หลักที่มีในบทนี้ก็คือการเน้นของโมเสสที่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อไป พวกเขาทำ อย่างนั้น โดยการบันทึกถึงการตายของภรรยาของอับราฮัม ซึ่งเป็นมารดาของทายาทของเขา และโดยการแสดงให้เห็นถึงการเริ่มต้นของความสำเร็จของแผ่นดินแห่งพระสัญญาที่พระเจ้าได้ให้แก่อับราฮัม

23:1-2 ซาร่าห์เป็นเพียงผู้หญิงคนเดียวที่พระคัมภีร์บันทึกถึงอายุ ณ การตาย (ข้อ 1) เธอยังเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ชื่อได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระเจ้าอีกด้วย (17:15) การบันทึกถึงอายุของเธอนี้ก็อธิบายถึงความสำคัญของเธอ อิสอัคอายุได้ 37 ปีเมื่อมารดาของเขาได้ตายไปอับราฮัมได้ตายไปตอนอายุ 175 ปี (25:8) ซึ่งก็คือ 38 ปีหลังจากซาร่าห์ อับราฮัมและซาร่าห์ได้ย้ายกลับไปใกล้กับเมืองเฮโบรน หลังจากที่ได้อาศัยอยู่ ณ เบเออร์เชบาเป็นเวลาระยะหนึ่ง (ข้อ 2; เปรียบเทียบ 22:19)

“มันควรถูกเน้นที่นี่ว่า โลกของพวกเขาบรรพบุรุษนั้นเป็นโลกของสังคมที่ได้ถูกพัฒนาและถูกจัดระบบระเบียบ และไม่ใช่สิ่งที่ตามปกติแล้วถูกถือว่าเป็นการเป็นอยู่แบบชาวอาหรับ ที่ท่องเที่ยวไปในทะเลทรายแบบเรียบง่าย ตลอดปฐมกาล 12-50 นั้น มันก็มีการเชื่อมโยงต่างๆ ต่อเมโสโปเตเมีย

และต่ออีิปต์เช่นเดียวกับการเจรจากับศูนย์กลางทางการเมือง ท้องถิ่น (เซเคม ซาเลม และเฮโบรน) เช่นเดียวกับเกราร์ในเนเกบตะวันตกบนทางแยกของทางสายใหญ่ตามชายฝั่ง

“ส่วนใหญ่ของการเข้าประเด็นทางศาสนศาสตร์ของพวกบรรพบุรุษ ก็ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่า มันมีวิถีชีวิตอื่นๆ ที่น่าดึงดูดใจมากขึ้นที่มีไว้สำหรับบุคคลในพระคัมภีร์แรกเริ่มเหล่านี้ ทางเลือกที่พวกเขาได้เลือกนั้นก็ให้ผลประโยชน์จำนวนน้อยที่พวกเขาอาจได้ชื่น ชมในที่อื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมโสโปเตเมียที่ที่ครอบครัวของพวกเขาได้ถูกสถาปนาขึ้นในรูปของข้อเท็จจริงนี้และพระสัญญาต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ที่ได้ทำแก่อับราฮัมในตลอด ชีวิตของเขา นั่น ความเห็นของเขาที่มีต่อพวกผู้นำของเฮโบรนหลังจากการตายของ ซาราห์ภรรยาของเขานั้นก็รับเอาความหมายใหม่”⁶⁹⁷

23:3-16 ตามปกติแล้ว พวกตะวันออกไกลโบราณได้ฝังสมาชิกในครอบครัวในแผ่นดินเกิดของพวกเขา⁶⁹⁸ ความปรารถนาของอับราฮัมที่จะฝังซาราห์ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแสดงให้เห็นว่าเขา ได้ให้หันหลังให้แก่มโสโปเตเมียตลอดไป (ข้อ 4) คานาอันเป็นบ้านเกิดที่รับเอามาของเขาพระเจ้าได้ทำให้อับราฮัมเป็นบุคคลที่มีอำนาจ ซึ่งพวกเพื่อนบ้านของเขาได้ยอมรับ (ข้อ 6)⁶⁹⁹

“อับราฮัมได้วางตัวของเขาเอง ณ ส่วนล่างของบันไดทางสังคม และพวกเขาได้วางเขาไว้ ณ ส่วนบน”⁷⁰⁰

“การตอบสนองที่อบอุ่นและใจกว้างของพวกเขาได้ให้สิ่งทั้งหมดที่อับราฮัมต้องการ แต่ การอนุญาตให้ฝังซาราห์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งที่เขาได้ร้องขอ เขาได้ร้องขอให้ดิน แปลงเล็กเพื่อเป็นสุสาน ไม่ใช่แค่หนึ่งในหลุมฝังศพของพวกเขาเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึง ความอบอุ่นของการตอบสนองของพวกเขา โดยการละเลยการอ้างอิงใดๆ ณ จุดนี้นั้น บางทีคนฮิตไทต์บ่งบอกถึงความลึกลับใจของพวกเขาที่จะ โอนที่ดินให้แก่อับราฮัมเพราะว่าเขาจะไม่ได้เป็นคนพักแรมที่ไรที่ดินอีกต่อไป”⁷⁰¹

คนฮิตไทต์เหล่านี้เป็นผู้อาศัยของคานาอัน ไม่ใช่สมาชิกของจักรวรรดิฮิตไทต์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งภายหลังได้รุ่งเรืองขึ้นในซีเรียทางเหนือของแผ่นดินแห่งพระสัญญา⁷⁰²

ทำไมเอโฟรนต้องการที่จะขายที่ดินแปลงเล็กทั้งผืนที่ซึ่งถ้ำอยู่ที่นั่น ไม่ใช่แค่ถ้ำที่อับราฮัมได้ร้องขอเท่านั้น (ข้อ 8-11)? กฎหมายของคนฮิตไทต์ได้ระบุว่า เมื่อเจ้าของที่ดินได้ขายส่วนหนึ่งของที่ดินของเขาให้แก่ใครคนหนึ่งนั้น เจ้าของดั้งเดิมจำต้องเสียบางสิ่งของที่ดินนั้นต่อไป อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาได้ขายที่ดินทั้งผืนนั้น เจ้าของใหม่จะต้องรับผิดชอบในการจ่ายภาษี (เปรียบเทียบ 1

พศด. 21:24) ดังนั้น เอโพรนได้ยื่นกรานสำหรับพื้นที่ทั้งหมด ซึ่งรู้ว่าอับราฮัมจำเป็นต้องทำการซื้อของเขาอย่างรวดเร็วเพื่อว่าเขาสามารถฝังซาราห์ได้⁷⁰³

ความเต็มใจของอับราฮัมที่จะจ่ายกับสิ่งที่ดูเหมือนจะมีราคาสูงผิดปกติสำหรับที่ดินนั้น ก็แสดงถึงความเชื่อของเขาต่อไป (ข้อ 15-16) ทุ่งนาโดยทั่วไปมีราคา 4 เซเชลต่อ 1 เอเคอร์ และที่ดินที่เป็นสวนก็มีราคา 40 เซเชลต่อ 1 เอเคอร์⁷⁰⁴ อับราฮัมได้เต็มใจที่จะจ่าย 400 เซเชลแน่นอนว่าตัวบทไม่ได้ให้บริเวณที่เจาะจงของที่ดิน แต่ดูเหมือนว่ามันค่อนข้างเล็ก

“ที่ดินไม่ได้เป็นการต่อรองสำหรับอับราฮัม 400 เซเชลจะมากกว่า เงิน 100 ปอนด์ ดาวิด ได้จ่ายแค่ 1 ใน 8 ของจำนวนนั้น นั่นคือ เงิน 50 เซเชล สำหรับการซื้อที่สำหรับพระวิหาร จากอาราวันาห์ (2 ซมอ. 24:24)⁷⁰⁵

การตอบสนองของเอโพรนต่อการร้องขอของอับราฮัม ดูเหมือนจะใจกว้างอย่างมาก แต่เขาได้ทำให้มันยุ่งยากสำหรับอับราฮัมที่จะจ่ายน้อยกว่าราคาเรียกร้อมของเขา เป้าหมายของเอโพรนคง จะเป็นการที่จะได้รับของขวัญจากอับราฮัมสำหรับการให้ทุ่งนาแก่เขา และถ้านั้นจะเป็นการชดเชย สำหรับค่าของที่ดินของขวัญเช่นนั้นก็เป็นธรรมเนียม ในอีกด้านหนึ่งเขาอาจได้ต้องการที่จะขัดขวางการเสนอของอับราฮัมที่จะจ่ายให้เขาน้อยกว่าราคาเรียกร้อมของเขา (ข้อ 15)⁷⁰⁶

“พวกบรรพบุรุษผู้ซึ่งได้ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่พระสัญญาต่างๆ นั่นก็ปราศจากรางวัลใช่ไหม? ไม่ใช่ เรื่องราวของเราก็ตอบไว้ ในความตายนั้น พวกเขาที่เป็นทายาทและไม่ใช่ ‘คนแปลกหน้า’ อีกต่อไป ส่วนเล็กอย่างมากของแผ่นดินแห่งพระสัญญาคือสุสานได้เป็นของพวกเขา พวกเขาไม่จำเป็นต้องพักใน ‘โลกของคนฮิตไทต์’ หรือในสุสานของคนฮิตไทต์ (เปรียบเทียบ ข้อ 6) ซึ่งอิสราเอลจะได้ถือว่าเป็นความยุ่งยากลำบากที่จะแบกรับ”⁷⁰⁷

“ณ เวลาที่คนอิสราเอลได้อุบัติบนเส้นทางของพวกเขาที่จะยึดครองแผ่นดินนั้น โมเสสได้ทำอย่างดีที่จะย้ำเตือนพวกเขา ถึงการที่โดยความเชื่อนั้น บรรพบุรุษของพวกเขาได้รับรองอย่างน้อยคือ ‘สุสานที่ซึ่งเป็นสมบัติของเขาเอง’ และที่จะกระตุ้นความปรารถนาในพวกเขา ที่จะทำให้งานของการนำสิ่งที่ได้สัญญาไว้แก่พวกเขาเมื่อนานมาแล้วนั้น ไปสู่ครอบครองอย่างสมบูรณ์”⁷⁰⁸

23:17-18 การซื้อถ้ำมัคเป-ลาห์ของอับราฮัม (ตามตัวอักษรหมายถึง ถ้ำสองแห่ง หรือถ้ำที่แยกกัน) ก็บ่งบอกถึงความเชื่อที่ต่อเนื่องของเขาในพระสัญญาของพระเจ้าที่จะให้แผ่นดินคานาอันแก่เขาและลูกหลานของเขา ในทำนองเดียวกันเยเรมีย์ได้ซื้อที่ดินในแผ่นดินแห่งพระสัญญาก่อนการเป็น

เซลยที่บาบิโลน เพื่อแสดงออกถึงความเชื่อที่ว่า พระเจ้าจะนำคนอิสราเอลกลับมาอยู่ที่นั่นในที่สุด (เปรียบเทียบ ยรม. 32:6-15) ตามปกติแล้ว บุคคลหนึ่งไม่ได้ฝังครอบครัวของเขาไว้ในที่นั่นนอกจากว่าเขาถือว่ามันเป็นบ้านของเขาและวางแผนที่จะอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน

23:19-20 ผู้เขียนได้บันทึกถึงสองครั้งว่า เฮโบรนที่อยู่ภายในแผ่นดินคานาอัน (ข้อ 2, 10) และได้เน้นอย่างซ้ำๆ ว่าการเจรจาสำหรับที่ดินนั้นเป็นทางการ (ข้อ 10, 13, 16, 18) มันไม่มีข้อสงสัยที่ว่าส่วนนี้ของที่ดินตอนนี้ได้เป็นของอับราฮัมและทายาทของเขา

“ข้อนี้ [ข้อ 20] เป็นการสรุปของ ข้อ 2- 19 มันดูเหมือนแปลกที่ปรากฏหลังจากข้อที่ 19 ซึ่งได้เป็นข้อสังเกตที่มีเหตุผลว่าจะสรุปอะไร ที่ของมันที่นี่ก็ชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบที่สำคัญในบทนี้ไม่ใช่การตายของซาราห์ แต่เป็นการได้มาซึ่งที่ดินจากคนนอกของอับราฮัมในฐานะเช่นนั้น มันเป็นการแสดงว่าสิ่งต่างๆ จะเกิดขึ้น”⁷⁰⁹

“ข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมได้ฝังซาราห์ไว้ในแผ่นดินคานาอันก็เป็นหลักฐานของความเชื่อที่ไม่หวั่นไหวของเขา จากการศึกษาที่รู้ว่าลูกหลานของเขาจะเผชิญกับความเปิ่นทาสที่ขมขื่น เป็นเวลา 400 ปีในต่างประเทศ (15:13) นั้น เขาได้มองไกลออกไปเหนือสิ่งนั้นไปยังความสำเร็จสูงสุดของพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า”⁷¹⁰

อิสอัคและยาโคบเช่นเดียวกับอับราฮัมได้ใช้สุสานแห่งนี้ อับราฮัม ซาราห์ อิสอัค เรเบคาห์ ยาโคบ และเลอาห์ต่างก็ได้ถูกฝังไว้ที่นี่ หลุมฝังศพของราเชลอยู่ใกล้กับเบธเลเฮม (ตามตัวอักษรหมายถึง บ้านแห่งขนมปัง นั่นคือ ยูงฉาง)

เวลาแห่งความตายควรเป็นเวลาที่คุณในทางธรรมประกาศถึงความเชื่อของพวกเขาอย่างเสียงดังที่สุดในแง่ของความหวังของเราในพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า

17. การเลือกเจ้าสาวให้อิสอัค บทที่ 24

คนใช้ของอับราฮัมได้กลับไปยังปาดานอารัม ซึ่งถูกกำชับด้วยหน้าที่ของการหาเจ้าสาวที่เหมาะสมสำหรับอิสอัคเขาได้บรรลุนานของเขาอย่างสัตย์ซื่อและอย่างตั้งใจโดยการพึ่งพาความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่จะอำนวยความสะดวกเดินทางของเขาและการจัดเตรียมของพระเจ้าที่จะนำพาเขา พระเจ้าได้นำเขาไปยังเรเบคาห์

ความยาวของเรื่องราวนี้และจำนวนของรายละเอียดที่ได้ถูกรวมเข้าไปก็แนะนำว่า เหตุการณ์นี้ได้เล่นส่วน ที่สำคัญในความสำเร็จของจุดประสงค์ของผู้เขียน นี่เป็นบทที่ยาวที่สุดในปฐมกาล⁷¹¹ รายละเอียดก็แสดงถึงวิธีที่ พระเจ้าได้จัดเตรียมภรรยาและผู้ให้กำเนิดทายาทสำหรับอิสอัค และยังได้สัปดาห์ชื่อต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ ที่มีต่ออับราฮัม การทำงานของพระเจ้าผ่านทางวิถีทางตามธรรมชาติของเหตุการณ์ต่างๆ อย่างจัดเตรียมไว้เพื่อจะบรรลุดจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์ก็อธิบายถึงวิถีทางต่างๆ ของพระองค์กับมนุษยชาติ

“แนวคิดหลักในพระคัมภีร์ตอนนี้อยู่ในคำว่า เฮเซค ‘ความรักที่จงรักภักดี’ หรือ ‘หรือความจงรักภักดีต่อพันธสัญญา’ จากทั้งมุมมองของพระเจ้าและมุมมองของมนุษย์”⁷¹²

“เรื่องราวนี้เป็นที่ชื่นใจมากที่สุดและมีเสน่ห์มากที่สุดของเรื่องราวต่างๆ ของบรรพบุรุษ”⁷¹³

อีกครั้งหนึ่ง โครงสร้างของสี่ส่วน (1-9, 10-28, 29-61, 62-67) เป็นโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร ส่วนที่หนึ่งและส่วนที่สี่เกิดขึ้นในครอบครัวของอับราฮัมในคานาอัน และส่วนที่สองและส่วนที่สาม บันทึกเหตุการณ์ในครอบครัวของเรเบคาห์ในอารัม

24:1-9 ขาอ่อนอาจเป็นการใช้ถ้อยคำที่นุ่มนวลสำหรับอวัยวะสืบพันธุ์ (ข้อ 2)⁷¹⁴ คนโบราณได้ถือว่า “ขาอ่อน” เป็นที่มาของคนรุ่นลูกหลานและที่นั่งแห่งอำนาจ เปรียบเทียบ 47:29)

“โดยการวางมือของเขาไว้ได้ขาอ่อนของอับราฮัมนั้น คนใช้ได้จะต้องอวัยวะสืบพันธุ์ของเขาและดังนั้นก็ให้ความจริงจังที่พิเศษแก่คำสาบาน ในโลกตะวันออกโบราณนั้นคำสาบานที่จริงจังอาจทำขึ้นได้โดยการถือสิ่งของที่ศักดิ์สิทธิ์ในมือของคนหนึ่ง อย่างที่มันยังคงเป็นธรรมเนียมที่จะให้คำสาบานโดยใช้พระคัมภีร์ก่อนที่จะให้หลักฐานในศาล เนื่องจากพันธสัญญาเดิมเชื่อมโยงพระเจ้ากับชีวิตอย่างเฉพาะเจาะจง (คุณลักษณะของกฎของการถวายบูชา) และอับราฮัมได้เข้าสู่หนัดในฐานะเครื่องหมายของพันธสัญญานั้น การวางมือของเขาไว้ได้ขาอ่อนของอับราฮัมได้ทำการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดกับแนวคิดทางศาสนาที่เป็นพื้นฐานบางอย่าง คำสาบานโดย ตำแหน่งของการให้กำเนิดนั้นเหมาะสมอย่างเฉพาะเจาะจงในกรณีนี้ เมื่อมันเกี่ยวข้องกับการหาภรรยาให้แก่อิสอัค”⁷¹⁵

“การกระทำนั้นจะเป็นสัญลักษณ์อย่างสำคัญในกรณีนี้เพราะว่าความสำเร็จของภารกิจจะทำให้การแพร่พันธุ์ของคนรุ่นลูกหลานและความสำเร็จแห่งพันธสัญญาแบบอับราฮัม เป็นไปได้”⁷¹⁶

“อิสอัคไม่ได้ถูกถือว่าเป็นแค่ผู้สมัครที่มีสิทธิ์สำหรับการแต่งงานเท่านั้น แต่เป็นทายาทแห่งพระสัญญา ผู้ซึ่งต้องถูกกั้นไว้จากการผูกพันใดๆ กับเผ่าพันธุ์ผู้ซึ่งสมบัติของพวกเขา จะต้องมาสู่พงศ์พันธุ์ของเขา และที่ซึ่งถึงกำหนดสำหรับการพิพากษาที่จะถูกดำเนินการ โดยลูกหลานเหล่านั้น”⁷¹⁷

24:10-28 อูฐก่อนข้างหายากในบริเวณนี้ ดังนั้นข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมเป็นเจ้าของอูฐ 10 ตัวก็สะท้อนถึงสมบัติที่มากมายของเขา (ข้อ 10; เปรียบเทียบ โยบ 1:3)⁷¹⁸ “เมโสโปเตเมีย” หมายถึง “เอแรมของแม่น้ำทั้งสอง” และอ้างถึงบริเวณระหว่างและรอบๆ แม่น้ำไทกริสและยูเฟติส ข้อ 12 เป็นกรณีแรกของคำอธิษฐานที่ได้ถูกบันทึกไว้สำหรับการนำพาที่เจาะจงในพระคัมภีร์ เนื่องจากว่าพวกอูฐสามารถดื่มน้ำได้ 25 แกลลอน เครื่องหมายของคนใช้ที่หลักแหลม (ข้อ 14) มันได้ทดสอบถึงความกรุณา ความใจกว้าง ความพยายาม และความเต็มใจ ของเรเบคาห์ที่จะช่วยคนแปลกหน้า

“แม้ว่าพระเจ้าเลือกทั้งอับราฮัมและเรเบคาห์ วิธีของการเปิดเผยของพระองค์ต่อพวกเขา นั้นก็แตกต่างกันอย่างประหลาด สำหรับอับราฮัมนั้น พระองค์ก็ตรัส (12:7) ในนิมิตและเสียง สำหรับเรเบคาห์นั้น พระองค์ก็สื่อสารผ่านทางคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบและการกระทำที่เป็นการจัดเตรียม (24:27, 48, 50)”⁷¹⁹

24:29-61 “ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของเรื่องราวนี้ก็คือว่า หลังจากที่ได้นะนำถึงบุคคลใหม่คือลาบันและครอบครัวของเขาแล้ว อีกครั้งหนึ่งผู้เขียนยอมให้คนใช้ที่จะเล่าเรื่องอีก (ข้อ 34-39) แต่เหมือนกับกรกล่าวซ้ำส่วนใหญ่ในเรื่องราวตามพระคัมภีร์นั้น การเล่าเรื่องซ้ำ ไม่ใช่แค่การกล่าวซ้ำเท่านั้น ตรงกันข้าม มันเป็นการยืนยันอีกครั้งหนึ่งของหลายประเด็นหลักของเรื่องราวครั้งแรก. . . . ขณะที่เราได้ยินคนใช้เล่าในรายละเอียดมากขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เราก็เห็นว่าการอัศจรรย์แห่งการจัดเตรียมของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่มากกว่าสิ่งที่ได้นะนำไว้ในเรื่องราวเอง”⁷²⁰

การกล่าวซ้ำเหตุการณ์ก็ได้ยืนยันถึงความสัตย์จริงของมันในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 41:32)

มันเป็นธรรมเนียมในสังคมเฮริเรียนที่จะปรึกษาเจ้าสาวก่อนที่จะทำให้แผนการแต่งงานสำเร็จ (ข้อ 58-60) พี่ชายก็เป็นผู้นำในการให้น้องสาวของเขาที่จะแต่งงานอีกด้วย จงสังเกตว่า ลาบัน พี่ชายของเรเบคาห์ ได้เป็นผู้เจรจาหลัก ผู้ซึ่งได้เป็นตัวแทนของครอบครัว แทนที่จะเป็นเบธูเอล บิดาของเธอ (เปรียบเทียบ ข้อ 50) หรือมารดาของเธอ (ข้อ 53, 55, เปรียบเทียบ 34:11-17; 42:1-3) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เบธูเอลนั้นก็แก่เกินไปหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของภรรยาของเขา อย่างที่ ต่อมาเรเบคาห์ได้ “จัดการ”

อิสอัค⁷²¹ การอธิบายถึงการลาครอบครัวก็สะท้อนถึงการเป็นผู้นำ ของลาบันอีกด้วย (ข้อ 59-60)⁷²² เรเบคาห์ได้แสดงถึงความเชื่อของเธอในพระเจ้าของอับราฮัม โดยการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะละครอบครัวของเธอเพื่อไปแต่งงานกับอิสอัค (เปรียบเทียบ การเลือกที่คล้ายกันของอับราฮัมและรุธ นางรุธ 1:6)

24:62-67 เบเอลาไฮรอย ที่ที่อิสอัคได้อาศัยอยู่และภาวนา (ข้อ 62) เป็นที่ที่พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานก่อนหน้านี้ (เปรียบเทียบ 16:14) นี่แนะนำว่าอิสอัคอาจได้อธิษฐานเพื่อให้น้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะสำเร็จในการเลือกภรรยาของเขา เรเบคาห์ได้ลงจากหลังอูฐเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่สามีที่ตั้งใจของเธอ (เปรียบเทียบ ยชว. 15:18; 1 ซมอ. 25:23) การคลุมตนเองของเธอ ได้พูดเป็นนัยในเรื่องการที่เธอจะกลายมาเป็นเจ้าสาวของเขา เนื่องจากว่ามันเป็นธรรมเนียมที่จะคลุมเจ้าสาวในพิธีสมรส ตามปกติแล้วผู้หญิงอิสราเอลจะไม่สวมที่คลุม (เปรียบเทียบ 12:14; 38:14)

“อีกครั้งหนึ่ง ข้อคิดเห็นสุดท้าย (ข้อ 67) แสดงให้เห็นว่าการนำพาของพระเจ้าในด้านต่างๆแบบธรรมดาของชีวิตนั้นก็ดีสำหรับผู้ที่วางใจในพระองค์ เมื่ออิสอัคได้รับเรเบคาห์มาเป็นภรรยาของเขานั้น เขาได้รักเธอและได้รับการปลอบโยนกับเธอหลังจากการตายของมารดาของเขา ในอีกนัยหนึ่ง เรเบคาห์ได้มาแทนที่ซาราห์ในเชื้อสายของลูกหลานของอับราฮัม”⁷²³

ความสำคัญของเรื่องราวที่ยาวนี้ในบริบทที่ใหญ่ขึ้นของการเปิดเผยที่พิเศษนั้นมีสื่อเป็นอย่างเป็นนัยน้อย

1. โดยพื้นฐานแล้ว มันแสดงถึงความสัจซื่อของพระเจ้าที่มีต่อพระสัญญาของพระองค์ที่จะจัดเตรียมลูกหลานสำหรับอับราฮัม เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นความน่าไว้วางใจของพระองค์ สิ่งที่มาพร้อมกับสิ่งนี้ก็คือความแน่ใจที่ว่า แม้ว่าในไม่ช้าอับราฮัมจะตายไป พระเจ้าจะบรรลู่พระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ในอนาคต
2. นั่นเปิดเผยว่าพระเจ้านำพาผู้คนที่กำลังแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อว่าพวกเขาจะค้นพบมัน
3. นั่นอธิบายถึงการเลือกเจ้าสาวของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระองค์จากโลกนี้ โดยทางตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระสัญญาใหม่สอนไว้
4. ในคนใช้นั้น มันก็จัดเตรียมต้นแบบที่ดีของใครคนหนึ่งที่ได้ตอบสนองอย่างเหมาะสมต่องานของพระเจ้า คนใช้ของอับราฮัมได้อธิษฐานก่อนที่เขาได้กระทำ ได้สรรเสริญเมื่อพระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานของเขา และได้ดำเนินชีวิตโดยเชื่อว่าพระเจ้าควบคุมเรื่องราวทั้งหมดของชีวิต

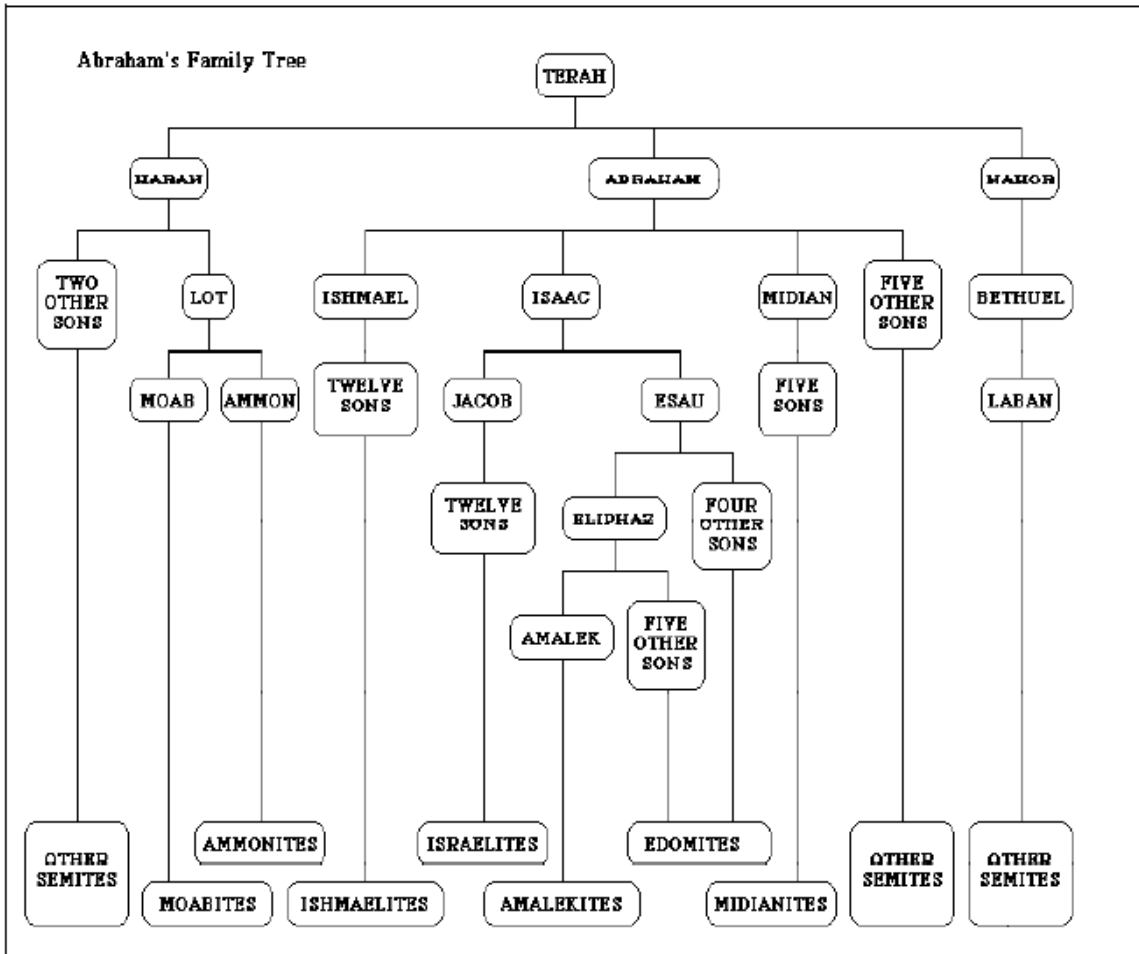
“มีสองหัวข้อที่ได้ถูกเน้นโดยเรื่องราวที่เป็นตัวอย่าง [ในปฐมกาล 24] ซึ่งหัวข้อหนึ่งนั้นเป็นหลักมากกว่า และอีกหนึ่งหัวข้อเป็นการเสริมมากกว่า คนใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัว สุขุม และสัตย์ซื่อก็กระทำในนามของเจ้านายของเขาในฐานะผู้สื่อสาร และภรรยาที่ดีในฐานะของขวัญจากพระเจ้า หัวข้อที่เน้นที่การกระทำของคนใช้อย่างมาก”⁷²⁴

18. การตายของอับราฮัม 25:1-11

ก่อนที่อับราฮัมได้ตายไป เขาได้ทำให้แน่ใจว่าพระพรแบบพันธสัญญาของพระเจ้าจะเป็นของอิสอัค โดย การส่งบุตรชายคนอื่นๆ ของเขาออกไป หลังจากที่เขาได้ตายไป พระเจ้าได้ยืนยันการตัดสินใจของเขาโดยการอวยพร อิสอัค

“ในตอนต้นของบทหนึ่งนี้ ผู้เขียนก็แสดงถึงการที่ชีวิตทั้งหมดของอิสอัคได้เป็นการเกิดซ้ำของสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับอับราฮัมอย่างไร ดังนั้นบทเรียนก็คือว่า ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีตสามารถเป็นที่พึ่งพาได้ในปัจจุบันและอนาคตได้ สิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกบิดา พระองค์จะทำเพื่อพวกบุตรชายเช่นเดียวกัน”⁷²⁵

“มันได้กล่าวถึงอิสอัคท่ามกลางลูกๆ ของอับราฮัมว่า “พระเจ้า [เอล โลฮิม] ได้อวยพร” เขา (ข้อ 11; เปรียบเทียบ 24:1, 35) ภาษานี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์ไม่บ่อย ซึ่งปรากฏในเรื่องราวการทรงสร้าง (1:22, 28; 2:3; 9:1)”⁷²⁶

พวกบุตรชายของอับราฮัมโดยนางเคทูราห์ 25:1-6

เคทูราห์ (ตามตัวอักษรแล้วหมายถึง ลูกห่อหุ้มไว้ในวันที่หอมหวาน) อาจได้เป็นภรรยาที่น้อย เหมือนกับ ฮาการ์ (ข้อ 6; 1 พศด. 1:32) ธรรมเนียมของคนยิวได้ระบุว่าเคทูราห์เป็นฮาการ์⁷²⁷ มันเป็นไปได้ที่จะพิสูจน์ ว่าอับราฮัมได้แต่งงานกับเคทูราห์และที่ว่าเธอได้ให้กำเนิดบุตรชาย 6 คนหลังจากการตายของซาร่าห์ แม้ว่าบางที นี่เป็นกรณี⁷²⁸ เขาคงได้แต่งงานกับเธอก่อนหน้านั้นในชีวิตของเขาขณะที่ซาร่าห์ยังมีชีวิตอยู่

ข้อมูลที่ได้ถูกเปิดเผยในข้อเหล่านี้อาจปรากฏ ณ จุดนี้ในเรื่องราวนั้น ก็เพื่อที่จะแนะนำถึงคนมีเดียน ผู้ซึ่งต่อมาเกิดมีชื่อเสียงในปฐมกาล พวกเขาเป็นกลุ่มของเผ่าต่างๆ ที่ได้อาศัยในทะเลทรายที่อยู่รอบๆ อิสราเอล บางทีโมเสสได้รวมข้อมูลนี้ไว้เพราะว่า ตอนพระคัมภีร์นี้ยืนยันถึงความสำคัญชื่อของพระเจ้าในการให้ลูกหลานหลาย คนแก่อับราฮัม แม้ว่าอิสอัคและกิงก้านของครอบครัวของเขาจะเป็นผู้รับพระพรต่างๆ ที่พิเศษของพระเจ้าก็ตาม

“มันเกี่ยวข้องกับโอเฟรน [แปลว่า “เอเฟอร์” ข้อ 4] ว่าเขาได้ทำสงครามกับลิบยา และได้พิชิตมัน และที่ว่าลูกหลานของเขา เมื่อพวกเขาได้อาศัยอยู่ในมัน ได้เรียกมัน (จากชื่อของเขา) ว่า อัฟริกา และอเล็กซานเดอร์ โพลีฮิสเตอร์ ก็ให้การเป็นพยานของเขาต่อสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวที่นี้...”⁷²⁹

ในส่วนนี้และสองส่วนที่ตามมา (ข้อ 7-11 และ 12-19) บุคคลเหล่านั้นที่เล่นบทบาทเล็กๆ ในละคร ก็ปรากฏตัว ณ ตอนสุดท้ายของการแสดงของพวกเขาและก็กำหนดทางสำหรับผู้แสดงหลักที่ตามมา

พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “ชื่อของเจ้าจะสืบต่อไปทางเชื้อสายของอิสอัค” (21:12) ได้นำอับราฮัมไปสู่การกระทำอย่างที่เขาได้ทำ ตามที่โมเสสได้บันทึกไว้ที่นี่

“ดินแดนทางตะวันออก” (ข้อ 6) ที่ซึ่งอับราฮัมได้ส่งพวกบุตรชายของเขาไปนั้นแทนที่จะเป็นอิสอัค ก็เป็น อารเบียอย่างชัดเจน มันอยู่ทางตะวันออกและทางทิศใต้ของคานาอัน

“ในกรณีนี้ การส่งพวกบุตรชายออกไปก็เพื่อที่จะทำให้ตำแหน่งของอิสอัคนั้นมั่นคงยิ่งขึ้น”⁷³⁰

การตายของอับราฮัมและพระพรของอิสอัค 25:7-11

อิสอัคคงจะอายุได้ 75 ปีและยาโคบอายุได้ 15 ปีเมื่ออับราฮัมได้ตายไป (ข้อ 7; เปรียบเทียบ 21:5; 25:26)⁷³¹ อับราฮัมได้มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา 100 ปี (เปรียบเทียบ 12:4)

“มันเป็นสิ่งหนึ่งที่จะดำเนินชีวิตที่ยืนยาว มันเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะดำเนินชีวิตที่ยืนยาวซึ่งเป็นชีวิตที่มีความสุขอีกด้วย ข้อสังเกตการมรณกรรมของอับราฮัมก็ดึงความสนใจไปที่ข้อเท็จจริงที่ว่า อับราฮัมได้ตายไปไม่ใช่เมื่อแก่หง่อมแล้วเท่านั้น แต่ในกรอบความคิดนั้นก็เต็มไปด้วยสันติสุข ภายในและความอิมเมจ นั่นเป็นแรงผลักดันของวลี ชรามืออายุมากหรือ ‘อิมเมจ’”⁷³²

วลี “รวมอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน” (ข้อ 8) บ่งบอกถึงการรวมกันใหม่ในแดนคนตาย ซึ่งเป็นสถานที่ของวิญญาณที่ได้จากไป พร้อมกับบรรพบุรุษผู้ซึ่งได้ตายไปก่อนหน้านี้ มันสันนิษฐานถึงการเป็นอยู่ส่วนตัวต่อไปหลังจากการตายทางฝ่ายร่างกาย (เปรียบเทียบ 15:15; ฮบ. 11:13) อับราฮัมได้ถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเปลาห์ใกล้กับมัมเร สถานที่เก่าแก่ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของเฮโบรน (ข้อ 9)

ตอนนี้ การจัดการของพระเจ้ายกย่องที่อิสอัค ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ในถ้ำบนน้ำของฮาการ์ที่เบเอเอลาฮรอย (ข้อ 11; เปรียบเทียบ 16:14; 24:62) พวกนักโบราณคดียังไม่ได้ค้นพบสถานที่นี้ เป็นที่ชัดเจนว่า มันอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ทางทิศใต้ของเบเอเอลาฮในเนเกบ

ผู้รับใช้ของพระเจ้าควรทำทุกสิ่งด้วยอำนาจของพวกเขาที่จะกำกับการดำเนินต่อไปของโปรแกรมของพระเจ้าที่จะอวยพรจากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนรุ่นถัดไป

ข. สิ่งที่เป็นผลจากอิชมาเอล 25:12-18

“ส่วนของเชื้อสายสี่ส่วนสุดท้ายของพระธรรมปฐมกาลก็ตามรูปแบบที่เจาะจง เชื้อสายในแต่ละชนรุ่นที่ไม่ได้เป็นเชื้อสายที่ถูกเลือกสรรไว้ก็ถูกสืบเสาะก่อนเรื่องราวกลับไปสู่เชื้อสายที่ถูกเลือกสรรไว้”⁷³³

ส่วนนี้บันทึกความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่มีต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ในการที่จะทำให้อิชมาเอลเป็น ชนชาติใหญ่และให้ลูกหลานที่มากมายแก่เขา (16:10; 21:18) นี่เป็นประวัติศาสตร์ 10 ครอบครัวอีกที่หนึ่งที่ ปฐมกาลบันทึก (ดูโครงสร้างในบทนำสู่การอธิบายเหล่านี้) บางทีนี่เป็นการเปรียบเทียบอย่างตั้งใจกับ 10 ชนชาติที่ได้ถูกอ้างอิงไว้ในตารางประชาชาติต่างๆ (บทที่ 10) ซึ่งบ่งบอกว่าพระเจ้าจะอวยพรครอบครัวทั้งสิ้น ของโลกผ่านทางครอบครัวอื่นๆ ที่พิเศษ

ข้อเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าได้บรรลุประสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่เกี่ยวข้องกับอิชมาเอล (16:10-12; 17:20) เหมือนกับนาโฮร์และยาโคบนั้น อิชมาเอลได้บิดาของบุตรชาย 12 คน โมเสสได้ดึงประวัติศาสตร์ ส่วนตัวของเขาไปสู่บทสรุปก่อนที่เขาได้เคลื่อนไปสู่การจดจ่อที่อิสอัคน้องชายของเขา

“การอ้างอิงถึง ‘เจ้านายสิบสองคนตามเผ่า’ . . . ทำให้นึกถึงถ้อยคำของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตของเชื้อสาย ของอิชมาเอลจาก 17:20 ที่ซึ่งมันได้ถูกสัญญาว่าเขาเองก็จะได้รับการอวยพร และ ‘เจ้านายสิบสองคน’ . . . ก็จะบังเกิดแก่เขาและกลายมาเป็นชนชาติใหญ่”⁷³⁴

คนอิชมาเอลได้อาศัยอยู่ในอารเบีย อารเบียตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของคานาอันและแผ่กว้างจาก แม่น้ำยูเฟรติสไปยังทะเลแดง⁷³⁵ บางทีครั้งหนึ่งคนอิชมาเอลเคยเป็นการรวมกลุ่มกันของเผ่าต่างๆ เหมือนกับคน อิสราเอล

“ชื่อต่างๆ ของเจ้านายสิบสองคนที่สืบเชื้อสายจากอิซมาเอลก็ถูกนำไปใช้ไม่ใช่แค่กับการแบ่งตามเผ่าเท่านั้น แต่กับสถานที่ทางภูมิศาสตร์อีกด้วย (เปรียบเทียบ ข้อ 16)”⁷³⁶

อิซมาเอลได้ตายไปตอนอายุได้ 137 ปี ซึ่งได้มีชีวิตอยู่หลังจากการตายของอับราฮัม 48 ปี บางทีผู้เขียนได้ รวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่า อิซมาเอลได้อาศัยอยู่ “ตรงหน้าประชาชนของเขา” (ข้อ 18) เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงความ สำเร็จแห่งการทำนายของพระเจ้าที่มีต่อฮาการ์ (เปรียบเทียบ 16:12) ต่อมาคนอิซมาเอลที่เป็นชาวอาหรับที่ท่องเที่ยว ไปตามทะเลทรายก็มีความขัดแย้งอย่างมากมายกับญาติพี่น้องคนอิสราเอลที่ได้ตั้งถิ่นฐานมากกว่าของพวกเขา

พระเจ้านั้นสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่จะอวยพรผู้ซึ่งพระองค์ได้สัญญาว่าจะอวยพร

ค. สิ่งที่เป็นผลจากอิสอัค 25:19 — 35:29

การกำเนิดใหม่เริ่มต้นด้วย 25:19 หัวข้อของมันคือ “การได้มาซึ่งพระพรและพัฒนาการและการปกป้อง ของมันโดยพระเจ้า”⁷³⁷ โมเสสได้จัดตั้งเรื่องราวของยาโคบทั้งหมดในโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรที่ เน้นถึงความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพงศ์พันธุ์และความมั่งคั่งของพงศ์พันธุ์

- “A คำทำนายถูกค้นหารเบคาห์คืนรนในการคลอดบุตร สิทธิบุตรหัวปี การเกิด หัวข้อของความขัดแย้ง การหลอกลวง ความอุดมสมบูรณ์ (25:19-34)
- B ระหว่างปิดฉาก: ความขัดแย้ง การหลอกลวง พระพร พันธสัญญากับคนต่างชาติ (26)
- C การหลอกลวง พระพรถูกขโมยไป การกลัวเอชาว การหนีไปจากแผ่นดิน (27:1-28:9)
- D การเผชิญหน้า (พากา) กับพระเจ้า ณ สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ใกล้พรมแดนพระพร (28:10-22)
- E แวดวงภายในเปิดออก: การมาถึง ลาบัน ณ พรมแดน การหลอกลวง ค่าจ้าง ราเชลเป็นหมั้น เลอามีลูกได้ (29:1- 30:21)
- F ราเชลมีลูกได้ ยาโคบเพิ่มฝูงสัตว์ (30:22-43)
- E’ แวดวงภายในปิด: การจากไป ลาบัน ณ พรมแดน การหลอกลวงค่าจ้าง (31)
- D’ การเผชิญหน้า (พากา) กับพระเจ้า ณ สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ใกล้พรมแดนพระพร (32)
- C’ การหลอกลวงได้ถูกวางแผนไว้ การกลัวเอชาว พระพร ได้กลับคืน การกลับไปสู่แผ่นดิน(33)
- B’ ระหว่างปิดฉาก: ความขัดแย้ง การหลอกลวง พันธสัญญากับคนต่างชาติ (34)
- A’ คำทำนายได้สำเร็จ ราเชลคืนรนในการคลอดบุตร พระพร การแก้ปัญหาการตาย(35:1-22)”⁷³⁸

เรื่องราวของน้ำท่วมโลกก็มีโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรเช่นกัน และทั้งสองเรื่องราวก็มี ประโยคที่คล้ายกัน ณ ตอนกลาง (จุดผกผัน): พระเจ้าได้ระลึกถึงโนอาห์ (8:1) และพระเจ้าได้ระลึกถึงราเชล (30:22) สิ่งนี้เน้นว่าพระเจ้าควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ และช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด

“ . . . ผู้เขียนปฐมกาล ได้แยกเรื่องราวของยาโคบและโยเซฟไปคู่สองส่วนอย่างเจตนา โดยการใส่ประวัติศาสตร์ครอบครัวของเอซาว 36:1 — 37:1 ในตรงกลาง สิ่งนี้ยอมให้เขาที่จะสลับลำดับพงศของเชื้อสายที่ไม่ได้ถูกเลือกของอิซมาเอล (25:12-18) และ เอซาว (36:1 — 37:1) กับประวัติศาสตร์ต่างๆ ของครอบครัวที่เต็มทีของเชื้อสายที่ได้ถูกเลือกของเทราห์ (อับราฮัม) (11:27— 25:11), อิสอัค (ยาโคบ) (25:19 — 35:29), และยาโคบ (โยเซฟ) (37:2 — 50:26) เพื่อที่จะผลิตผลรวมของ 5 ประวัติศาสตร์ต่างๆ ของครอบครัวบรรพบุรุษ สิ่งนี้เข้ากันกับ 5 ประวัติศาสตร์ต่างๆ ของครอบครัวก่อนเวลาของพวกบรรพบุรุษ . . . ”⁷³⁹

1. บุตรชายฝาแฝดของอิสอัค 25:19-26

ข้อ 19-34 แนะนำถึงการผจญภัยและความกล้าหาญของยาโคบและเอซาวทั้งสิ้น

ในส่วนแรก (25:19-26) เรามีการบันทึกถึงการที่พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของอิสอัคโดยการทำให้เรเบคาห์ มีลูกได้ (พระพร) พระองค์ให้บุตรชายสองคนแก่เธอ คือ เอซาวและยาโคบ และได้ทำนายว่าสองชนชาติจะมาจาก พวกเขา ซึ่งพระเจ้ารับใช้น้อง

การเน้นของส่วนนี้อยู่ที่คำทำนายของพระเจ้า (ข้อ 23) อย่างที่มันชัดเจนจากโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรของเรื่องราว

- “A   อิสอัคอายุได้ 40 ปีเมื่อเขาได้รับเรเบคาห์มาเป็นภรรยา (20)
- B   เรเบคาห์เป็นหมั้น; การอธิษฐานขอลูกได้รับคำตอบ (21ก)
- C   เรเบคาห์ภรรยาของเขาได้ตั้งครรภ์ (21ข) เด็กๆได้เบียดเสียดกันภายในครรภ์ของเธอ (22ก)
- D   เรเบคาห์ขอคำทำนาย (22ข)
- D’   พระยาเวห์ให้คำทำนายแก่เธอ (23)
- C’   กำหนดคลอดของเธอได้มาถึง (24ก) และคูเอ็ดมีเด็กฝาแฝดในครรภ์ของเธอ (24ข)
- B’   ยาโคบและเอซาวตรงกันข้ามกันในการเกิดและรูปร่างหน้าตา (25-26ก)
- A’   อิสอัคอายุได้ 60 ปี เมื่อเรเบคาห์ได้ให้กำเนิดฝาแฝด (26ข)”⁷⁴⁰

คำถามของทายาทก็ดำเนินอย่างเป็นหลักในส่วนนี้ ใครจะเป็นทายาทของอิสอัคผู้ซึ่งพระเจ้าจะบรรลुพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์? เหมือนกับซาร่าห์นั้น เรเบคาห์ก็เป็นหมั้น (ข้อ 21) หลังจาก 20 ปีแห่งการรอคอย และอธิษฐาน (ข้อ 21-22) พระเจ้าได้ให้ลูกๆ แก่เธอ ใครในสองคนนี้จะเป็นทายาทที่ได้รับพร? พระเจ้าแทรกแซงเพื่อจะประกาศถึงการเลือกไว้ล่วงหน้าของพระองค์ (ข้อ 23) การตอบสนองของยาโคบต่อการเลือกของเขาเหนือ เอชาวนั้น ก่อนข้างแตกต่างจากการตอบสนองของอิสอัคต่อการเลือกเขาโดยพระเจ้า เพื่อให้เป็นทายาทของอับราฮัม ขณะที่ส่วนนี้เริ่มต้นที่จะอธิบาย

พระคัมภีร์ไม่ได้ให้เหตุผลว่าทำไมพระเจ้าได้เลือกยาโคบเหนือเอชาว สิ่งที่เราารู้ก็คือว่า การเลือกของ พระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความดีที่เหนือกว่าของยาโคบ แต่ขึ้นอยู่กับอภิสิทธิ์เด็ดขาดของพระยาเวห์ (รม. 9:10-13) ในวัฒนธรรมของโลกตะวันออกใกล้โบราณนั้น ตามปกติแล้วบุตรหัวปีได้กลายมาเป็นทายาทของบิดาของเขา ดังนั้นในการกำหนดให้ยาโคบเป็นทายาทของอิสอัคนั้น พระเจ้าได้ใช้อำนาจเหนือธรรมชาติตามปกติอย่างเด็ดขาด โดยการเปิดเผยที่เหนือธรรมชาติ การตอบสนองของสมาชิกครอบครัวของอิสอัคที่มีต่อการเปิดเผยนี้ก็แสดงถึง ความเชื่อของพวกเขา หรือการขาดความเชื่อ อย่างไรก็ตาม ประเด็นหลักของเรื่องราวก็เพื่อที่จะสืบเสาะความศักดิ์สิทธิ์และอำนาจของพระเจ้าในการนำสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไปสู่ความสำเร็จ

“การเปิดเผยถึงพระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับสองพี่น้อง (ข้อ 23) เป็นที่ชัดเจนว่าไม่ใช่ความลับ มัน ชัดเจนที่ว่าทั้งเอชาวและยาโคบก็รู้เกี่ยวกับมัน ในบางแง่แล้ว ข้อเท็จจริงนี้เป็นกุญแจสู่การตีความที่แท้จริง ของเหตุการณ์นี้ [นั่นคือ ข้อ 29-34]”⁷⁴¹

25:19-20 บัดดานอาร์มหมายถึง “(แผ่นดิน) ที่ราบแห่งอาร์ม” อาร์มเป็นบริเวณที่ใกล้ฮาราน ผู้คนจากภูมิภาคนี้ก็เป็นที่ยู้งักกันว่าอาราเมียน และต่อมาคนกรีกเรียกพวกเขาว่า ซีเรียน เบธูเอล เป็นคน เลี้ยงสัตว์แบบกึ่งเร่ร่อน และบางทีเขาได้อาศัยอยู่ในทุ่งโล่งแจ่งอย่างน้อยส่วนหนึ่งของปี

25:21 เรเบคาห์ได้เป็นหมั้นถึง 20 ปีหลังจากที่เธอได้แต่งงานกับอิสอัค (ข้อ 20, 26) พระเจ้าได้ปิด ครอบครองของเธอเพื่อว่าครอบครัวที่ถูกเลือกสรรจะตระหนักว่าลูกๆ ของเธอเป็นผลของพระคุณของ พระองค์ แทนที่จะเป็นผลตามธรรมชาติเป็นที่ชัดเจนว่าอิสอัคเป็นบรรพบุรุษที่มีภรรยาคนเดียวท่ามกลางบรรพบุรุษทั้งสามคน คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

25:22-23การตั้งครรภ์ของเรเบคาห์นั้น เจ็บปวดอย่างมากจนเธอได้มั่นใจว่า มันมีเหตุผลอะไรที่จะดำเนินชีวิตต่อไปอีกไหม เธอได้แสดงออกถึงความคิดอย่างเดียวกันเมื่อบุตรทั้งสองของเธอได้ดิบโตขึ้น (27:46) การเลือกน้องเหนือพี่โดยพระเจ้านั้น “ก็ตรงกันข้ามกับธรรมเนียมของโลกตะวันออก ใกล้

โบราณ แต่จุดประสงค์ต่างๆ แห่งการเลือกของพระเจ้าได้อยู่เหนือธรรมเนียม⁷⁴² คำทำนายของพระเจ้าก็สรุปถึงอาชีพของยาโคบและเอซาวและก็คล้ายคลึงกับ 12:1-3 ในแง่ที่ว่าทั้งสอง ประโยคนั้นก็เป็นแผนการ ทั้งหมดของการวางอุบายภายหลังของยาโคบเพื่อที่จะได้รับสิทธิบุตร หัวปี และพระพรนั้นก็ไม่จำเป็นเนื่องจากว่าพระเจ้าได้สัญญาไว้ว่าเขาจะกลายมาเป็นชนชาติที่ ปกครอง

25:24-26 “มีสีแดง” (คำฮีบรู ‘แอดโมนี’) เป็นการเล่นคำกับ “เอโดมไมท์” ซึ่งเป็นลูกหลานของเอซาว เอซาวหมายถึง “ผู้ที่มีขนคอก” (คำฮีบรู ซาอาร์ ซึ่งคล้ายคลึงกับ “เสอิร์” ที่ต่อมา [บางที] เป็น บ้านเกิดที่ปกคลุมไปด้วยคิ้วของคนเอโดม ยาโคบหมายถึง “พระเจ้าจะปกป้อง”⁷⁴³ ดูเหมือน ความมีขนคอกได้เป็นเครื่องหมายของความไม่สุภาพในโลกโบราณ ซึ่งบ่งบอกถึงธรรมชาติที่เป็น เหมือนสัตว์⁷⁴⁴ คำฮีบรู ยาอาโคบ (“ยาโคบ”) นั้นคล้ายคลึงกับ ‘อาเควบ’ (“สั้นเท้า”) จากการจับ สั้นเท้าของเอซาวของยาโคบ ณ ตอนเกิดนั้นก็เป็นที่มาของชื่อเล่นว่า “ผู้จับสั้นเท้า” (นั่นคือ ผู้หนึ่ง ที่ชนะโดยอุบาย) “อย่างเช่นในมวยปล้ำนั้น คือการพยายามที่จะ โยนคู่ต่อสู้โดยการจับสั้นเท้า”⁷⁴⁵

บทเรียนที่จะต้องเรียนรู้ก็คือว่า บรรดาผู้ที่เป็นหนี้การมีชีวิตอยู่ของพวกเขาต่อการทรงสร้างและการเลือกสรรของพระเจ้าก็สามารถยอมรับถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ทำการในเรื่องราวของชีวิตของพวกเขาได้

2. การขายสิทธิบุตรหัวปี 25:27-34

25:27-28 อับราฮัมได้ตายไปเมื่อฝาแผ่นดินอายุได้ 15 ปี (25:7) ดังนั้นพวกเขาได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับการรู้จักปู่ของพวกเขาและบางทีก็ได้ยินเรื่องราวต่างๆ ของเขาเกี่ยวกับพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อครอบครัวของพวกเขา เอซาวได้กลายมาเป็นนักล่าที่ร่าเริง แต่ยาโคบได้พักอยู่ในเต็นท์ของเขา

“. . . พวกเขาได้กลายมาเป็นตัวอย่างของสองแนวทางแห่งชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นแบบอย่างสำหรับปาลีสไตน์ ณ ช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ นั่นคือ แนวทางแห่งชีวิตของนักล่าและคนร่าเริง (เอซาว) และแนวทางแห่งชีวิตของผู้เลี้ยงแกะและนักกึ่งร่าเริง (ยาโคบ). . . เอซาวถูกอธิบายว่าเป็น ‘พรานมือแม่น’ ‘ชาวทุ่ง’ ในอีกด้านหนึ่งนั้น ยาโคบถูกพรรณนาว่าเป็น ‘คนเงิบๆ’ ผู้หนึ่งที่ ‘อยู่กับเต็นท์ของเขา’ นั่นคือ คนแห่งชีวิตที่มั่นคงในความตรงกันข้ามกับชีวิตที่ไร้รากของคนร่าเริง”⁷⁴⁶

“สองคุณลักษณะก็เป็นความตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง อย่างที่สองชนชาติจะเป็นในที่สุด”⁷⁴⁷

คำฮีบรู แทน ที่แปลว่า “เรียบๆ” บางทีหมายถึง มีอารยธรรมและว่าง่าย ซึ่งก็คือ คนที่ชอบอยู่บ้าน⁷⁴⁸ บรรดาผู้แปลได้แปลว่า “สมบูรณ์” และ “ไร้ตำหนิ” ในที่อื่น (โยบ 1:1, 8; 8:20; สดด. 37:37; สภษ. 29:10) บางทีมันบ่งบอกถึงบุคคลที่สันโดษ ไม่สูงส่งกับใคร เจียบ ซึ่งสมบูรณ์ในตัวของเขาเอง⁷⁴⁹ บรรดาผู้แปลของเนทไบเบิลได้แปลว่า “ใจเย็น”

“คำอธิบายถึงชีวิตแรกเริ่มของยาโคบในพระคัมภีร์ ก็วาดภาพลักษณะระหว่างบุคคลของ บุคคลที่หลงตัวเองอย่างมาก ผู้ซึ่งได้เติบโตขึ้นมาในครอบครัวดั้งเดิมที่ถึงเวลาที่จะผลิตโรควิทยาเช่นนั้น”⁷⁵⁰

อาดัมได้ล้มเหลวในการกิน โนอาห์ได้ล้มเหลวในการดื่ม และอิสอัคได้ล้มเหลวในการชิม อิสอัคได้กลายมาเป็นนักชิมอาหารซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่รักอาหารบางชนิด

“การแต่งงานที่ได้ถูกทำขึ้นในสวรรค์ (ดู 24:1-67) สามารถลงเอยด้วยการทำหน้าที่ผิดปรกติเมื่อคู่สมรสให้ลำดับความสำคัญแก่การชิมในปากเหนือเสียงในหัวใจ (ดู 26:35)”⁷⁵¹

25:29-30 คำฮีบรูที่แปลว่า “ของคูน” หมายถึงตามตัวอักษรว่า “ถั่วแดง” เอซาวได้ต้องการที่จะ “กลืนมันลงไป” (คำฮีบรู ลาอัท)

25:31-34 แนวทางที่ยาโคบได้กล่าวถึงข้อเรียกร้องของเขาก็บ่งบอกว่า เขาได้ไตร่ตรองล่วงหน้าถึงการกระทำของเขามายาวนาน และได้เสาะแสวงหาความอ่อนแอของพี่ชายของเขาอย่าง ไร้ความปราณี การขื่นกรานของเขาที่ว่าเอซาวต้องสาบานต่อเขานั้นก็เสริมความพึงพอใจนี้ การขาดความเมตตา สงสารและความใจกว้างของยาโคบ ก็ตรงกันข้ามกับการมีความเมตตาสงสารและความใจกว้างของอับราฮัม (18:1-8) และ โลก (19:1-8) เป็นสิ่งถูกต้องที่เขาได้เห็นคุณค่าของสิทธิบุตรหัวปี แต่เป็นสิ่งที่ผิดที่เขาได้รับมันอย่างที่เขาได้รับนั้น เนื่องจากว่าเอซาวได้ดูถูกสิทธิบุตรหัวปีของเขา ยาโคบได้รับมันและได้กลายมาเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาว่าเขาจะเป็น นั่นคือ บุตรชายที่แข็งแกร่งกว่า ผู้ซึ่งจะนำ (ข้อ 23) การอธิบายถึงศีลธรรมที่ชัดเจนนั้นหายากในพระคัมภีร์ ดังนั้นการรวมมันเข้าไว้ที่นี้ของผู้เขียนก็แสดงให้เห็นบางสิ่งเกี่ยวกับเอซาวที่เขาไม่ต้องการให้ผู้อ่านพลาด

“นักล่าที่ฉลาดได้ตกไปสู่อับดักของนักล่าที่เก่งกว่า และได้กลายมาเป็นเหยื่อของความอยากของเขาเอง”⁷⁵²

ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของบุตรชายสองคนนั้นแตกต่างกันอย่างมากพวกเขาไม่ได้เป็นฝาแฝดที่เหมือนกัน เอซาวได้เอาใจใส่เฉพาะสิ่งต่างๆ ทางกายภาพและทางวัตถุเท่านั้นในขณะที่ยาโคบได้

เห็นคุณค่าสิ่งต่างๆ ฝ่ายวิญญาณ เอซาวได้ให้ลำดับความสำคัญแก่ความพึงพอใจแบบทันทีทันใดของความรู้สึกต่าง ๆ ทางความรู้สึก แต่ยาโคบได้เต็มใจที่จะรอคอยบางสิ่งที่ดีกว่าซึ่งพระเจ้าได้สัญญาในอนาคต (เปรียบเทียบ ฮบ. 12:16)

“ความไม่เอาจริงเอาจังที่เขา [เอซาว] ได้ขายสิทธิบุตรหัวปีของเขา. . . ได้ทำให้เขาไม่เหมาะสมที่จะเป็นทายาทและผู้ครอบครองพระคุณที่ได้สัญญาไว้”⁷⁵³

“จากมุมมองของมนุษย์คนหนึ่งนั้น เอซาว ผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ที่มีความขัดแย้งต่อยาโคบนั้น ก็น่าชื่นชอบมากกว่ายาโคบ อย่างไรก็ตาม จากมุมมองของพระเจ้านั้น เขาถูกปฏิเสธเพราะว่าเขาปฏิเสธสิทธิของเขาที่จะรับนิมิตของบิดาของเขาที่พระเจ้าได้ให้มา”⁷⁵⁴

สิทธิบุตรหัวปีเป็นสิทธิพิเศษของการเป็นหัวหน้าเผ่าและหัวหน้าครอบครัว (27:29) ในครอบครัวของอิสอัค นั้น มันให้สิทธิที่จะได้รับพระพรของพระสัญญาของพระยาเวห์แก่ผู้รับ (27:4, 27-29) ซึ่งได้รวมถึงการครอบครอง คานาอันและการสืบทอดกรรมแบบพันธสัญญากับพระเจ้า (28:4) นั้นได้รวมถึงมรดกสองเท่า (ฉธบ. 21:17) และ สิทธิของการเป็นปุโรหิต (ผู้นำฝ่ายวิญญาณ) ของครอบครัว⁷⁵⁵

ภายหลัง ยูดาห์ โยเซฟ และเลวีได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ บุตรหัวปี ยูดาห์ได้รับการเป็นผู้นำท่ามกลางเผ่าทั้งหลาย สุดท้ายแล้วโดยทางดาวิดและพระเมสสิยาห์ โยเซฟได้รับส่วนแบ่งสองเท่าผ่านทางบุตรชายสองคนของเขา คือ เอฟราอิมและมนัสเสห์ เลวีได้กลายมาเป็นเผ่าที่เป็นปุโรหิต ในพันธสัญญาใหม่นั้น เราเรียนรู้ว่าพระคริสต์เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก (รม. 8:29; คส. 1:15, 18; ฮบ. 12:23) พระองค์เป็นผู้รับสิทธิบุตรหัวปีที่ยิ่งใหญ่

“เป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะชัดเจนจากแผ่นจารึกของนูซีที่ว่ากรณีของการโยกย้ายสิทธิบุตรหัวปี อย่างเช่นที่ได้เกิดขึ้นในเรื่องราวของบรรพบุรุษนั้น ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ไม่ปกติในสังคมเฮอเรียน ตัวอย่างหนึ่งนั้นก็เกี่ยวข้องกับ เซอร์เทซซ์ ผู้ซึ่งบิดาได้ปฏิเสธเขา แต่ภายหลังได้คืนสถานะให้แก่เขา. . . อีกกรณีหนึ่งของการโยกย้ายสิทธิบุตรหัวปีจากแผ่นจารึกของนูซี คือการแลกเปลี่ยนสิทธิบุตรหัวปีของเคอร์ปาซาร์กับแกะสาม ตัวที่ให้แก่เขาโดยทักทิลลานั้นองชายของเขา ตามความจริงของตัวอย่างนี้ ความเต็มใจของเอซาวที่จะแลกเปลี่ยนสิทธิบุตรหัวปีของเขากับซุบที่เคี้ยวในหม้อของยาโคบ (ปฐมก. 25:29-34) นั้นบางทีก็เป็นที่เข้าใจมากขึ้น”⁷⁵⁶

แม้ว่าเอซาวเป็นนักล่าที่ฉลาด แต่เขาได้วางคุณค่าอันเล็กน้อยที่สิทธิพิเศษของเขาในฐานะบุตรหัวปี เขาได้เต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนมันกับอาหาร “ของแดง” ของน้องชายที่หลักแหลมของเขา ซึ่งสิ่งนั้นเป็นการอธิบายที่เหมาะสมสำหรับธรรมชาติของเขาเอง⁷⁵⁷

อีกครั้งหนึ่ง ในตอนนี้ โครงร่างของเรื่องราวก็ระบุดึงการเน้นของผู้เขียนที่การดูถูกสิทธิบุตรหัวปีของเอซาวโดยเขาตัวเอง(ข้อ 32)

- A ยาโคบกำลังต้มอาหารอยู่ (29ก)
- B เอซาวได้กลับมาจากท้องทุ่ง เขาได้เห็นคเน็ชเล็กน้อย (29ข)
- C ขอให้ข้ากินของแดงนั้นบ้าง. . . ข้าเห็นคเน็ชน้อยมาก! (30)
- D ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ฉันก่อนซิ (31)
- E ดูซิ ข้ากำลังจะตายอยู่แล้วสิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไร แก่ข้า? (32)
- D' สาบานให้ฉันก่อน เอซาวจึงสาบานให้และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ (33)
- C' ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงคั้นแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม (34 กก)
- B' เขาได้ลุกไปตามทางของเขา (34ขข)
- A' ดั่งนี้เองเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน (34ข)⁷⁵⁸

มีสองกรณีที่สำคัญของบุตรชายหัวปีที่สละสิทธิของการเป็นบุตรหัวปีในปฐมกาล คือ เอซาวและรูเบน เอซาวได้เห็นว่าสิทธิบุตรหัวปีของเขานั้นมีค่าน้อยมากจนเขาได้ขายสิทธิทั้งหมดของเขาในฐานะบุตรหัวปีแก่ยาโคบเพื่อที่จะสมปรารถนาต่อความพึงพอใจทางร่างกายแบบทันทีทันใด รูเบนได้สูญเสียสิทธิบุตรหัวปีของเขาโดยทาง ความส่ำสอนทางเพศ (ปฐมก. 35:22; 49:3-4) ในกรณีของเอซาวนั้น สิทธิบุตรหัวปีทั้งหมดได้ตกเป็นของยาโคบ ในกรณีของรูเบนนั้น สิทธิบุตรหัวปีของเขาได้ตกเป็นของน้องชายสามคนของเขา ยูดาห์ได้รับสิทธิเกี่ยวกับ กษัตริย์ สูดท้ายแล้วเลวีได้รับสิทธิการเป็นปุโรหิต และพระพรของส่วนแบ่งสองเท่าได้ตกเป็นของโยเซฟ ผู้ซึ่ง ได้รับมันผ่านทางบุตรชายสองคนของเขา คือ เอฟราอิมและมนัสเสห์⁷⁵⁹

ในการอ่านส่วนนี้ขึ้น หลายคนได้สรุปว่าพระเจ้าได้เลือกยาโคบเหนือเอซาวเพราะว่าพระองค์ได้เห็นล่วงหน้าว่ายาโคบจะเห็นคุณค่าของพระสัญญาต่างๆ และสิทธิบุตรหัวปี ในขณะที่เอซาวจะไม่เห็นอย่างนั้นนี้ไม่ใช่ ถูกลง ยาโคบได้เห็นคุณค่าสิ่งต่างๆ ฝ่ายวิญญาณเพราะว่าพระเจ้าได้ให้พระคุณแก่เขาที่จะทำอย่างนั้น ในชนรุ่น ก่อนหน้านั้น อีซอัคเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า ในขณะที่โลทและอิซมาเอลไม่ได้เป็น อับราฮัมก็เป็นผู้รับพระคุณ ของพระเจ้าเช่นกัน แต่พี่น้องของเขาไม่ได้เป็น

ในเหตุการณ์นี้ยาโคบได้แสดงออกถึงการรับรู้ฝ่ายวิญญาณ นักเขียนบางคนได้แนะนำว่าเขาไม่อดทนและได้ทำการริเริ่มแบบเนื้อหนังเหมือนกับปู่ของเขา (เปรียบเทียบ 12:10-20; 16; 20) อย่างไรก็ตามจงสังเกตว่าในเหตุการณ์นี้โมเสสได้ตำหนิเซาอู ไม่ใช่ยาโคบ (ข้อ 34)

“บ่อยครั้งแค่ไหนที่เราตั้งคำถามต่อตัวของเราเองว่า ‘อะไรคือถั่วแดงต้มของข้าพเจ้า?’ เป็นสิ่งสำคัญที่จะถามคำถามนั้นออกมา เราอยู่ในอันตรายที่ต่อเนื่องของการถูกทดลองให้สละบางสิ่งที่มีค่าอย่างมากในการที่จะหมกมุ่นกับความปรารถนาอันแรงกล้าแบบทันทีทันใด ความปรารถนานั้นอาจเกี่ยวข้องกับการกินและการดื่มอย่างโลภ การมีทัศนคติต่อเงินหรือสิ่งต่างๆ ทางวัตถุ การปล่อยอารมณ์โกรธของเราออกมาโดยไร้เหตุผล การพ่ายแพ้ต่อความกดดันโดยปราศจากการตรวจสอบ การสาปแช่งพระเจ้าในความหมดหวัง หรือความผิดหวังโดยปราศจากแม้กระทั่งการคิดถึงกับดักที่ซาตานได้วางไว้สำหรับโยบ และกำลังวางไว้สำหรับเรา การยอมแพ้ต่อความปรารถนาทางเพศแบบท่วมท้นโดยปราศจากการรอคอยขอบข่ายที่ถูกต้อง ถั่วแดงต้มที่เป็นอันตรายต่อคุณและต่อข้าพเจ้าก็คือ การทดลองใดๆ ที่จะทำตาม ‘ความรู้สึก’ ของชั่วขณะ แบบทันทีทันใดในแนวทางที่แสดงให้เห็นว่าเรา ‘ดูหมิ่น’ พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ สำหรับอนาคตของเรา”⁷⁶⁰

พระเจ้าได้ให้พระสัญญาต่างๆ ที่พิเศษแก่คริสเตียนเช่นกัน (เช่น การทรงสถิตของพระองค์ กำลังการจัด เตรียมการเกิดผล การได้รับเกียรติ รางวัล) เราสามารถดูหมิ่นสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร? โดยการดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบัน เป็นหลักแทนที่จะเป็นอนาคต

ส่วนนี้เป็นคำเตือนว่า คนที่ไม่นับถือพระเจ้า (อยู่ในทางโลก) ผู้ซึ่งดำเนินชีวิตเพื่อที่จะตอบสนองต่อความอยากต่างๆ แบบเนื้อหนังของพวกเขาจะสูญเสียสิ่งต่างๆ ที่มีค่ามากขึ้นของคุณค่าฝ่ายวิญญาณที่ยั่งยืน คริสเตียนผู้ซึ่งดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันจะไม่สูญเสียความรอดของพวกเขา แต่พวกเขาจะสูญเสียรางวัลนิรันดร์บางอย่าง ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:10-15)

3. อีสอัคและอาบีเมเลค 26:12-33

พระเจ้าได้ป้องกันอีสอัคไว้จากการจากแผ่นดินแห่งพระสัญญาไป และได้รื้อฟื้นพันธสัญญากับเขา แต่จาก นั้นพระองค์จำต้องปกป้องเรเบคาห์เมื่ออีสอัคได้โกหกต่ออาบีเมเลคเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับเธอ

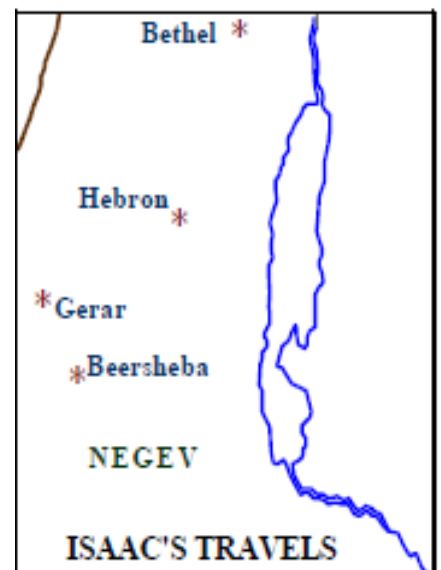
“ในตอนที่สั้นของบทหนึ่งนี้ ผู้เขียนก็แสดงถึงการที่ชีวิตทั้งหมดของอิสอัคได้เป็นการเกิดซ้ำของสิ่ง
ที่ได้เกิดขึ้นกับอับราฮัมอย่างไร ดังนั้นบทเรียนก็คือว่า ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีตสามารถ
เป็นที่พึ่งพาได้ ในปัจจุบันและอนาคตได้ สิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกบิดา พระองค์จะทำเพื่อพวก
บุตรชายเช่นเดียวกัน”⁷⁶¹

ในขณะที่เหตุการณ์ต่างๆ ของชีวิตของอิสอัคได้ซ้ำเหตุการณ์เหล่านั้นของอับราฮัมในหลายครั้ง
ด้วยกันนั้น พระเจ้าได้จัดการกับอิสอัคแตกต่างออกไปและในความสอดคล้องกับคุณลักษณะส่วนตัวของเขา
การเปรียบเทียบ หลายอย่างระหว่างบทนี้และเรื่องราวของอับราฮัมนั้น (โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทที่ 12—14
และ 20—21) แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนได้ต้องการให้ผู้อ่านที่จะเปรียบเทียบและชี้ความแตกต่างของชายสอง
คน⁷⁶²

“ตัวเลขของจำนวนเท่ากันที่ชายผู้ยิ่งใหญ่อาจถูกทำให้ดูเล็กลง โดยการเทียบกับตัวเลขของจำนวน
เท่ากันของบิดาที่โดดเด่นหรือบุตรชายที่มีชื่อเสียง ดังนั้นคุณลักษณะของอิสอัคถูกบดบังโดย
ความสง่าผ่าเผยของอับราฮัมและความสนใจที่น่าทึ่งใจของยาโคบ มีองค์ประกอบอันที่สามที่ได้
ลดความสำคัญของอิสอัค คือ เขาเป็นสามีของภรรยาที่ฉลาดและที่ใช้อำนาจไม่ว่าหากที่เขาอาจ
ปรากฏนั้นจะตื่นเต้นแค่ไหนก็ตาม เขาก็ถูกกำหนดให้เป็นส่วนเล็กน้อย อย่างน้อยแล้วโดยการ
เปรียบเทียบกับบรรดานักแสดงคนอื่นเหล่านี้แล้วบทบาทของเขาในชีวิตนั้นก็ธรรมดา ไม่น่าสนใจ
และคลุมเครือ”⁷⁶³

“บทต่อหน้าเรานี้เต็มไปด้วยตัวอย่างประกอบของการที่ความยุ่ง
ยากต่างๆ ควรถูกตอบสนองและไม่ควรถูกตอบสนองอย่างไร”⁷⁶⁴

26:1-6 เป็นที่ชัดเจนว่า อิสอัคได้พิจารณาที่จะไปยังอียิปต์เพื่อหลีกเลี่ยงการ
กันดารอาหาร เขาได้อยู่ในเกราห์เมื่อพระเจ้าได้ตรัสแก่เขา นี่เป็น
การเปิดเผยครั้งแรกของพระเจ้าที่มีต่ออิสอัค (เปรียบเทียบ 25:23)
เพราะฉะนั้นก็เป็นสิ่งที่ชัดเจนที่ว่าอิสอัคอาจได้ย้ายจากเบเออลาไฮ
รอยไปทางเหนือก่อนหน้านั้นแล้ว แน่แน่นอนว่าการย้ายที่ใหม่อย่าง
ต่อเนื่องเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบรรพบุรุษที่เร่ร่อนและสถานที่
เหล่านี้ก็ไม่ได้ไกลจากซึ่งกันและกัน

การอพยพใหญ่ของคนฟีลิสเตียไปยังคานาอันนั้นได้เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 12 กคศ. อย่างไรก็ตาม ก็มีคนฟีลิสเตียบางคนที่อยู่ในคานาอัน ณ เวลานี้แล้ว อย่างที่มันชัดเจนจากการอ้างอิงนี้และการอ้างอิงอื่นๆ ในปฐมกาล (เปรียบเทียบ 21:32, 34)

การกั้นการอาหารในคานาอันนั้นได้ก่อให้เกิดวิกฤตต่ออิสอัค น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับ อิสอัค ที่จะคงอยู่ในแผ่นดินนั้นต่อไปก็ แน่นนอน และพระองค์ ได้สื่อสารมันแก่บรรพบุรุษคนนี้อย่างชัดเจน บางทีพระเจ้าได้ต้องการให้อิสอัค ที่จะคงอยู่ในแผ่นดินนั้นต่อไปเพื่อว่าเขาจะเรียนรู้ว่า พระเจ้าจะ “อยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า” (ข้อ 3) พระเจ้าได้ย้ำพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่ออับราฮัม เพื่อที่จะให้พระสัญญาแก่อิสอัค ที่จะเชื่อและการหนุนใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระสัญญาต่างๆ ของ การ ปกป้องก็โดดเด่นในเรื่องราวของยาโคบอีกด้วย (เปรียบเทียบ 26:24; 28:15, 20; 31:3, 5, 42; 32:10)

อย่างไรก็ตาม พระสัญญาก็คือว่า พระเจ้าจะปกป้องและอวยพรอิสอัค ทวีคูณลูกหลานของเขาและให้ “ดินแดนทั้งหมดนี้” แก่พวกเขา (ข้อ 4 นั่นคือ ดินแดนต่างๆ ที่ถูกรอบครองโดยเผ่าต่างๆ ของคนคานาอัน) เหตุผลหนึ่งสำหรับการอวยพรของพระเจ้าที่มีต่ออิสอัคก็เนื่องจากการเชื่อฟังของอับราฮัมที่มีต่อพระเจ้า (ข้อ 5; เปรียบเทียบ 22:18) อิสอัคได้กลายมาเป็นผู้รับมรดกฝ่าย วิญญาณของพ่อแม่ในทางธรรม แต่เขาจำเป็นต้องมีโอกาสที่จะเพิ่มพูนพระพรของพระเจ้าที่มีต่อเขาโดย ทางการเชื่อฟังพระเจ้าของเขาเอง (เปรียบเทียบ ยน. 15:14)

“พระพรแบบอับราฮัมจะผ่านไปยังอิสอัค ตอนนี้ทุกสิ่งที่ได้รวมอยู่ในพระพรนั้นจะเป็นของ บุตรชายและจะถูกส่งต่อไปยังพวกบุตรชายของเขาตามลำดับ แต่มันมีเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ที่มา เกี่ยวข้อง ถ้าพวกเขาจะชื่นชมกับพระพรต่างๆ อย่างเต็มที่ พวกเขาจะต้องเชื่อฟังพระวจนะของ พระเจ้า ดังนั้นการเชื่อฟังก็ถูกกำหนดไว้ที่นั่นพร้อมกับตัวอย่างของการที่อับราฮัมได้เชื่อฟังดี อย่างไม่”⁷⁶⁵

ดูเหมือนข้อ 5 กล่าวว่า อับราฮัมได้ถือรักษาคำสั่ง ข้อบังคับ และธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ของพันธ-สัญญาแบบ โมเสสก่อนที่สิ่งเหล่านั้นได้ปรากฏขึ้น ดูเหมือนมันขัดแย้งกับ 15:6 ที่กล่าวว่าพระเจ้า ถือว่าอับราฮัมชอบธรรมเนื่องจากความเชื่อของเขา

“สุดท้ายแล้ว เราควรพยายามที่จะค้นพบถึงความหมายของข้อนี้ในยุทธวิธีและจุดประสงค์ที่ใหญ่ กว่าของหมวดพื้นที่ทางทุก ผู้เขียนหมวดพื้นที่ทางทุกได้ตั้งใจที่จะพรรณนาถึงอับราฮัมว่าเป็นต้นแบบ แห่งความเชื่อหรือเป็นต้นแบบแห่งการเชื่อฟังต่อธรรมเนียมปฏิบัติ? อย่างอยากรู้ยากเห็นอย่างเพียงพอ

แล้วนั้น คนส่วนใหญ่ของนักวิชาการทางพระคัมภีร์ได้อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ราวกับว่าข้อนี้ได้ถูกตั้งใจเพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ชีวิตของอับราฮัมนั้นเป็นตัวอย่างของการเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติ “ดูเหมือนจะมีเหตุผลที่จะสรุป... ว่า ความสำคัญของปฐมกาล 26:5 อยู่ในสิ่งที่มันบอกเราเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์แบบเฉลยธรรมบัญญัติที่มันใช้ นี่เป็นราวกับว่าผู้เขียนหมวดเพ็นทาทุกได้ฉวยเรื่องราวของอับราฮัมที่จะมาเป็นวิธีที่จะอธิบายถึงแนวคิดรวบยอดของ ‘การถือรักษาธรรมบัญญัติ’ ผู้เขียนใช้ชีวิตของอับราฮัมไม่ใช่โมเสส ที่จะอธิบายว่าคนหนึ่งสามารถบรรลุข้อเรียกร้องอันชอบธรรมของธรรมบัญญัติได้ ในการเลือกอับราฮัมและไม่ใช่โมเสสนั้นผู้เขียนแสดงให้เห็นว่า ‘การถือรักษาธรรมบัญญัติ’ หมายถึง ‘การเชื่อในพระเจ้า’ อย่างที่อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้าและได้ถูกนับว่าชอบธรรม (ปฐมก. 15:6) แท้ที่จริงแล้ว ผู้เขียนหมวดเพ็นทาทุก กล่าวว่า ‘จงเป็นเหมือนอับราฮัม จงดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อและมันสามารถกล่าวได้ว่า คุณกำลังรักษาพระบัญญัติ’⁷⁶⁶

“อิสราเอลจะเห็นคำศัพท์ของโทราห์ (ธรรมบัญญัติ) ในการบันทึกถึงอับราฮัมแบบทันที ทันใดและจะถูกกระตุ้นให้ถือรักษาธรรมบัญญัติ”⁷⁶⁷

26:7-11 สำหรับการอธิบายถึงเหตุการณ์ที่แปลกนี้ โปรดดูคำอธิบายในบทที่ 20 เมื่อตกอยู่ในอันตรายเหมือนกับอับราฮัมนั้น อิสอัคได้ใช้มาตรการของจริยธรรมที่ซึ่งเป้าหมายแตกต่างให้วิธี “พอเป็นอย่างไร ลูกก็เป็นอย่างนั้น” อิสอัคและเรเบคาห์ยังไม่มีลูก ณ เวลานี้

ระยะเวลาระหว่าง 70 ปีและ 97 ปีได้เชื่อมล้าระหว่างการพักแรมของอับราฮัมในเกราห์และการพักแรมของอิสอัค อาบีเมเลคคงเป็นชายคนเดียวกันในสองกรณีเนื่องจากว่าช่วงชีวิตของ 150 ปีก็เป็นสิ่งปกติ ณ เวลานั้น อาบีเมเลคได้แสดงออกถึงการกระทำที่มีศีลธรรมในสองกรณี อย่างไรก็ตาม ในกรณีแรกนั้น อาบีเมเลคได้นำซาร่าห์ไปยังสถานที่ที่นางสนมอยู่รวมกัน แต่ในกรณีที่สองเขาได้ต้องการที่จะปกป้องเรเบคาห์ไว้จากประชากรของเขา อาบีเมเลคนั้นเป็นชื่อเรียกมากกว่าที่จะเป็นชื่อส่วนตัวและหมายถึง “บิดาที่เป็นกษัตริย์” ดังนั้น นี่คงเป็นผู้ปกครองอีกผู้หนึ่งที่ไม่ใช่ผู้ที่อับราฮัมได้รับมือด้วย

4. บ่อน้ำของอิสอัค 26:12-33

26:12-17 ส่วนนี้ของข้อต่างๆ ก็แสดงถึงความสัจซื่อของพระเจ้าในการอวยพรอิสอัคอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ (เปรียบเทียบกับ ข้อ 3; 24:1; 25:11) อิสอัคได้ชื่นชมกับการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ (ข้อ 12) อาบีเมเลคได้เป็นพยานถึงอำนาจของอิสอัค (ข้อ 16) ซึ่งเป็นอีกคำพยานหนึ่งถึงความสัจซื่อของพระเจ้า

26:18-22 อีสอัคได้เปิดบ่อน้ำที่อับราฮัมได้ขุดแต่ภายหลังคนที่องถึนั้นได้ถมด้วยดิน เขายังได้ขุดบ่อน้ำใหม่ อีก 3 บ่อ ในความตรงข้ามกับอับราฮัมนั้น อีสอัค “ไม่ได้ถูกเรียกที่จะบุกเบิกมากสักเท่าไร แต่ที่จะทำให้นั่นคงขึ้น”⁷⁶⁸

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงการอวยพรอีสอัคของพระเจ้าเช่นกัน น้ำในถึนทุกถึนคารเป็นสัญลักษณ์ที่หนักแน่นของการอวยพรที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าโดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติ

เหตุการณ์นี้ยังเปิดเผยถึงคุณลักษณะที่รักสงบของบรรพบุรุษคนนี้ ผู้ซึ่งไม่ได้ต่อสู้กับพวกเพื่อนบ้านของเขาในเรื่องของบ่อน้ำ แม้ว่าเขาแข็งแรงกว่าพวกเขาอีกด้วย (ข้อ 16) การกระทำของเขาได้แสดงออกถึงการวางใจของเขาในพระยาเวห์⁷⁶⁹

การตัดสินใจของอีสอัคที่จะพักแรมในเกราห์และในเขตแดนของคนฟิลิสเตีย (ข้อ 1-22) ดูเหมือนจะไม่ฉลาดแต่ก็ไม่บาปแม้ว่าเขาได้ทำบาปในการบิดเบือนความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับเรเบคาห์เนื่องจากความกลัว (ข้อ 7) นั้น การเลือกของเขาที่จะอยู่ในเกราห์นั้นไม่บาปอย่างไรก็ตาม สิ่งนั้นได้เปิดเขาไปสู่การทดลองและความทุกข์ยากลำบากต่างๆที่เขาอาจได้หลีกเลี่ยงถ้าเขาได้อยู่ห่างจากเกราห์

26:23-25 อีสอัคได้กลับไปยังเบเออร์เซบาที่ที่อับราฮัมได้อาศัยอยู่เป็นบางครั้ง พระเจ้าได้ปรากฏแก่เขาที่นั่น (การเปิดเผยครั้งที่สองของพระองค์) พระองค์ได้ระงับความกลัวของเขาและได้ทบทวนถึงพระสัญญาต่างๆที่พระองค์ได้ให้ก่อนหน้านั้น (ข้อ 2-5) การตอบสนองของอีสอัคก็คือที่จะสร้างแท่นบูชานมัสการพระยาเวห์และตั้งถึนฐานที่นั่น

ผู้ตั้งถึนฐานสามารถดำเนินชีวิตต่อไปในบริเวณที่ที่มีบ่อน้ำเท่านั้น บ่อน้ำนั้นสำคัญต่อชีวิตของผู้เลี้ยงสัตว์ที่เร่รอน ในขณะที่บางที่มันก็มีบ่อน้ำหนึ่งบ่อเป็นอย่างน้อย ณ เบเออร์เซบาแล้ว อีสอัคก็ได้ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่งเพื่อการใช้ของเขาเอง หรือบางทีเนื่องจากเขาต้องการน้ำมากขึ้นความสามารถของเขาที่จะขุดบ่อน้ำบ่งบอกถึงความมั่งคั่งของเขาและความตั้งใจของเขาที่จะก่อตั้งที่พักอาศัยถาวรในแผ่นดินนั้น

ดูเหมือนข้อเหล่านี้จะยืนยันถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การตัดสินใจของอีสอัคที่จะย้ายออกไปจากเขตแดนของคนฟิลิสเตียนั้นเป็นที่โปรดปรานแก่พระเจ้า

26:26-33 อีกครั้งหนึ่ง อาบีเมเลคได้เป็นพยานถึงการอวยพรอิสอัคของพระเจ้าและได้ให้พระสิริแก่พระเจ้า (ข้อ 28-29)

อิสอัคและอาบีเมเลคได้ทำพันธสัญญาแบบเสมอภาคกันของการไม่รุกรานซึ่งกันและกันพวกเขาได้ประทับตรามันโดยการทานอาหารร่วมกัน บ่อยครั้งแล้ว การทานอาหารร่วมกันเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ พันธสัญญานี้ได้รื้อฟื้นพันธสัญญาก่อนหน้านั้นที่ได้ทำขึ้นระหว่างอาบีเมเลคและอับราฮัม (21:31) การแลกเปลี่ยนคำสาบานและการเรียกชื่อเมืองเบเออเซบาโดยอิสอัคอีกครั้งหนึ่งนั้น (เปรียบเทียบ 21:31) ได้สนับสนุนข้อตกลงนี้

“ . . . เรื่องราวของการรับมือของอิสอัคกับคนฟิลิสเดียก็พรรณาน่าว่าอิสอัคได้เจริญรอยตามบิดาของเขาอย่างมาก เขาได้รับพระสัญญาต่างๆ ที่คล้ายคลึงกัน เฝอญกับการทดสอบที่คล้ายคลึงกัน ล้มเหลวอย่างคล้ายคลึงกัน แต่ในที่สุดแล้วก็มีชัยในทำนองเดียวกัน ที่จริงแล้วในบางแง่นั้นเขาได้รับพระสัญญาและความสำเร็จมากกว่า เขาได้รับสัญญาถึง ‘ดินแดนเหล่านี้ทั้งหมด [ข้อ 4]’ และ ณ ตอนจบของเรื่องราวนี้ เขาก็ได้ตั้งถิ่นฐานอย่างมั่นคงในเบเออเซบาและมีข้อตกลงกับคนฟิลิสเดียที่ซึ่งพวกเขาได้ยอมรับถึงความเหนือกว่าของเขา”⁷⁷⁰

ประชากรของพระเจ้าต้องรักษาความวางใจที่มั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้าถึงการทรงสถิตและการจัดเตรียมของพระองค์ต่างๆ ที่มีความอิจฉาและความเป็นศัตรูของผู้ไม่เชื่อที่ซึ่งบางครั้งพระพรของพระองค์กระตุ้นขึ้นมา

5. การหลอกลวงของยาโคบเพื่อจะได้พรของอิสอัค 26:34 — 28:9

โดยการตอบสนองต่อแผนการที่ไม่เชื่อฟังที่จะอวยพรเอชาวของอิสอัคนั้น ยาโคบและเรเบคาห์ได้ขโมยพระพรไปโดยการหลอกลวง เอชาวได้โกรธต่อยาโคบอย่างมากถึงกลอุบายของเขาจนยาโคบจำต้องหนีเอาชีวิตรอด

การรายงานสองครั้งถึงการแต่งงานของเอชาว (26:34-35 และ 28:6-9) กี่วางกรอบเรื่องราวหลัก (27:1-28:5) ที่จัดเตรียมอาร์มภทและบทส่งท้าย การแต่งงานของเอชาวนั้นสำคัญเพราะว่าเรเบคาห์ได้ใช้พวกมันเพื่อที่จะชักชวนให้อิสอัคที่จะส่งยาโคบออกไปเพื่อที่จะหาภรรยา (27:4ข) และพวกมันก็เป็นเหตุผลที่อิสอัคได้ทำอย่างนั้น (28:1)

เรื่องราวหลักก็มุ่งไปที่การอวยพรของอิสอัค

- “A   อิสอัคและบุตรชายแห่งพระพร (=เอซาว) (27:1-5)
      B   เรเบคาห์ส่งยาโคบเข้าฉาก (27:6-17)
          C   ยาโคบปรากฏตัวต่อหน้าอิสอัคและรับพระพร (27:18-29)
          C’   เอซาวปรากฏตัวต่ออิสอัคและรับคำสาปแช่ง (27:30-40)
      B   เรเบคาห์ส่งยาโคบออกไปจากฉาก (27:41-45)
A’   อิสอัคและบุตรชายแห่งพระพร (=ยาโคบ!) (27:46-28:5)”⁷⁷¹

การแต่งงานของเอซาว 26:34-35

เราสามารถระบุถึงสามจุดประสงค์สำหรับส่วนที่สั้นๆ นี้

1. โมเสสได้อธิบายและให้เหตุผลสำหรับการจากไปยังบิดการอาร์มในภายหลังของยาโคบ (27:46-28:2)
2. โมเสสได้ระบุถึงบรรพบุรุษของคนเอโดม ผู้ซึ่งต่อมาได้เล่นบทบาทหลักในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล
3. โมเสสได้เปิดเผยถึงคุณลักษณะแบบเนื้อหนังของเอซาวอีกครั้งหนึ่ง

เอซาวไม่ได้แสดงถึงความสนใจในการเรียกที่พิเศษของครอบครัวของเขา แต่ได้แสวงหาที่จะสถาปนาตัวเขาเองให้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลกโดยการแต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน (เปรียบเทียบกับ 11:4) เป็นที่ชัดเจนว่าหญิงเหล่านี้เป็นลูกสาวของบรรดาเจ้านายแห่งคานาอัน⁷⁷² แน่แน่นอนว่า คานาอันได้อยู่ภายใต้การสาปแช่งของพระเจ้า (9:25-27) จงเปรียบเทียบวิธีของเอซาวในการหาภรรยา กับแผนการของอับราฮัมที่จะระบุถึงการเลือกภรรยาเพื่อ อิสอัค โดยพระเจ้า

“ข้อสังเกตเบื้องต้นเหล่านี้ [ในข้อ 34 และ 35] ก็ได้ทำให้การกระทำที่ฉลาดแกมโกงของยาโคบ และเรเบคาห์อยู่ในมุมมองที่มีเหตุผล ข้อสังเกตเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าเอซาวไม่เหมาะสมที่จะได้รับพระพร”⁷⁷³

การอวยพรของอิสอัค 27:1 —28:2

ที่นี่เรามียกที่สามของการต่อสู้ของยาโคบกับเอซาว ยกแรกอยู่ที่การเกิด (25:21-28) และยกที่สองอยู่ที่เรื่อง สิทธิบุตรหัวปี (25:29-34)⁷⁷⁴ ในมุมมองของพระสัญญาของพระเจ้าแล้ว (25:23) ในเหตุการณ์ทั้งสามนั้นยาโคบ ได้บังการพิชิตของเขาอย่างไม่จำเป็นเลย

“บทนี้ [27] นำเสนอหนึ่งในตัวอย่างที่ประหลาดที่สุดของการจัดเตรียมแบบใช้อำนาจเหนือของพระเจ้าที่ควบคุมเรื่องราวต่างๆ ของมนุษย์บาปและที่โน้มน้าวพวกเขาว่าความสนใจถึงอาณาจักรของพระเจ้านั้น ได้รับการปกป้องไว้ ตามปกติแล้ว ความผิดของยาโคบนั้นถูกเน้นเกินไป และเอชานั้นถูกถือว่าเป็นฝ่าย ที่ค่อนข้างไร้เดียงสาหรือไร้เดียงสาอย่างสิ้นเชิงในการดำเนินการนั้น มุมมองตามธรรมเนียมนี้เรียกรื่อง การปรับปรุงและการแก้ไข”⁷⁷⁵

“บทนี้พรรณนาถึงครอบครัวทั้งหมดซึ่งพยายามที่จะทำหน้าที่ต่างๆ ของพวกเขาให้สำเร็จโดยความรู้สึกทาง กายภาพของพวกเขาโดยปราศจากความเชื่อ. . . .

“ความรู้สึกตามธรรมชาติทั้งหมดก็เล่นส่วนที่เห็นได้ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกแห่งการ ลืมรส ที่ซึ่งอิสอัคได้ภูมิใจในตัวเขาเองแต่ได้ให้คำตอบที่ผิดแก่เขา การพึ่งพาที่ความรู้สึกของคน หนึ่งเพื่อการหยั่งรู้ฝ่ายวิญญาณไม่ใช่แค่พิสูจน์ว่าล้มเหลวเท่านั้น แต่บ่อยครั้งแล้วก็ทำให้ชีวิตวุ่นวาย อย่างเกินควร

“อย่างไรก็ตาม ที่สำคัญที่สุดคือ เรื่องราวนี้เกี่ยวกับการหลอกลวง”⁷⁷⁶

พระพรปากเปล่าเป็นการผูกมัดทางกฎหมายเช่นพันธกรรมที่ถูกเขียนขึ้นในโลกใกล้ตะวันออก โบราณ⁷⁷⁷ มันได้บรรลุหรือบางทีได้เปลี่ยนเงื่อนไขของสิทธิบุตรหัวปี ในกรณีของครอบครัวของฮับราม นั้น นั่นเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับผู้ที่และวิธีที่พระเจ้าจะอวยพรผ่าน เมื่อยาโคบได้อวยพรพวกบุตรชายของเขา (49:1-28) บุตรชายแต่ละคนก็ได้รับส่วนของพระพรของเขา

“อย่างเช่นในสังคมสมัยใหม่นั้น มรดกภายใต้กฎหมายของนุซีได้ถูกระงับโดยการจัดการที่เป็น พันธกรรม แม้ว่าแผ่นจารึกของนุซีบ่งบอกว่าพันธกรรมเช่นนั้นบ่อยครั้งแล้วได้ถูกกล่าวโดยปาก เปล่า หนึ่งในแผ่น จารึกบอกถึงคดีความระหว่างพี่น้องเกี่ยวกับการครอบครองทาสสาวของบิดาที่ ได้ตายไปของพวกเขา ชื่อ ชูลูลี-อิซทาร์ ทาร์มียา คนหนุ่มที่สุดของสามพี่น้องได้กล่าวแย้งการ อ้างอิงของพี่ชายที่แก่กว่าของเขาถึงชูลูลี-อิซทาร์ และแผ่นจารึกก็กล่าวถึงคำพยานของเขา

‘สุยา บิดาของข้าพเจ้า ได้ป่วยและนอนอยู่บนเตียง จากนั้นบิดาของข้าพเจ้าได้จับมือของข้าพเจ้า และได้กล่าวต่อข้าพเจ้าว่า “บุตรชายคนอื่นๆ ของข้าพเจ้า ที่มีอายุมากกว่านั้นอยากได้ภรรยา ดังนั้น ข้าพเจ้าขอมอบชูลูลี-อิซทาร์ให้เป็นภรรยาของเจ้า”’ “ในผลลัพธ์สุดท้ายนั้น ศาลได้เห็นชอบในทาร์ มียา ผู้ซึ่งสนับสนุนการจัดการที่เป็นพันธกรรมโดยปากเปล่าของบิดาของเขา

“มันปรากฏจากแผ่นจารึกของนูซีอีกแผ่นหนึ่งว่า แม้กระทั่งพินัยกรรมโดยปากเปล่าได้เริ่มต้นด้วยประโยค แบบอารัมภบทอย่างเช่น: ‘เอาละ ข้าพเจ้าก็ชราแล้ว...’ ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำทางกฎหมาย เพื่อจะบ่งบอกว่าสิ่งที่ จะตามมานั้น ได้สถาปนาการจัดการที่เป็นพินัยกรรม ในทำนองเดียวกัน อิสอัคได้บ่งบอกเอชาวบุตรชายคนโต ของเขาว่า เขาปรารถนาที่จะให้พระพรที่เป็นพินัยกรรมแก่เขาว่า ‘คูเถิด พ่อแก่แล้ว พ่อไม่รู้วันตายของพ่อ’ (ปฐมก. 27:2)”⁷⁷⁸

27:1-4 ชีวิตของอับราฮัมได้จบลงด้วยความสุข ความสำเร็จ และคุณลักษณะที่เข้มแข็ง ในทางตรงกันข้าม การเสื่อมลงทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณ ได้แสดงถึงวัยชราของอิสอัค⁷⁷⁹

“ในสิ่งนี้ ความบกพร่องของเนื้อหนังของเขา [อิสอัค] ก็ชัดเจน ในเวลาเดียวกันนั้นมันไม่ใช่แค่เนื่องจากความลำเอียงของเขาที่มีต่อเอชาวเท่านั้นแต่เนื่องจากสิทธิตามธรรมชาติของบุตรหัวปีอีกด้วยว่าเขาปรารถนาที่จะให้พระพรแก่เขาอย่าง ที่ความปรารถนาที่จะทำสิ่งนี้ก่อนการตายของเขาได้เกิดขึ้นจากจิตสำนึกของการเรียกแบบบรรพบุรุษของเขา”⁷⁸⁰

“... ความรู้สึกของอิสอัคนั้นมีพลังมากกว่าศาสนศาสตร์ของเขา”⁷⁸¹

27:5-17 ดูเหมือนมันสอดคล้องกับคุณลักษณะของเรเบคาห์ อย่างที่ได้นำเสนอในที่อื่นในปฐมกาลที่จะตีความการกระทำของเธอที่นี้ว่าพอที่จะทำนายได้ ถ้าไม่ใช่จะเป็นที่ควรยกย่อง เป็นที่ชัดเจนว่า ความต้องการที่จริงใจที่จะทำให้แน่ใจว่าพรของอิสอัคได้ไปยังบุคคลที่ได้รับการเลือกสรรโดยพระเจ้า นั้นได้จูงใจเธอ ในขณะที่แรงจูงใจของเธอนั้นดูเหมือนจะดี แต่วิธีของเธอนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าขาดความเชื่อในพระเจ้า⁷⁸² เธอได้พยายามที่จะ “หลอกลวง” อิสอัค

“เป็นที่ชัดเจนว่า ยาโคบเป็นห่วงเกี่ยวกับความชอบธรรม ศีลธรรมของการแนะนำของ มารดาของเขาน้อยกว่าที่เขาเป็นห่วงกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขา ถ้าการหลอกลวงและการ ปลอมตัวของเขาถูกเปิดเผย”⁷⁸³

ผู้คนที่ใช้หนังแพะแห้งตะวันออกที่มีขนคลุมเส้นไหมสีดำ (ข้อ 16) มาเป็นตัวแทนสำหรับชนของมนุษย์จนกระทั่งเมื่อสมัยของโรมัน⁷⁸⁴

27:18-29 การตอบสนองต่อคำอวยพรของอิสอัคในข้อที่ 23 นั้นเกิดก่อนเวลา มันอ้างอิงถึงคำอวยพรในข้อที่ 27-29 ไม่ใช่คำอวยพรอีกอันหนึ่งที่มาก่อนคำอวยพรนั้น

การจับของยาโคบทำให้นึกถึงการแสดงออกถึงความรักที่หลอกลวงอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือ การจับพระเยซูของยูดาส (มธ. 26:48-49)

อิสอัคได้กล่าวคำอวยพรของเขา (ข้อ 27-29) ด้วยภาษาบทกลอนและอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้คลี่คลายใจเนื่องจากว่ามันเป็นการเผยพระวจนะ (เปรียบเทียบ 49:1-27; ฉธบ. 33; และข้ออื่นๆ) มันเป็นคำพยากรณ์

ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงองค์ประกอบสองอย่างในพระสัญญาแบบอับราฮัมอย่างเจาะจงที่นี่ นั่นคือการครอบครองแผ่นดินและลูกหลานที่นับไม่ถ้วน เขาได้กล่าวถึงองค์ประกอบอันที่สามโดยทั่วไป นั่นคือพรของชนชาติทั้งหลายในข้อที่ 29

“เนื่องจากว่าความตั้งใจที่จะให้พรแก่เอซาวบุตรหัวปีไม่ได้เกิดจากความรู้สึกที่เหมาะสมต่อพระยาเวห์และพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ อย่างที่การใช้คำว่า เอล โลอิม แทนที่จะเป็นยาเวห์ หรือ เอล ซัดดัย (เปรียบเทียบ 28:3) แสดงอย่างชัดเจนนั้น พระพรเองก็ไม่ได้ขึ้นไปถึงความสูงอย่างเต็มที่ของพระพรเกี่ยวกับความรอดของพระเจ้า แต่ส่วนใหญ่ได้อ้างอิงถึงความสัมพันธ์ที่ซึ่งสองพี่น้องและลูกหลานของพวกเขาจะมีต่อซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นหัวข้อที่จิตใจของอิสอัคนั้นได้เติมเต็มอย่างเต็มที่นั่นเป็นการค้นพบที่เจ็บปวดเท่านั้นในการให้พรต่อต้านความตั้งใจของเขานั้น เขาได้ถูกบังคับให้ทำตามคำปรึกษาที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ที่ได้ปลุกจิตสำนึกของการทรงเรียกแบบบรรพบุรุษในเขาและให้อำนาจฝ่ายวิญญาณแก่เขาที่จะมอบ ‘พรของอับราฮัม’ ให้แก่บุตรชายผู้ซึ่งเขาได้ยับยั้งไว้แต่เป็นผู้ที่พระยาเวห์ได้เลือกสรรเมื่อกำลังจะส่งเขาไปยังฮาราน (28:3, 4)”⁷⁸⁵

27:30-45 เป็นที่ชัดเจนว่า อิสอัครู้ว่าเขาได้ต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้าและในที่สุดก็ได้ยอมรับความพ่ายแพ้อย่างยอมจำนน (ข้อ 33) นอกจากนี้ ในวัฒนธรรมนั้นการให้พรของบิดาซึ่งเป็นคำพยากรณ์ของพระเจ้า อย่างเช่นพรที่อิสอัคได้ให้นั้นก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้⁷⁸⁶

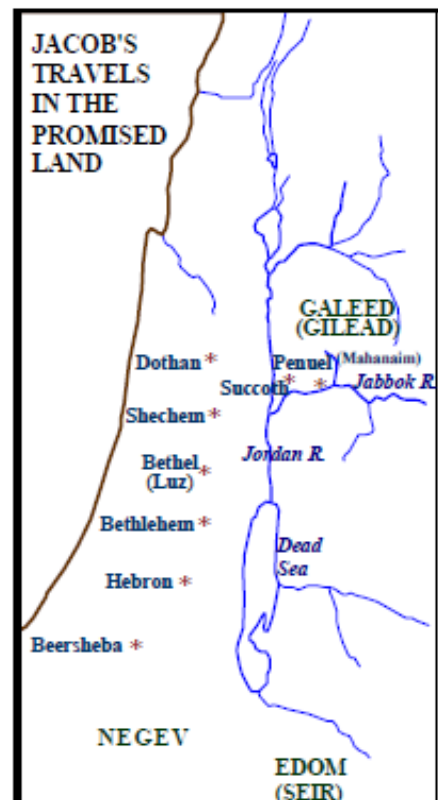
“โดยการแสดงให้เห็นว่าพรนั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แม้กระทั่งบิดาผู้ให้พรนั้นผู้เขียนก็เน้น ถึงลักษณะที่สำคัญของพร นั่นคือ ความสำเร็จของมันอยู่นอกเหนือมือของมนุษย์”⁷⁸⁷

บางทีอิสอัคไม่ได้ถอนพรที่เขาได้ให้แก่ยาโคบเพราะว่าเขาได้ตระหนักว่าพระเจ้าได้ใช้อำนาจเหนือ

ความชอบทางเนื้อหนังของเขามีต่อเอซาว (ข้อ 39-40) การเผยพระวจนะของอิสอัคต่อเอซาวนั้น ไม่ใช่เป็นพรที่แท้จริง อย่างดีที่สุดแล้วเขาได้แนะนำองค์ประกอบที่วุ่นวายต่อพรที่เขาได้ให้แก่ ยาโคบเพราะว่ายาโคบได้ใช้การหลอกลวงที่จะได้มันมา

ภูเขาของเอโดมเป็นที่อ้างว้างและแห้งแล้งที่สุดแห่งหนึ่งในโลกทุกวันนี้ ภูเขาเหล่านั้นอยู่ทางทิศ ตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลตาย ลูกหลานของเอซาวจะยังชีพด้วยการไล่ล่าผู้คนอย่างที่เอซาวได้ ยังชีพโดยไล่ล่าสัตว์

คนเอโดมได้ปรนนิบัติคนอิสราเอลได้ปฏิวัติคนอิสราเอล และได้ถูกพิชิตโดยคนอิสราเอลอย่างซ้ำซากตลอดเวลา ประวัติศาสตร์ของพวกเขาซาลงได้พิชิตพวกเขาหลังจากที่ พวกเขาได้ชื่นชมกับระยะเวลาที่ยาวนานของการเป็น เอกเทศ (1 ซมอ. 14:47) จากนั้นดาวิดได้ทำให้พวกเขาเป็น ทาสของเขา (2 ซมอ. 8:14) พวกเขาได้พยายามที่จะปฏิวัติ ภายใต้การปกครองของซาโลมอนแต่ไม่ สำเร็จ (1 พกษ. 9:14) คนเอโดมได้อยู่ภายใต้บังคับของยูดาห์จนกระทั่ง รัชกาลของกษัตริย์โยรัม เมื่อพวกเขาได้กบฏอย่างประสบ ผลสำเร็จ ในรัชกาลของอามาซิยาห์นั้น ยูดาห์ได้ ปรานปราม พวกเขาอีกครั้งหนึ่ง (2 พกษ. 14:7) ในที่สุด แล้ว พวกเขาได้รับเสรีภาพอย่างถาวรจากยูดาห์ใน ระหว่าง รัชกาลของอาหัส (2 พกษ. 16:6) ยอห์น เฮอร์ คานัสได้ พิชิตเอโดมประมาณ 129 กคศ. และได้บังคับให้คนเอโดม

ที่จะยอมต่อการเข้าสู่หนัด และได้รวมพวกเขาเข้าไว้เป็นชนชาติสืบรูภายหลัง โดย ทางแอนทิพา เทอร์ และเฮโรคนั้นพวกเขาได้สถาปนา ราชวงศ์อิดูเมียนเหนือยูดาห์และยังคงดำเนินต่อไป จนกระทั่งการทำลายเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 บรรดา ผู้เผยพระวจนะที่เป็นผู้เขียน บางครั้งได้ใช้คนเอ โดม เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของศัตรูของอิสราเอล

เรเบคาก็กล่าวถึงการสูญเสียบุตรชายทั้งสองคนของเธอในฐานะผลลัพธ์ของอุบายของเธอ (ข้อ 45) เอซาว อาจได้ฆ่ายาโคบ และจากนั้นเอซาวอาจได้หนีไป หรือ ผู้ล้างแค้นแห่งโลหิตอาจได้ฆ่าเขา (เปรียบเทียบ 9:6)

27:46—28:5 เรเบคาห์ได้ใช้ความไม่ชอบของเธอที่มีต่อภรรยาของเอซาวมาเป็นข้อแก้ตัวที่จะได้รับการอนุญาตจากอิสอัคที่จะให้ยาโคบไปยังปัดดานอาร์ม ปัดดานอาร์มเป็นพื้นที่ที่อยู่รอบๆ ฮาราน 788 เป็นที่ชัดเจนว่า เรเบคาห์ได้ปิดบังความเกลียดชังของเอซาวที่มีต่อยาโคบไว้จากบิดาที่ซาราชองเขา เพราะ เธอได้เชื่อว่าอิสอัคนั้นใกล้ตายแล้ว (ข้อ 41) การหลอกลวงของเรเบคาห์ทำให้ได้มาซึ่งพระพรสำหรับยาโคบแต่มันจบด้วยการที่เขาจะต้องหนีไปจากบ้านของเขาตรงทางที่ปฐมกาลบันทึกนั้น เรเบคาห์ไม่ได้เห็นหน้าเขาอีกเลย

“... การเริ่มหัวข้อของการแต่งงานของยาโคบของเธอนั้นเป็นไม่ได้มั่นคงได้ทำหน้าที่อย่างเท่าเทียมกับความสนใจตนเองของอิสอัคและหลักการต่างๆ ของเขา ผู้ที่หวังได้เป็นลูกสะใภ้คนที่สามซึ่งเป็นคนฮิตไทต์และภรรยาที่กลุ่มใจนั้นคงได้ทำให้หมดกำลังใจ”⁷⁸⁹

“ภาษาแบบบงการของเรเบคาห์ที่จะสงวนยาโคบไว้ก็แสดงถึงความก่นแค้นของอิสอัคและความสัมพันธ์ของเรเบคาห์อย่างที่ได้ออกโดยการหลอกลวงก่อนหน้านี้ นั่นดูเหมือนอิสอัคและเรเบคาห์ไม่สามารถสื่อสารกับซึ่งกันและกันในเรื่องฝ่ายวิญญาณที่สำคัญได้ อย่างจริงจังได้”⁷⁹⁰

เป็นที่ชัดเจนว่าอิสอัคได้ตระหนักว่าความปรารถนาของเขาคือจะให้พรแก่เอซาวนั้น ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า ดังนั้นหลังจากที่ได้ให้พรแก่ยาโคบแล้ว (27:27-29) เขาได้อวยพรเขามากขึ้น (28:1-4)⁷⁹¹

เรื่องราวนี้ก็เป็นการแสดงที่ไม่ธรรมดาของความสามารถของพระเจ้าที่จะใช้ความบาปของผู้ชายและผู้หญิงที่จะบรรลุจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์ และในเวลาเดียวกันก็ลงโทษคนบาปสำหรับความบาปของพวกเขา

“สิ่งที่มนุษย์ตั้งใจเพื่อความชั่ว พระเจ้าก็ใช้เพื่อความดีได้”⁷⁹²

หลายปีต่อมา ยาโคบผู้ซราได้อวยพรเอฟราอิมบุตรคนรองของโยเซฟแทนที่จะเป็นมนัสเสห์บุตรคนโตของเขา (48:14-19) เขาคงได้จดจำถึงการที่เขาได้หลอกลวงอิสอัคบิดาของเขาเพื่อที่จะได้รับพรของเขา การเข้าหายาโคบของโยเซฟ ณ โอกาสนั้นก็มีเกียรติโดยความแตกต่างและชีวิตของเขาก็ปราศจากผลลัพธ์ต่างๆ ของการหลอกลวง สิ่งนี้ไม่ได้เป็นจริงกับชีวิตของยาโคบ

ยาโคบได้เก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาได้หว่านไป (กท. 6:7) ต่อมาลาบับได้หลอกลวงเขา และต่อมาพวกบุตรชายของเขาเอง (ในกรณีของการขายโยเซฟ) ได้หลอกลวงอย่างโหดร้ายกว่าที่เขาได้หลอกลวงอิสอัคด้วยซ้ำไป⁷⁹³

การแต่งงานอีกครั้งของเอซาว 28:6-9

เอซาวได้แสวงหาที่จะได้รับความพอใจจากพ่อแม่ของเขาโดยการแต่งงานกับหนึ่งในลูกหลานของอับราฮัม บรรดาภรรยาของพวกเขาเป็นทาสและพระสัญญาต่างๆ เกี่ยวกับลูกหลาน

อย่างไรก็ตาม “เขาได้ล้มเหลวที่จะพิจารณาว่าอิซมาเอลได้แยกจากครอบครัวของอับราฮัมและครอบครัวแห่งพระสัญญาโดยการแต่งตั้งของพระเจ้า ดังนั้นมันแค่ให้อีกหนึ่งหลักฐานที่ว่าเขาไม่ได้คิดถึง ความสนใจทาง ศาสนาของครอบครัวที่ได้รับเลือกสรรและไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้รับการเปิดเผยของพระเจ้า”⁷⁹⁴

เรื่องราวที่ยิ่งใหญ่นี้สอนว่า เมื่อประชากรของพระเจ้ารู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาก็ไม่ควรหันไปพึ่ง อุบายที่หลอกลวง ที่บังการเพื่อที่จะได้รับความสำเร็จฝ่ายวิญญาณ แต่ต้องดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างชอบธรรม สมาชิกทุกคนในครอบครัวของอิสอัคได้ประพาศในลักษณะที่เอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลางและไม่มีหลักการ กระนั้นพระเจ้าได้พิชิตความบาปของพวกเขาอย่างมีพระคุณ สิ่งนี้ย้ำเตือนเราว่า ความเมตตาของพระองค์นั้น เป็นพื้นฐานสูงสุดของความรอด

6. นิมิตของยาโคบที่เบธเอล 28:10-22

“จาก ‘หมอนหิน’ คู่ ‘เสาหิน’ นั้น เรื่องราวนี้บอกถึงการที่สถานที่พักของยาโคบ ณ เบธเอลนั้นได้ กลายมาเป็นสถานที่ที่ได้รับการเฉลิมฉลองมากที่สุดแห่งการนมัสการท่ามกลางเรื่องราวของพวกเขา บรรพบุรุษ”⁷⁹⁵

พระยาเวห์ได้ปรากฏ ณ ยอดของบันไดที่ทูตสวรรค์ขึ้นลงก็กล่าวข้าพระสัญญาต่ออับราฮัมและเพิ่มพระสัญญาต่างๆ แห่งการอวยพรและการปกป้องสำหรับยาโคบมากขึ้น บรรพบุรุษคนนี้ได้ยอมรับถึงการทรงสถิต อยู่ของพระเจ้าได้ทำให้สถานที่นั้นเป็นอนุสรณ์ด้วยก้อนหินและชื่อและได้ปฏิญาณว่าจะนมัสการพระเจ้าถ้าพระองค์ให้อวยพรและปกป้องเขา

“สองเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในชีวิตของยาโคบเป็นการปรากฏของพระเจ้าในตอนกลางคืน เหตุการณ์แรกก็คือความฝัน ณ เบธเอลเมื่อเขากำลังหนีจากแผ่นดินคานาอัน ซึ่งในแง่กลางแล้ว ก็เป็นของเขาเนื่องมาจากพระพรอีกเหตุการณ์หนึ่งก็คือการต่อสู้ของเขา ณ เบนีเอลเมื่อเขาได้

พยายามที่จะกลับไปสู่แผ่นดินนั้น การเผชิญหน้ากับพระเจ้าแต่ละอย่างก็เป็นเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิต”⁷⁹⁶

เบธเอลได้รับการอ้างอิงถึงมากกว่าเมืองใดๆ ในพันธสัญญาเดิมยกเว้นเยรูซาเล็มสิ่งนี้บ่งบอกถึงความสำคัญของมันในประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์

28:10-17 เป็นที่ชัดเจนว่า “บันได” (ข้อ 12 คำฮีบรู ซุลลัม) ได้เคลื่อนที่กับทางบันไดหรือทางลาด

นักตีความ บางคนถือว่ามันเป็นการพาดพิงถึงซิกกูแรท (หอคอยที่เป็นขั้นบันไดรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า) ในขณะที่คนอื่นๆ เชื่อว่ามันอ้างอิงถึงพื้นที่ลาดเอียงหรือทางชันของภูเขาแห่งเบธเอล⁷⁹⁷

“บันไดเป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ของการสามัคคีธรรมที่แท้จริงและไม่ถูกรบกวนระหว่างพระเจ้าในสวรรค์และประชากรของพระองค์บนโลก บรรดาทูตสวรรค์ที่อยู่เหนือก็นำความต้องการของมนุษย์ไปยังพระเจ้า และนำการช่วยเหลือและการปกป้องจากพระเจ้ามายังมนุษย์ บันไดได้ตั้งขึ้นบนโลกตรงที่ที่ยาโคบนอนลงที่นั่นด้วยความโดดเดี่ยวที่น่าสงสาร ไร้ความหวัง และถูกทอดทิ้งโดยผู้คนในบนสวรรค์นั้นพระยาเวห์ได้ยืนอยู่ และได้อธิบายถึงสัญลักษณ์ที่เขาได้เห็นด้วยคำพูด จากการทำได้ประกาศพระองค์เองแก่ยาโคบว่าเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขานั้น พระองค์ไม่ได้เพียงแต่ยืนยันกับเขาถึง พระสัญญาทั้งหมดของบรรพบุรุษในขอบเขตเต็มทีของสิ่งเหล่านั้น แต่ยังได้สัญญาแก่เขา ถึงการปกป้องในการเดินทางของเขาและการกลับมาถึงบ้านของเขาอย่างปลอดภัย (ข้อ 13-15) แต่ขณะที่ความสำเร็จของพระสัญญาแก่ยาโคบนี้ยังห่างไกลอยู่ พระเจ้าได้เพิ่มความแน่ใจที่แน่นอนว่า เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า จนกว่าเราจะทำได้ทำ (ได้ดำเนินการ) สิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว”⁷⁹⁸

นิมิตอื่นๆ ของห้องพระที่นั่งในสวรรค์ของพระเจ้าก็ปรากฏใน 1 พงศกษัตริย์ 22:19-22; โยบ 1:6-8; อิศยาห์ 6; เอเสเคียล 1; เสคาริยาห์ 1:10; 6:5; วิวรรณ์ 4—5 และตอนอื่นๆ นี่เป็นการเปิดเผยครั้งแรกของพระเจ้าต่อยาโคบ และมันได้มาในความฝัน (เปรียบเทียบกับ ยน. 1:51) พระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ก็ประกอบไปด้วยพระสัญญาต่างๆ แห่งแผ่นดิน (12:7; 13:14-16; 15:18; 17:8; 24:7) แต่ตอนนี้ (ข้อ 13-14) ก็ใกล้เคียงที่สุดกับตอนหนึ่งในบทที่ 13 ในแง่ของคำศัพท์ ซึ่งทำให้บริบทของ เบธเอลเด่นชัดอีกด้วย

ยาโคบเป็นบุคคลที่สองในพระคัมภีร์ที่จะได้ยืนถึงความแน่ใจที่ว่า “เราอยู่กับเจ้า” (ข้อ 15) อิศอัคเป็นบุคคลแรก (เปรียบเทียบกับ 26:3, 24) นี่เป็นพระสัญญาที่ต่อมาพระเจ้าได้กล่าวซ้ำต่อโมเสส(อพย.

3:12); ต่อโยชูวา (ยชว. 1:5); ต่อกิเดโอน (วนฉ. 6:16); เกี่ยวกับอิมมานูเอล (อสย. 7:14; มธ. 1:23) และ ต่อคริสเตียนทุกคน (มธ. 28:20; ฮบ. 13:5)

บางทีการเปิดเผยของพระเจ้าได้ทำให้ยาโคบประหลาดใจเพราะว่าเขากำลังเตรียมตัวที่จะจากแผ่นดินแห่งพระสัญญาไป (ข้อ 16-17) เขาอาจได้รู้สึกที่พระเจ้าคงจะละทิ้งเขาเนื่องจากว่าเขากำลังจากแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญาให้แก่บรรพบุรุษของเขาไป

“นิเวศของพระเจ้า” (ข้อ 17 เบธเอล) คือที่ที่พระเจ้าประทับ “ประตูฟ้าสวรรค์” คือที่ที่ยาโคบได้เข้าไปในสวรรค์ (ในความฝันของเขา)

“คำว่า ‘กลัว’ ถูกใช้ในพระคัมภีร์เพื่อจะอธิบายถึงการรวมกันของความหวาดกลัวและการยกย่องซึ่งกันและกัน เป็นความกลัวเชิงน้มนัสการ (เปรียบเทียบ อพย. 19:16)”⁷⁹⁹

“อย่างที่มีนิมิตของอับราฮัม ได้คอยทำเรื่องราวต่างๆ จากส่วนต่อมาของหมวดพื้นทาทุก ดังนั้นนิมิตของยาโคบได้คอยทำเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นในบทถัดไปหลายบท”⁸⁰⁰

28:18-22 ยาโคบได้ตั้งก้อนหินขึ้นเป็นอนุสรณ์ต่อการเปิดเผยนี้และพระสัญญาของพระเจ้า (ข้อ 18)

การเทน้ำบนบนมันก็ได้ก่อตั้งการกระทำแห่งความศักดิ์สิทธิ์ยาโคบไม่ได้สร้างแท่นบูชาในการตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้า อย่างที่บรรพบุรุษของเขาได้ทำ

ยาโคบได้ปฏิญาณว่าเขาจะเปลี่ยนเสาของเขาให้เป็นแท่นบูชาถ้าพระเจ้าจะทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ (ข้อ 15) นี่เป็นครั้งเดียวที่ได้ถูกบันทึกไว้ที่บรรพบุรุษได้เสนอคำปฏิญาณกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ 31:13) เขาได้ปฏิญาณว่าพระยาเวห์จะเป็นพระเจ้าของเขาถ้าพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าสัตย์ซื่อต่อเขา คำปฏิญาณของยาโคบ (ข้อ 20-21; เปรียบเทียบ 31:13; 35:1-3, 7) สามารถแปลได้ว่า “เนื่องจาก...” แทนที่จะเป็น “ถ้า...” บางทีนี่ไม่ใช่การต่อรองที่ไร้สมองอย่างที่มันดูเหมือนจะเป็นนั้น แม้ว่าประวัติของชีวิตของยาโคบแสดงให้เห็นว่าโดยปกติแล้วเขานั้นหลักแหลมในเรื่องการเจรจา เป็นที่ชัดเจนว่ายาโคบเป็นผู้เชื่อในพระยาเวห์แล้ว แต่การอุทิศตนของเขาต่อพระเจ้า ณ เวลานั้นเหมือนจะค่อนข้างเห็นแก่ตัวและมีเงื่อนไข เขายังไม่ได้ยอมจำนนและอุทิศตนต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่⁸⁰¹

“ความแน่ใจถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าควรก่อให้เกิดการตอบสนองแบบเดียวกันถึงการน้มนัสการและความมั่นใจในผู้เชื่อทุกคนอย่างที่มีมันได้ก่อให้เกิดในยาโคบ นี่เป็นเนื้อหาตั้งแต่ตอนเริ่มแรก

โดยพระคุณนั้น พระเจ้าก็เยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์และสัญญาแก่พวกเขาถึงการปกป้องและการจัดเตรียม เพื่อว่าพวกเขาจะเป็นพรแก่คนอื่น ๆ ส่วนพวกเขาจะต้องตอบสนองด้วยความเชื่อ ยำเกรงพระองค์ นมัสการพระองค์ ถวายแด่พระองค์ ปฏิญาณต่อพระองค์ และทำอนุสรณ์สำหรับผู้นมัสการในอนาคต ณ สถานที่ ต่างๆ เช่นนั้น”⁸⁰²

ความสัมพันธ์ของยาโคบกับพระยาเวห์ค่อนข้างแตกต่างจากความสัมพันธ์ของอับราฮัม หรือความสัมพันธ์ ของอิสอัค พระเจ้าได้ทดสอบอับราฮัม แต่ยาโคบได้ทดสอบพระเจ้า พระเจ้าได้บอกให้อับราฮัมที่จะละประเทศของ เขาก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่พระพร แต่ยาโคบได้เรียกร้องเงื่อนไขที่พระเจ้าก่อนเขาได้ปฏิญาณที่จะอวยพรพระเจ้า”⁸⁰³ เขาได้เต็มใจที่จะยอมรับพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า แต่เขาไม่ได้อุทิศตัวเองต่อพระเจ้า จนกว่าพระเจ้าได้พิสูจน์ ว่าสัตย์ซื่อต่อเขาเป็นการส่วนตัว พระเจ้าได้อวยพรยาโคบเนื่องจากการเลือกสรรของพระเจ้าและความเชื่อของ อับราฮัมและของอิสอัคมากกว่าเนื่องจากความเชื่อของยาโคบ ณ เวลานั้น

ผู้เชื่อหลายคนได้ต่อรองกับพระเจ้าอย่างที่ยาโคบได้ทำที่นี่ พวกเขาตกลงที่จะนมัสการพระองค์ในเงื่อนไข ของพวกเขาแทนที่จะเป็นเพราะว่าพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าพระองค์สัตย์ซื่อในอดีต บ่อยครั้งแล้วพระเจ้าได้ปรับเข้ากับ ความเชื่อที่อ่อนแอเช่นนั้น แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทำเช่นนั้นก็ไม่ได้ข่มขยการกระทำแห่งการต่อรองกับพระเจ้า

การเปิดเผยถึงการทรงสถิตของพระเจ้าและพระพรที่ได้สัญญาไว้ก็คลไกรนนมัสการที่แท้จริง การนมัสการนี้เป็นการตอบสนองที่เหมาะสมต่อการเปิดเผยเช่นนั้น

7. การแต่งงานของยาโคบและการหลอกลวงของลาบัน 29:1-30

เรื่องราวที่ยาวของความสัมพันธ์ของยาโคบกับลาบัน (บทที่ 29—31) เป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดของเรื่องราวของยาโคบ (บทที่ 25—35) มันเป็นเรื่องราวภายในเรื่องราว และมันมีโครงสร้างแนวคิดที่ถูกลวงไว้ในรูป สมมาตรอีกด้วย ณ ศูนย์กลางของมันก็คือเรื่องราวของการเกิดของบรรดาบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล (29:31-35)

ยาโคบได้พบกับราเชลที่บ่อน้ำและได้เอน้ำให้ฝูงแพะแกะต่างๆ ที่มีการต่อต้านในการทำอย่างนั้น ความรัก ของเขาสำหรับเธอนั้นได้นำเขาไปสู่การรับใช้ลาบันเป็นเวลา 7 ปีเพื่อจะได้รับการมาเป็นภรรยาของเขา ลาบันได้หลอกลวง ยาโคบให้แต่งงานกับเลอาห์ ซึ่งเป็นลูกหัวปี ดังนั้นยาโคบจำต้องทำงานอีก 7 ปีเพื่อจะได้ราเชล

“ในลาบั้นนั้น ยาโคบได้พบกับคู่ปรับของเขาและวิธีแห่งการมีวินัยของเขา”⁸⁰⁴

“ตอนนี้ยาโคบอยู่ในโรงเรียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด นั่นคือโรงเรียนแห่งประสบการณ์ และก็มีหลายบทเรียนที่จะต้องเรียนรู้ สามบทเหล่านี้ (29-31) ก็ครอบคลุม 40 ปี [บางที 20 ปี] แห่งชีวิตของเขา และเป็นการบันทึกถึงส่วนที่ใหญ่ของการฝึกอบรมของเขา”⁸⁰⁵

29:1-12 ปฐมกาลเน้นถึงที่สวดวันออกมากกว่าพระธรรมเล่มใดๆ ในพันธสัญญาเดิม (ดู 3:24; 4:16; 10:30; 11:2; 13:11; 25:6 [และ 29:1]) ในฐานะการบ่งชี้ถึงความสำคัญบางอย่าง”⁸⁰⁶

ยาโคบได้เดินทางประมาณ 450 ไมล์จากเบเออร์เซบาไปยังฮาราน (ข้อ 4) จึงสังเกตถึงการขาดหายไปของการอธิษฐานเพื่อการนำพาของพระเจ้าถึงผู้หญิงที่เป็นการเลือกของพระเจ้า ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการเยี่ยมชมของคนใช้ของอับราฮัมที่มายังบริเวณเดียวกันเพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกัน (บทที่ 22) ยิ่งไปกว่านั้น ยาโคบได้ไปถึงตามลำพังด้วยการเดินเท้า ในขณะที่คนใช้ของอับราฮัมได้นั่งบนหลังอูฐมา

“จริงตามคุณลักษณะของเขานั้น ยาโคบก็ดำเนินการอย่างจงหองซึ่งได้ชักถามอุปนิสัย ที่ไร้กังวลของพวกผู้เลี้ยงแกะ (ข้อ 7) สำหรับการวิพากวิจารณ์ทั้งหมดนั้น คนหนึ่งอาจมองไปที่ความประพฤติของเขา นั่นคือเขาไม่ได้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องในจริยธรรมการทำงานของเขา (31:6, 38-41)”⁸⁰⁷

บางทีบ่อน้ำเป็นที่เก็บน้ำซึ่งมีปากพร้อมกับเส้นรอบวงขนาดใหญ่ (ข้อ 8) หินขนาดใหญ่ที่เรียกร่องชายหลายคนที่จะเคลื่อนมันก็เป็นที่ชัดเจนว่าได้ปกปิดมันไว้ หลังจากที่ใครคนหนึ่งได้เคลื่อนหินนั้นแล้ว ผู้แกะก็จะรวมตัวกันรอบๆ ขอบของบ่อน้ำเพื่อจะดื่มบ่อน้ำที่ราเชลได้ตักน้ำ สำหรับเอลีเยเซอร์นั้น (24:16) อาจเป็นชนิดที่แตกต่างกัน

คนเลี้ยงแกะที่เป็นผู้ชายเหล่านั้นคงไม่สามารถเคลื่อนหินออกได้เพราะว่าบ่อน้ำนั้นเป็นของลาบั้น การไร้ความสามารถของพวกเขานั้นคงเป็นเรื่องศีลธรรมมากกว่าเรื่องร่างกาย”⁸⁰⁸

ยาโคบได้ร้องไห้ด้วยความยินดี (ข้อ 11) แต่เขาไม่ได้สรรเสริญพระเจ้า เขาได้คิดว่าเขาได้สิ้นสุดการเดินทางของเขา ตอนนี้ก็อยู่ในที่ที่ถูกต้อง และได้พบกับบุคคลที่ถูกต้อง นี่เป็นหนึ่งในบางที่ในพระคัมภีร์ที่เราพบว่าผู้ชายได้จับผู้หญิง เป็นที่ชัดเจนว่ายาโคบได้กระทำบนพื้นฐานของการดึงดูดทางร่างกายของราเชลเท่านั้น

“เมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ค้นพบถึงเอกลักษณ์ของเรเบคาห์ เขาได้นำมัสการพระเจ้า (24:24, 26) แต่ที่นี้ยาโคบได้เกร็งกล้ามเนื้อของเขา ซึ่งพิสูจน์ถึงความสามารถของเขาที่จะ รับผิดชอบครัวของ ลาบับัน”⁸⁰⁹

“ส่วนใหญ่แล้ว ฉากนี้ [29:1-14] เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมของพระเจ้ากับการไถ่การ อธิษฐานของ ยาโคบ...”⁸¹⁰

คำแนะนำของนักตีความบางคนที่ว่าลาบับันได้รับยาโคบมาเป็นบุตรของเขานั้นก็เป็นที่ยสงสัย⁸¹¹

29:13-20 ตาเชื่อมซึมนั้นไม่สดใสและขาดความเป็นเงาแทนที่จะเป็นความสว่าง (ข้อ 17) ตาที่สดใสนั้นได้ ถือว่าเป็นและยังเป็นจุดสุดยอดของความงามท่ามกลางผู้คนในโลกตะวันออกไกล⁸¹²

“เกี่ยวกับการแต่งงานโดยทั่วไปนั้น แผ่นจารึกของนูซีได้บันทึกว่า ถ้าชายคนหนึ่งได้ทำงานเพื่อบิดา ของผู้หญิงผู้ซึ่งเขาปรารถนาจะแต่งงานด้วยนั้นเป็นระยะเวลาหนึ่งจากนั้นเขา ก็มีสิทธิ์ที่จะเอา ผู้หญิงคนนั้นมาเป็นภรรยาของเขา”⁸¹³

“7 ปี เป็นข้อเสนอที่ดี เป็นที่ชัดเจนว่ายาโคบไม่ได้เสี่ยงในการปฏิเสธ คือข้อเท็จจริงที่ ลาบับัน ไม่ได้ล้มเหลวที่จะสังเกต และหาประโยชน์ใส่ตัวอย่างที่ยาโคบได้หาประโยชน์ใส่ ตัวจากความ ออยากได้ของเอซาว (25:32)”⁸¹⁴

ลูกจ้างโดยทั่วไปได้รับค่าจ้างระหว่าง 1 ถึง 1 เซเชลครึ่งต่อเดือนในสมัยนั้น ซึ่งเป็นของขวัญงาน แต่งงานขนาดใหญ่ในการแลกเปลี่ยนกับมือของราเชล⁸¹⁵

โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรของข้อ 20-30 นั้นจัดจ่อความสนใจไปที่ความซับซ้อน ที่ก่อให้เกิดขึ้นโดยการหลอกลวง

- A ค่าจ้างของยาโคบสำหรับภรรยาของเขา (20)
- B การบรรลุดมมุ่งหมายของการแต่งงานกับเลอาห์โดยการหลอกลวง (21-24)
- C การกล่าวหาของยาโคบที่มีต่อลาบับัน (25)
- C' การแก้ต่างของลาบับัน (26)
- B' การบรรลุดมมุ่งหมายของการแต่งงานกับราเชลโดยการเจรจา (27-30ก)

A' คำจ้างของยาโคบสำหรับภรรยาของเขา (30ข)⁸¹⁶

29:21-30 “นี่เป็นหนึ่งในการเล่นพิเรนที่ที่เลวทรามที่สุดซึ่งได้เล่นกับมนุษย์”⁸¹⁷ ยาโคบได้สร้างเป็นพี่ชาย คนโตของเขา และตอนนี้เลอาห์ได้สร้างเป็นน้องสาวคนเล็กของเขา ลาบันและเลอาห์ได้หลอกลวงยาโคบอย่างเช่นที่ยาโคบและเรเบคาห์ได้หลอกลวงอิสอัค บางทีการกินและการดื่มของยาโคบ งานเลี้ยงนั้นได้ปกคลุมความคิดของเขา (ข้อ 22) ความมืดของเต็นท์ของเขาในตอนกลางคืนนั้นอาจได้ทำให้มันยากสำหรับเขาที่จะมองเห็นเช่นกัน⁸¹⁸ ยิ่งไปกว่านั้นอีก ในวัฒนธรรมนั้น ตามธรรมเนียมแล้วเจ้าสาวจะเข้าไปอยู่ต่อหน้าของสามีของเธอพร้อมกับคลุมหน้าไว้⁸¹⁹ วอน แรด ได้เขียนว่า “ปกคลุมอย่างหนักหนา” และ อัลเดอร์ได้เขียนว่า “ปกคลุมอย่างสิ้นเชิง”⁸²⁰ มีอยู่ปีหนึ่ง นักศึกษาชาวอินเดียของข้าพเจ้า ได้บอกข้าพเจ้าว่า บิดาของเขาไม่เห็นหน้าของมารดาของเขาเป็นเวลา 3 วันหลังจากการแต่งงานของพวกเขา มันยังคงเป็นธรรมเนียมท่ามกลางคนอินเดียบางคนสำหรับเจ้าสาวที่จะถูกปกคลุมหน้าไว้แม้กระทั่งหลังจากความสำเร็จของการแต่งงาน⁸²¹

เป็นธรรมเนียมสำหรับบิดาของเจ้าสาวที่จะให้ของขวัญชิ้นใหญ่แก่เธอเมื่อเธอได้แต่งงานซึ่งก็คือสินเดิมของฝ่ายหญิง ในโลกสมัยโบราณนั้น ตามปกติแล้วของขวัญก็ประกอบไปด้วยเสื้อผ้า เครื่องเรือน และเงิน และมันได้กลายมาเป็นจำนวนเงินที่เก็บไว้ใช้ในอนาคตสำหรับภรรยาในกรณีที่ สามีของเธอได้ตายไปหรือได้หย่าเธอ สินเดิมของฝ่ายหญิงบางอย่างนั้นก็มีความเป็นพิเศษ เช่น สาวใช้ (24:61; 29:29) หรือเมือง (1 พกษ. 9:16) ลาบันนั้นใจกว้างขวาง⁸²²

อย่างที่ยาโคบได้หลอกลวงอิสอัค โดยการใส่ประโยชน์ของการไร้ความสามารถของเขาที่จะมองเห็นเนื่องจากสายตาไม่ดี (27:36) ดังนั้นลาบันได้หลอกลวงยาโคบโดยการใส่ประโยชน์ของการไร้ความสามารถของเขาที่จะมองในเต็นท์ที่มีด (29:25) ก่อนหน้านั้นยาโคบได้สร้างเป็นพี่ชายคนโต (บทที่ 27) และตอนนี้ลาบันได้ใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเขาโดยการแทนที่ลูกสาวคนเล็กด้วยลูกสาวคนโต ลาบันก็เป็นคนที่หลอกลวงเช่นเดียวกับยาโคบ (ข้อ 26)

“สำหรับความเลวทรามนั้น ลาบันก็ได้รับรางวัลในพันธสัญญาเดิม”⁸²³

เขาควรได้บอกยาโคบล่วงหน้าเกี่ยวกับธรรมเนียมนี้ ถ้ามันเป็นธรรมเนียมอย่างแท้จริง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นที่สงสัย

“สัปดาหฺ์ของเจ้าสาว” เป็นสัปดาหฺ์หลังจากงานเลี้ยงที่มาทีหลังการแต่งงาน (ข้อ 27; เปรียบเทียบ วนจ. 14:12, 17) ยาโคบได้รับราเชลมาหลังจากเจ็ดวันที่เขาได้บรรลุนางแต่งงานของเขากับเลอาห์

(เปรียบเทียบ ข้อ 28, 30) (โจเฟซัสได้เขียนว่าเจ็ดปีที่สองนั้น ยาโคบได้เอาราเซลมาเป็นภรรยา ของเขา⁸²⁴) คำฮีบรู “ราเซล” หมายถึง “แกะตัวเมีย” และ “เลอาห์” หมายถึง “วัว” ในเชิงเหน็บแนมแล้ว ลาบันได้ปฏิบัติต่อพวกเขาตั้งเช่นปลุ่สัตว์และได้ใช้พวกเขาสำหรับการต้อรองและการค้า “ซิลปาห์” หมายถึง “จุมกอันเล็กน้อย” และ “บิลฮาห์” หมายถึง “ปราศจากกังวล” ยาโคบได้แต่งงานกับผู้หญิงสองคนในแปลวัน จึงสังเกตว่ายาโคบได้ประพุดิเหมือนกับบิดามารดาของเขา ซึ่งแต่ละคนนั้นก็ไปรดปรานบุตรคนหนึ่งเหนืออีกคนหนึ่ง ส่วนยาโคบก็ได้ไปรดปรานภรรยาคนหนึ่งเหนืออีกคนหนึ่ง ในสองกรณีนั้น ปัญหาต่างๆ ทางครอบครัวได้ติดตามมา ภายหลังธรรมบัญญัติของโมเสสได้ห้ามการแต่งงานกับสองพี่น้อง ณ เวลาเดียวกัน (ลนต. 18:18) อย่างไรก็ตามการมีภรรยาหรือสามีสองคนในขณะเดียวกัน และการมีสามีหรือภรรยาหลายคนในขณะเดียวกันไม่เคยเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเลย (2:24)⁸²⁵

“ยาโคบได้วางแผนที่จะเอาราเซลมาเป็นภรรยาของเขา แต่พระเจ้าได้ตั้งใจให้เขาที่จะได้ เลอาห์”⁸²⁶

หลักฐานจะติดตามมาที่ว่าเลอาห์นั้นอยู่ใน “ฝ่ายวิญญาณ” มากกว่าราเซล

พระเจ้ายังคงสัจย์ต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่จะอวยพรประชากรของพระองค์ แต่ในขบวนการ นั้น พระองค์อาจลงวินัยพวกเขาสำหรับบาปที่ไม่ได้แก้ไขก่อนหน้านั้นของพวกเขาและบ่อยครั้งก็ทำด้วยความกรุณา (นั่นคือ ด้วยการลงโทษที่สอดคล้องกับการกระทำผิด; เปรียบเทียบ สภษ. 3:12; กท. 6:7; ฮบ. 12:5-6)⁸²⁷

“ยาโคบกำลังได้รับสิ่งที่เขาสมควรได้รับ ในแง่นี้ เจ็ดปีที่พิเศษที่ยาโคบจำต้องรับใช้ลาบันนั้นดูเหมือนจะเป็นการชดใช้สำหรับการปฏิบัติของเขาที่มีต่อเอซาว โดยการเรียกสถานการณ์เช่นนั้นให้มาสู่ความสนใจ ของผู้อ่าน ผู้เขียนก็เริ่มต้นที่จะดึงบทเรียนที่สำคัญจากเรื่องราวเหล่านี้ อูบายที่หลอกลวงของยาโคบสำหรับ การ ได้มาซึ่งพระพรนั้น ไม่ได้รับการรับรองจากพระเจ้า โดยทางแผนการของพระเจ้านั้น น้ำพระทัยของ พระเจ้าก็ได้สำเร็จ แต่ผู้เขียนตั้งใจที่จะชี้ให้เห็นเช่นกันว่า อูบายและเล่ห์เหลี่ยมไม่ใช่การออกแบบของ พระเจ้า”⁸²⁸

8. ยาโคบจัดการกับพระพรของพระเจ้าอย่างผิดๆ 29:31-30:24

พระเจ้าได้สร้างครอบครัวของยาโคบซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลอย่างที่พระองค์ได้สัญญา แก่ยาโคบ ณ เบธเอล นำเสียดายที่ยาโคบและพวกภรรยาของเขาได้ดำเนินชีวิตด้วยความอิจฉาและความขัดแย้ง ในเรื่องวิธีที่พระเจ้าได้เลือกที่จะอวยพรพวกเขา ปัญหาแท้ของความขัดแย้งของสองพี่

น้องในส่วนนี้ก็เป็นปัญหา อย่างเดียวกันของการต่อสู้ของสองพี่น้องเอซาวและยาโคบ ใครจะเป็นผู้นำและเป็นที่หนึ่ง และใครจะต้องรับใช้?

“ยาโคบได้วางแผนที่จะเอาราเชลมาเป็นภรรยาของเขา แต่พระเจ้าได้ตั้งใจให้เขาได้เลอาห์ ดังนั้นในการ พลิกกลับหลักสองอย่างในชีวิตของยาโคบนั้น เราสามารถเริ่มต้นที่จะเห็นถึงหัวข้อของผู้เขียนที่กำลังก่อตัวขึ้น ยาโคบได้แสวงหาที่จะแต่งงานกับราเชล แต่ลาบันได้ใช้เลห์หล่ยมกับเขา จากนั้นยาโคบได้แสวงหาที่จะสร้าง ครอบครัวของเขาผ่านทางราเชล แต่เธอก็เป็นหมัน และพระเจ้าได้เบิกครรภ์ของเลอาห์”⁸²⁹ การบันทึกถึงลูกๆ ของ ยาโคบนี้ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของเรื่องราวของยาโคบโดยโครงสร้างนั้น ก็สำคัญด้วยอย่างน้อยสามเหตุผล

1. มันแสดงถึงความสัตย์ซื่อพระเจ้าในการจัดเตรียมลูกหลานอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ “ตอนนี้เรื่องราวนี้มุ่งไปที่ความสำเร็จของพระสัญญาของพระยาเวห์ที่จะอยู่กับยาโคบและที่จะอวยพรเขา”⁸³⁰
2. มันให้ที่มาและสถานการณ์ต่างๆ ที่ล้อมรอบการกำเนิดของบรรดาหัวหน้าเผ่าของอิสราเอล “หัวข้อของหมวดเห็นทาทุกไม่ยากที่จะมองเห็น มันเป็นเรื่องราวของการกำเนิดและช่วงวัยรุ่นของชนชาติหนึ่ง”⁸³¹
3. มันอธิบายถึงการแข่งขันกันของเผ่าที่ติดตามมาในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลอย่างมากมาย

ส่วนนี้ไปถึงจุดสุดยอดด้วยการเกิดของโยเซฟ (30:24) ซึ่งได้ยืนยันว่าเป็นเวลาสำหรับยาโคบที่จะกลับบ้าน (30:25)

29:31-35 โมเสสได้บันทึกการเกิดของบุตรชายสี่คนแรกของเลอาห์ คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และยูดาห์ เมื่ออนุประโยค “พระเจ้าทรงเห็น” ปรากฏ (ข้อ 31) นั้น การกระทำอย่างเด็ดขาดของพระองค์ ก็ติดตามมาในไม่ช้า บ่อยครั้งก็เพื่อคนอ่อนแอและคนถูกข่มเหง (เปรียบเทียบ 6:5; 7:1; 18:21; 31:12; อพย. 2:25; 4:31)

30:1-8 การตอบสนองของราเชลต่อการเป็นหมันของเธอและการตอบสนองของยาโคบตรงข้ามกับการที่เรเบคาห์กับอิสอัค และซาร่าห์กับอับราฮัมได้ประพฤติในสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายกันซาร่าห์ได้ใช้ธรรมเนียมอันเป็นที่ยอมรับได้ในวัฒนธรรมของเธอ แม้ว่าตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่จะประกันถึงทายาทสำหรับอับราฮัม (เปรียบเทียบ 16:1-2) อิสอัคได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะเบิกครรภ์

ของเรเบคาห์และได้รอคอย (25:21) ราเซลและยาโคบได้ทำตามตัวอย่างของซาราห์และอับราฮัม

ความขัดแย้งระหว่างราเซลและเลอาห์จัดจ่อที่ความรักและความเป็นแม่ ราเซลมีความรักของยาโคบ แต่เธอไม่สามารถเป็นแม่ได้ ในทางตรงกันข้ามนั้น เลอาห์เป็นแม่ของลูกๆ ของยาโคบ แต่เธอไม่สามารถพิชิตความรักของเขาได้⁸³²

เรื่องราวของการเกิดของบุตรชายของบิลฮาห์ ซึ่งก็คือดาน และนัฟทาลีก็ติดตามมา (ข้อ 5-8)

30:9-13 ซิลปาห์ ซึ่งเป็นสาวใช้ของเลอาห์ ก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายสองคนแก่ยาโคบ คือ กาดและอาเซอร์

“คำว่าภรรยาและภรยาน้อยถูกใช้อย่างไม่เคร่งครัดมากขึ้นในสมัยของบรรพบุรุษ ผู้หญิงสามคนในสมัยของบรรพบุรุษนั้นถูกเรียกว่าเป็นทั้งภรรยาและภรยาน้อย คือ ฮาการ์ (ปฐมก.16:3;25:6 อย่างอ้อมๆ) เคทูราห์ (25:1; เปรียบเทียบ 1 พงสาวดาร 1:32) และบิลฮาห์ (ปฐมก. 30:4; 35:22) ภรยาน้อยแต่ละคนเหล่านี้ก็เป็นภรรยาสำรองสำหรับ บรรพบุรุษ ไม่ใช่ทาส แต่เป็นรองต่อภรรยาผู้ซึ่งเป็นนายหญิงของเธอ หลังจากสมัยของ บรรพบุรุษนั้น คำว่าภรรยาไม่เคยถูกใช้ว่าเป็นคำเหมือนสำหรับภรยาน้อย ซิลปาห์ แม้ว่าจะไม่เคยถูกเรียกว่าภรยาน้อย (เปรียบเทียบ 30:9) ก็มีตำแหน่งทางสังคม อย่างเช่น บิลฮาห์ (เปรียบเทียบ 37:2)”⁸³³

30:14-20 มะเชื้อคูคาอิม เป็นพืชในตระกูลของมันฝรั่งและมะเขือเทศ ซึ่งเป็นพืชที่ออกดอกในฤดูหนาว และออกผลขนาดลูกไหนดในฤดูร้อน ผลนั้นมีกลิ่นหอมจัดและน่ากิน และถูกคิดว่าจะช่วยหญิงที่เป็นหมันตั้งครรภ์ได้ คนอาหรับบางคนยังใช้มันเป็นยากระตุ้นความต้องการทางเพศและเรียกมันว่า “แอปเปิ้ลของมาร” (เปรียบเทียบ พชม. 7:13)⁸³⁴

“ผลลัพธ์นั้นก็เป็นที่เห็นบนนม มะเชื้อคูคาอิมไม่ได้ทำอะไรเพื่อราเซลเลย ในขณะที่เลอาห์ก็ได้บุตรชายอีกคนหนึ่งด้วยการให้พวกมัน”⁸³⁵

“อย่างที่ยาโคบได้ซื้อสิทธิบุตรหัวปีด้วยถั่วแดงต้มหนึ่งหม้อ (25:29-34) ดังนั้นเลอาห์ก็ได้ซื้อสิทธิที่จะมีลูกมากขึ้นกับยาโคบด้วยมะเชื้อคูคาอิมของรูเบนบุตรชายของเธอ (30:14-16)”⁸³⁶

“‘นอน’ ในฐานะที่เป็นภาษาที่สุภาพสำหรับการมีเพศสัมพันธ์นั้น ไม่เคยถูกใช้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์ฉันทามีภรรยาที่มีความรักในพระธรรมนี้ แต่ถูกใช้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งต้องห้ามหรือถูกบังคับเท่านั้น เช่น ลูกสาวของโลทกับโลท (19:32-35); คนฟีลิสเตียกับเรเบคาห์

(26:10); เซเคมีกับดีนาน่า (34:2, 7); รูเบนกับบิลฮาห์ (35:22); ภรรยาของ โปทิฟาห์กับโยเซฟ (39:7, 10, 12, 14)”⁸³⁷

เลอาน่าได้รับลูกคนอื่นๆ ของเธอ คือ อิสสาการ์ เสมูลุน และดีนาน่า เพราะว่า “พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาน่า” (ข้อ 17) ไม่ใช่เนื่องจากอำนาจวิเศษบางอย่างที่ได้เชื่อมโยงกับมะเจือคูคาอิมนั้น

ยาโคบอาจมีลูกสาวคนอื่นๆ นอกเหนือจากดีนาน่า (เปรียบเทียบ 37:35 และ 46:7) เธออาจเป็นเพียงแค่คนเดียวเท่านั้นที่ได้ถูกเอ่ยถึงโดยชื่อ เพราะว่าเธอเป็นผู้เดียวเท่านั้นซึ่งประสบการณ์ของเธอในตอนมาโมเสสได้บันทึกไว้ในปฐมกาล (บทที่ 34)

30:22-24 ในที่สุดแล้ว พระเจ้าก็ได้ให้บุตรชายแก่ราเชล ซึ่งก็คือโยเซฟ เขาได้เกิดมา ณ ตอนปลายของปีที่ 14 ของยาโคบในการรับใช้ลาบัน

ความริษยา การทะเลาะวิวาท ความเชื่อมงาย และความเชื่อที่อ่อนแอซึ่งถูกแสดงออกมาโดยยาโคบและ ภรรยาของเขานั้นก็เป็นจุดเด่นในตอนนี้ ของขบวนการให้ลูกๆ ของพระเจ้านั้นก็เป็นการให้ความกรุณา พระองค์ให้ พวกเขาโดยไม่คำนึงถึงความประพฤติของบิดาและมารดา ในที่สุดแล้วราเชลได้ยอมรับสิ่งนี้ (ข้อ 23-24) และยาโคบ ก็เช่นกัน การใช้ชื่อ “เอล โลอิม” และ “ยาเวห์” สะท้อนถึงท่าทีของบุคคลต่างๆ ที่มีต่อพระเจ้าและแสดงถึง ความสัมพันธ์ของพวกเขาต่อพระองค์

“ในระดับของมนุษย์นั้น เรื่องราวก็แสดงถึงความปรารถนาของมนุษย์สำหรับความรักและการยอมรับ และราคาของการกีดกันมัน ในระดับของพระเจ้านั้น มันก็แสดงถึงพระคุณของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งในการเลือกสรรที่อยู่ยากและไม่มีท่าว่าจะดี”⁸³⁸

“ความลำเอียงของยาโคบและการรับมือกับครอบครัวของเขาโดยทั่วไปนั้นได้นำไปสู่การต่อสู้และการแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มที่ได้ส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเป็นเวลาหลายศตวรรษหลังจากนั้น”⁸³⁹

ผู้เชื่อไม่ควรอิจฉาและต่อสู้ ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งที่ขมขื่น แต่ควรเชื่อฟังพระเจ้าโดยการวางใจให้พระองค์ ที่จะให้พระพรของพระองค์อย่างฉลาด อย่างยุติธรรม และอย่างเมตตาสงสาร

การกระทำต่างๆ ของยาโคบ ของราเชลและของเลอาน่า และการกระทำเหล่านั้นของอับราฮัมและซาราห์ใน บทที่ 16 ก็ตั้งคำถามต่างๆ เกี่ยวกับการเป็นพ่อแม่แทน ทุกวันนี้สามีและภรรยา ผู้ซึ่งไม่

สามารถมีบุตรตามธรรมชาติ ได้ บางครั้งก็เลือกที่จะใช้การบริการของบุคคลที่สาม ผู้ซึ่งสามารถจัดเตรียมหน้าที่ที่จำเป็นและก็ช่วยให้พวกเขาที่จะมีลูกได้ ตัวอย่างเช่น ถ้าภรรยาไม่สามารถอุ้มทารกในครรภ์ของเธอในระยะเวลาของการตั้งครรภ์แบบเต็มที่ได้ หมอบางคนได้แนะนำให้คู่สมรสนั้นใช้การบริการของผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ถ้าเป็นที่ยอมรับแล้ว พวกเขาใส่ใจที่ได้ ผสมพันธุ์ของคู่สมรสในครรภ์ของเธอ ซึ่งเธอตกลงที่จะ “ให้เช่า” เป็นระยะเวลาตั้งครรภ์ 9 เดือน อีกตัวอย่างหนึ่ง คือการใช้ตัวสุจิของผู้บริจาค ถ้าสามีเป็นหมัน ตอนนี้มีหลายวิธีที่คู่สมรสที่ไม่มีลูกสามารถกลายมาเป็นพ่อแม่ด้วย การช่วยเหลือแบบนี้จากฝ่ายที่สามหรือบางครั้งฝ่ายที่สี่ สถานการณ์เหล่านี้ก็คล้ายกันกับสิ่งที่เราพบในปฐมกาล บทที่ 16 ถึง 30 การเชื่อมโยงโดยทั่วไปก็คือว่า กรณีเหล่านี้ทั้งหมดนั้น ใครคนหนึ่งที่ไม่ใช่สามีและภรรยานั้นสำคัญ ต่อการตั้งครรภ์ของเด็ก ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าการรับเป็นบุตรนั้นคล้ายกัน เพราะว่าการรับเป็นบุตรนั้น สามีและ ภรรยาเพียงแค่ตกลงที่จะเลี้ยงดูเด็กนั้นที่ได้เกิดมาหรือจะเกิดมา พวกเขาไม่ได้เรียกร่องฝ่ายที่สามสำหรับการตั้งครรภ์ของเด็กอย่างเช่นในการเป็นพ่อแม่แทน

9. สัญญาใหม่ของยาโคบกับลาบัน 30:25-43

ยาโคบและลาบัน (“ชาว”) ได้ทำสัญญาว่า แต่ละคนได้รู้สึกว่าเขาสามารถบงการไปสู่ประโยชน์ของตัวเองของเขาเองได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ใช้อำนาจเหนือแบบสิทธิขาดที่จะอวยพรยาโคบอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ทุกๆ ที่มีการหลอกลวงของลาบันและความไม่จริงใจของยาโคบ (เปรียบเทียบ โยบ 5:13; สดค. 7:15; 1 คร. 3:19)

อย่างที่ช่วงก่อนหน้านั้น แสดงถึงวิธีที่พระยาเวห์ได้จัดเตรียมลูกหลานสำหรับยาโคบ ตามที่พระองค์ได้ สัญญาไว้ ช่วงนี้ก็แสดงถึงวิธีที่พระองค์ได้ทำให้ยาโคบมั่งคั่ง (พระพร) ในสองกรณีนั้น พระเจ้าได้กระทำสิ่งๆ ที่มี การทะเลาะวิวาท ความเชื่อมงาย การหลอกลวง และการไม่เชื่อฟังของยาโคบและภรรยาของเขา

“โดยการผสมยีนที่มีแอลลีต่างกันท่ามกลางพวกมันนั้น ตามกฎของการถ่ายทอดทางพันธุกรรมแล้ว ยาโคบ จะผลิต 25 % ของแกะที่มีจุด ดังนั้นเขาก็ทวีคูณฝูงสัตว์ของเขา ยาโคบได้แสดงออกถึงความเฉลียวฉลาดของเขา เขาไม่ได้ปฏิบัติการณ์หลอกลวง

“ความรู้ของยาโคบเกี่ยวกับสัตว์วิทยานั้นไกลจากยุคโบราณ แต่บางทีความรู้เช่นนั้นอาจได้ให้มาแก่เขาโดยพระเจ้า อย่างที่ความสามารถของบุตรชายของเขาที่จะแก้ความฝันนั้นเป็นของประทานจากพระเจ้า”⁸⁴⁰

เป็นที่ชัดเจนว่ายาโคบ ได้พึ่งพาที่ความเชื่อองมกายอันเป็นที่นิยม นั่นคือ ประสบการณ์บางอย่างที่
เจาะจงของ แม่ระหว่างการตั้งครรภ์นั้น ได้มีอิทธิพลต่อสภาพของลูกๆ ของมัน เพื่อที่จะทำให้ลาบัน
เข้าใจผิด (ข้อ 37-39) อย่างน้อยนักเขียนคนหนึ่งได้คิดว่ายาโคบ ได้พึ่งพาธรรมเนียมนี้อย่าง
ผิดพลาดในการที่จะรับรองถึงความอุดมสมบูรณ์ของฝูงแพะแกะของเขา

“การทำให้ลูกทั้งหมดมีลายเช่นนั้นที่ยาโคบคิดว่าเขาได้ทำสำเร็จในฝูงแพะแกะของลาบันนั้น
เป็นไปได้ไม่ได้อย่างสิ้นเชิง. . . ในรกในครรภ์และสายสะดือ ซึ่งก่อตั้งการเชื่อมโยงระหว่างแม่กับลูก
อ่อนในครรภ์เท่านั้น มันก็ไม่มีเส้นประสาท. . . ดังนั้น ไม่มีกลไกที่เกิดขึ้นที่แม่สามารถทำให้ลูก
มีลายได้ ในแนวทางที่ยาโคบได้คิดว่าเขาได้สำเร็จในการทำให้มีลาย”⁸⁴¹

ไม่ว่ายาโคบนั้นเก่งอย่างมากหรือมกายอย่างมากก็ตาม ในที่สุดแล้วความสำเร็จของแผนการของยา
โคบ นั้นเป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 31:10-12)

“เช่นเดียวกันกับอุบายหลายอย่างที่ยาโคบพยายามทำในเรื่องราวเหล่านี้ พระเจ้าก็ได้ช่วยพร
ยาโคบโดยไม่คำนึงถึงพวกมัน ไม่ใช่เนื่องจากพวกมันหรือผ่านทางพวกมัน”⁸⁴²

คนเลี้ยงสัตว์ได้เชื่อว่าตัวที่แข็งแรงกว่าในฝูงนั้นได้จับคู่ผสมพันธุ์ในฤดูร้อน และตัวที่อ่อนแอกว่าก็
ได้จับคู่ผสมพันธุ์ในฤดูใบไม้ร่วง (ข้อ 41-42) ⁸⁴³ การเป็นเจ้าของอูฐของยาโคบนั้น (ข้อ 43) แสดงให้เห็น
ว่าเขาร่ำรวยอย่างมากเนื่องจากว่า สัตว์เหล่านี้หายากและราคาแพง ⁸⁴⁴

ความประหลาดของยาโคบนั้นไม่จริงใจในแง่ที่ว่าเขาได้แสวงหาที่จะมั่งคั่งขึ้นด้วยการสูญเสีย
บางอย่างของ นายจ้างของเขา ตัวบทบันทึกว่ายาโคบได้มั่งคั่งอย่างมาก (ข้อ 43) แต่ไม่ได้กล่าวว่าความมั่งคั่ง
ของเขาเป็น พระพรจากพระเจ้า พระเจ้าได้ช่วยพรยาโคบโดยไม่คำนึงถึงการกระทำต่างๆ ของเขา ไม่ใช่
เนื่องจากการกระทำ เหล่านั้น คริสเตียนฝ่ายนี้หลายคนก็มั่งคั่งทางวัตถุด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน ความ
มั่งคั่งทางวัตถุไม่จำเป็น จะต้องเป็นรางวัลสำหรับการอยู่ในทางธรรม ยาโคบได้หาทรัพย์สมบัติด้วยตัวเอง
แต่ตัวบทกล่าวว่าพระเจ้า ได้ทำให้อับราฮัมมั่งคั่ง พระเจ้าได้อนุญาตให้ยาโคบมั่งคั่งผ่านทางการทำงาน
และการหลอกลวงของเขาเอง บางที พระเจ้าคงได้ทำเพื่อยาโคบมากกว่าที่เขาได้ทำเพื่อตัวเอง ถ้ายาโคบ
ได้วางตัวเองให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของ พระเจ้า นี่ก็คือสิ่งที่พระเจ้าทำโดยปกติ

บทเรียนของส่วนนี้ก็คือน่า ผู้คนที่ประสบกับการอวยพรทางวัตถุจากพระเจ้านั้นต้องยอมรับว่า มัน
มาจาก พระองค์แทนที่จะมาจากความสามารถของพวกเขาเอง

10. ยาโคบหนีไปจากฮาราน บทที่ 31

ความเป็นศัตรูของลาบันและการหุนหันของพวกภรรยาของเขานั้น ได้จูงใจให้ยาโคบที่จะกลับไปยัง คานาอัน เมื่อลาบันได้ตามยาโคบทันในกิเลอาดนั้น ยาโคบได้ปกป้องการกระทำของเขาเอง และได้กล่าวหาลาบัน ถึงการหลอกลวงสิ่งนี้ได้ทำให้ลาบันเจ็บและได้นำเขาไปสู่การร้องขอสนธิสัญญาสันติภาพกับยาโคบ

การออกเดินทางไปยังคานาอันของยาโคบ 31:1-21

พระเจ้าได้สัตย์ซื่อในการอวยพรยาโคบ อย่างที่พระองค์ได้สัญญาแก่อับราฮัมและอิสอัค โมเสสได้บันทึก คำพยานถึงข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ยาโคบได้ยอมรับว่าพระเจ้ามีความรับผิดชอบต่อความมั่งคั่งของเขา ความดีงามและ คำสั่งของพระเจ้าที่จะให้กลับไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ข้อ 3) เช่นเดียวกับความเป็นศัตรูที่เพิ่มขึ้นของลาบันนั้น (ข้อ 5) ได้จูงใจให้ยาโคบที่จะจากปัดคานอาร์มไป

มันไม่ชัดเจนจากสิ่งที่ยาโคบได้รายงานแก่พวกภรรยาของเขาเมื่อทูตของพระเจ้าได้ปรากฏแก่เขาในความฝัน (ข้อ 10-13) สิ่งนี้อาจได้เกิดขึ้นก่อนหรือ ณ เวลาเดียวกันขณะที่การเปิดเผยนี้ได้ถูกอ้างอิงถึงก่อนหน้านี้ใน พระคัมภีร์ตอนนี้ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่านี่เป็นการเปิดเผยอันเดียวกัน นั่นคือการเปิดเผยครั้งที่สองของพระเจ้า ที่มีต่อยาโคบ

ในการเปิดเผยนี้ ยาโคบได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าได้มีความรับผิดชอบสำหรับการที่เขาเคยมาเป็นผู้ที่มั่งคั่งขึ้น (ข้อ 12) ยาโคบได้ถือว่าสิ่งนี้และการอยู่รอดของเขาเองนั้นเป็นการกระทำของพระเจ้า (ข้อ 5, 7) นี่เป็นครั้งแรก ในเรื่องราวที่ยาโคบเป็นที่รู้จักว่าคนแห่งความเชื่อที่รู้จักกัน โดยทั่วไป ในที่สุดแล้ว เขาก็ถือเอาการเป็นผู้นำใน ครอบครัวของเขา และพวกภรรยาของเขาก็ติดตามการนำของเขาเป็นครั้งแรก

“นี่เป็นอีกกรณีหนึ่งของ ‘ผลกระทบแบบบูรุษ’ ที่ซึ่งภรรยาคนต่างประเทศจำนนตัวเธอเองและอนาคตต่อพระเจ้าของครอบครัวที่รับเอามาของเธอ”⁸⁴⁵

31:1-16 ความเป็นปรปักษ์ที่เพิ่มขึ้นของครอบครัวของลาบัน ได้หุนหันใจให้ยาโคบที่จะเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่จะให้กลับไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ข้อ 1-2)

“คุณลักษณะที่แท้จริงของลาบันเป็นที่เห็นได้ชัดเจนจากข้อเท็จจริงที่ว่าลูกสาวทั้งสองของเขาได้เข้าข้างยาโคบในการต่อต้านบิดาของพวกเขาเอง. . . พวกเขาเองได้ประสบกับความเห็นแก่ตัวและความโลภของบิดาของพวกเขา และพร้อมที่จะเห็นด้วยกับแผนงานของสามีของพวกเขาและที่จะไปกับเขา”⁸⁴⁶

31:17-21 “การขโมยรูปเคารพ (เทราฟิม) ของบิดาของราเชลนั้น. . . สะท้อนถึงธรรมเนียมของเธอเรียนในการเก็บรักษารูปเคารพประจำบ้านไว้. . . อย่างไรก็ตาม ความสำคัญแท้ของสิ่งที่เธอได้ทำ และบางทีเหตุผลสำหรับการขโมยนั้นก็อยู่ในข้อเท็จจริงตามแผนจารึกของนุซีที่ว่า ใครที่ได้ครอบครองรูปเคารพประจำบ้านก็เป็นทาสตามกฎหมาย”⁸⁴⁷

อย่างไรก็ตาม นักเขียนคนอื่นๆ คัดค้านความสำคัญนี้ของรูปเคารพประจำบ้าน ณ เวลานั้นเช่นเดียวกับแรงจูงใจของราเชล

“บทบาทซึ่งทักท้วงว่าเป็นจริงของเทราฟิม . . . ว่าจัดตั้งพินัยกรรมต่อมรดกต่างๆ . . . ดูเหมือนจะผิดพลาดอีกด้วย . . . ราเชลเพียงแค่อำนาจพวกมันไปเพื่อการปกป้องและพรของเธอเอง”⁸⁴⁸

ตามปกติแล้วพระเหล่านี้ก็รูปแกะสลักขนาดเล็ก (ยาว 2 – 3 นิ้ว) บางครั้งก็ถูกนำติดตัวไปเพื่อเป็นเสน่ห์ซึ่งพวกนักโบราณคดีได้ค้นพบจำนวนมาก พวกมันอาจเป็นตัวแทนของบรรพบุรุษที่ได้ ตายไปหรือพวกพระที่บรรดาผู้ทำพวกมัน ได้นับถือ⁸⁴⁹ ราเชลอาจได้หวังว่าพวกมันจะทำให้เธอเป็นมารดาที่เกิดผล⁸⁵⁰

“มันน่าประหลาด ที่ราเชลไม่ใช่เลอาห์ ซึ่งเกือบจะกลายมาเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของยาโคบ”⁸⁵¹

ผู้เขียนได้ระบุถึงการหลอกลวงของยาโคบเช่นนั้นเมื่อเขาได้หนีไปจากบิดาดานอาร์ม (ข้อ 20)

การเผชิญหน้าของลาบันกับยาโคบ 31:22-55

พระเจ้าได้สัญญาที่จะอยู่กับยาโคบและที่จะให้เขากลับไปยังคานาอัน (28:15) เราเห็นว่าพระเจ้ากำลังทำสิ่งนี้อยู่ทุกๆ ที่มีการต่อต้านของลาบันในส่วนนี้

“โดยการทำให้มั่งคั่งและการปกป้องของพระเจ้าเท่านั้น ที่ยาโคบได้นำสิ่งใดก็ตาม แม้กระทั่งชีวิตของเขากลับมาจากการเนรเทศ”⁸⁵²

“สมบัติอะไรก็ตามที่อับราฮัมได้สูญเสียไปขณะที่ได้ออกจากครอบครัวของเทราห์ในฮารานนั้น ก็มาสู่ทายาทของเขาในวิธีที่เป็นไปไม่ได้มากที่สุด”⁸⁵³

31:22-42 พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองต่อผู้คนนอกเหนือไปจากพวกบรรพบุรุษในสมัยนั้น (ข้อ 29; เปรียบเทียบ อาบีเมเลค ใน 20:3) นักวิชาการหลายคนเชื่อว่ายาโคบมีชีวิตอยู่ในสมัยของพวกบรรพบุรุษเช่นกัน

“อีกครั้งหนึ่งยาโคบและราเชลก็เป็นสองประเภท เวลาที่ทั้งสองเกือบนำความเสียหายมาสู่ครอบครัวโดยการเลี้ยงของพวกเขา สำหรับราเชลนั้นก็โดยการขโมยของเธอ และสำหรับยาโคบนั้นก็โดยการสาบานแบบหุนหันพลันแล่นของเขา ([ข้อ 32]) เปรียบเทียบกับคำสาบานแบบหุนหันพลันแล่นของพวกบุตรชายของเขาใน 44:6-12)”⁸⁵⁴

เทราฟิมนั้นก็ “ไม่ได้เป็นพระอะไร” เลยแต่พวกมันนั้นมีมลทินและได้ประสบกับความขายน้ําเมื่อราเชล ผู้ซึ่งได้อ้างว่าเป็นมลทินนั้นได้นั่งบนพวกมันในขณะที่มีประจำเดือนอยู่ (ข้อ 34-35; เปรียบเทียบ ลนต. 15:20)

ภายใต้กฎหมายตามธรรมเนียมของโลกตะวันออกโบราณนั้น ผู้เลี้ยงไม่ได้รับผิดชอบต่อการสูญเสียของฝูงสัตว์ของเจ้านายของเขาเนื่องจากการโจมตีของสัตว์ป่า และการขโมยในบางกรณี⁸⁵⁵ กระนั้นยาโคบได้รับผิดชอบต่อการสูญเสียเหล่านี้ (ข้อ 39) ลาบั้นได้โกงยาโคบ

“พระเจ้าได้เปิดโปงความก้าวร้าวของเขา (ของลาบั้น)”⁸⁵⁶

“บรรพบุรุษสามคนนี้ได้ถูกทำให้หลุดพ้นจากการผจญภัยบางอย่างอย่างน่า อับฮาย”⁸⁵⁷

จึงสังเกตความเหมือนกันระหว่างการหนีจากลาบั้นของยาโคบและการหนีจากอียิปต์ของลูกหลานของเขาในการอพยพ

ยาโคบได้เชื่อว่าเขาไม่มีความผิดจนกระทั่งได้ถูกพิสูจน์ว่ามีความผิด แต่ลาบับได้รู้สึกรู้สึกว่าเขาไม่มีความผิดจนกระทั่งได้ถูกพิสูจน์ว่าเขาไม่มีความผิด “ความยำเกรงของอิสอัค” (ข้อ 42, 53) คือพระเจ้าผู้ที่อิสอัคได้ยำเกรง ถ้อยคำของยาโคบในข้อ 42 ก็สรุปชีวิตทั้งสิ้นของเขาในฮาราน

31:43-55 ยาโคบและลาบับได้ทำพันธสัญญาแบบความเสมอภาค โดยได้ตั้งเสาหิน (คำฮีบรู มิสปาร์ห์ คือ หินที่ตั้งอยู่) เพื่อจะทำเครื่องหมายของจุดนั้น และได้ทานอาหารด้วยกันในฐานะส่วนหนึ่งของ พิธีที่เกี่ยวข้องในการจัดตั้งพันธสัญญา (ข้อ 44-48) พวกเขาได้อาจได้ตั้งกองหิน (คำฮีบรู แกล คือ กองหินที่ทำไว้เพื่อเป็นเครื่องหมาย) เพื่อเป็นทั้ง โต๊ะสำหรับอาหารและอนุสรณ์สำหรับเหตุการณ์นั้น บางครั้งกองหินที่ตั้งขึ้นก็เป็นเครื่องหมายของที่อยู่อาศัยของบรรดาพระเจ้า (เปรียบเทียบ 28:17-18) และบ่อยครั้งแล้ว กองหินที่ทำไว้เพื่อเป็นเครื่องหมายก็ได้เป็นเครื่องหมายของสุสาน (เปรียบเทียบ ยชว. 7:26; 8:29; 2 ซมอ. 18:17)

กาลเอด (“กองพยาน” ข้อ 47) เป็นชื่อที่เป็นที่มาของคำว่ากิเลอาด กิเลอาดได้กลายเป็นชื่อโดยทั่วไปสำหรับบริเวณที่เป็นภูเขาทางตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนระหว่างทะเลกาลิลี (กินเนเรท คำฮีบรูสำหรับคำว่า “พิณ” บ่งบอกถึงรูปร่างของทะเลสาบ) และทะเลตาย (เกลือ) (เปรียบเทียบ ข้อ 21, 23, 25)

สิ่งที่เรียกกันว่า “พรแบบมิสปาร์ห์ [ตามตัวอักษรหมายถึง หอคอย]” ก็ไม่ใช่สัญญาระหว่างเพื่อน ๆ อย่างแท้จริง แต่เป็นคำเตือนระหว่างปรปักษ์ผู้ไม่ได้วางใจซึ่งกันและกัน (ข้อ 49) พวกเขาได้ใช้พระเจ้าที่จะรักษาซึ่งกันและกันที่จะรักษาเงื่อนไขต่างๆ ของพันธสัญญาที่พวกเขาเพิ่งได้ทำไปนั้น พวกเขาไม่สามารถตรวจสอบซึ่งกันและกันด้วยตัวของพวกเขาเองได้

“พันธสัญญานี้อาจถูกเรียกว่าข้อตกลงที่ไม่ก้าวร้าวอีกด้วย”⁸⁵⁸

“มันเป็นไปไม่ได้ ที่จะหลีกเลี่ยงการสังเกตความเข้าใจผิดที่น่าประหลาด ของคำว่า ‘มิสปาร์ห์’ ซึ่งอธิบายลักษณะของการใช้ของมันในทุกวันนี้ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ถูกใช้สำหรับคำขวัญบนแหวน การ์ดคริสตมาส และแม้กระทั่งชื่อเรียกขององค์กรนั้น มันก็ถูกตีความเพื่อจะหมายถึง การรวมกัน การวางใจ การสามัคคีธรรม ในขณะที่ความหมายดั้งเดิมหมายถึง การแยกกัน ความไม่วางใจ และคำเตือน ชายสองคนนี้ไม่มีใครที่วางใจอีกคนหนึ่งกล่าวโดยทั่วไปแล้ว ‘ข้าพเจ้าไม่สามารถวางใจคุณนอกเหนือสายตาของข้าพเจ้าได้’ พระเจ้าจะต้องเป็นผู้เฝ้าดูระหว่างเราถ้าเราและสมบัติของเราจะถูกรักษาไว้ให้ปลอดภัยจากซึ่งกันและกัน”⁸⁵⁹

ลาบั้นมีพระสององค์ในความคิดเมื่อได้กล่าวว่า “พระเจ้าของอับราฮัมและพระของนาโฮร์” (ข้อ 53) อย่างที่คำกริยาพหูพจน์ของคำฮีบรูที่แปลว่า “ตัดสิน” บ่งบอกไว้ ยาโคบได้สาบานโดย “ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสอัค” ซึ่งบ่งบอกว่าเขากำลังนมัสการพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาอยู่ ลาบั้นได้สาบานโดยพระต่างชาติที่บรรพบุรุษของเขาได้นับถืออีกด้วย

บรรดาผู้ติดตามการทรงเรียกของพระเจ้าอย่างเชื่อฟัง และกำลังประสบกับพระพรของพระองค์อยู่ สามารถมั่นใจว่าพระองค์จะปกป้องพวกเขาไว้

11. ความพยายามของยาโคบที่จะระงับโทษของเอชาว 32:1-21

บทที่ 32 และ 33 สามารถถูกมองว่าเป็นตอนเดียวในชีวิตของยาโคบ สองบทนี้อธิบายถึงการกลับไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาของเขารวมทั้งการพบปะกับเอชาวของเขา มีการเปรียบเทียบเชิงหัวข้อระหว่างบทเหล่านี้ และบทที่ 31

แม้ว่าจะมีนิมิตของทูตสวรรค์ที่ช่วยเหลือของพระเจ้า ยาโคบได้แบ่งคนของเขาออกเป็นสองกลุ่มเพื่อเป็นการระมัดระวังไว้ก่อนเมื่อเขาได้ฝันว่าเอชาวกำลังมาพร้อมกับคน 400 คน ยิ่งไปกว่านั้นอีกเขาได้แสวงหาที่จะทำให้ความโกรธของเอชาวสงบลงด้วยของขวัญราคาแพงนอกเหนือไปจากการอธิษฐานขอการช่วยกู้จากพระเจ้า

ยาโคบสามารถที่จะรับมือกับปัญหาต่างๆ ของเขาด้วยทุกวิถีทางจนกระทั่งเวลานี้ ณ จุดนี้ในประสบการณ์ของเขานั้น พระเจ้าได้นำเขาไปสู่จุดจบของความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์ตามธรรมชาติของเขา

“ขณะที่ยาโคบอยู่ ณ หน้าผาของการรับเอาพระสัญญาแห่งคานาอัน แต่เขายังไม่พร้อมทางด้านศีลธรรมที่จะดำเนินการพระพรนั้น ยาโคบต้องครอบครองความเชื่อของเขาเอง โดยการรับเอาพระพรผ่านทางการเผชิญหน้าส่วนตัว ไม่ใช่โดยมรดกเท่านั้น”⁸⁶⁰

“เหตุการณ์ต่างๆ ของบทนี้ถูกวางไว้ระหว่างสองเรื่องราวของการเผชิญหน้ากับทูตสวรรค์ของยาโคบ (ข้อ 1, 25) ผลกระทบของสองภาพที่สั้นๆ เหล่านี้ของการพบกับทูตสวรรค์ของยาโคบในการกลับไปยังแผ่นดินของเขานั้น ก็เพื่อที่จะปรับเรื่องราวปัจจุบันเข้ากับภาพที่คล้ายกันของแผ่นดินแห่งพระสัญญาในบทต้นๆ ของปฐมกาล แผ่นดินถูกปกป้องบนพรมแดนของมันโดยทูตสวรรค์ ภาพอย่างเดียวกันนั้นได้ถูกแนะนำก่อนหน้าในพระธรรมปฐมกาลเมื่ออาดัมและเอวาได้ถูกขับไล่ออก

จากสวนเอเดนและ ‘เซรูบิม’ ได้ถูกตั้งไว้ทางตะวันออกของสวนเพื่อจะปกป้องทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต มันไม่สามารถเป็นเรื่องบังเอิญได้ ขณะที่ยาโคบได้กลับมาจากทางตะวันออก เขาได้พบกับทูตสวรรค์ ณ พรหมแดนของแผ่นดินแห่งพระสัญญา ข้อสังเกตสั้นๆ นี้อาจถูกตั้งใจที่จะทำให้ผู้อ่านตื่นตัวถึงความหมายของการปล้ำสู้ของยาโคบกับ ‘บุรุษ’ คนหนึ่ง . . . ณ เบนีเอลในภายหลัง (ข้อ 25-30) ข้อเท็จจริงที่ว่ายาโคบได้พบกับทูตสวรรค์ ที่นี้ก็แนะนำว่าบุรุษนั้น ณ ตอนปลายของบทก็เป็นทูตสวรรค์เช่นเดียวกัน”⁸⁶¹

32:1-2 ทูตสวรรค์เหล่านี้ (บรรดาผู้สื่อสาร) ต้องคล้ายคลึงกับเหล่าทูตสวรรค์ที่ยาโคบได้เห็น ณ เบนีเอล (28:12) เพื่อเขาจะได้ตระหนักว่าพวกเขาเป็นทูตสวรรค์ พวกเขาได้ร่วมกับกลุ่มคนเดินทางของเขาเองเพื่อการปกป้องยาโคบ (เปรียบเทียบ สดค. 34:7) นี่เป็นเหตุผลสำหรับชื่อ “มาหะนาอิม” (นั่นคือ กองทัพสองกองทัพ หรือค่ายสองค่าย) บางทียาโคบได้เห็นค่ายของเหล่าทูตสวรรค์ว่าเป็นที่มาของการปลอม โยนสำหรับค่ายของเขาเองขณะที่เขาได้เตรียมตัวที่จะเข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญา

“แม้ว่าเขาอยู่นอกแผ่นดินแห่งพระสัญญา เขาก็ไม่ได้อยู่นอกพระหัตถ์แห่งพระสัญญา”⁸⁶²

32:3-12 ทำไมยาโคบได้ริเริ่มการติดต่อกับเอซาว (ข้อ 3)?

“เขารู้ว่ามันไม่สามารถมีสันติภาพและความสงบได้จนกว่าความสัมพันธ์ของเขากับเอซาวนั้นเชื่อมั่นและถูกวางไว้ฐานะที่เหมาะสม เมื่อประเด็นนั้นได้ถูกยุติลงแล้ว ยาโคบก็สามารถรู้สึกแน่ใจถึงอนาคตของเขาได้”⁸⁶³

เอซาวอาจมีกองทัพใหญ่เพราะว่าเขาจำเป็นต้องปราบปรามประชากรของคนฮอไรท์ (เฮอเรียน) แห่ง เสอีร์ (ข้อ 6) บางทีพวกทหารของเขาประกอบไปด้วยคนใช้ของเขาเองรวมทั้งคนคานาอัน และคนอิซมาเอลทางสายสัมพันธ์ของพวกภรรยาของเขา

การตอบสนองของยาโคบต่อการรุดหน้ามาแบบเป็นศัตรูอย่างชัดเจนของเอซาวมาซึ่งเขานั้นก็เพื่อที่จะพยายามปกป้องตัวเอง (ข้อ 7-8) นี่เป็นการตอบสนองแบบมาตรฐานต่อปัญหาของยาโคบ กระนั้นตอนนี้เขารู้ว่ามันจะไม่เพียงพอ ดังนั้นเขาได้เรียกหาความช่วยเหลือจากพระเจ้า (ข้อ 9-12) เราต้องติดต่อกับพระเจ้าก่อนที่เราสามารถติดต่อกับพี่น้องเราได้

คำอธิษฐานของยาโคบ (คำอธิษฐานที่ถูกบันทึกไว้ครั้งแรกของเขา) สะท้อนถึงความจำเป็นของเขาอย่างลึกซึ้งถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าและความถ่อมใจของเขาเอง (ข้อ 9-12) นักเขียนคนหนึ่งได้เปรียบเทียบรูปแบบของมันกับสคูตีแบบสำนึกผิด 864 เขาได้ย้าเตือนพระเจ้าถึงการปฏิบัติในอดีต พระองค์ที่มีต่อพวกบรรพบุรุษของเขาและกับตัวเขาเอง (ข้อ 9) เขาได้สารภาพถึงความไม่คู่ควรส่วนตัวของเขาและการขาดการอ้างเอาถึงความโปรดปรานของพระเจ้า (ข้อ 10) โดยการเรียกตัวเขาเองว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์” นั้น เขาก็พร้อมที่จะรับใช้คนอื่นๆ เขาได้ร้องขอการช่วยให้พ้นของพระเจ้าและได้ขอยอมรับถึงความกลัวของเขาเอง (ข้อ 11) ในที่สุดแล้ว เขาได้อ้างเอาพระสัญญาของพระเจ้าถึงเชื้อสายที่ดำเนินต่อไปของลูกหลาน (ข้อ 12) นี่เป็นต้นแบบคำอธิษฐานที่ยอดเยี่ยม

32:13-21 แม้ว่าเขาได้หวังถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าเขาก็ไม่ได้ล้มเหลวที่จะทำทุกสิ่งที่เขาสามารถทำได้ในการที่จะระงับโทษของพี่ชายของเขา (ข้อ 13-15) เขาได้เสนอของขวัญอย่างใจกว้างในทางทูตเพื่อที่จะทำให้พี่ชายที่เขาได้ทำผิดต่อสงบลง

“อย่างไรก็ตาม อย่างที่เรื่องราวเปิดเผยนั้น ไม่ใช่แผนการของยาโคบที่สำเร็จ แต่เป็นคำอธิษฐานของเขาเมื่อเขาได้พบกับเอชานั้น เขาได้พบว่าใจของเอชานี้ได้เปลี่ยนแปลงแล้ว เมื่อวิ่งไปหา ยาโคบนั้นเอชานี้ได้สวมกอดจูบเขาและร้องไห้ (33:4) แผนการและอุบายทั้งหมดของยาโคบก็ไร้ค่าโดยไม่คำนึงถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด พระเจ้าได้จัดเตรียมหนทางของยาโคบ”⁸⁶⁵

ความสามารถของยาโคบที่จะให้สัตว์ 580 ตัวแก่เอชานั้นก็ยืนยันว่าพระเจ้าได้ทำให้เขามั่งคั่งอย่างมาก

“การตอบสนองเชิงพฤติกรรมของยาโคบนั้นเป็นการหลงตัวเองอย่างที่เป็นแบบดั้งเดิม”⁸⁶⁶

เมื่อพิจารณาถึงพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้านั้น บรรดาผู้เชื่อสามารถอธิษฐานด้วยความมั่นใจถึงการช่วยให้พ้นของพระองค์และไม่จำเป็นที่จะต้องให้การจัดเตรียมพระองค์ออกไปเพื่อจะระงับโทษของพวกเขา

12. ยาโคบ ๗ แม่น้ำขัยบอก 32:22-32

“บ่อยครั้งแล้ว รูปแบบเรื่องราวฮีบรูนั้นก็รวมถึงประโยคสรุปของเนื้อหาทั้งหมดที่ติดตามด้วยรายงานที่มีรายละเอียดมากขึ้นของเหตุการณ์นั้น ที่นี้ ข้อที่ 22 เป็นประโยคสรุปในขณะที่ข้อที่ 23 เริ่มต้นเรื่องราวในรายละเอียด”⁸⁶⁷

บางทีสถานที่ตั้งนี้ก็อยู่ห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของหุบเขาเจอร์แดนสักสองสามไมล์ (ข้อ 22) แม่น้ำ ยับบอกร่วมกับแม่น้ำเจอร์แดน ณ ประมาณกึ่งกลางระหว่างทะเลคินเนเรท (กาลิลี) และทะเลเกลือ (ตาย)⁸⁶⁸

เมื่อยาโคบได้อยู่ตามลำพัง หลังจากที่ได้ทำทุกสิ่งที่เขาสามารถทำได้เพื่อจะรับรองถึงความปลอดภัย ของเขาเองนั้น นั่นเป็นเวลาที่เขาได้มาหาเขา (ข้อ 24) บุรุษผู้ลี้ภัยได้โอบกอดยาโคบ และเขาจำต้องต่อสู้ เพื่อชีวิต ของเขา “บุรุษ” นั้นเป็นทูตของพระเจ้า (ข้อ 28-30; เปรียบเทียบ ฮชย. 12:4) จึงสังเกตว่าพระเจ้าได้ ทำการริเริ่ม ในการปล้ำสู้กับยาโคบไม่ใช่ในทางกลับกัน พระเจ้ากำลังนำยาโคบไปสู่จุดสิ้นสุดของตัวเอง พระองค์กำลังนำเขาไปสู่ความเชื่อมั่นที่แน่นแฟ้นว่าพระเจ้านั้นเหนือกว่าเขาและเขาต้องยอมจำนนต่อ การเป็นผู้นำของพระเจ้าในชีวิตของเขา (เปรียบเทียบ รม. 12:1-2)

“การเผชิญหน้าที่ยิ่งใหญ่กับพระเจ้านั้นได้เกิดขึ้นเมื่อยาโคบได้รู้ว่าตัวเองนั้นจะถูกเปิดเผยต่อ สถานการณ์ที่เหนือกว่าเขาทั้งสิ้น”⁸⁶⁹

นี่ไม่ใช่นิมิตหรือความฝันแต่เป็นเหตุการณ์จริง การบาดเจ็บที่เกิดขึ้นกับสะโพกของยาโคบนั้นก็ ยืนยันถึงสิ่งนี้ นี่เป็นการเปิดเผยครั้งที่สามของพระเจ้าที่มีต่อยาโคบ

การปฏิเสธของยาโคบที่จะปล่อยบุรุษนั้นไป ก็บ่งบอกถึงความจริงจังของความจำเป็นของเขาถึงการ ช่วยเหลือของพระเจ้า (ข้อ 26; เปรียบเทียบ ยน. 15:5) อีกครั้งหนึ่ง ยาโคบได้แสดงออกถึงความปรารถนา อย่างแรงกล้าที่จะได้รับพระพร

“ยาโคบได้บรรลุผลสิ่งที่เขาได้เกี่ยวข้องกับแม่กระทั่งในกรรมารดาของเขา กล่าวคือ การพยายามที่จะ ได้มาซึ่งสิทธิบุตรหว่าปี ในอีกนัยหนึ่งคือ การครอบครองพระสัญญาแบบพันธสัญญาและพระพร แบบพันธสัญญาโดยการปล้ำสู้ของเขากับพระเจ้า. . . ในการช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของ พี่ชายของเขานั้น มันก็จำเป็นที่พระเจ้าควรพบกับเขาในฐานะศัตรูก่อนและแสดงให้เขาเห็นว่าคู่ ต่อสู้แท้จริงของเขาคือพระเจ้าเองและก่อนอื่นเขาต้องพิชิตพระองค์ก่อนที่เขาหวังว่าจะพิชิตพี่ชาย ของเขาได้ และยาโคบได้พิชิตพระเจ้าไม่ใช่ด้วยอำนาจของเนื้อหนังที่ซึ่งจนบัดนี้เขาได้ปล้ำสู้ มนุษย์เพื่อพระเจ้า (พระเจ้าได้ทำให้เขาตระหนักอย่างนั้น โดยการถูกต้องที่สะโพกของเขา เพื่อว่ามัน จะหลุดออกจากข้อต่อ) แต่โดยอำนาจของความเชื่อและการอธิษฐานซึ่งยื่นออกไปถือพระเจ้าไว้ แน่นจนถึงจุดแห่งการได้รับพรที่ซึ่งเขาได้พิสูจน์ว่าตัวเองเป็นผู้ปล้ำสู้กับพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ ซึ่งได้ต่อสู้กับพระเจ้าและกับมนุษย์ นั่นคือ โดยการปล้ำสู้กับพระเจ้านั้นเขาก็ได้พิชิตมนุษย์ เช่นกัน”⁸⁷⁰

ด้วยการปล้ำสู้กับพระเจ้าของเขานั้น ยาโคบก็ได้เริ่มต้นระยะใหม่ในชีวิตของเขา (ข้อ 28) เขาเป็นคนใหม่ เพราะว่าตอนนี้เขาได้เริ่มต้นที่จะสัมพันธ์กับพระเจ้าในแนวทางที่ใหม่สำหรับเขา ในฐานะเครื่องหมายของสิ่งนี้พระเจ้าได้ให้ชื่อใหม่แก่เขาที่ได้บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ใหม่ของเขากับพระเจ้า “อิสราเอล” หมายถึง “นักรบของ พระเจ้า” ชื่อใหม่ของยาโคบได้แนะนำถึงระยะใหม่ในชีวิตของเขา หลังจากนั้นเขาได้ประพาดตามเนื้อหนังหรือ ไม่ก็ในฝ่ายวิญญาณ จงสังเกตถึงชื่อไหนของเขาที่โมเสสได้ใช้ตั้งแต่วินาทีเป็นต้นไป เมื่อยาโคบได้ประพาดเหมือน “ยาโคบคนเดิม” โมเสสได้อ้างอิงถึงเขาว่า “ยาโคบ” แต่เมื่อเขาได้ประพาดเหมือนอิสราเอล (นักรบของพระเจ้า) โมเสสได้อ้างอิงถึงเขาว่า “อิสราเอล”

“การยอมรับชื่อเดิมและความเหมาะสมที่ไม่ดีของมัน [ยาโคบ ข้อ 27] ก็ปูทางสำหรับชื่อใหม่ [อิสราเอล ข้อ 28]”⁸⁷¹

“... ชื่ออิสราเอลแสดงถึงสภาพฝ่ายวิญญาณที่ถูกกำหนดโดยความเชื่อ และในชีวิตของยาโคบนั้น สภาพตามธรรมชาติที่ถูกกำหนดโดยเนื้อหนังและเลือดนั้น ก็ยังคงยื่นเคียงข้างสภาพนี้ต่อไป อย่างไรก็ตาม ชื่อใหม่ของยาโคบได้ถูกถ่ายทอดไปยังลูกหลานของเขา ผู้ซึ่งได้ถูกเรียกว่าอิสราเอล ในฐานะที่เป็น ชนชาติแห่งพันธสัญญา เพราะว่าอย่างที่พระพรของความขัดแย้งของบรรพบุรุษของพวกเขาได้มายังพวกเขาในฐานะที่เป็นมรดกฝ่ายวิญญาณนั้น พวกเขาเข้าไปสู่งานของการรักษามรดกนี้ไว้โดยการดำเนิน ต่อไปในความขัดแย้งที่คล้ายกัน”⁸⁷²

“เอลโลฮิม” (ผู้หนึ่งที่แข็งแกร่งอย่างมาก) ปรากฏที่นี่เพื่อจะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพระเจ้าและสิ่งทรงสร้างของพระองค์ ยาโคบได้ชนะในแง่ของการได้รับคำร้องขอของเขา โดยการยอมรับถึงการพึ่งพาและการยึดมั่นของเขาที่พระเจ้าในฐานะผู้ช่วยให้พ้นของเขา

“การเปลี่ยนแปลงเป็นของแนวทางที่ซึ่งยาโคบได้ชนะ ก่อนหน้านี้นี้เขาได้ชนะเหนือผู้คนโดยการไล่กลอุบาย ตอนนี้เขาได้ชนะพระเจ้าและมนุษย์โดยถ้อยคำของเขา ไม่ใช่โดยของประทานทางกายภาพที่ได้ให้แก่เขา ณ ตอนเกิดหรือได้มาโดยทางความพยายามของมนุษย์”⁸⁷³

“คนหนึ่งก็ไม่แน่ใจว่า ‘เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา?’ [ข้อ 29] นั่นเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการถามว่า ‘ยาโคบ เอ๋ย เจ้าไม่รู้หรือว่าเราเป็นใคร?’”⁸⁷⁴

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเจ้าได้ยับยั้งพระนามของพระองค์ไว้ก็เพื่อที่จะเพิ่มความเกรงกลัวของยาโคบ ณ เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้และเพื่อทำให้ยาโคบประทับใจเกี่ยวกับความสำคัญของเหตุการณ์มากขึ้น

ยาโคบได้เชื่อว่าเขาได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า (ข้อ 30) คนสมัยโบราณได้เชื่อว่าใครก็ตามที่ได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้าจะตาย (เปรียบเทียบ 16:13; อพย. 33:20; วนจ. 13:21-22) บางทีเขารู้สึกขอบคุณที่ทูตสวรรค์ ไม่ได้กระทำกับเขารุนแรงมากขึ้นอย่างที่เขาสวมควรได้รับอีกด้วย “เปนีเอล” ฟังดูเหมือน “พระพักตร์ของพระเจ้า” ในคำฮีบรูมากกว่า “เปนูเอล” ที่ใช้โดยทั่วไปซึ่งก็หมายถึงสิ่งเดียวกัน บางทีเปนีเอลเป็นรูปแบบเก่าของชื่อสถานที่ และเปนูเอลเป็นรูปแบบใหม่ of ชื่อสถานที่ ดูเหมือนว่า “เปนูเอล” จะถูกใช้โดยทั่วไปมากกว่า (เปรียบเทียบ วนจ. 8:8) หรือบางทีสองชื่อนี้ก็อธิบายถึงสองสถานที่ที่อยู่ใกล้กัน แม้ว่านี่ดูเหมือนจะเป็นไปได้ได้น้อยกว่า ผลลัพธ์ของวิกฤตฝ่ายวิญญาณในชีวิตของยาโคบนั้นก็เป็นที่ชัดเจนต่อคนทั้งหมดที่ได้สังเกตเขาตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป (ข้อ 31) ตามตัวอักษรแล้ว มันได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในการเดินของเขา⁸⁷⁵

“เมื่อพระเจ้าได้แตะต้องเส้นเอ็นที่แข็งแรงที่สุดของยาโคบผู้ปล้ำสู้ มันได้หดและความมั่นใจในตนเองที่ยืนกรานของยาโคบก็หดไปเช่นกัน”⁸⁷⁶

คริสเตียนทุกคนไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ที่ดูเดือดแบบนี้ อับราฮัมและอิสอัคก็ไม่ได้มีประสบการณ์แบบนี้ พระเจ้าได้บอกเราว่า เราไม่สามารถทำอะไรได้ถ้าปราศจากพระองค์ (ยน. 15:5) และเราควรเชื่อพระองค์ เมื่อเราไม่เชื่อพระองค์นั้น พระองค์ต้องสอนเราถึงบทเรียนนี้ บางครั้งพระองค์ก็ทำให้เราตกต่ำอย่างมากเพื่อจะสอนบทเรียนแก่เรา คริสเตียนทุกคนควรยอมจำนนตัวเขาเองหรือตัวเธอเองต่อความเป็นเจ้านายของพระเจ้า (รม. 6:13, 19; 12:1-2)

“ถ้านักว่ายน้ำยอมจำนนต่อน้ำ น้ำก็ทำให้เขาลอยอยู่ได้ แต่ถ้าเขาคืนรนเรือยไปผลลัพธ์นั้นก็ร้ายแรงขอให้เราเรียนรู้ที่จะวางใจอย่างที่เราเรียนรู้ที่จะลอยบนผิวน้ำ”⁸⁷⁷

ที่จะเข้มแข็งในความเชื่อนั้น ผู้เชื่อต้องละทิ้งความพึ่งพาด้วยตนเอง

“เรื่องราวได้ถูกนำเสนอในแนวทางที่ลึกซึ้งอย่างตั้งใจเพื่อที่จะนำพาการจินตนาการของผู้อ่านไปยังเส้นทางที่เฉพาะเจาะจง”⁸⁷⁸

13. การพบปะกับเอชาวของยาโคบและการกลับไปที่บ้านอันของเขา บทที่ 33

ยาโคบก็พร้อมที่จะเสียสละส่วนหนึ่งของครอบครัวของเขา ซึ่งได้คาดหวังให้เอชาวที่จะโอบอุ้มเขา และเขาได้เข้าหาพี่ชายของเขาว่าเอชาวเป็นเจ้านาย ในทางตรงกันข้าม เอชาวได้ต้อนรับยาโคบอย่าง

ใจกว้างรับของขวัญของเขาอย่างล้นเหลือ และได้เสนอที่จะให้การต้อนรับในฐานะเจ้าบ้านแก่เขาในเสอีร์ ยาโคบได้ปฏิเสธข้อเสนองานของเขาและได้เดินทางไปยังสุคคท ซึ่งอยู่ห่างจากเปนีเอลไปทางทิศตะวันตก 4 ไมล์ ซึ่งเป็นที่ที่เขาได้ตั้งถิ่นฐานถัดไป

“อย่างที่ยาโคบได้พระพรของพระเจ้าโดยการยอมจำนนต่อพระองค์ ดังนั้นตอนนี้เขาก็ได้รับการ กลับคืนดีกันเชชาวโดยการยอมจำนนต่อเขา...”⁸⁷⁹

33:1-17 ยาโคบได้จัดครอบครัวของเขาไว้เป็นพวกๆ เพื่อที่จะปกป้องรักษาบรรดาผู้ที่มีค่ามากที่สุดต่อเขาไว้ ถ้าพี่ชายของเขาได้พิสูจน์ว่าเป็นปรปักษ์อย่างรุนแรง (ข้อ 1-3)

“การจัดลำดับตามความลำเอียงนั้น ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าได้หล่อเลี้ยงความริษยาที่มีต่อโยเซฟซึ่ง ต่อมาก็กลายมาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในเรื่องราว มันคงจะเป็นที่เจ็บปวดต่อครอบครัวที่จะ เห็นว่าพวกเขาไม่ควรค่าแก่การเก็บรักษาไว้”⁸⁸⁰

การเดินทางออกหน้าของเขา เพื่อจะพบปะกับเชชาว ก็แสดงถึงอิสราเอลคนใหม่ที่พิชิตความกลัวที่ได้ ครอบงำยาโคบคนเดิม สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ดูเหมือนว่าแผนการของเขาไม่ได้สะท้อนถึงการขาด ความวางใจในพระเจ้ามากเท่ากับความระมัดระวังและความรับผิดชอบส่วนตัว อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่า ยาโคบก็กลัวและอ่อนแอขณะที่เขารอคอยที่จะพบปะกับพี่ชายของเขา ความเชื่อ ไม่ได้หมายถึงการวางใจให้พระเจ้าที่จะทำการเพื่อเราโดยไม่คำนึงถึงการไร้ความรับผิดชอบของเรา นั่นเป็นการที่กหักเอาเอง ความเชื่อหมายถึง การวางใจให้พระเจ้าทำการเพื่อเรา เมื่อเราได้กระทำ อย่างมีความรับผิดชอบซึ่งตระหนักว่าถ้าปราศจากการช่วยเหลือของพระองค์แล้ว เราจะล้มเหลว การยื่นกรานของเขาที่จะให้ของขวัญแก่เชชาวอาจเป็นความพยายามที่จะคืนพระพรที่ควรเป็นของ เขาให้แก่เขา เพื่อจะลบล้างบาปของเขาในหลายปีก่อนหน้านั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 11)⁸⁸¹

ยาโคบได้ถวายพระสิริแก่พระเจ้าในการให้ครอบครัวแก่เขา เขาได้กล่าวยอมรับว่าครอบครัวของเขา เป็นของขวัญจากพระเจ้า (ข้อ 4-5) ทำที่นี้เป็นหลักฐานของการเปลี่ยนแปลงพื้นฐานในการเข้า หาชีวิตของยาโคบ⁸⁸² ในขณะที่ก่อนหน้านั้นเขาไม่ได้เชื่อสัตย์และก็คิด โกง ตอนนี้เขาเชื่อสัตย์และ ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับความตั้งใจของเขา (ข้อ 10)

“ตอนนี้พวกเขาก็รวมกันใหม่ เชชาวปรารถนาความสัมพันธ์แบบฉันพี่น้อง แต่ยาโคบไม่สามารถไป ไกลเกินกว่าความสัมพันธ์แบบเป็นทางการได้

“การแทรกแซงที่ยับยั้งของพระเจ้าเท่านั้นที่ได้กั้นลาบับไว้จากการแก้แค้นยาโคบ (31:24, 29) เป็นที่ชัดเจนว่า เอชาวไม่ได้มีความจำเป็นถึงการตรวจสอบของพระเจ้าที่คล้ายกัน ธรรมชาติที่ดีของเขาเองก็กระทำหน้าที่ในการตรวจสอบเขา ตั้งแต่ความโกรธและความเกลียดของเขาในบทที่ 27 นั้น เอชาวเองได้ประสบกับการเปลี่ยนแปลงตนเองของเขา เขาไม่ได้ถูกควบคุมโดยความโกรธที่เลวทรามอีกต่อไป”⁸⁸³

“เมื่อข้าพเจ้าเห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า” หมายถึง “ในใบหน้าของท่านนั้น ข้าพเจ้าเห็นการแสดงออกของท่าทีทั้งสิ้นของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ซึ่งเป็นมิตรภาพของพระเจ้า ข้าพเจ้าเห็นมิตรภาพนี้ถูกแสดงออกมาในการทำให้ท่านเป็นมิตรต่อข้าพเจ้าของพระองค์” (ข้อ 10 เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 29:9; 2 ซมอ. 14:17) ยาโคบได้เห็นพระพักตร์ที่มีพระคุณของพระเจ้าและได้ถูกสงวนไว้ ณ เปนีเอล และตอนนี้เขาได้เห็นใบหน้าทีกรุณาของเอชาวและได้ถูกสงวนไว้

“ภาษาของยาโคบแสดงให้เห็นว่าเขาได้เห็นการเผชิญหน้ากับพระเจ้าและพี่ชายของเขา เป็นสองระดับของเหตุการณ์อันเดียวกัน: เปรียบเทียบ 10ข กับ 32:30”⁸⁸⁴

เหตุผลของยาโคบสำหรับการปฏิเสธการเสนอของเอชาวถึงการคุ้มกันนั้น ก็เป็นที่ชัดเจนว่าไม่ได้เกิดจากความกลัว (ข้อ 14-15) เขาได้ให้เหตุผลที่แท้จริงของการที่เขาไม่มั่นใจว่าสำหรับเขาที่จะเดินทางอย่างแยกกัน นั่นคือ สภาพของฝูงสัตว์ของเขา บางทียาโคบได้พึ่งพาการปกป้องของพระเจ้าและก็ไม่รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องมียศบรรดาศักดิ์ของเอชาวที่จะคุ้มกัน มุมมองหนึ่งกล่าวว่า บางทียาโคบไม่ไว้วางใจเอชาว จากการที่เขาเองได้ถูกหลอกและได้หลอกหลวง⁸⁸⁵ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่ายาโคบกำลังกลับไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาตามคำสั่งของพระเจ้า และนั่นไม่ได้รวมถึงการไปยังเฮอีร์⁸⁸⁶

การอ้างถึงของเขาในการไปเยี่ยมเยือนเอชาวในเฮอีร์ (ข้อ 14) ไม่ได้หมายถึงว่า ยาโคบได้วางแผนที่จะไปยังเฮอีร์โดยตรง ในขณะที่เขาไม่ได้ไปทันทีทันใด เขาคงได้หลอกหลวงพี่ชายของเขาอีกครั้งหนึ่ง บางทียาโคบได้หมายถึงว่า เขาจะเยี่ยมเยือนพี่ชายของเขาในแผ่นดินของเขาเองในอนาคต พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกว่ายาโคบได้ทำการเดินทางเช่นนั้นหรือไม่

ยาโคบและครอบครัวของเขาได้ตั้งถิ่นฐานครั้งแรก ณ สุคทท (“เพิง”) ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก ของแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 17) เป็นที่ชัดเจนว่า เขาได้อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาช่วงหนึ่ง เนื่องจากว่าเขาได้สร้างบ้านและเพิงสำหรับฝูงสัตว์ของเขา

เหตุการณ์นี้ก็อธิบายถึงความจริงของสุภาษิต 16:7 “เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแก่พระเจ้า แม้ศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้สิ้นคิดกับเขาได้”

“ณ เกือบทุกจุดในเรื่องราวนี้ เอซาวก็ปรากฏว่าเป็นคนที่ดึงดูดความสนใจมากกว่าเป็นคนที่มีความเมตตา กรุณามากกว่า และเป็นคนที่มีความคิดมากกว่าของพี่น้องสองคนนี้”⁸⁸⁷

“นี่เป็นการสนทนาครั้งที่สองและครั้งสุดท้ายระหว่างเอซาวและยาโคบที่ได้อ้างอิงในปฐมกาลใน โอกาสแรกนั้น (25:29-34) เอซาวได้ล้มเหลวที่จะรับรู้ถึงความสามารถของยาโคบในการแสวงหา ประโยชน์ส่วนตัว ในโอกาสที่สอง เขาก็ล้มเหลวที่จะรับรู้ถึงความตั้งใจ และการขาดความตื่นตัว เกี่ยวกับการไปยังเสอีร์ของยาโคบ ในสองกรณีนั้นยาโคบก็สำเร็จในการหลอกหลวงเอซาว”⁸⁸⁸

33:18-20 จากนั้นยาโคบได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนและย้ายครอบครัวของเขาไปยังแผ่นดินคานาอัน เขาได้เลือก เมืองเชเคม (“สันติสุข”) เป็นบ้านของเขาโดยการซื้อที่ดินที่นั่น เขาได้แสดงให้เห็นว่าเขาได้ถือว่า คานาอันเป็นบ้านถาวรของเขาและบ้านของเชื้อสายของเขา ในที่สุดแล้ว คนอิสราเอลได้ฝังโยเซฟ ไว้ที่เมืองเชเคม (ยชว. 24:32) เมืองเชเคมอยู่ห่างจากเมืองสิคาร์ในสมัยของพระเยซูประมาณ 1 ไมล์ เท่านั้น (เปรียบเทียบ ยน. 4:5, 12)

พระเจ้าได้ให้ตามคำร้องขอของยาโคบ โดยการนำเขากลับไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาอย่าง ปลอดภัย (เปรียบเทียบ 28:20-21) อย่างที่เขาได้สาบานไว้ นั่น ยาโคบได้นมัสการพระเจ้าของบิดา ของเขาในฐานะพระเจ้าของเขา เขาได้เรียกพระยาเวห์ว่า “เอลเอโลเฮอิสราเอล” ซึ่งหมายถึง “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าของอิสราเอล” ยาโคบได้ใช้ชื่อใหม่ของเขาเอง นั่นคือ อิสราเอล (32:29) เขาได้สร้างแท่นบูชาแท่นแรกเพื่อที่จะนมัสการพระเจ้าอย่างที่อับราฮัมได้ทำ ณ เมืองเชเคมเมื่อเขาได้เข้าไปสู่คานาอันในครั้งแรก (12:6-7) แท่นบูชาคงได้ทำหน้าที่สองอย่าง คือ เป็นการจัดเตรียมโต๊ะสำหรับเครื่องบูชาของยาโคบ และเป็นอนุสรณ์สำหรับลูกหลานของยาโคบใน หลายๆ ปีต่อมา

อะไรเป็นแรงจูงใจและความสัมพันธ์ของยาโคบกับพระเจ้าเมื่อเขาได้พบกับเอซาว? คำถามนี้เกิดขึ้น บ่อยครั้งในการศึกษาบทนี้คำตอบก็ไม่ชัดเจน นักอรรถาธิบายบางคนได้รู้สึกว่ายาโคบได้เสื่อมถอยอย่าง สิ้นเชิง และได้หันกลับไปสู่วิถีชีวิตแต่ก่อนของการพึ่งพาตนเองและการหลอกหลวง⁸⁸⁹ นักตีความส่วนใหญ่ ก็ถือว่าแรงจูงใจที่ดีเป็นของยาโคบ⁸⁹⁰ ข้าพเจ้าเชื่อว่าบางทีความจริงนั้นก็อยู่ที่ใดที่หนึ่งระหว่างสองขั้วนี้ สำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่าประสบการณ์ของยาโคบ ณ เบนีเอลนั้น ได้มีผลกระทบแห่งการเปลี่ยนแปลง ชีวิตเขา ดูเหมือนยาโคบอ้างอิงถึงมันใน 33:10 อย่างไรก็ตาม ณ เวลานี้ยาโคบก็อายุมากกว่า 90 ปีและวิถีชีวิต

แต่ก่อนของเขาได้ฝังแน่นอย่างมากจนเขาได้โถกกลับไปสู่นิสัยแต่ก่อนของเขาได้อย่างง่ายดาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าเรามีร่องรอยไปสู่สิ่งนี้ในการใช้ชื่อของเขาคือ “ยาโคบ” ในตัวบทแทนที่จะเป็น “อิสราเอล” กล่าวอย่างย่อแล้ว ดูเหมือนยาโคบได้มีประสบการณ์ที่แท้จริงของการมาสู่การเข้าใจถึงตัวเองและได้ยอมจำนนชีวิตของเขาต่อพระเจ้า ณ เบนีเอล อย่างไรก็ตาม จากเวลานั้นเป็นต้นไปแรงจูงใจและท่าทีต่างๆ ของเขาได้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา บางครั้งเขาได้วางใจพระเจ้าอย่างที่เขาคควรได้วางใจ แต่หลายครั้งเขาก็ได้ล้มเหลวที่จะวางใจพระเจ้า

ความหวังหลักของผู้เขียนที่เป็นพระเจ้าของเขาในส่วนนี้ไม่ใช่แรงจูงใจของยาโคบ ถ้าเป็นเช่นนั้นพระองค์คงได้ทำให้สิ่งนั้นชัดเจนสำหรับเราแล้ว ตรงกันข้าม ดูเหมือนมันจะเป็นความสัจธรรมของพระเจ้าในการสงวนชีวิต ของยาโคบไว้และได้ทำให้เขากลับไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ (28:13-15) เรื่องราว ของยาโคบก็ประกอบด้วยหลักฐานที่ว่าพระเจ้านั้นสัจธรรมที่ช่วยเหลือผู้อื่นๆ ผ่านทางลูกหลานของอับราฮัม (12:3) ซึ่งรวมถึงลาบัน (เปรียบเทียบกับ 30:27) และเอซาว (เปรียบเทียบกับ 33:11)

บทเรียนหลักของบทนี้ก็คือว่า บรรดาผู้ที่ได้รับพระคุณของพระเจ้านั้น ควรวางใจในพระสัญญาแห่งการปกป้องของพระเจ้าเมื่อพวกเขาแสวงหาการกลับคืนดีกันกับคนอื่นๆ

14. การข่มขืนดินนาห์และการแก้แค้นของสิเมโอนและเลวี บทที่ 34

หลังจากที่เซเคมคนคานาอันได้ข่มขืนดินนาห์ สิเมโอนและเลวีก็ได้โอกาสที่จะแก้แค้น โดยการหลอกลวงให้ชาวเมืองเซเคมที่จะเข้าสู่หนัดในฐานะที่เป็นเงื่อนไขสำหรับการแต่งงานของดินนาห์ จากนั้นพวกเขาได้ฆ่าบรรดาผู้ชายที่ได้ถูกทำให้ไร้ความสามารถของเมืองนั้นเสีย

“อีกครั้งหนึ่ง อย่างเช่นในการเกิดของบรรดาบุตรของเขานั้น (29:31—30:24) ครอบครัวของยาโคบก็ทำหน้าที่บกพร่องเนื่องจากการอยู่เฉยๆ ของเขา บุตรของเขานั้นใจร้อนและไม่ได้ระงับอารมณ์ และเขา ก็อยู่เฉยๆ ไม่มีใครในเรื่องราวนี้ที่หลีกเลี่ยงการตำหนิได้”⁸⁹¹

จงเปรียบเทียบความเสียใจอย่างมากของยาโคบจากการที่ได้ยินว่าโยเซฟได้ถูกฆ่า (37:34-35) กับการขาดการตอบสนองของเขาต่อการได้ยินว่าดินนาห์ได้ถูกข่มขืน เขาได้โปรดปรานลูกๆ ของราเชลอย่างสุดประมาณ

“เรื่องราวเป็นความยุ่งเหยิงของความดีและความชั่ว อย่างเช่นเรื่องราวของพวกบรรพบุรุษทั้งหมด”⁸⁹²

ดินาห์คงเป็นวัยรุ่น ณ เวลานี้ กิลและเดลีทซ์ได้คำนวณจากการอ้างอิงอื่นๆ ในปฐมกาลว่าเธอนั้นอายุระหว่าง 13 ถึง 15 ปี และเดลีทซ์ได้เขียนว่าเธออายุได้ 15 หรือ 16 ปี⁸⁹³

34:1-17 นี่คือการกระทำหนึ่งของผู้ชายที่เห็นผู้หญิงและก็เอาเธอมาเป็นภรรยา (เปรียบเทียบ 6:2)

โมเสสได้ใช้ชื่อ “อิสราเอล” เป็นครั้งแรกที่นี้ในฐานะการอ้างอิงถึงประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า (ข้อ 7) ครอบครัวของยาโคบมีความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้าโดยการทรงเรียกของพระเจ้าที่แสดงให้เห็นจากชื่อ “อิสราเอล” (เจ้าชายกับพระเจ้า) ดังนั้นการกระทำของเซเคมเป็น “สิ่งที่เลวทราม” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้กระทำต่อสมาชิกของครอบครัวที่มีการทรงเรียกที่พิเศษ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 22:21; ยชว. 7:15; วนจ. 20:10; 2 ซมอ. 13:12; และข้ออื่นๆ)

“สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับดินาห์นั้นครอบครัวของยาโคบถือว่าเป็นลักษณะอย่างเดียวกันกับสิ่งที่ เป็นที่รู้จักกันต่อมาว่า ‘สิ่งเลวทรามในอิสราเอล’ [นั่นคือ การข่มขืน]”⁸⁹⁴

อย่างที่ป็นธรรมเนียมในวัฒนธรรมของพวกเขาในบรรดาบุตรชายของยาโคบได้จัดการในการรับรองถึงการแต่งงานของน้องสาวของพวกเขา (ข้อ 13; เปรียบเทียบ 24:50) พวกเขาถูกต้องในการต่อต้าน เป้าหมาย นั่นคือ การปะปนกันของเชื้อสายที่ถูกเลือกสรรกับเชื้อสายของคนคานาอัน กระนั้น พวกเขาก็คิดในการใช้วิธีที่พวกเขาได้เลือกที่จะบรรลุผลเป้าหมายของพวกเขา ในการหลอกลวงของพวกเขา นั้น ก็แสดงว่าพวกเขาเองเป็น “บุคคลที่ประพฤติในแนวทางเดียวกันกับพ่อของพวกเขา” ซึ่งก็คือ ยาโคบ คนสีไวที่ได้เจรจาด้วยความศรัทธาที่ดี แต่คนยาโคบได้เจรจาอย่างทรยศ (ข้อ 13-17; เปรียบเทียบ สภษ. 3:29; อมส. 1:9)

“การแต่งงาน ได้ถูกนำหน้าด้วยการหมั้นเสมอ ที่ซึ่งครอบครัวของเจ้าบ่าวได้จ่าย ‘ของขวัญแต่งงาน’ แก่ครอบครัวของเจ้าสาว (1 ซมอ. 18:25) ในกรณีของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนั้น ก็ยังคงมีการจ่ายเพื่อที่จะทำให้ความสัมพันธ์นั้นถูกต้องตามกฎหมาย และบิดาของฝ่ายหญิงได้รับอนุญาตที่จะกำหนดขนาดของของขวัญของการแต่งงาน (อพย. 22:15- 16 [16-17]; ฉธบ. 22:29 จำกัดจนถึงค่ามากที่สุดคือ 50 เชเกล). . . ดูเหมือนว่าที่นี้เซเคมกำลังเสนอให้ทั้ง ‘ของขวัญแต่งงาน’ แก่ยาโคบ และ ‘ของขวัญ’ แก่ดินาห์”⁸⁹⁵

34:18-31 เราสามารถอธิบายถึงการเห็นด้วยของบรรดาผู้ชายของเมืองนั้น ซึ่งรวมถึงฮาโมร์ (หมายถึง “ลา” ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีคุณค่าและเป็นที่ยกย่อง) และเซเคม (ข้อ 18) ที่จะเข้าสู่หนัด ชนชาติอื่นๆ นอกเหนือ

จากครอบครัวของยาโคบก็ได้ปฏิบัติพิธีนี้ ณ เวลานี้ในฐานะที่เป็นการกระทำแห่งการชำระให้บริสุทธิ์⁸⁹⁶ ยาโคบไม่ได้บ่งบอกว่าบรรดาผู้ชายเหล่านี้ได้เปลี่ยนจากศาสนาหนึ่งไปสู่อีกศาสนาหนึ่ง⁸⁹⁷ โดยปกติแล้ว การเข้าสู่หน้ดได้ถูกปฏิบัติกับผู้ใหญ่แทนที่จะเป็นทารกก่อนที่พระเจ้าได้บอกให้อับราฮัมที่จะให้มีการเข้าสู่หน้ดทารกที่ได้เกิดในครอบครัวของเขา (17:12-14)

“บางครั้งมันเป็นการริเริ่มสู่สถานภาพที่จะแต่งงานได้”⁸⁹⁸

ดินาห์ สิเมโอน และเลวีเป็นลูกๆ ของยาโคบและเลอาห์ ซึ่งเป็นภรรยาที่ไม่ได้รับความรัก (ข้อ 25) อย่างไม่สงสัยเลยว่า สิเมโอนและเลวีได้รู้สึกใกล้ชิดกับดินาห์มากกว่าพี่ชายต่างมารดาบางคนของเธอสำหรับเหตุผลนี้ แต่รูเบน ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุนก็เป็นลูกๆ ของเลอาห์และพี่ชายแท้ๆ ของดินาห์ ข้อเท็จจริงที่ว่า สิเมโอนและเลวีได้ตอบสนองอย่างที่ว่าพวกเขาได้ทำต่อบรรดาผู้ชาย ของเมืองเชเคมนั้นก็บ่งบอกว่า พวกเขาได้ตอบสนองด้วยการไม่ยั้งคิดที่เลยเถิด⁸⁹⁹ บางทีการไม่สนใจของยาโคบที่มีต่อสถานการณ์เลวร้ายของดินาห์ ซึ่งชัดเจนโดยการขาดการกระทำของเขานั้นได้ส่งเสริมการมีปฏิกริยารุนแรงเกินไปของพวกพี่ชายของเธอ⁹⁰⁰ ในขณะที่สิเมโอนและเลวีได้นำในการร้ายกาจนี้ นั่น ก็เป็นที่ชัดเจนว่าบุตรชายทั้งหมดของยาโคบได้มีส่วนร่วมกับพวกเขาในการปล้นเมืองนี้ (ข้อ 27; เปรียบเทียบ 28-29) นี่เป็นเพียงแค่หนึ่งในหลายเหตุการณ์ที่มีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดีซึ่งได้เกิดขึ้น ณ เมืองเชเคม (เปรียบเทียบ วนฉ. 9:30-49; ยรม. 41:4-8; ฮชย. 6:9)

ความกังวลใจของยาโคบได้เกิดขึ้นเนื่องจากข้อเท็จจริงสองประการ (ข้อ 30) บรรดาบุตรชายของเขาได้ทำการฆาตกรรมและทำการปล้น และครอบครัวของเขาได้ทำลายพันธสัญญาซึ่งเป็นการกระทำที่รุนแรงอย่างมากในสังคมของพวกเขา

“การดำหนิของเขา [ของยาโคบ] ก็เป็นการบ่นแบบจุ่นเฉียวมากกว่า”⁹⁰¹

“มันประหลาด และน่าขันที่จะได้ยินยาโคบระบายความไม่สบายอารมณ์ต่อความล้มเหลวของสิเมโอนและเลวีที่จะให้เกียรติถ้อยคำของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของผลลัพธ์ต่างๆ ของมันที่อาจจะเกิดขึ้นได้ต่อยาโคบ เพราะว่าเขาได้ทำอย่างเดียวกันนั้น มากกว่าหนึ่งครั้ง”⁹⁰²

การหลอกลวงได้ดำเนินการไปสู่การฆาตกรรมและการปล้น ในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ของบาปนี้ นั่น ยาโคบได้ผ่านเวินสิเมโอนและเลวีเมื่อเขาได้ให้พระพรแรกเริ่มของเขา (49:5-7) มันได้ไปยังยูดาห์แทน

“คุณลักษณะที่เจ้าเล่ห์ของยาโคบได้เสื่อมลงไปสู่ความเจ้าเล่ห์ที่มุ่งร้ายในสิเมโอนและเลวี และความริษยาสำหรับการทรงเรียกที่ถูกยกย่องของครอบครัวของพวกเขาได้เสื่อมลงไปสู่บาปที่แท้จริง”⁹⁰³

“แน่นอนว่า ความกลัวนั้นเป็นตามธรรมชาติในสถานการณ์เช่นนั้น แต่เหตุผลต่างๆที่ ยาโคบให้สำหรับการประณามบรรดาบุตรชายของเขาก็ทรยศเขา เขาไม่ได้ประณามพวกเขาสำหรับการฆ่าหมู่มุ่ สำหรับการละเมิดพิธีการเข้าสู่หนัด หรือแม้กระทั่งสำหรับการฝ่าฝืนสัญญา ตรงกันข้าม เขาก็คัดค้านว่าผลลัพธ์ต่างๆ ของการกระทำของพวกเขาได้ทำให้เขาไม่เป็นที่นิยม ดูเหมือนว่าเขาก็ไม่ได้กังวลเกี่ยวกับการข่มขืนของลูกสาวของเขาหรือข้อเสนอของการแต่งงานกับผู้มีเชื้อชาติต่างกัน ซึ่งก็คือคนคานาอัน เขาเพียงแค่ว่าเป็นห่วงเกี่ยวกับชีวิตของเขาเอง”⁹⁰⁴

มันน่าสนใจที่ว่าสิเมโอนและเลวีได้อ้างอิงถึงคินาห์ว่า “น้องสาวของเรา” (ข้อ 31) แทนที่จะเป็นบุตรของยาโคบ ซึ่งคงจะเหมาะสมในการกล่าวถึงยาโคบ นี่บ่งบอกว่าเนื่องจากยาโคบไม่ได้แสดงถึงความห่วงใยเพียงพอสำหรับคินาห์ พวกพี่ชายร่วมสายโลหิตของเธอได้รู้สึกถูกบังคับให้กระทำในการปกป้องของเธอ นี่เป็นตัวอย่างแรกที่เริ่มว่า ครอบครัวของยาโคบได้แตกสลายอย่างบกพร่อง ในหน้าที่อยู่แล้ว ซึ่งเป็นสิ่งชัดเจนเมื่อพวกพี่ๆ ของโยเซฟจูโจมเขา ขยายเขาให้เป็นทาสและ โทกต่อบิดาของพวกเขา (37:12-36)

ความสำคัญของบทนี้ก็มีสี่ประการเป็นอย่างน้อย

1. มันอธิบายถึงเหตุผลที่ยาโคบได้ผ่านวันสิเมโอนและเลวีสำหรับพระพรที่พิเศษ
2. มันแสดงถึงความสำคัญของการรักษาเชื้อสายที่ถูกเลือกสรรให้แยกจากคนคานาอัน⁹⁰⁵

“ธรรมเนียมปฏิบัติ [ของโมเสส] ได้กล่าวว่า อิสราเอลต้องไม่แต่งงานกับคนคานาอันหรือทำข้อตกลงกับพวกเขา แต่ที่จะทำลายพวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้วางตัวดังเช่นการคุกคาม พระคัมภีร์ตอนนี้ก็จัดเตรียมส่วนหนึ่งของเหตุผลสำหรับธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนั้น เพราะว่ามันอธิบายถึงวิธีที่คนคานาอันที่ไร้ศีลธรรมได้ทำให้อิสราเอลเป็นมลทิน โดยการสัมพันธ์ทางเพศและความพยายามที่จะแต่งงานเพื่อจุดประสงค์ของการทำให้อิสราเอลหายไปเสีย”⁹⁰⁶

การสาปแช่งของโนอาห์ที่มีต่อคานาอันและเชื้อสายของเขานั้น ได้เตือนส่วนที่เหลือของมนุษยชาติว่าสิ่งต่างๆ ที่ไม่ดีจะเกิดขึ้นกับผู้คนที่จะปนกับคนคานาอัน (เปรียบเทียบ 9:25-27)

“ผู้คนที่อาศัยอยู่บนพรมแดนระหว่างคริสตจักรและ โลกก็เป็นเหมือนบรรดาผู้ที่ได้อาศัยอยู่

บนพรมแดนระหว่างอังกฤษและสก๊อตแลนด์ในสมัยโบราณ นั่นคือพวกเขาไม่เคยปลอดภัยเลย”⁹⁰⁷

3. มันให้เหตุผลสำหรับการชำระให้บริสุทธิ์ของครอบครัวของยาโคบที่ติดตามมา (35:2-4)
4. มันแสดงถึงการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเจ้า

“ในขณะที่เรื่องราวในบทนี้ดำเนินการ ณ ระดับของเกียรติของครอบครัวและความหวังใจของพวกพี่ชายที่มีต่อน้องสาวที่ได้รับความเสียหายของพวกเขานั้น อย่างไรก็ตาม เรื่องราวนี้ก็กล่าวถึงหัวข้อที่ดำเนินไปตลอดเรื่องราวของยาโคบอย่างชัดเจนอย่างมาก นั่นคือ พระเจ้าทำงานผ่านและบอญครั้งโดยไม่คำนึงถึงแผนการบริการตนเองแบบจำกัดของมนุษย์ จุดประสงค์ของผู้เขียนไม่ใช่ที่จะรับรองแผนการและอุบายเหล่านี้ของมนุษย์ แต่เพื่อจะแสดงว่าพระเจ้าสามารถบรรลุจุดประสงค์ของพระองค์ผ่านทางพวกเขาได้โดยพระคุณอันสิทธิ์ขาดของพระองค์”⁹⁰⁸

“ตอนที่เลวทรามเช่นนั้นนี้มีเนื้อหาอะไรในเรื่องราวของยาโคบและโยเซฟ? ณ จุดนี้เป็นต้นไปนั้นปฐมกาลก็หันความสนใจของมัน ไปสู่บรรดาบุตรชายของยาโคบ ซึ่งก็คือบรรพบุรุษของ 12 เผ่าของอิสราเอลหลังจากความตึงเครียดของการคืนรนของยาโคบและเอซาวได้ลดลงในเรื่องราวของความสงบของฝาแฝดของบทที่ 33 นั้น ผู้เขียนก็เริ่มที่จะแสดงถึงคุณลักษณะที่เสื่อมของลูกหลานของยาโคบ ซึ่งก่อให้เกิดภาพที่น่าขนพองสยองเกล้าว่าพระสัญญาต่างๆ นั้นก็อยู่ในอันตรายอีกครั้งหนึ่ง”⁹⁰⁹

อับราฮัมได้ปฏิบัติต่อคนฮิตไทต์อย่างมีเกียรติ (บทที่ 23) และอิสอัคได้วางตัวต่อคนฟิลิเตียอย่างสันติ (26:12-33) แต่ตอนนี้บรรดาบุตรชายของยาโคบได้กลายมาเป็นผู้รุกรานในความขัดแย้งกับคนฮิวต์ การทรยศที่ไม่ได้กลับใจของสิเมโอนและเลวีก็อยู่ในความตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรมเมื่อไม่นานมานี้ของเอซาวและยาโคบ ในความตรงกันข้ามกับเหตุการณ์ของอิสอัคในบทที่ 27 นั้นบทนี้ก็ไม่มีการอธิษฐาน ไม่มีการเปิดเผยของพระเจ้า ไม่มีพระพรที่ได้สัญญาไว้ และไม่มีการอ้างอิงถึงพระเจ้าอย่างชัดเจน⁹¹⁰

ผู้กระตือรือร้นเกินไปที่เป็นคนหนุ่มกว่าอย่างเช่นสิเมโอนและเลวีอาจนำมาซึ่งการตำหนิต่อพันธสัญญาของพระเจ้าผ่านทางความกระตือรือร้นที่ถูกนำแบบผิดๆ ของพวกเขา นี่อาจเกิดขึ้นเมื่อผู้นำอย่างเช่นยาโคบ ไม่ได้สนใจต่อความเป็นมลทินของคนต่างชาติและล้มเหลวที่จะต่อต้านมันอย่างเด็ดเดี่ยว⁹¹¹

“... เรื่องราวนี้แสดงถึงธรรมชาติเก่าของยาโคบที่อ้างสิทธิ์ของมันเองอีก เขาเป็นผู้ชายที่หลักการต่างๆ ทางศีลธรรมของเขานั้นอ่อนแอ ผู้ซึ่งกลัวการยื่นหยัดเพื่อสิ่งๆ ที่ถูกต้องเมื่อมันอาจทำให้เขาต้องจ่ายราคาอย่างสูง ผู้ซึ่งสงสัยอำนาจของพระเจ้าที่จะปกป้อง และผู้ยอมให้ความเกลียดชังที่จะแยกเขาจากลูกๆ ของเขาอย่างที่เขาได้แยกเขาจากพี่ชายของเขานั้น”⁹¹²

ผู้เชื่อหลายคนก็นำความโกรธเคืองของผู้ไม่เชื่อมาแย้งพวกเขาเองและผู้เชื่อคนอื่นๆ โดยพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในทางธรรมของพวกเขาอย่างที่ยาโคบ สิเมโอน และเลวีได้ทำ

15. ยาโคบกลับไปเบธเอล บทที่ 35

หลังจากที่พระเจ้าได้ย้าเตือนยาโคบถึงการอุทิศตนต่อพระองค์ก่อนหน้านั้นของเขา (28:20-22) บรรพบุรุษ คนนี้ได้กลับไปยังเบธเอลเพื่อจะนมัสการพระยาเวห์ ซึ่งนำการยุติไปสู่อดีต ที่นั่นพระเจ้าได้ยืนยันถึงพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่อเขาและได้ทำให้ครอบครัวสมบูรณ์โดยการเกิดของเบนยามิน อย่างไรก็ตาม ยาโคบก็ได้ ประสบกับการตายทั้งสามและการกบฏต่อเขาเองโดยรูเบน การตายของเดโบราห์ ราเชล และอิสอัคส่งสัญญาณถึงจุดสิ้นสุดของยุค

การอุทิศตนต่อพระยาเวห์ที่ได้รับการรื้อฟื้นของยาโคบ 35:1-8

ประมาณ 10 ปีได้ผ่านไปตั้งแต่ที่ยาโคบได้กลับมาจากปัดดานอารัม และเขายังไม่ได้กลับไปเบธเอล เพื่อที่จะทำตามคำปฏิญาณของเขาที่นั่น (28:20-22) เขาควรที่จะได้มุ่งหน้าไปยังที่นั่นทันทีทันใด แทนที่จะตั้งถิ่นฐานใกล้กับเชเคม เป็นที่ชัดเจนว่าการละเลยของเขาส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการมีอยู่ของรูปเคารพที่ราเชลและบางทีคนอื่นๆ ได้นำมาจากฮาราน บางทีความจงรักภักดีของพวกเขาต่อพระเหล่านี้ได้ยับยั้งการอุทิศตนต่อพระยาเวห์อย่างสิ้นเชิงของยาโคบ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 11:3-4)

พระเจ้าปรากฏแก่ยาโคบ (ครั้งที่สี่) และได้บัญชาให้เขาที่จะทำตามคำปฏิญาณของเขา (ข้อ 1) การเปิดเผย นี้ได้หนุนใจให้ยาโคบที่จะหยุดการผัดวันประกันพรุ่ง นี่เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าได้บัญชาให้บรรพบุรุษที่จะสร้างแท่นบูชา คำบัญชาได้จัดตั้งการทดสอบถึงการเชื่อฟังของยาโคบที่คล้ายกันกับการทดสอบของอับราฮัม เมื่อพระเจ้าได้สั่งให้เขาที่จะถวาย “เครื่องเผาบูชา” บนภูเขาโมริยาห์ นั้น (22:2) ในการเตรียมการ สำหรับการเดินทางไปยังเบธเอลของเขานั้น ยาโคบได้ชำระครอบครัวของเขาจากการนับถือรูปเคารพโดยการฝังรูปเคารพของราเชลกับวัตถุอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเหล่านี้ เขายังได้ชำระตัวเองจากความเป็นมลทิน จากโลหิตที่ครอบครัวของพวกเขาได้หลั่งในเชเคมอีกด้วย (บทที่ 34)

“มันสำคัญที่ว่ายาโคบได้เรียกพระเจ้าว่า ‘ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้า ในสถานที่ทุกแห่งที่ข้าไปนั้น’ (ข้อ 3) คำแสดงลักษณะอย่างนั้นก็ทำหน้าที่เป็นการสรุปที่เหมาะสมถึงภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่ได้ปรากฏออกมาจากรื่องราวของยาโคบ ยาโคบได้อยู่ในความยุ่งยากอย่างต่อเนื่องกระนั้น ในแต่ละกรณีนั้น พระเจ้าก็ได้สัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์และได้ช่วยกู้เขา”⁹¹³

ต้นก่อกิ่งที่ถูกอ้างอิงถึงที่นี่ (ข้อ 4) ดูเหมือนจะเป็นต้นก่อกิ่งแห่งโมเรห์ (ตามตัวอักษรหมายถึง “ครู”) ที่ที่พระเจ้าได้ปรากฏแก่อับราฮัมหลังจากที่เขาได้เข้าไปในแผ่นดินนั้นได้ไม่นาน (12:6)

“ณ จุดเดียวกัน บางทีได้รับการกระตุ้นโดยตัวอย่างของยาโคบนั้น วันหนึ่งโยชูวาได้ประกาศการเรียกที่คล้ายกันอย่างมากแก่อิสราเอล (ยชว. 24:23-28)”⁹¹⁴

พระเจ้าได้ช่วยพรยาโคบสำหรับการอุทิศตนของเขา ซึ่งได้แสดงออกมาในการสร้างรูปเคารพและคัมพู (บางทีได้นำมาจากคนเซเคม) นั้น โดยการไต่ความกลัวต่อครอบครัวของยาโคบในใจของคนคานาอัน ผู้ซึ่งพวกเขาได้เดินทางผ่านไปยังเบธเอล (ข้อ 5-8; เปรียบเทียบ สภษ. 16:7) บางทีพระเจ้าได้ใช้ความทรงจำของการกระทำที่โหดเหี้ยมของสิเมโอนและเลวีที่มีต่อคนเซเคมเพื่อจะบรรลุผลดังนี้

“ตลอดชีวิตของเขานั้น ยาโคบจะต้องต่อสู้กับความกลัวต่างๆ ส่วนตัวของเขา คือ การเกรงกลัวพระเจ้า (28:17) การกลัวลาบัน (31:31) การกลัวเอซาว (32:7, 11) ไม่มีใครกลัวเขาเลย”⁹¹⁵

ยาโคบได้ทำตามคำปฎิญาณของเขาต่อพระเจ้าที่ด่าบลูส ซึ่งเขาได้ตั้งชื่อเบธเอล (นิเวศของพระเจ้า ข้อ 15) ใหม่ เขาได้ตั้งชื่อสถานที่แห่งแท่นบูชาของเขาว่า เอลเบธเอล (พระเจ้าแห่งเบธเอล ข้อ 7) ในการระลึกถึงการเปิดเผยครั้งแรกของพระเจ้าที่มีต่อเขาที่นั่น นี่เป็นการฟื้นฟูครั้งแรกที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

เดโบราห์ พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ (เปรียบเทียบ 24:59) ต้องเป็นสมาชิกที่สำคัญของครอบครัวของยาโคบ ซึ่งควรได้รับการจดจำโดยผู้เขียน เธออาจได้ละเบเออเซบาพร้อมกับยาโคบหรืออาจได้ร่วมกับเขาภายหลัง หลังจากการตายของเรเบคาห์ การอ้างอิงถึงเดโบราห์บางทีเป็นวิธีของการย้ำเตือนผู้อ่านถึงเรเบคาห์และการพาดพิงถึงการตายของเธอโดยลักษณะที่ปกปิดไว้⁹¹⁶ นี่คงเหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงการหลอกลวงอิสอัคของเรเบคาห์ (บทที่ 27)⁹¹⁷

การยืนยันถึงพันธสัญญาของพระยาเวห์ 35:9-15

จากนั้นพระเจ้าได้ปรากฏแก่ยาโคบที่เบธเอลอีกครั้งหนึ่ง (การเปิดเผยครั้งที่ห้า) หลังจากที่เขาได้ทำตามคำปฏิญาณของเขามีสต่อพระเจ้าและได้สร้างแท่นบูชาที่นั่น (ข้อ 9-12) การเปิดเผยนี้ได้เกิดขึ้น 30 ปี หลังจากการเปิดเผยครั้งแรกที่เบธเอล ในกรณีนี้พระเจ้าได้ปรากฏในรูปแบบ (ร่างกาย?) ที่มองเห็นได้ (ข้อ 13) ในคราวก่อนนั้นยาโคบได้เห็นนิมิต พระเจ้าได้รับรองถึงการเปลี่ยนชื่อของยาโคบ (เปรียบเทียบ 32:28) ชื่อใหม่นี้คือ อิสราเอล ก็เป็นคำปฏิญาณที่ว่า พระเจ้าจะทำสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาแก่ยาโคบในตอนนี คือให้ลูกหลานจำนวนมากมายและแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้น⁹¹⁸ ที่นี้พระเจ้าได้สรุปพระสัญญาต่างๆ ที่มุ่งผลระยะยาวทั้งสิ้นที่พระองค์ได้ทำแก่ยาโคบ ณ เวลาที่หลากหลายในชีวิตของเขา

“จุดประสงค์ของการตั้งชื่อครั้งที่สอง . . . ก็คือที่จะลบล้างการแสดงถึงความหมายโดยนัยเชิงลบแบบดั้งเดิมและที่จะให้การแสดงถึงความหมายโดยนัยแบบธรรมชาติน่ามากขึ้นหรือแม้กระทั่งเชิงบวกแก่ชื่ออิสราเอล ซึ่งการแสดงถึงความหมายโดยนัยที่มันจะต้องมีสำหรับการย้ายเตือนถึงโทราห์มันทำอย่างนั้น โดยการขจัดแนวคิดของการคืนวันที่เกี่ยวข้องกับการเล่นคำใน 23:28 ออกไป . . . และยอมให้มันที่จะอยู่ในแง่คิดแบบเชิงบวก. . .”⁹¹⁹

การใช้ชื่อของพระองค์ “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ของพระเจ้า (เอลชัดดัย) นั้นสำคัญเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาแก่ยาโคบ มันจะต้องใช้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่จะบรรลุผลพระสัญญาเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 17:1-2) พระเจ้าได้ขยายพระสัญญาต่างๆ เก่าก่อนและได้เพิ่มความสำคัญแก่ชื่อ “อิสราเอล” (ข้อ 10-11; เปรียบเทียบ 28:4, 13-15; 31:3, 13; 32:12, 18)

ยาโคบได้ทำให้โอกาสนี้จริงจังโดยการตั้งแท่นบูชาอันที่สอง (เปรียบเทียบ 28:18) ที่ได้ทำให้ความทรงจำเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเพื่อผลประโยชน์ของลูกหลานของเขานั้นถาวร เขาไม่ได้เพียงแค่ได้ตั้งก้อนหินไว้ต่างหากโดยการเทน้ำมันลงบนมันเท่านั้นอย่างที่เขาได้ทำไป 30 ปีก่อนหน้านั้น แต่เขาได้ถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าที่นั่นและได้ตั้งชื่อสถานที่ “เบธเอล” ใหม่อีกด้วย

“เบธเอลก็ครอบครองบางสิ่งของสถานที่ที่สำคัญมากอย่างเดียวกันในอาชีพของยาโคบอย่างที่เกิดของอิสอัคได้ครอบครองสำหรับอับราฮัมซึ่งทดสอบการเชื่อฟังที่ผันแปรของเขาและการยึดถือพระสัญญาของเขาเป็นเวลามากกว่า 20 ปี”⁹²⁰

การอวยพรยาโคบของพระเจ้าเมื่อการอุทิศตนของเขานั้นได้สมบูรณ์ก็แสดงถึงการตอบสนองของพระเจ้าต่อบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระองค์อย่างเต็มที่

“ความสำคัญของถ้อยคำของพระเจ้าที่มีต่อยาโคบใน ข้อที่ 11-12 ไม่สามารถถูกเน้นมากเกินไปได้ แรกสุด ถ้อยคำของพระเจ้า ‘จงเกิดผู้คนที่วิมมากขึ้น’ ก็ได้ระลึกถึงพระพรแรกเริ่มแห่งการทรงสร้างอย่างชัดเจน (1:28) และดังนั้นก็ได้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้ายังคง ‘ทำการ’ ในการนำพระพรไปสู่มนุษย์ทุกคนผ่านทางยาโคบ ประการที่สองเป็นเวลาครั้งแรกนับตั้งแต่ 17:16 (‘กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากราชวงศ์’) นั่นก็มีการอ้างอิงถึงตำแหน่งราชวงศ์ (‘กษัตริย์’ ข้อ 11) ในเชื้อสายแห่งพระสัญญา ประการที่สามพระสัญญาแห่งแผ่นดินซึ่งครั้งแรกได้ถูกมอบให้แก่อับราฮัมและจากนั้นได้ถูกมอบแก่อิสอัคก็ได้ถูกรื้อฟื้นกับยาโคบ ที่นี่ (ข้อ 12) ดังนั้นภายในถ้อยคำที่สั้นๆ เหล่านี้ หัวข้อหลักหลายหัวข้อของพระธรรมนี้ก็ได้อมารวมกัน พระพรแรกเริ่มของมนุษยชาติได้ถูกรื้อฟื้นผ่านทางพระสัญญาแห่งลูกหลานที่เป็นกษัตริย์และของประทานแห่งแผ่นดิน”⁹²¹

เราสามารถชื่นชมการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าที่พระองค์ได้สร้างเราที่จะประสบได้ เมื่อเรามอบตัวเราเองต่อพระองค์อย่างเต็มที่และเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์เท่านั้น

“มันน่าสังเกตว่า มีบางสิ่งในการเชื่อมโยงกับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ต้องถูกทิ้งและทำลายอย่างสิ้นเชิง เพราะว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะชำระหรือทำให้สิ่งเหล่านั้นบริสุทธิ์ สิ่งเหล่านั้นต้องถูกฝังและทิ้งไว้ข้างหลังเพราะว่าพวกมันไม่สามารถถูกอุทิศแก่การปรนนิบัติพระเจ้าได้... มีบางอย่างที่ต้องถูกตัดออกและไม่สามารถถูกทำให้บริสุทธิ์ได้ หนังสือต่างๆ ต้องถูกเผา (ดู 19:19) นิสัยต่างๆ ที่ชั่วต้องถูกทำให้แตกสลาย ความบาปต้องถูกกำจัดออกไป มีบางสิ่งที่อยู่เหนือการปรับปรุง...

“...ถ้าเรายอมจำนนตัวเราเองทั้งสิ้นและอย่างเต็มที่ต่อพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น ไม่ว่าจะดีจะเป็นอย่างไร ชีวิตของเราควรที่จะเป็นสิ่งเตือนความทรงจำ การอัศจรรย์และสิ่งที่น่าพิศวงแห่งพระคุณของพระเจ้า”⁹²²

ปัญหาทั้งหมดของยาโคบก็ยังไม่ได้อยู่ข้างหลังเขา

“อย่างที่อับราฮัมมีบุตรชายสองคนและคนเดียวเท่านั้นที่เป็นบุตรแห่งพระสัญญา และอย่างที่อิสอัคมีบุตรชายสองคนและคนเดียวเท่านั้นที่เป็นบุตรแห่งพระพร ดังนั้นตอนนี้ยาโคบ แม้ว่าจะมีบุตรชาย 12 คนแต่ก็มีภรรยาสองคน (เลอาห์และราเชล) และแต่ละคนก็มีบุตรชาย (ยูดาห์และโยเซฟ) ที่สามารถต่อสู้เพื่อพระพรอย่างถูกต้องได้ ในเรื่องราวต่างๆ ที่ตามมานั้น ผู้เขียนก็ถือว่าบุตรทั้งสองคือ โยเซฟและยูดาห์ก็เป็นทายาทที่ถูกต้องของพระสัญญาต่อหน้าผู้อ่าน อย่างที่เรื่องราวของ

ยาโคบได้คาดหมายไว้แล้วในตอนปลายนั้น ยูดาห์บุตรชายของเลอาห์ไม่ใช่โยเซฟบุตรชายของราเชลที่ได้รับพระพร (49:8-12)”⁹²³

การเกิดของเบนยามิน การตายของราเชลและ บาบของรูเบน 35:16-29

ยาโคบไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าเมื่อเขาได้จากเบธเอลไปใช่ไหม? พระเจ้าได้บอกให้เขาที่จะไปยังเบธเอลและ “อาศัยอยู่ที่นั่น” (ข้อ 1) นี่คงเป็นคำสั่งที่จะให้อาศัยอยู่ที่นั่นในขณะที่เขาได้ทำตามคำปฏิญาณของเขา ในอีกด้านหนึ่งพระเจ้าอาจได้ต้องการให้ยาโคบที่จะตั้งที่พักอาศัยถาวรที่นั่น อย่างไรก็ตามดูเหมือนสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากว่ายาโคบยังเป็นคนกึ่งเร่ร่อนอยู่

35:16-22ก เบนโอนีหมายถึง “บุตรชายแห่งความระทมของข้าพเจ้า” (ข้อ 18) สำหรับราเชลแล้ว การเกิดของเบนยามินเป็นประสบการณ์ที่เจ็บปวดอย่างปางตาย อย่างไรก็ตาม การเกิดของบุตรชายคนที่สิบสองของเขาได้ปลดปล่อยโศกเศร้าของยาโคบที่มีต่อการตายของราเชล เขาได้ตั้งชื่อบุตรชายของเขาว่าเบนยามินซึ่งหมายถึง “บุตรชายแห่งความมั่งคั่งของข้าพเจ้า”⁹²⁴ โอนีในคำฮีบรูสามารถหมายถึงทั้ง “ความทุกข์ยาก” หรือ “ทรัพย์สินสมบัติ” นี่เป็นบุตรชายคนเดียวที่ยาโคบได้ตั้งชื่อซึ่งบ่งบอกถึงการเป็นผู้นำครอบครัวที่ได้รับการรื้อฟื้นของเขา อย่างน้อยก็เหนือบุตรชายของราเชล เบนยามินได้เกิดมาบนแผ่นดินซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของส่วนแบ่งของเผ่าของเขา

ยาโคบได้ฝังราเชลไว้ที่ใดที่หนึ่งระหว่างเบธเอลและเอฟราธาห์ ซึ่งเป็นชื่อเก่าสำหรับเบธเลเฮม (บ้านแห่งขนมปัง ข้อ 19-20) ทั้งเบธเลเฮมและคิริยาทเยอาริมได้กลายมาเป็นที่รู้จักกันว่าเอฟราธาห์ เพราะว่าตระกูลของเอฟราธาห์ได้ตั้งถิ่นฐานในสองที่ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 2:50) การอ้างอิงต่างๆ ภายหลังก็แนะนำว่า ยาโคบได้ฝังราเชลไว้ ณ รามาห์หรือใกล้รามามาห์ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเบธเอลและทางทิศเหนือของเยรูซาเล็มและเบธเลเฮม (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 10:2-3; ยรม. 31:15)⁹²⁵ ตั้งแต่ศตวรรษที่สี่ กคศ. นั้น อีกที่หนึ่ง ซึ่งถูกปกคลุมด้วยสุสานที่อยู่ทางทิศเหนือของเบธเลเฮม 1 ไมล์นั้น ได้ถูกนับถือว่าเป็นสถานที่ฝังของราเชล การบันทึกถึงการเกิดของเบนยามินและการตายของราเชลแสดงถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการจัดเตรียมเชื้อสายให้ ยังมีต้นกำเนิด (การศึกษาทางปรัชญาที่เกี่ยวกับสาเหตุและต้นกำเนิด) ของเผ่าเบนยามินอีกด้วย และมันแสดงถึงที่สำคัญของราเชลในการเติบโตของครอบครัวที่ถูกเลือกสรรไว้

ส่วนเริ่มต้นของเชื้อสายของอิสอัค (25:19-26) ประกอบไปด้วยการบันทึกถึงการเกิดสองครั้ง คือ การเกิดของเอซาวและการเกิดของยาโคบ ส่วนปิดท้ายของมัน (35:16-29) ได้บันทึกถึงการตายสองครั้ง คือ การตายของเดโบราห์และการตายของราเชล อย่างถากถางแล้ว ราเชลผู้ซึ่งได้ร้อง

ออกมาด้วยความสิ้นหวังต่อยาโคบว่า “ขอให้ฉันมีบุตรด้วยหาไม่ฉันจะตาย” (30:1) ก็ได้ตายในขณะที่ทำให้กำเนิดบุตร

หอคอยแห่งเอเคอร์ (“มิกคาล-เอเคอร์”) ก็เป็นหอคอยที่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อที่จะช่วยบรรดาผู้เลี้ยงแกะปกป้องฝูงสัตว์ของเขาจากพวกปล้น (ข้อ 21; เปรียบเทียบ 2 พกษ. 18:8; 2 พศด. 26:10; 27:4) ตั้งแต่สมัยของเจอโรม บิดาแห่งคริสตจักรแรกเริ่มผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ในเบธเลเฮมนี้เอง ธรรมเนียมได้ถือว่า เอเคอร์ นี้อยู่ใกล้กับเบธเลเฮมอย่างมาก

ภรรยาบ่อยบางครั้งก็เป็นทาสที่เจ้าของของเธอได้มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย เธอได้ชื่นชมกับสิทธิพิเศษบางอย่างของภรรยา และบางครั้งผู้คนที่ได้เรียกเธอว่าภรรยาในสมัยของบรรพบุรุษ แต่เธอไม่ได้เป็นภรรยาในแง่เต็มที่ของคำนั้น รูเบนอาจได้ต้องการที่จะป้องกันสาวใช้ของราเชลไว้จากการสืบทอดราเชลในฐานะภรรยาคนโปรดปรานของบิดาของเขา บางทีเขาไม่ได้พอใจข้อเท็จจริงที่ว่า ยาโคบไม่ได้ให้เกียรติมารดาของเขา⁹²⁶ การกระทำของรูเบนก่อให้เกิดการทำลายต่อบิดาของเขาเช่นเดียวกับการเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม (เปรียบเทียบ ฉธบ. 22:30; 2 ซมอ. 16:21-22; 1 พกษ. 2:13-25) ในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณนั้น ชายคนหนึ่งผู้ซึ่งต้องการที่จะยื่นกรานถึงความเหนือกว่าของเขาต่อชายอีกคนหนึ่งอาจทำอย่างนั้นโดยการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยาหรือภรรยาบ่อยของชายคนนั้น (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 16:21-22) คนตะวันออกใกล้สมัยโบราณได้ถือว่าการกระทำแห่งการมีอำนาจเหนือกว่าทางร่างกายนี้เป็นหลักฐานของความเหนือกว่าส่วนตัว

“การเอาภรรยาบ่อยของผู้มาก่อนนั้นเป็นวิธีที่ผิดของการอ้างถึงการเป็นเจ้านายคนใหม่ของผู้เจ้าสาว”⁹²⁷

เพราะฉะนั้นการกระทำของรูเบนได้แสดงออกถึงการกบฏต่อสิทธิอำนาจของยาโคบเช่นเดียวกับต้นเหตุที่ไม่ได้ควบคุม มันได้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียสิทธิบุตรหัวปีของเขา ในที่สุดแล้วยูดาห์ได้รับสิทธิที่จะปกครองในฐานะหัวหน้าของครอบครัว และเลวีได้รับสิทธิที่จะเป็นปุโรหิตของครอบครัว มรดกสองเท่าของบิดาของเขาได้ไปสู่โยเซฟ ผู้ซึ่งได้รับมันผ่านทางบุตรชายสองคนของเขา คือ เอฟราอิมและมนัสเสห์ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 5:1-2)

“ณ ระยะเวลาแรกๆ ของเรื่องราวนี้ รูเบนได้เล่นบทบาทบางส่วนเล็กๆ ในการรื้อฟื้น ระยะเวลาสั้นๆ ต่อสิทธิเกี่ยวกับการสมรสของมารดาของเขา (ปฐมก. 30:14-21) แต่ตอนนี้ ณ ตอนปลายของเรื่องราวของยาโคบนี้ โดยการกระทำของเขานั้นผู้เข้าไปแทนที่ก็ได้เข้า แทนที่อย่างดีและอย่างแท้จริง”⁹²⁸

ณ เขเมนนัน ดูเหมือนว่ายาโคบได้ตอบสนองอย่างเฉื่อยๆ โมเสสได้เขียนว่าเขาได้ยื่นเกี่ยวกับการกระทำของเขา แต่เขาก็ไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวกับมัน

35:22ข-27 ข้อหานี้สำคัญเพราะว่า มันบันทึกการเข้าไปของยาโคบยังมรดกของบิดาของเขาอย่างน่าเป็นไปได้ นั่น ยาโคบได้เยี่ยมเยียนอิสอัคในเฮโบรนหลายครั้งหลังจากการกลับมาจากปศุคานอาร์มของเขา อย่างไรก็ตามครั้งนี้เขาได้ย้ายครอบครัวของเขาไปยังที่พักของบิดาของเขาและเป็นที่ยืนยันว่าเขาได้คงอยู่ที่นั่นในฐานะทายาทของอิสอัค

ยาโคบได้จากเบเออร์เซบาได้พร้อมกับไม้เท้าในมือของเขาเท่านั้น ตอนนี้เขาได้กลับมาพร้อมกับบุตรชาย 12 คน ครอบครัวใหญ่ และฝูงสัตว์จำนวนมาก ลักษณะที่สำคัญที่สุดของพระพรของพระเจ้าคือบุตรชาย 12 คนของเขา ซึ่งได้รวมกลุ่มกันที่นี่พร้อมกับพวกมารดาของพวกเขาผู้ซึ่งพระเจ้าจะบรรลุมรดกพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์แก่พวกบรรพบุรุษผ่านทางพวกเขา

เบนยามินไม่ได้เกิดในปศุคานอาร์ม แต่ใกล้กับเบธเลเฮม (ข้อ 16-18) เพราะฉะนั้นประโยชน์ที่บุตรชายสิบสองคนของยาโคบได้เกิดในปศุคานอาร์มนั้น (ข้อ 26) ต้องเป็นที่เข้าใจว่าเป็นประโยชน์โดยทั่วไป บางทีเป็นคำเปรียบเทียบ

35:28-29 ด้วยการบันทึกถึงยาโคบที่เข้าไปสู่มรดกของบิดาของเขานั้น ประวัติศาสตร์ของชีวิตของอิสอัคก็สิ้นสุดลง เขาได้ถูกฝังไว้ในถ้ำมักเป-ลาห์ใกล้กับเฮโบรน (49:29-31) อย่างไรก็ตาม อิสอัคได้มีชีวิตอีก 12 ปีหลังจากการตั้งถิ่นฐานใหม่ในเฮโบรนของยาโคบบางทีเขาได้แบ่งปันความโศกเศร้าของยาโคบที่มีต่อการตายที่ดูเหมือนชัดเจนของโยเซฟ แต่ได้ตายไปหลังจากนั้นไม่นานก่อนการเลื่อนขั้นของโยเซฟในประเทศอียิปต์²⁹

“ตอนจบของเรื่องราวของยาโคบนั้นถูกบ่งบอกด้วยการตายของอิสอัคบิดาของเขา จุดประสงค์ของการข้อ สักเกตนี้ไม่ใช่จะบันทึกการตายของอิสอัค แต่ที่จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จที่สมบูรณ์ของพระสัญญาของ พระเจ้าที่มีต่อยาโคบ (28:21) ตามคำปฏิญาณของยาโคบนั้น เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะปกป้องเขาระหว่าง การเดินทางของเขาและทำให้เขากลับไปยังบ้านของบิดาของเขาอย่างปลอดภัย ดังนั้นการสรุปของเรื่อง ราวนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จสุดท้ายของถ้อยคำเหล่านี้ในขณะที่ยาโคบได้กลับไปยังบ้านของบิดาของเขาซึ่งก็คือ อิสอัค ก่อนที่เขาได้ตายไป”³⁰

มันสำคัญอย่างมากที่ว่าประชากรของพระเจ้าเชื่อฟังและรักษาการอุทิศตนที่พวกเขาได้ทำเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในแผนการของพระองค์ เมื่อพวกเขาอุทิศพวกเขาเองต่อพระองค์ในความบริสุทธิ์และการนมัสการนั้น พระองค์ก็อุทิศพระองค์เองที่จะช่วยพวกเขา

ง. สิ่งที่เป็นผลจากเอซาว 36:1— 37:1

โมเสสได้รวมการลำดับพงศ์ที่เป็นส่วนที่ค่อนข้างสั้นนี้ในการบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อจะแสดงถึงความสำคัญชื่อของ พระเจ้าในการทวิคูณเชื้อสายของอับราฮัมอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ มันยังจัดเตรียมการเชื่อมโยงกับลูกหลานของเอซาวซึ่งต่อมาได้ถูกอ้างอิงถึงในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ท่ามกลางลูกหลานของเขานั้นก็มีคนเอโดม (ข้อ 8) และคนอามาเลซ (ข้อ 12) โลก อิชมาเอล และเอซาวได้ออกไปจากเชื้อสายแห่งพระสัญญา รายชื่อนี้ก็รวมถึงผู้อาศัยก่อนหน้านั้น ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ต่อมาเป็นที่รู้จักกันในนามของเอโดม ผู้ซึ่งเอซาวได้นำมาอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา⁹³¹

เราสามารถแบ่งบทนี้ออกเป็น

ภรรยาสามคนและบุตรชายห้าคนของเอซาว (ข้อ 1-8)

บุตรชายห้าคนและหลานสิบคนของเอซาว (ข้อ 9-14)

พวกเจ้านาย (พวกผู้นำทางการเมืองหรือทางการ) ได้สืบเชื้อสายมาจากเอซาว (ข้อ 15-19)

พวกเจ้านายของคนโฮรี (ผู้ซึ่งคนเอโดมได้แต่งงานด้วย และผู้ซึ่งพวกเขาได้รับเอา) (ข้อ 20-30)

บรรดากษัตริย์แห่งเอโดม (ข้อ 31-39)

รายชื่อสุดท้ายของพวกเจ้านาย (ข้อ 40-43)

ชื่อที่แตกต่างของภรรยาของเอซาวปรากฏที่นี่ก็เป็นการเปรียบเทียบกับสิ่งที่โมเสสได้บันทึกไว้ก่อนหน้านั้น (ข้อ 2; เปรียบเทียบ 26:34; 28:9)⁹³² ผู้คนได้เพิ่มสกุลแก่ชื่อหลายหลังในชีวิต บ่อยครั้งแล้วผู้หญิงได้รับชื่อใหม่เมื่อพวกเขาได้แต่งงาน เอซาวได้แต่งงานกับคนฮิตไทต์ (ข้อ 2) คนฮิวไตต์ (ข้อ 2) ผู้ซึ่งเป็นลูกหลานของคนโฮรี (เฮอเรียน ข้อ 20) และคนอิชมาเอล (ข้อ 3) นักอรรถาธิบายบางคนได้เชื่อมโยงคนโฮรีกับผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในฉ้า เนื่องจากว่าคำฮีบรูสำหรับคำว่าฉ้าคือโฮ⁹³³

พวกบุตรชายของเอซาวได้เกิดในคานาอัน และจากนั้นได้ย้ายออกจากแผ่นดินแห่งพระสัญญาไปยังเสอีร์ พวกบุตรชายของยาโคบ ยกเว็นเบนยามิน ได้เกิดนอกคานาอันในปัดดานอารัมและต่อมาได้ย้ายเข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

“การที่มีสองหัวข้อเกี่ยวกับเชื้อสายของเอชานั้น ก็ทำให้การปฏิบัติของเขาในสองส่วนที่ตามกันมานั้นเป็นที่พิเศษในพระธรรมนี้ ส่วนแรก [36:1-8] จดจ่อที่ครอบครัวและบ้านเกิดและส่วนที่สอง [36:9—37:1] จดจ่อที่ลูกหลานของเขาในฐานะที่เป็นชนชาติที่กำลังพัฒนาสองส่วนนี้ถูกขนานข้างโดยส่วนลำดับพงศ์หลักของอิสอัค (25:19—35:29) และยาโคบ (37:2—50:26)”⁹³⁴

คนเคนัส (ข้อ 11, 15) ต่อมาได้เข้าร่วมกับเผ่ายูดาห์ 935 คนอามาเลขได้แยกตัวจากคนเอโดมอื่นๆ และได้กลายมาเป็นผู้คนที่เป็นเอกเทศตั้งแต่แรกในประวัติศาสตร์ของพวกเขา (ข้อ 12) 936 กลุ่มของพวกเขาได้ตั้งถิ่นฐานในที่ที่ต่อมาได้กลายมาเป็นยูดาห์ตอนใต้ไกลไปจนถึงคาเคซบาร์เนียและพรมแดนของประเทศอียิปต์ (14:7; กตว. 13:29; 14:43, 45) อีกกลุ่มหนึ่งของเผ่านี้ได้ตั้งถิ่นฐานในเมืองที่เป็นเนินของเขาแห่งเอฟราอิมที่อยู่ในคานาอัน ตอนกลาง (วนจ. 12:15) กลุ่มใหญ่ที่สุดของคนอามาเลขได้อาศัยอยู่ในอารเบียถึงทิศตะวันออกเฉียงใต้ของคานาอัน และเอโดม พวกเขาได้เข้าร่วมกับพวกเพื่อนบ้านของพวกเขาเป็นบางครั้ง ซึ่งก็คือคนมีเดีย (วนจ. 6:3; 7:12) และ คนอัมโมน (วนจ. 3:13) ชาอูลได้พิชิตคนอามาเลข (1 ซมอ. 14:48; 15:2) อย่างที่ดาวิดได้ทำ (1 ซมอ. 27:8; 30:1; 2 ซมอ. 8:12) ในที่สุดแล้ว คนสิเมโอนบางคนได้ทำลายพวกเขาในระหว่างรัชกาลของเฮเซคียาห์ (1 พศด. 4:42-43)

“สิ่งที่น่าสนใจมากที่สุดเกี่ยวกับรายชื่อของกษัตริย์ [ข้อ 31-39] ก็คือว่า มันสะท้อนการเป็นกษัตริย์ที่เป็นการเลือกตั้งแทนที่จะเป็นการเป็นกษัตริย์ที่เป็นราชวงศ์. . . .

“แท้จริงแล้ว บรรดา ‘กษัตริย์’ เหล่านี้ก็เป็นบุคคลที่มีความสามารถพิเศษอย่างเช่นพวกผู้วินิจฉัยผู้ซึ่งได้รับตำแหน่งของพวกเขาโดยปราศจากการเกี่ยวข้องกับมรดก”⁹³⁷

รายชื่อของบรรดากษัตริย์แห่งเอโดมนี้ ก็แสดงถึงความสำเร็จส่วนหนึ่งของพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า บรรดากษัตริย์จะมาจากภรรยาของอับราฮัม (17:16)

“ดูเหมือนมันจะผิดปกติที่ว่า รายละเอียดเกี่ยวกับลูกหลานของเอชานั้นก็ได้รวมเข้าไปด้วย แต่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเอชากับยาโคบ และจากนั้นระหว่างชนชาติเอโดมและชนชาติอิสราเอลก็เป็นหัวข้อของพันธสัญญาเดิมทั้งสิ้น”⁹³⁸

“สิ่งที่อิสราเอลได้ทำต่อคนคานาอัน คนเอชาก็ได้ทำต่อคนไฮริ ดังนั้นปฐมกาล 36 กำลังเคลื่อนถอยหลังจากพวกผู้พิชิต (ข้อ 9-19) ไปสู่พวกที่ถูกพิชิต (ข้อ 20-30)”⁹³⁹

บางที่ข้อที่ 31 เป็นการอธิบายหลังจากโมเสสซึ่งได้ถูกเขียนขึ้นหลังจากอิสราเอลได้มีบรรดากษัตริย์ เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าคนเอโดมก็เป็นประชากรที่มีอำนาจพร้อมกับบรรดากษัตริย์ แม้กระทั่งก่อนที่มีบรรดากษัตริย์ในอิสราเอล⁹⁴⁰ นี่เป็นหลักฐานที่เพิ่มเข้ามาเกี่ยวกับพระพรของพระเจ้าที่มีเหนือเอซาวซึ่งเป็นหนึ่งในลูกหลานของอับราฮัม

ยาโคบได้อาศัยอยู่ ณ เฮโบรนเมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟได้ขายเขา และเขากงได้อาศัยอยู่ที่นั่นต่อไปจนกระทั่งเขาได้ย้ายไปยังอียิปต์ (37:1; เปรียบเทียบ 35:27)

“ในเชิงโครงสร้างนั้น ข้อที่ 1 [ของบทที่ 37] เป็นของเรื่องราวที่มาก่อนในฐานะเป็นการสรุปต่อเรื่องราวของยาโคบ มันแสดงว่ายาโคบกลับไปแผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่ยังคงอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะผู้พักแรมเหมือนกับบิดาของเขาก่อนหน้าเขา นั่นประเด็นของผู้เขียนก็เพื่อจะแสดงว่าพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้ายังไม่สำเร็จอย่างสมบูรณ์ และยาโคบที่กำลังรอคอยความสำเร็จอย่างที่ว่ากบรพรบุรุษของเขาก่อนหน้าเขา⁹⁴¹”

บางทีบทเรียนหลักของลำดับพงศกัณนี้ก็คือว่า ความยิ่งใหญ่ทางโลกนั้นพัฒนาเร็วกว่าความยิ่งใหญ่ทางวิญญาณ เพราะฉะนั้นคนในทางธรรมต้องรอคอยความสำเร็จแห่งพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าอย่างอดทน

จ. สิ่งที่เป็นผลจากยาโคบ 37:2 — 50:26

นี่ก็เป็นการลำดับพงศกัณที่สิบและสุดท้ายในปฐมกาล ยาโคบยังคงเป็นบุคคลหลักตลอดปฐมกาล โมเสสได้บันทึกการตายของเขาในบทที่ 49 อย่างไรก็ตามโยเซฟก็แทนที่เขาในฐานะจุดจบของความสนใจของผู้เขียน ณ จุดนี้⁹⁴² อย่างไรก็ตาม บทเหล่านี้ก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับโยเซฟทั้งหมด ผู้เขียนได้แสดงถึงความสนใจในบุตรทั้งสี่ของยาโคบและโดยเฉพาะอย่างยิ่งยูดาห์⁹⁴³

“ตอนนี้ การเน้นเปลี่ยนจากการคืนชนส่วนตัวของยาโคบไปสู่การรับพระพรที่ได้สัญญาไว้แก่อับราฮัมและอิสอัค ไปยังเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของยาโคบที่นำไปสู่การจัดตั้งอิสราเอลเป็นประเทศ”⁹⁴⁴

เรื่องราวของยาโคบยังเชื่อมประวัติศาสตร์ของพวกบรพรบุรุษ พร้อมกับการตั้งถิ่นฐานของพวกเขาใน ประเทศอียิปต์อีกด้วย “เรื่องราวของโยเซฟ... ก็พัฒนาหัวข้อของหมวดเพ็นทาทุกโดยการแสดงถึงความสำเร็จที่ละน้อยของพระสัญญาต่างๆ ที่ได้ทำแก่อับราฮัมใน 12:1-3 โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้ว มันแสดงถึงวิธีที่พระเจ้าอวยพรชนชาติต่างๆ ทางลูกหลานของอับราฮัม [เปรียบเทียบ 50:20]”⁹⁴⁵

“หัวข้อของเรื่องราวของโยเซฟก็เกี่ยวกับอำนาจที่ซ่อนเร้นและเด็ดขาดของพระเจ้าที่ทำการในผ่านทางและต่อต้านรูปแบบต่างๆ ของอำนาจมนุษย์อีกด้วย ถ้อยคำที่ ‘อ่อน’ สำหรับความเป็นจริงนั้นก็ คือ การจัดเตรียม คำที่ยากกว่าสำหรับความเป็นจริงอย่างเดียวกันคือ การกำหนดไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะทางไหนก็ตาม พระเจ้ากำลังดำเนินการจุดประสงค์ของพระองค์ผ่านอียิปต์และไม่คำนึงอียิปต์ ผ่านโยเซฟและพวกพี่ชายของเขา และไม่คำนึงถึงโยเซฟและพวกพี่ชายของเขา”⁹⁴⁶

นักเขียนคนหนึ่งได้สรุปว่า ประเภทของเรื่องราวของโยเซฟในบทที่ 37— 50 คือเรื่องราวแบบศาล เขาได้ จัดเตรียมข้อสังเกตหลายอย่างเกี่ยวกับลักษณะแบบเรื่องเล่าของเรื่องราว⁹⁴⁷

“เรื่องราวของโยเซฟ แม้ว่าแตกต่างในรูปแบบจากรายการของพวกบรรพบุรุษดำเนินหัวข้อของเรื่องราวเกี่ยวกับบรรพบุรุษต่อไป นั่นคือ พระเจ้าพิชิตอุปสรรคเพื่อบรรลุผลพระสัญญาของพระองค์”⁹⁴⁸

“แทบจะไม่มีที่ การจัดเตรียมของพระเจ้านั้นชัดเจนอย่างมากในเนื้อหาที่ยืดออกไปนั้น”⁹⁴⁹

หนังสือนางรูธและหนังสือเอสเธอร์ก็เน้นการจัดเตรียมของพระเจ้าอีกด้วย ตามการเปิดเผยของส่วนนี้ นั่น ความรับผิดชอบของมนุษย์ก็มากเท่ากับอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า

1. พระเจ้าทรงเลือกโยเซฟ 37:2-11

โยเซฟได้รับใช้บิดาของเขาอย่างสัตย์ซื่อแม้กระทั่งได้นำการรายงานถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีของพวกพี่ชายของเขาไปสู่ยาโคบ ซึ่งเขาได้แสดงออกถึงความรักของเขาโดยการให้การปฏิบัติแบบพิเศษแก่โยเซฟ อย่างไรก็ตาม พวกพี่ชายของเขาได้อิจฉาและเกลียดชังเขา พระเจ้าได้ยืนยันถึงการเลือกโยเซฟมาเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ยาโคบงุนงงและได้ทำให้พวกพี่ชายของเขาขุ่นเคือง

37:2-4 โยเซฟได้ดูแลฝูงสัตว์ของบิดาของเขาพร้อมกับพวกพี่ชายของเขา ซึ่งเป็นบุตรของบิลฮาห์และสิลาห์ การอธิบายนี้ก็คาดการณ์ถึงบทบาทแบบผู้เลี้ยงแกะของโยเซฟในภายหลังในความสัมพันธ์กับพวกพี่ชายของเขา หลังจากที่พวกเขาได้ฟังพาเขา คาวัดก็ได้ดูแลแกะในการตระเตรียมสำหรับบทบาทของเขาในฐานะผู้นำของประชาชน

“การรายงานความคิด” ของโยเซฟก็บ่งบอกว่า พวกพี่ชายของเขาได้ร่วมกระทำในอุปนิสัยที่ชั่วร้ายอย่างมาก นี่ก็ไม่ยากที่จะเชื่อเมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติก่อนหน้านี้ของพวกเขาที่มีต่อคนเซแอม และการปฏิบัติของพวกเขาที่มีต่อโยเซฟและยาโคบในภายหลัง

การใช้ชื่ออิสราเอล (ข้อ 3) บ่งบอกว่าความรักพิเศษของยาโคบสำหรับโยเซฟนั้นก็มิที่มาจากพระเจ้า และก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าสำหรับครอบครัวที่ถูกเลือกสรรไว้ อย่างไรก็ตาม ความลำเอียงของยาโคบที่มีต่อโยเซฟเหนือบุตรชายคนอื่นๆ ของเขานั้นก็ผิด และได้ ส่งเสริมความเกลียดชังของพวกพี่น้องที่มีต่อโยเซฟ ความลำเอียงนั้นมีประวัติศาสตร์ยาวนานในครอบครัวของยาโคบ (ความพึงใจของอิสอัคที่มีต่อเอซาว ความพึงใจของเรเบคาห์ที่มีต่อยาโคบและความพึงใจของยาโคบที่มีต่อราเชล) ในทุกกรณีนั้น มันได้สร้างปัญหาต่างๆ ที่ใหญ่ เลอาห์ถูกเกลียดชังและบรรดาบุตรของเธอได้เกลียดชัง (เปรียบเทียบ 29:31, 33)

“บุตรชายแห่งอายุแก่ของเขา” หมายถึง บุตรชายที่ฉลาดหรือบุตรชายแห่งปัญญา โยเซฟมีปัญญาของคนแก่ในวัยหนุ่มของเขา โยเซฟได้เกิดมาเมื่อเขาอายุได้ 91 ปี แต่เขาไม่ใช่บุตรชายสุดท้องของยาโคบ หนึ่งในพวกพี่น้องของโยเซฟนั้นหนุ่มกว่าเขานั้นคือ เบนยามิน “เสื้อหลากสี” บางทีเป็นเสื้อคลุมยาว พวกบุตรชายของคนชั้นสูงได้สวมใส่เสื้อคลุมยาว พร้อมกับแขนยาวและเครื่องประดับเหมือนของโยเซฟ อย่างที่ทามาร์ธิดาของกษัตริย์ดาวิดได้สวมใส่ (2 ซมอ. 13:18)

“มันเป็นเครื่องหมายของความแตกต่างที่บอกถึงความหมายของมันเอง เพราะว่ามันได้บ่งบอกถึงข้อยกเว้นนั้นจากการงาน ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของทายาทหรือเจ้าชายของตระกูลทางตะวันออก”⁹⁵⁰

ระหว่างการเยี่ยมชมเลบานอนนั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตสุภาพบุรุษคนหนึ่งที่มีเล็บที่ยาวมากที่นิ้วที่ห้าของเขา ต่อมาข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า มันได้ระบุว่าเขาเป็นผู้ชายผู้ซึ่งไม่ต้องทำงานด้วยมือของเขา ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้สำหรับเล็บที่ยาวเช่นนั้น นี่ก็คล้ายกับกับเสื้อคลุมยาวของโยเซฟได้กล่าวถึงสถานะของเขา แม้ว่าแน่นอนว่า โยเซฟได้ทำงานโดยใช้มือ

เสื้อผ้าเช่นนั้นที่โยเซฟได้สวมใส่ก็ได้ระบุถึงผู้ครอบครองสิทธิบุตรหัวปี เครื่องหมายแห่งความรักของยาโคบที่มีต่อโยเซฟนั้นก็ได้รับกวนพวกพี่ชายที่ริษยาของเขาอยู่เรื่อยไป การแข่งขันกันของพี่น้องก็เป็นลักษณะของปฐมกาล จากคาอินและอาเบล ไปยังโยเซฟและพวกพี่ชายของเขา

“ความลำเอียงของยาโคบที่มีต่อราเชลและบุตรชายสองคนของเธอก็ได้กำหนดครอบครัว ของเขาไปสู่ความขัดแย้งอย่างเดียวกันที่เขาได้ประสบในครอบครัวของบิดาของเขา”⁹⁵¹

เรื่องราวของยาโคบแสดงให้เห็นถึงก๊อหิน เรื่องราวของโยเซฟแสดงถึงเสื้อคลุม (37:3, 23; 39:12; 41:14) วัตถุที่ชัดเจนเหล่านี้ก็เป็นสัญลักษณ์ของบางสิ่งเกี่ยวกับสถานการณ์ ทางสังคมและ/หรือ ทางฝ่ายวิญญาณของคุณลักษณะ”⁹⁵²

37:5-11 ความฝันต่างๆ ของโยเซฟเป็นการเปิดเผยจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 40:8; 41:16, 25, 28) โยเซฟ พวกพี่น้องของเขา และบิดาของเขา ไม่ได้รับรู้ถึงความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นจนกว่า พระเจ้าได้ทำให้พวกมันเกิดขึ้นเป็นจริง อย่างไรก็ตาม โยเซฟได้ถือว่าความฝันต่างๆ ของเขานั้นสำคัญ และก็ไม่ลังเลใจที่จะทำให้ความฝันเป็นที่รู้จักแก่ครอบครัวของเขา

“นี่เป็นความฝันแรกในพระคัมภีร์ที่ซึ่งพระเจ้าไม่ได้ตรัส (เปรียบเทียบ 20:3; 28:12-15; 31:11, 24) มันก่อให้เกิดการเปลี่ยนผ่านในวิธีที่เด่นแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าจากการ ปราบกฏของพระเจ้า ในปฐมกาล 1—11 ไปสู่ความฝันและนิมิตในปฐมกาล 12—35 และตอนนี้ไปสู่การจัดเตรียมในปฐมกาล 36—50 สามระยะเหล่านี้คล้ายคลึงกับสามส่วน ของทานัค (นั่นคือพันธสัญญาเดิม) ในโทราห์ (‘ธรรมบัญญัติ’) นั้น พระเจ้าก็ตรัสต่อโมเสสในการปรากฏตัวของพระองค์ ในเนบีม (‘ผู้เผยพระวจนะ’) พระองค์ก็ตรัสใน ความฝันและนิมิต และในเศทุบิม (‘บทกวี’) พระองค์ทำการผ่านทาง การจัดเตรียมเป็นส่วนใหญ่”⁹⁵³

ในความฝันครั้งแรก (ข้อ 7) พระเจ้าได้เปิดเผยว่าพวกพี่ชายของโยเซฟจะมาหาเขาในเรื่องอาหาร จึงสังเกตถึงลักษณะเด่นทางเกษตรกรรมในความฝันและความสำเร็จของมัน พวกพี่ชายของโยเซฟ ไม่ได้ล้มเหลวที่จะสังเกตถึงตำแหน่งแห่งความเหนือกว่าพวกเขาของโยเซฟ (ข้อ 8) และ พวกเขาได้ ชุ่นเคื่องเนื่องจากความขายน้ำจากเขามากขึ้น

ในความฝันครั้งที่สอง (ข้อ 9) ซึ่งใหญ่กว่านั้น โยเซฟเองก็เหนือกว่าครอบครัวทั้งหมดของ อิสราเอล การกล่าวซ้ำของประเด็นหลักของความฝันได้ยืนยันว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทำนายไว้จะ เกิดขึ้นอย่างแน่นอน (เปรียบเทียบ 41:32) ยาโคบได้สังเกตถึงการเปิดเผยเหล่านี้ แต่ได้ชุ่นเคื่อง ถึง ความเป็นไปได้ที่ว่าบุตรชายของเขาจะอยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจเหนือเขา (ข้อ 10-11) ทุกวันนี้ หลายคนก็ชุ่นเคื่องต่อการเลือกของพระเจ้า ที่มีต่อบางคนไปสู่ความโดดเด่นที่พิเศษและ ความเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิด

“โยเซฟถูกพรรณนาว่าดีในทางศีลธรรม แต่ไม่ได้เป็นผู้ใหญ่และเป็นเด็กที่ชอบทำเสียงอึกทึก การเปิดเผยความลับ การโอ้อวด และเลื้อยคลมของเขากำลังเร้าความโกรธของพวกพี่ชายที่มีต่อเขาอย่างมาก”⁹⁵⁴

ตัวแทนในอนาคตและผู้เป็นกระบอกเสียงแทนของพระเจ้าในอียิปต์นั้น ไม่น่าสร้างความประทับใจที่เกี่ยวกับการปรากฏครั้งแรกของเขานั้นคือ เด็กที่ถูกตามใจ ผู้นินทา คนคุยโม้”⁹⁵⁵

การอ้างอิงต่างๆ ตามบทนั้นก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นว่า ณ เวลานั้นไม่ว่าโยเซฟได้ตระหนักว่าความฝันต่างๆ ของเขาเป็นการพยากรณ์ของพระเจ้าหรือไม่ บ่อยครั้งผู้คนได้ถือว่าความฝันต่างๆ เป็นการเปิดเผยของพระเจ้าในโลกตะวันออกโบราณ⁹⁵⁶ ถ้าโยเซฟได้ถืออย่างนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้เชื่อมโยงสิ่งเหล่านั้นกับครอบครัวของเขาอย่างกล้าหาญก็อาจบ่งบอกถึงความเชื่อของเขา⁹⁵⁷

“น่าจะเป็นไปได้มากกว่าที่ว่า ความฝันและการเล่าความฝันควรจะเป็นที่เข้าใจว่าเป็นคำพยากรณ์ที่ไม่น่าสงสัยที่กล่าวออกมาโดยโยเซฟ พระเจ้ามีแผนการสำหรับชีวิตของเขาซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางในอนาคตของเขาและทันทีทันใดนั้นโยเซฟก็แบ่งปันถึงความกระตือรือร้นที่การเปิดเผยนั้นก่อให้เกิด”⁹⁵⁸

พระเจ้าเลือกบุคคลต่างๆ ที่สัจย์ซื่อและชอบธรรมเพื่อตำแหน่งของการเป็นผู้นำ แต่บรรดาผู้ที่ได้รับเลือกเหล่านั้นอาจประสบกับความเกลียดชังที่ริษยาของพี่น้องของพวกเขา

“อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่ใช่พิมพ์เขียวที่มีรายละเอียดที่ตายตัวซึ่งบงการและทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ขยับเขยื้อนไม่ได้”⁹⁵⁹

2. การขายโยเซฟไปยังอียิปต์ 37:12-36

พวกพี่ชายของโยเซฟได้ตอบสนองต่อการเย็บเยียนพวกเขา ที่ถูกบันทึกไว้ครั้งที่สองของเขาด้วยความเป็นศัตรูกันอย่างยิ่ง พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าเขาและทำให้ความฝันต่างๆ ของเขานั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะบรรลุผล สำหรับเหตุผลเชิงปฏิบัติแล้ว พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะขายเขาและหลอกกลวงให้ยาโคบคิดว่าสัตว์ป่าได้ฆ่าเขา ทั้งๆ ที่มีแผนการของพวกเขานั้น พระเจ้าได้ทำให้โยเซฟมีชีวิตอยู่และปลอดภัยในอียิปต์ อย่างถาวรแล้ว โดยการขายโยเซฟไปยังอียิปต์นั้นพวกพี่ชายของเขาได้ทำให้ความฝันต่างๆ ที่พวกเขาได้แสวงหาที่จะทำลายล้างนั้นเป็นจริงขึ้นมา จุดจจุดของส่วนนี้ก็คือการหลอกกลวง ซึ่งเป็นลักษณะที่เกิดขึ้นอีกของเรื่องราวของยาโคบและเรื่องราวของโยเซฟ

37:12-17 เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้เลี้ยงแกะที่จะนำฝูงแกะของพวกเขาจากบ้านไปในระยะทางหลายไมล์เพื่อ
แสวงหาทุ่งหญ้า เมืองเซเคมอยู่ทางทิศเหนือของเมืองเฮโบรนประมาณ 60 ไมล์ ยาโคบได้เป็น
เจ้าของที่ดินที่นั่น (33:19) เมืองโคธานก็อยู่ห่างไปทางทิศเหนืออีก 17 ไมล์

37:18-24 มาตรการที่ร้ายแรงมากซึ่งพวกพี่ชายของโยเซฟได้พิจารณาจะฆ่าเขานั้น ได้นำนักอรรถาธิบาย
บางคนที่จะสรุปว่ามันไม่ใช่แค่ความเกลียดชังส่วนตัวที่เกิดจากความริษยาที่ได้จูงใจพวกเขา
เท่านั้น (เปรียบเทียบ คาอิน, 4:9) พวกเขาคงได้ต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงน้ำพระทัยของพระเจ้า
อย่างที่เปิดเผยในความฝันต่างๆ ของยาโคบอีกด้วย

“เพราะฉะนั้นความเกลียดชังของพวกพี่ๆ ก็เป็นการกบฏต่อเรื่องราวที่อยู่ในความฝันต่างๆ ซึ่งเป็น
การกบฏต่ออำนาจของพระเจ้าที่อยู่เบื้องหลังสิ่งเหล่านั้นเอง ผู้ซึ่งได้ให้ความฝันต่างๆ มา ถ้อยคำที่
ตามปกติแล้วแปลว่า ‘คนช่างฝัน’ [ข้อ 19] นั้น มีความหมายมากกว่าคำภาษาอังกฤษของเรา นั่นคือ
ผู้หนึ่งที่ได้รับฤทธิ์เดชไปสู่ความฝันต่างๆ แบบเผยพระวจนะ”⁹⁶⁰

รูเบน ในฐานะบุตรหัวปี ได้ดูแลผลประโยชน์ต่างๆ ของบิดาของเขา และรู้ถึงความโศกเศร้าแบบ
โหดที่การตายของโยเซฟจะนำมาสู่ยาโคบ ก็ได้แสวงหาที่จะไว้ชีวิตของโยเซฟและปลดปล่อยเขา
จากบ่อในภายหลัง บางทีรูเบนได้ต้องการที่จะกลับไปสู่การทำดีต่อบิดาของเขา (เปรียบเทียบ
35:22) เป็นที่ชัดเจนว่า ที่แห่งการกักตัวโยเซฟนั้นเป็นบ่อแห่งหรือที่เก็บน้ำขนาดใหญ่

37:25-28 เมืองโคธานเป็นเส้นทางของกองคาราวานที่เริ่มต้นจากเมืองดามัสกัสไปยังอียิปต์⁹⁶¹ ครั้งถัดไป
พวกพี่ชายจะทานอาหารต่อหน้าโยเซฟ และเขาจะนั่งที่หัวโต๊ะ (43:32-34)

โมเสสได้อ้างอิงถึงพวกพ่อค้าที่ได้ซื้อโยเซฟว่าเป็นคนอิชมาเอล (ข้อ 25, 27, 28) และคนมีเดียน
(ข้อ 28) บางทีกองคาราวานก็ประกอบไปด้วยการรวมกันของสองกลุ่มเหล่านี้ของลูกหลานของ
อับราฮัมผู้ซึ่งเป็นกองคาราวานพ่อค้าแบบเร่ร่อน (เปรียบเทียบ 39:1; วนจ. 8:24) ชาวเมืองบริเวณ
นี้บางครั้งได้ใช้ชื่อเหล่านี้อย่างสลับกันได้ “คนอิชมาเอล” เป็นคำโดยทั่วไปมากกว่าสำหรับคน
เร่ร่อนชาวอาหรับ มันได้กลายมาเป็นชื่อเรียกโดยทั่วไปสำหรับเผ่าต่างๆ ในทะเลทราย
“คนมีเดียน” เป็นคำเกี่ยวกับเชื้อชาติที่เจาะจงมากกว่า⁹⁶² อีกทางหนึ่ง “คนอิชมาเอล” อาจระบุถึง
สหพันธ์ของเผ่าต่างๆ กับคนมีเดียนซึ่งก่อให้เกิดองค์ประกอบหนึ่ง (เปรียบเทียบ 25:13-17) ⁹⁶³
แทนที่จะเป็นตัวแทนแห่งความตาย พวกพ่อค้าได้พิสูจน์ว่าเป็นเครื่องมือแห่งการช่วยให้พ้นของ
พระเจ้า

เหมือนกับรูเบน ยูดาห์ก็ไม่มีสิทธิ์อยากฆ่าโยเซฟ กระนั้นเขาก็ไม่เต็มใจที่จะปล่อยเขาให้เป็นอิสระเช่นกัน บางทีเขากลัวถึงการคาดหวังที่ว่าโยเซฟจะได้รับสิทธิบุตรหัวปี เนื่องจากว่าเขา (ยูดาห์) อยู่ในลำดับของการที่จะรับพรของยาโคบ การแนะนำของเขาที่ให้พวกพี่ๆ ขายโยเซฟนั้นก็บ่งบอกว่าเขารู้ว่าการค้าทาสเป็นเรื่องปกติในอียิปต์ ราคาสำหรับการขายโยเซฟนั้นก็ป็นราคาเดียวกันที่ต่อมาพระเจ้าได้ระบุให้คนอิสราเอลที่จะจ่ายสำหรับทาสที่มีอายุระหว่าง 5 ถึง 20 ภายใต้ธรรมนูญของโมเสส (ลนต. 27:5) เป็นที่ชัดเจนว่าราคาเหล่านี้ก็เป็นมาตรฐานในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณ ณ เวลานี้ผู้เลี้ยงแกะที่ถูกจ้างโดยคนอื่นๆ ก็ได้รับค่าจ้างประมาณ 8 เซเชล ต่อปี⁶⁴

“ถ้าโยเซฟก้าวไปสู่นานาชาติของประวัติศาสตร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ในฐานะผู้ทำดีที่สารเลว ยูดาห์ก้าวไปสู่นานาชาติที่ค้าทาสผู้ซึ่งได้หันหลังให้กับนิมิตที่พระเจ้าได้ให้แก่อับราฮัม เขานั้นแข็งกระด้างต่อบิดาของเขาและเยาะเย้ยครอบครัวแห่งพันธสัญญา”⁶⁵

ความสำคัญของการกระทำของพวกพี่ชายของโยเซฟนั้นก็ยิ่งใหญ่มากกว่าการปรากฏในตอนแรก “พวกเขาไม่ได้เพียงแต่ขายน้องชายของพวกเขาเท่านั้น แต่ในน้องชายของพวกเขา พวกเขาได้ทิ้งสมาชิกของเชื้อสายตามที่ได้สัญญาไว้และมอบให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบจากการสามัคคีธรรมของครอบครัวที่ถูกเลือกสรรไว้ และได้ทำบาปต่อพระเจ้าแห่งความรอดและพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์”⁶⁶

37:29-36 รูเบนไม่ได้อยู่ระหว่างการขายโยเซฟ เมื่อเขาได้กลับมาและพบว่าโยเซฟหายไป เขาได้รู้สึกเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ยาโคบคงจะให้เขารับผิดชอบสำหรับความปลอดภัยของโยเซฟ เนื่องจากว่ารูเบนเป็นบุตรคนโตของพวกพี่น้อง พวกพี่ชายของโยเซฟได้ปกปิดบาปหนึ่งด้วยบาปอีกอย่างหนึ่ง

“เนื้อหาที่ควบคู่มาพร้อมกับเสื้อคลุม [ข้อ 32] ก็มีความเหี้ยมโหดตรงๆ ที่แน่นอนเกี่ยวกับมัน พวกเขาไม่ได้พยายามที่จะทำให้เรื่องเคราะห์ร้ายนั้นเบาลง”⁶⁷

ยาโคบได้หลอกดวงบิดาของเขาด้วยหนังแพะ (27:16) ตอนนี้พวกบุตรชายของเขากำลังหลอกดวงเขาด้วยเลือดแพะ (ข้อ 31)

ถ้ายาโคบได้เชื่ออย่างหนักแน่นมากขึ้นในการเปิดเผยของพระเจ้าในความฝันต่างๆ ของโยเซฟนั้น เขาคงไม่ได้คำนวณลงความเห็นว่าโยเซฟได้ตายแล้ว และความโศกเศร้าของเขาก็คงจะไม่มาก

(เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 18:33) ความกลัวต่างๆ ของยาโคบนั้นไม่มีเหตุผล แต่เขาไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้ในกรณีนี้เพราะว่าเขาได้เลือกที่จะดำเนินชีวิตตามที่ตามองเห็น ไม่ใช่โดยความเชื่อ

ฟาโรห์ที่ถูกอ้างอิงถึง (ข้อ 36) บางทีเป็นอเนเนมเฮตที่ 2 (1929 –1895 กคศ.) และเมืองหลวงของอียิปต์ระหว่างสมัยนี้ (ราชวงศ์ที่ 12) คือเมมฟิส นี่คือนิโงเซฟที่ถูกนำไป โปทิฟาร์ในฐานะผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของฟาโรห์ คงได้อยู่ในบทบาทของเพชรฆาตของกษัตริย์ผู้ซึ่งทำการประหารชีวิตตามคำสั่งของฟาโรห์ “โปทิฟาร์” เป็นรูปแบบย่อของโปทิเฟรา (41:45) ซึ่งหมายถึง “เขาผู้ซึ่ง รา [พระอาทิตย์] ได้ให้มา” ความหมายของคำฮีบรู ซาไรส ที่แปลในข้อที่ 36 ว่า “ขุนนาง” หรือ “เจ้าหน้าที่” ได้เปลี่ยนความหมายไปสู่ “ขันที” ในสหัสวรรษแรก กคศ.”⁹⁶⁸ โยเซฟัสได้เรียกโปทิฟาร์ว่าพ่อครัวใหญ่ของฟาโรห์ซึ่งอาจถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง⁹⁶⁹

บทนี้เป็นหนึ่งในหลายบทในการบันทึกประสบการณ์ของโยเซฟที่แสดงถึงความสามารถของพระเจ้า ซึ่ง เป็นเหตุให้ความโกรธของมนุษย์ที่จะสรรเสริญพระองค์ (สดด. 76:10) พระองค์สามารถทำให้สถานการณ์ต่างๆ ที่แย่มากเพื่อความสำเร็จแห่งพระประสงค์ต่างๆ ของพระองค์ และเพื่อพระพรของบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของ พระองค์ได้ (รม. 8:28)

“ความอิจฉาเป็นรากของบาปเกือบทุกอย่างที่มีต่อพี่น้องของเรา และเมื่อใดก็ตามที่มันถูกเก็บไว้ในใจ มันก็ มีการสิ้นสุดของสันติสุข การพัก และความพึงพอใจทั้งสิ้น ความอิจฉาเป็น ‘ความน่าเบื่อของกระดูก’ (สภย. 14:30) และไม่มีใครที่สามารถค้ำค้ำมันได้ (สภย. 27:4) ‘ที่ได้มีความริษยาที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าลามกต่างๆ’ (ยก. 3:16)”⁹⁷⁰

“เรื่องราวของปฐมกาลนำเสนอโยเซฟในฐานะชายหนุ่มที่พิเศษอย่างมาก ผู้ซึ่งได้ครอบครองคุณลักษณะที่เข้มแข็งและหนักแน่น ผู้ซึ่งได้ครอบครองความมีศีลธรรมจรรยาที่สูงส่งและความจงรักภักดีต่อพระเจ้าและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเขา เขาก็ถูกพรณมาถึงความสุภาพในความสัมพันธ์ของมนุษย์อีกด้วย อย่างน่าสังเกตแล้ว กำลึงฝ่ายวิญญาณและทางศีลธรรมของโยเซฟดูเหมือนไม่ได้ขึ้นอยู่กับหรือเกี่ยวข้องกับเปิดเผยโดย ตรงและบางครั้งบางคราวของพระเจ้า อย่างที่เป็นจริงสำหรับยาโคบ อิสอัค และอับราฮัม จากนั้นอย่างที่น่าเป็นไปได้ก็คือ ยาโคบต้องได้ใส่ความจริงที่สร้างคุณลักษณะอย่างมากในชีวิตของชายหนุ่มคนนี้ ณ ตอนแรกๆ ดูเหมือนว่า เขาไม่ได้รับข้อมูลเช่นนั้นจากแหล่งอื่นๆ เลย ถ้าสิ่งนี้เป็นกรณียาโคบก็ได้ ทำงานที่ดีกว่าอย่างมากกับโยเซฟมากกว่ากับบุตรชายคนอื่นๆ ของเขา”⁹⁷¹

“พวกเขา [พวกพี่ๆ ของโยเซฟ] ได้ถูกเลี้ยงดูมาภายใต้อิทธิพลของยาโคบคนเก่า ในขณะที่โยเซฟได้เป็น เพื่อนของยาโคบที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงหรือ ‘อิสราเอล’”⁹⁷²

แรงจูงใจของโยเซฟนั้นก็ไม่ใช่ชัดเจนอย่างแท้จริงในตัวบท เพราะฉะนั้น บรรดานักศึกษาแห่งชีวิตของเขา ได้ทำการ ตัดสินเกี่ยวกับคุณลักษณะของเขว่าเป็นทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ส่วนใหญ่ได้สรุปว่าเขาเป็นหนึ่งในบรรดา ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์⁹⁷³ คนจำนวนน้อยได้โต้แย้งมุมมองนี้และได้เชื่อว่าเขานั้นเห็นแก่ตัวและชอบบงการ⁹⁷⁴ ข้าพเจ้าเชื่อหลักฐานตามตัวบทนั้นชอบมุมมองแรกเป็นหลัก แม้ว่ากรกระทำบางอย่างในระยะแรกๆ ของเขานั้น ถ้ามองในแง่ที่ดีที่สุดแล้ว ดูเหมือนจะไม่ฉลาด และถ้ามองในแง่ที่แย่ที่สุดแล้ว ดูเหมือนจะเย่อหยิ่ง

บ่อยครั้งแล้ว ผู้คนที่รับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อก็ประสบกับการข่มเหงอย่างรุนแรง แต่พระเจ้าจะสงวนพวกเขาไว้ เพื่อว่าพวกเขาสามารถบรรลุจุดหมายปลายทางที่พระเจ้าให้มาได้

3. ยูดาห์และทามาร์ บทที่ 38

ดูเหมือนว่าในตอนแรกนั้น บทนี้อยู่ผิดที่ เนื่องจากว่ามันขัดจังหวะเรื่องราวของโยเซฟ แต่เราต้องจดจำไว้ว่า นี่เป็นลำดับพงศของยาโคบ นี่เป็นเรื่องราวของสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับทั้งครอบครัวของเขา ไม่ใช่แค่โยเซฟเท่านั้น ปัญหาหลักที่บทนี้กล่าวถึงก็คือการไม่มีลูก เหตุการณ์ต่างๆ ของบทนี้ต้องเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 20 ปี ซึ่งเป็น หลายปีที่โยเซฟได้สูญหายไปจากครอบครัวของเขา (เปรียบเทียบ 37:2; 41:46-47; 45:6)

ยูดาห์ไม่ประสบความสำเร็จในการพยายามที่จะทำให้ทามาร์ ลูกสะใภ้ของเขา ที่จะแน่ใจถึงสิทธิ์ของการที่ น้องชายแต่งงานกับภรรยาของพี่ชายผู้ซึ่งได้ตายไปนั้น ในฐานะที่เป็นวิธีสุดท้ายนั้น ทามาร์ได้หลอกลวงให้เขาที่จะ มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอโดยการปลอมเป็นหญิงโสเภณี ด้วยวิธีนั้น เธอได้รักษาสติของเธอที่จะกลายมาเป็น มารดาของลูกๆ ของยูดาห์ ซึ่งน้องชายได้แทนที่พี่ชายฝาแฝดของเขาในการเกิดที่พิเศษ

“เรื่องราวสั้นๆ จากชีวิตของยูดาห์ที่ติดตามมานั้นก็ถูกตั้งใจให้ชี้ให้เห็นถึงที่มาของสามครอบครัวที่เป็นผู้นำของเผ่าที่เป็นกษัตริย์ในอนาคตในอิสราเอล [เช-ลาห์ เปเรส และเศ-ราห์] และในขณะที่เดียวกันก็เพื่อแสดง ให้เห็นถึงในอันตรายอะไรที่พวกบุตรชายของยาโคบได้อยู่ เกี่ยวกับการล้มการทรงเรียกที่ศักดิ์สิทธิ์ของเชื้อสายของพวกเขา โดยทางการแต่งงานกับผู้หญิงคานาอันและการพินาศไปในบาปของคานาอัน ถ้าความ เมตตาของพระเจ้าไม่ได้แทรกแซง และการนำโยเซฟไป

ยังยึดปศุสัตว์ได้เตรียมหนทางสำหรับการย้ายทั้งครอบครัวของยาโคบไปยังแผ่นดินนั้น และได้ปกป้องครอบครัวนั้นไว้จากอิทธิพลที่เสื่อมทรามของธรรมเนียมและประเพณีของคานาอัน ขณะที่ครอบครัวนั้นกำลังขยายไปเป็นประเทศ”⁹⁷⁵

บทนี้บันทึกถึงการประนีประนอมของคนอิสราเอลกับคนคานาอัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งยูดาห์กับซูอา และทามาร์ซึ่งได้ส่งผลต่อความสับสนของเชื้อสาย นั่นคือ เชื้อสายที่ถูกเลือกสรรกับเชื้อสายที่ถูกกล่าวโทษ นี่เป็นครั้งแรกที่หนึ่งในผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้ ได้เลือกภรรยาที่อยู่นอกครอบครัวอันเป็นที่โปรดปรานของพวกเขา บรรพบุรุษ เหมือน กับเอซาว ยูดาห์ได้เลือกภรรยาจากแผ่นดินนั้น แม้กระทั่งหนึ่งในคานาอันที่ถูกสาปแช่งไว้ (เปรียบเทียบ 24:3-4; 27:46—28:2) บางทีมันเป็นพื้นฐานสำหรับการห้ามต่อการรวมเมล็ดหลายชนิดเข้าด้วยกัน การเทียมแอกสัตว์สอง ชนิดที่แตกต่างกัน การทอเส้นด้ายสองชนิดไปเป็นเสื้อผ้า และสิ่งอื่นๆ ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส⁹⁷⁶

“บุคคลหนึ่งก็ได้รับความประทับใจที่ชัดเจนที่ว่า ตั้งแต่เหตุการณ์ของดินาห์นั้น (บทที่ 34) ยาโคบก็มีการควบคุมเหนือพฤติกรรมของครอบครัวของเขาน้อยลงไปทุกที”⁹⁷⁷

38:1-11 การที่น้องชายแต่งงานกับภรรยาของพี่ชายผู้ซึ่งได้ตายไปนั้นเป็นธรรมเนียมตามปกติในโลกตะวันออกใกล้โบราณ ณ เวลานั้น (ข้อ 8-10) 978 มันยังเป็นเรื่องปกติในเอเชีย อัฟริกา และบริเวณอื่นๆ อีกด้วย แต่เป็นที่ชัดเจนว่า มันได้เริ่มต้นขึ้นในเมโสโปเตเมีย ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่ได้ลบล้างมันแต่ได้จำกัดมันในอิสราเอลเพื่อที่จะสงวนความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตสมรสไว้ (เปรียบเทียบ ฉบบ. 25:5-10)

“ความมหันต์ของบาปของโธนั้นนั้นอยู่ในการฝ่าฝืนโดยเจตนาที่มีต่อครอบครัว ต่อภรรยา ม่ายของพี่ชายของเขาและต่อร่างกายของเขาเอง พระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานก็ล้มเหลวที่จะทำให้มันชัดเจนว่า นี่เป็นการปฏิบัติที่ชั่วร้ายของเขา เมื่อ (ข้อ 9) ควรถูกแปลว่า ‘เมื่อใดก็ตาม’”⁹⁷⁹

การปฏิเสธของโธนั้นที่จะให้ลูกแก่ทามาร์ไม่ได้เพียงแค่แสดงถึงการขาดความรักสำหรับพี่ชายที่ได้ตายไปของเขาเท่านั้น มันยังได้เปิดเผยถึงหัวใจที่เห็นแก่ตัวของโธนั้นที่ต้องการสิ่งที่จะตกไปเป็นของทายาทของพี่ชายของเขาเป็นของเขาเองอีกด้วย ถ้าทามาร์ได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา เด็กนั้นจะได้เป็นผู้สืบทอดนามของเธอร์เช่นเดียวกับนามของโธนั้น (เปรียบเทียบ นรธ. 4:5, 21-22) พระเจ้าได้พิพากษาบาปของโธนั้นอย่างรุนแรง เพราะว่าลูกหลานนั้นสำคัญในแผนการของพระองค์สำหรับพวกบรรพบุรุษของอิสราเอล ไม่ใช่เพราะว่าเขาได้ปฏิบัติการคุมกำเนิด พระเจ้าละการเลือกว่าลูกก็คนที่เราจะมิและมีเมื่อไหร่ นั้นไว้กับเรา แม้ว่าพระองค์ควบคุมสิ่งนี้อย่างสิทธิ์ขาด โธนั้น

กำลังทำให้ความสำเร็จแห่งพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม อิสอัคและยาโคบเสียไป (เปรียบเทียบ 11:4) นี่เป็นบทแรกที่กล่าวอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าได้ทำให้ใครคนหนึ่งตาย

ยูดาห์ได้ทำบาปต่อทามาร์ โดยการบังคับให้เธอที่จะดำเนินชีวิตในฐานะหญิงม่าย (ข้อ 11) เขาได้ตำหนิทามาร์อย่างผิดๆ สำหรับการตายของบุตรชายของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 26) แทนที่จะตำหนิบุตรชายของเขา ทามาร์มีสิทธิ์ทุกอย่างในการที่จะมีบุตร ยิ่งไปกว่านั้นอีก ในฐานะสมาชิกของครอบครัวที่ถูกเลือกสรรไว้นั้น ยูดาห์ควรทำให้แน่ใจว่าเธอมีโอกาสที่ถูกต้องอีกโอกาสหนึ่งที่จะให้กำเนิดบุตร

ยูดาห์ผ่านเข้ามา ณ ตอนต้นของเหตุการณ์นี้อีกครั้งในฐานะผู้ชายที่ไร้เมตตาและแข็งกระด้าง ก่อนหน้านั้นเขาได้แนะนำให้ชายโยเซฟไปสู่ความเป็นทาสเพื่อจะได้เงินจากเขาและหลอกลวงยาโคบ ทั้งๆ ที่มีการค้าค้ำของรูเบน (37:26-27, 29-30) ตอนนี้ผู้เขียนได้พรรณานาว่าเขาไม่ได้แสดงความโศกเศร้าต่อการตายของลูกทั้งสองคนของเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับยาโคบผู้ซึ่งได้โศกเศร้าต่อการตายที่ดูเหมือนเป็นจริงของโยเซฟจนไม่สามารถปลอบใจได้ (37:34-35) ยูดาห์ยังได้สั่งให้มีการเผาบุตรสะเก็มของเขาอีกด้วย (38:24)

38:12-30 เมื่อยูดาห์ได้หลอกลวงยาโคบนั้น (37:31-32) แพะและเสื้อผ้าได้เป็นลักษณะสำคัญในอุบาย และอีกครั้งหนึ่ง ที่นี้แพะและเสื้อผ้าก็เป็นลักษณะที่สำคัญในการหลอกลวงยูดาห์ของทามาร์ ยุทธวิธีของทามาร์สำหรับการได้มาซึ่งสิทธิของเธอนั้นไม่เป็นที่น่ายกย่อง เธอได้เล่นบทบาทของหญิงโสเภณีโดยทั่วไป (คำฮีบรู โชนา) ภายหลังเพื่อนคนคานาอันของยูดาห์ได้อธิบายว่าเธอเป็นหญิงโสเภณีที่อยู่ตามปูชนียสถาน (ข้อ 21 คำฮีบรู คีตซา) แต่บางทีเขาได้กล่าวสิ่งนี้เพื่อที่จะยกสถานะทางสังคมของเธอในสายตาของผู้ชายคนอื่นๆ ที่เขาได้กล่าวถึง แม้ว่าสังคมทางโลกตะวันออก ใกล้โบราณได้ประณามการล่วงประเวณี แต่ก็นิยามให้มีการเป็นโสเภณี⁹⁸⁰ โดยการเอาผ้าคลุมหน้าไว้ นั้นทามาร์ได้ปิดบังเอกลักษณ์ของเธอจากยูดาห์ แต่ได้นำเสนอตัวเธอเองว่าเป็นผู้หญิงที่ถูกหมั้นไว้ (กับเช-ลาห์) เนื่องจากว่า หญิงที่ถูกหมั้นไว้ได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้ (เปรียบเทียบ 24:65; 29:21-25) อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่า เธอได้แสวงหาที่จะได้รับเชื้อสายโดยยูดาห์นั้น ก็แสดงถึงความปรารถนาที่ถูกต้องของเธอสำหรับการมีบุตรเป็นอย่างน้อย บางทีมันเปิดเผยถึงความปรารถนาของเธอที่จะเข้าไปสู่พระสัญญาต่างๆ ของอับราฮัมโดยการให้กำเนิดบุตรแก่ยูดาห์และบุตรชายของเขาอีกด้วย ครอบครัวของยาโคบได้ประสบกับการหลอกลวงอีกครั้งหนึ่ง “ทามาร์ก็มี คุณสมบัติในฐานะวีรสตรีในเรื่องราวนี้ เพราะว่าเธอได้เสี่ยงทุกสิ่งเพื่อสิทธิของเธอที่จะเป็นมารดา ในครอบครัวของยูดาห์และที่จะปกป้องครอบครัวนั้น”⁹⁸¹

“แม้ว่าการกระทำของทามาร์ในเรื่องนี้อาจดูเหมือนแปลกต่อเรา ก็มีหลักฐานที่ว่าท่ามกลางคนอัสซีเรียและฮิตไทต์โบราณนั้น ส่วนหนึ่งของธรรมเนียมก็คือว่า ความรับผิดชอบที่จะสืบสกุลโดยการแต่งงานกับภรรยาฝ่ายของพี่น้อง สามารถส่งต่อไปยังบิดาของสามี คนที่ได้ตายไปนั้นได้ ถ้าไม่มีพี่น้องที่จะทำหน้าที่นี้ ดังนั้นทามาร์กำลังพยายามที่จะได้มาซึ่งสิ่งนั้นซึ่งเธอก็มีสิทธิทางกฎหมาย”⁹⁸²

โมเสสไม่ได้กล่าวถึงแรงจูงใจของเธออย่างชัดเจน ไม่ว่าเธอได้เข้าใจและเชื่อพระสัญญาต่างๆ ที่มีต่อพวกบรรพบุรุษเกี่ยวกับการทรงเรียกที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาหรือไม่ก็ตาม เธอได้กลายมาเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์ (นรธ. 4:18-22; มธ. 1:3, 16)

“อย่างที่ในบทที่ 20 ที่ที่เชื้อสายของอับราฮัมได้ถูกปกป้องโดยอาบีเมเลคที่ ‘ชอบธรรม’ (ซัดดิก 20:4; NIV ‘ไร้เดียงสา’) (เปรียบเทียบ 26:9-11 อีกด้วย) มันคือผู้หญิงที่ชื่อทามาร์ ไม่ใช่ชู้ยูด้าที่บรรพบุรุษผู้ซึ่งในที่สุดแล้วรับผิดชอบต่อการอยู่รอดของลูกหลานของครอบครัวของยูด้า”⁹⁸³

การตอบสนองของยูด้าต่อบาปของเขาที่ทำต่อพระเจ้าและทามาร์นั้นดูเหมือนจะเป็นการกลับใจที่แท้จริง (ข้อ 26) เขาได้สารภาพความผิดของเขาและได้กลับใจโดยการหยุดการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอ ซึ่งเป็นลูกสะใภ้ของเขา เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นเพราะว่าการกลับใจของเขานั้นแท้จริงจนยาโคบไม่ได้กั้นเขาไว้จากการรับพระพรพิเศษอย่างที่เขาค้นพบใน ลีเมโอน และเลวีออกไปนั้น เพราะว่าเขาได้ถ่อมตัวลง พระเจ้าได้ยกชูเขาให้เป็นหัวหน้าของครอบครัวของ อิสราเอล และได้วยพรลูกๆ ที่เขาได้เลี้ยงดูแม้ว่าพวกเขาเป็นผลลัพธ์ของบาปของเขาก็ตาม จึง เปรียบเทียบพระพรของพระเจ้าที่มีต่อซาโลมอน แม้ว่าเขาเป็นผลลัพธ์ของการสมรสกันที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายของดาวิดกับบัทเชบาก็ตาม

“ฉาที่นี่ ก็กำหนดการเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงของยูด้า เมื่อเขาประกาศว่าทามาร์นั้น ‘เธอชอบธรรม ข้าพเจ้าไม่ชอบธรรม’ (ความหมายตามตัวอักษร 38:26)”⁹⁸⁴

“. . . ในเรื่องสั้นๆ ที่เป็นประวัติบุคคลนี้ การเปลี่ยนคุณลักษณะคือสิ่งที่ปฐมกาลกล่าวถึง เช่น อับรามก็กลายมาเป็น อับราฮัม ยาโคบก็กลายมาเป็นอิสราเอล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวของยาโคบนั้น เราก็เห็นตัวอย่างของการเปลี่ยนคุณลักษณะ เช่น รูเบน ผู้ซึ่ง เป็นผู้ละเมิดต่อภรรยาของบิดาของเขา ภายหลังก็แสดงความหวังใจอย่างใหญ่หลวง ต่อโยเซฟและบิดาของเขา ในขณะที่โยเซฟที่ทะเลีงและอวดดีก็กลายมาเป็นรัฐบุรุษผู้ซึ่ง ยกโทษให้แก่พวกพี่ชายของเขา ดังนั้น บทนี้ก็มี

บทบาทที่สำคัญที่สุดในการทำให้เส้นทาง ของเรื่องราวที่ตามมานั้นชัดเจน ถ้าปราศจากบทนี้แล้ว เราก็จะพบว่าการพัฒนาของมัน นั้นก็อธิบายไม่ได้”⁹⁸⁵

เปเรศ (หมายถึง รอยแตก หรือผู้หนึ่งซึ่งดีฝ่าย) เป็นคนที่ออกมาคนแรกของฝาแฝด (ข้อ 27-30) เขา ได้กลายมาเป็นบรรพบุรุษของดาวิดและพระเมสสิยาห์ (นรธ. 4:18-22; มธ. 1:3, 16) โมเสสคงได้ รวมสถานการณ์ต่างๆ ที่ไม่ธรรมดารอบๆ การเกิดของฝาแฝดนี้ไว้ในการบินทักเพื่อที่จะเน้นถึงการเลือกของพระเจ้าที่มีต่อบุตรชาย ผู้ซึ่งเชื้อสายแห่งพระพรจะมาทางเขาได้

“เขา [ยูดาห์] และพวกพี่น้องของเขาได้ขายน้องชายของพวกเขาไปยังอียิปต์ ซึ่งคิดว่าพวกเขา สามารถขัดขวางการออกแบบของพระเจ้าที่ว่าพวกพี่ชายจะรับใช้น้องชาย ซึ่งก็คือ โยเซฟ กระนั้น ในครอบครัวของยูดาห์เองแม้จะมีความพยายามของเขาที่จะขัดขวางการ แต่งงานของทามาร์ น้ำพระทัยของพระเจ้าก็ได้ทำการในการยืนยันที่เข้มข้นถึงหลักการ ที่ว่า พี่จะรับใช้น้อง”⁹⁸⁶

ด้ายแดงได้ทำเครื่องหมายคนที่เกิดมาอันดับสอง ซึ่งก็คือเศ-ราห์ (รุ่งอรุณ นั่นคือ แดงหรือแดงสด) มันไม่ได้บ่งบอกถึงเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ เชื้อสายนั้นได้มาทางบุตรชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งก็คือ เปเรศ บางทีด้ายก็เป็นแค่รายละเอียดของเรื่องราวที่อธิบายถึงชื่อที่ได้ให้มา

“กุญแจสู่เรื่องราวนี้ก็คือ ความคล้ายคลึงกันที่น่าสังเกต ระหว่างการเกิดของเปเรศและเศราห์และการเกิดของยาโคบและเอชาว การเกิดทั้งสองนี้ก็เกี่ยวข้องกับฝาแฝด ในการเกิดทั้งสองนี้ คนที่หนุ่มกว่าก็ผลักดันคนที่แก่กว่าและแทนที่เขา และในการเกิดทั้งสองนี้ คนที่ถูกคาดหวังตามธรรมชาติที่จะได้รับสิทธิบุตรหัวปี แต่ก็สูญเสียมันนั้น ก็เกี่ยวข้องกับสีแดง เช่น ถั่วแดงในกรณีของเอชาว และด้ายแดงในกรณีของเศราห์”⁹⁸⁷

แม้ในพระคัมภีร์ที่ได้ให้กำเนิดฝาแฝด คือเรเบคาห์และทามาร์เท่านั้น

“อย่างที่เรื่องราวของยาโคบได้เริ่มต้นด้วยเรื่องราวของการคืนรนของฝาแฝด ยาโคบและ เอชาวนั้น (25:22) ดังนั้นตอนนี้ บทสรุปของเรื่องราวของยาโคบก็บ่งบอกโดยการคืนรน ที่คล้ายกันของฝาแฝด ในทั้งสองกรณีนั้น การคืนรนได้ส่งผลต่อการพลิกกลับของสิทธิ บุตรหัวปีและสิทธิแห่งพระพร. . . การรวบรัดและความเคร่งครัดที่ซึ่งเรื่องราว ถูกเล่านั้นก็ทั้งความประทับใจไว้ว่า ความหมายของเนื้อหานี้ก็ชัดเจนในตัวของมันเอง ต่อผู้อ่าน ที่จริงมันได้เกิดขึ้นหลังจากชุดที่ยืดยาวของการพลิกกลับที่ซึ่งน้องมีความ ได้เปรียบพี่ชาย และความหมายของมันก็ชัดเจน”⁹⁸⁸

ความตั้งใจแบบคนเจ้าสำราญของยูดาห์ในบทนี้ ก็ตรงข้ามกับการควบคุมตนเองของโยเซฟในการทดลอง ทางเพศในบทถัดไป ที่นี้ยูดาห์ที่มีพฤติกรรมสำล่อนทางเพศก็รับเอาการเสนอที่ล่อลวงของทามาร์ และก๊วยครอบ ครัวของเขา ต่อมาโยเซฟที่บริสุทธิ์ก็ต่อต้านการเสนอที่ล่อลวงของภรรยาของโปทิฟาร์ และสิ้นสุดอาชีพของเขา (อย่างชั่วคราว) ในคุก บทนี้ยังจัดเตรียมการศึกษาถึงต้นกำเนิดของเผ่ายูดาห์อีกด้วย และช่วยผู้อ่านให้ชื่นชมกับการคุกคามของคนคานาอันที่มีต่อความบริสุทธิ์ของอิสราเอล และช่วยให้เราที่จะชื่นชมกับความเต็มใจของยาโคบในภายหลังที่จะละคานาอันและไปร่วมกับโยเซฟในอียิปต์

พระเจ้าก็แก้ไขบรรดาผู้ที่ไม่คำนึงถึงแผนการของพระองค์ และติดตามชีวิตแห่งการทำให้ตนเองพึงพอใจบ่อยครั้ง โดยการใช้ความยุติธรรมแบบแก้เผ็ด (นั่นคือ เก็บเกี่ยวการลงโทษประเภทเดียวกันกับบาปที่พวกเขาทำ) ในการลงวินัยของพระองค์

4. โยเซฟในบ้านของโปทิฟาร์ บทที่ 39

โยเซฟได้ประสบกับการอวยพรของพระเจ้าขณะที่เขาได้รับใช้ในบ้านของโปทิฟาร์อย่างสัตย์ซื่อ ภรรยาของเจ้านายของเขาได้ล่อลวงเขาหลายครั้ง แต่เขาได้ปฏิเสธข้อเสนองานของเธอเพราะว่าเขาไม่ต้องการที่จะทำบาปต่อพระเจ้าและทรยศต่อความไว้วางใจของโปทิฟาร์ โยเซฟได้ชื่นชมกับพระพรที่อุดมสมบูรณ์ของพระเจ้าต่อไปแม้กระทั่งเขาถูกจำจองไว้ในคุกเนื่องจากการกล่าวหาผิดๆ

“แต่ละฉากในการบันทึกของชีวิตของโยเซฟนั้นก็เปิดเผยถึงลักษณะที่แตกต่างของคุณลักษณะที่ถูกกระตุ้นโดยทางวิกฤต”⁹⁸⁹

“ในเชิงโวหารแล้ว เรื่องราวของโยเซฟบ่อยครั้งก็ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ เป็นคู่กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความ ผันสองครั้งของโยเซฟ (บทที่ 37) คู่ของหัวหน้าพนักงานขนมและหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น (บทที่ 40) และความผันสองครั้งของฟาโรห์ (บทที่ 41) หลังจากเหตุการณ์ของยูดาห์และทามาร์ นั้น บทที่ 39 ก็จัด เตรียมเรื่องราวที่สองของการทดลองของบรรพบุรุษ โดยหญิงที่ได้แต่งงานแล้ว”⁹⁹⁰

หญิงที่ล่อลวงทั้งสองคนไม่ใช่คนอิสราเอล

39:1-6 อนุประโยค “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ” ก็ปรากฏสี่ครั้งในบทนี้ (ข้อ 2, 3, 21, และ 23) และอธิบายถึงเหตุผลสำหรับความสำเร็จของเขา พระนามของพระเจ้า “พระเจ้า” ซึ่งก็คือ พระยาเวห์ ปรากฏเจ็ดครั้งในบทนี้ (ข้อ 2, 3 [2 ครั้ง], 5 [2 ครั้ง], 21, และ 23) แต่ปรากฏครั้งเดียวในลำดับพงศ์

ของยาโคบ (37:2—50:26) ใน 49:18 ก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้สัญญาที่จะอยู่กับอิสอัคและยาโคบ (26:3, 24, 28; 28:15, 20; 31:3) พระยาเวห์เป็นพระนามที่พระเจ้าใช้ พระเจ้าที่รักษาพันธสัญญา แห่งพวกบรรพบุรุษได้อยู่กับบุตรชายคนหนึ่งของยาโคบซึ่งอยู่ไกลจากบ้าน โยเซฟนั้นมีรูปร่างที่ดี และใบหน้าที่หล่อเหลาซึ่งเป็นลักษณะที่ดูเหมือนว่าเขาได้รับมรดกมาจากราเชลมารดาของเขา (เปรียบเทียบ 29:17) เขาได้พิสูจน์ว่าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อยและดังนั้นพระเจ้าได้วางเขาไว้ใน การดูแลของมากขึ้น (เปรียบเทียบ ลก. 16:10) จึงสังเกตว่าพระเจ้าได้อวยพรโปทิฟาร์เนื่องจากโยเซฟ (เปรียบเทียบ 12:3ก)

“ลำดับเหตุการณ์ทั้งหมดของ 39:2-6 เป็นตัวอย่างที่เหมาะสมและชัดเจนอย่างเฉพาะเจาะจงถึง ความหมายของพระพรในพันธสัญญาเดิม การช่วยเหลือและพระพรนั้นเป็นของร่วมกัน แม้ว่าทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกัน พระพรรวบรวมทั้งผู้คนและส่วนที่เหลือ ของการทรงสร้าง ผู้บรรยายเพียง แค่นิยามฐานว่าพระพรสามารถไหลจากผู้หนึ่งซึ่ง พระยาเวห์ช่วยเหลือไปยังคนต่างชาติและผู้ติดตามของศาสนาต่างชาติอย่างเฉพาะเจาะจง เนื่องจากผู้หนึ่งที่พระยาเวห์ช่วยเหลือ อำนาจโดย ธรรมชาติในพระพรนั้นก็ขยายตัว...”⁹⁹¹

39:7-23 เป็นที่ชัดเจนว่า โยเซฟมีอายุระหว่าง 24-26 ปี ณ เวลานี้ เขาอยู่ในสภาพที่ “ไม่มีชัยชนะ” ต่อ กรรยาของโปทิฟาร์ ในฐานะทาสนั้น เขาต้องเชื่อฟังเธอ แต่ในฐานะคนใช้ที่นำไว้วางใจและมี ศีลธรรมของโปทิฟาร์นั้นเขาต้องปฏิเสธเธอ เสื้อผ้าของผู้ชายโดยทั่วไปในสมัยของพวกบรรพบุรุษ นั้นก็ประกอบไปด้วยกางเขนขาสั้นที่ยาวครึ่งแข้งและเสื้อคลุมที่คล้ายคลึงกับเสื้อยืดคอกลมที่ยาวๆ (เปรียบเทียบ 3:21; 37:3)⁹⁹² โยเซฟได้ถือว่าการเชื่อฟังต่อพระเจ้าเป็นความรับผิดชอบอันดับแรก ของเขา (ข้อ 9) และดังนั้นได้เลือกอย่างที่เขาได้เลือกนั้น (เปรียบเทียบ สดค. 51:4)

จงสังเกตว่า การเชื่อเชิญของกรรยาของโปทิฟาร์ที่จะให้โยเซฟนอน “ข้าง” (คำฮีบรู อีเชล) เธอ (ข้อ 10; เปรียบเทียบ ข้อ 15, 16, 18; 41:3) ไม่ใช่ที่จะนอน “กับ” เธอ ซึ่งเป็นวลีโดยทั่วไปมากกว่าที่ อธิบายถึงความสัมพันธ์ทางเพศ (เปรียบเทียบ 34:7; 39:14) เป็นที่ชัดเจนว่า เธอได้เชื่อเชิญความ คู่กันเคียงข้างร่างกายของเธอ ซึ่งเธอได้หวังว่าจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ทางเพศ จากการตระหนักว่า ก้าวแรกนี้อาจนำไปที่ไหนนั้น โยเซฟได้ตั้งขอบเขตสำหรับเขาเองอย่างชาญฉลาด และปฏิเสธที่จะ อยู่ตามลำพังกับเธอ (ข้อ 10)⁹⁹³

“เรื่องราวเกี่ยวกับโยเซฟก็พลิกกลับเค้าโครงเรื่องอันเป็นที่รู้จักดีในเรื่องราวของบรรพบุรุษ ในขณะที่ก่อนหน้านั้น มันเป็นเรื่องที่สวองงาม . . . ของบรรพบุรุษ ผู้ซึ่งได้ถูกแสวงหา โดยผู้ปกครองต่างชาติ ตอนนี้เป็นโยเซฟ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษที่หล่อเหลา . . .เอง ผู้ซึ่งได้ถูกแสวงหา

โดยภรรยาของผู้ปกครองต่างชาติ ในขณะที่ในเรื่องราวก่อนหน้านั้น เป็นพระเจ้า 12:17;20:3 หรือ ความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมของผู้ปกครองต่างชาติ (26:10) ที่ได้ช่วยกู้ ภรรยาแทนที่จะเป็นบรรพบุรุษ ที่นี่ เป็นความกล้าหาญทางศีลธรรมของโยเซฟเองที่ได้ ช่วยกู้สถานการณ์... ในขณะที่เรื่องราวก่อนหน้านั้น จุดจ่อของผู้เขียนอยู่ที่ความสัตย์ซื่อของ พระเจ้าในการบรรลุผลพระสัญญาต่างๆ แบบพันธสัญญาของพระองค์ในเรื่องราวของโยเซฟนั้น ความสนใจของผู้เขียนก็หันไปที่การตอบสนองของมนุษย์

“ดังนั้น เรื่องราวของโยเซฟก็ถูกตั้งใจที่จะให้ความสมดุลแก่เรื่องราวของอับราฮัม ของ อิสอัคและของยาโคบ สองส่วนร่วมกันนี้ก็แสดงถึงทั้งความสัตย์ซื่อของพระเจ้าทุกๆ ที่มี ความล้มเหลวของมนุษย์ เช่นเดียวกับความจำเป็นของการตอบสนองที่เชื่อฟังและ สัตย์ซื่อ”⁹⁹⁴

ความสำเร็จในการทดลองนั้นขึ้นอยู่กับคุณลักษณะมากกว่าสถานการณ์ คุณลักษณะนั้นมุ่งไปที่การอุทิศ ตนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เราสามารถเห็นถึงคุณลักษณะของโยเซฟในความจงรักภักดีของเขาที่มีต่อโปทิฟาร์ เกี่ยวกับสิ่งที่เจ้านายของเขาได้มอบหมายไว้ในการดูแลของเขา (ข้อ 9) เรายังเห็นคุณลักษณะของโยเซฟในความ รับผิดชอบของเขามีต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เป็นของคนอื่นอีกด้วย (ข้อ 9) มั่นชัดเจนยิ่งขึ้นในความรับผิดชอบ ของเขาที่มีต่อพระเจ้าที่จะนับถือการทรงเรียกส่วนตัวที่พิเศษของเขา (37:5-9; 45:5-9) นอกจากนั้นแล้ว เราก็เห็น คุณลักษณะของโยเซฟในความรับผิดชอบของเขามีต่อพระเจ้าเกี่ยวกับ การทรงเรียกที่พิเศษของเขาในฐานะ สมาชิกของครอบครัวอิสราเอล

“มันถูกสังเกตน้อยเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยบรรดาชายหนุ่มผู้ซึ่งต้องจำเป็นที่สุดที่จะสังเกตมันว่า ใน การทดลองเช่นนั้น มันไม่ใช่แค่ความรู้สึกในทางกามที่ต้องถูกป้องกันไว้ แต่ความโน้มเอียงที่ฝังลึกกว่าสอง อย่างอีกด้วย ซึ่งก็คือ การกระหายหาการยอมรับที่มีความรัก และความปรารถนาที่จะตอบสนองต่อความรัก ของผู้หญิงสำหรับการยกย่องและการอุทิศตน . . . สัดส่วนที่ใหญ่ของความเดือดร้อนนั้นก็เนื่องจากประเภทของความกล้าหาญที่ไม่ได้ควบคุมและไม่เหมาะสม”⁹⁹⁵

การลงโทษของโยเซฟนั้นเบาเมื่อพิจารณาถึงข้อกล่าวหาที่มีต่อเขา เป็นที่ชัดเจนว่าความสัตย์สุจริตของโยเซฟได้ทำให้โปทิฟาร์ประทับใจ แต่เขาคงมีคำถามเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของภรรยาของเขา (เปรียบเทียบ สดค. 105:18) ดูเหมือนว่า เขาได้เชื่อเรื่องราวของภรรยาของเขา (ข้อ 19)⁹⁹⁶ การเป็นทาสของโยเซฟในบ้านของโปทิฟาร์ นั่นก็คาดการณ์ถึงความเป็นทาสของอียิปต์ของอิสราเอล

เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ (ข้อ 21, 23) และเนื่องจากว่าคุณลักษณะของเขานั้นไม่ได้เปลี่ยนไป โยเซฟก็ได้ประสบกับความ โปรดปรานประเภทเดียวกันที่เขาได้รับจากโปทิฟาร์จากน้ำมือของ

พัสติ พระเจ้าได้ให้เกียรติโยเซฟในฐานะผู้หนึ่งที่ได้ให้เกียรติพระองค์ (1 ซมอ. 2:30) มันง่ายกว่าที่จะออกจากน้ำพระทัยของพระเจ้าเมื่อเราอยู่ตามลำพังและเมื่อมันไม่มีความหวังมากสำหรับอนาคตแบบทันทีทันใด

“แอกที่เกิดขึ้นในวัยหนุ่มก็มีผลลัพธ์อย่างน้อยสามอย่าง สิ่งเหล่านั้นพิสูจน์ถึงความสัตย์สุจริต ส่วนตัวสิ่งเหล่านั้นส่งเสริมการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ และสิ่งเหล่านั้นเตรียมสำหรับโอกาสเต็มที่ ในธรรมชาติและในชีวิตมนุษย์นั้น สิ่งต่างๆ ที่ดีที่สุดไม่ใช่สิ่งที่ง่ายที่สุดแต่เป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่จะได้มา...

“โยเซฟได้วางตัวของเขาเองอย่างเหมาะสมท่ามกลางการทดลอง และความทุกข์ยากเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างมีเกียรติจริงๆ! เขาอาจได้โกรธไม่พูดไม่จาและก็ขมขื่น แต่ตรงกันข้ามกับสิ่งนี้นั้น วิญญาณของเขาก็ไม่มีใครเอาชนะได้เนื่องด้วยเหตุผลของการวางใจในพระเจ้า เขาได้ปฏิเสธอย่างหนักแน่นที่จะไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของเขา ซึ่งผลลัพธ์จะเป็นอะไรก็ตามที ในงานนั้นเขาก็จงรักภักดีในการทดลองนั้นเขาก็เข้มแข็ง และในคุกนั้นเขาก็สัตย์ซื่อ เมื่อวิญญาณนี้กระตุ้นชีวิตของเรา ความทุกข์ยากต่างๆ ก็กลายมาเป็นเครื่องมือของพระคุณและขั้นที่จะก้าวไปสู่สิ่งต่างๆ ที่สูงกว่า ในอีกด้านหนึ่งถ้าความทุกข์ยากต่างๆ ได้ถูกตอบสนองด้วยวิญญาณแห่งความกลัว บ่นพึมพำ แสดงความขឹងใจ ท้อแท้นั้น เราไม่เพียงแต่สูญเสียพระพรต่างๆ ที่จะมาทางสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราก็ประสบกับการบาดเจ็บที่เหลือพรรณา และเราก็อ่อนแอสำหรับการเผชิญกับการทดลองครั้งถัดไปเมื่อใดก็ตามที่มันมาอีกด้วย แทบจะไม่มีสิ่งใดก็ตามในชีวิตคริสเตียนที่เปิดเผยถึงสิ่งที่คริสตศาสนาของเรานั้นมีค่าอย่างตลอดทั่วถึงไปมากกว่าแนวทางที่เราเผชิญกับความทุกข์ยากต่างๆ โดยการใส่พระคุณของพระเจ้า”⁹⁹⁷

บทนี้เปิดเผยว่า การอุทิศตนต่อการทรงเรียกของพระเจ้าก็ช่วยให้ผู้รับใช้ของพระองค์ที่จะต่อต้านการทดลองได้⁹⁹⁸

5. ความฝันของนักโทษและการแก้ความฝันของโยเซฟ บทที่ 40

เมื่อพนักงานฉีดยาน้ำองุ่นและพนักงานขนมของฟาโรห์ได้มีความฝันที่ปั่นป่วนในคุกนั้น โยเซฟได้ทำนายถึงการกลับสู่สภาพเดิมของพนักงานน้ำองุ่น และการถูกประหารของพนักงานขนม แต่โยเซฟคงอยู่ในคุกต่อไปเพราะว่าพนักงานน้ำองุ่นได้ลืมนเขา

พนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมมีความรับผิดชอบต่อเครื่องดื่มและอาหารของฟาโรห์ (ข้อ 1-4) เนหะมียีได้ครอบครองตำแหน่งที่เหมือนกันกับพนักงานน้ำองุ่นนี้ภายหลังในราชสำนักแห่งเปอร์เซีย

(เปรียบเทียบ นม. 1:11—2:8) บางทีทั้งสองได้ออยู่ในคุกเพราะว่าบางคนได้พยายามที่จะวางยาพิษฟาโรห์ และดูเหมือนว่าฟาโรห์ไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างทันทีทันใดว่าคนไหนในสองคนนี่ที่ต้องรับผิดชอบ

สถานที่แห่งการกักตัวก็เป็นคุกแห่งรัฐ ซึ่งเป็นตึกที่รอบล้อมไปด้วยกำแพงที่บางทีติดอยู่กับบ้านของ โปทิฟาร์ ซึ่งเป็นตามธรรมเนียมในอียิปต์ (ข้อ 3, 7) เป็นที่ชัดเจนว่า พัสดี (39:21-23) ก็ควบคุมคุกนี้ภายใต้ สิทธิอำนาจของโปทิฟาร์ โปทิฟาร์ได้ให้งานแก่โยเซฟในการรับใช้นักโทษสองคนที่สำคัญของฟาโรห์

“ความจริงรักก็ต่ออย่างแท้จริงต่อพระเจ้าจะแสดงตัวของมันเองในความสัตย์ซื่ออย่างแท้จริงในงานประจำวัน”⁹⁹⁹

คนอียิปต์และคนบาบิโลน ได้ถือว่าความฝันนั้นเป็นการทำนายที่สำคัญอย่างมาก (ข้อ 5-8) ¹⁰⁰⁰

“มีบรรดาผู้คนที่ได้เรียนรู้เทคนิคของการแก้ความฝัน และก็มีวรรณกรรมที่สำคัญในหัวข้อนี้”¹⁰⁰¹

ความฝันของพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมนั้นเป็นการเปิดเผยจากพระเจ้า จากการที่ ตระหนักว่าพระเจ้าได้ให้ความสามารถแก่เขาที่จะแก้การเปิดเผยของพระเจ้าของพวกเขา นั้น โยเซฟได้เชื่อ เชิญให้นักโทษสองคนที่เขาเชื่อโยงความฝันของพวกเขาเข้ากับเขา อย่างไรก็ตาม เขาก็ระมัดระวังที่จะให้ พระสิริแก่พระเจ้าสำหรับของประทานแห่งการแปลความหมายของเขา (ข้อ 8; เปรียบเทียบ 41:16, 25, 28, 39) ดาเนียลก็มีความสามารถนี้เช่นกันและก็ได้ให้ชื่อเสียงแก่พระเจ้า (เปรียบเทียบ ดนล. 2:28) ¹⁰⁰²

พนักงานขนมจะไม่เพียงแค่ประสบกับการประหารเท่านั้น แต่ศพของเขาจะถูกเสียบประจานและ ถูกเปิดเผยต่อสาธารณะ (โจเซฟัสได้เรียกสิ่งนี้ว่า “การตรึง” การเสียบประจานเป็นรูปแบบแรกเริ่มของการ ตรึง¹⁰⁰³) คนอียิปต์ได้ทำเช่นนี้เพื่อป้องกันวิญญาณของบุคคลหนึ่งจากการพักในชีวิตหลังจากความตาย¹⁰⁰⁴

ความสำคัญของบทนี้อยู่ที่ความสามารถที่จะแก้ความฝันที่พระเจ้าได้ให้มาของโยเซฟ ของประทาน นี้และการใช้มันของโยเซฟ ในโอกาสนี้ก็ได้เตรียมหนทางสำหรับฟาโรห์ที่จะเรียกโยเซฟให้มาแก้ความ ฝันของเขาในสองปีต่อมาและได้ยกระดับเขาไปสู่การปกครอง (บทที่ 41)

“การทดลองอาจถูกมองจากจุดยืนสองอย่าง และมุมมองไหนจากสองมุมมองที่เราถือนี้ก็จะ ก่อให้เกิดความ แตกต่างทั้งสิ้นต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณและสันติสุขของเรา จากด้านของมนุษย์นั้น ความทุกข์ยากของโยเซฟ ก็เนื่องจากความอยุติธรรมในส่วนของโปทิฟาร์และเนื่องจากความ ออกตัญญูในส่วนของพนักงานขนม จากด้านของพระเจ้านั้นปีเหล่านี้ได้ถูกอนุญาตสำหรับ

จุดประสงค์ของการฝึกฝนและเตรียมโยเซฟสำหรับงานใหญ่ที่อยู่ต่อหน้าเขา ถ้าเรามองดูแค่ด้านของมนุษย์เกี่ยวกับการทดลองเท่านั้น เราก็ท้อใจและรู้สึกไร้ค่าและโกรธ แต่ขณะที่เรามองดูมันจากด้านของพระเจ้านั้น เราควรเห็นพระเจ้าในทุกสิ่งและทุกสิ่งก็ทำการด้วยกันเพื่อประโยชน์ของเรา”¹⁰⁰⁵

บรรดาผู้ที่ใช้ความสามารถต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้พวกเขาอย่างสัตย์ซื่อ แม้กระทั่งในสถานการณ์ต่างๆ ที่ท้อใจนั้น ก็แสดงถึงความเชื่อที่ไม่หวั่นไหวในพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา

6. ความฝันของฟาโรห์และการแก้ความฝันของโยเซฟ บทที่ 41

โยเซฟได้แก้ความฝันสองอย่างของฟาโรห์อย่างสัตย์ซื่อ สิ่งนี้ได้นำไปสู่การที่พระเจ้าได้ยกระดับโยเซฟไปสู่การปกครองและก็แสดงถึงการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระองค์เหนือชีวิตทางเศรษฐกิจในอียิปต์ ในขณะที่พระองค์ได้เตรียมที่จะส่งวนอิสราเอลและอียิปต์ไว้จากการกัณดารอาหารที่จะมาถึง

41:1-8 “พวกนักวิทยาศาสตร์” เป็น “ผู้คนแห่งชนชั้นปุโรหิต ผู้ซึ่งได้ครอบงำพวกเขาเองด้วยศิลปะอันศักดิ์สิทธิ์และวิทยาศาสตร์ของคนอียิปต์ งานเขียนเกี่ยวกับอักษรอียิปต์โบราณ โหราศาสตร์ การแก้ความฝัน การทำนายเหตุการณ์ต่างๆ ศิลปะการเล่นกลและการร้ายเวทมนต์และผู้ซึ่งได้ถูกถือว่าเป็นผู้ครอบครองศิลปะอันลึกลับ (อพย. 7:11) และพวกนักปราชญ์ของประเทศ”¹⁰⁰⁶

การทำนายโชคชะตาพยายามที่จะเข้าใจถึงอนาคต และศิลปะการเล่นกลก็แสวงหาที่จะควบคุมมัน พระเจ้าได้ยับยั้งผู้ทำนายโชคชะตาของคนอียิปต์จากการเข้าใจความหมายของความฝันของฟาโรห์ แม้ร่องรอยสู่การตีความหมายของพวกเขานั้นก็อยู่ในสัญลักษณ์ต่างๆ ทางศาสนาของอียิปต์ก็ตาม

“เพราะว่าโคเป็นสัญลักษณ์ของไอซิช ซึ่งเป็นเทพธิดาของการค้าเงิน โลกและในงานเขียนเกี่ยวกับอักษรอียิปต์โบราณนั้น มันเป็นตัวแทนของโลก เกษตรกรรม และอาหาร และโดยการไหลล้นของมันนั้น แม่น้ำไนล์ก็เป็นแหล่งของความอุดมสมบูรณ์แห่งแผ่นดิน”¹⁰⁰⁷

กระนั้นสัญลักษณ์เหล่านี้ก็มีความหมายหลายอย่างต่อคนอียิปต์ ซึ่งบางทีก็ให้เหตุผลสำหรับความยุ่งยากของการตีความ¹⁰⁰⁸

“การกัณดารอาหารเจ็ดปีก็เป็นลักษณะที่คุ้นเคยของชีวิตในโลกตะวันออกใกล้โบราณ”¹⁰⁰⁹

41:9-24 โยเซฟได้ให้พระสิริแก่พระเจ้าสำหรับของประทานแห่งการตีความของเขาอย่างระมัดระวังในการตอบสนองของเขาต่อฟาโรห์ (ข้อ 16) “ตราบเท่าที่โยเซฟเกี่ยวข้องกับนั้น ความสัตย์จริงอย่างแท้จริงในการปกป้องเกียรติของพระเจ้านั้นสำคัญมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัวอย่างมาก”¹⁰¹⁰

“เหมือนกับดาเนียลที่อยู่ต่อหน้าเนบูคัดเนสซาร์นั้น เขาก็ปฏิเสธว่าความสามารถทั้งสิ้นเป็นของเขาเอง เพื่อที่จะเปิดเผยถึงคำปรึกษาที่ลึกลับแห่งสวรรค์อย่างเปิดเผย หรือใช้สติปัญญาที่ดูเหมือนว่าฟาโรห์เต็มใจอย่างมากที่จะให้ชื่อเสียงแก่เขา ความถ่อมใจอย่างเดียวกันได้เป็นเครื่องเชิดชูที่โดดเด่นของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าทุกคนในทุกๆ ยุค”¹⁰¹¹

41:25-36 โยเซฟยังได้นำเสนอพระเจ้าในฐานะผู้มีอำนาจลึกลับที่ขาดเหนือฟาโรห์อีกด้วย (ข้อ 25, 28) คนอียิปต์ได้ถือว่าฟาโรห์เป็นการสำแดงของพระเป็นในรูปแบบของมนุษย์ โดยการยอมรับการแก้ความฝันของเขาโดยโยเซฟนั้น ฟาโรห์ได้เลือกที่จะวางตัวเขาเองภายใต้พระเจ้าของโยเซฟ พระเจ้าได้ให้รางวัลสำหรับความถ่อมใจของเขา โดยการส่งวนแผ่นดินอียิปต์ไว้จากการกัณดารอาหารที่จะมาถึง

“... ผู้เขียนได้ออกไปจากเส้นทางของเขาเพื่อที่จะนำเสนอเรื่องราวทั้งสิ้นในชุดนี้ ซึ่งทั้งหมดนั้นก็เหมาะสมภายในแนวคิดของการเน้นที่ได้ให้มาโดยวิธีการกล่าวซ้ำ ‘เรื่องนั้นแน่นอนและรวดเร็ว’ (ข้อ 32) ดังนั้นการกล่าวซ้ำถึงความฝันก็เหมาะสมกับรูปแบบนี้”¹⁰¹²

“ความตั้งใจของการพยากรณ์เกี่ยวกับการพิพากษาต่างๆ ที่จะมาถึงนั้น ก็เพื่อที่จะกระตุ้นการพิพากษาเหล่านั้นที่ได้คุกคามกับพวกมัน เพื่อที่จะใช้การวัดอย่างเหมาะสมสำหรับการป้องกันไม่ให้พวกมันเกิดขึ้น”¹⁰¹³

“การเน้นของผู้เขียนที่ ‘ดี’ และ ‘ชั่ว’ ก็แสดงถึงปัญญาและการหยั่งรู้ของโยเซฟว่าเป็น ความสามารถที่จะแยกแยะระหว่าง ‘ความดี’ (โทบ) และ ‘ความชั่ว’ (รา) ภาพเช่นนั้นก็ บ่งบอกว่า ในเรื่องราวของโยเซฟนั้น ผู้เขียนกำลังกลับไปสู่หนึ่งในหัวข้อหลักของการเริ่มต้นของพระธรรมนี้ ซึ่งก็คือ ความรู้ถึง ‘ดี’ (โทบ) และ ‘ชั่ว’ (รา) ในขณะที่โยเซฟสามารถที่จะแยกแยะระหว่าง ‘ดีและชั่ว’ ได้ นั่นมันก็ชัดเจนจากรื่องราวนี้ที่ว่าในที่สุดแล้วความรู้เช่นนั้นมาจากพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 39) โยเซฟเป็นการแปลงรูปของอุดมการณ์ที่ว่า ปัญญาแท้ ซึ่งก็คือ ความสามารถที่จะแยกแยะระหว่าง ‘ดีและชั่ว’ ได้ นั่น ก็มาจากพระเจ้าเท่านั้น ดังนั้นบทเรียนของบทแรกๆ ของปฐมกาลก็ถูกกล่าวซ้ำอย่างมีศิลปะในบทท้ายๆ เหล่านี้”¹⁰¹⁴

“โยเซฟได้คาดการณ์ถึงโมเสสและดาเนียลผู้พิชิต ซึ่งเป็นที่ตั้งของช่วงเวลาของการเป็น เชลยของ อิสราเอล ผู้ซึ่งปัญญาของพวกเขาได้มีชัยเหนือคนต่างชาติ (เปรียบเทียบ 1 คร.1:18—2:16)”¹⁰¹⁵

41:37-45 ฟาโรห์ได้ตระหนักว่าโยเซฟเป็นผู้หนึ่งที่มีอำนาจที่เหนือธรรมชาติอย่างพิเศษ (ข้อ 38; เปรียบเทียบ ดนล. 5:14) บางทีเขาไม่ได้ระบุถึง “วิญญูณ” ในโยเซฟว่าเป็นพระวิญญูณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นบุคคลที่สามของตรีเอกภาพ ไม่มีหลักฐานที่ว่าฟาโรห์ได้เข้าใจหรือเชื่อในพระเจ้าของ อิสราเอล น้อยกว่าอย่างมากที่ได้เข้าใจถึงตรีเอกภาพของพระองค์ อย่างที่เป็นไปได้ที่สุดก็คือว่าเขา ได้คิดว่าพระเจ้าบางองค์ได้สำแดงพระองค์เองผ่านทางโยเซฟ

มันไม่เป็นที่รู้จักในอียิปต์สำหรับฟาโรห์ที่จะแต่งตั้งบุคคลผู้ซึ่งได้ขาดสถานะทางสังคมก่อนหน้านี้ หรือตำแหน่งทางการเมืองไปสู่ตำแหน่งของสิทธิอำนาจในการปกครอง อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าฟาโรห์องค์นี้ก็ถ่อมใจ ใจกว้าง และมั่นคงอย่างผิดปกติ

“ณ เวลาใดก็ได้ กษัตริย์จะแต่งตั้งและได้แต่งตั้งคนนอก ที่จริงอาชีพที่สูงส่ง อย่างที่ถูกสงวนไว้ สำหรับเราในคำจารึกหน้าหลุมฝังศพนั้น ก็ได้ฝ่าฟันความจำกัดทางแผนกทั้งหมด บรรดาผู้คนแห่ง ที่มาที่ถ่อมใจนั้นสามารถขึ้นไปสู่จุดสูงสุดเมื่อของประทานต่างๆของพวกเขาเป็นที่ประจักษ์ และ เรารู้ว่าพวกเขาได้ถูกเรียก ไปสู่ความสำเร็จแห่งอาชีพ ซึ่งสำหรับเราแล้วนั้นก็ต้องเรียกร้องการ ฝึกฝนที่มีการเตรียมที่แตกต่างออกไป”¹⁰¹⁶

ที่จะทำให้โยเซฟเป็นแบบธรรมดาคนนั้น ฟาโรห์ได้ให้ชื่อของอียิปต์แก่เขา (ข้อ 45; เปรียบเทียบ ดนล. 1:7) และภรรยาคนอียิปต์จากระดับที่เหมาะสมของสังคม เป็นที่ชัดเจนว่าพ่อตาของโยเซฟเป็น ปุโรหิตที่มีตำแหน่งสูงในพระวิหารแห่งการเฉลิมฉลองของพระอาทิตย์ซึ่งได้ตั้งอยู่ที่เมืองโอน (คำ กรีก เฮลิโอโพลิส) ที่อยู่ห่างจากเมืองไคโรสมัยใหม่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ 10 ไมล์

“ปุโรหิตหลวง ณ เมืองโอนได้ถือชื่อเรียกอันเป็นยกย่องว่า ‘ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งผู้ทำนาย’ ดังนั้น โยเซฟได้แต่งงานกับพวกผู้ดีชั้นสูงของคนชั้นสูงของอียิปต์”¹⁰¹⁷

การแต่งงานกับคนอียิปต์ของโยเซฟนั้นดูเหมือนว่าได้เป็นคำสั่งของฟาโรห์ และพระเจ้าได้อนุญาต โดยทั่วไปแล้ว พวกบรรพบุรุษได้หลีกเลี่ยงการแต่งงานกับคนคานาอัน เนื่องจากคำสาปแช่งของ พระเจ้าที่มีเหนือคานาอัน (9:25) แต่การแต่งงานกับคนต่างชาติที่ไม่ใช่คานาอันนั้นรุนแรงน้อยกว่า ภรรยาของโยเซฟและบรรดาญาติทางภรรยาที่ไม่ได้หันเขาไปจากความเชื่อของเขาใน

พระยาเวห์หรือการนับถือที่สูงส่งของเขามีสต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษของเขา (เปรียบเทียบ โโมเสส)

“แม้ว่าโยเซฟได้แต่งงานกับลูกสาวปุโรหิตที่ไม่มีชื่อเสียง แต่เขาได้ฝึกสอนลูกชายของตนให้ นมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนอยู่ อาจเป็นไปได้ที่อาเสนัทก็ได้มาเป็นผู้นำนมัสการพระเจ้าผู้เป็นเจ้า”¹⁰¹⁸

41:46-57   แน่นอนว่า การหมายเหตุถึงการเกิดของบุตรชายของโยเซฟนั้นก็สำคัญอย่างมากในแง่ของ จุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าเกี่ยวกับครอบครัวของอับราฮัม (ข้อ 50-52) โยเซฟได้ยอมรับความดี ของพระเจ้าที่มีต่อเขาด้วยการตั้งชื่อบุตรชายสองคนของเขา การพาดพิงถึงด้านที่เป็นพระพรของ พระสัญญาต่างๆ ของบรรพบุรุษนั้นก็ปรากฏในข้อที่ 49

“ถ้าชื่อของบุตรชายคนแรกของโยเซฟ (มนัสเสห์) จดจ่อที่พระเจ้าผู้คุ้มครองนั้น ชื่อของบุตรชายคน ที่สองของโยเซฟ (เอฟราอิม) จดจ่อที่พระเจ้าผู้ช่วยพร”¹⁰¹⁹

ผู้อ่านปฐมกาลบางคนได้แปลกใจว่า ทำไมโยเซฟไม่ได้แจ้งให้ยาโคบทราบถึงสวัสดิภาพของเขา อย่างรวดเร็ว เนื่องจากว่าเขาต้องได้ตระหนักว่ายาโคบคงจะกังวลเกี่ยวกับการหายตัวไปของเขา ในการตั้งชื่อมนัสเสห์นั้น โยเซฟได้กล่าวว่าพระเจ้าได้ช่วยให้เขาที่จะลืมสิ่งทั้งหมด (ความทุกข์ ต่างๆ ของเขา) ในบ้านของบิดาของเขา (ข้อ 51)

บางทีโยเซฟไม่ได้พยายามที่จะติดต่อยาโคบ เนื่องจากว่าเขาได้คิดว่าบิดาของเขาได้วางแผนสำหรับ สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขาที่เมืองโคธาน¹⁰²⁰ นี้ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้อย่างยิ่ง เนื่องจากความโศกเศร้า ของยาโคบเหนือการตายที่ดูเหมือนเป็นจริงของโยเซฟนี้ก็ดูเหมือนเป็นจริง บางทีโยเซฟไม่ได้ พยายามที่จะติดต่อยาโคบ เนื่องจากว่าโดยทางเหตุการณ์ต่างๆ ที่ไม่ธรรมดาที่ซึ่งพระเจ้าได้ยกย่อง เขานั้น เขาได้มาสู่การตระหนักว่า พระเจ้าจะบรรลุผลส่วนที่เหลือของพระสัญญาต่างๆ ของ พระองค์ในความฝันของเขา¹⁰²¹ เขาอาจได้สรุปว่า แนวทางที่ดีที่สุดของการกระทำของเขาก็คงจะ เป็นการยอมให้พระเจ้าที่จะทำการริเริ่ม อย่างที่พระองค์ได้ทำอย่างต่อเนื่องในชีวิตของเขาไปจน ถึงเวลานั้น เป็นที่ชัดเจนว่า โยเซฟได้มาสู่การวางใจพระเจ้าในเรื่องบิดาของเขา ในแง่ที่เขาได้ลืม บ้านของบิดาของเขา

“ลืม” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึง ‘ไม่จดจำ’ แต่จะไม่มีบางสิ่งอีกต่อไป (เปรียบเทียบ โยบ 39:17; 11:16) คุณลักษณะของอาหารบดด้วย คือ ‘ใครก็ตามที่ดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์ก็ลืมบ้าน เกิดเมืองนอนของเขาถ้าเขา

เป็นชาวต่างประเทศ’) ดังนั้น วลีนั้นก็อ้างอิงถึง ข้อเท็จจริง ภายนอกมากกว่าขบวนการทางด้านจิตใจภายใน”¹⁰²²

คนหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าสำหรับโยเซฟนั้น ชีวิตในคานาอันเป็นบทปิดแห่งชีวิตของเขา¹⁰²³

“อย่างที่อาดัมถูกพิจารณาในเรื่องราวการทรงสร้างว่าได้ฟังปาพระเจ้าสำหรับความรู้แห่ง ‘ความดีและความชั่ว’ ของเขานั้น ที่นี้โยเซฟก็ถูกพรรณนาถึงในแง่อย่างเดียวกัน... อย่างที่อาดัมถูกสร้างให้เป็น ‘ผู้แทน’ ของพระเจ้าที่จะปกครองเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นนั้น ในทำนองเดียวกันที่นี้โยเซฟก็ถูกพรรณนาว่าเป็น ‘ผู้แทน’ ของฟาโรห์เหนือแผ่นดินของเขา (ข้อ 40-43) อย่างที่อาดัมได้ถูกสร้างตามฉายาของพระเจ้าที่จะปกครองเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นนั้น ที่นี้กษัตริย์ได้ให้ ‘ชามารงค์ตรา’ แก่โยเซฟและได้ให้เขาแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของกษัตริย์ (ข้อ 42) ภาพของโยเซฟก็คล้ายคลึงกับความเข้าใจปฐมกาลของผู้เขียนสวดเกี่ยวกับพระกัมภีร์ตอนนั้น เมื่อเขาเขียนว่า ‘[พระองค์ได้] สวมศักดิ์ศรีกับเกียรติให้เขา/ พระองค์ทรงมอบอำนาจครอบครองบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์/ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา’ (สดด. 8:5-7) อย่างที่พระเจ้าได้จัดเตรียมภรรยาให้อาดัมในสวนนั้นและได้ให้แผ่นดินทั้งสิ้นเพื่อเป็นการชื่นชมของเขานั้น กษัตริย์ก็ได้ให้ภรรยาแก่โยเซฟและวางเขาไว้เหนือแผ่นดินทั้งสิ้น (ข้อ 45) . . . .

“ดังนั้น ภาพของโยเซฟก็มองย้อนกลับไปยังอาดัม แต่ยิ่งกว่านั้น มันมองไปข้างหน้ายังผู้หนึ่งที่ยังไม่ได้มา มันคาดหวังถึงการมาของผู้หนึ่งจากตระกูลของยูดาห์ ผู้ซึ่งอาณาจักรจะเป็นของท่าน (เปรียบเทียบ 49:10) ดังนั้น ในรูปแบบสุดท้ายของเรื่องราวนั้น ความตึงเครียดระหว่างตระกูลของโยเซฟและตระกูลของยูดาห์ ซึ่งอยู่ภายในบทต่างๆ เหล่านี้ นั่น ก็ถูกยุติโดยการทำให้ชีวิตของโยเซฟไปสู่ภาพของผู้หนึ่งที่จะปกครองจาก ตระกูลของยูดาห์”¹⁰²⁴

จงสังเกตถึงการเปรียบเทียบบางอย่างระหว่างโยเซฟและดาเนียล เหมือนกับโยเซฟนั้นดาเนียลก็เป็นทาสอีบรูซึ่งได้ถูกเรียกให้มาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ต่างชาติเพื่อจะแก้ความฝัน เหมือนกับโยเซฟนั้นดาเนียลได้แก้ความฝันของกษัตริย์ซึ่งนักปราชญ์คนอื่นๆ ในราชวังของกษัตริย์ไม่สามารถแปลความหมายได้ เหมือนกับโยเซฟนั้นดาเนียลก็ชื่นชมกับการเลื่อนขั้นจากสถานะของทาสไปสู่เจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูงในฐานะที่เป็นรางวัลสำหรับการให้บริการที่สัตย์ซื่อ พระเจ้าควบคุมความเป็นไปของประเทศต่างๆ เพื่อจะปกป้องและจัดเตรียมเพื่อประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์

7. การเดินทางไปยังอียิปต์ครั้งแรกของพวกพี่ชายของโยเซฟ บทที่ 42

โยเซฟได้กระตุ้นจิตสำนึกที่ผิดของพวกพี่ชายของเขา เมื่อได้อาพาพวกเขาไปขังคุกไว้ในฐานะผู้สอดแนม หลังจากที่พวกเขาได้มาที่อียิปต์เพื่อซื้อข้าว โดยการเอาสิเมโอนเป็นตัวประกันในขณะที่ยอมให้คนอื่น ๆ ที่จะไปนำ เบนยามิน กลับมานั้น โยเซฟก็ได้เผยจิตสำนึกของพวกเขามากยิ่งขึ้น

โยเซฟได้ปฏิบัติต่อพวกพี่ชายของเขาอย่างที่เขาได้ทำเพื่อจะค้นพบว่าพวกเขาได้รู้สึกอย่างไรต่อ ยาโคบและเบนยามิน ผู้ซึ่งได้แทนที่โยเซฟในเรื่องความรักใคร่ของยาโคบ เขาได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะดูว่าพวกเขาได้กลับใจจากบาปของพวกเขาที่ได้ทำกับเขาอย่างแท้จริงหรือยัง เป็นที่ชัดเจนว่าเขาไม่ได้กระทำเนื่องด้วยการล้างแค้นและเขาก็ ไม่ได้แก้แค้น โยเซฟเพียงแต่ต้องการที่จะเปิดเผยใจของพวกพี่ชายของเขา

“การทดสอบพวกพี่ชายโดยโยเซฟนั้นก็สำคัญในแผนการของพระเจ้าที่จะให้พรของพระองค์ผ่านทางลูกหลานของอับราฮัม พระเจ้าได้วางแผนที่จะนำครอบครัวนี้ไปยังอียิปต์ เพื่อว่าพวกเขาจะขยายตัวเป็นชนชาติใหญ่ [15:13] แต่ว่าผู้คนที่จะก่อกวนชาตินั้นจะต้องสตัยซื้อ พวกพี่ชายจะต้องได้รับการทดสอบ ก่อนที่พวกเขาจะแบ่งปันในพระพรได้ การกระตุ้นของโยเซฟนั้นก็ต้องแยกพวกพี่ชายจะต้องรับรู้ว่าพระเจ้ากำลังเผชิญหน้ากับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะยอมรับถึงความผิดที่พวกเขาได้ทำต่อโยเซฟ และได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงแล้ว ถ้าพวกเขาได้ล้มเหลวในการทดสอบนั้น พระเจ้าคงได้เริ่มต้นใหม่กับโยเซฟ อย่างที่พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทำกับโมเสสในอพยพ 32:10 เมื่อพระพิโรธของพระองค์ได้พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล”¹⁰²⁵

42:1-7 21 ปีหลังจากที่พวกพี่ชายของโยเซฟได้ขายเขาให้ไปเป็นทาสนั้น พวกเขาก็ได้ก้มกราบเขาตามความสำเร็จแห่งความฝันต่างๆ ในวัยรุ่นของเขา (ข้อ 6-7; เปรียบเทียบ 37:5-9) โรนัลด์ ฮีแมนได้วิเคราะห์หัตถษะการใช้คำถามต่างๆ ของโยเซฟเพื่อจะเปิดเผยท่าทีและความตั้งใจต่างๆ ของพวกพี่ชายของเขาเช่นเดียวกับบทบาทหลักของคำถามต่างๆ ในเรื่องราวทั้งหมดของโยเซฟ ซึ่งก็มี 30 ถึง 40 คำถาม¹⁰²⁶

“เวลาที่พวกพี่ชายของโยเซฟได้เป็นผู้ที่มีความมึนหน้ามึนตาในแผ่นดินคานาอันนั้น โยเซฟก็ได้เป็นทาสหรือผู้ต้องขังในแผ่นดินอียิปต์ ตอนนี้อยู่โดยสัญญาณด้านกลับนั้น โยเซฟก็เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นของอียิปต์ในขณะที่พวกเขาได้ปรากฏต่อหน้าเขาในฐานะผู้อ่อนน้อมที่ถ่อมใจและเกือบเป็นผู้ขอบริจาคที่กระหายเสบียงอาหารที่ซึ่งพวกเขาสามารถและเต็มใจที่จะจ่ายราคาตามที่เรียกร้อง”¹⁰²⁷

“เอกสิทธิ์สองอย่างของโยเซฟในฐานะ แอสซัลลิต [ผู้บริหารจัดการ] และ แฮมมาสเบอร์ [ผู้แจกจ่าย] ก็ทำให้นึกถึงความฝันสองเรื่องในตอนต้นของโยเซฟ ความฝันแรกที่ซึ่ง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวสิบเอ็ดดวงได้ก้มกราบเขา (ตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจ ของเขา) และอีกความฝันหนึ่งที่ซึ่งฟองข้าวของพวกพี่น้องของเขาได้ก้มกราบต่อฟองข้าวของเขา (ตำแหน่งแห่งผู้จัดเตรียมของเขา)”¹⁰²⁸

บุคคลที่ขายน้องของพวกเขาไปสู่การเป็นทาสก็ไม่น่าไว้วางใจ ดังนั้นโยเซฟได้สงวนอำนาจเหนือพวกพี่ชายของเขาไว้จนกว่าเขาสามารถวางใจพวกเขาได้

โครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรของข้อที่ 7-24 ก็มุ่งความสนใจไปที่การถูกจำคุกของพวกพี่ชาย

- “A โยเซฟรู้จักพวกพี่ชายของเขาและจดจำได้ (7-9ก)
- B โยเซฟได้กล่าวหาพวกเขาถึงการเป็นพวกสอดแนม แต่พวกเขาได้อธิบายถึงสถานการณ์ของพวกเขา (9ข-13)
- C โยเซฟได้ทำการทดสอบเพื่อว่าพวกเขาสามารถพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นคนที่ซื่อสัตย์ (14-16)
- D โยเซฟได้อาพวกเขาไปขังไว้ในคุก (17)
- C’ โยเซฟได้ทำการทดสอบใหม่เพื่อว่าพวกพี่ชายจะพิสูจน์ว่าพวกเขาซื่อสัตย์ (18-20)
- B’ พวกพี่ชายได้สารภาพความผิดของพวกเขาเกี่ยวกับน้องชายของพวกเขาและรูเบนได้กล่าวหาพวกเขาถึงความผิดของพวกเขา (21-22)
- A’ โยเซฟเข้าใจและได้ร้องไห้ (23-24)”¹⁰²⁹

42:8-17 โยเซฟได้จดจำถึงความฝันต่างๆ ของเขา (ข้อ 9) และอย่างไม่สงสัยเลยว่าหลักฐานของความสัตย์ซื่อของพระเจ้าได้ส่งเสริมความมั่นใจของเขาขณะที่เขาได้ดำเนินการที่จะจัดการกับพวกพี่ชายของเขาต่อไป เขาได้เล่นบทบาทต่อหน้าพวกเขาโดยการกล่าวหาพวกเขาด้วยความผิดที่สามารถถูกลงโทษด้วยความตายในอียิปต์ การกล่าวหาที่จริงจังเช่นนั้นได้กระตุ้นให้พวกพี่ชายของเขาที่จะซื่อสัตย์เท่าที่จะเป็นไปได้ซึ่งก็คือสิ่งที่โยเซฟต้องการ

ครอบครัวแทบจะไม่เสี่ยงลูกทั้งหมดของครอบครัวในพันธกิจการสอดแนมที่อันตราย ซึ่งบางทีก็อธิบายถึงถ้อยคำของพวกพี่ชายที่ว่าพวกเขาเป็นบุตรชายทั้งหมดของชายคนเดียว (ข้อ 11)

บางทีโยเซฟต้องการที่จะแน่ใจว่าพวกพี่ชายของเขาไม่ได้มาเบนยามิน เนื่องจากว่าพวกเขาได้คิดที่จะฆ่าเขาเอง (ข้อ 15)

การจำคุก 3 วัน ได้จัดเตรียมเวลาแก่โยเซฟที่จะวางแผนยุทธวิธีของเขา และมันได้ทำให้พวกเขาประทับใจด้วยความสำคัญของการร่วมมือกับโยเซฟ (ข้อ 17) สามวันเหล่านี้ยังได้ให้การลิ้มรสแก่พวกพี่ชายถึงสิ่งที่โยเซฟได้เผชิญมาเป็นเวลาสามปี โยเซฟอาจได้ตั้งใจว่าพวกเขาอยู่ในการคุมขังหนึ่งวันสำหรับแต่ละปีที่เขาได้ประสบกับการคุมขังเนื่องจากความเกลียดชังของพวกเขา

“โยเซฟที่อาฆาตอาจได้ทำให้พวกพี่ชายตกใจกลัวด้วยกระสอบบรรจุที่ไร้ค่าหรือได้ทรมาณพวกเขา ณ งานเลี้ยงเขาอย่างที่เขาได้ทรมาณเขา (37:24, 25) ของขวัญที่ลิ้มรสของเขาก็เป็นการทดสอบที่กรุณาและเสาะหามากกว่า นโยบายของเขาได้ถูกตัดสินอย่างดีเพียงไรนั่นก็เป็นที่ประจักษ์ในการเติบโตของท่าทีค่อนข้างใหม่ในพวกพี่ชาย อย่างที่ดวงอาทิตย์และน้ำค้างแข็งที่เปลี่ยนแปลงได้ทำให้พวกเขาเปิดออกต่อพระเจ้า”¹⁰³⁰

42:18-24 การกล่าวยอมรับถึงความเชื่อในพระเจ้า (เอลโลฮิม) ของโยเซฟนั้นได้บอกพวกพี่ชายของเขาว่าเขาได้ตระหนักว่าเขาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า และดังนั้นก็จะยุติธรรมกับพวกเขา การทดสอบของเขาได้รับรองถึงการเดินทางมายังอียิปต์อย่างปลอดภัยของเบนยามิน ซึ่งเป็นบางสิ่งที่ยุเซฟมีเหตุผลอย่างมากที่จะกังวล เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติของพวกพี่ชายที่มีต่อเขาเองก่อนหน้านั้น เมื่อเขาได้เห็นแก่พวกพี่ชาย 10 คนและไม่มีเบนยามินนั้น บางทีเขาได้สงสัยว่าพี่ชาย 10 คนนั้นคงได้จัดการกับเบนยามินแล้ว

พวกพี่ชายได้เห็นถึงการแก้แค้นของพระเจ้าในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขา (ข้อ 21-23) พวกพี่ชายได้สารภาพความผิดของพวกเขาในการจัดการกับโยเซฟ ขณะที่พวกเขาได้ทำในการได้ยินของเขาอย่างใดก็ตาม โยเซฟต้องการทำให้เขาเองแน่ใจว่าพวกเขาได้ก่อให้เกิดผลของการกลับใจที่แท้จริง (นั่นคือ มีการปฏิบัติต่อเบนยามินและยาโคบด้วยแนวทางที่แตกต่างออกไป) ดังนั้นเขาไม่ได้เปิดเผยตัวเองต่อพวกเขา ณ เวลานี้ ใจของโยเซฟไม่ได้แข็งกระด้างต่อพวกพี่ชายของเขา เนื่องจากการกระทำของพวกเขาที่มีต่อเขานั้น เขาไม่ได้เกลียดชังพวกเขา (ข้อ 24)

“ไม่มีสิ่งใดที่น่าจับใจในคุณลักษณะของโยเซฟมากกว่าการขาดหายไปอย่างสิ้นเชิงของความรู้สึกแห่งการแก้แค้น ไม่ว่าจะมิต่อพวกพี่ชายของเขาหรือต่อโปทิฟาร์ หรือต่อหัวหน้าคนใช้”¹⁰³¹

ตรงกันข้าม ใจของเขานั้นยังคงนุ่มนวล และการสารภาพของพวกพี่ชายของเขาได้กระตุ้นเขา
รูเบนในฐานะบุตรชายหัวปี และบุตรชายที่มีความรับผิดชอบมากที่สุด น่าจะเป็นการเลือกอย่างมี
เหตุผลที่จะคงอยู่ในฐานะตัวประกัน กระนั้น เนื่องจากว่าโยเซฟบังเอิญได้ยื่นว่า รูเบนต่อว่าพวก
พี่ชายของเขาเกี่ยวกับการฆ่าโยเซฟ (ข้อ 22) นั้น โยเซฟก็ได้ผ่านเว้นเขาไปและเลือกสิเมโอน ผู้ซึ่ง
เป็นคนที่มียุวมามากที่สุดถัดไป บางทีโยเซฟได้จดจำถึงความโหดร้ายของสิเมโอนและความแข็ง
กระด้างของเขาที่มีต่อบิดาของเขา (34:25; เปรียบเทียบ 49:5-7)

42:25-28 โยเซฟได้คืนเงินของพวกพี่ชายให้แก่พวกเขาเนื่องจากความดีแห่งใจของเขา การกระทำที่กรุณา
ของเขานั้นคงจะตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆ ของพวกเขา แต่ก็ก็เป็นเหตุให้พวกเขาที่จะเสาะหา
วิญญูณของพวกเขาคต่อไป ขณะที่พวกเขาได้ตรึกตรองถึงความหมายโดยนัยของช่วงเวลาที่ดีของ
พวกเขา เมื่อพวกเขาได้ค้นพบเงินในหนึ่งในกระสอบของพวกเขาเป็นครั้งแรกนั้น พวกเขาได้
ถือว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทำต่อพวกเขานั้นเป็นการลงโทษของพระเจ้า (ข้อ 28) นี่เป็นครั้งแรกในเรื่อง
ราวที่พวกพี่ชายได้อ้างอิงถึงพระเจ้า จิตสำนึกที่ถูกกระตุ้นได้เห็นพระเจ้าทำการอยู่เบื้องหลัง
สิ่งที่พวกเขากำลังประสบอยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 21-22)

“‘เงิน’ (เศเชฟ) ถูกอ้างอิงถึง 20 ครั้ง (42:25—45:22) ในฉากแรกของการกระทำครั้งที่ หนึ่ง [37:2-
36] นั้น พวกพี่ชายได้วางเงินจำนวนยี่สิบเชเชลต่อหน้าน้องชาย (37:28) ตอนนีพวกเขาก็วาง
น้องชายของพวกเขาเหนือช่วงเวลาที่ดีในเงินนั้น อย่างที่อาจถูกคาดหวังในการกระทำเกี่ยวกับการ
กลับคืนดีกันของครอบครัวนั้น [42:1—46:27] คำไข่อื่นๆ ก็คือ ‘พี่น้อง’ (50 ครั้ง) และ ‘บิดา’ (40
ครั้ง)”¹⁰³²

42:29-38 แต่แต่ละครั้งที่พวกบุตรชายของยาโคบได้จากบ้านไปนั้น พวกเขาได้กลับมาพร้อมกับเงินที่มากขึ้น
แต่ขาดพี่น้องไปหนึ่งคน (บทที่ 37, 42) ¹⁰³³ ยาโคบได้คิดว่าพวกเขาได้ขายสิเมโอนไหม?

“พวกพี่ชายของโยเซฟได้ทำให้ข่าวอ่อนลงอย่างตั้งใจ ซึ่งทำให้มันดูเหมือนว่าสิเมโอนเป็น แยกของ
โยเซฟ... แทนที่จะถูกขังไว้ในคุก พวกเขาไม่อ้างอิงถึงการคุกคามของความตาย และไม่กล่าวถึง
เงินในกระสอบหนึ่ง ณ เวลานี้”¹⁰³⁴

เงินในกระสอบได้ทำให้ช่องโหว่ระหว่างยาโคบและพวกบุตรชายของเขาว่างขึ้น แต่ได้ดึงพวกพี่
น้องให้เข้าใกล้ชิดกันมากขึ้น ยาโคบได้หมดหวังเพราะว่าเขาไม่ได้วางใจพวกบุตรชายของเขา
และผู้ปกครองชาวอียิปต์นั้น และเขาได้ล้มพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าไปเสีย (ข้อ 36) ดังนั้น
เขาจึงได้สรุปว่า “เราต้องทนความทุกข์เหล่านี้ทั้งหมด” ในความเป็นจริงนั้น พระเจ้ากำลังทำให้

ถึงเหล่านั้นทั้งหมดทำการด้วยกันเพื่อประโยชน์ของยาโคบ (เปรียบเทียบ 45:5-7; รม. 8:28) ในไม่ช้าเขาจะตระหนักถึงพระพรของพระเจ้า

“ส่วนที่ใหญ่ของปัญหาในปัจจุบันของเราเกิดขึ้นจากการไม่รู้ถึงความจริงถึงหมดของเรา”¹⁰³⁵ การถวายนุตรชายสองคนของรูเบนนั้นก็อ่อนแออย่างน่าสงสาร (ข้อ 37) เขาได้อ้างถึงความเต็มใจที่จะทนทุกข์ในที่ของยาโคบแต่เขาจะวางบุตรชายของเขาเองต่อหน้าน้องชายของเขาหรือ? และการฆ่าหลานๆ ของยาโคบจะปลอบโยนยาโคบอย่างไร? จึงไม่แปลกใจที่ว่ายาโคบได้ปฏิเสธการถวายนุตรของรูเบน (ข้อ 38)

ตลอดบทนี้เราสามารถสังเกตได้ว่าท่าทีของพวกพี่ชายของโยเซฟได้เปลี่ยนไป จากการที่ได้เผชิญกับวิกฤต ส่วนตัวนั้นพวกเขาได้ยอมรับถึงความผิดของพวกเขา พวกเขาได้ถือว่าการทนทุกข์ของพวกเขาเป็นการลงโทษที่ชอบธรรมของพระเจ้าและพวกเขาได้เริ่มที่จะวางความสนใจของยาโคบเหนือความสนใจของพวกเขาเอง อย่างไรก็ตามการกลับใจของพวกเขายังไม่ได้สมบูรณ์ ขบวนการของความสำนึกผิดต้องดำเนินต่อไปก่อนที่การกลับคืนดีกันสามารถเป็นไปได้¹⁰³⁶

“แรงจูงใจและการกระทำของโยเซฟและสมาชิกในครอบครัวของเขาไม่ใช่รูปแบบที่จะเลียนแบบหรือหลีกเลี่ยง เป้าหมายของผู้เขียนก็เพื่อจะแสดงว่าการออกแบบของพระเจ้าสำหรับพวกบรรพบุรุษของอิสราเอลนั้นกำลังทำการไปสู่จุดสุดท้ายของการได้ครอบครัวแห่งความเชื่อ”¹⁰³⁷

เมื่อผู้เชื่อมีความผิดที่ไม่ได้แก้ไขในใจของพวกเขา บ่อยครั้งแล้วพระเจ้าก็ทำให้พวกเขาสำนึกในจิตสำนึกของพวกเขาเพื่อจะค้นพบว่า พวกเขาไว้ในฝ่ายวิญญาณอย่างเพียงพอที่จะเข้าร่วมในแผนการของพระองค์

8. การเดินทางไปยังอียิปต์ครั้งที่สองของพวกพี่ชายของโยเซฟ บทที่ 43

บทที่ 43-45 เป็นหนึ่งหน่วยที่อธิบายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟได้กลับไปยังอียิปต์เหมือนกับบทที่ 42 ซึ่งส่วนนี้สะท้อนถึงนั้น มันก็ประกอบด้วยเจ็ดฉากที่ได้ถูกเรียบเรียงแบบโครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรพร้อมกับฉากกลางที่เป็นการจับกุมพวกพี่ชายของโยเซฟ (44:1-13)

- A ยาโคบส่งพวกบุตรชายของเขาไปยังอียิปต์ (43:1-14)
- B การมาถึงอียิปต์; คนดันเรื่อนและพวกพี่น้อง (43:15-25)
- C อาหารเที่ยงกับโยเซฟ (43:26-34)

- D พวกพี่น้องถูกจับกุม (44:1-13)
- C' การเปิดเผยตนเองของโยเซฟ (44:14-45:15)
- B' การออกจากอียิปต์; ฟาโรห์และพวกพี่น้อง (45:16-24)
- A' ยาโคบรับการรายงานของพวกบุตรชายของเขา (45:25-28)¹⁰³⁸

จากการกลับไปยังคานาอันนั้น พวกพี่ชายจำเป็นต้องชักชวนให้ยาโคบที่จะยอมให้เบนยามินเดินทางไปกับพวกเขาสำหรับการเดินทางไปยังอียิปต์ครั้งถัดไปของพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้ทำด้วยความยุ่งยากมาก เมื่อพวกเขาได้กลับไปยังอียิปต์และพยายามที่จะคืนเงินนั้น พวกเขาก็ได้พบเงินในกระสอบของพวกเขา โยเซฟได้ต้อนรับพวกเขาอย่างกรุณาและได้จัดการกับพวกเขาอย่างสันติ เขายังได้ให้แก่เบนยามินอย่างมากมาด้วยความลำเอียงที่มากเกินไปเพื่อจะทดสอบพวกพี่ชายของเขาถึงความอิจฉา

43:1-15 เป็นที่ชัดเจนว่ายูดาห์ได้เริ่มต้นการนำและพูดเพื่อพวกพี่น้องของเขาเพราะว่ายาโคบได้ปฏิเสธรูเบนแล้ว (42:37-38) สิเมโอนก็อยู่ในอียิปต์ และก่อนหน้าแล้วก็ได้ทำลายความมั่นใจของบิดาของเขา (บทที่ 34) อย่างที่รูเบนได้ทำนั้น (42:37) ยูดาห์ได้เสนอที่จะรับความรับผิดชอบในที่ของยาโคบแต่ในความตรงกันข้ามกับรูเบนนั้น ยูดาห์ได้รับเอารับผิดชอบส่วนตัวสำหรับความปลอดภัยของเบนยามิน (ข้อ 9) จากจุดนี้เป็นต้นไป ยูดาห์กลายเป็นผู้นำของพวกบุตรชายของยาโคบ (เปรียบเทียบ 49:8-10; มธ. 1:2, 17; ลก. 3:23, 33) การเผชิญหน้ากับวิกฤตอย่างเช่นการพบปะกับเอชาวของเขานั้น (บทที่ 32-33) อีกครั้งหนึ่ง ยาโคบได้จัดเตรียมของขวัญที่ฟุ่มเฟือยเพื่อจะเอาใจ “เจ้านายท่าน” ซึ่งก็คือโยเซฟ (เปรียบเทียบ สกษ. 18:16)

“ยาโคบไม่มีการรับรองว่าเอลชัดดาจะทำสิ่งใดก็ตามหากว่าเราต้องเสียใจเราก็ต้องเสียใจของเขานั้นก็เป็น โครงสร้างอันเดียวกันกับของเอสเธอร์ที่ว่า ‘ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ’(อสธ. 4:16)...”¹⁰³⁹

จงเปรียบเทียบถึงการบ่นของเรเบคาห์อีกด้วย เมื่อเธอได้คิดว่าเธออาจสูญเสียทั้งยาโคบและเอชาว (27:45)

“พร้อมกับเบนยามิน’ [ข้อ 15] ก็ห้อยเหมือนกับการถอนหายใจแบบยอมของบิดาที่ติดกับระหว่างความจำเป็นที่จะดำเนินชีวิตและความเป็นไปได้ของชีวิตที่ถูกทำให้ว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิงโดยทางการสูญเสียอีกครั้งหนึ่ง”¹⁰⁴⁰

43:16-25 การแปลที่ดีกว่าของ “ข้าพเจ้ามีเงินของท่าน” (ข้อ 23) คือ “เงินของท่านได้มาถึงข้าพเจ้า”

43:26-34 อีกครั้งหนึ่ง พวกพี่ชายได้บรรลुक้าพยากรณ์ของพระเจ้าในความฝันต่างๆ ของโยเซฟโดยการ ก้มกราบต่อหน้าโยเซฟ (ข้อ 26-28; เปรียบเทียบ 37:5-9) เบนยามินอายุน้อยกว่าโยเซฟ 16 ปี ดังนั้น ตอนนีเขาคงอายุ 23 ปี ณ เวลานี้ (ข้อ 29) โยเซฟอายุได้ 39 ปี (41:46; 45:6)

“... ตามธรรมเนียมที่แพร่หลายของโลกตะวันออกนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ถูกเชิญให้ไปยัง โด๊ะของโยเซฟก็เป็นสถานการณ์ที่หนุ่ใจในตัวของพวกเขาเอง แม้ว่าส่วนใหญ่แล้วชาวตะวันออกจะเป็นผู้คนที่ชอบแก้แค้น กระนั้นถ้าคุณทานกับพวกเขา จากนั้นมาคุณก็แน่ใจถึงการมีการปกป้อง ของพวกเขา แม้ว่าคุณได้ทำให้พวกเขาบาดเจ็บที่สุด กระนั้นคุณก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้ความกลัว จากความไม่พอใจของพวกเขา”¹⁰⁴¹

ระบบชนชั้นในอียิปต์ได้เรียกร้องว่าโยเซฟในฐานะสมาชิกของคนชั้นสูงกว่าต้องทานที่โด๊ะซึ่งแยก จากเพื่อนชาวอียิปต์ของเขา คนฮีบรูได้นั่ง ณ โด๊ะที่สามเนื่องจากว่าพวกเขาเป็นชาวต่างประเทศ (ข้อ 32) คนฮีบรูและชาวต่างประเทศอื่นๆ ก็ทานสัตว์ที่คนอียิปต์ได้ถือว่าศักดิ์สิทธิ์¹⁰⁴² คนอียิปต์ ได้ทำตามกฎที่เคร่งครัดสำหรับการชำระแบบพิธีกรรมที่มีต่ออาหารของพวกเขาก่อนที่จะพวกเขา ทาน สิ่งนี้ทำให้คนฮีบรูเป็นที่ “น่ารังเกียจ” ต่อคนอียิปต์¹⁰⁴³ คนอียิปต์ได้โกนขนตามร่างกายของ พวกเขาออกหมดด้วย (เปรียบเทียบ 41:14) ดังนั้นคนฮีบรูขนยาวๆ อาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ คนอียิปต์รังเกียจ¹⁰⁴⁴ ต่อมาการแบ่งแยกนี้ได้ยอมให้คนอิสราเอลที่จะพัฒนาไปสู่ชนชาติที่มีจำนวน คนมากมายภายในพรมแดนของอียิปต์ (เปรียบเทียบ 46:34)

โยเซฟได้เลี้ยงอาหารสำหรับพวกพี่ชายของเขา ผู้ซึ่งหลายปีก่อนหน้านั้นได้นั่งลงอย่างปราศจาก ความกรุณาเพื่อจะทานในขณะที่เขาได้อัดโรยในบ่อ¹⁰⁴⁵ โยเซฟได้แสดงการนับถือแก่เบนยามินใน ในฐานะแขกที่พิเศษของเขาโดยการให้อาหารแก่เขามากกว่าและดีกว่าที่พวกพี่ชายของเขาได้รับ (ข้อ 34) บ่อยครั้งแล้ว ผู้ได้รับเกียรติที่พิเศษได้รับสองเท่า แต่ห้าเท่านั้นเป็นเครื่องหมายของสิทธิ พิเศษสูงสุด ด้วยความโปรดปรานนี้โยเซฟไม่ได้แสวงหาที่จะให้เกียรติแก่เบนยามินเท่านั้น แต่ เพื่อที่จะทดสอบความรู้สึกของพวกพี่ชายที่มีต่อเบนยามินอีกด้วย เขาต้องการรู้ว่าพวกเขาจะเกลียด เขาอย่างที่เขาได้เกลียดเขาเอง ซึ่งเป็นคนโปรดปรานคนก่อนของบิดาของเขาหรือไม่ เป็นที่ ชัดเจนว่าพวกเขาได้ผ่านการทดสอบนี้

“จากการออกมาจากเบ้าหลอมนี้ พวกพี่ชายที่แข็งกระด้างก่อนหน้านั้นก็ปรากฏออกมาใน ในฐานะครอบครัวที่ผูกพันซึ่งส่องแสงด้วยความสัตย์สุจริตและความรักต่อซึ่งกันและกัน”¹⁰⁴⁶

“บรรดาผู้ที่เข้าร่วมในแผนการของพระเจ้านั้นต้องเต็มใจที่จะรับเอาความรับผิดชอบสำหรับการกระทำของพวกเขา ที่จะทำการชดใช้เมื่อพวกเขาผิดและยอมรับส่วนแบ่งของพวกเขาอย่างสำนึกคุณและปราศจาก ความริษยา”¹⁰⁴⁷

9. การทดสอบครั้งสุดท้ายของโยเซฟและผลลัพธ์ของมัน บทที่ 44

ถัดไปโยเซฟได้ทดสอบความจงรักภักดีของพวกพี่ชายของเขาที่มีต่อเบนยามิน โดยการแกล้งใส่ความเบนยามินและกล่าวหาเขาด้วยการขโมยจอกของโยเซฟ เหตุการณ์เหล่านี้ได้กระตุ้นให้พวกพี่ชายที่จะยอมรับว่า พระเจ้ากำลังลงโทษพวกเขาสำหรับการกระทำของพวกเขาที่มีต่อโยเซฟหลายปีก่อนหน้านั้น การวิงวอนเพื่อเบนยามินของยูดาห์นั้นได้ประกาศถึงความแท้จริงของความจงรักภักดีของพวกพี่ชายที่มีต่อเบนยามิน มันตรงกันข้ามกับความไม่จงรักภักดีก่อนหน้านั้นของพวกเขาที่มีต่อโยเซฟ

โยเซฟต้องการที่จะค้นพบว่าพวกพี่ชายของเขาจะขายเบนยามินให้เป็นทาสอย่างที่พวกเขาได้ขายเขาและ บางทีก็ฆ่าโยเซฟด้วยความ โศกเศร้าหรือไม่ทางเลือกของพวกเขา ก็คือที่จะยอมจำนนต่อการเป็นทาสเพื่อเห็นแก่ เบนยามิน ดูเหมือนว่าการค้นพบนี้จะได้เป็นเป้าหมายของการกระทำของโยเซฟอย่างที่โมเสสได้เชื่อมโยงการกระทำเหล่านั้นในบทนี้ อย่างที่พระเจ้าได้ทดสอบความแท้จริงของความเชื่อของอับราฮัมนั้น (22:1) โยเซฟก็ได้ ทดสอบความแท้จริงของการกลับใจของพวกพี่ชายของเขาเช่นกัน

44:1-5 การที่โยเซฟได้ปฏิบัติกรทำนายนาก็ไม่ชัดเจนจากข้อที่ 5 หรือข้อที่ 15 เขาอาจได้ปฏิบัติ แต่สิ่งนี้ ดูเหมือนไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะของเขาในฐานะคนแห่งความเชื่อในพระยาเวห์ มันดูเหมือนเป็นไปไม่ได้อีกด้วย เนื่องจากว่าโยเซฟมีของประทานในการแก้ความฝัน (การเปิดเผยของพระเจ้า) จากพระเจ้า ถ้าใครก็ตามต้องการที่จะใช้กรทำนายนาย มันคงจะไม่ใช่โยเซฟ อย่างไรก็ตามนักตีความบางคนเชื่อว่าการอ้างของโยเซฟเป็นแค่ส่วนหนึ่งของอุบายของเขา¹⁰⁴⁸ ถ้อยคำแรกที่กล่าวโดยคนใช้ของโยเซฟนั้นอาจเป็นการโกหก (ข้อ 5) ถ้อยคำที่สองที่กล่าวโดยโยเซฟนั้นก็ไม่ได้อ้างถึงปฏิบัติการทำนายนาย (ข้อ 15) โยเซฟได้กล่าวว่าเขาสามารถทำนายนายได้ ลีออน วูด ได้เชื่อว่าโยเซฟได้หมายถึงว่าเขามีข้อมูลที่ไม่ได้มีไว้สำหรับผู้คนธรรมดา คำกริยาฮีบรูในทั้งข้อที่ 5 และ ข้อที่ 15 คือนาฮาซ (ที่จะกระชับ การพุดพิมพ์ การพยากรณ์) ไม่ใช่ คาซิม ซึ่งเป็นคำที่ปกติแปลว่า “ที่จะทำนายนาย”¹⁰⁴⁹ การอ้างอิงเหล่านี้ต่อการทำนายนายนั้นดูเหมือนจะทำให้พวกพี่ชายของโยเซฟประทับใจด้วยคุณค่าของจอกที่ได้หายไป คำฮีบรูที่แปลว่า “จอก” ที่นี่คือ กาบิย ซึ่งอ้างอิงถึงด้วยเงินหรือด้วยแก้ว ไม่ใช่จอกคีม โคส โดยทั่วไป พวกพี่ชายได้ลงความเห็นว่ายอเซฟได้ใช้มันเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ มากกว่าการแค่ดื่มเท่านั้น

44:6-13 คำสัญญาของพวกพี่ชายไม่เพียงแต่หุนหันพลันแล่นเท่านั้น แต่ยังโง่เขลาอีกด้วย เนื่องจากว่าของ
ในกระสอบของพวกเขานั้นได้ทำให้พวกเขาประหลาดใจก่อนหน้านั้น (ข้อ 9) หลายปีก่อนหน้า
นั้น ลาบันได้ตรวจค้นสมบัติของยาโคบเพื่อหารูปเคารพของเขาที่ได้ถูกซ่อนไว้ในเต็นท์ของราเชล
ยาโคบได้ประกาศอย่างหุนหันพลันแล่นถึงการลงโทษถึงตายต่อคนที่มีความผิด (เปรียบเทียบ
31:23, 25, 33, 35) ตอนนี้คนอียิปต์ได้ตรวจค้นเพื่อหาจอกแห่งการทำนายของโยเซฟและพบมัน
ในกระสอบของเบนยามิน ซึ่งเป็นบุตรชายของราเชล ที่นี่พวกพี่ชายก็ได้ประกาศอย่างหุนหัน
พลันแล่นถึงการลงโทษถึงตายต่อคนที่มีความผิดอีกด้วย

คนดันเรื่อนของโยเซฟไม่ได้ทำให้พวกพี่ชายที่จะทำตามคำสัญญาของพวกเข แต่ได้กล่าวว่า
“ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา” (ข้อ 10) โยเซฟได้จัดตั้งพวกพี่ชายของเขา
ด้วยข้อแก้ตัวที่เหมาะสมที่จะละทิ้งเบนยามินและทำให้พวกเขาเป็นอิสระจากการเป็นทาส

มีหลักฐานมากมายในคัมภีร์ไบเบิลที่ว่าพวกพี่ชายของโยเซฟได้กลับใจและเปลี่ยนท่าทีของพวกเขา
อย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้โลภ ริษยา หรือไม่ได้จงรักภักดีอีกต่อไป สิ่งนี้ทำให้พวกเขาอยู่ใน
ตำแหน่งที่จะชื่นชมกับพระพรต่างๆ ของผู้มีอำนาจสูงสุดของพวกเขาและที่จะมาเป็นช่องทางแห่ง
พระพรไปยังคนอื่นๆ ผู้มีอำนาจสูงสุดของพวกเขาคือโยเซฟในระดับของมนุษย์ แต่โยเซฟก็เป็น
ตัวแทนของพระเจ้าเช่นกัน จึงสังเกตว่าพวกเขาได้กระทำร่วมกันแทนที่จะต่อสู้ท่ามกลางพวกเขา
เองอย่างที่พวกเขาได้ทำก่อนหน้านั้น

การฉีกเสื้อผ้าของใครคนหนึ่งก็เป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์ส่วนตัวอย่างมาก ในโลกตะวันออก
ใกล้โบราณ (ข้อ 13; เปรียบเทียบ 37:29) ที่นี่มันได้แสดงออกถึงความทรمانที่จริงใจของพวก
พี่ชายต่อการคาดการณ์ถึงการที่จะมอบเบนยามินให้กับคนอียิปต์และกลับไปหายาโคบเพื่อจะทำให้
ใจของเขาแตกสลายเท่านั้น พวกเขาได้ฉีกเสื้อผ้าของพวกเขาด้วยความเจ็บปวดอย่างที่ยาโคบได้
ทำเมื่อเขาได้รับข่าวถึงการตายที่ดูเหมือนเป็นจริงของโยเซฟ (37:34) พวกพี่ชายไม่ได้สงสัยว่าพวก
เขาได้เป็นเหยื่อของการหลอกลวงอีกต่อไปอย่างที่ยาโคบได้เป็นเมื่อพวกบุตรชายของเขาได้ให้เสื้อ
คลุมที่เปื้อนเลือดของโยเซฟแก่เขา¹⁰⁵⁰

“การที่พวกพี่ชายทั้งหมดได้ประสบกับความทุกข์เช่นนั้น ก็เป็นเครื่องหมายที่บอกถึงความรู้สึกใหม่
ของความเปี่ยมเอกภาพที่พวกเขาได้พัฒนา พวกเขาได้รับการบอกกล่าวว่าคนที่ไว้ความผิดจะถูก
ปลดปล่อย (ข้อ 10) ยิ่งไปกว่านั้นอีก การกลับไปยังอียิปต์ของพวกเขา นั้นก็เน้นถึงการอุทิศตน
ของพวกเขาที่มีต่อเบนยามิน พวกพี่ชายก็เป็นหนึ่งเดียวโดยปราศจากการบ่นหรือการไม่เห็นด้วย. . .

. พวกเขาได้มีความผิด [ก่อนหน้านั้น] แต่ไม่ได้แสดงถึงความเสียใจ ตอนนี้พวกเขาไม่มีความผิด และแสดงออกถึงความทรمانอย่างสุดซึ่งที่สุด”¹⁰⁵¹

44:14-17 ยูดาห์ได้กระทำในฐานะผู้แทนเพราะว่าเขาได้สัญญาแก่ยาโคบว่าเขาจะรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของเบนยามิน (ข้อ 16; เปรียบเทียบ 43:8-9) ยูดาห์ได้ถือว่าย้อนกลับของเหตุการณ์ต่างๆ เป็นการลงโทษของพระเจ้าที่มีต่อการปฏิบัติของพวกพี่ชายต่อโยเซฟและยาโคบหลายปีก่อนหน้านั้น¹⁰⁵² ที่จริงแล้วมันเป็นการลงวินัยของพระเจ้าที่พระเจ้าได้ออกแบบมาเพื่อจะก่อให้เกิดการกลับใจ ยูดาห์ไม่ได้พยายามที่จะขจัดบุตรชายที่มีสิทธิพิเศษออกไป ณ เวลานี้ ตรงกันข้าม เขาได้อาสาสมัครที่จะแบ่งปันถึงชะตาของเขาด้วยการเสียสละส่วนตัวอย่างมาก

โยเซฟได้อนุญาตให้ยูดาห์และพี่ชายคนอื่นๆ ที่จะจากไปและกลับบ้านโดยปราศจากเบนยามิน (ข้อ 17) อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธของยูดาห์ที่จะทำอย่างนั้นก็ได้ออกแสดงถึงความจริงใจแห่งการกลับใจของพวกพี่ชาย

44:18-34 ยูดาห์ได้อธิบายถึงเรื่องราวทั้งหมด เขาไม่ได้พยายามที่จะปิดซ่อนหรือแก้ตัวถึงความผิดของพวกพี่ชาย นี่เป็นการพูดที่ยาวที่สุดในปฐมกาล คำใช้ต่างๆ คือ “ผู้รับใช้” (10 ครั้ง) “นาย” (7 ครั้ง) และ “บิดา” (13 ครั้ง)

“ไม่เคยมีนักพูดคนไหนที่ได้ประกาศคำพูดปราศรัยที่คลอใจมากกว่านี้”¹⁰⁵³

“ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างมากในการสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าของเราเช่นเดียวกับ ยูดาห์ อธิษฐานต่อโยเซฟที่นี้เพราะว่านี่เป็นรูปแบบที่สมบูรณ์ของการอธิษฐานของความ รู้สึกแท้จริงที่ควรมีในการอธิษฐาน”¹⁰⁵⁴

ยาโคบยังไม่ได้เปลี่ยนเกี่ยวกับการที่ว่าเขายังคงแสดงความรักต่อบุตรชายสุดท้องมากเกินไป อย่างไรก็ตาม พวกพี่ชายได้เปลี่ยนแปลง ตอนนี้พวกเขาได้รับการบิดาของพวกเขาและเบนยามิน จึงสังเกตถึงการร้องขอของยูดาห์ที่มีต่ออายุมากของยาโคบและความหนุ่มของเบนยามิน (ข้อ 20) ซึ่งเป็น การอธิษฐานที่ได้ออกแบบมาเพื่อจะเน้นถึงความไม่มั่นคงของแต่ละคนและที่จะลี้ภัยความสงสารของโยเซฟ ยูดาห์ได้แสดงออกถึงความหวังใจต่อยาโคบและเบนยามิน (ข้อ 31) แทนที่จะเกลียดชังบิดาของพวกเขาสำหรับการโปรดปรานโยเซฟและเบนยามินนั้น ตอนนี้พวกพี่ชายกำลังทำการเพื่อสวัสดิภาพของเขา หลักฐานสูงสุดของการกลับใจของยูดาห์และจุดสูงส่งทางศีลธรรมของเขาคือ

ความเต็มใจของเขาที่จะแลกเปลี่ยนที่กับเบนยามินและคงอยู่ในอียิปต์ในฐานะทาส (ข้อ 33-34; เปรียบเทียบ ขน. 15:13) นี่เป็นตัวอย่างแรกของตัวแทนมนุษย์ในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 22:13)

“การเปลี่ยนแปลงฝ่ายวิญญาณสำหรับสิ่งที่ดีกว่าได้เกิดขึ้นในยูดาห์อย่างแน่นอน... ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้วางแผนอย่างปราศจากความเมตตาในการขายโยเซฟให้กับคนแปลกหน้า เนื่องด้วยความอิจฉาและความโกรธ ตอนนี้ก็เต็มใจที่จะกลายมาเป็นทาสของโยเซฟเพื่อ ว่าพวกพี่น้องที่เหลือและโดยเฉพาะเบนยามิน [ผู้ซึ่งยาโคบได้รักมากกว่ายูดาห์] อาจเป็นอิสระและได้รับอนุญาตให้กลับไปยังคานาอันเพื่อจะรวมกับบิดาของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง”¹⁰⁵⁵

พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นเชื้อสายของยูดาห์ก็ได้แสดงออกถึงทำนองเดียวกัน

“ยาโคบจะสวมมงกุฎให้ยูดาห์ด้วยความเป็นกษัตริย์ [49:10] เพราะว่าเขาแสดงออกว่าเขาก็เหมาะสมที่จะปกครองตามอุดมคติแห่งการเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าที่วาทกษัตริย์ก็รับใช้ประชาชน ไม่ใช่ในทางกลับกัน ยูดาห์ได้เปลี่ยนแปลงจากผู้ที่ขายน้องชายของเขาให้เป็นทาสไปเป็นผู้หนึ่งที่เต็มใจเป็นทาสของน้องชายของเขาด้วยการเสนอเช่นนั้น เขาก็เป็นตัวอย่างของการเป็นกษัตริย์แบบอุดมคติของอิสราเอล”¹⁰⁵⁶

พระเจ้าสอนให้ประชากรของพระองค์ที่จะจงรักภักดีต่อซึ่งกันและกัน โดยการทำให้พวกเขาตระหนักถึง ความไม่จงรักภักดีก่อนหน้านี้ของพวกเขา เพื่อจะทำให้พวกเขารักซึ่งกันและกันอย่างไม่เห็นแก่ตัว ความรักแบบเสียสละตนเองนั้นก็สำคัญสำหรับผู้นำของประชากรของพระเจ้า

10. การคืนดีของโยเซฟกับพวกพี่ชายของเขา 45:1-15

โยเซฟได้เปิดเผยตัวตนของเขาต่อพวกพี่น้องของเขาอย่างมีอารมณ์ เขาได้ทำให้พวกเขาแน่ใจถึงการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเจ้าเหนือชีวิตของเขาและแนะนำให้พวกเขาที่จะพายาโคบมายังอียิปต์ จากนั้นเขาได้แสดงออกถึงความรักของเขาต่อพวกพี่น้องของเขาอย่างอบอุ่น นี่เป็นหนึ่งในฉากแห่งการแสดงว่ารู้จักที่ตื่นเต้นเร้าใจมากที่สุดในวรรณกรรมทั้งสิ้น

ยูดาห์ได้ทำให้โยเซฟประทับใจด้วยความจริงใจของการกลับใจของเขาและความอ่อนโยนของความรักของเขาจนโยเซฟควบคุมความรู้สึกไม่ได้อย่างสิ้นเชิง เขาได้ร้องไห้ด้วยความยินดีอย่างควบคุมไม่ได้ (ข้อ 1-2; เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 13:9) จากนั้นโยเซฟได้อธิบายถึงมุมมองของเขาเกี่ยวกับการปฏิบัติของพวกพี่ชายที่มีต่อเขา เขาได้หยั่งรู้ถึงการควบคุมแบบจัดเตรียมของพระเจ้าเหนือเหตุการณ์ต่างๆ ของชีวิต

ของเขา สี่ครั้งด้วยกันที่เขาได้กล่าวว่า พระเจ้า ไม่ใช่พวกพืชชาของเขาคือได้อยู่เบื้องหลังสิ่งที่ได้เกิดขึ้น (ข้อ 5, 7, 8, 9)

“ถ้อยคำนี้... เป็นหัวใจทางศาสนศาสตร์ของเรื่องราวของเชื้อสายของยาโคบ (ดู 50:19-21; กจ. 7:9-10) พระเจ้าเปลี่ยนความขุ่นเหิงของความผิดของมนุษย์เพื่อจะบรรลุดุจดประสงศ์ต่างๆ ที่ดีและตั้งไว้ของพระองค์ (กจ. 2:23; 4:28) ความเชื่อเช่นนั้นก็ก่อตั้งอาณาจักรแห่งการไถ่ของพระเจ้า”¹⁰⁵⁷

“มันคืออำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าที่สนับสนุนการมองในแง่ดีของปฐมกาล โยเซฟกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าเพื่อจะได้ช่วยชีวิต’”¹⁰⁵⁸

“ความสุขเป็นของบุคคลผู้ซึ่งตาของเขานั้นเปิดออก เพื่อจะมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในสถานการณ์ต่างๆ ประจำวัน เพราะว่าสำหรับเขาแล้ว ชีวิตก็ครอบครองความยินดีที่อัศจรรย์และจริงและสง่าราศี”¹⁰⁵⁹ ส่วนหนึ่งของจุดประสงศ์ของพระเจ้าก็คือ ที่จะใช้โยเซฟที่จะสงวนครอบครัวของอิสราเอลไว้จากการกัณดารอาหาร (ข้อ 7)

“ในการใช้คำว่า คนที่เหลือและผู้รอดชีวิตนั้น โยเซฟกำลังใช้คำที่ถูกบรรทุกด้วยความสำคัญทางศาสนศาสตร์ในหลายๆ ของพันธสัญญาเดิม มันอาจเป็นไปได้ว่า ในการช่วยพวกพี่น้องและบิดาของเขาให้พ้นนั้น โยเซฟก็รับรู้ว่ามันเป็นมากกว่าการอยู่รอดทางกายภาพของคนสิบสองคน สิ่งที่อยู่รอดอย่างแท้จริงก็คือ แผนการแห่งการไถ่ซึ่งได้ถูกประกาศต่อปุถุชนของเขาเป็นครั้งแรกนั้น”¹⁰⁶⁰

โยเซฟได้เรียกพระเจ้าว่า “ฮา เอล โลฮิม” ซึ่งเป็นพระเจ้าส่วนตัว พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา (ข้อ 8) โยเซฟเป็นเหมือน “พ่อให้กับฟาโรห์” ซึ่งได้เป็นที่ปรึกษา เหมือนพ่ออาจเป็นที่ปรึกษาของลูก (ข้อ 8)

“หัวข้อของการดูแลแบบจัดเตรียมของพระเจ้ำก็ถูกกล่าวเป็นถ้อยคำโดยโยเซฟเอง (45:7-8; 50:20) ซึ่งสรุปเรื่องราวของบรรพบุรุษทั้งสิ้น”¹⁰⁶¹

การเล็งเห็นถึงการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเจ้าได้ก่อให้เกิดคุณลักษณะที่แสดงถึงความกรุณา การยกโทษ และการยอมรับในโยเซฟ ไม่มีใครสามารถบังคับให้เรากลับไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ข้าพเจ้าได้รู้จักผู้คนที่ได้ขมขื่นเพราะว่าพวกเขาได้สูญเสียงานที่ดีหรือสมาชิกครอบครัวที่ใกล้ชิดหรือสมบัติที่เป็นรางวัล แต่เหตุการณ์ เหล่านี้ก็เป็นส่วนทั้งหมดของแผนการสิทธิ์ขาดของพระเจ้าที่จะนำมาซึ่ง

พระพร แม้ว่าได้ประสบกับการปฏิบัติต่อแบบผิดๆ ในอดีต อย่างที่โยเซฟได้ประสบนั้น ก็ไม่ใช่ข้อแก้ตัว สำหรับการที่จะเก็บความขมขื่นไว้

เป็นที่ชัดเจนว่าโยเซฟได้วางแผนสำหรับครอบครัวของบิดาของเขาที่จะย้ายลงไปยังอียิปต์เมื่อพวกพี่ชายของเขาจะพิสูจน์ว่าท่าทีของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงแล้ว (ข้อ 10) โโกเชน (ชื่อแบบอาหรับ-ฮีบรูแทนที่จะเป็นชื่อแบบอียิปต์) เป็นส่วนที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของอียิปต์ (เปรียบเทียบ ข้อ 18) มันตั้งอยู่ในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมมฟิสซึ่งเป็นเมืองหลวงของอียิปต์

จากนั้นโยเซฟได้สวมกอดเบนยามินและพี่ชายทั้งหมดของเขาเพื่อจะแสดงออกถึงความรักของเขา และเพื่อจะยืนยันถึงการยกโทษของเขา (ข้อ 14-15) ผู้เขียนได้เน้นถึงการกลับคืนดีกันที่แท้จริงระหว่างโยเซฟกับพวกพี่ชายของเขาโดยการบันทึกว่า พวกเขาได้สนทนากับเขา (ข้อ 15) ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่สามารถสนทนากับเขาได้ (37: 4) หลังจากการแสดงออกทั้งสามอย่างของความปรารถนาดีที่มีต่อพี่น้องของเขานั้น (การร้องไห้ การอธิบาย และการสวมกอด) พวกพี่น้องที่ตกใจและกลัวก็มีความกล้าหาญที่จะพูด ตอนนี้พวกเขาได้ตระหนักว่าโยเซฟเป็นผู้ที่ พวกเขาได้ปฏิบัติต่อแบบผิดๆ อย่างโหดเหี้ยม และตอนนี้ก็สามารถที่จะกำจัดพวกเขาถ้าเขาเลือกที่จะทำอย่างนั้น

สิ่งที่โดดเด่นในส่วนนี้ก็คือแนวทางที่ซึ่งการรับรู้ถึงวิธีต่างๆ ของพระเจ้าของโยเซฟนั้นได้ทำให้เขาที่จะกรุณายกโทษและยอมรับแทนที่จะขมขื่นและแค้น เขาได้เห็นถึงพระหัตถ์แห่งความรักของพระเจ้าของเขาอยู่เบื้องหลังความโหดเหี้ยมของพวกพี่ชายของเขา เขาได้ยอมรับว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขานั้นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า และดังนั้นเขาก็ประสบกับพระพรของพระเจ้า การกลับคืนดีกันนั้นเป็นไปได้เมื่อมีการยกโทษ และการยกโทษนั้นเป็นไปได้เมื่อมีการรับรู้ถึงอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า

“บางคนได้สงสัยถึงศีลธรรมของการกระทำของโยเซฟ ซึ่งเห็นว่ายาโคบที่ชราอาจได้ตายไปในขณะที่การทดสอบกำลังสืบหน้าไปโดยปราศจากการค้นพบว่าโยเซฟได้มีชีวิตรอด แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นของเรื่องราว สิ่งที่เรื่องราวพยายามที่จะสอน (ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ) ก็คือบทเรียนเกี่ยวกับความผิดและการกลับใจโดยการสร้างบางสิ่งจากสถานการณ์ดั้งเดิมขึ้นมาใหม่ นั่นคือ พวกพี่ชายก็อยู่ในการควบคุมของชีวิตแลความตายของบุตรชายของราเชลอีกครั้งหนึ่งนั้น โยเซฟก็สามารถแน่ใจว่าพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงแล้ว เมื่อพวกพี่ชายผ่านการทดสอบ ชีวิตและพันธสัญญาก็สามารถดำเนินต่อไปได้”¹⁰⁶²

แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ระบุว่าโยเซฟเป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์ การเปรียบเทียบหลายอย่างนั้นก็สำคัญทั้งสองก็เป็นเป้าหมายพิเศษแห่งความรักของบิดาของพวกเขา พวกพี่น้องของพวกเขาได้เกลียดชัง

พวกเขาทั้งสองได้ปฏิเสธการอ้างที่เหนือกว่าของพวกเขาและได้วางแผนที่จะฆ่าพวกเขา ทั้งสองได้กลายมาเป็นพระพรแก่คนต่าง ชาติ ทั้งสองได้รับเจ้าสาว โยเซฟได้กลับคืนดีกันกับพวกพี่ชายของเขาและได้ยกย่องพวกเขาและพระคริสต์ก็จะทำเช่นกัน

11. อิสราเอลย้ายไปยังอียิปต์ 45:16-46:30

พวกพี่น้องของโยเซฟได้กลับไปหายาโคบพร้อมกับข่าวของการมีชีวิตรอดและความมั่งคั่งของโยเซฟ จากนั้นอิสราเอล (ยาโคบ) ได้ย้ายไปยังอียิปต์ในการตอบสนองต่อการเชื้อเชิญของโยเซฟและการหนุนใจของพระเจ้า การมีชีวิตรอดจากการกันดารอาหารของครอบครัวของยาโคบในอียิปต์นั้นทำให้ระลึกถึงการมีชีวิตรอดจากน้ำท่วมโลกของครอบครัวของโนอาห์ในเวลานั้น

การตัดสินใจที่จะย้ายไปยังอียิปต์ของอิสราเอล 45:16-28

การเชื้อเชิญของฟาโรห์นั้นก็ใจกว้างอย่างที่มันเป็น เพราะว่าฟาโรห์ได้นับถือโยเซฟอย่างสูงส่งนี้เป็นตัวอย่างที่ขอดีเยี่ยมอีกตัวอย่างหนึ่งของการรับรองแยก คือ การให้สิ่งดีที่สุดในหนึ่งมีแก่ครอบครัวที่อดอยากและ ขัดสน การเชื้อเชิญของฟาโรห์เป็นการเชื้อเชิญไม่ใช่คำสั่ง ฟาโรห์ไม่มีสิทธิอำนาจที่จะสั่งให้ยาโคบย้ายไปยัง อียิปต์ ยาโคบนั้นมีอิสระที่จะยอมรับหรือปฏิเสธการเสนอนี้ ถ้ายาโคบเลือกที่จะยอมรับ เขาก็จะมีอิสระที่จะกลับ ไปยังคานาอันเมื่อใดก็ตามที่เขาเลือก ข้อเท็จจริงที่ว่า ครอบครัวของยาโคบไม่สามารถจากอียิปต์ไปได้เมื่อพวกเขา ได้ตั้งถิ่นฐานที่นั่นก็เนื่องจากนโยบายใหม่ของฟาโรห์องค์ใหม่เกี่ยวกับคนอิสราเอลในฐานะผู้อาศัยของอียิปต์ มัน ไม่ใช่เนื่องจากการกระทำของฟาโรห์องค์นี้ (เชซอสทริสที่ 3)

“... เมื่อฟาโรห์กล่าวซ้ำการเสนอของโยเซฟและให้ ‘ของดี’ ในแผ่นดินอียิปต์แก่พวกพี่น้อง ‘สองครั้ง’ (ข้อ 18, 20) นั้น มันก็ไม่ยากที่จะเห็นถึงการพาดพิงที่ตระหนักได้ถึงแผ่นดินที่ ‘ดี’ ที่ได้มอบให้แก่อาดัมใน ปฐมกาล 1 ในจุดประสงค์ของเรื่องราวนี้ ภาพของโยเซฟเป็นภาพของการฟื้นฟูซึ่งไม่ใช่แค่การฟื้นฟูของ ช่วงเวลาที่ดีของยาโคบ แต่ในฐานะภาพนั้น ก็เป็นการฟื้นฟูของพระพรที่ได้สัญญาไว้ผ่านทางเชื้อสายของ ยาโคบ ภาพนี้ยังเป็นพิมพ์เขียวสำหรับความหวังที่ตั้งไว้เพื่อคนอิสราเอล ณ ตอนปลายของเห็นทาทุคอีกด้วย พวกเขาจะต้องเข้าไปในแผ่นดินนั้นและชื่นชมกับมันในฐานะของขวัญที่ดีของพระเจ้า(เช่น ฉธบ. 30:5)”¹⁰⁶³

การตักเตือนของโยเซฟที่มีต่อพวกพี่น้องของเขาที่จะไม่ทะเลาะกันในการเดินทางของพวกเขา (ข้อ 24) ก็ไม่ชัดเจน บางทีเขาได้หมายถึงอย่างนั้น คือที่จะไม่เกี่ยวข้องในการโต้เถียงและการกล่าวโทษเกี่ยวกับอดีต (เปรี๊ยะ เทียบ สภษ. 29:9) เนื่องจากว่าโยเซฟได้ยกโทษให้พวกเขาแล้ว พวกเขาควรยกโทษให้ซึ่งกัน

และกัน (เปรียบเทียบ มธ. 18:21-35) อย่างไรก็ตาม ความหมายโดยทั่วไปของคำฮีบรูคือที่จะกลัว (เปรียบเทียบ อพย. 15:14) ดังนั้น ส่วนหนึ่งของความหมายของเขาก็คือว่า พวกเขาไม่ควรกลัวพวกปล้น ขณะที่พวกเขาได้กลับไปยังคานาอันหรือกลัว ที่จะกลับไปยังอียิปต์ในอนาคต¹⁰⁶⁴ ยาโคบได้ทนทุกข์ในฐานะเหยื่อของการหลอกลวงและการมั่งร่ำรวยของพวกบุตรชายของเขา เขาได้ทนทุกข์เนื่องจากความล้มเหลวส่วนตัวของเขาที่จะยึดมั่นในพระสัญญาต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาแก่ตัวเขาเอง และแก่โยเซฟในความฝันต่างๆ ของเขาอีกด้วย ยาโคบก็มีความยุ่งยากที่จะเชื่อโดย ปราศจากการมองเห็นอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาได้เชื่อว่าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่และปกครองเหนืออียิปต์นั้น วิญญาณของเขาได้รื้อฟื้นและเขาได้กลับไปสู่ตำแหน่งของการวางใจในพระเจ้า ด้วยเหตุผลนี้โมเสสได้เรียกเขาว่า “อิสราเอล” อีกครั้งหนึ่งในบทนี้ (ข้อ 28) บ่อยครั้งแล้วในปฐมกาลนั้น ความคิดเห็นสุดท้ายโดยนักแสดงหลักในละครก็คาดหวังจากถัดไปอย่างเช่นที่นี้

“ในเชิงเปรียบเทียบแล้ว ทั้งอับราฮัมและยาโคบก็ได้รับบุตรชายของพวกเขากลับคืนมาจากคนตาย บุตรชายทั้งสองก็คาดการณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์ แต่โยเซฟมีมากกว่า ทั้งสองไม่เพียงแต่มีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ปกครองเหนือทุกคนอีกด้วย (เปรียบเทียบ กจ.2:32-34; ฟป. 2:6-11) การตอบสนองของยาโคบต่อการได้ยินข่าวดีที่ไม่น่าเป็นไปได้ก็คาดการณ์ถึงการ ตอบสนองของพวกสาวกเมื่อพวกเขาผู้หญิงบอกพวกเขาว่าพระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่ หลังจากที่ได้เป็นขึ้นมาจากความตาย พวกเขาต้อนรับข่าวด้วยความไม่เชื่อที่งงวยในตอนแรกอีกด้วยและด้วยความยินดีเหลือที่จะพรรณานได้ในตอนสุดท้ายเมื่อมันถูกพิสูจน์ด้วยหลักฐานที่ไม่มีข้อผิดพลาดหลายอย่าง (เปรียบเทียบ ลก. 24:9-49; ยน. 21:1-9, 24-25; กจ. 1:3) เหมือนกับความเชื่อของยาโคบนั้น ความเชื่อของพวกเขาก็ฟื้นฟูพวกเขา เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาใหม่และทำให้พวกเขาเป็นนักเดินทางที่เดินทางจากแผ่นดินที่ห้อมล้อมไปด้วยการกัณดารอาหารไปยังแผ่นดินที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”¹⁰⁶⁵

การหนุนใจที่จะให้ย้ายไปของพระเจ้า 46:1-7

โครงร่างของบทที่ 46 และ 47 ก็เป็นโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรเช่นกัน¹⁰⁶⁶

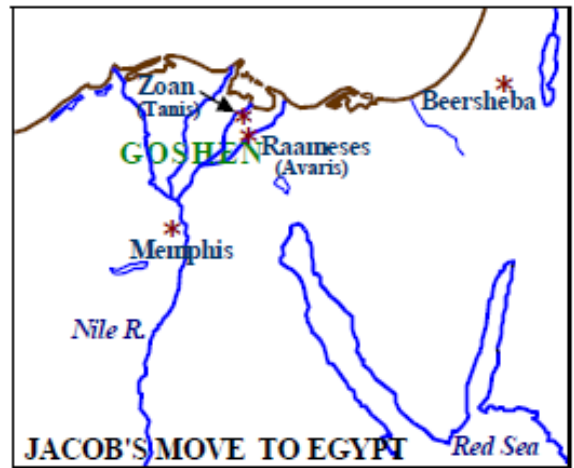
- A พระเจ้าปรากฏแก่ยาโคบ (46:1-4)
- B ยาโคบเดินทางไปยังอียิปต์ (46:5-27)
- C โยเซฟพบปะกับยาโคบ (46:28-34)
- D พวกพี่น้องของโยเซฟพบปะกับฟาโรห์ (47:1-6)
- C' ยาโคบพบปะกับฟาโรห์ (47:7-10)

B' โยเซฟดูแลครอบครัวของเขาและอียิปต์ (47:11-26)

A' ยาโคบเตรียมตัวที่จะตาย (47:27-31)

เบเออร์เซบาตั้งอยู่บนพรมแดนทางทิศตะวันตกของคานาอัน (ข้อ 1) ยาโคบและกองคาราวานของเขาได้หยุดที่นั่นเพื่อที่จะถวายเครื่องบูชาแด่พระยาเวห์ ก่อนหน้านั้นอับราฮัมได้ปลูกลงดินแทมริสก์ไว้ที่นั่นและออกพระนามของพระเจ้า (21:33) อิสอัคได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่นั่นเช่นกันและร้องเรียกพระเจ้าหลังจากที่พระเจ้าได้ปรากฏแก่เขา (26:24-25) บางทีแท่นบูชาในที่ตอนนี้ยาโคบได้ถวายเครื่องบูชาของเขา ยาโคบต้องมีความรู้สึกที่ผสมผสานขณะที่เขารอคอยที่จะพบกับโยเซฟอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันนั้น เขาก็ได้ตระหนักว่าเขากำลังจากแผ่นดินที่ได้สัญญาให้แก่ครอบครัวของเขาโดยพระเจ้าไป การย้ายนี้ก็สำคัญสำหรับยาโคบอย่างเช่นการเดินทางจากเมืองเออร์ของอับราม (12:1-3) การหนีไปยังปัดดานอารัมของยาโคบ (28:1-22) หรือการกลับไปยังคานาอันของเขา (31:3-54) ทั้งหมดนี้พระเจ้าก็ได้หนุนใจด้วยนิมิตต่างๆ

“ในการกล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าแห่งบิดาของเขานั้น เขากำลังยอมรับถึงการทรงเรียกของครอบครัวของเขา และกำลังแสวงหาการที่จะย้ายออกจากคานาอันอย่างแน่นอน ท่าทีของเขาก็แตกต่างจากท่าทีของอับรามใน 12:10-13”¹⁰⁶⁷

บางทียาโคบได้ตระหนักถึงคำพยากรณ์ว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะประสบกับการเป็นทาสในแผ่นดินต่างประเทศถึง 400 ปี (15:13) ดังนั้นเขาต้องได้พบว่ามันยากกว่าที่จะข้ามไปยังอียิปต์ (ข้อ 2-4) พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่ยาโคบ (ครั้งที่ 9) ที่นั่นเพื่อจะทำให้ยาโคบแน่ใจว่าการย้ายนี้ก็สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ ที่มีสำหรับยาโคบและครอบครัว นี่เป็นหนึ่งในการปลอมโยนทั้งสี่ที่ว่า “อย่ากลัว” ที่พระเจ้าได้ให้ในปฐมกาล (ข้อ 3; เปรียบเทียบ 15:1; 21:17; 26:24)

พระเจ้าได้สัญญาที่จะทำให้ครอบครัวของยาโคบเป็นชนชาติใหญ่ในอียิปต์ (เปรียบเทียบ 12:2; 15:13-14; 17:6, 20; 18:18; 21:13-8) เนื่องจากความรู้สึกเกรงใจของคณอียิปต์ที่มีต่อการเป็นคนเลี้ยงแกะของคณอิสราเอลนั้น ครอบครัวของยาโคบ ก็ไม่ได้อยู่ในอันตรายของการประสบกับการผสมไปสู่ชีวิตแบบอียิปต์อย่างที่พวกเขาได้อยู่ในอันตรายของการถูกซึมซับไปสู่ชีวิตแบบคานาอัน พวกเขายังได้รับแผ่นดินที่ดีที่สุดในอียิปต์อีกด้วย การโยกย้ายของคณอิสราเอลไปยังอียิปต์นั้นก็เป็นการลงวินัยของพระเจ้าเช่นกัน พวกบุตรชายของยาโคบได้ล้มเหลวที่จะแยกตัวจากคณคานาอัน ดังนั้นพระเจ้าจึงได้โยกย้ายพวกเขาจาก

แผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาให้แก่พวกเขาเป็นการชั่วคราว จึงสังเกตถึงความเหมือนกันกับการอพยพไปยังเสอีร์ของเอซาว (เปรียบเทียบ 36:2-8 และ 46:8—47:27)

พระเจ้าได้สัญญาที่จะไปยังอียิปต์กับยาโคบ (ข้อ 4) อียิปต์เป็นครรภ์ที่พระเจ้าได้ใช้เพื่อที่จะก่อตั้งประเทศของพระองค์¹⁰⁶⁸ แม้ว่ายาโคบได้จากแผ่นดินของพระเจ้าไปแต่ก็ไม่ได้ทิ้งพระเจ้าไว้ข้างหลัง พระเจ้าได้สัญญาต่อไป อีกว่าจะนำยาโคบกลับไปสู่แผ่นดินนั้น พระองค์ได้ทำสิ่งนี้โดยการนำพงศ์พันธุ์ของเขากลับไป 400 ปีต่อมาและ โดยการนำยาโคบกลับไปส่วนตัวเพื่อการฝังในแผ่นดินนั้น (50:1-21) ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าได้สัญญาว่ายาโคบ จะไม่ตายจนกว่าเขาได้เห็นโยเซฟ ซึ่งบ่งบอกว่าโยเซฟจะอยู่ที่นั่นเมื่อยาโคบได้ตายไป (49:29-33) “โยเซฟจะเอามือ ปิดตาเจ้า” (ข้อ 4) อ้างอิงถึงธรรมเนียมที่คนอียิปต์ปฏิบัติอยู่ บุตรชายคนโตหรือญาติสนิทที่สุดจะปิดตาของคน ที่ตายไปอย่างนุ่มนวล¹⁰⁶⁹

“ครอบครัวที่บกร่องในหน้าทีอย่างตั้งใจของยาโคบก็อยู่ที่ขอบของการมารวมกับอีกครั้งหนึ่งในชุมชนที่แท้จริง”¹⁰⁷⁰

การย้ายไปยังอียิปต์ของครอบครัวของอิสราเอล 46:8-27

ส่วนนี้ประกอบด้วยรายชื่อของแต่ละบุคคลในครอบครัวของยาโคบ ณ เวลาที่เขาได้ย้ายไปยังอียิปต์ อย่างเช่นในบทที่ 31 เมื่อเขาได้จากบิดานอาร์มัน การย้ายนี้ก็ยุ่งยากสำหรับยาโคบ โมเสสได้บันทึกถึงคนทั้งหมด 70 คน (ข้อ 27; เปรียบเทียบ อพย. 1:5) คน 66 คนที่ถูกอ้างอิงถึงในข้อที่ 26 ก็ไม่ได้รวมถึงยาโคบ โยเซฟ เอฟราอิม และมนัสเสห์หรือบางทีไม่ได้รวมถึงเออร์และโอนัน (ข้อ 12) และเอฟราอิมและมนัสเสห์ สเทเฟนได้กล่าวว่ามี 75 คน แต่เขาต้องได้เพิ่มหลานสามคนและเหลนสองคนของโยเซฟ (กจ. 7:14) ในความเป็นไปได้ทั้งหมดนั้น คนทั้งห้า เหล่านี้ได้เกิดมาภายหลัง อย่างเช่นบางคนหรือทั้งหมดของบุตรชายสิบคนของเบนยามิน (ข้อ 21)

“... ตามมุมมองที่เราพบปะอยู่บ่อยๆ ในพันธสัญญาเดิมนั้น แม้ว่าแปลกต่อระบบความคิดของเรา [พวก เขา] ได้มายังอียิปต์โดย ลัมบัส พาทรม [นั่นคือ โดยตะโพกของบิดาของพวกเขา]”¹⁰⁷¹

“มัน [ข้อ 8] หมายถึง หลังจากที่คุณอิสราเอลได้มายังอียิปต์ไม่นานนั้น ที่นั่นก็มีพวกบิดา 70 คน ซึ่งก่อ ให้เกิด 70 ตระกูล ที่ได้เป็นตระกูลที่แพร่หลายตลอดประวัติศาสตร์แรกของอิสราเอล”¹⁰⁷²

นี่เป็นการเริ่มต้นที่ต่ำต้อยของชนชาติใหญ่แห่งอิสราเอล

“มันแทบจะไปไม่ได้ถ้าปราศจากการสังเกตว่าจำนวนของชนชาติในปฐมกาล 10 ก็เป็น ‘เจ็ดสิบ’ อีกด้วย อย่างที่ ‘เจ็ดสิบชนชาติ’ แสดงถึงพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของอาดัม ดังนั้นตอนนี้ ‘บุตรชายเจ็ดสิบคน’ ก็แสดง ถึงพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของอับราม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งก็คือคนอิสราเอล ที่นี่ในรูปแบบเรื่องราวนั้นก็ คือ การแสดงออกถึงหัวข้อในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:8 ที่ว่าพระเจ้าได้แบ่งสรรพรหมแดนของชนชาติต่างๆ (ปฐมก. 10) ตามจำนวนของคนอิสราเอล ดังนั้นผู้เขียนได้ไปสู่ความยาวอย่างมากเพื่อที่จะพรรณนาถึงชนชาติใหม่ แห่งอิสราเอลในฐานะมนุษยชาติใหม่และอับราฮัมในฐานะอาดัมคนที่สอง พระพรที่จะมาทางอับราฮัม และเชื้อสายของเขา ก็คือการฟื้นฟูของพระพรดั้งเดิมของอาดัมซึ่งเป็นพระพรที่ได้สูญหายไปในการล้มลง ในความบาปนั้น”¹⁰⁷³

การรวมตัวกันใหม่กับโยเซฟของอิสราเอล 46:28-30

การรวมตัวกันใหม่นี้ทำให้ระลึกถึงการพบปะกับเอซาวก่อนหน้านั้น (32:3) ในทั้งสองสถานการณ์นั้น หลังจากระยะเวลาที่ยาวนานของการแยกจากกันนั้น ยาโคบได้ส่งหมู่คณะล่วงหน้าไปเพื่อจะพบปะญาติของเขา

“แผ่นดินแห่งโกเชน ที่ที่คนฮีบรูได้อาศัยอยู่นั้นก็ติดกับเมืองอวาริส ซึ่งตอนนี้เป็นที่รู้จักว่าได้ตั้งอยู่ที่เทล เอลคาบา (ไม่ใช่ ณ เมืองทานิส อย่างที่ตำราหลายเล่มได้ยืนยันข้อเท็จจริงอย่างผิดๆ)”¹⁰⁷⁴

อย่างไรก็ตาม ข้อคิดเห็นก็ขึ้นอยู่กับการศึกษาในวันเดือนปีที่ล่าช้าสำหรับการอพยพใน ศตวรรษที่ 13 กคศ. และอาจไม่ถูกต้อง

ยาโคบได้กล่าวว่าการสูญเสียบุตรชายของเขาจะนำเขาไปสู่แดนคนตายด้วยความโศกเศร้า (37:35; 42:38) “การเป็นขึ้นมาจากความตาย” ของโยเซฟได้ทำให้บิดาของเขาที่จะตายด้วยความสงบสุข ในทำนองเดียวกัน การเป็น ขึ้นมาจากความตายของโยเซฟผู้ใหญ่มากกว่า ก็ได้อนุญาตให้หลายคนที่จะเผชิญกับความตายด้วยความกล้าหาญและ ความหวัง (เปรียบเทียบ ฟป. 1:21-26; 1 ปต. 1:3)

โยเซฟได้หนุนใจให้ครอบครัวของเขาที่จะเชื่อสัตย์ต่อฟาโรห์อย่างเต็มที่ (ข้อ 34) ความไม่เชื่อสัตย์ได้รัง- ความครอบครัวของยาโคบมานาน แต่ตอนนี้โยเซฟได้นำพวกเขาออกจากอุปนิสัยที่ทำลายนี้

ผู้เชื่อควรตอบสนองต่อการจัดเตรียมของพระเจ้าโดยทำการตัดสินใจต่างๆของพวกเขาในการตอบสนอง ต่อการริเริ่มของผู้นำที่ฉลาดของพระองค์ พวกเขาควรทำอย่างนั้นด้วยความมั่นใจใน

พระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ และฟังพาดำเนินการนำพาและการจัดเตรียมที่ต่อเนื่องของพระองค์ การจัดเตรียมคือการนำพาและการดูแลของพระเจ้าที่ พระองค์ปฏิบัติการณ์ผ่านทางสถานการณ์ต่างๆ

12. การเป็นผู้นำที่ฉลาดของโยเซฟ 46:31— 47:27

ในฐานะผลลัพธ์ของโยเซฟที่ได้แนะนำสมาชิกครอบครัวของเขาแก่ฟาโรห์นั้น พวกเขาได้รับแผ่นดินที่ดี ที่สุดของอียิปต์ ยาโคบ ได้อวยพรฟาโรห์ในการแลกเปลี่ยนกับความดีของเขา ในหลายปีที่ตามมา นั้น โยเซฟได้ซื้อ สิ่งของเกือบทั้งหมดของอียิปต์เพื่อฟาโรห์ ได้ช่วยชีวิตของคนอียิปต์ และได้ส่งเสริมความมั่งคั่งและพรของอิสราเอล ประเทศต่างๆ ทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับอียิปต์ได้รับพรผ่านทางเขาเช่นกัน (เปรียบเทียบ 12:3)

การจัดเตรียมแผ่นดินและอาหารของพระเจ้าสำหรับอิสราเอล 46:31— 47:12

บางทีจุดประสงค์หลักของส่วนนี้ก็เพื่อที่จะแสดงถึงการที่พระเจ้าได้ค้ำจุนและอวยพรครอบครัวของยาโคบในอียิปต์ระหว่างห้าปีที่เหลืออยู่ของการกักตุนอาหารอย่างไร (เปรียบเทียบข้อ 12-13) มันยังแสดงถึงการที่พระเจ้า ได้บรรลุมวลบางส่วน of พระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่อบรรพบุรุษเพื่อที่จะทำให้พวกเขาเป็นพรแก่ทั้ง โลก (ข้อ 25) เช่นเดียวกับการเกิดผลและมีคนจำนวนมากอย่างไรอีกด้วย (ข้อ 27)

46:31-34 คนอียิปต์ได้เกลียดชังผู้เลี้ยงแกะ เพราะว่าการเกษตรกรรมเป็นพื้นฐานของสังคมอียิปต์ และแม่น้ำไนล์ได้ค้ำจุนมัน (ข้อ 34) คนอียิปต์ได้จัดการนาของพวกเขอย่างระมัดระวังและควบคุมดูแลเหล่านั้นค่อนข้างง่าย ๆ ความยุ่งยากแบบเปรียบเทียบของการควบคุมแกะ แพะ และวัวได้นำให้คนอียิปต์ที่จะคิดว่าบรรดาผู้ที่ดูแลพวกสัตว์ของพวกเขานั้นก็โหดร้ายและป่าเถื่อน 1075 บางทีก็เป็นไปได้ดีกว่าคนอียิปต์ที่มีอารยะตีกว่านั้นก็ไม่วางใจผู้คนแบบเร่ร่อนใดๆ 1076 สิ่งนี้ได้ส่งผลให้เกิดการที่อิสราเอลดำเนินชีวิตแยกจากคนอียิปต์ ที่ที่พวกเขาได้เพิ่มพูนและพัฒนาเอกลักษณ์ และการทรงเรียกแบบประเทศที่แตกต่างกันที่พระเจ้าได้สัญญาไว้

“รามเสสที่ 3 ถูกกล่าวถึงว่าได้จ้างชาย 3,264 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนต่างประเทศที่จะ ดูแลฝูงสัตว์ของเขา”¹⁰⁷⁷

47:1-12 การอวยพรฟาโรห์ของยาโคบนั้น (ข้อ 7, 10) ก็ผิดปกติเนื่องจากมันบ่งบอกว่าในแง่หนึ่งนั้น (นั่นคือในฐานะหนึ่งในผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า) ยาโคบก็เหนือกว่าฟาโรห์ ฟาโรห์เป็นชายแห่งอำนาจ

และอิทธิพลในทางโลกที่ใหญ่โต “ผู้น้อยเป็นผู้รับพรและผู้ใหญ่เป็นผู้ให้พร” (ฮบ. 7:7) ยาโคบ ได้กลายมาเป็นพรแก่ผู้ปกครองโลกชาวต่างชาติ และก็บรรลุผลพระสัญญาของการกลายมาเป็นพรของพระเจ้าบางส่วน เหตุการณ์นี้ได้สื่อให้เห็นถึงความสำเร็จเต็มที่ในอนาคตของการเป็นพรทั่วโลกแก่ประเทศต่างๆ ของอิสราเอล

“การแกว่งไปแกว่งมาที่น้อยที่สุดและมากที่สุดของประชากรของพระเจ้า ก็มีความเหนือกว่า... ต่อหน้าบรรดาผู้ที่มีสถานะสูงที่สุดของโลก”¹⁰⁷⁸

ดูเหมือนยาโคบได้อธิบายถึงชีวิตของเขาว่าเป็นการพักผ่อน (ข้อ 9) เป็นหลักเพราะว่าเขายังไม่ได้ไปผู้การครอบครองสุดท้ายของแผ่นดินแห่งพระสัญญา แน่แน่นอนว่าเขาได้อาศัยอยู่ตามที่ต่างๆ อย่างกว้างขวางตลอดชีวิตของเขา: บัดคานอาร์ม คานาอัน และตอนนี้อียิปต์ อายุของเขาก็มีน้อยกว่าบรรพบุรุษของเขา 130 ปีเมื่อเทียบกับ 175 ปีของอับราฮัม และ 180 ปีของอิสอัคการเปรียบเทียบ เที่ยงนี้ยังบ่งบอกว่าทั้งอับราฮัมและอิสอัคก็ไม่ได้ประสบกับความยุ่งยากและความทุกข์ต่างๆ ที่ยาโคบได้ประสบตลอดชีวิตของเขา

“ครั้งแรกที่เราได้เผชิญหน้ากับยาโคบนั้น เขาก็ได้คืนรนต่อสู้กับพี่ชายฝาแฝดของเขาภายในครรภ์มารดาของเขา ขณะที่เรามาสู่ตอนปลายของชีวิตของยาโคบนั้น เขาก็กำลังคืนรน ต่อสู้เพื่อชีวิตของเขาในคานาอันที่ได้ถูกทำลายด้วยการกันดารอาหาร มีประสบการณ์ต่างๆ ที่ลำบากมากมายสำหรับยาโคบในระหว่างช่วงระยะเวลาแรกและสุดท้ายเหล่านี้ของการ คืนรนต่อสู้ ชีวิตของเขานั้นมีความโศกเศร้ามากกว่าความยินดี”¹⁰⁷⁹

“ถ้อยคำเหล่านี้ [ข้อ 9] ดูเหมือนจะเป็นความพยายามของผู้เขียนในการเปรียบเทียบอย่าง จงใจกับพระสัญญาภายหลังที่ว่า บุคคลที่ให้เกียรติแก่บิดามารดาของเขาควร ‘มีชีวิต ยืนนานและไปดีมาดีในแผ่นดิน’ (ฉธบ. 5:16) เราเรียนรู้ที่นี่ว่า ยาโคบผู้ซึ่งได้หลอกลวง บิดาของเขาก็ได้พระพรไปนั้น ไม่เพียงแต่ต้องตายนอกแผ่นดินแห่งพระสัญญาเท่านั้น แต่ ชีวิตของเขานั้นก็สั้นและลำบากอีกด้วย ดังนั้น จากถ้อยคำของเขาแล้ว เราก็สามารถเห็น ถึงการชดเชยสุดท้ายสำหรับการกระทำต่างๆ ของยาโคบก่อนหน้านั้นในพระธรรม ปฐมกาล”¹⁰⁸⁰

ที่นี่ ตัวบทก็อธิบายถึงบริเวณที่ครอบครัวของยาโคบได้ตั้งถิ่นฐานใน “ดินแดนแห่งเมืองรามเสส” แทนที่จะเป็นเมืองโกเชน (ข้อ 11) “ดินแดนแห่งเมืองรามเสส” คงเป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับเมือง โกเชน หรือบริเวณที่ใหญ่กว่าที่ล้อมรอบเมืองโกเชน หรือตำบลภายในเมืองโกเชน

การใช้ชื่อ “รามเสส” ที่นี้และที่อื่นๆ นั้น (อพย. 1:11; 12:37; กตว. 33:3, 5) ได้กลายมาเป็น ประเภทของ “ข้อมูลที่ทำให้เข้าใจผิด” สำหรับนักตีความหลายคน มันได้นำให้พวกเขาที่จะสรุปว่าเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นหลังจากหนึ่งในฟาโรห์ที่ชื่อรามเสสได้มีชีวิตอยู่ รามเสสที่ 1 ได้ครองราชย์ประมาณ 1347-1320 กคศ. อย่างไรก็ตาม การอ้างอิงต่างๆ ตามลำดับวันเดือนปีของพระคัมภีร์ (1 พกย. 6:1; อพย. 12:40; และข้ออื่นๆ) ซึ่งถึงวันสำหรับการย้ายไปยังอียิปต์ของอิสราเอลใกล้เคียง 1876 กคศ. แล้วเราสามารถให้เหตุผลสำหรับการใช้ชื่อรามเสสที่นี้ได้อย่างไร?

มันเป็นไปได้ว่าชื่อรามเสส (ซึ่งสะกดว่า ราอัมเสส อีกด้วย) ได้ถูกใช้เมื่อยาโคบได้เข้าไปใน อียิปต์ แม้ว่าการอ้างอิงนอกพระคัมภีร์ไม่ได้ยืนยันสิ่งนี้¹⁰⁸¹ “ราอัมเสส” หมายถึง “รา [พระอาทิตย์] ได้สร้างมัน”¹⁰⁸² ประการที่สอง ในสมัยของโมเสสนั้น รามเสสอาจเป็นชื่อของตำบลหนึ่งในภายหลัง เมื่อเขาได้เขียนปฐมกาล เขาอาจได้ใช้ชื่อสมัยใหม่เมื่อเขาได้เขียนปฐมกาลแทนที่จะเป็นชื่อเดิมที่ได้ถูกใช้ในสมัยของยาโคบ ความเป็นไปได้ประการที่สามก็คือว่า รามเสสเป็นชื่อตำบล แม้กระทั่งภายหลังในประวัติศาสตร์ (เช่น หลังจากฟาโรห์รามเสส) ผู้คัดลอกภายหลังอาจได้เอา “รามเสส” มาแทนชื่อเดิมที่ได้ถูกใช้เมื่อโมเสสได้เขียนหรือเมื่อยาโคบได้เข้าไปในอียิปต์

ชื่อต่างๆ ที่มาภายหลังก็ปรากฏในปฐมกาล ตัวอย่างเช่น เมืองดาน (14:14), ซึ่งก่อนหน้านั้นคือลาอิซ (วจน. 18:29) ก็ได้รับชื่อ “ดาน” ระหว่างช่วงเวลาของผู้วินิจฉัย (ราว 1350 –1050 กคศ.) เป็นที่ชัดเจนว่าใครคนหนึ่งหลังจากสมัยของโมเสสนั้นได้เอาชื่อสมัยใหม่ “ดาน” มาแทนชื่อเดิมในปฐมกาล 14:14 นี้ก็ให้เหตุผลสำหรับการอ้างอิงต่างๆ ถึงคนฟีลิสเตียในปฐมกาลเช่นกัน

“การลงไปยังอียิปต์ของยาโคบนั้น ก็แตกต่างจากการลงไปยังอียิปต์ของปู่ของเขาจริงๆ (บทที่ 12)! ทั้งสองก็แสวงหาความปลอดภัยของอียิปต์เนื่องจากการกันดารอาหารที่จะช่วยตัวเองให้รอดนั้น อับราฮัมก็พัวพันในการหลอกลวง ที่จะช่วยครอบครัวของเขาให้รอดนั้น ยาโคบก็พัวพันในการอวยพร ฟาโรห์ ณ การเยี่ยมเยียนของอับราฮัมนั้นก็จิตใจที่จะเห็นอับราฮัมกลับไปยังประเทศของเขาเอง ฟาโรห์ ณ การเยี่ยมเยียนของยาโคบนั้นก็ยื่นกรานว่ายาโคบต้องอยู่และตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินที่ดีที่สุด อับราฮัมก็กลับไปจากอียิปต์ สำหรับยาโคบนั้น อียิปต์เป็นบ้านใหม่ของเขา อับราฮัมได้จากอียิปต์ไปแบบมีชีวิตอยู่ (และจิตใจที่จะเป็นอย่างนั้น!) ยาโคบจะจากอียิปต์ไปเมื่อตายไป”¹⁰⁸³

การจัดเตรียมแผ่นดินและอาหารของพระเจ้าสำหรับฟาโรห์ 47:13-27

ส่วนนี้ก็แสดงถึงความสำเร็จของการอวยพรฟาโรห์ของยาโคบ (46:31—47:6 และ 47:7-10) โยเซฟสามารถที่จะช่วยอียิปต์และบรรดาเพื่อนบ้านของอียิปต์ให้รอดพ้นจากการกันดารอาหารที่รุนแรงอย่างมาก

และที่จะ บรรเทาสภาพเลวร้ายอย่างยิ่งของคนอียิปต์ เขาได้บรรลุผลพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่จะอวยพรผ่านทาง โยเซฟและที่จะอวยพรทั้งโลกผ่านทางลูกหลานของอับราฮัม ฟาโรห์ได้รับเงินจากอียิปต์และคานาอัน (ข้อ 13-14) ฝูงสัตว์ (ข้อ 15-17) แผ่นดินและพวงทาส (ข้อ 18-21, 23, 25) และ 20 % ของการเก็บเกี่ยวในอนาคต (ข้อ 23-26) ภายใต้นั้นก็ไม่ได้ไม่เข้ากับสิ่งที่ป็นธรรมดาในสมัยนั้นในโลกตะวันออกใกล้โบราณ แท้จริงแล้วมันเป็นจำนวน น้อยเนื่องจากว่าค่าเฉลี่ยคือ 33 และ 1 ใน 3 เปอร์เซนต์¹⁰⁸⁴ พระเจ้าได้อวยพรฟาโรห์เพราะว่าเขาได้อวยพร คนอิสราเอลด้วยสิ่งที่ดีที่สุดของอียิปต์ ภายหลังจากในสมัยของโมเสสนั้นพระเจ้าได้สาปแช่งฟาโรห์อีกองค์หนึ่งเพราะว่าเขาได้ปฏิบัติต่อคนอิสราเอลอย่างรุนแรง (เปรียบเทียบ 12:3)

“สถานการณ์ทั้งหมดนี้ก็บ่งบอกถึงความหมายของอพยพ 1:8-11 ซึ่งกล่าวว่ากษัตริย์องค์ใหม่ได้ขึ้นครองราชย์ ผู้ซึ่งไม่ได้รู้จักกับโยเซฟ ดังนั้นและอย่างเหน็บแนมก็คือว่า กษัตริย์องค์นั้นได้เริ่มต้นที่จะทำ ให้คนอิสราเอลเป็นทาสที่จะทำงานในโครงการต่างๆ ของเขา ถ้าเขาได้จดจำถึงโยเซฟ เขาคงได้ตระหนักว่าคนอิสราเอลนั้นจงรักภักดีและสัตย์ซื่อแค่ไหนในการพักผ่อนของพวกเขาในแผ่นดินนั้น เนื่องจากว่า ฟาโรห์องค์นี้ได้ปฏิบัติต่ออิสราเอลอย่างดี พวกเขาจึงเจริญรุ่งเรืองและเขาก็มีอำนาจและมั่งคั่ง แต่เนื่องจาก ว่ากษัตริย์องค์ใหม่ได้ปฏิบัติต่ออิสราเอลอย่างรุนแรง เขาจะไม่มีพรอันใดจากพระเจ้าเลย หรือเขาจะไม่ สามารถที่จะขัดขวางความมั่งคั่งของประชากรของพระเจ้าได้ จากการเริ่มต้นและการสิ้นสุดของการพักผ่อน ในอียิปต์นั้น ความมั่งคั่งและการเติบโตได้มาจากพระพรของพระเจ้า บรรดาผู้ที่ได้ยอมรับมันก็ได้มีส่วนร่วม ในมัน”¹⁰⁸⁵

47:13-19 “มันเป็นสิ่งที่เห็นได้โดยง่ายในโลกสมัยโบราณว่า คนหนึ่งได้จ่ายเงินในการแลกเปลี่ยน กับบางสิ่งซึ่งรวมถึงเสรีภาพของตนเองในฐานะที่เป็นทางเลือกสุดท้าย”¹⁰⁸⁶

“การเป็นทาสของอียิปต์และการเป็นทาสของเมโสโปเตเมีย นั้น ก็แตกต่างโดยทั่วไประหว่างผู้คนที่เคยเป็นอิสระมาก่อน ผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นทาสนี้สิ้นและคนต่างประเทศ (ตามปกติคือ เซลยสงคราม) ผู้ซึ่งได้ถูกซื้อและขายไปในฐานะทรัพย์สินสมบัติที่เคลื่อนย้ายได้กฎหมายและสัญญาของเมโสโปเตเมียบ่งบอกว่า เจ้าหนี้ได้รับการบริการจากทาสหนี้จนกระทั่งหนี้ได้รับการชำระ แต่ทาสแบบทรัพย์สินสมบัติที่เคลื่อนย้ายได้ก็เป็นของเจ้าของ ของพวกเขาโดยปราศจากโอกาสแห่งการปลดปล่อยอย่างมาก แม้ว่าเราไม่สามารถรู้จากปฐมกาลนั้น มันก็มีเหตุผลที่จะเชื่อว่า การยอมจำนนอย่างสมัครใจของผู้คนที่ทักท้อว่า การเป็นทาสก็ไม่ใช่อาว (เปรียบเทียบกฎหมายที่ถูกตั้งโดยโยเซฟใน 47:26)”¹⁰⁸⁷

“แนวคิดของการเป็นทาสก็ไม่ใช่ที่ดึงดูดใจต่อความคิดสมัยใหม่ แต่ในโลกสมัยโบราณ นั้น มันเป็นวิธีหลักของการจัดการกับคนจนและคนสิ้นเนื้อประดาตัว ถ้าผู้คนที่ได้กลายมา เป็นทาสของ

ฟาโรห์ มันก็เป็นความรับผิดชอบของฟาโรห์ที่จะเลี้ยงดูพวกเขาและดูแล พวกเขา มันเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาที่จะอยู่รอดจากการกัณหารอาหาร”¹⁰⁸⁸

นี่เป็นการอ้างอิงถึงม้าในพระคัมภีร์เป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นสัตว์พื้นฐานของเครื่องมือทางการบรรพทุก และทางกองทัพ ณ เวลานี้ (ข้อ 17) อียิปต์เป็นแหล่งที่สำคัญของม้าในสมัยของซาโลมอน (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 10:28-29)

47:20-26 บรรดานักเขียนชาวกรีกแรกเริ่ม เช่นเดียวกับหลักฐานทางอนุสาวรีย์ ดูเหมือนจะยืนยันการปฏิรูปทางการเมืองของโยเซฟและการจัดสรรปันส่วนที่ดินใหม่ในอียิปต์ 1089 ในแง่อย่างแท้จริงอย่างมาก นั่น โยเซฟได้กลายมาเป็นผู้ช่วยให้รอดของคนต่างชาติเช่นเดียวกับคนยิว¹⁰⁹⁰ ภาณี 20 เปอร์เซนต์ของเขาก็เกินพอเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่เป็นที่รู้จักในอื่นๆ ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ¹⁰⁹¹

“เราอาจเพิ่มเติมอีกว่าช้อยกเว้นที่มีต่อที่ดินของวิหาร (ข้อ 22, 26) ก็แสดงให้เห็นว่าการกระทำของโยเซฟไม่ใช่การยึดที่ดินแบบหยาบคาย โดยปราศจากการคำนึงถึงธรรมเนียม ของอียิปต์และสวัสดิภาพของสังคม”¹⁰⁹²

47:27 ภายใต้การบริการจัดการของโยเซฟนั้น อิสราเอลก็มั่งคั่งซึ่งตรงข้ามกับอียิปต์ และได้เพิ่มพูนขึ้นในด้านจำนวนคน โดยปราศจากการประสบกับการถูกลดลดอน หรือการสูญเสียความเป็นเอกเทศความสำเร็จของพระสัญญาของพระเจ้า ที่จะเพิ่มพูนเชื้อสายของบรรพบุรุษก็กลับหน้าไปภายใต้การปกครองของโยเซฟ

ผู้นำที่ฉลาดรู้ว่าความมั่งคั่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ดังนั้นเขาก็ทำการตัดสินใจที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะอวยพร

13. การนมัสการของยาโคบในอียิปต์ 47:28 — 48:22

ยาโคบได้แสดงออกถึงความเชื่อของเขาในพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า โดยการเรียกร้องให้พวกบุตรชาย ของเขาที่จะฝังเขาไว้ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา เขายังได้แสดงให้เห็นอีกว่าเขาได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าจะอวยพร บรรดาผู้ที่พระองค์เลือกที่จะอวยพร โดยการอวยพรเอฟราอิมซึ่งเป็นน้องชายเหมือนนัสเสห์ซึ่งเป็นพี่ชาย

การขอร้องของยาโคบที่จะถูกฝังไว้ในคานาอัน 47:28-31

ยาโคบได้ดำเนินชีวิต 17 ปีในการดูแลของโยเซฟ ผู้ซึ่งในเชิงเหน็บแนมแล้วได้ใช้เวลา 17 ปีแรก ของชีวิตของเขาในการดูแลของยาโคบ (37:2) ขณะที่การตายของยาโคบดูเหมือนจะใกล้เข้ามาแล้ว เขาได้ เรียกว่าโยเซฟ และทำให้เขาสาบานที่จะฝังเขาไว้ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแทนที่จะเป็นในอียิปต์ (เปรียบเทียบ 24:2-3) ในฐานะ บิดาของบุคคลเช่นโยเซฟนั้น ยาโคบคงได้มีหลุมฝังศพที่ได้อย่างมากใน อียิปต์ อย่างไรก็ตาม การขอร้องของเขา ได้แสดงออกถึงความชอบของเขาที่มีต่อพระสัญญาของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเสียงแข่งขังของโลก (เปรียบเทียบ โมเสสในฮีบรู 11:24-25)

การวางมือไว้ได้ “ซาอ้อน” เป็นพิธีกรรมที่เชื่อมโยงกับการทำสัญญาที่จริงจัง (เปรียบเทียบ 24:2-3) ยาโคบ ได้ยื่นมัดการพระเจ้าสำหรับการให้ตามความปรารถนาของเขา เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้มอบราบบน เติงของเขาใน การขอบคุณแด่พระเจ้าและหรือด้วยการนับถือที่มีต่อโยเซฟ (เปรียบเทียบ 37:9-10) เขา อาจอ่อนแอเกินไปที่จะ คุกเข่าบนพื้นได้ (เปรียบเทียบ 48:12; 1 พกษ. 1:47)

“ในชีวิตนั้น บ่อยครั้งแล้วที่ยาโคบผู้ซึ่งเป็นนักวางอุบายที่ฉลาดแกมโกงได้วางใจในความมีเล่ห์ เหลี่ยมของเขาเองที่จะบรรลุเป้าหมายต่างๆ ของเขา ตอนนี ในการเวลาใกล้ตายนี้เขาก็แสดงให้เห็น ว่าความหวังสุดท้ายของเขาก็คือพระสัญญาของพระเจ้า”¹⁰⁹³

การรับเอาบุตรชายของโยเซฟมาเป็นบุตรของยาโคบ 48:1-11

เหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในสามบทสุดท้ายของปฐมกาลก็กล่าวถึงบรรดาวันสุดท้ายของยา โคบ และโยเซฟ ในบทสุดท้ายเหล่านี้ ก็มีการอ้างอิงอื่นๆ อย่างมากมายถึงฉากต่างๆ ก่อนหน้านั้นในพระ ธรรมนี้

“การย้อนกลับไปอย่างต่อเนื่องจากต่างๆ และพระสัญญาต่างๆ ก่อนหน้านั้นก็อยู่ในที่อย่างเต็มที่ ใน พระธรรมนี้ซึ่งหัวข้อก็คือ ความสำเร็จแห่งพระสัญญาต่างๆ ซึ่งเป็นพระธรรมที่ตามปกติแล้วก็ ใช้การเปรียบเทียบระหว่างฉากต่างๆ ในฐานะที่เป็นเทคนิคทางการเล่าเรื่อง และ ณ ตอนจบของ หนังสือนี้มันก็ เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะเสาะแสวงการเชื่อมต่อแบบผสมผสานเหล่านี้จนถึงความ สมบูรณ์ มันส่งเสริมความรู้สึกรู้สึกของความสมบูรณ์และแนะนำว่าเรื่องราวได้ไปถึงจุดหยุดตาม ธรรมชาติแล้ว”¹⁰⁹⁴

“มันเหมาะสมที่ตอนจบของปฐมกาลควรดึงไปสู่การปิดด้วยการอ้างอิงแบบซ้ำๆ ถึงคำที่เป็นหัวข้อ ของ พระธรรมนี้ (‘อวยพร’)”¹⁰⁹⁵

ส่วนที่สำคัญอย่างมากนี้คืออธิบายการที่เอฟราอิมและมนัสเสห์ได้มาสู่สถานะที่เท่าเทียมกับพวกพี่น้องของ โยเซฟและเหตุที่โยเซฟไม่ได้กลายมาเป็นหัวหน้าเผ่า มนัสเสห์นั้นคงอายุระหว่าง 20 ถึง 26 ปี ณ เวลานี้ (41:50; 47:28) แน่แน่นอนว่า เอฟราอิมก็หนุ่มกว่ามนัสเสห์ ดังนั้นเราก็มีการศึกษาทางปรัชญาที่เกี่ยวกับสาเหตุและต้นกำเนิด อีกอันหนึ่ง

ในฐานะอิสราเอล เจ้าชายกับพระเจ้าที่ยาโคบได้ปฏิบัติ การกระทำที่สำคัญและเป็นทางการนี้ (ข้อ 2-4; เปรียบเทียบ ฮบ. 11:21) การกระทำของเขานั้นก็สอดคล้องกับน้ำพระทัยและจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับ ครอบครัวที่ถูกเลือกสรร และมันได้เกี่ยวข้องกับพระสัญญาต่างๆ ทางบรรพบุรุษที่เขาได้อ้างอิงถึง (เปรียบเทียบ 35:10-12)

“ยาโคบอาจจะสูญเสียสุขภาพของเขา แต่เขาไม่ได้สูญเสียความทรงจำของเขา เขาสามารถระลึกถึง เหตุการณ์ของหลายปีก่อนหน้านั้นเมื่อพระเจ้าได้ปรากฏแก่เขา ณ ลุส [เบธเอล] (35:9-15) เขากล่าวซ้ำ พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าเกี่ยวกับความอุดมสมบูรณ์ การทวีคูณว่าเชื้อสายของเขาจะเป็นการรวมกลุ่ม ของชนชาติต่างๆ และสุดท้ายพระสัญญาเกี่ยวกับแผ่นดิน องค์กรประกอบที่สำคัญของการปรากฏนั้นที่เขา ไม่ได้กล่าวซ้ำก็คือการเปลี่ยนชื่อจากยาโคบไปเป็นอิสราเอล โดยวิธีนี้ ยาโคบก็ลดบทบาทของเขาลงและก็เพิ่มบทบาทของพระเจ้าขึ้นในเหตุการณ์นั้น”¹⁰⁹⁶

โดยการรับเอาบุตรชายสองคนแรกของโยเซฟมาเป็นบุตรของเขาเองและให้สถานะเท่าเทียมกับพวกพี่น้อง ของโยเซฟแก่พวกเขานั้น ยาโคบก็ให้พรสองเท่าแห่งสิทธิบุตรหัวปีแก่โยเซฟ (ข้อ 5; เปรียบเทียบ ข้อ 22; 1 พศด. 5:1-2) แท้ที่จริงแล้วเขากำลังยกระดับโยเซฟไปสู่ระดับของเขาเอง โยเซฟเป็นบุตรชายคนแรก ของภรรยาคนแรก ที่ตั้งใจของเขา การอ้างอิงถึงราเชลของยาโคบ (ข้อ 7) แสดงให้เห็นว่า เธอในฐานะ มารดาของโยเซฟก็ได้อยู่ใน ความคิดของเขาในการกระทำนี้ การกระทำนี้ได้ให้เกียรติแก่เธอ บุตรชาย คนอื่นๆ ของโยเซฟก็ได้รับมรดกต่างๆ ของพวกเขาเอง

“ข้อ 7 ก็ได้ทำให้นักตีความสงสัยมาเป็นเวลานาน ทำไมไม่มีการอ้างอิงถึงราเชล ณ จุดนี้ในเรื่องราวนี้ และ ทำไมไม่มีการอ้างอิงถึงสถานที่ฝังศพของเธอ? ถ้าเราเชื่อมโยงข้อนี้กับสิ่งที่มาก่อนนั้น จากนั้น การอ้างอิงถึง ราเชลที่นี้คงถูกกระตุ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่า อย่างที่เธอได้ให้กำเนิด ‘บุตรชายสองคน’ แก่ยาโคบ (44:27 คือ โยเซฟและเบนยามิน) ณ เวลาที่เขากำลังจะได้เข้าไปสู่แผ่นดิน (48:7) ดังนั้น โยเซฟก็ได้ให้ ‘บุตรชาย สองคน’ แก่ยาโคบ (ข้อ 5) ณ เวลาที่เขากำลังจะได้เข้าไปในอียิปต์อีกด้วย”¹⁰⁹⁷

ตาของยาโคบก็มีคิ้วในวัยชราของเขา (ข้อ 10) ดังนั้นเขาอาจไม่รู้ถึงเอฟราอิมและมนัสเสห์ (เปรียบเทียบ 27:1) อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้ว่าโดยการถาม “นี่ใคร?” นั้น (ข้อ 8) ยาโคบก็กำลังระบุถึง ผู้รับมรดกในฐานะส่วนหนึ่งของพิธีทางกฎหมายแห่งการรับเอาเป็นบุตรหรือการให้พร (เปรียบเทียบ 27:18) สายตาของทั้งอิสอัคและยาโคบก็มีคิ้วในวัยชราของพวกเขา

“มีการแต่ต้องแบบเบาๆ ของการเหินแสมที่นี้ นั่นคือ ยาโคบได้เอาพรของอิสอัคมาโดยกลโกง และการหลอกหลวง ในขณะที่โยเซฟกำลังเอาพรมาเพื่อบุตรชายของเขาโดยความจริงใจและความซื่อตรง”¹⁰⁹⁸ ยาโคบได้ให้ชื่อเสียงเกียรติยศแก่พระเจ้าว่า เขาสามารถที่จะเห็นบุตรชายของโยเซฟได้ (ข้อ 11) เขาได้มาสู่ การยอมรับถึงการทำงานแบบจัดเตรียมและพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของเขา ขณะที่เขาได้ตระหนักว่า พระเจ้าได้สัตย์ซื่อต่อเขาเพียงไรโดยไม่คำนึงถึงความไม่สัตย์ซื่อของเขา

การอวยพรเอฟราอิมและมนัสเสห์ของยาโคบ 48:12-20

เอฟราอิมและมนัสเสห์ได้ยื่นใกล้กับยาโคบ ระหว่างขาของเขา ดังนั้นเขาสามารถเห็นและสัมผัสพวกเขาได้ (ข้อ 12) พิธีรับเป็นบุตรของโลกตะวันออกใกล้โบราณได้รวมถึงการวางบุตรที่จะรับมาเป็นบุตรนั้นบนหัวเข่าของ บิดาหรือมารดาที่จะรับบุตรนั้น เพื่อจะเป็นสัญลักษณ์ของการให้กำเนิดแก่เขาแทนที่มารดาผู้ให้กำเนิด¹⁰⁹⁹ ตอนนี้ โยเซฟได้นำพวกเขากลับไปยังที่ที่เขาได้อยู่ นั่นคือต่อหน้าบิดาของเขา จากนั้นเขาได้ก้มกราบต่อยาโคบ

“โยเซฟอาจเป็นบุคคลที่มีอำนาจมากที่สุดเป็นอันดับสองในอียิปต์ แต่เขาไม่เคยสูญเสียการนับถือที่มีต่อ บิดาของเขา และเขาไม่เคยหยุดที่จะมีความกรุณาต่อเขา”¹¹⁰⁰

จากการที่ได้จัดการให้มนัสเสห์และเอฟราอิมอยู่ในลำดับตามปกติตามอายุของพวกเขาสำหรับการอวยพร ของยาโคบนั้น จากนั้นโยเซฟก็ได้นำพวกเขามาอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 13)

นี่เป็นครั้งแรกของตัวอย่างต่างๆ ตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการวางมือ (ข้อ 14) โดยการกระทำเชิงสัญลักษณ์ นี้ บุคคลหนึ่งก็ได้โยกย้ายอำนาจฝ่ายวิญญาณหรือของประทานไปยังอีกผู้หนึ่ง พิธีนี้เป็นส่วนหนึ่งของพิธีของการ แต่งตั้งบุคคลหรือกลุ่มไปสู่หน้าที่ (กคว. 27:18, 23; ฉธบ. 34:9; มธ. 19:13; กจ. 6:6; 8:17 และข้ออื่นๆ) การถวาย เครื่องบูชา และการรักษาที่พระเยซูคริสต์และพวกอัครทูตได้กระทำในกรณีนี้ ในเชิงสัญลักษณ์แล้ว ยาโคบได้ โยกย้ายพระพรจากตัวเขาเองไปสู่บุตรชายของโยเซฟ เมื่อได้กล่าวออกไปแล้วพระพรนั้นก็กลับไม่ได้ (เปรียบเทียบ กคว. 23:20; รม. 11:29)

การอวยพรเอฟราอิมและมนัสเสห์ของยาโคบนั้นก็ได้นำมาซึ่งความสำคัญทางการเผยพระวจนะและอำนาจอีกด้วย (ข้อ 19-20) ภายใต้การคล้อยของพระเจ้านั้น ยาโคบได้ตั้งใจให้พระพรสิทธิบุตรหัวปีแก่เอฟราอิมและได้ ทำนายถึงความเป็นเอกของเขา นี่เป็นชนรุ่นที่สี่ที่ติดต่อกันของลูกหลานของอับราฮัมที่ซึ่งรูปแบบตามปกติของ บุตรหัวปีที่ทักท้อความเป็นเอกเหนือบุตรคนที่สอง ได้ถูกกลับกัน เช่น อิสอัคเหนืออิชมาเอล ยาโคบเหนือเอซาว โยเซฟเหนือรูเบน และเอฟราอิมเหนือมนัสเสห์ เราสามารถเห็นพระพรนี้ในขบวนการของความสำเร็จในระหว่าง สมัยของผู้วินิจฉัยเมื่อเผ่าเอฟราอิมได้ขยายตัวอย่างมากและมีอิทธิพล เผ่าที่รวมกันของเอฟราอิมและมนัสเสห์ได้ เพิ่มขึ้นจาก 72, 700 คนในปีที่สองหลังจากการอพยพ (กตว. 1:32-35) ไปสู่ 85,200 คนในสี่สิบปีต่อมา (กตว. 26:28-37) ในทางตรงกันข้ามนั้น เผ่าของรูเบนและสิเมโอนได้ลดลงจาก 105,800 คนไปสู่ 65,930 คนในระหว่าง สมัยเดียวกัน คนเอฟราอิมได้เป็นผู้นำท่ามกลางเผ่าทางเหนือสิบเผ่าและได้รุ่งเรืองจนถึงขนาดที่ว่าคนยิวได้ใช้ชื่อ เอฟราอิมอย่างเท่าเทียมกับชื่ออิสราเอล บ่อยครั้งแล้ว คนเอฟราอิมได้แสดงออกถึงท่าทีของความเหนือกว่าท่ามกลาง เผ่าต่างๆ ที่เราสามารถย้อนรอยไปสู่พระพรนี้ได้ (เช่น วนจ. 12:1; และข้ออื่นๆ) วลีฮีบรูที่แปลว่า “คนหลาย ประชาชาติ” (ข้อ 19) ก็ปรากฏเพียงทีนี้ในพันธสัญญาเดิม และบางทีหมายถึง กลุ่มของผู้คน นั่นคือ มีจำนวนมากจากมุมมองของยาโคบนั้น การอ้างอิงถึงอิสราเอลในข้อที่ 20 ก็ประยุกต์ใช้กับชนชาติในอนาคต

การประกาศถึงสิทธิบุตรหัวปีของโยเซฟของยาโคบ 48:21-22

ยาโคบ (อิสราเอล นั่นคือ เจ้าชายกับพระเจ้า) ได้เชื่ออย่างมั่นคงถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่จะนำลูกหลาน ของเขากลับไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา (เปรีซบเทียบ 46:4) พระสัญญาแบบการเผยพระวจนะที่มีต่อโยเซฟของ ยาโคบ (ข้อ 22) ก็เป็นการเล่นคำ คำสำหรับ “ส่วน” หมายถึง สันเขา หรือ ไหล่ (ของแผ่นดิน) และเป็นสิ่งเดียวกัน กับ “เซเคมี” เซเคมีอยู่ในพรมแดนทางเผ่าของมนัสเสห์ ต่อมาคนอิสราเอลได้แบ่งดินแดนท่ามกลางเผ่าต่างๆ (ยชว. 24:1) และได้ส่งโยเซฟไว้ที่เซเคมี (ยชว. 24:32) ยาโคบได้ถือวาท่ดินที่เขาได้ซื้อที่นั่น (33:18-20) เป็นหลัก ประกันถึงการครอบครองแผ่นดินทั้งหมดในอนาคตของลูกหลานของเขา ในสมัยของพระเยซูนั้น ผู้คนได้กล่าว ถึงเซเคมี (ใกล้เมืองสิคาร์) ว่าเป็นสิ่งที่ยาโคบได้ให้แก่โยเซฟ (ยน. 4:5)

ยาโคบได้กล่าววาท่กับว่าเขาได้เอาเซเคมีมาจากคนอามไรต์โดยการบังคับ (ข้อ 22) บางทียาโคบได้มองว่า การฆ่าคนเซเคมีของสิเมโอนและเลวีนั้นเป็นการเอาเมืองนั้นของเขาเอง (34:27-29)¹¹⁰¹ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า โมเสส ได้ใช้กริยาสมบุรณ์ในภาษาฮีบรู ซึ่งแปลเป็นกริยาอดีตในภาษาอังกฤษ (“ได้เอา”) ในเชิงการพยากรณ์ ในการใช้ แบบนี้ ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติในพันธสัญญาเดิมนั้น ผู้เขียนก็ได้กล่าวถึงอนาคตว่าเป็นเช่นอดีต แนวคิดก็คือว่า เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ทำนายถึงเหตุการณ์ต่างๆ โดยการคล้อยของพระเจ้านั้น สิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในอนาคตก็มีความ แน่นนอนในเรื่องความสำเร็จจนบุคคลหนึ่งสามารถกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นว่า

ได้เกิดขึ้นแล้ว ที่นี้ความคิดก็คือว่าอิสราเอล (ยาโคบ) จะเอาคานาอันจากคนอามอไรต์ ซึ่งเป็นเผ่าที่มีอำนาจมากที่สุดของเผ่าต่างๆ ของคนคานาอัน ไม่ใช่โดย ทางส่วนตัวแต่โดยทางลูกหลานของเขา (เปรียบเทียบ 15:16)¹¹⁰² นักวิชาการคนอื่นๆ ยังได้แนะนำการอธิบาย อีกอย่างหนึ่ง

“มันไม่ใช่เป็นไปได้ที่ว่าที่ดินซึ่งยาโคบได้เป็นเจ้าของ ณ เซเคนนั้น ได้ถูกเอาไปโดยคนอามอไรต์ หลังจากที่เขาได้จากดินแดนนั้น (เปรียบเทียบ 35:4, 5) และที่ว่าในที่สุดแล้วเขาได้กลับไปและครอบครองมัน อีกครั้งหนึ่งโดยการใช้อำนาจบังคับหรือ?”¹¹⁰³

เป็นที่ชัดเจนว่า ยาโคบได้ให้เซเคนแก่โยเซฟ ซึ่งเขาได้ถือว่าเป็นการวางมัดจำสำหรับทุกสิ่งที พระเจ้าจะให้ แก่ลูกหลานของเขาขณะที่พวกเขาได้ต่อสู้คนคานาอันในอนาคต

“สำหรับโยเซฟแล้ว มันเป็นเกียรติที่ว่า บิดาของเขาได้มอบการฝังศพของเขาในปาเลสไตน์ไว้กับเขา (47:30-31) ใน 48:21-22 นั้น ในที่สุดแล้ว ความหมายโดยนัยในครอบครัวนั้นก็ดึงออกมา นั่นคือโยเซฟ แทนที่จะเป็นรูเบนที่รับมรดกสองเท่าในฐานะเครื่องหมายของสิทธิที่ได้จากการเป็นบุตรหัวปี (48:22ก) อย่างที่บุตรชายได้รับบัญชาให้ฝังบิดาในปาเลสไตน์นั้น ดังนั้นมันอยู่ในปาเลสไตน์ที่ลำดับของความสำคัญของโยเซฟภายในครอบครัวก็บังเกิดผล ดังนั้นสองฉากเหล่านี้ก็รวมถึงพรในรายละเอียดสำหรับโยเซฟและบุตรชายของเขา ซึ่งเป็นการบรรลุผลพระสัญญาของความเหนือกว่าของเขาในปาเลสไตน์ (48:22ก)”¹¹⁰⁴

บรรดาผู้เชื่อผู้ซึ่งพระเจ้าได้ดูแลตลอดชีวิตก็สามารถเห็นถึงจุดประสงค์และแผนการต่างๆ ของพระเจ้า สำหรับอนาคตอย่างชัดเจนมากขึ้น แม้ว่าขบวนการของการทำให้เดบไตน์ก็ยุ่งยากลำบากสำหรับพวกเขา¹¹⁰⁵

14. ยาโคบอวยพรบรรดาบุตรชายของเขา 49:1-28

หลังจากที่ได้อวยพรฟาโรห์ (47:7-10) และเอฟราอิมและมนัสเสห์แล้ว (48:15-20) ถัดไปยาโคบได้อวยพร บุตรชายทั้ง 12 คนของเขาและได้ทำนายถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับแต่ละคนและลูกหลานของพวกเขา เขาได้ตัดสินที่ รูเบน สิเมโอน และเลวีจากการเป็นผู้นำและให้พรนั้นแก่ยูดาห์ เขาได้ให้สองส่วนแก่โยเซฟ บทนี้เป็นบท สุดท้ายในปฐมกาล ที่ให้จุดหมายปลายทางของสมาชิกครอบครัวของเชื้อสายที่ถูกเลือกสรรของอับราฮัม มันประกอบด้วยพระพร คำสาปแช่ง การพิพากษา และพระสัญญา ซึ่งทั้งหมดนี้ก็โดดเด่นในปฐมกาล

“ดังนั้นบทเหล่านี้ก็นำเรื่องราวจากการอ้างอิงถึงอับราฮัมครั้งแรกใน 11:26 ไปยังการอ้างอิงถึงอิสราเอล ครั้งแรกในฐานะผู้คน คือผู้คนที่ได้รับการอวยพรด้วยพระพรที่พิเศษโดยพระเจ้า”¹¹⁰⁶

ผู้เขียนปฐมกาลได้เรียกส่วนนี้ว่า การอวยพรของยาโคบ (ข้อ 28) อีสอัคได้สรุปความถึงอนาคตของครอบครัวของบุตรชายสองคนของเขาในเชิงพยากรณ์ (บทที่ 27) ก่อนหน้านั้น โนอาห์ได้พยากรณ์ถึงอนาคตของลูกหลาน ของคานานัน (9:25-27) ในทำนองเดียวกัน โดยการตั้งใจของพระเจ้านั้น ยาโคบได้ทำนายถึงคุณลักษณะหลัก ต่างๆ ของแต่ละเผ่าจากสิบสองเผ่าที่จะไหลออกมาจากบุตรชายสิบสองคนของเขา (ข้อ 1) แต่ละพรนั้นอย่างน้อย ก็ประกอบด้วยองค์ประกอบเหล่านี้ 1) สารสำคัญของบุคลิกภาพของบุตรชาย 2) การพูดเป็นนัยเกี่ยวกับศักยภาพ ของเขา และ 3) คำพยากรณ์ถึงอนาคตของเขา

“ยาโคบได้ทำนายถึงการที่สิ่งต่างๆ จะปรากฏผลต่อบุตรชายแต่ละคนของเขาและลูกหลานของพวกเขา ถ้าพวกเขาดำเนินการต่อไปที่จะสำแดงออกถึงคุณลักษณะที่พวกเขาได้แสดงออกมาจนกระทั่งบัดนี้”¹¹⁰⁷

นี่เป็นบทกวีแรกที่ยาวในพระคัมภีร์

“ในการที่ว่ามันเป็นบทกวีนั้น บทนี้ดูเหมือนจะถูกตั้งใจให้เป็นจุดสูงของเรื่องราวของยาโคบ (นั่นคือ บทที่ 37-50) ถ้าไม่ใช่ปฐมกาลทั้งเล่ม”¹¹⁰⁸

การอวยพรนี้ได้ขึ้นอยู่กับพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม อีสอัค และยาโคบ บุตรแต่ละคน ได้เรียนรู้ถึงการที่ตระกูลของเขาจะได้รับประโยชน์ และเป็นช่องทางของพระพรที่เกี่ยวข้องกับพระสัญญาต่างๆ ทาง บรรพบุรุษอย่างไร คุณลักษณะ โดยธรรมชาติของบุตรชายแต่ละคนและผลลัพธ์ต่างๆ ของคุณลักษณะจะมีผลลัพธ์ ของพวกมันในอนาคตของคนอิสราเอล ดังนั้นการเลือกต่างๆ และคุณลักษณะต่างๆ ของบรรพบุรุษได้กระทบต่อ ลูกหลานของพวกเขาเป็นเวลาหลายชนรุ่นที่จะเกิดขึ้น อย่างที่มันเป็นจริงตามปกติ

“พระวิญญูณของพระเจ้าได้เปิดเผยถึงประวัติศาสตร์ในอนาคตของเชื้อสายของเขาแก่บรรพบุรุษที่กำลังจะตายไป จนเขาได้ค้นพบถึงการพัฒนาในอนาคตของเผ่าต่างๆ ที่เริ่มจากพวกเขาในคุณลักษณะของ บรรดาบุตรชายของเขา และด้วยความชัดเจนทางการพยากรณ์ที่ได้มอบหมายให้พวกเขาแต่ละคนนั้น มัน ก็มีตำแหน่งและความสำคัญในชนชาติที่พวกเขาจะขยายไปสู่ในมรดกตามที่ได้สัญญาไว้”¹¹⁰⁹

“มันเหมาะสมที่พระธรรมปฐุมกาล ซึ่งได้เริ่มต้นด้วยอำนาจที่สร้างสรรค์แห่งถ้อยคำของพระเจ้าก็สิ้นสุดลง ด้วยแนวคิดของอำนาจที่มีประสิทธิภาพของถ้อยคำทำนายที่ได้รับการคลอใจของบรรพบุรุษ”¹¹⁰

ในการอวยพรของเขานั้น ยาโคบได้ทักท้วงเอาไว้ว่า ครอบครัวของเขาจะเพิ่มพูนและครอบครองแผ่นดิน คานาอัน การมองในแง่ดีนี้ก็เปิดเผยถึงความเชื่อของเขา

“พระเจ้าได้ให้คำพยากรณ์นี้แก่ประชากรของพระองค์ เพื่อที่จะนำสิ่งนี้ไปผ่านทางความขาดแคลนที่สิ้นหวัง ของประสบการณ์ต่างๆ ของพวกเขาและเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้วางแผนอนาคตทั้งหมดแล้ว สำหรับครอบครัวของยาโคบแล้ว อนาคตก็อยู่ไกลเกินกว่าความเป็นทาสของอียิปต์ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่การชื่นชมกับพระพรต่างๆ ของความหวังนั้นจะขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของผู้เข้าร่วม ดังนั้นจากความจริงจังของขณะที่จวนจะตายของเขานั้น ยาโคบได้ประเมินผลบรรดาบุตรชายของเขาทีละคนและได้นำการประเมินผลของเขาไปยังเผ่าต่างๆ ในอนาคต”¹¹¹

ขอบเขตของคำพยากรณ์ของเขาก็ขยายไปจนถึงยุคพันปี พระเจ้าไม่ได้บรรลุผลคำพยากรณ์เหล่านี้ อย่าง สมบูรณ์ในระหว่างช่วงชีวิตของบรรดาบุตรชายของยาโคบ พระองค์ไม่ได้ทำอย่างนั้นในระหว่างปีทั้งหลายของ อิสราเอลในแผ่นดินนั้นซึ่งเริ่มต้นด้วยการพิชิตของโยชูวาและการจบลงด้วยการเป็นเชลยต่างๆ เช่นกันยิ่งไปกว่านั้น อีก พระองค์ยังไม่ได้ทำสำเร็จตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา

“บรรดาถ้อยคำสุดท้ายของยาโคบที่มีต่อบรรดาบุตรชายของเขานั้นก็ได้กลายมาเป็นโอกาสสำหรับข้อแถลงสุดท้ายของหัวข้อหลักของพระธรรมนี้ นั่นคือ แผนการของพระเจ้าที่จะรื้อฟื้นพระพรที่สูญหายไป [ได้ สูญหายไปในการล้มลงในความบาป] ผ่านทางลูกหลานของอับราฮัม

“โดยการเรียงบรรดาถ้อยคำสุดท้ายของยาโคบระหว่างข้อที่ 1 และ ข้อที่ 28 นั้น ผู้เขียนก็แสดงถึงจุดที่ ความสนใจของเขาอยู่ บรรดาถ้อยคำของยาโคบมองไปยังอนาคต ‘ในวันต่างๆ ที่จะมาถึง’ และกล่าวถึง อดีต นั่นคือ การอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติ มันอยู่ภายในบริบทนั้นที่ว่า เราจะต้องอ่านและเข้าใจ บรรดาถ้อยคำของยาโคบในบทนี้”¹¹²

49:1-4 **รูเบน** ในฐานะบุตรคนแรก รูเบนคงได้คาดหวังถึงความโดดเด่นท่ามกลางพวกน้องๆ ของเขา การเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆ ความเป็นปุโรหิตภายในครอบครัว และสองเท่าของสิทธิบุตรหัวปี อย่างไรก็ตาม เขาได้เสียพระพรเหล่านี้ไปเนื่องจากการชอบที่จะให้การปกครองที่อิสระแก่คัมहा

ของเขา (35:22; เปรียบเทียบ เอซาว) ดังนั้น การเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆ ก็ได้ไปสู่ยูดาห์ ส่วนความเป็นปุโรหิตก็ได้ไปสู่เลวีในที่สุด (เปรียบเทียบ อพย. 32:25-29; กดว. 3:12-13) และมรดกสองส่วนได้ไปสู่โยเซฟ โยเซฟเป็นบุตรหัวปีของราเชลผู้เป็นที่โปรดปรานในขณะที่รูเบนเป็นบุตรหัวปีของเลอาห์ อย่างไรก็ตาม ลำดับความสำคัญของโยเซฟไม่ได้ขึ้นอยู่กับความชอบของยาโคบเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างที่เปิดเผยไว้ในความฝันต่างๆ ของโยเซฟ

“ไม่มีเผ่าอื่นใดที่เราจะรักอย่างเล็กน้อยอย่างเช่น รูเบน... เผ่านี้ไม่ได้สร้างบุคคลที่สำคัญ ไม่ได้สร้างผู้วินิจฉัย ไม่ได้สร้างกษัตริย์ ไม่ได้สร้างผู้เผยพระวจนะ”¹¹³

ไม่มีปุโรหิตที่ได้มาจากรูเบนเช่นกัน ความลึกลับได้ชี้ให้เห็นถึงคนรูเบนในสมัยของผู้วินิจฉัยของอิสราเอล (วนฉ. 5:15-16)

“โทษแห่งการกระทำผิดนี้กับบรรดาผลทางประวัติศาสตร์ในหลายๆ ปีต่อมาเมื่อคนรูเบนผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ในทางฝากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนก็ถูกรวมเข้ากับเผ่ากาด

“จากคำพยากรณ์แรกนี้ การสอนก็ชัดเจนว่า อุปนิสัยของบุคคลหนึ่งก็กระทบจุดหมายปลายทางของลูกหลานของเขา”¹¹⁴

49:5-7 **ลิเมโอนและเลวี** สองคนนี้ได้เป็นเพียงแค่อุปนิสัยกันทางสายโลหิตเท่านั้น แต่ในอุปนิสัยอีกด้วย พวกเขาเป็นบุคคลที่โหดร้ายและชั่วร้าย (34:25-31) เนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาจะไม่มีพรมแดนทางเผ่าที่เป็นอิสระ แต่ลูกหลานของพวกเขาจะอาศัยอยู่แบบกระจัดกระจายไป ท่วมกลางเผ่าอื่นๆ โดยการสำรวจประชากรครั้งที่สอง ก่อนที่คนอิสราเอลได้เข้าไปสู่คานาอันนั้น คนลิเมโอนได้กลายมาเป็นเผ่าที่เล็กที่สุด (กดว. 26) โมเสสได้ผ่านวันคนลิเมโอนในกาอวยพรคนอิสราเอลของเขา (ฉธบ. 33) เผ่านี้ได้รับไม้ก่ห้วยเมืองเท่านั้นภายในส่วนแบ่งของเผ่ายูดาห์ แทนที่จะเป็นพรมแดนทางภูมิศาสตร์ที่แยกกันต่างหาก (ยชว. 19:1-9) ในที่สุดแล้วคนลิเมโอนได้สูญเสียเอกลักษณ์ทางเผ่าของพวกเขาและได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเผ่าอื่นๆ โดยเฉพาะเผ่ายูดาห์ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 4:27, 38-43)

คนเลวีก็ไม่ได้รับดินแดนขนาดใหญ่เช่นกัน แต่โยชูวาได้ให้หลายหัวเมืองแก่พวกเขาที่ซึ่งพวกเขาได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเผ่าอื่นๆ (ยชว. 21:1-42) คนเลวีได้รับพระพรที่พิเศษ ณ ภูเขาซีนายโดยการอยู่ฝ่ายโมเสส เมื่อคนอิสราเอลคนอื่นๆ ได้เลิกเชื่อ (อพย. 32:26-28; กดว. 3:5-13; 18:6-32) นี้ได้ส่งผลต่อการที่พวกเขาได้กลายมาเป็นเผ่าแห่งปุโรหิตในอิสราเอล

แม้ว่าสามเผ่าแรกเหล่านี้ได้ประสบกับการลงโทษสำหรับบาปต่างๆ ของพวกเขา คำพยากรณ์ต่างๆ ของยาโคบเกี่ยวกับพวกเขานั้นก็ยังคงเป็นพระพรอยู่ พวกเขาได้ส่งวนที่ไว้ในครอบครัวที่ถูกเลือกสรร และได้ชื่นชมกับผลประโยชน์ต่างๆ ของพระสัญญาต่างๆ ทางบรรพบุรุษในฐานะทายาทของยาโคบ

“โดยการลดตำแหน่งของรูเบนลง เนื่องจากความวุ่นวายและแรงผลักดันทางเพศที่ควบคุมไม่ได้ของเขานั้น ยาโคบก็ช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นจากการเป็นผู้นำที่สะเพร่า ในทำนองเดียวกัน โดยการสาปแช่งความโหดร้ายของสิเมโอนและเลวีนั้น เขาก็ยับยั้งความหุนหันพลันแล่นที่โหดร้ายของพวกเขาจากการ ปกครอง”¹¹¹⁵

49:8-12 ยูดาห์ ยูดาห์ได้ครอบครองธรรมชาติแบบสิงห์ เช่นนั้นแหละ เขาได้กลายมาเป็นผู้นำของเผ่าอื่นๆ (43:3-10; วนจ. 1:1-2; 3:9; 20:18; และข้ออื่นๆ) ดาวิดและจากนั้นพระเมสสิยาห์ “สิ่งแห่งเผ่ายูดาห์” (วอ. 5:5) ก็ได้มาทางเขา ยูดาห์ได้นำเผ่าอื่นๆ ในการเดินทางไปตลอดถิ่นทุรกันดาร (กตว. 2:1-3) และในระบอบกษัตริย์

คทา (ข้อ 10) ได้เป็นและเป็นสัญลักษณ์ของคำสั่งของกษัตริย์ ซึ่งก็คือ สิทธิที่จะปกครอง ยูดาห์จะต้องปฏิบัติการเป็นผู้นำท่ามกลางเผ่าต่างๆ จนกว่าซีโลห์ได้มา ซึ่งเป็นเวลาที่ซีโลห์จะขยายการปกครองของยูดาห์ไปสู่การปกครองทั่วโลก อย่างไรก็ตาม การเป็นผู้นำของยูดาห์ก็ไม่โดดเด่นอย่างต่อเนื่องในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

ซีโลห์ (หมายถึงตามตัวอักษรว่า “ผู้ถือการพักมา”) นั้นเป็นชื่อเฉพาะ ที่น้ำมันไม่ได้อ้างอิงถึงเมืองในคานาอันของชื่อนั้น แต่อ้างอิงถึงบุคคล ผู้ซึ่งจะเกิดขึ้นในเผ่ายูดาห์และนำสันติสุขไปสู่โลก นั่นคือ พระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 3:15; กตว. 24:17) บางทีเราควรแปลมันว่า “มัน (คทาของผู้ปกครอง) เป็นของใคร” หรือ “มันเป็นของใคร” แทนที่จะการทับศัพท์มันว่า “ซีโลห์” (เปรียบเทียบ อสค. 21:26-27) ¹¹¹⁶ ทางเลือกการแปลที่มีอยู่อีกอย่างหนึ่งคือ “จนกว่าเครื่องบรรณาการ ถูกนำไปยังเขา”¹¹¹⁷

“ไม่ว่าอันไหนก็ตามของการแปลเหล่านี้ที่ถูกลงมติยอมรับ. . . อย่างน้อยทั้งหมดก็เห็นว่า เชื้อสายนี้กำลังทำนายถึงการเกิดขึ้นของระบอบกษัตริย์ของดาวิด และการสถาปนาจักร-วรรดิอิสราเอล ถ้าไม่ใช่การมาของดาวิดผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า และถ้าการอ้างอิงพื้นฐานนั้น มุ่งไปที่ดาวิด บรรดานักตีความ

แบบตามธรรมเนียมยิวและคริสเตียนจะเห็นด้วยว่าเหมือน กับพระสัญญาต่างๆ แบบดาวิดนั้น มันก็ มีความสำเร็จที่ใหญ่กว่าในพระเมสสิยาห์”¹¹¹⁸

เพราะว่ารูเบน สิเมโอน และเลวีได้ตัดสิทธิ์พวกเขาเอง ยูดาห์ก็ได้รับการเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆ และ พระพรที่ตามปกติแล้วได้ไปสู่บุตรหัวปี นี่คือการที่การเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆ และเชื้อสาย ของ พระเมสสิยาห์ได้ตกไปสู่ยูดาห์ เป็นที่ชัดเจนว่า ยาโคบได้ยกโทษให้แก่บาปต่างๆ ก่อนหน้า นั้น ของยูดาห์ เพราะว่าเขาได้กลับใจและต่อมาได้เสียดสละตนเองเพื่อสวัสดิภาพของยาโคบ

ทุกสิ่งหลังจากคำว่า “จนกว่า” (ข้อ 10) ก็อธิบายถึงสภาพของยุคพันธสัญญา

“ไม่มีคนยูดาห์คนไหนที่จะผูกกลางของเขาไว้กับเถาองุ่น [ข้อ 11] เพราะแน่นอนว่า มันจะถูกกินเสีย ใครก็ตามที่สามารถไม่กังวลได้อย่างมาก และใครที่สามารถซักเสื้อผ้าของเขา ด้วยน้ำองุ่นได้ ก็อาศัย อยู่ในความอุดมสมบูรณ์ที่เต็มไปด้วยความสุข”¹¹¹⁹

“แง่ของมโนภาพก็คือว่าเถาองุ่น ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งและพระพร จะมีมากมาย แม้กระทั่งเถาองุ่นที่ดีที่สุดจะถูกนำมาเป็นการใช้ประจำวันในฐานะเชือกผูกสัตว์ที่ใช้ แรงงานและ เถาองุ่นคุณภาพดีก็จะเป็นธรรมดาอย่างเช่นน้ำชำระ ข้อที่ 12 ก็กลับไปสู่ ภาพของกษัตริย์แห่งยู ดาห์ ตาของเขานั้นก็เข้มข้นกว่าเถาองุ่นและฟันของเขาก็ขาวกว่า น้ำนมของเขาเป็นภาพของ กำลั่งและอำนาจ”¹¹²⁰

คำพยากรณ์นี้เป็นคำพยากรณ์แรกของคำพยากรณ์ต่างๆ ที่ติดตามมาในพันธสัญญาเดิมที่เชื่อมโยง พิษผลที่สิ้นหลวมกับยุคทองของพระพรในอนาคต

49:13-21 ข้อเหล่านี้ประกอบด้วยการอวยพรที่สั้นกว่าของยาโคบที่มีเหนือบุตรชายคนอื่นๆ ยกเว้น โยเซฟ และเบนยามิน ผู้ซึ่งพระพรต่างๆ ของพวกเขานั้นก็ตามหลังสิ่งเหล่านี้

“จริงตามคุณสมบัติทางบทกวีของตัวบทนั้น โดยส่วนใหญ่แล้ว ภาพต่างๆ ของจุดหมาย ปลายทาง ของบรรดาบุตรชายที่เหลืออยู่ก็ขึ้นอยู่กับการเล่นคำของชื่อของเขา หัวข้อหลักที่รวมแต่ละภาพก็ คือหัวข้อความมั่งคั่ง”¹¹²¹

เศบูลุน (ข้อ 13) ภายหลังได้รับพรแดนระหว่างทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและทะเลกาลิลี นี่เป็น บริเวณพานิชย์ที่เจริญรุ่งเรือง แม้ว่าเศบูลุนอาจจะไม่เคยมี “ท่าจอดเรือ” แบบถาวร อย่างไรก็ตาม

มันเป็นไปได้ว่า เศบูลุนและอิสสาคาร์ได้แบ่งปันบางพรมแดน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 33:18-19) ดังนั้น เศบูลุนสามารถมีพรมแดนติดกับทะเลกาลิลีได้ บางทีบรรดาคนของเศบูลุนได้ทำงานเพื่อคนฟีนิเชีย ในการค้าทางทะเลของพวกเขา (เปรียบเทียบ ฉธบ. 33:19) เศบูลุนจะขยายออกไปถึงทะเลในพื้นปี เมื่อพรมแดนของมันจะยื่นออกไปไกลเท่ากับเมืองไซคอนบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (เปรียบเทียบ อสค. 48:1-8, 23-27) เส้นทางกองคาราวานที่สำคัญจากเมโสโปเตเมียไปยังอียิปต์นั้นได้ผ่านพรมแดนของเขา

อิสสาคาร์ (ข้อ 14-15) จะชอบแนวทางชีวิตแบบเกษตรกรรมและสิ่งที่มีมันได้ผลิตมากกว่า ความยิ่งใหญ่ทางการเมืองท่ามกลางเผ่าต่างๆ ที่ราบลุ่มกาลิลี ที่รวมถึงหุบเขาอิสเรเอล ซึ่งอิสสาคาร์ ได้รับก็เป็นบริเวณการเพาะปลูกที่ดีและเกิดผล¹¹²²

ดาน (ข้อ 16-18) จะเป็นผู้วินิจฉัยในอิสราเอล คำพยากรณ์นี้ได้มาสู่ความเป็นจริงบางส่วนในระหว่างการเป็นผู้วินิจฉัยของแซมสัน ชัยชนะต่างๆ ของดานนั้นก็ทำให้ผลประโยชน์แก่อิสราเอลทั้งหมด กระนั้นเผ่านี้ได้นำอิสราเอลไปสู่การนับถือรูปเคารพ (วนจ. 18) และดังนั้นก็คล้ายคลึงกับยู (ข้อ 17; เปรียบเทียบ 3:1) ยาโคบได้ขอให้พระยาเวห์ที่จะช่วยลูกหลานอื่นๆ ของเขาให้พ้นจากอิทธิพลในอนาคตของดาน (ข้อ 18)

“การพูดปดอย่างน้ำใสใจจริงของยาโคบในข้อที่ 18 ก็ยากที่จะเข้าใจ นั่นคือ มันสามารถ เกิดขึ้นจากคำอธิษฐานของบิดาเช่น คำอธิษฐานของอับราฮัมสำหรับอิสมาเอล (17:18) หรือ บางทีจากความทรงจำทันทีทันใดของการทรยศของเขาเอง ซึ่งได้เลิกลามานแล้ว ที่ถูกเรียกขึ้นมาโดยการกระทำและคำพูด (สั้นเท่า ข้อ 17, 19) ซึ่งเชื่อมโยงกับชื่อของเขาเอง”¹¹²³

กาด (ข้อ 19) จะมีประสิทธิภาพในสงครามเช่นกัน

อาเซอร์ (ข้อ 20) จะชื่นชมกับดินที่เกิดผลอย่างมาก นั่นคือ ที่ราบลุ่มแห่งการเมล็ด (ความหมายตามตัวอักษรคือ สวนองุ่น) เรียงไปทางเหนือตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน บริเวณนี้ได้ประกอบไปด้วยแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในคานาอัน

นัฟทาลี (ข้อ 21) เป็นที่ชัดเจนว่าจะชื่นชมกับการยกย่องและการขอบคุณของเผ่าอื่นๆ ในหนทางที่พิเศษ (เปรียบเทียบ วนจ. 4 และ 5) ยาโคบคงได้หมายถึงนัฟทาลีจะแลกเปลี่ยนเสรีภาพของเขากับวิถีชีวิตแบบพื้นบ้านที่อยู่กับที่มากกว่าในแผ่นดินนั้นหรือเขาจะปรับให้เข้ากับคนคานาอัน¹¹²⁴

49:22-26 พระของโยเซฟนั้นก็อุดมสมบูรณ์เป็นอย่างยิ่ง สองเผ่าที่มีชื่อของบุตรชายของเขาจะเห็นความสำเร็จของมันแม้ว่าในระยะเวลาตลอดชีวิตของเขานั้น โยเซฟได้เผชิญกับการต่อต้านอย่างมากมาย ยูดาห์ได้รับการเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆ แต่โยเซฟได้รับมรดกสองเท่าของสิทธิบุตรหัวปี (เปรียบเทียบกับ 1 พศด. 5:2)

ชื่อต่างๆ สำหรับพระเจ้าของยาโคบในการอวยพรนี้ก็ควรพิจารณา “พระผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ” (เปรียบเทียบกับ อสย. 1:24; และข้ออื่นๆ) “พระเจ้าผู้เลี้ยง” (48:15) และ “ศิลาแห่งอิสราเอล” (เปรียบเทียบกับ ฉชบ. 32:4, 18 และข้ออื่นๆ) “พระเจ้าของบิดาเจ้า” และ “ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”¹¹²⁵

“พรเป็นหนึ่งในคำไขของปฐมกาล... ซึ่งปรากฏประมาณ 88 ครั้งในพระธรรมนี้ ที่นี้ในสองข้อ [25 และ 26] เหมือนกับตอนสุดท้ายของการแสดงดอกไม้ไฟ รากศัพท์ก็ปรากฏ 6 ครั้ง (คำกริยา 1 ครั้ง และ คำนาม 5 ครั้ง) ซึ่งทำให้เกิดจุดสุดยอดที่งดงามต่อบรรดาถ้อยคำสุดท้ายของยาโคบ พระพรต่างๆ แห่งอนาคตที่พระเจ้าได้ประทานให้จะบดบังรัศมีของพระพรต่างๆ ที่ได้ประสบแล้วอย่างมาก”¹¹²⁶

49:27 **เบนยามิน** ได้สร้างนักรบมากมายในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล (เช่น เอสูด ซาอูล โยนาธาน และคนอื่นๆ) และได้แสดงออกถึงคุณลักษณะที่ชอบทำสงครามท่ามกลางเผ่าต่างๆ (วนฉ. 5:14; 20:16; 1 พศด. 8:40; 12; 2 พศด. 14:8; 17:17; และข้ออื่นๆ)

49:28 ในบุตรสิบสองคนของเขานี้ ยาโคบก็ได้อวยพรเผ่าต่างๆ ในอนาคตทั้งหมดของอิสราเอล¹¹²⁷ นี่เป็นการอ้างอิงครั้งที่สองถึง 12 เผ่าในพระคัมภีร์ การอ้างอิงก่อนหน้านั้นก็อยู่ในข้อที่ 16 ที่ที่เราอ่านว่า “เผ่าต่างๆ ของอิสราเอล”

“ภายในบรรดาถ้อยคำของยาโคบที่มีต่อบุตรแต่ละคน (หลังจากยูดาห์) นั้น หัวข้อของการอวยพรก็ชัดเจน ในภาพหลักสองภาพหนึ่ง ด้านกลับของการอวยพรถูกเน้นในมโนภาพของนักรบที่มีชัยชนะ การพิชิตศัตรูคือการแสดงเบิกโรงสู่สันติสุขของพระเมสสิยาห์ ประการที่สอง ด้านบวกของการอวยพรถูกเน้นในมโนภาพของความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์อย่างมาก เบื้องหลังมโนภาพแห่งสันติสุขและความมั่งคั่ง ก็คือภาพของสวนเอเดน ซึ่งเป็นแดนสุขาวดีที่ได้สูญหายไป จุดจ่อของบรรดาถ้อยคำของยาโคบได้เป็นสัญญาณที่ว่า เมื่อผู้หนึ่งมา ผู้ซึ่งความเป็นกษัตริย์ก็เป็นของเขาอย่างแท้จริงนั้น มันก็จะมีสันติสุขและความมั่งคั่งที่พระเจ้าได้ตั้งใจให้ทุกคนที่จะมีในสวนเอเดนอีกครั้งหนึ่ง”¹¹²⁸

จอห์น เซลแฮมเมอร์ ได้เสนอแนะอีกว่า ส่วนที่เป็นบทกวีนี้ก็เล่นบทบาทที่สำคัญในโครงร่างที่ขนาด ใหญ่กว่าของเพ็นทาทุก

“ณ สามช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อแบบโครงร่างใหญ่ในเพ็นทาทุกนั้น ผู้เขียนได้ประกอบการอภิปรายหลักทางบท กวีไปยังตอนปลายของหน่วยที่ใหญ่ของเรื่องราว (ปฐมก. 49; กคว. 24; นครบ. 31) การพิจารณาอย่างใกล้ชิดที่เนื้อหาที่อยู่ระหว่างและเชื่อมโยงส่วนต่างๆ ที่เป็นเรื่องเล่าและบทกวีก็เปิดเผยถึงการปรากฏของชั้นการรวบรวมที่เป็นเนื้อเดียวกัน มันถูกแสดงออกอย่างน่าสังเกตที่สุดโดยการกลับมาใหม่ของคำศัพท์อย่างเดียวกัน กันและลักษณะเด่นทางเรื่องราว ในแต่ละสามส่วนนี้ บุคคลตามเรื่องราวที่เป็นหลัก (ยาโคบ บาลาอัม โมเสส) ก็เรียกผู้ฟังมาด้วยกัน (คำสั่ง: ปฐมก. 49:1; นครบ. 24:14; นครบ. 31:28) และประกาศ (การหนุนนำ: ปฐมก. 49:1; กคว. 24:14; นครบ. 31:28) สิ่งที่จะเกิดขึ้น (ปฐมก. 49:1; กคว. 24:14; นครบ. 31:29) ใน ‘ตอนจบของวันทั้งหลาย’ (ปฐมก. 49:1; กคว. 24:14; นครบ. 31:29) . . .

“โดยสรุป แล้วยุทธวิธีโดยรวมที่ชัดเจนของผู้เขียนในสามส่วนเหล่านี้ก็แนะนำว่าหนึ่งในความเป็นห่วงหลักที่อยู่เบื้องหลังของรูปแบบสุดท้ายของเพ็นทาทุกก็คือ ความพยายามที่จะเปิดเผยความสัมพันธ์โดยธรรมชาติระหว่างอดีตและอนาคต สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับประชากรของพระเจ้าในอดีตก็บอกเหตุผลล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคต ที่จะกล่าวในอีกแนวทางหนึ่งก็คือ อดีตถูกมองว่าเป็นบทเรียนสำหรับอนาคต. . .

“บรรดาตัวบทแบบเรื่องราวของเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตก็ถูกนำเสนอว่าเป็นตัวชี้ไปยังเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคต เหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตก็บอกเหตุผลล่วงหน้าถึงอนาคต มันไม่ยากที่จะเห็นว่าการตีความหมายเช่นนั้นก็นำไปสู่รูปแบบของการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบและสัญลักษณ์แบบเรื่องราว ดังนั้น เราควรมองหาสัญลักษณ์ต่างๆ ของการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบและสัญลักษณ์เช่นนั้นในการรวบรวมของหน่วยต่างๆ ที่เล็กกว่าของเรื่องราวในเพ็นทาทุกเช่นเดียวกับ ในการรวบรวมของเนื้อหาทางกฎหมาย”¹¹²⁹

งานของผู้เชื่อตลอดชีวิตนี้ก็กำหนดอย่างสำคัญถึงขอบเขตของการอวยพรของพระเจ้าที่เขาหรือเธอ และลูก หลานของพวกเขาจะได้รับในอนาคต

15. การตายและพระสัญญาที่ยังไม่สำเร็จ 49:29 — 50:26

โยเซฟได้รับการอนุญาตจากฟาโรห์ที่จะฝังยาโคบไว้ในคานาอันอย่างที่เขาคือขอร้อง จากนั้นเขาได้ทำให้ พวกพี่ชายของเขาแน่ใจถึงความโปรดปรานของเขาแม้ว่าพวกเขาได้กระทำต่อเขาอย่างไรก็ตาม และได้เป็นพยานว่า พระเจ้าจะทำตามพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์

แผนการที่จะฝังยาโคบไว้ในคานาอัน 49:29—50:14

อีกครั้งหนึ่งที่ยาโคบได้แสดงออกถึงความเชื่อของเขาในพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าว่า คานาอันจะเป็น บ้านเกิดของคนอิสราเอลโดยการเรียกร้องให้มีการฝังศพในถ้ำแมคเป-ลาห์ใกล้กับเฮโบรน (เปรียบเทียบ 47:29-32; 48:21-22)

“ฉากนี้ก็สรุปชั่วโมงที่ดีที่สุดของยาโคบ บนเตียงนอนขณะที่จวนจะตายของเขา ซึ่งฉากก็ขึ้นจาก 47:28 จน ถึง 49:32 นั้น ยาโคบได้รับผิดชอบการเป็นผู้นำอย่างเต็มที่และอย่างมีพลังของครอบครัว แม้กระทั่ง โยเซฟก็ก้มกราบเขา”¹¹³⁰

ยาโคบได้ตายไปอย่างสงบและได้ถูก “รวบไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา” (นั่นคือ ได้รวมตัวกันใหม่ กับ บรรพบุรุษของเขา ซึ่งบ่งบอกถึงชีวิตหลังจากความตายในที่ของวิญญาณที่ได้จากไป เปรียบเทียบ 25:8) ยาโคบอายุ ได้ 147 ปีเมื่อเขาได้ตายไป (47:28) เป็นที่ชัดเจนว่าโยเซฟได้มีการรักษาร่างกายของยาโคบไว้แบบมัมมี่ (50:2)¹¹³¹

พิธีศพที่ประณีตของยาโคบ บางทีก็เนื่องจากการนับถืออย่างสูงส่ง ที่ซึ่งคนอียิปต์ได้ถือว่าเขาเป็น บิดาของ โยเซฟ และเนื่องจากความรักที่มีต่อพิธีศพแบบมัมมี่ของคานาอัน (ข้อ 7-10) 1132 มันเป็นพิธีศพ แห่งรัฐที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ซึ่งก็เหมาะสมเนื่องจากว่าเรื่องราวของยาโคบก็มี มากกว่าครึ่งหนึ่งของปฐมกาล คนอียิปต์ได้ไว้ทุกข์ให้ยาโคบน้อยกว่าที่พวกเขาได้ไว้ทุกข์ให้แก่การตาย ของฟาโรห์ตามปกติสองวัน 1133 “อาเบลมิสราอิม” (ข้อ 11) หมายถึง “การไว้ทุกข์ของอียิปต์”

“คนคานาอันนั้นประทับใจมากกับกลุ่มผู้ไว้ทุกข์ พวกเขาจึงได้ตั้งชื่อสถานที่นั้นเพื่อพวกเขา”¹¹³⁴

“ขบวนการพิธีศพที่ยิ่งใหญ่นี้ และการยกย่องยาโคบอย่างเป็นทางการโดยคนอียิปต์นั้น ก็ช่วยให้เห็น ถึงการอพยพของอิสราเอลจาก โลกและให้การคาดการณ์ล่วงหน้าถึงเวลาที่ประชาชาติต่างๆ ก็ยกย่องบุตรชายของยาโคบในฐานะกษัตริย์”¹¹³⁵

การบันทึกถึงการฝังศพของยาโคบในแผ่นดินนั้นก็สำคัญต่อจุดประสงค์ต่างๆ ของปฐมกาล พระเจ้าได้ สัญญาแผ่นดินนั้นให้แก่อับราฮัมและได้ให้ส่วนที่เล็กๆ ของมันแก่บรรพบุรุษ ความเชื่อของผู้ชายเหล่านี้ที่ว่าพระเจ้า จะทำตามพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์และทำสิ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้สัญญาเพื่อลูกหลานของพวกเขานั้นก็ชัดเจน ในมุมมองของพวกเขาที่มีต่อคานาอันว่าเป็นบ้านเกิดของพวกเขา พวกเขาได้พึ่งพาที่ความสัตย์ซื่อในอนาคตของ พระเจ้า ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ว่าพระองค์เองสัตย์ซื่อต่อพวกเขาเป็นการส่วนตัวตลอดชีวิตของพวกเขา

สันติสุขในครอบครัวของยาโคบ 50:15-21

บรรดาถ้อยคำของพวกพี่ชายของโยเซฟนั้นบางทีก็ไม่เป็นจริง (ข้อ 16-17) ยาโคบอาจได้ละถ้อยคำเช่นนั้น ไว้แม้ว่าโมเสสไม่ได้บันทึกไว้ในปฐมกาล เนื่องจากว่าโมเสสไม่ได้บันทึกมันไว้ บางทีเขาได้ตั้งใจให้ผู้อ่านสรุปว่า ยาโคบไม่ได้ละไว้ พวกพี่ชายได้กลัวเนื่องจากจิตสำนึกที่เป็นกังวลของพวกเขามากกว่าอุปนิสัยของโยเซฟ (เปรียบเทียบ ข้อ 19)

การตอบสนองของโยเซฟต่อพวกพี่ชายที่กลัวของเขานั้นก็เปิดเผยถึงท่าทีต่างๆ ของเขาที่มีต่อพระเจ้าและ พวกเขา (ข้อ 18-21; 27:41) เขาได้ถ่อมตัวของเขาลงภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า เขาได้ถือว่าพระเจ้านั้น มีอำนาจ สิทธิขาดเหนือเขาและผู้หนึ่งที่ได้นำพาเหตุการณ์ทั้งสิ้นของชีวิตของเขาอย่างเป็นการจัดเตรียม เขาได้รู้ว่าจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับเขา ครอบครัวของเขา และผู้คนทั้งสิ้นนั้นดี (เปรียบเทียบ บทที่ 1—2) ดังนั้นเขาได้ ประพฤติด้วยความเมตตาสงสารแบบอ่อนโยนต่อพวกพี่ชายของเขา เขาได้พิสูจน์ว่าเป็นผู้ดูแลพี่น้อง (เปรียบเทียบ 4:9) ปฐมกาลได้เริ่มต้นด้วยคู่สามีภรรยา คืออาดัมและเอวาซึ่งพยายามที่จะเป็นเหมือนพระเจ้า มันจบลงด้วยผู้ชาย คือโยเซฟซึ่งปฏิเสธว่าเขาอยู่ในที่ของพระเจ้า¹¹³⁶ ยูดาสได้เป็นต่อพระเยซูในสิ่งที่พวกพี่ชายของโยเซฟได้เป็นต่อ โยเซฟ¹¹³⁷

“ผลลัพธ์ของการหลอกลวงต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความทุกข์ยากมากต่อครอบครัวนี้ ในที่สุดก็มาสู่จุดจบเมื่อ โยเซฟเลือกที่จะไม่แก้แค้นต่อพวกพี่ชายของเขา”¹¹³⁸

“แต่ละประโยคของการตอบสามครั้งของเขานั้นเป็นจุดสูงสุดของความเชื่อของพันธสัญญาเดิม (และ พันธ- สัญญาใหม่) ที่จะละการทำสิ่งผิดของคุณคนหนึ่งให้ถูกไว้กับพระเจ้า (19; เปรียบเทียบ รม. 12:19; 1 ธส. 5:15; 1 ปต. 4:9) ที่จะเห็นถึงการจัดเตรียมของพระองค์ในการมุ่งร้ายของมนุษย์ (20; เปรียบเทียบ 45:5) และ ที่จะตอบแทนการชั่วไม่ใช่ว่าด้วยการยกโทษเท่านั้นแต่ด้วยความรักเชิงปฏิบัติอีกด้วย (21; เปรียบเทียบ ลก. 6:27-36) ก็เป็นท่าทีต่างๆ ที่คาดหวัง ‘การเป็นคริสเตียน’ และแม้กระทั่ง ‘การเป็นเหมือนพระคริสต์’”¹¹³⁹

“เบื้องหลังเหตุการณ์และแผนการของมนุษย์ทั้งหมดที่ได้ถูกบรรยายไว้ในเรื่องราวของโยเซฟก็คือแผนการที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า มันเป็นแผนการอย่างเดียวกันซึ่งได้ถูกแนะนำไว้ตั้งแต่ตอนต้นของพระธรรม ที่ที่พระเจ้าเฝ้าดูสิ่งที่พระองค์พึงได้สร้างเพื่อมนุษย์และเห็นว่า ‘มันดี’ (โทบ 1:4-31) โดยทางการจัดการ ของพระองค์กับบรรพบุรุษและโยเซฟนั้น พระเจ้าก็ได้ก่อให้เกิดแผนการที่ดีของพระองค์ต่อไป พระองค์ได้สัตย์ซื่อต่อจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์ และมันคือประเด็นของเรื่องราวนี้ที่จะแสดงให้เห็นว่า ประ- ชากรของพระองค์สามารถที่จะวางใจพระองค์ต่อไปได้และที่จะเชื่อว่า เหตุการณ์ทุกอย่างร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์’ (รม. 8:28)”¹¹⁴⁰

การตายของโยเซฟ 50:22-26

โยเซฟได้มีชีวิตอยู่เพื่อจะเห็นถึงพระพรของพระเจ้าที่มีเหนือลูกหลานเหลนของเขา เขาได้ตายไปหลังจาก การตายของยาโคบ 54 ปีเมื่อเขาอายุได้ 110 ปี¹¹⁴¹ ตำราบางอย่างของอียิปต์อ้างอิงถึง 110 เป็นดังเช่นอายุขัย แบบอุดมคติ¹¹⁴² อับราฮัมได้มีชีวิตถึง 175 ปี อิสอัค 180 ปี และยาโคบ 147 ปี

บางทีโยเซฟได้ประสบกับการฝังศพในพีระมิดหรือที่ฝังศพใหญ่อื่นๆ ในอียิปต์ เหมือนกับโมเสสนั้น โยเซฟได้เลือกพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าเหนือสิทธิพิเศษต่างๆ ของโลก เขาเป็นต้นแบบสำหรับบรรดา ผู้เชื่อ ทั้งหมด คือคนอิสราเอลในอดีตและคริสเตียนในปัจจุบันเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เขาต้องการให้ครอบครัวของเขาที่จะ ดองศพเขาและใส่ร่างกายของเขาไว้ในโรงศพในอียิปต์ ภายหลังลูกหลานของเขาสามารถฝังเขาไว้ในแผ่นดินแห่ง พระสัญญาที่อยู่ใกล้กับเชคม พวกเขาได้ทำอย่างนั้นในผืนดินที่บิดาของเขาได้ซื้อและมอบให้แก่เขา เป็นไปได้ที่อยู่ ใต้ต้นก่อหลวงของอับราฮัม 48:22; เปรียบเทียบ ยชว. 24:32) การแสดงออกถึงความเชื่อของโยเซฟในพระสัญญา ต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษของเขานั้นก็จัดเตรียมจุดสุดยอดที่เหมาะสมสำหรับพระธรรม ปฐมกาลและระยะ ก่อตัวของประวัติศาสตร์ของอิสราเอลข้อที่ 24 ประกอบด้วยการอ้างอิงครั้งแรกถึงบรรพบุรุษสามคนด้วยกัน

“ลักษณะ โดดเด่นของชีวิตของโยเซฟคือความจงรักภักดีที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าภายใต้สถานการณ์ที่ ‘ยุ่งสับสน’”¹¹⁴³

“เรื่องราวของโยเซฟก็อธิบายถึงความเชื่อที่อดทนและรางวัลของมัน มันทำให้พระธรรมปฐมกาลจบลงและนำหัวข้อของมันไปสู่จุดสุดยอดทางวรรณกรรม. . . แต่เรื่องราวของโยเซฟแสดงให้เห็นว่าถนนไปสู่ชัยชนะ การปกครอง ความเป็นเจ้านาย และสิทธิอำนาจอย่างผู้พิพากษาก็มาโดย

ทางการรับใช้ ซึ่งเป็นการรับใช้ที่ถ่อมใจของทาส โดยทางการรับใช้และการทนทุกข์นั้น พระเจ้าก็ชำระและทำลายบาปที่อาศัยอยู่ในผู้เชื่อ (ไม่ใช่อย่างสมบูรณ์ แต่อย่างเพียงพอ) สร้างคุณลักษณะในเขา และทำให้เขาเหมาะสมสำหรับความเป็นเจ้านายของโลก”¹¹⁴⁴

“พระธรรมปฐมกาล เหมือนกับพันธสัญญาเดิมในพิภพเล็กๆ ก็จบลงโดยการชี้ไปไกลกว่าเรื่องราวของมันเอง. . .บรรดาถ้อยคำขณะที่จวนจะตายของโยเซฟนั้น ได้สรุปความหวังที่ซึ่งพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ วว. 22:20) จะตกลงไปในความเจ็บที่คอยอย่างใจจดใจจ่อ นั่นคือ พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่”¹¹⁴⁵

บรรดาผู้เชื่อที่วางใจว่าพระเจ้าจะทำตามพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์เพื่อที่จะช่วยพรในวิธีต่างๆ ไม่อาจหยั่งรู้ได้ของพระองค์เองนั้น จะแสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขาในแนวทางที่พวกเขาตาย

สรุป

จากการเปิดเผยหลายอย่างที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในปฐมกาลนั้น บางทีพระลักษณะที่โดดเด่นที่สุดของพระองค์คือ อำนาจและความสัจย์ซื่อของพระองค์ เกือบทุกส่วนของพระธรรมนี้ก็แสดงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้านั้น นำไ้วางใจอย่างเต็มที่ ผู้คนสามารถพึ่งพาพระวาระของพระองค์ด้วยความมั่นใจได้ บุคคลหลักทั้งหมดในปฐมกาล นั้นได้มาสู่การยอมรับถึงความสัจย์ซื่อของพระเจ้า แม้กระทั่งยาโคบ ผู้ซึ่งบางทีเป็นผู้ที่สงสัยมากที่สุดก็ได้มาสู่ความ วางใจที่หนักแน่นในพระเจ้า ในขณะที่พระเจ้าได้นำพาเขาตลอดชีวิตของเขา

การเปิดเผยหลักเกี่ยวกับมนุษย์ในปฐมกาลก็คือ การทรงสร้างของเขาตามพระฉายาตามอย่างของพระเจ้าใน ฐานะผู้มีพระฉายาของพระเจ้านั้น เขาก็มีความสัมพันธ์กับพระผู้สร้างของเขาเช่นเดียวกับมนุษย์ด้วยกันของเขา พระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ก็ประกอบด้วยคุณสมบัติต่างๆ ฝ่ายวิญญาณของเขาที่แยกแยะเขาจากสิ่งมีชีวิตอื่นๆ การล้มลงในบาปนั้น ได้ทำให้ฉายานี้มีดมนแต่ไม่ได้ลบล้างมัน มันได้ก่อให้เกิดความเสียหายอีกด้วยแต่ไม่ได้ทำลาย ความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า

การเปิดเผยหลักในปฐมกาลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่พระเจ้าและผู้คนมีก็คือว่า พระเจ้าได้ริเริ่มมันและพวก เขาสามารถชื่นชมกับมัน เมื่อพวกเขาตอบสนองด้วยการวางใจและการเชื่อฟัง ผู้คนสามารถและต้องมีความเชื่อใน พระเจ้าเพื่อที่จะชื่นชมกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าได้สร้างให้เราที่จะประสบขณะที่บรรดาชายและ หญิงวางใจพระเจ้านั้น พวกเขาที่ประสบกับพระพรของพระเจ้าและกลายมาเป็นเครื่องมือที่ซึ่งพระเจ้าทำงานผ่าน เพื่อจะนำพระพรไปยังคนอื่นๆ ได้

เราสามารถจูงใจให้คนอื่นๆ ที่จะวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าขณะที่เรารับใช้พวกเขาได้อย่างไร? เราสามารถ ทำในแนวทางเดียวกันที่โมเสสได้ทำในปฐมกาลนั้น เขาได้แสดงออกถึงกำลังและความนำไ้วางใจของพระเจ้า พระเจ้าก็มีอำนาจพอที่จะทำสิ่งใดก็ได้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทที่ 1—11) และพระองค์สัจย์ซื่อที่จะทำตามพระสัญญา ต่างๆ ของพระองค์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทที่ 12—50) เราจำเป็นต้องชี้ให้เห็นถึงสิ่งเหล่านี้ในพระคัมภีร์ในประ-วัติศาสตร์และในชีวิตของเราเอง นี่คือการสร้างความเชื่อที่เข้มแข็ง ที่จะวางใจและเชื่อฟังใครคนหนึ่งนั้น เราต้อง เชื่อว่าพวกเขาแข็งแรงพอที่จะทำสิ่งที่จำเป็น และสัจย์ซื่อต่อถ้อยคำของพวกเขา เราต้องเชื่ออีกว่าพวกเขามีความ สนใจที่ดีที่สุดในหัวใจของพวกเขา ซึ่งปฐมกาลก็แสดงถึงตลอดเช่นกัน

ภาคผนวกที่ 1

ห้ามมอมงเกี่ยวกับการทรงสร้าง¹¹⁴⁶

วิวัฒนาการที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า

ถ้อยแถลงของมอมง

ทุกสิ่งในจักรวาลได้ปรากฏขึ้นและได้วิวัฒน์ไปสู่รูปแบบปัจจุบันของมันในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ของ ขบวนการต่างๆ ทางธรรมชาติที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือโดยอำนาจที่เหนือธรรมชาติใดๆ เลย

ลักษณะด้านบวกของมอมงนี้จากทัศนคติของบรรดาผู้ที่ถือมอมงนี้

1. ดูเหมือนมันจะอธิบายถึงที่มาของทุกสิ่ง
2. มันนำเสนอการอธิบายอย่างเดียวสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น นั่นคือ มันได้วิวัฒน์
3. มันนำเสนอทางเลือกแท้จริงเดียวต่อการทรงสร้างโดยพระเจ้า
4. มันจัดพระเจ้าและยกย่องมนุษย์

ปัญหาเกี่ยวกับมอมงนี้และคำตอบโดยบรรดาผู้สนับสนุนมอมงนี้

1. มันไม่สามารถอธิบายถึงที่มาของสสารได้ คำตอบ: สสารนั้นอยู่นิรันดร์
2. มันไม่สามารถอธิบายถึงความซับซ้อนของสสารได้ คำตอบ: หลายพันล้านปีแห่งวิวัฒนาการก็รับผิดชอบความซับซ้อนของสสาร
3. มันไม่สามารถอธิบายถึงการปรากฏออกมาของชีวิตได้ คำตอบ: ชีวิตในขั้นเริ่มต้นได้วิวัฒน์มาจาก พอลิเมอร์ ชีวภาพที่ได้วิวัฒน์มาจากสารประกอบต่างๆ ที่ไร้รูปร่าง
4. มันไม่สามารถอธิบายถึงการปรากฏของจิตสำนึกเกี่ยวกับพระเจ้าในมนุษย์ได้ คำตอบ: นี่ก็เป็น ผลผลิต ของวิวัฒนาการเช่นกัน

การประเมินผลมอมงนี้

1. มันขึ้นอยู่กับสมมุติฐานที่ไม่สามารถถูกพิสูจน์ว่าเป็นจริงได้ แท้จริงแล้ว มันเป็นสถานะของความเชื่อ

2. การสนับสนุนของมันเป็นขึ้นอยู่กับหลักฐานทางประวัติศาสตร์เล็กน้อย (การบันทึกถึงซากพืชหรือสัตว์ที่เป็นหินเท่านั้น) ซึ่งมีช่องว่างมากมายในมันและก็เปิดต่อการตีความต่างๆ ที่แตกต่างกัน
3. มันพึ่งพาการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติในฐานะเครื่องกลไกสำหรับการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติก็ไม่ได้สร้างพันธุ์ใหม่
4. มันไม่น่าจะเป็นไปได้ทางสถิติเป็นอย่างยิ่ง
5. มันปฏิเสธการเปิดเผยพิเศษเกี่ยวกับการทรงสร้าง

บรรดาผู้สนับสนุนสมัยใหม่ของมุมมองนี้

บรรดานักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนเกือบทั้งหมดและนักวิทยาศาสตร์คริสเตียนหลายคนก็ถือมุมมองนี้

วิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้า

ถ้อยแถลงของมุมมอง

ทุกสิ่งในจักรวาลได้ปรากฏขึ้นและได้วิวัฒนาการไปสู่รูปแบบปัจจุบันของมันในฐานะที่เป็นผลลัพธ์ของ ขบวนการต่างๆ ทางธรรมชาติที่ได้รับการนำพาโดยพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์

ลักษณะด้านบวกของมุมมองนี้จากทัศนคติของบรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้

1. มันรวมความจริงซึ่งเป็นที่รู้จักโดยการเปิดเผยกับความจริงซึ่งเป็นที่รู้จักโดยการเปิดเผยโดยทั่วไป ในธรรมชาติและความจริงที่ได้ถูกค้นพบโดยวิทยาศาสตร์
2. ดูเหมือนว่าพระเจ้าทำการตามรูปแบบนี้ในประวัติศาสตร์ ซึ่งได้สอดแทรกและแทรกแซงเส้นทางของเหตุการณ์ต่างๆ นานๆ ครั้งเท่านั้น

ปัญหาเกี่ยวกับมุมมองนี้และคำตอบโดยบรรดาผู้สนับสนุนมุมมองนี้

1. มันสันนิษฐานเกี่ยวกับความจริงของวิวัฒนาการ ซึ่งบรรดานักวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถที่จะทำให้มีเหตุผลอย่างไม่ต้องสงสัยได้ คำตอบ: วิวัฒนาการเป็นข้อเท็จจริงหรืออย่างน้อยก็เป็นทฤษฎีที่ยอมรับได้

2. พระเจ้าได้แทรกแซงในประวัติศาสตร์หลายครั้งมากกว่าที่นักวิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามีพระเจ้าจัดวาง
คำตอบ: ในประวัติศาสตร์แรกเริ่มแห่งจักรวาลนั้น พระองค์ได้แทรกแซงไม่บ่อยนัก
3. การแทรกแซงของพระเจ้าในขบวนการวิวัฒนาการ ก็ตรงกันข้ามกับทฤษฎีพื้นฐานของความ
คืบหน้าแบบวิวัฒนาการ คำตอบ: ขบวนการวิวัฒนาการก็ไม่ได้ไม่ยอมรับการแทรกแซงของพระเจ้า
4. วิธีแห่งการทรงสร้างนี้ก็ไม่ได้ให้ความยุติธรรมต่อการบันทึกทางพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงสร้าง
คำตอบ: เราควรตีความการบันทึกตามพระคัมภีร์แบบไม่ใช่ตามตัวอักษรเมื่อมันขัดแย้งกับ
วิวัฒนาการ

การประเมินผลมุมมองนี้

1. มันไม่สามารถให้ความยุติธรรมต่อมุมมองของวิวัฒนาการและคำสอนของพระคัมภีร์
2. สุดท้ายแล้วมันก็ทำลายศาสนาตามพระคัมภีร์

บรรดาผู้สนับสนุนสมัยใหม่ของมุมมองนี้

นักวิทยาศาสตร์บางคนและนักศาสตร์บางคนผู้ซึ่งมีการนับถือต่อมุมมองที่อ่อนแอกว่าของพระคัมภีร์ก็คือ มุมมองนี้ ตัวอย่างเช่น ไพร์ เทลฮาร์ด เดอ ชาร์ดิน ในหนังสือเรื่อง ปรากฏการณ์ของมนุษย์ (1959)

การทรงสร้างแบบเป็นลำดับ

ถ้อยแถลงของมุมมอง

พระเจ้าได้สร้างโลกโดยตรงและอย่างตั้งใจ โดยปราศจากการละสิ่งใดก็ตามไว้กับความบังเอิญ แต่พระองค์ ได้สร้างมันในระยะเวลาที่ยาวนานที่สอดคล้องกับยุคต่างๆ ทางธรณีวิทยาอย่างคร่าวๆ

ลักษณะด้านบวกของมุมมองนี้จากทัศนคติของบรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้

1. มันจัดเตรียมความกลมกลืนที่มีเหตุผลระหว่างการบันทึกของปฐมกาลและข้อเท็จจริงของวิทยาศาสตร์
2. การแปลของ “วัน” ว่าเป็น “ยุค” นั่นก็เป็นการแปลที่ถูกต้องตามหลักการตีความ

3. มันคือการสรุปที่เป็นไปได้ และก็ยอมรับว่าไม่ใช่หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดที่อยู่ในตัวบทและความเข้าใจของเราถึงตัวบทอาจเปลี่ยนไปขณะที่ความเป็นนักวิชาการทางพระคัมภีร์ก็ืบหน้าไป

ปัญหาเกี่ยวกับมุมมองนี้และคำตอบโดยบรรดาผู้สนับสนุนมุมมองนี้

1. มีข้อแย้งกันระหว่างการบันทึกถึงซากพืชหรือสัตว์ที่เป็นหินและลำดับที่ซึ่งปฐมกาลบันทึกว่าพระเจ้าได้สร้างพืช ปลา และสัตว์ คำตอบ: วิทยาศาสตร์อาจผิดพลาด ณ จุดนี้ หรือปฐมกาลอาจละเว้นรูปแบบแรกเริ่มของชีวิต
2. การถือว่าหกวันแห่งการทรงสร้างเป็นยุคต่างๆ นั้นก็ผิดปกติทางการตีความหมาย คำตอบ: การตีความนี้ก็เป็นไปได้และดีที่สุดที่นี่
3. “เวลาเย็น” และ “เวลาเช้า” ก็บ่งบอกถึงระยะเวลา 24 ชั่วโมง คำตอบ: ดวงอาทิตย์ไม่ได้ปรากฏขึ้นจนกระทั่งวันที่สี่
4. ความตายได้เข้ามาในโลกก่อนการล้มลงในความบาป คำตอบ: มันได้รับเอาความน่ากลัวของมัน ณ การล้มลงในความบาป แต่ได้เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์นั้น

การประเมินผลมุมมองนี้

มุมมองนี้ถือตัวบทตามพระคัมภีร์อย่างจริงจัง แต่รับเอาการตีความที่ผิดปกติบางอย่างจากตัวบทนั้นเพื่อที่จะทำให้มันเข้ากันได้กับข้อมูลทางวิทยาศาสตร์

บรรดาผู้สนับสนุนสมัยใหม่ของมุมมองนี้

ผู้เชื่อถือตามพระคัมภีร์หลายคน ผู้ซึ่งได้รับอิทธิพลอย่างเต็มที่โดยวิทยาศาสตร์ที่ถือมุมมองนี้รวมถึง เดวิด เอ. ยัง ในหนังสือเรื่อง การทรงสร้างและน้ำท่วมโลก (1977) เจมส์ บ็อยส์ เบอร์นาร์ด แรมม์ โรเบิร์ต นิวแมน เฮอร์แมน เอกเคลแมนน์ และฮิวจ์ รอสส์ก็ได้ถือมุมมองนี้

การทรงสร้างแบบหกวัน

ถ้อยแถลงของมูมมอง

ปฐมกาลบทที่ 1 อธิบายถึงขบวนการการทรงสร้างเดียวที่เกิดขึ้นในระยะเวลา 24 ชั่วโมงที่ต่อเนื่องกัน หกวัน ไม่ใช่มากกว่า 6,000 ถึง 15,000 ปีที่ผ่านมาแล้ว

ลักษณะด้านบวกของมูมมองนี้จากทัศนคติของบรรดาผู้ที่ถือมูมมองนี้

1. มันถือว่าคำสอนตามพระคัมภีร์เป็นการชี้ขาด
2. มันขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางการตีความที่น่าเชื่อถือ
3. มันเป็นผลมาจากความหมายตามตัวอักษร (ตามปกติ) มากที่สุดของตัวบท

ปัญหาเกี่ยวกับมูมมองนี้และคำตอบโดยบรรดาผู้สนับสนุนมูมมองนี้

1. ข้อมูลจากกฎระเบียบทางวิทยาศาสตร์ที่หลากหลาย (นั่นคือ ดาราศาสตร์ กำหนดวันเกี่ยวกับกัมมันตภาพ รังสี การตกตะกอนของคาร์บอน และอื่นๆ) บ่งบอกว่าโลกมีอายุประมาณ 5 พันล้านปี และจักรวาลนี้อายุ ประมาณ 15-20 พันล้านปี คำตอบ: พระเจ้าได้สร้างโลกด้วยการปรากฏของยุค¹¹⁴⁷
2. น้ำท่วมโลกไม่สามารถอธิบายถึงชั้นทางธรณีวิทยาได้อย่างเต็มที่ คำตอบ: มันสามารถอธิบายถึงส่วนใหญ่ของมันแม้ไม่ใช่ทั้งหมด และส่วนที่เหลืออาจเป็นผลลัพธ์ของการทรงสร้าง
3. การทรงสร้างพร้อมกับการปรากฏของยุคนั้นก็ทำให้สงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของพระเจ้า คำตอบ: เนื่องจากเป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าได้สร้างอาดัม พืช และสัตว์ด้วยการปรากฏของยุคนั้น พระองค์อาจได้ สร้างสิ่งอื่นๆ ด้วยการปรากฏของยุคเช่นกัน
4. มันไม่มีเหตุผลที่ว่าทำไมพระเจ้าคงได้สร้างสิ่งต่างๆ พร้อมกับการปรากฏของยุค คำตอบ: พระองค์ได้ สร้างเพื่อพระสิริของพระองค์เอง แม้ว่าเราอาจไม่เข้าใจอย่างเต็มที่ที่ว่าทำไม

การประเมินผลมูมมองนี้

มูมมองนี้ขึ้นอยู่กับการศึกษาที่ดีที่สุดของตัวบท แม้ว่ามันขัดแย้งกับการสรุปต่างๆ ของหลายแขนงของ วิทยาศาสตร์

บรรดาผู้สนับสนุนสมัยใหม่ของมูมมอญี่

ผู้เชื่อถือตามพระคัมภีร์เชิงอนุรักษ์หลายคนถือมูมมอญี่ ตัวอย่างเช่น โรเบิร์ต อี. โคฟาค์ และ เคลลี่ เอล. ซีเกรฟส์ในหนังสือเรื่อง การอธิบายถึงการทรงสร้าง (1975)

ทฤษฎีแบบมีช่องว่าง

ถ้อยแถลงของมูมมอญี่

ระหว่างปฐมกาล 1:1 และ 2 นั้นก็มีระยะเวลาที่ไม่แน่ชัดและยาวนานที่ซึ่งเราสามารถชี้ที่ตั้งของการทำลายโลก คั้งเดิมและการเปิดเผยของยุคต่างๆ ทางธรณีวิทยา

ลักษณะด้านบวกของมูมมอญี่จากทัศนคติของบรรดาผู้ถือมูมมอญี่

1. มันขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางการตีความที่น่าเชื่อถือ
2. มันสอดคล้องกับ โครงร่างของเรื่องราวการทรงสร้างเอง
3. มันเป็นไปได้ที่จะแปลคำกริยาฮีบรูที่แปลว่า “จะเป็น” ในข้อ 2 เป็น “กลายมาเป็น”
4. “ไร้รูปร่างและว่างเปล่า” ในข้อที่ 2 อาจเป็นร่องรอยสู่การพิพากษา โลกก่อนอาดัมของพระเจ้า
5. มันจัดเตรียมบริบทสำหรับการล้มลงของซาตาน

ปัญหาเกี่ยวกับมูมมอญี่และคำตอบโดยบรรดาผู้สนับสนุนมูมมอญี่

1. มันเป็นการอธิบายที่ผิดปกติเนื่องจากว่าตัวบทบอกลงถึงการทรงสร้างคั้งเดิมในปฐมกาล 1:2 และที่ติดตามมาเท่านั้น (เปรียบเทียบกับ อพย. 20:11) คำตอบ: การตีความนี้เป็นการสรุปแบบผิวเผิน
2. ข้อมูลการตีความที่สนับสนุนมูมมอญี่ก็อยู่ห่างไกลจากความแน่นอน คำตอบ: การตีความเหล่านี้เป็นไปได้
3. ทฤษฎีนี้ไม่ได้ยุติปัญหาต่างๆ ที่ถูกตั้งขึ้นมาโดยธรณีวิทยา คำตอบ: น้ำท่วมโลกอาจได้ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ทางธรณีวิทยาบางอย่าง

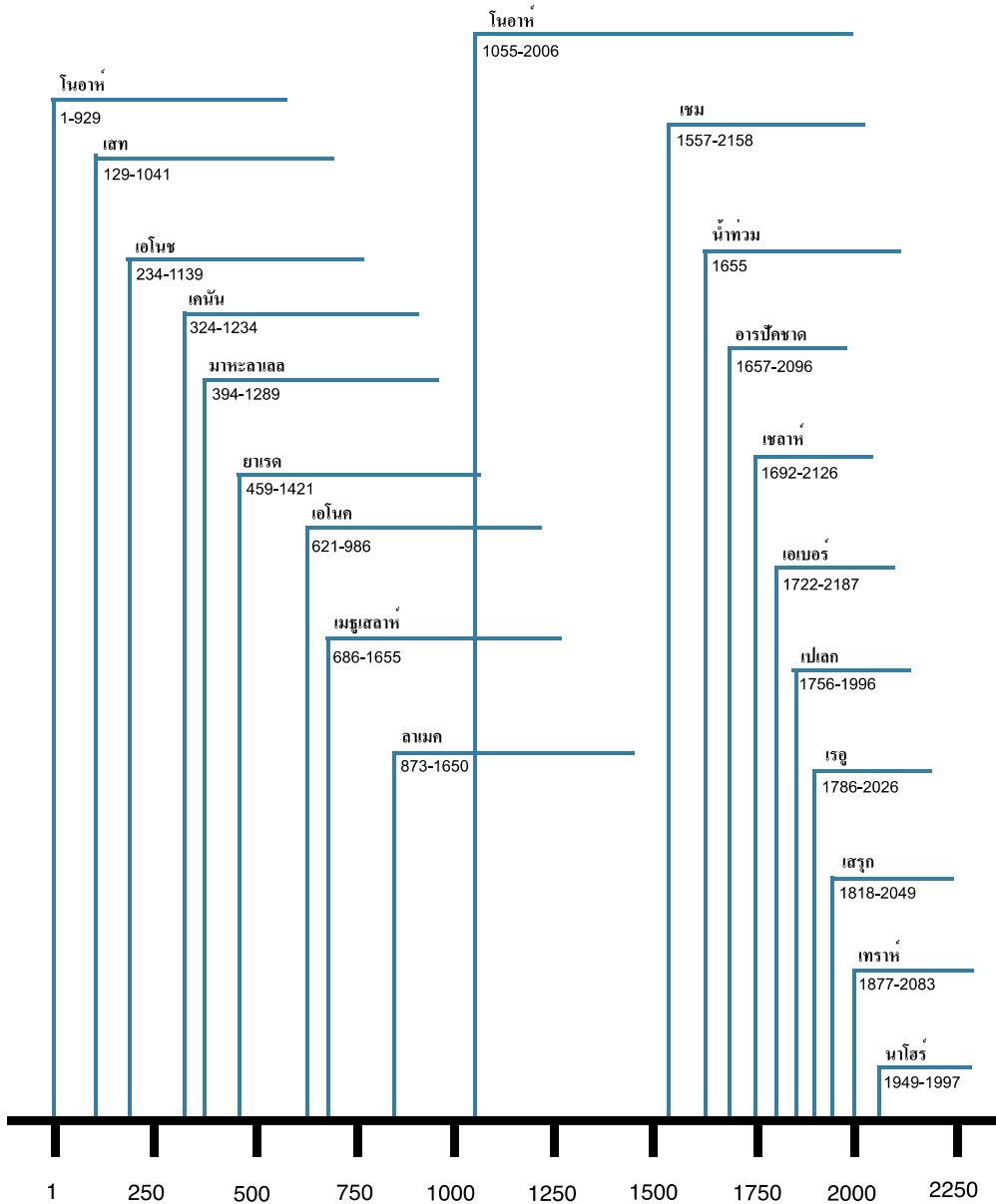
การประเมินผลมูมองนี้

ในขณะที่มูมองนี้พัฒนามาจากมูมองสูงส่งของพระคัมภีร์นั้น การตีความหลายอย่างที่ได้อุท
เรียกร้อนั้น ก็ฟังพาการตีความที่น่าจะเป็นไปได้

บรรดาผู้สนับสนุนสมัยใหม่ของมูมองนี้

ผู้เชื่อถือตามพระคัมภีร์เชิงอนุรักษ์หลายคน รวมถึง อาร์เธอร์ ฟิงค์ ซี. ไอ. สกอฟิลด์ ซี. เอส. ลูอิส
เอ็ม อาร์ คีฮานน์ และ ดี. จี. บาร์นเฮาส์ ได้ถือมูมองนี้ โปรดดู อาร์เธอร์ ซี. คัสแทนซ์ ในหนังสือเรื่อง โดย
ปราศจาก รูปร่างและว่างเปล่า (1970)

ภาคผนวกที่ 2
ลำดับพงศของปฐมกาล 5 และ 11

ภาคผนวกที่ 3

การเปรียบเทียบเรื่องราวของน้ำท่วมโลก ¹¹⁴⁸					
	ตามพระคัมภีร์	เบอโรสซุส (กรีก)	อัทราเฮซิส (อัครเคเดียน)	กิลกาเมช (อัคร เคเดียน)	ซูเมอเรียน
วันของ เรื่องราว	แรกเริ่มที่เป็นไปได้ มากที่สุด: ศตวรรษ ที่ 15 กคศ.	275 กคศ.	ศตวรรษที่ 16 (ฉบับ คัดลอก ของผลงาน ก่อนหน้านั้น)	1500 กคศ. (ฉบับ คัดลอกต่างๆ ไม่ใช่ ต้นฉบับ)	ศตวรรษที่ 19 กคศ. (ฉบับคัดลอกไม่ใช่ ต้นฉบับ)
ผู้ก่อให้เกิด น้ำท่วม	พระยาเวห์		เอนลิล	สภาของพวกพระ	ที่ประชุมของ พวกพระ
ผู้วิงวอน เพื่อ	พระยาเวห์	โครนอส	เอีย	เอีย	เอนคี (บางที)
สาเหตุ ของ น้ำ ท่วม	ความชั่วช้าของ มนุษยชาติ ความรุนแรง ความเลื่อมทรม		ความอึกทึก ครึกโครม ของมนุษย์ก็ รบกวนการ นอนหลับ ของเอนลิล	ไม่มีสาเหตุในตอน แรก ในตอนสุด ท้ายนั้น “บาปของ มนุษย์” ได้บ่งบอก ว่าเป็นสาเหตุ	ไม่มีเหตุผลอะไร
วีรบุรุษ	โนอาห์ (พัก)	กีชูทรอส (คำกรีก สำหรับ ชิวชูดรา)	อัทราเฮซิส (ทุกคน ฉลาด)	อัทนาพิชทิม (ผู้พบ ชีวิต)	ชิวชูดรา (เขาได้เห็น ชีวิต)
ได้ตั้งใจ เพื่อใคร	มนุษยชาติ		มนุษยชาติ	โดยเฉพาะเมือง ชู ริบพัก แต่ก็เพื่อ มนุษยชาติ	มนุษยชาติ
เหตุผลที่ วีรบุรุษได้ ถูก สงวน ไว้	“โนอาห์เป็นที่โปรด ปรานในสาย พระ เนตรพระเจ้า” “โน อาห์เป็นคนชอบธรรม ดีพร้อม”				ชิวชูดราได้ “เชื่อฟัง อย่างถ่อมใจ ให้การ นับถือ” เป็นผู้หนึ่งซึ่ง แสวง หากการเปิดเผย ทาง ความฝันและการ ใช้ เวทมนต์

วิธี หลบหนี	นาวา	เรือ	เรือขนาดใหญ่	เรือ	เรือขนาดใหญ่
ลักษณะ	รายละเอียด: 3 ชั้น ประตู 1 บาน หน้าต่าง 1 บานเป็นอย่างน้อย		(ตัวบทได้ ถูกทำลาย)	รายละเอียด: 6 ชั้น ประตู 1 บาน หน้าต่าง 1 บานเป็น อย่างน้อย	
ผู้ที่อาศัย อยู่	โนอาห์ ภรรยา บุตรชาย 3 คนและ ภรรยาของพวกเขา บรรดาสัตว์ที่สะอาด ทุกชนิดอย่างละเจ็ดคู่ (ทั้งตัวผู้และตัวเมีย) และสัตว์ที่ไม่สะอาด อย่างละคู่ (ทั้งตัวผู้และ ตัวเมีย)	กิชูทรอส ครอบครัว คน อื่นๆ และสัตว์ทุก ประเภท	อัทราเฮซิส ภรรยา ครอบครัว ญาติๆ ช่างฝีมือ เมล็ดพีช สมบัติต่างๆ อาหาร สัตว์ และสัตว์ แห่งท้องทุ่ง	อัทนาพิชทิม และ ครอบครัวและญาติ ของเขาทั้งหมด ช่างฝีมือ สัตว์และ สัตว์แห่ง ท้องทุ่ง	
ระยะเวลา ของพายุ	40 วัน 40 คืน		7 วัน 7 คืน	6 วัน 6 คืน	7 วัน 7 คืน
ที่จอด	เทือกเขาอารารัต	เทือกเขา อาร์เมเนีย	(ตัวบทขาด หายไป)	ภูเขา นิเชอร์ (ภูเขา แห่ง ความรอด)	
นกที่ถูก ปล่อยไป	กา นกพิราบ นกพิราบ นกพิราบ	นกต่างๆ	(ตัวบทขาด หายไป)	นกพิราบ นก นางแอ่น กา	
เครื่องบูชา	วีรบุรุษก็ถวาย “พระเจ้าทรงได้กลิ่นที่พอ พระทัย”	วีรบุรุษก็ถวาย	(ตัวบทขาด หายไป)	วีรบุรุษก็ถวาย “พระเจ้าทรงได้ กลิ่นที่หอมหวล”	วีรบุรุษก็ถวาย และ กัมกราบต่อ อุฑู เอนู และเอนลิล
การอวย พร	พระเจ้าได้อวยพร โน อาห์และได้กำชับ ให้ เขาที่จะมีลูกดก ทวี มากขึ้นจนเต็ม แผ่นดิน	วีรบุรุษหายไป แต่ เสียงของเขาก็ แนะนำสั่งสอน คนอื่นๆ		เอนลิลได้อวยพร อัทนาพิชทิม จากนั้นวีรบุรุษและ ครอบครัวของเขาก็ กลายมาเป็นพวก พระ	ชีวชูคราได้ให้ “ชีวิต ในฐานะพระ” และ “ลมหายใจนิรันดร์” ซึ่งถูกเรียกว่า “ผู้ สงวนเชื้อสายของ มนุษยชาติ”

ภาคผนวกที่ 4

ภูเขาพระวิหารของเยรูซาเล็ม¹¹⁴⁹

มันครอบคลุมเนื้อที่แค่ 140 คุนัม (35 เอเคอร์) เท่านั้น กระนั้นบริเวณที่เป็นกำแพงรูปสี่เหลี่ยมคางหมู ที่อยู่เหนือเยรูซาเล็มเมืองเก่าก็แทบจะไม่ขาดจากการเป็นข่าว ภูเขานั้นได้เป็นสถานที่แห่งความขัดแย้งเป็นประจำ

อะไรที่สำคัญอย่างมากเกี่ยวกับภูเขาพระวิหาร ที่กระตุ้นให้เกิดความหลงใหลที่รุนแรงมากเช่นนั้นท่ามกลางคนยิวและคนมุสลิมเช่นเดียวกัน? ในภาษาฮีบรูนั้น มันเป็นที่รู้จักว่า ฮาร์ ฮาบายท (ภูเขาแห่งบ้าน) และในภาษาอาหรับ คือ ฮารัม อัล-ชาริฟ (สถานนมัสการที่สูงส่ง) ภายในบริเวณภูเขาพระวิหารนั้นก็มียี่สิบสิ่งก่อสร้างต่างๆ ประมาณ 100 อย่างจากหลายช่วงเวลา คืองานที่ยิ่งใหญ่ของศิลปะและฝีมือซึ่งรวมถึงสถานที่อธิษฐานของมุสลิม ที่เป็นหลังคารูปทรงกลมแบบเปิด หน้ามุขต่างๆ ที่โค้ง บรรดาโรงเรียนทางศาสนาของมุสลิม หอสูงยอดแหลมบน สุเหร่า ใช้เป็นที่เรียกคนมาสวดมนต์และน้ำพุ

ที่นี้ก็ยังมิโคมออฟเดอะร็อกที่งดงาม ซึ่งเป็นสิ่งก่อสร้างที่เป็นศูนย์กลาง ที่ได้เริ่มต้นโดยอุมเมยัดคาลิปห์ อับด-อัล-มาลิก ใน ค.ศ.684 และได้เสร็จสิ้นใน ค.ศ. 1033 ด้วยการพิชิตเยรูซาเล็มแบบหลังเลือดโดยพวกครูเสด นั้น โคมออฟเดอะร็อกได้ถูกเปลี่ยนไปเป็นโบสถ์และถูกเปลี่ยนไปเป็นสุเหร่าอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการพิชิตเยรูซาเล็ม ของซาลาดินใน ค.ศ. 1187 ด้วยกระเบื้องที่ใช้ประดับจำนวน 45,000 แผ่นและโค้งซุ้มประตูอันงดงาม 8 ซุ้ม ณ ส่วนบนของชั้นบันไดที่นำไปสู่สุเหร่านั้น ผู้สังเกตบางคนถือว่ามันเป็นหนึ่งในสิ่งปลูกสร้างที่สวยงามที่สุดในโลก

ภูเขาพระวิหารมีสถานะที่พิเศษอย่างมากและความสำคัญอย่างยิ่งต่อคนยิว เพราะว่ามันเป็นสถานที่ของ พระวิหารที่ได้อยู่ ณ ศูนย์กลางของมัน เยรูซาเล็ม เมืองบริสุทธิ์ ก็ถูกถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากับ “ค่ายของอิสราเอล” ที่ได้ล้อมรอบสถานนมัสการในถิ่นทุรกันดารนั้น และภูเขาพระวิหารก็แสดงถึง “ค่ายของการทรงสถิตของพระเจ้า” (Sif. Naso 1:Zev 116b)

ส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของมันคือ อิกสุทิสถาน มหาปุโรหิตเท่านั้นได้รับอนุญาตที่จะเข้าไปปีละครั้งในวัน แห่งการไถ่บาปเพื่อการปรนนิบัติ ซึ่งอิสยาห์ (2:2-3) บอกเราว่า “ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศ ของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลายและจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดา

เนินเขา และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา . . . เพราะว่าพระธรรมจะออกมาจากศิโยน และพระวณะของพระเจ้าจะออกมา จากเยรูซาเล็ม”

สำหรับคนมุสลิมนั้น ภูเขาพระวิหารก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ พวกเขามีสุเหร่าสามแห่งที่ซึ่งความบริสุทธิ์ พิเศษถูกแนบไว้ คือ คาบาในเมกกะ สุเหร่าของมุฮัมมัดในเมดินา และภูเขาพระวิหาร ซึ่งเป็นสถานที่สามอันบริสุทธิ์ ที่สุดในอิสลาม ความเคารพบูชาแห่งสถานที่นี้ก็ขึ้นอยู่กับข้อแรกของซูรา 17 แห่งคัมภีร์โกราอัน ซึ่งอธิบายถึง การเดินทางในตอนกลางคืนของผู้เผยพระวณะ พวกเขาเชื่อว่าเมื่อมุฮัมมัดได้นอนหลับใกล้กับคาบา ทูตสวรรค์ กาเบรียลได้นำสิ่งมีชีวิตที่มีปีกมาให้เขา พวกเขาได้ขึ้นไปด้วยกันยังสวรรค์และได้พบกับอับราฮัม โมเสส และ พระเยซู คนมุสลิมบางคนเชื่อว่ามุฮัมมัดได้ทำการเดินทางขณะที่ตื่นอยู่และได้ท่องเที่ยวทั่วไปบริเวณภูเขาพระวิหาร อย่างแท้จริง ตามศาสนายิวนั้น เนื่องจากธรรมชาติที่พิเศษของภูเขาพระวิหาร มันดำเนินการที่จะกระตุ้นความ หลงไหล ต่อไปจนกระทั่งเวลาที่พระเมสสิยาห์เสด็จมา จากนั้นตามความเชื่อยิวนั้นพระองค์จะปกครองเหนือ อาณาจักรที่ได้ฟื้นฟูของอิสราเอลที่ซึ่งคนยิวทั้งหมดจากการเนรเทศจะกลับมา มีการเชื่อว่ารากฐานของบัลลังก์ของ พระเมสสิยาห์จะเป็นความยุติธรรมและด้วยพระลักษณะพิเศษของพระองค์ พระองค์จะแจกจ่ายความยุติธรรมแก่ อิสราเอลและบรรดาประเทศเพื่อนบ้านของอิสราเอล